CHỈ TỐ PHƯỢNG HẬU

Vạn thiên sủng ái

Mục lục

Chương 1: Bị Đồng Đội Phản Bội

Chương 2: Tang Lễ

Chương 3: Thần Tiên Hay Ma Quỷ

Chương 4: Rồng Đến Nhà Tôm

Chương 5: Ung Dung Tiếp Đón Đại Nhân Vật

Chương 6: Từ Chối Thánh Ân

Chương 7: Tìm Hiểu Thân Thế

Chương 8: Bức Hôn (1)

Chương 9: Bức Hôn (2)

Chương 10: Cuộc Sống An Nhàn Trước Bão Tố

Chương 11: Quá Khứ Bí Ẩn

Chương 12: Chính Sảnh Bàn Luận (1)

Chương 13: Chính Sảnh Bàn Luận (2)

Chương 14: Vào Cung

Chương 15: Ngốc Vương Yêu Nghiệt

Chương 16: Chuyển Đến Sống Ở Vương Phủ

Chương 17: Kẹo Quế Hoa

Chương 18: Ngốc Vương Ăn Vạ

Chương 19: Ngốc Vương Cũng Sợ Hãi

Chương 20: Ngủ Chung

Chương 21: Bàn Chuyện Hôn Sự

Chương 22: Nỗi Niềm Khó Nói

Chương 23: Mắc Nghẹn

Chương 24: Cảm Giác Nóng

Chương 25: Dạo Chơi Kinh Thành

Chương 26: Dạo Chơi Kinh Thành (2)

Chương 27: Vòng Tay Phu Thê

Chương 28: Giận Dỗi

Chương 29: Nam Nhân Bí Ẩn

https://thuviensach.vn

Chương 30: Nam Nhân Bí Ẩn (2)
Chương 31: Làm Lành
Chương 32: Thánh Chỉ Sắc Phong
Chương 33: Vào Cung Thỉnh An
Chương 34: Tết Nguyên Tiêu
Chương 35: Trước Hôn Lễ
Chương 36: Thành Thân
Chương 37: Động Phòng
Chương 38: Điềm Báo Của Thái Hậu
Chương 39: Ở Lại Trong Cung
Chương 40: Đi Giang Nam
Chương 41: Gặp Hàng Xóm Mới
Chương 42: Tam Đại Giáo Chủ
Chương 43: Bị Hạ Dược
Chương 44: Đa Nhân Cách
Chương 45: Huyện Đường Náo Loạn
Chương 46: Cùng Nhau Uống Chén Rượu, Ngắm Sao Trời
Chương 47: Gặp Thích Khách
Chương 48: Áp Giải Về Cung
Chương 49: Bị Vu Khống
Chương 50: Trên Chiến Trường
Chương 51: Tin Hắn Tử Trận
Chương 52: Tìm Được Tung Tích Của Hắn
Chương 53: Đột Nhập Doanh Trại Quân Nguỵ
Chương 54: Đừng Ép Ta Phải Hận Ngươi!
Chương 55: Ho Ra Máu
Chương 56: Thất Công Tán Phát Tán
Chương 57: Tạo Phản, Đoạt Ngôi Soán Vị, Đại Lễ Đăng Cơ, Đại Lễ Phong Hậu
Chương 58: Nàng Mãi Mãi Là Của Ta!
Chương 59: Mang Thai
Chương 60: Âm Mưu
Chương 61: Đại Tiệc Đẫm Máu

https://thuviensach.vn

Chương 62: Trước Khi Mọi Chuyện Kết Thúc
Chương 63: Nam Cung Hạo Trở Về
Chương 64: Xử Trảm Trần Quốc Công (1)
Chương 65: Xử Trảm Trần Quốc Công (2)
Chương 66: Rời Đi
Chương 67: Gieo Mình Nơi Vực Sâu
Chương 68: Nương Tử
Chương 69: Mất Trí Nhớ
Chương 70: Năm Năm Sau
Chương 71: Khát Vọng
Chương 72: Đến Quân Trại
Chương 73: Trung Thu
Chương 74: Phụ Tử Gặp Mặt
Chương 75: Nhi Tử Giúp Sức
Chương 76: Khổ Nhục Kế
Chương 77: Yên Bình
Chương 78: Hắn Là Đế Vương
Chương 79: Gợi Lên Kí Ức
Chương 80: Có Chút Rung Động
Chương 81: Phi Tần Gây Chuyện
Chương 82: Hắn Muốn Cùng Nàng Thống Nhất Thiên Hạ
Chương 83: Phượng Đằng Quân Mất Tích
Chương 84: Tấn Công Tàn Binh Nguỵ Quốc
Chương 85: Tam Đại Giáo Chủ Giúp Sức
Chương 86: Vì Máu Gặp Nguy Hiểm
Chương 87: Nhớ Lại
Chương 88: Thống Nhất Một Cõi Thiên Hạ
Chương 89: Quá Khứ Của Hắn
Chương 90: Dịch Bệnh
Chương 91: Dịch Bệnh (2)
Chương 92: Lãnh Diệc Thần Bị Thương
Chương 93: Trị Thương

https://thuviensach.vn

Chương 94: Yên Bình
Chương 95: Xuất Cung
Chương 96: Kể Cho Chàng Nghe Về Một Thế Giới Trong Tương Lai
Chương 97: Biến Cố
Chương 98: Quá Khứ Của Nàng
Chương 99: Trước Bờ Hạnh Phúc
Chương 100: Một Nhà Ba Người Sống Hạnh Phúc
Phiên Ngoại 1: Kết Thành Huynh Đệ
Phiên Ngoại 2: Nhi Nữ
Phiên Ngoại 3: Nam Cung Dạ Hi
Phiên Ngoại 4: Gặp Lại Cố Nhân
Phiên Ngoại 5: Nếu Gặp Nhau Ở Hiện Đại?
Giới Thiệu Truyện

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bị Đồng Đội Phản Bội

Truyện không được phép chuyển ver và sao chép dưới mọi hình thức.

Sau những ngày chờ đợi, Tứ Hoàng Sắc một đã trở lại với diện mạo mới, tên mới và cả nội dung mới... Bộ truyện mới toanh này sẽ không làm bạn thất vọng đâu!

******

Trăng, tròn vành vạnh. Soi sáng cả một vùng trời lớn. Giờ khắc này, tại một nơi ánh trắng soi sáng nhất, một tội ác đang được diễn ra...

Tiếng suối róc rách chảy bên tai. Gió lạnh đến mức xuyên tạc thân mình. Dưới chân là một khoảng trống hư vô. Cô gái nhỏ khẽ cử động cơ thể, cố chống cự, nhưng mọi chuyện đều vô ít.

Bên con thác Vong Ân, từ phía xa nhìn tới liền thấy hai người con gái đứng cạnh nhau. Nhưng sự thật là... Một cô gái đứng kề cận vực thác, đôi mắt vô lực nhìn cô gái còn lại, trong đôi mắt trong như nước đó là vẻ u buồn và chán ghét đến cực hạn.

Cô gái đứng kề vực thác đó, dung nhan xấu đến mức khiến người khác hít thở không thông. Gió thổi nhẹ, phất làn tóc cô bay lên, làm lộ ra một bên má, vết sẹo trải dài từ thái dương đến hết phần má bên trái hiện ra, màu hồng của vết sẹo đó trông giống như bị phỏng, mà lại cũng giống như bị

https://thuviensach.vn

dao cứa. Trái ngược hoàn toàn với đôi gò má bên phải, trắng hồng, mịn màng không tì vết.

Mái tóc bị cắt ngắn, hay nói đúng hơn là một bên ngắn một bên dài, xoã ra, để lộn xộn ngang vai, không có một trật tự nào. Mà đôi mắt của cô gái rất sáng, sáng như vầng trăng đêm nay. Chỉ có điều... Dường như một bên mắt của cô gái đó đã bị tổn thương nặng, đồng tử đứng yên, không hề chuyển động đã nói lên điều đó.

Mà chân tay của cô gái đó... chằng chịt những vết thương lớn nhỏ. Vết này chồng lên vết khác, máu chảy xuống đất thành một dòng suối nhỏ. Khiến cô gái mất đi sức lực vốn có, chỉ là muốn lùi về sau cũng khó.

Trái ngược với cô gái kia, dung mạo như thiên tiên. Cực kì hấp dẫn ánh mắt thế nhân. Nhất là người khác phái. Khí thế cao ngạo, bóng dáng cao lớn đứng ngạo nghễ trong gió.

Trong màn đêm tâm tối, cô gái xấu xí kia khẽ cất giọng, nhưng là sức lực quá yếu, khiến giọng nói của cô như hoà vào trong gió, để gió cuốn bay đi, rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến mức người khác khó có thể nghe thấy được...

"Mạnh Dư Khả, mục đích của nhiệm vụ lần này chính là giết tôi?"

Mặc dù đang yếu thế, hoàn toàn không có sức chống cự, giọng nói lại nhỏ đến mức gió thổi cũng bay. Nhưng là cô gái đó vẫn cường ngạch, khí thế ngất trời, không hề e sợ cái chết đang gần trước mắt. Ngược lại, còn dũng cảm hỏi lại.

Cô gái tên Mạnh Dư Khả nghe vậy liền cười lạnh, trong đôi mắt kia là vẻ vô tình lãnh khốc: "Không sai, giết cô rồi tôi sẽ tự mình hoàn thành nhiệm vụ. Đến lúc đó, ngôi vị của cô sẽ là của tôi. Và cả Diệp nữa, tôi sẽ thay cô chăm sóc anh ấy thật tốt! Phượng Dạ Hi à."

https://thuviensach.vn

Ba giờ trước, chủ nhân giao cho cô và Phượng Dạ Hi một nhiệm vụ. Đó là phải đi triệt sát đường dây buôn bán của tổ chức đối thủ. Mà trong đó, Mạnh Dư Khả cô còn được giao một nhiệm vụ phụ nữa là....

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính, phải trừ khử Phượng Dạ Hi!

"Mạnh Dư Khả, nếu cô giết tôi, cô nghĩ mình có thể sống được bao lâu?" Phượng Dạ Hi cười lạnh. Vẫn là cái khí thế này. Khiến người đối diện không rét cũng run. Nhưng là hiện tại cô đang bị thương, cho nên đối phương cũng không e sợ như lúc trước.

"Hahaha, Phượng Dạ Hi, cô quá ngây thơ rồi. Nhiệm vụ quan trọng này do tôi hoàn thành, nếu có phạt thì cũng không nặng. Còn cô, chết rồi thì sao? Cô nghĩ chủ nhân sẽ quan tâm sao? Hơn nữa, ngài ấy chính là người sai tôi giết cô."

Đối phương vừa dứt lời, Phượng Dạ Hi hoàn toàn rơi vào trầm mặc...

Đúng vậy, là cô quá ngây thơ rồi! Năm đó Diệp đem cô về, mục đích chủ yếu là để lợi dụng cô, đem cô giao cho chủ nhân. Mà cơ thể này... Nay đã hoàn toàn vô dụng rồi! Cho nên chủ nhân sai người giết cô cũng đúng thôi!

Phượng Dạ Hi ngẩng đầu lên trời cười lạnh một cái. Chết cũng không sao! Dù sao cô cũng không sợ chết. Lúc làm nhiệm vụ cô cũng đã mém chết mấy lần. Đối với lần này, mặc dù bị chính đồng đội của mình giết, nhưng là cô vẫn không hoảng sợ...

Nếu có thể rời đi khỏi chốn trần thế này thì cũng chẳng sao! Cô không còn luyến tiếc gì đối với cơ thể này nữa. Kiếp này cô đã giết quá nhiều người, đôi tay đã nhướm nặng mùi máu tươi. Có lẽ đây chính là báo ứng mà ông trời dành cho cô!

https://thuviensach.vn

Cơ thể bị đầu độc, khiến toàn thân trở nên vô lực, ngay cả một cái nhấc tay cũng khiến cô đau đớn đến tột cùng. Khuôn mặt bị phá hủy, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Bị người yêu phản bội, ngoại tình với đồng đội của mình. Chủ nhân vì thấy cô nay đã vô dụng liền thẳng tay trừ khử. Không chút nhân tình...

Nếu có chút gì đó luyến tiếc đối với kiếp này... Đó chính là ba người bạn tri kỉ của cô. Năm đó nếu cô nghe lời họ, không vì tình yêu mà sa vào con đường này, có lẽ bây giờ cô đã như bao người phụ nữ khác. Đi làm, yêu, kết hôn, sinh con rồi chết! Còn có bạn thân bên mình.

Ngước nhìn bầu trời cao vút, ánh trăng sáng chói chiếu thẳng vào con ngươi còn lại của cô, chói loà. Cô theo bản năng nhắm mắt lại, khẽ thở dài.... Mọi chuyện thành ra như vậy, âu cũng là do số phận!

"Suy nghĩ xong rồi phải không?" Giọng nói của Mạnh Dư Khả vang lên: "Cho cô mười giây để nói lời trăn trối."

Từng giây từng giây một trôi qua, nhưng Phượng Dạ Hi vẫn không mở miệng.

Trăn trối? Cô biết nói gì trước khi chết đây?

Rõ ràng là biết mình sắp chết, nhưng cô lại chẳng thể làm được gì cả. Thực vô dụng mà.

Nếu có thể chống cự, cô nhất định sẽ giết chết Mạnh Dư Khả này rồi trốn đi. Cô sẽ đi tìm ba người bạn trước kia, làm lành với họ... Nói với họ, cô vẫn chưa chết!

Nhưng trên đời không có nếu!

Thời gian rất nhanh đã trôi qua. Từng giây, từng giây một. Phượng Dạ Hi lúc này mới biết, thì ra mười giây trước khi chết lại trôi qua như vậy.

https://thuviensach.vn

Không nhanh mà cũng không chậm, như khắc sâu vào lòng cô. Dường như cô thấy, tử thần đang đứng ở phía xa, nói với cô rằng thời gian đã sắp hết rồi!

Đã đến lúc rồi... Cô phải tạm biệt thế giới này thôi!

Nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ giết chết những kẻ vong ân bội nghĩa như Mạnh Dư Khả này. Lần trước, chính cô đã cứu cô ta một mạng. Nhưng là bây giờ, cô sắp chết. Mà Mạnh Dư Khả lại chính là hung thủ...

Ba, hai, một...

"Phượng Dạ Hi, đi chết đi!"

Không gian đột nhiên quay cuồng, cô cảm giác mình đang rơi tự do với tốc độ rất nhanh. Cảm giác lâng lâng khó tả, phổi bị như bị chèn ép, hoàn toàn không thể thở được!

Tất cả mọi chuyện... Đã kết thúc rồi!

Nhưng mà.... Lúc này, một sự việc hoàn toàn không thể ngờ đến xảy ra.

Mọi thứ như dừng lại. Cảm giác chóng mặt, khó thở không còn nữa. Thân mình không còn rơi tự do mà như có người giữ lại cánh tay cô. Từ từ kéo cô lên.

"Diệp, sao anh lại ở đây?"

Cảm giác được hai chân đang đứng trên mặt đất, Phượng Dạ Hi khẽ mở mắt ra. Người đầu tiên cô nhìn thấy là Dương Diệp, người cô từng yêu say đắm một thời.

Nhìn thấy Phượng Dạ Hi một bộ dạng chật vật như vậy, Dương Diệp có chút đau lòng, nheo mắt lại.

https://thuviensach.vn

"Hắn ra lệnh cho anh đến đón em về..."

Dĩ nhiên, không cần nói cũng biết. 'Hắn' trong miệng Dương Diệp chính là vị chủ nhân thần bí, người người nghe danh liền sợ hãi kia...

Nghe vậy, Phượng Dạ Hi liền hừ lạnh: "Chẳng phải chính hắn ta đã sai Mạnh Dư Khả giết em sao? Anh đừng lừa em nữa!"

Đừng lừa tôi nữa. Tôi biết rất rõ các người, đến đây tìm tôi sao? Nực cười, các người chắc chắn có mục đích khác. Không đơn giản là đến cứu tôi đâu.

Phượng Dạ Hi cô biết rất rõ. Vị chủ nhân cao cao tại thượng kia sẽ không bao giờ thay đổi ý định của mình. Một khi hắn đã quyết định làm một việc gì đó thì sẽ làm đến cùng. Chẳng hạng như việc giết cô... Đã muốn giết thì tại sao lại phải kêu Diệp đến cứu cô về? Trong mắt bọn họ, cô vẫn còn giá trị lợi dụng sao? Thân thể này nay đã mục nát, bọn họ còn cứu làm gì nữa chứ?

Nghĩ vậy, cô dứt khoát quay đầu sang một bên. Đánh mắt tìm Mạnh Dư Khả, nhưng là hình ảnh trước mắt khiến cô hít thở không thông: "Anh anh... Sao anh lại giết cô ấy?"

Đúng vậy, dưới chân cô là xác của Mạnh Dư Khả. Xác của người mà Dương Diệp yêu, yêu đến mức phản bội cô. Đi ngoại tình với cô ta.

Phượng Dạ Hi bỗng dưng cười lạnh. Dương Diệp này ngay đến cả người mình yêu nhất còn dám giết. Vậy thì cô có là gì? Chẳng phải hắn đem cô về tổ chức cũng vì muốn lợi dụng thôi sao? Muốn cứu cô... Hay là vì cô vẫn còn giá trị lợi dụng?

Dương Diệp nắm lấy vai của cô, lay mạnh: "Em lại ngốc như vậy. Nếu anh không giết cô ta thì bây giờ chẳng phải em đã chết rồi sao?" Hắn ôm cô vào lòng: "Đừng làm anh phải lo lắng như vậy nữa."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cảm thấy cơ thể mình như cứng đơ lại. Có phải cô nghe lầm không? Diệp đây là đang quan tâm cô? Chẳng phải trước kia chính hắn đã cùng Mạnh Dư Khả phải bội cô sao? Thế sao bây giờ lại....

Nhân lúc Phượng Dạ Hi còn đang mất hồn. Dương Diệp nhanh chóng nắm lấy bàn tay cô, cởi chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út ra.

Động tác rất nhỏ, rất nhẹ nhàng... Nhẹ đến mức người khác khó phát hiện được.

Mặc dù cơ thể đã suy yếu đến cực hạn. Nhưng là bản năng của một sát thủ vẫn còn đó, Phượng Dạ Hi đương nhiên cảm nhận được điều này.

Cô nhanh chóng hoàn hồn. Đẩy hắn ra xa.

Nhìn chiếc nhẫn trên tay được cởi hơn phân nửa, cô cười lạnh, đẩy chiếc nhẫn vào sát ngón tay. Rất nhanh đã hiểu ra mọi việc.

"Thì ra là vậy! Anh cũng chẳng tốt lành gì. Cứu tôi... Mục đích là để lấy lại chiếc nhẫn này. Vì đây chính là vũ khí bí mật của tổ chức, nếu không có nó, tổ chức nhất định sẽ bị tiêu diệt." Đôi mắt to vô hồn nhìn sang Dương Diệp: "Tôi nói có đúng không? Anh Dương?"

"Nếu cô đã biết rồi vậy thì mau giao chiếc nhẫn ra đây!" Vứt bỏ đi vẻ ân cần khi nãy, bây giờ Dương Diệp mang dáng vẻ âm độc vô cùng: "Nếu không cô sẽ chết!"

Phượng Dạ Hi sao có thể sợ lời nói đó của Dương Diệp cơ chứ? Lúc nãy cô đã chết một lần rồi, bây giờ chẳng còn gì phải sợ cả.

Thì ra cái chết cũng không đau bằng việc bị người mình yêu phản bội!

Sao cô lại ngốc như vậy chứ? Anh ta ngay cả người mình yêu còn nhẫn tâm giết chết. Huống chi cô chỉ là một công cụ để Dương Diệp lợi

https://thuviensach.vn

dụng cho con đường thăng hoa tiến chức của anh ta mà thôi!

"Kiếp này yêu anh là sai lầm của tôi!" Cô nhìn hắn với ánh mắt căm thù: "Nếu có kiếp sau, tôi sẽ bắt anh phải trả hết mọi tội lỗi ở kiếp này!"

Dứt lời, dưới ánh nhìn ngạc nhiên của Dương Diệp, cô gieo mình xuống thác nước chảy xiếc. Nước mắt hoà cùng nước suối, làm ướt đẫm khuôn mặt của cô!

Đau quá, thật sự quá đau! Trái tim cô như muốn vỡ ra thành từng mảnh.

Cô ước năm xưa mình không gặp Diệp, và rồi sẽ không yêu anh.

Nếu được làm lại, được sống một cuộc sống mới. Cô thề sẽ không yêu ai nữa!

Không yêu nữa, tình yêu mang lại quá nhiều đau đớn.

*** 20:17 12/07/2017 ***

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tang Lễ

Ba ngàn năm trước, tại một vương quốc thuộc Thiên Trường đại lục, Nam Nhạc quốc năm thứ mười lăm. Hoàng đế Lãnh Thiên Hựu, đời thứ chín trị vì, muôn dân sống trong ấm no, hạnh phúc!

Nam Cung gia, Nghi Phụng các:

Khác với những nơi khác đang vui vẻ trong kinh thành. Nam Cung gia chìm đắm trong đau thương. Cổng lớn đóng lại, không tiếp khách. Trong phủ, người hầu tới lui tấp nập. Khắp nơi đều vang lên tiếng khóc thê lương. Nếu như là mọi hôm, Nam Cung phủ sẽ thắp đèn rất sáng. Nhưng là hôm nay, mọi thứ đều tối tăm, u ám vô cùng. Hôm nay là... Ngày buồn của phủ Trần Quốc Công.

Trong Nghi Phụng các, một số người quỳ trước quan tài nọ. Gương mặt đều ngập nước mắt. Biểu tình rất đau khổ, tựa như phụ mẫu vừa mới mất. Nhưng nếu tinh ý nhìn kĩ một chút. Bạn sẽ thấy được, dưới môi của họ nở một nụ cười mãn nguyện.

Hôm nay là tang lễ của Đại tiểu thư Nam Cung Dạ Hi, nhi nữ độc nhất của Trần Quốc Công. Lão vô cùng cưng chiều nhi nữ này. Nhưng hôm đó, mọi chuyện đều do Tiên hoàng sắp xếp. Lão đâu thể không nghe theo. Chính vì vậy mà bây giờ, nhi nữ của lão đang nằm đây, trong chiếc quan tài này.

https://thuviensach.vn

"Hi nhi, đều do phụ thân vô dụng. Phụ thân không nên ép con thành thân với tên ngốc vương đó. Hi nhi ơi, mau tỉnh lại đi!"

Trước ngày đại hôn một ngày, Hi nhi đã giam mình trong phòng, không chịu nói chuyện với ai. Cả cơm cũng không ăn, nước cũng không uống. Đợi cả một ngày một đêm vẫn không thấy nhi nữ đi ra. Lão lo lắng liền gọi người đến phá cửa. Không ngờ... Hi nhi đã cắt cổ tay tự tử từ lúc nào. Con bé đã tắc thở!

Nhớ đến đây, lão đau đớn không nguôi. Cả đời lão chỉ có hai người con. Nhi tử là đại tướng quân đương triều, suốt ngày phải đi đánh trận ở chiến trường, lão không được ở bên nó đã đành. Vậy mà bây giờ, đến lượt nhi nữ của lão cũng bỏ lão mà đi...

Nếu không phải tiên hoàng ban hôn, lão cũng sẽ không để nhi nữ thành thân với một ngốc tử. Để rồi hôm nay không phải hối hận như vậy...

Cả phủ Trần Quốc Công đều tràn ngập đau thương. Một lúc sau, chiếc quan tài được người khiêng đi. Đã đến giờ động quan rồi.

"Phụ thân, xin người nén đau buồn! Nếu không muội ấy sẽ khó lòng mà an nghỉ nơi suối vàng."

Người mới lên tiếng chính là nhi tử duy nhất của phủ Trần Quốc Công. Hắn tên là Nam Cung Hạo. Cũng chính là đại tướng quân của Nam Nhạc quốc, lập được không ít chiến công vang dội, rất được hoàng thượng trọng dụng. Hằng ngày, hắn chỉ chinh chiến nơi chiến trường. Hôm nay lại nghe tin tiểu muội yêu quý đã chết, liền bỏ hết mọi việc chạy về đây!

"Hạo nhi!" Trần Quốc Công khẽ gọi, giọng suy yếu đến cùng cực: "Cả đời này ta chỉ có hai người các con bên cạch. Bây giờ Hi nhi đã đi rồi, ta chỉ còn con. Cho nên ta xin con, Hạo nhi à, đừng đi chinh chiến nữa. Ở lại cùng ta bầu bạn tuổi già."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Hạo nghe vậy mím môi, đắn đo suy nghĩ một hồi mới nói: "Phụ thân, xin người cứ yên tâm. Sau khi chôn cất muội muội cẩn thận, Hạo nhi sẽ ở bên phụ thân vài tháng. Còn về việc cùng người bầu bạn tuổi già..." Nói đến đây, Nam Cung Hạo lại không biết nói gì nữa. Hắn không muốn phụ thân phải buồn, nhưng hắn vẫn còn rất trẻ, cũng có tham vọng cho riêng mình. Vì vậy, việc rời khỏi chiến trường là không thể!

Trần Quốc Công nhìn thấy thái độ khó xử của nhi tử, lão đã hiểu. Tâm tư của con mình sao lão lại không biết được. Lắc đầu, lão không nói gì nữa. Tạm thời lão muốn an tán Hi nhi, chờ con bé yên nghỉ rồi mới tính đến chuyện khác.

Quan tài bằng gỗ, trên thân có mạ vàng. Mà bên trong... Chính là nhi nữ lão yêu thương nhất. Hằng ngày Hi nhi hoạt bát biết bao. Chỉ có điều... Bây giờ nằm đây chỉ là một cái xác không hồn, nằm yên bất động, không có chút khí sắc nào.

Khẽ chạm vào quan tài, những giọt nước mắt mặn mà tràn ra như suối. Lão đang khóc. Đây là lần thứ hai lão khóc, kể từ lúc mất đi thê tử, lão vẫn chưa khóc lần nào, vậy mà bây giờ...

"Hi nhi, tất cả cũng là tại phụ thân. Hi nhi, con ở nơi chín suối đó, liệu có hận phụ thân không? Phụ thân xin lỗi con nhiều lắm!"

Dứt lời, Trần Quốc Công gục đầu vào quan tài. Khóc nấc lên như một đứa trẻ. Miệng vẫn luôn lẩm bẩm hai chữ 'xin lỗi'. Nam Cung Hạo cũng không biết nói gì, chỉ vỗ vai an ủi phụ thân mình.

Trước giờ động quan, Trần Quốc Công đã cho đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài. Trong Phi Phụng các lúc này chỉ còn lại hai cha con Nam Cung Hạo. Còn có, một nữ tử đang nằm trong quan tài kia.

"Phụ thân..." Nam Cung Hạo định mở lời an ủi, nhưng là hắn đột nhiên im lặng. Bởi vì hắn nghe được... Từ trong quan tài kia... Phát ra một

https://thuviensach.vn

giọng nói! Cùng với tiếng đập phá.

"Thả ta ra, cái nơi quỷ quái gì thế này? Tối đen như mực, gộp thở quá. Mau thả ta ra, nếu không ta sẽ chết thật đó!"

Giọng nói từ trong quan tài phát ra khiến Nam Cung Hạo sợ tái mặt. Hắn tước kiếm ra, chỉa thẳng vào quan tài.

"Yêu quái phương nào, còn không mau ra đây hiện hình?"

Bên trong quan tài, Phượng Dạ Hi nghe vậy liền sôi máu nóng lên. Quát lớn: "Yêu quái? Ai là yêu quái hả? Ta tên là Phượng Dạ Hi, là Phượng Dạ Hi hiểu không? Ta có tên có họ đàng hoàng, ai dám nói ta là yêu quái, cẩn thận ta giết người đó!"

Nam Cung Hạo chỉ nghe được hai chữ Dạ Hi liền hoảng hốt, vứt luôn chữ 'Phượng' ra phía sau. Kiếm trong tay rớt xuống đất, hắn run run tiến lên phía trước, mở miệng hỏi: "Dạ Hi, có phải là muội không? Là muội thật đúng không! Muội vẫn chưa chết?"

Phượng Dạ Hi lúc này quả thật rất bực mình. Nàng bị nhốt ở đây sắp ngạt thở đến chết rồi, theo mà tên kia vẫn còn không chịu đưa nàng ra. Hơn nữa... Đây là cái cách xưng hô quỷ quái gì thế? Muội, ta? Đây là cách xưng hô của thời cổ đại mà?

Nhưng đây không phải là việc quan trọng. Nàng phải thoát ra khỏi đây mới hòng sống sót. Nếu không sẽ chết vì ngạt thở mất.

Lúc này, một giọng nói trầm ấm, tràn đầy tình yêu thương vang lên. Khiến Phượng Dạ Hi run động vô cùng: "Hi nhi, là con phải không? May quá, con vẫn chưa chết. Phụ thân xin lỗi. Tất cả đều là lỗi của phụ thân. Con còn sống, thì ra vẫn còn sống. Phụ thân rất vui, Hi nhi. Nhi nữ độc nhất của ta vẫn còn sống!"

https://thuviensach.vn

Nàng ngây ngẩn một hồi, nhưng là định mở miệng lên tiếng thì nam tử ngoài kia là nói: "Phụ thân, người đừng tin. Trên đời này không có chuyện người đã chết lại hồi sinh. Người nằm trong quan tài kia, Hạo nhi khẳng định không phải là Hi muội. Chắc chắn ả là ma quỷ biến thành!"

Chết tiệt! Tên nam nhân kia, nàng đây chẳng phải là ma quỷ gì, sao hắn lại mê tín như vậy?

Nhưng mà nghe tình hình ngoài kia, nàng cũng có thể hiểu được đại khái câu chuyện. Người nằm ở đây chắc chắn không phải nàng. Nàng chỉ là đang chiếm lấy cơ thể của người ta mà thôi. Hai nam nhân ngoài kia, một già một trẻ. Dựa theo cách xưng hô chắc chắn là huynh trưởng và phụ thân của thân thể này. Nàng biết điều đó, bởi vì căn bản, nàng sẽ không có cha, mà nếu có, cha của nàng cũng sẽ không tự xưng là 'phụ thân'.

Đã vậy, phải thử xem mới được. Bây giờ nàng đang trong tình trạng thiếu khí oxi trầm trọng. Nghe cách nói chuyện thì nàng khẳng định, bọn người ngoài kia rất yêu thương khối thân thể này. Vậy nên phải đánh cược một lần, xem họ đối với khối thân thể này có phải là tình cảm thật không?

"Phụ thân... Ca ca..." Đây hẳn là cách xưng hô thời cổ đại đi: "Hi nhi cảm thấy mệt mỏi quá. Khó thở nữa... Có lẽ, Hi nhi sẽ không qua khỏi! Phụ thân, ca ca. Hai người ở lại sống tốt. Hãy sống thay cho phần của Hi nhi."

Dĩ nhiên, Trần Quốc Công vừa nghe đã giật mình, sắc mặt tái nhợt lại. Dù tốt hay xấu, dù giả hay thật thì người nằm trong đó vẫn là nhi nữ lão yêu quý nhất. Cho nên, lão không quan tâm nữa. Nghe nàng nói mình không thở được, lão liền đau lòng. Hô to cho bên ngoài nghe.

"Người đâu, mau vào mau vào! Mở nắp quan tài đưa tiểu thư ra." Lão đã hoảng lắm rồi. Cảm giác mất đi người thân đó... Lão không muốn nếm lại lần nữa.

https://thuviensach.vn

Người hầu bên ngoài tiến vào, nghe vậy thì hơi chần chờ. Mở nắp quan tài ra? Quốc Công hôm nay bị sao thế? Đây là muốn đùa với người đã khuất ư?

"Thưa Quốc công, chuyện này..."

"Còn đứng đó làm gì? Mau mở nắp quan tài cứu tiểu thư ra. Con bé mà có mệnh hệ gì thì ta sẽ giết hết đám người các ngươi."

Tiếng quát vang trời của Trần Quốc Công khiến người sợ hãi. Bọn người hầu mau chóng chạy đến mở nắp quan tài ra.

Nam Cung Hạo mặc dù lúc trước phản đối. Nhưng là, dù sao đó cũng là muội muội hắn yêu quý nhất. Làm sao mà hắn có thể nhẫn tâm nhìn nàng chết cho được. Vì vậy hắn không ngăn cản bọn người hầu mở nắp quan tài. Nếu người trong đó là yêu quái, vậy thì chính tay hắn sẽ tiêu diệt!

Thoáng chốc, nắp quan tài được mở ra. Người ta thấy được Đại tiểu thư Nam Cung Dạ Hi, một người rõ ràng đã chết, nay lại sống dậy và đường đường chính chính bước ra khỏi quan tài.

Khoảng khắc đó, Trần Quốc Công lại rơi nước mắt. Chạy đến ôm chầm nhi nữ của mình vào lòng...

Sau khi xác định đó đích thực là muội muội của mình mà không phải là yêu quái. Nam Cung Hạo cũng vui đến phát khóc, ôm chằm lấy Trần Quốc Công và Phượng Dạ Hi.

Còn nàng, mặc dù không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng nàng chắc chắn hai người đang ôm mình chính là phụ thân và ca ca của khối thân thể này. Nàng để mặc cho bọn họ ôm. Cũng không có đẩy ra. Vì nếu nàng đẩy bọn họ. Khẳng định sẽ bị nghi ngờ ngay.

https://thuviensach.vn

Mọi chuyện, cứ để từ từ rồi tìm hiểu cũng được. Dù sao thời gian còn dài. Cũng đủ để nàng xác định lại mọi chuyện.

Nơi này... Nếu an toàn, nàng sẽ ở lại đây mãi mãi. Nàng không muốn lại phải trở về cái nơi dơ bẩn đó nữa. Mãi mãi, không bao giờ.

Ngày hôm đó, khắp kinh thành đều truyền đi một tin đồn. Mà tin đồn này lại vang đi rất xa. Đến tận các vùng đất xa xăm nhất của thế gian!

Đại tiểu thư Nam Cung Dạ Hi của phủ Trần Quốc Công, thuộc Nam Nhạc quốc. Có khả năng chết đi sống lại. Rõ ràng là đã tắt thở. Qua hai ngày sau, nàng lại sống dậy, hoạt động như người bình thường!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thần Tiên Hay Ma Quỷ

Lúc này, cả Hoàng cung Nam Nhạc quốc đang náo loạn cả lên.

Lý do chính của việc náo loạn này là... Đại tiểu thư Nam Cung phủ - Nam Cung Dạ Hi đã cải tử hồi sinh.

Ở thời cổ đại này, nếu cải tử hồi sinh thì chỉ có hai loại người!

Một là thần tiên do Ngọc Đế phái xuống.

Hai là ma quỷ xuất hiện để làm hại nhân dân.

Mà cả Hoàng cung thì đang bàn luận về việc... Nam Cung Dạ Hi là thần tiên hay ma quỷ?

Hoàng cung Nam Nhạc quốc mấy năm nay rất bình yên. Không có chuyện hậu cung đấu đá, giết hại lẫn nhau. Thái hậu Vương thị đã buông rèm nhiếp chính, nhưng mọi sự ở hậu cung đều do một tay bà giải quyết. Bà tính tình phúc hậu, rất yêu thương con cháu. Đặc biệt là Nhị Vương Gia, Lãnh Diệc Thần.

Phủ Thái Hậu - Từ Uyên Cung.

"Thưa Thái Hậu nương nương, bên ngoài có Nhị Vương Gia xin cầu kiến!"

https://thuviensach.vn

Cung điện kiêu sa, ánh sáng màu hoàng kim lấp lãnh khắp gian phòng, làm tăng thêm vẻ sang trọng, cao quý của Từ Uyên Cung. Màn sa tơ lụa được giăng trang trí, vô cùng bắt mắt. Trên tường, được trạm trỗ hoa văn rất tinh xảo, làm người khác không thể rời mắt được. Mùi Phật hương thoang thoảng khắp phòng, khiến tâm hồn con người ta thanh thản.

Thái hậu nương nương là một nhân vật truyền kì. Khắp Nam Nhạc này, trừ Hoàng đế và Nhị Vương gia ra thì ai ai cũng phải e sợ Thái hậu. Nhờ có bà, hậu cung mới không có đấu đá lẫn nhau. Dưới con mắt của Thái hậu họ Vương này, ai còn dám làm càng cơ chứ?

Mặc dù đã ngoài ngũ tuần, thế nhưng dung mạo của Vương Thái hậu này phải nói là rất mỹ mạo. Hầu như nhan sắc không hề phai nhạt theo thời gian. Trừ ngay mí mắt có vài nếp nhăn, phần da thịt còn lại thì rất mịn màng. Có thể đoán ra ngày xưa bà là một tuyệt đại giai nhân. Hơn nữa, khí chất của bà quả thật rất cao quý. Khiến người ta không dám mạo phạm, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt bà.

Vương Thái hậu ngẩng đầu, nhìn thẳng Trần công công. Đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn gã, khiến gã nổi cả da gà.

Giọng nói tràn đầy phúc hậu cùng với vẻ háo hức vang lên: "Thần nhi đã đến rồi sao? Mau, mau truyền, mau truyền!" Dứt lời, Vương Thái hậu quay sang cung nữ bên cạnh: "Còn không đỡ ai gia dậy? Thần nhi đến rồi, ai gia thật rất nhớ nó a."

Cung nữ thái giám nghe vậy đâu dám cãi lại, lập tức thi hành lệnh.

Cả Nam Nhạc quốc này, nếu nói ai có thể khiến cho Thái hậu phấn khích như vậy, chỉ có thể là Nhị Vương gia Lãnh Diệc Thần mà thôi.

Nhị Vương gia là bảo bối trong lòng Thái hậu. Là nhi tử duy nhất của Tiên hoàng và Thái hậu. Dung nhan tuấn mỹ khiến người gặp người mê. Năm mười hai tuổi, hắn dẫn binh đi chiến trường chinh chiến, đuổi cổ quân

https://thuviensach.vn

địch về nước, lập được công lớn cho Nam Nhạc quốc. Từ đó, danh tiếng của hắn đối với nhân dân ngày càng tăng. Tiên hoàng lúc đó cũng rất hãnh diện, đạo thánh chỉ vừa ban xuống, lập Lãnh Diệc Thần làm Thái Tử.

Thế nhưng chẳng hiểu sao? Nhị Vương gia đột nhiên phát ngốc, lúc đó hắn vừa tròn mười lăm tuổi. Biến thành một cái ngốc tử, làm việc gì cũng hỏng. Có lần, hắn còn lấy ngọc ấn của Tiên hoàng đi nghịch phá, kết quả khiến ngọc ấn xém nữa là rơi vào tay kẻ thù.

Tấu chương lại dâng lên rất nhiều. Trăm người một ý, tất cả các quan văn quan võ lúc ấy đều muốn phế bỏ ngôi vị Thái tử của Lãnh Diệc Thần. Muốn đưa Đại hoàng tử Lãnh Thiên Hựu lên làm Thái tử.

Tiên hoàng lúc đầu một mực phản đối, nhưng lại không thành. Thế nên đành phải nghe theo lời bá quan văn võ. Phế Lãnh Diệc Thần đi, lập Lãnh Thiên Hựu lên làm Thái tử...

"Mẫu hậu!" Một tiếng gọi thơ ngây vang lên, kèm theo đó, một thân hình cao ngất ngưởng, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt từ ngoài cửa điện chạy vào. Nhưng không cần thận lại té nhào xuống đất.

'Rầm.' Tuấn mỹ Vương gia nào đó mặt hôn đất, mông chào trời. Miệng không ngừng rên la, khóc ầm ĩ: "Mẫu hậu, Thần nhi đau. Mẫu hậu xoa xoa!"

Vương Thái hậu thấy vậy, sắc mặt thoáng cái trắng bệch. Lo sợ chạy đến bên Lãnh Diệc Thần. Cẩn thận đỡ hắn dậy: "Sao lại bất cần thế kia? Nào, đi vào đây, mẫu hậu xoa xoa."

Lãnh Diệc Thần, vị Vương gia tuấn mỹ nhất Nam Nhạc quốc, thế nhưng bây giờ lại ngây thơ như một đứa trẻ ba tuổi. Tai nạn này nhắc lại vẫn khiến người khác đau lòng.

https://thuviensach.vn

"Mẫu hậu mẫu hậu..." Lãnh Diệc Thần lắc lắc cánh tay của Vương Thái hậu: "Nương tử của Thần nhi đâu? Nàng đâu rồi?"

Hắn vừa nói, vừa chạy khắp Từ Uyên Cung tìm vị nương tử kia...

Tấm khăn trải bàn được giở ra: "Nương tử, vi phu đang tìm nàng đây!"

Con mèo được nhấc lên: "Nương tử, nàng đâu rồi?"

Cái ghế bị đá ra: "Nương tử, nàng mà không ra, vi phu sẽ khóc đấy!"

"Nương tử, nương tử..."

Lãnh Diệc Thần chạy khắp nơi để tìm vị nương tử đó. Vương Thái hậu thấy vậy liền đau lòng. Đứa con bà rứt ruột sinh ra, từ nhỏ đã khiến bà tự hào. Nay lại trở thành một ngốc tử. Hằng ngày nói chuyện với đồ vật, ngoài bà và Hựu nhi ra thì nó không tiếp xúc với ai. Tìm được cho nó một nương tử hợp mạng, mà vị cô nương đó lại tự tử. Khiến nó đau buồn mấy ngày.

"Mẫu hậu mẫu hậu. Nương tử đâu rồi? Nàng ấy đâu rồi? Thần nhi muốn thấy nàng ấy." Lãnh Diệc Thần không tìm được nương tử, liền quay lại làm nũng với Vương Thái hậu.

Vương Thái hậu lắc đầu thở dài. Xoa xoa đầu hắn: "Thần nhi, nàng ấy không có ở đây đâu. Nào, ngoan, vào trong để mẫu hậu xem vết thương nào."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền bực tức, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng méo mó, thể hiện vẻ khó chịu. Hắn nổi điên gạt tay Thái hậu ra, đẩy bà ngã xuống đất. Khiến toàn bộ cung nhân có mặt ở đó hoảng hốt. La hét chạy lại đỡ Thái hậu.

"Các người tránh ra. Ta không cần ai đỡ cả!" Thái hậu tức giận quát. Đẩy đám cung nhân phiền phức ra một bên. Chạy lại an ủi Lãnh Diệc Thần:

https://thuviensach.vn

"Thần nhi, cô nương đó có gì tốt? Hay để mẫu hậu tìm cho con một nương tử khác nhé?"

"Không chịu, Thần nhi chỉ muốn nàng cơ!"

Bà bất lực xoa xoa mi tâm. Tính Thần nhi vốn rất ương bướng. Nó đã muốn cái gì thì nhất định phải có cho bằng được thứ đó. Nếu không nó sẽ làm ầm lên.

Giống như kì này. Khi bà cùng Hựu nhi vất vả lắm mới chọn được cho nó một cô nương hạp mạng với mình, thì Thần nhi lại không chịu. La hét, làm ầm ĩ khắp Hoàng cung. Đến chừng nhìn thấy được cô nương nhà người ta rồi thì lại yêu thích không buông. Một mực đòi thành thân ngay.

Thế nhưng cô nương đó lại thà chết không cưới. Sắp tới ngày thành thân, bà ở Hoàng cung lại nhận được tin, cô nương nhà đó đã cắt cổ tay tự tử.

Tin này nổi lên như sấm chớp giữa trời quang! Thần nhi nổi điên, nó đập phá hết đồ đạt trong phủ, vào cung thì một mực đòi tìm nương tử. Khiến bà vừa thương vừa sót.

Thần nhi rất hay phát điên. Mà mỗi lần nó phát điên là cứ y như rằng có người chết. Thế nên bà đã tìm mọi cách để khắc phục điều này. Bà đã tìm đến cao nhân trên núi, ông ấy nói rằng, Đại tiểu thư phủ Quốc Công là nữ tử hạp mạng với Thần nhi. Chỉ có khi cho cả hai nên duyên vợ chồng thì mới khống chế được cơn điên loạn của nó.

Quả thật như vậy. Kể từ khi gặp Nam Cung Dạ Hi, số lần 'lên cơn' của Thần nhi giảm đi đáng kể. Thái hậu thấy vậy rất đỗi vui mừng. Đến cả ngày tháng cũng đã chọn rồi. Nhưng mà... Thật không may, chuyện đáng buồn đó đã xảy ra!

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, một cung nữ lại chạy vào thông báo: "Thưa Thái hậu, bệ hạ xin được yết kiến."

Nghe tin này, Vương Thái hậu đang u sầu bỗng chốc đã lấy lại tinh thần. Hai mắt bà sáng lên, nói: "Mau truyền vào!"

"Vâng thưa Thái hậu!"

Khắp Nam Nhạc quốc, ngoại trừ Thái hậu ra thì người mà Nhị vương gia gần gũi nhất chính là Hoàng thượng. Cho nên lúc này, Hoàng thượng là người duy nhất có thể khiến Nhị vương gia bình ổn tâm tình.

Mùi long tiên hương truyền đến, theo đó, thân ảnh màu vàng rực rỡ từ bên ngoài tiến vào. Long nhan phúc hậu nhưng khí thế lại vô cùng cường hãn, khiến người không rét mà run.

Đây là Hoàng đế đương triều của Nam Nhạc quốc, Lãnh Thiên Hựu. Hắn lên ngôi đã sáu năm, bình ổn dân chúng, người người kính nể, quốc thái dân an.

Lãnh Thiên Hựu sở hữu dung nhan trầm lặng, tuy không được yêu nghiệt như Lãnh Diệc Thần. Nhưng dung mạo của hắn khiến người ta cảm nhận được sự uy nghiêm của một bậc đế vương.

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn thế vạn vạn tuế!"

Tiếng hô rền trời vang lên.

Lãnh Thiên Hựu phất tay, uy nghiêm vô cùng: "Miễn lễ, tất cả bình thân!"

"Tạ ơn Hoàng Thượng."

"Hựu nhi, con đến rồi à?" Thái hậu đi đến, vẻ mặt vui mừng: "Con xem, Thần nhi lại phát điên nữa rồi." Nhưng ngay lập tức lại sầu não vì

https://thuviensach.vn

chuyện của Lãnh Diệc Thần.

"Được rồi mẫu hậu. Người đừng lo nữa." Lãnh Thiên Hựu trấn an Thái hậu: "Để nhi thần nói chuyện với thần đệ."

Vương Thái hậu gật đầu: "Con xem, Thần nhi lại phát điên vì Đại tiểu thư họ Nam Cung kia. Ta phải làm sao đây?"

Lập tức, Lãnh Thiên Hựu mặt đầy vạch đen. Những ngày qua ở trong cung dấy lên rất nhiều lời đồn. Đa phần đều là về vị tiểu thư họ Nam Cung kia. Nào là yêu quái hiện hình. Nào là thân tiên giáng thế... Nhưng quan trọng nhất, vị tiểu thư đó có khả năng bình ổn được Lãnh Diệc Thần mỗi khi nó lên cơn phát điên.

"Mẫu hậu, nhưng tin đồn gần đây người biết chứ?" Lãnh Thiên Hựu hỏi, mắt vẫn dõi theo bóng dáng tuấn mỹ vẫn đang tìm người đằng kia.

Vương Thái hậu gật đầu: "Ta có nghe, hơn nữa còn nghe rất nhiều tin đồn về nàng ta."

Chính vì vậy mà mấy ngày qua bà ăn ngủ không yên. Mặc dù nàng ta có thể khiến Thần nhi của bà bình ổn trở lại. Nhưng nàng ta lại chết đi sống lại! Rõ ràng là đã chết, ngay cả thi thể cũng đã đặt vào quan tài rồi, thế nhưng lại vùng sống dậy, hơn nữa còn hoạt động như người bình thường. Nếu là thần tiên thì tốt rồi. Nhưng nếu là ma quỷ hiện hình... Vậy thì!!!

Đang đâm chiêu thì giọng nói của Lãnh Thiên Hựu lại vang lên: "Mẫu hậu, nhi thần cũng nghĩ như người." Thanh âm rất nhỏ, nhưng cũng đủ để Vương Thái hậu nghe được.

Lãnh Thiên Hựu và Vương Thái hậu nhìn nhau, cả hai đều có chung một ý nghĩ...

https://thuviensach.vn

"Mẫu hậu à, xem ra... Để biết được thực hư ra sao, chúng ta phải thân chinh đi đến phủ Quốc Công một chuyến rồi."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Rồng Đến Nhà Tôm

Ở Nam Nhạc quốc, không ai là không biết phủ Trần Quốc Công. Uy danh bốn hướng, quyền lực khuynh đảo, chỉ đứng sau mỗi Hoàng đế mà thôi.

Nhắc đến phủ Quốc Công, không ai là không biết đến Đại thiếu gia Nam Cung Hạo. Hắn là cánh tay đắc lực của Hoàng đế, đại tướng quân uy danh tột đỉnh. Trên chiến trường, hắn luôn không chịu thua trước bất kì quân địch nào. Hơn nữa còn có dung mạo tuấn mỹ, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, khiến nữ nhân vừa nhìn thấy hắn đã phát điên, nam nhân thì ghen tị không ngừng.

Ngoài ra, thiên hạ còn đồn thổi rằng, Đại tiểu thư Nam Cung Dạ Hi của phủ Quốc Công là một người hiền lương đức độ, dung mạo thanh khiết như đóa sen Tĩnh Liên, cầm kì thi họa đều tinh thông. Được người người yêu quý, vạn người mến mộ.

"Phụ thân, đại huynh. Hai người mau buông ta ra đi, thật khó thở mà!"

Nghi Phụng các, phủ Quốc Công. Có hai nam nhân một già một trẻ gắt gao ôm lấy nữ nhân nọ. Trong mắt bọn họ là bàng hoàng, là xúc động, còn có một sự vui sướng không thể nói nên lời.

Trong căn phòng vẫn còn thoang thoảng mùi hương của nhang, chiếc quan tài vẫn được đặt ở đó, không di chuyển.

https://thuviensach.vn

"Hi nhi, con vẫn còn sống, con vẫn còn sống!" Trần Quốc Công quá vui sướng nên không kiềm chế nỗi mình. Ôm chần lấy Phượng Dạ Hi.

Khác với Trần Quốc Công, mặc dù Nam Cung Hạo cũng rất vui mừng, nhưng là hắn không có quá phấn khích như phụ thân. Vẫn còn giữ được bình tĩnh. Nghe muội muội than đau, hắn mới buông nàng ra, trần giọng hỏi: "Hi nhi, muội đã biết tội của mình chưa?"

"Tội của muội?" Phượng Dạ Hi ngơ ngẩn, chớp chớp đôi mắt to vô tội, nhìn chằm chằm Nam Cung Hạo: "Muội có tội gì a?" Trời ạ, nàng vừa mới xuyên đến đây, có biết những chuyện trước đây đâu. Chỉ biết lão già đang ôm nàng là phụ thân, nam nhân trước mặt là huynh trưởng mà thôi.

Trần Quốc Công nghe vậy chợt ngẩn đầu lên, ánh mắt nhìn Nam Cung Hạo mang đầy vẻ cảnh cáo: "Hạo nhi, muội muội con vừa chết đi sống lại, con không nên dọa con bé như vậy, sẽ khiến nó sợ đó."

Đúng vậy, sao hắn lại có thể quên mất cơ chứ? Muội muội bé nhỏ của hắn vừa từ cõi chết trở về, khẳng định là con bé đã rất sợ hãi. Mà hắn lại đi tra hỏi nàng như vậy. Thật là không hay.

Nhìn lại bộ dạng của muội muội yêu dấu lúc này, Nam Cung Hạo không khỏi cảm thấy đau lòng. Gương mặt tái nhợt như người chết, đôi môi vốn tràn đầy sức sống nay lại tím ngắt, khô nức. Cổ tay trắng nõn được quấn một dãy băng trắng. Nàng thở rất khó khăn, trông như không có sự sống.

Hắn sờ đầu Phượng Dạ Hi, bảo: "Được rồi, muội mau đi nghỉ đi. Mọi chuyện ở đây cứ để ca ca và phụ thân lo!"

"Vâng, nhưng muội có một chuyện muốn nói." Phượng Dạ Hi ngước lên, đôi mắt tràn ngập vẻ sợ hãi nhìn hai nam nhân trước mặt: "Phụ thân, ca ca. Thật ra... Ta đã bị mất trí nhớ!"

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo nghe xong liền hét lên. Tràn đầy vẻ hoảng hốt. Trần Quốc Công lại cảm thấy đau đớn đến không thở được, chỉ có Nam Cung Hạo là giữ được bình tĩnh, hắn khó khăn hỏi: "Hi nhi, muội nói sao? Muội bị mất trí nhớ?"

Phượng Dạ Hi không chút do dự gật đầu. Không phải là mất trí nhớ, mà là nàng không có kí ức của khối thân thể này nha.

Nàng lấy hai tay ôm đầu, dáng vẻ khổ sở: "Muội cảm thấy rất mơ hồ, có những chuyện cứ không ngừng hiện ra trong đầu muội, nhưng muội lại không rõ đó là những chuyện gì. Cảm giác này... Rất khó nói!" Thật ra Phượng Dạ Hi không nói dối, quả thật là có chuyện như vậy.

"Ông trời ơi, Nam Cung gia ta đã tạo nên nghiệt gì? Sao nữ nhi của ta lại khổ như vậy chứ?" Trần Quốc Công đau khổ, ngước mặt than trời. Nhi nữ ông thương nhất sao lại trở thành như vậy cơ chứ? "Đừng lo Hi nhi, ta sẽ tìm danh y đến chữa trị cho con."

"Phụ thân!" Nhìn thấy Trần Quốc Công lo lắng như vậy, Phượng Dạ Hi quả thật có chút cảm động. Nàng ở hiện đại là trẻ mồ côi, đến nơi này lại có một gia đình luôn quan tâm nàng như vậy. Nàng không biết nên nói gì cả.

Đúng lúc này, hạ nhân bên ngoài hớt hải chạy vào: "Thưa Quốc Công, thưa Tướng Quân, bên ngoài, bên ngoài..." Hạ nhân nói đến đây đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt tràn đầy hoảng hốt: "Ma, ma... Người chết sống lại!" Gã không ngừng chỉ vào Phượng Dạ Hi mà hét lên.

Nam Cung Hạo tức giận, mặt đột nhiên đen lại. Ánh mắt liếc nhìn hạ nhân kia, ý muốn cảnh báo gã không được nói điều gì bậy bạ. Khiến hạ nhân kia hoảng sợ, quên luôn chuyện cần bẩm báo.

"Bên ngoài có chuyện gì?" Trần Quốc Công hỏi, giải vây tình hình.

https://thuviensach.vn

"Thưa... Thưa, Hoàng thượng và Thái hậu đang ở bên ngoài ạ!"

Lập tức, Nam Cung Hạo và Trần Quốc Công trao đổi ánh mắt. Khẳng định chắc chắn rằng, hôm nay 'rồng đến nhà tôm' là bởi vì chuyện của Hi nhi mà đến. Vì dù sao, Nhị Vương gia Lãnh Diệc Thần cũng là vị hôn phu chưa thành của Hi nhi.

"Được, ta biết rồi, ngươi cứ bảo Hoàng thượng và Thái hậu chờ bên ngoài, ta sẽ ra ngay."

Hạ nhân vẫn còn sợ hãi, nghe được lời của Trần Quốc Công như vớ được vàng. Gã lập tức vâng một tiếng rồi cong giò lên chạy.

Lúc này tâm trạng Phượng Dạ Hi rất rối bời. Nàng vừa tránh được một kiếp, đã lừa gạt được hai nam nhân kia. Nay 'đại boss' lại đến nữa ư? Hơn nữa còn là Hoàng thượng và Thái hậu. Rốt cuộc khối thân thể này đã làm điều gì mà khiến cho hai 'boss lớn' cũng phải một đến tìm cơ chứ?

Hơn nữa... Không thể ngờ nha! Khối thân thể này vậy mà có quen biết với ngôi cửu ngũ chí tôn kia. Là đế vương một nước đó nha. Chuyện này không thể đùa. Vậy thì nàng đang trú ngụ trong một thân thể có lai lịch như thế nào?

Dòng suy nghĩ của nàng bị cắt đứt bởi câu nói đầy quan tâm của Trần Quốc Công.

"Hi nhi, con đi nghỉ đi. Chuyện này cứ để phụ thân và ca ca lo." Vì lo cho sức khỏe cho Hi nhi, hơn nữa nàng vừa mới cải tử hoàn sinh, không thích hợp để chịu đả kích. Chỉ sợ chuyến này Hoàng thượng và Thái hậu đến đây, con bé lại gặp khổ nữa rồi.

Phượng Dạ Hi vốn định gật đầu, vì dù sao nàng cũng chưa sẵn sàng để gặp boss lớn như vậy. Nàng cần điều tra những việc đã xảy ra trước đây cái đã. Nhưng... Mọi thứ dường như không kịp nữa!

https://thuviensach.vn

Trước cổng Nghi Phụng các. Nam nhân toàn thân ngạo khí bức người, long bào vàng óng phản chiếu dưới ánh mặt trời. Lão bà bà đã độ tuổi trung niên, nhưng dung mạo phải nói là tuyệt đẹp, dáng đi cử chỉ uyển chuyển như nước. Khí thế của hai người này phải nói là rất cao quý. Chỉ có người trong Hoàng tộc mới có được.

Theo ánh mắt của nàng, Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo cũng nhìn về. phía cổng lớn. Lập tức, cả hai sắc mặt liền tái lại. Vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Hoàng thượng vạn tuế, Thái hậu thiên tuế."

Tiếng hô vang lên, tất cả hạ nhân có mặt tại nơi đó không ai là không đầu chạm mặt đất, cả người run rẩy. Nam nhân và lão bà kia vẫn bình thản nhìn mọi chuyện diễn ra, hình như đã rất quen thuộc với chuyện này. Một lúc sau, nam nhân kia mới bình tĩnh phất tay, lạnh giọng: "Trẫm miễn lễ, các khanh bình thân!"

"Tạ chủ long ân."

Tiếng hô lại vang lên lần thứ hai. Sau đó, tất cả hạ nhân đều hoảng sợ lui ra ngoài, bọn họ chỉ là những hạ nhân thấp hèn. Đương nhiên là không có can đảm để đối mặt với người cao quý như Hoàng thượng, Thái hậu. Lúc này, trong sân chỉ còn lại năm người, tất cả đều chìm trong im lặng.

Nam nhân tựa rồng kia thong thả nhấc từng bước chân, phong thái cao quý không ai có thể mạo phạm được. Hắn càng lúc đến gần nàng...

Trần Quốc Công lập tức sợ hãi. Lão vội vàng chạy đến, nói tránh sang chuyện khác: "Thưa Hoàng thượng, chẳng hay hôm nay người và Thái hậu đến đây là..."

Nam nhân tựa rồng nhíu lại mày kiếm, ánh mắt khó chịu liếc nhìn lão. Ý tứ là: Ta đến đây để làm gì, chắc hẳn ngươi cũng biết.

https://thuviensach.vn

Đối mặt với ngôi cửu ngũ, lão quả thật không hề sợ hãi. Vì lão đã có tiên hoàng ở trên bảo vệ. Điều lão lo ở đây chính là sợ Hi nhi lại buộc phải gả cho Lãnh Diệc Thần. Sức khỏe con bé vẫn chưa hồi phục, lão không muốn lại có biến cố xảy ra như lần trước. Không muốn thấy một cái xác không hồn.

Dường như cảm nhận được tâm trạng lo lắng của phụ thân. Nam Cung Hạo tiến đến, nắm lấy tay Phượng Dạ Hi. Ý tứ che chở rất rõ ràng: "Thưa Hoàng thượng, nếu có chuyện xin người hôm khác hãy nói. Hi nhi bây giờ rất mệt. Không tiện để tiếp người và Thái hậu đâu." Hắn nói không một chút e sợ.

"Hàm hồ." Vương Thái hậu nghe vậy quát lớn: "Nam Cung tướng quân đây là muốn đuổi ai gia và Hoàng thượng phải không?"

Nam Cung Hạo nhíu mày, im lặng một lúc rồi nói: "Thái hậu nghĩ nhiều rồi. Thần không có ý như vậy."

Hắn không hề sợ vương quyền, hơn ba phần quân lực đều ở trong tay, đến cả Hoàng thượng còn phải e sợ hắn. Chỉ là Hoàng tộc... Hắn đương nhiên không thể mạo phạm. Để tránh lời đồn thổi, nói hắn muốn làm phản.

"Vậy ý tướng quân là gì đây?" Lãnh Thiên Hựu mắt rồng nhìn Nam Cung Hạo. Ánh mắt thật bức người.

"Lời nói trên mặt chữ!" Hắn nói không chút kiêng dè, thử hỏi, trên dưới Nam Nhạc này, ngoại trừ Nam Cung Hạo đại tướng quân ra thì làm gì còn có ai dám đứng trước mặt đế quân ra oai như vậy?

Thấy tình hình không ổn. Trần Quốc Công vội đứng ra can ngăn: "Hạo nhi, sao con có thể nói như vậy với Hoàng thượng. Còn không mau tạ tội với ngài?"

https://thuviensach.vn

Không khí tĩnh mịch, dường như có thể nghe ra được tiếng của một con ruồi bay qua. Hiển nhiên là Nam Cung Hạ không chịu mở miệng xin lỗi. Với người có lòng tự cao như hắn thì không thể nào. Hắn không nói gì, chỉ mím môi, hai tay chấp sau lưng, tạo nên phong thái cực kì uy nghiêm vốn có của một vị tướng quân.

Sắc mặt của Lãnh Thiên Hựu và Thái hậu có thể nói là khó coi đến cực điểm. Mặc dù họ quyền cao, nhưng không thể không nể mặt kẻ nắm quân quyền trong tay. Hơn nữa, lúc Tiên hoàng còn sống đã căn dặn 'dù bất cứ giá nào cũng không được động đến Nam Cung gia'. Cho nên, họ muốn tiến cũng không xong, mà lùi cũng không xong.

Thấy tình hình khó xử, Phượng Dạ Hi vội mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh này. Nàng không muốn phải đắc tội với hai đại boss này đâu. Đường đời còn gian nan lắm. Phải hành sự thật cẩn thận.

"Phụ thân, ca ca. Hi nhi thật không sao. Hai vị đây có phải là Thái hậu và Hoàng thượng không?"

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Lãnh Thiên Hựu lần nữa thay đổi....

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ung Dung Tiếp Đón Đại Nhân Vật

Thái hậu vạn nhất cũng không ngờ, câu đầu tiên mà Phượng Dạ Hi mở miệng ra hỏi sẽ là thân phận của bà và Hựu nhi.

Nghi vấn lập tức nảy sinh. Chẳng phải Nam Cung tiểu thư này từ lâu đã rõ hết mọi người trong cung rồi sao? Nhưng nay lại... Đến cả bà và Hựu nhi mà nàng cũng không biết? Chắc chắn trong chuyện này có uẩn khúc.

Mà bên này, Lãnh Thiên Hựu cũng đã đoán ra được tám chín phần của sự việc. Sau chuyến cải tử hoàn sinh lần này. Đại tiểu thư Nam Cung gia nhất định cũng không còn như xưa nữa.

Hắn đưa ánh mắt dò xét khắp người Phượng Dạ Hi. Muốn nhìn cho ra sự thay đổi của nàng. Nhưng mà, ngoại trừ đôi mắt rất khác ra thì hắn không còn thấy gì nữa cả.

Trước kia. Đôi mắt của Nam Cung Dạ Hi rất đẹp, rất hút hồn người khác, chỉ cần một ánh nhìn của nàng thì người đối diện cũng đủ ngã gục rồi. Hơn nữa, đôi mắt đó luôn tràn ngập vẻ u sầu của một thiếu nữ mười sáu tuổi. Hoàn toàn không giống với bây giờ, một đôi mắt đen hun hút, sâu thẳm khó dò. Thế nhưng lại trong như hồ nước mùa thu, hai đồng tử khẽ chuyển động rất đáng yêu, nhưng đối với người lạ, nàng dường như thu liễm lại.

Nghĩ vậy, chính Lãnh Thiên Hựu cũng giật mình bởi suy nghĩ của chính mình. Hắn không ngờ được mình từ khi nào lại thích quan sát ánh

https://thuviensach.vn

mắt của người khác như vậy chứ? Hơn nữa, người này còn là muội tức* của hắn.

*Muội tức: Em dâu.

Như cảm nhận được hai đôi mắt đang dò xét mình. Phượng Dạ Hi trong lòng hơi hoảng loạng. Nhưng rất nhanh đã dẹp bỏ đi cảm xúc đó, bản năng của một sát thủ lại trỗi dậy, nàng từ nhỏ đã luyện tập cho mình, luôn mang những bộ mặt với các sắc thái rất khác nhau. Khiến người khác khó dò được tâm tư.

Hít thật sâu, một lần nữa ngước lên, đã là bộ dạng niềm nở đón khách, nhưng lại đối với đối phương hoàn toàn xa lạ. Nàng hơi nhún gối, tay chấp ngang hông, khẽ khuỵu xuống: "Hi nhi tham kiến Thái hậu, Hoàng thượng. Thái hậu, Hoàng thượng vạn phúc kim an!"

Lãnh Thiên Hựu cùng Thái hậu ngơ ngẩn thật lâu vẫn chưa miễn lễ cho Phượng Dạ Hi. Khiến nàng cắn răng rủa thầm. Mặc dù nàng biết bọn họ đang rất ngạc nhiên! Theo nàng nghĩ, trước kia mối quan hệ của Nam Cung Dạ Hi và Thái hậu rất thân thiết, khi gặp mặt nhau không nhất thiết phải hành lễ. Cho nên lúc này đây nàng hành lễ như vậy chắc chắn sẽ khiến bà rất ngạc nhiên.

Thái hậu đương nhiên vẫn muốn biết chuyện này là như thế nào, bà liền hỏi thẳng Trần Quốc Công: "Ngài mau nói cho ai gia biết, tại sao Hi nhi lại đối với ai gia khách sao như vậy?" Sắc mặt Vương Thái hậu tái mét. Mặc dù đã đoán ra phần nào, nhưng bà sẽ không muốn có một nhi tức* như nàng lúc này đâu.

*Nhi tức: Con dâu.

Thấy được sự lo lắng trong mắt Vương Thái hậu, Nam Cung Hạo đánh mắt với Trần Quốc Công một cái, sau đó từ tốn trả lời: "Thưa Thái hậu, như thần đã nói, muội muội của thần sau khi cải tử hoàn sinh đã hoàn toàn mất

https://thuviensach.vn

đi trí nhớ trước kia. Bao gồm cả thần và phụ thân muội ấy cũng không nhớ được." Âm thanh không cao không thấp. Nhìn không ra hắn đang có cảm xúc gì.

"Nói láo." Lãnh Thiên Hựu quát: "Nếu đã không nhớ được ngươi và Trần Quốc Công. Thế sao khi nãy nàng còn gọi ca ca, phụ thân?"

Nam Cung Hạo nhướng mày: "Bệ hạ, người thật sự không biết sao? Dù có mất trí nhớ, nhưng máu mủ ruột thịt vẫn là máu mủ ruột thịt. Hi nhi có thể gọi một tiếng ca ca, âu cũng là do muội ấy cảm nhận được thần chính là huynh trưởng của muội ấy." Hắn nói, không có một chút gì gọi là sơ hở. Khiến cả Thái hậu đa nghi cũng nhíu mày, mặc dù còn rất nhiều nghi vấn nhưng bà không tiện hỏi ra.

Lãnh Thiên Hựu tiến lại gần Phượng Dạ Hi, hỏi nàng: "Ngươi... Có còn nhớ người tên là Lãnh Diệc Thần hay không?"

Lời vừa dứt, sắc mặt Nam Cung Hạo và Trần Quốc Công lập tức khó coi, bọn họ liền chặn trước Phượng Dạ Hi, bộ dạng bao bộc, che chở biết bao.

"Thưa Hoàng thượng, xin người thứ cho thần thất kính. Thần nghĩ người cũng biết nguyên do dẫn đến cái chết của Hi nhi. Cho nên, thần hi vọng người và Thái hậu tạm thời sẽ không nhắc đến Nhị Vương gia trước mặt Hi nhi." Trần Quốc Công nói một mạch, lão tuy không muốn đắc tội Hoàng tộc, nhưng lại càng không muốn nhi nữ bảo bối phải đau lòng. Cho nên đành thất kính vậy.

Phượng Dạ Hi thấy tình cảnh này, nàng cũng đã đoán ra được sáu bảy phần. Mặc dù không có những kí ức trước của khối thân thể kia. Nhưng nàng nghĩ, cái tên Lãnh Diệc Thần này rất có thể là nguyên nhân gây ra cái chết của Nam Cung Dạ Hi này. Cho nên khi nhắc đến hắn, phụ thân và ca ca mới phản úng kịch liệt như vậy.

https://thuviensach.vn

Bất quá, nàng có chút cảm động. Lúc ở hiện đại nàng là trẻ mồ côi. Từ nhỏ đã không được cảm nhận tình thương của cha mẹ. Nay lại xuất hiện một phụ thân và ca ca, hết sức đem nàng bao bộc che chở. Chỉ cần như vậy là đủ rồi, nàng cảm thấy rất mãn nguyện. Hoá ra... Tình thân gia đình lại có thể đem lại sự ấm áp đến mức này!

Phượng Dạ Hi cũng có bản lĩnh của riêng nàng. Không chịu thua, không khuất phục trước bất cứ chuyện gì, bất cứ hoàn cảnh nào, khó khăn nào cũng phải cố gắng vượt qua. Cho nên, mặc dù nàng còn muốn hưởng thêm một chút tư vị của tình thân nữa. Nhưng dù sao, nàng cũng không thể dựa dẫm vào họ mãi được. Vì bọn họ đâu phải là của nàng, tất cả đều là của khối thân thể kia.

Nghĩ vậy, nàng liền gạt hai nam nhân đang chắn phía trước ra, tự mình tiến đến trước mặt Lãnh Thiên Hựu, không e dè cất tiếng nói: "Tuy rằng ta biết chuyện này có hơi thất lễ. Nhưng đúng như phụ thân và ca ca nói, Hi nhi thật sự đã bị mất đi tất cả kí ức trước đây. Hoàng thượng và Thái hậu có thể châm chước cho Hi nhi điều này được chứ?" Nói xong, dưới sự lo lắng của phụ thân và ca ca, nàng dường như cũng cảm thấy mình thất thố, liền lùi lại hai bước.

"Quả thật, sau lần hồi sinh lần này, Hi nhi cảm thấy rất khác lạ. Không nhớ tất cả mọi chuyện trước kia, có nhận ra được phụ thân và ca ca thì cũng là do trực giác của tình thân mà thôi. Còn về phần Lãnh Diệc Thần mà Hoàng thượng đã nói, thứ lỗi cho Hi nhi, thật sự ta không thể nhớ hắn."

Lãnh Thiên Hựu nhíu lại mày kiếm. Dường như rất hứng thú với cách đối đáp của Phượng Dạ Hi. Mọi khi nàng đứng trước mặt người trong Hoàng tộc, nàng đều cúi đầu, ăn nói nhỏ nhẹ. Nhưng sau khi sống lại, nàng quả thật thay đổi rất khác.

Quan trọng hơn là... Nam Cung Dạ Hi này không hề có bất cứ phản ứng gì khi hắn nhắc đến cái tên Lãnh Diệc Thần. Thậm chí là nàng phủ

https://thuviensach.vn

nhận mọi quan hệ với đệ ấy. Điều này làm Lãnh Thiên Hựu hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ nàng thật sự không có ứng tượng gì đối với nguyên nhân gây ra cái chết của mình ư?

"Hoàng thượng." Giọng nói trong vắt của Phượng Dạ Hi kéo Lãnh Thiên Hựu ra khỏi dòng suy nghĩ: "Những lời ta cần nói đã nói hết. Tuy rằng hơi thất thố. Nhưng xin hãy thứ lỗi cho ta, vì dù sao, Hi nhi cũng đã không còn chút kí ức nào về các lễ nghi trước đây." Nói xong, chính nàng cũng cảm thấy buồn nôn. Từ lúc nào mà một sát thủ mạnh mẽ như Phượng Dạ Hi nàng phải bày ra cái bộ mặt yếu đuối như vậy? Chắc từ bây giờ nàng phải dự trữ sang thật nhiều lớp 'mặt nạ'. Để tiện lấy ra dùng thôi!

Nghe được nàng nói như vậy, Lãnh Thiên Hựu bỗng chốc bậc cười: "Được, trẫm sẽ không trách ngươi! Lễ nghi có thể học lại. Trí nhớ cũng sẽ từ từ hồi phục. Có gì phải trách ngươi cơ chứ?"

Vương Thái hậu mày phượng nhăn lại thành một đoàn, có rất nhiều điều nghi vấn, nhưng là bà vẫn không biết nên hỏi cái gì?

Dường như Phượng Dạ Hi thấy được điều đó, nàng rất tinh ý chuyển đối tượng: "Chẳng hay... Thái hậu nương nương." Nàng khẽ gọi: "Sao người cứ phải nhăn mày lại thế kia? Trong chẳng đẹp chút nào. Hi nhi có thể hỏi tại sao người lại nhăn mày lại không ạ?"

Nghe được câu này, Thái hậu, Lãnh Thiên Hựu, Trần Quốc Công và cả Nam Cung Hạo đều bật cười. Không khí ngượng ngừng lúc đầu bỗng chốc tan biến hơn phân nửa.

Thấy hiệu quả ngoài sức tưởng tượng, Phượng Dạ Hi khẽ thở phào. May quá, nàng phải chuẩn bị thật nhiều 'bộ mặt' nữa mới được. Để sau này khi đứng trước đám người này còn biết đường mà ứng phó.

Thái hậu dường như cũng không quá chán ghét một người mất trí nhớ như nàng. Hiềm khích lúc đầu bay đi mất. Bà từ từ trấn tĩnh là tinh thần,

https://thuviensach.vn

nhìn thẳng vào mặt Phượng Dạ Hi, bảo: "Nhi tức ngoan, mau nói cho ai gia biết, con có ghét bỏ ai gia không?"

Quái, sao bà Thái hậu này lại đột nhiên thay đổi thái độ thế kia?

Dù vậy nhưng Phượng Dạ Hi vẫn lắc lắc cái đầu nhỏ: "Mặc dù không còn nhớ Thái hậu là ai, nhưng Hi nhi tuyệt đối quý trọng người."

Nghe thấy câu nói này, sắc mặt Vương Thái hậu đã hoàn toàn trở lại bình thường, thậm chí bà còn rất vui vẻ, đi đến nắm tay Phượng Dạ Hi: "Vậy thì... Con có đồng ý cùng ta vào cung không?"

Câu nói vừa dứt, sắc mặt Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo lại lập tức đen như mực.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Từ Chối Thánh Ân

Nhớ lại khi đó, cánh cửa đóng chặt, lão cùng gia nhân làm cách nào nó cũng không lay chuyển. Mà phía sau cánh cửa, tiếng khóc của nữ nhi bảo bối truyền đến rất rõ, khiến lòng lão đau như cắt. Lúc đó, lão thật hối hận vì đã ép buộc nhi nữ hứa hôn cùng vói ngốc vương, mặc dù biết nàng không thích hắn.

Một lúc sau, tiếng khóc đột nhiên im hẳn, trong phòng tĩnh mịch, không tiếng động. Lòng lão đột nhiên thắt lại, nỗi sợ hãi mất đi người thân dâng lên. Khiến lão như muốn ngất xỉu. Lão kêu gọi thêm người phá cửa, đến khi cánh cửa mở ra, cảnh tượng bên trong hoàn toàn làm lão giật thót...

Nhi nữ bảo bối của lão đang nằm trong vũng máu đỏ thẫm, yên tĩnh tựa đóa bỉ ngạn, nhưng lại không có chút sức sống. Nàng đã ra đi mãi mãi...

Đoạn kí ức đó ùa về khiến lão sợ hãi. Lắc đầu cố xua tan nó đi. Lại nhìn tình cảnh trước mặt. Thái hậu cao quý đang nhìn Hi nhi với đôi mắt hiền từ. Lão đương nhiên biết mục đích của việc hôm nay người đến đây. Cho nên lão rất lo sợ. Sợ Hi nhi sẽ bị cám dỗ bởi đôi mắt kia mà đồng ý vào cung. Vốn dĩ lúc trước, Hi nhi rất thích bị Thái hậu này, hơn nữa còn coi bà như mẫu thân. Nay mặc dù đã mất trí nhớ, nhưng chắc cái loại cảm giác đó vẫn còn đi.

Lão thật không muốn lại một lần nữa mất đi nữ nhi mà mình yêu thương nhất. Cho nên lần này, dù cho có phải kháng lệnh. Lão nhất quyết

https://thuviensach.vn

cũng không để Hi nhi vào cung. Càng không để con bé thành thân với ngốc tử vương gia Lãnh Diệc Thần.

Đột nhiên mẫu hậu ân cần hẳn đi. Lãnh Thiên Hựu mặc dù biết người đang làm gì. Nhưng hắn cũng không có ngăn cản. Dù sao chính hắn vẫn muốn hôn sự giữa Nam Cung tiểu thư và Nhị đệ thành. Để phụ hoàng dưới suối vàng có thể yên nghỉ. Nhưng đối với loại chuyện cưới hỏi này, hắn thật sự không có chút kinh nghiệm gì. Cho nên vẫn là để mẫu hậu giải quyết đi.

Đối với lời đề nghị của Vương Thái hậu. Phượng Dạ Hi nhíu lại mày phượng, đắng đo suy nghĩ một lúc lâu, cũng không có trả lời bà. Nàng không muốn vướng vào chốn thâm cung đại chiến. Mặc dù cái nơi sang giàu đó nhiều người mong ước, nhưng nàng không nằm trong số đó. Hơn nữa... Nàng cần một thời gian để tịnh tâm, suy nghĩ về những dự tính tương lai. Ở nơi này nên làm gì và không nên làm gì. Liệu nàng có trở về được hay không còn chưa biết?

Nhưng vấn đề là... Làm sao để từ chối ngôi cửu ngũ chí tôn này đây? Lệnh vua đâu phải dễ cãi lại. Có thể mất đầu như chơi...

Hoá ra xuyên không cũng không hoa mỹ như trong những cuốn truyện ngôn tình đã nói. Lúc trước, khi nàng vẫn chưa bước vào con đường tội lỗi, vẫn còn là một nữ sinh như bao người khác. Sống chung với trạch nữ Lâm Vỹ Hạ, Phượng Dạ Hi đã rất nhiều lần nghe được cô ấy ca tụng những con người có thể xuyên không, còn ước mình được xuyên không một lần, có như vậy thì sẽ không còn gì hối tiếc... Chắc chắn là Tiểu Hạ sẽ không bao giờ biết được, thật ra, xuyên không là một điều rất tồi tệ.

Nhất là đối với Phượng Dạ Hi nàng đây. Không có kí ức của khối thân thể trước. Đến cái nơi xa lạ này, thật sự là không biết nên làm cái gì, ứng xử ra sao? Thậm chí còn gặp được đế vương một nước, ngôi cửu ngũ lừng lẫy mà nàng thường nghe nói đến trong sách sử. Nhưng mọi chuyện vẫn khiến nàng vô cùng bối rối, không biết phải làm như thế nào. Nếu có thể

https://thuviensach.vn

dịch chuyển tức thời, nàng muốn mình thật nhanh chóng biến khỏi nơi này. Trốn đến nơi thật xa và tìm cách trở về hiện đại. Nhưng nàng biết, đó là việc bất khả thi.

Vẫn còn đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình. Phượng Dạ Hi không hề biết, Vương Thái hậu tuy ngoài mặt là một bộ dạng ôn hoà, nhưng bên trong đã rất tức giận rồi. Đây là lần đầu tiên có người bắt bà phải chờ đợi lâu như vậy. Còn dám không trả lời câu hỏi của bà. Đối với một người cao ngạo như Vương Thái hậu. Tức giận là điều đương nhiên.

Tuy vậy nhưng bà không dám bộc phát. Không phải vì sợ Nam Cung gia, nhưng đó là sự kính nể. Lúc Tiên hoàng lên ngôi đã nhận rất nhiều sự trợ giúp từ Trần Quốc Công. Cho nên, bà nhất định phải hoàn thành ý niệm trước khi mất của Tiên hoàng. Gả Nam Cung đại tiểu thư cho Lãnh Diệc Thần, bằng mọi giá.

Hơn nữa... Mặc dù bà đối với một người mất trí nhớ như nàng không yêu thích, vì có người mẹ nào lại muốn con trai mình có một người vợ mất trí đâu. Nhưng dù sao bà cũng rất quý Nam Cung Dạ Hi của trước đây....

Dồn nén nỗi tức giận, đến cuối cùng, cố giữ một chút nhu thuận còn lại trên khuôn mặt, bà cất giọng nói: "Hi nhi, cho ta biết quyết định của con?" Thanh âm tuy ôn hoà, nhưng chất chứa trong đó là sự mất kiên nhẫn.

Tuy đã cất giấu vào trong lòng, nhưng đối với một sát thủ như Phượng Dạ Hi, nàng có thể cảm nhận thấy điều đó rất rõ ràng. Không nhanh không chậm đáp trả lại: "Thưa Thái hậu, xin người hãy thứ lỗi cho Hi nhi. Lời đề nghị của người... Hi nhi xin được phép từ chối!"

Lời vừa dứt, có thể thấy được mày kiếm của Lãnh Thiên Hựu chau lại. Tỏ vẻ khó chịu. Hiển nhiên là hắn đang rất tức giận rồi. Vì lời đề nghị này không phải của một mình mẫu hậu. Mà hôm nay hắn đến đây cũng là vì ý

https://thuviensach.vn

này. Phượng Dạ Hi nàng nói lời từ chối như vậy, chẳng khác nào là tát thẳng vào mặt hắn sao?

Vương Thái hậu nghe xong cũng ôm một bụng tức giận không ít. Bà đảo mắt sang Trần Quốc Công, nói: "Ngài xem, nhi nữ của ngài lại dám từ chối hảo ý của ai gia. Tội này thật đáng trách phạt."

Cha con Nam Cung Hạo vừa nghe liền tức giận, rõ ràng chính Hoàng thượng và Thái hậu đến đây, ép buộc Hi nhi phải vào cung trước. Người đáng bị phạt phải là hai người mới đúng, nhưng là nỗi tức giận này cũng chỉ có thể giữ trong lòng.

"Nam Cung tiểu thư, có thể nói cho trẫm biết lý do nàng từ chối vào cung không?" Người đã im lặng một lúc lâu, bây giờ mới lên tiếng. Hiển nhiên vị này chính là Hoàng thượng Lãnh Thiên Hựu rồi.

Dung nhan tuấn tú, cường tráng, lại cao quý tựa rồng đang hướng Phượng Dạ Hi đi đến. Hắn gây cho người đứng cạnh một nỗi áp lực rất lớn. Đây mới là phong thái của một bậc đế vương. Phượng Dạ Hi cảm thấy, hình ảnh của hắn lúc này rất khác so với những lão Hoàng Đế già mà nàng đã thấy trên TV.

Đối với câu hỏi của Lãnh Thiên Hựu, nàng không có một chút sợ hãi, thẳng thừng hướng hắn đáp trả: "Thưa Hoàng thượng, thứ cho Hi nhi nói thẳng. Ta là không muốn gia nhập dàn hậu cung hơn ba ngàn giai nhân của người! Cho nên mới từ chối lời đề nghị của Thái hậu nương nương."

Sau khi nghe xong lời của Phượng Dạ Hi, tất cả mọi người đều ngớ ra, bật cười thật to. Không khí căng thẳng ban đầu đã bay đi mất. Hảo cảm đối của Vương Thái hậu đối với nàng tăng vọt. Bà lúc này lại cảm thấy thích một cô nương ngây thơ, đáng yêu, không vướn chút thế tục nhân gian như nàng.

https://thuviensach.vn

Thấy mọi người đều cười, nàng nhướng mày khó hiểu: "Kì lạ, chẳng lẽ ta nói gì sai sao?" Nàng gãi đầu, cố làm ra vẻ khó hiểu.

Lãnh Thiên Hựu con ngươi khẽ loé, nhìn chằm chằm Phượng Dạ Hi, không rõ cảm xúc: "Không phải gia nhập hậu cung của ta. Mà là trở thành Vương phi của Nhị đệ ta."

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu, Phượng Dạ Hi không do dự mà trả lời: "Hoàng thượng, hãy cho ta hai tuần suy nghĩ. Ta vừa mới cải tử hoàn sinh, vẫn chưa sẵn sàng cho việc này đâu!"

Trần Quốc Công cũng xen vào: "Đúng vậy thưa Hoàng thượng. Hãy cho Hi nhi thêm hai tuần nữa. Dù con bé đã bị mất trí nhớ, nhưng chắc chắn ngài vẫn không quên vì sao con bé bị như vậy chứ?" Câu nói tuy khó hiểu nhưng rất thâm sâu. Đây là Trần Quốc Công cố ý nhắc khéo Lãnh Thiên Hựu rằng... Lãnh Diệc Thần chính là nguyên nhân gây ra cái chết của nhi nữ bảo bối, mặc dù con bé đã tỉnh dậy, nhưng lại mất trí nhớ.

Lãnh Thiên Hựu đương nhiên hiểu được. Hắn đánh mắt với Thái hậu một cái. Cả hai lập tức hiểu ý. Vương Thái uậu nói: "Được, hai tuần sau chúng ta sẽ trở lại. Hi vọng đến lúc đó, tiểu thư Dạ Hi sẽ cho chúng ta một câu trả lời chính đáng." Dứt lời, bà cùng Lãnh Thiên Hựu hướng phía cửa rời đi, cũng không có ngoảnh đầu nhìn lại.

Trần Quốc Công cùng Nam Cung Hạo chấp tay, hô to: "Cung tiễn Thái hậu, Hoàng thượng."

Chờ sau khi bóng Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu đi khuất. Trần Quốc Công liền quay sang Phượng Dạ Hi, bảo: "Hi nhi, người cũng đã đi rồi. Con còn không mau đi nghỉ đi." Giọng nói trầm ấm, không ngừng vang vọng vào trong tai nàng.

Nhất thời, nàng cảm nhận được sống mũi mình có chút cay cay. Lần đầu tiên có người quan tâm mình như thế. Vậy là từ bây giờ, nàng đã có

https://thuviensach.vn

cha, có ca ca rồi.

Ngước mặt nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nàng thầm cảm tạ linh hồn của Nam Cung Dạ Hi, và cũng cầu cho nàng được siêu thoát. Từ bây giờ trở đi, thân phận này, cuộc đời này sẽ do nàng tiếp nhận. Nàng sẽ thay đổi nó, khiến nó trở nên tốt đẹp hơn....

Cách đó không xa, trên một thân cây cao vút. Thân ảnh áo đen đã quan sát được tất cả. Chỉ thấy khoé miệng tựa yêu nghiệt khi câu lên, cười một cái như câu hồn vạn vật.

Chờ sau khi thân ảnh của Phượng Dạ Hi biến mất. Hắn liền điểm mũi chân rời đi. Thân ảnh tựa như gió, không để lại bất cứ dấu vết nào...

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tìm Hiểu Thân Thế

Phượng Dạ Hi được một tỳ nữ tên Linh Nhiên dìu về phòng.

Cẩn thận quan sát tỳ nữ này. Nàng cảm thấy rất vừa lòng. Linh Nhiên tuy có hơi nhiều chuyện một chút, nhưng là có gương mặt chất phác, hiền hoà và nước da ngâm đen của người nông thôn. Mà thông thường, những người mang khuôn mặt này đều sẽ rất trung thành.

Kìm lòng không đậu, Phượng Dạ Hi mở miệng hỏi: "Nhà ngươi... Có phải lúc trước ngươi từng làm nông đúng không?"

Linh Nhiên dường như rất ngạc nhiên, đôi mắt to tròn lúng liếng nhìn nàng: "Tiểu thư, chẳng phải chuyện này người đã biết lâu rồi sao?" Nhưng ngay lập tức, nàng liền xụ mặt xuống: "Xin lỗi tiểu thư, nô tỳ quên mất. Người đã..." Lời không nói hết nhưng Phượng Dạ Hi vẫn hiểu hết ý nghĩa của nó.

Ý nói là... Nàng bây giờ bị mất trí nhớ rồi!

Tiểu cô nương Linh Nhiên bắt đầu kể về thân thế của mình.

Nàng sinh ra ở một thôn quên nho nhỏ, rất ít người sinh sống, nhưng lại hoà bình ấm êm. Nàng sống cùng với mẫu thân, phụ thân và muội muội. Công việc hằng ngày là ra đồng, phụ giúp phụ mẫu cày cấy, tuy cực khổ nhưng rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, chiến tranh đã phá hỏng tất cả. Linh Nhiên bị thất lạc với gia đình. Lưu lạc khắp nơi, xin ăn để kiếm sống. Xém chút nữa nàng bị người bắt vào thanh lâu làm kỹ nữ, nhưng may mắn thoát được. Sau đó nhờ người giúp, nàng được vào phủ Quốc Công làm tỳ nữ hầu hạ cho Đại tiểu thư, cũng chính là Nam Cung Dạ Hi.

Phượng Dạ Hi nghe vậy, chỉ gật đầu một cái, thật ra trong lòng nàng cũng có một chút thương cảm cho tiểu cô nương này. Nhưng là không tiện để bộc lộ ra nên thôi.

Cả hai cứ như vậy, im lặng cho đến khi về đến phòng ngủ.

Rất nhanh đã đến nơi!

Căn phòng thơm mùi gỗ, bên trong được trang trí rất đẹp. Có hai gian, gian ngoài dùng làm phòng khách, gian trong là phòng ngủ, tất cả đều hài hoà, không vật nào là dư thừa cả. Từng họa tiết điều được điêu khắc vô cùng cẩn thận và tỉ mĩ. Từ vật nhỏ nhất đến vật lớn.

Khiến nàng hài lòng nhất là chiếc giường, toát ra hương thơm ngát của thiếu nữ. Tấm màng lụa mỏng được giăng lên cao. Đây hoàn toàn là kiểu giường cổ đại, kiểu giường dành cho công chúa. Thật ra từ ngày xưa, nàng đã có ước mơ được ngủ trên chiếc giường như thế này.

"Tiểu thư, người có muốn tắm rửa một chút không? Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị nước tắm ngay cho người!"

Tắm rửa sao? Phượng Dạ Hi khẽ gửi trên người mình. Hôi chết đi được, chắc là mới từ trong quan tài đi ra đây mà. Ừm, cũng nên gột rửa một chút thôi. Như vậy mới dễ chịu đi ngủ được.

Nhận được sự đồng ý của Phượng Dạ Hi, tiểu cô nương Linh Nhiên rất nhanh rời đi chuẩn bị nước ấm.

https://thuviensach.vn

Căn phòng rộng lớn chỉ còn nàng. Phượng Dạ Hi tranh thủ quan sát xung quanh.

Ngoài mùi hương của gỗ, căn phòng còn toát ra mùi ... hương thơm ngát, đây chắc là loại hương yêu thích của khối thân thể này đây. Mùi cũng thật dễ chịu.

Còn có, nàng phát hiện ra vị tiểu thư này rất thích y phục thanh nhã. Tủ đồ của nàng ta toàn là y phục màu trắng, hồng, lục... Hoàn toàn ngược lại với Phượng Dạ Hi nàng. Vì kiếp trước là sát thủ, nên nàng đặc biệt có hảo cảm với các màu đỏ và đen. Cho nên, những bộ y phục nhạt màu này... Rất nhanh sẽ được vứt bỏ đi!

"Tiểu thư." Một giọng nói vang lên, cắt đứt chuỗi suy nghĩ của Phượng Dạ Hi: "Nước tắm đã được chuẩn bị xong rồi, mời người!" Linh Nhiên nói với giọng cung kính.

Nàng gật đầu, được Linh Nhiên dìu vào dục thùng. Vì Phượng Dạ Hi vẫn còn yếu nên tất cả mọi chuyện đều do Linh Nhiên phục vụ. Từ việc thoát y đến gột rửa rồi mặc y phục. Trong suốt quá trình, cả hai đều rất im lặng, đôi lúc Linh Nhiên có hỏi nàng vài câu, nhưng nàng cũng chỉ ậm ừ cho qua, vì không biết nói gì cả. Sau đó, nàng được dìu vào phòng.

Kìm không nổi sự tò mò, mong muốn được biết nhiều chuyện về khối thân thể này hơn nữa, nàng hỏi:

"Ngươi là Linh Nhiên đúng không?"

"Vâng, chính là nô tỳ."

"Có phải ngươi theo hầu ta từ rất lâu rồi?"

"Vâng ạ!"

https://thuviensach.vn

"Được, nếu vậy thì ngươi ắt hẳn cũng biết ta hiện đang bị mất trí nhớ. Có thể hay không kể cho ta nghe tất cả về thân phận của ta?" Nàng lịch sự hỏi. Mặc dù nàng là chủ, nhưng đối với một người hiện đại, phép lịch sự vẫn là trên hết, cho dù là chủ hay là tớ.

Điều này cũng khiến Linh Nhiên bị một trận ngạc nhiên. Bình thường, tiểu thư sẽ rất kiệm lời, nhưng khi mở miệng, lời nói cũng không có được lịch sự như vậy. Vì nàng là tớ nên chỉ có thể để người tuỳ tiện sai khiến, đâu thể làm gì khác.

Thế nhưng hôm nay tiểu thư dường như rất kì lạ. Không, có thể nói rằng kể từ khi hoàn dương, tiểu thư như biến thành một người khác. Cách người nói chuyện cũng rất khác thường. Lịch sự hơn... Tuy nhiên cũng kiệm lời hơn ngày trước.

"Tiểu thư, người muốn biết chuyện gì?"

"Tất cả!"

Tiểu cô nương Linh Nhiên nhận lệnh, bắt đầu kể: "Tiểu thư người tên là Nam Cung Dạ Hi, mẫu thân mất sớm, người được Trần Quốc Công nuôi lớn. Trên người còn có một huynh trưởng là Nam Cung Hạo đại nhân, ngài ấy là đại tướng quân đương triều, nhận được rất nhiều sự tín nhiệm của Hoàng đế. Đại tiểu thư người sinh ra tài sắc vẹn toàn, khiến người đời không ngừng hâm mộ, cũng không ngừng ghen tị. Người là trưởng nữ trong phủ. Hưởng toàn bộ sự cưng chiều từ Trần Quốc Công và tướng quân đại nhân."

Nghe đến đây, Phượng Dạ Hi không khỏi gật gù. Ừm, thân thế cũng tốt đó, giàu có, lại vừa xinh đẹp, tài sắc vẹn toàn. Lại có người thân bên cạnh thương yêu. Nàng rất vừa lòng với thân phận mới này.

Nhưng có một điều khiến nàng tò mò, không thể không hỏi: "Vậy, người có biết lý do vì sao ta tự tử không?"

https://thuviensach.vn

Lời vừa dứt, tiểu cô nương Linh Nhiên sắc mặt tái nhợt, hai tay bấu vào nhau, nở nụ cười gượng gạo nhìn nàng: "Mong tiểu thư thứ lỗi cho nô tỳ. Chuyện này... Rất khó nói!"

Rốt cuộc là chuyện khó nói như thế nào? Phượng Dạ Hi nhíu lại mày phượng, tỏ vẻ khó chịu nhìn Linh Nhiên. Lúc này, nàng đang rất tức giận, nhưng vì tính khí của nàng từ nhỏ đã rất tốt. Không dễ gì bộc lộ ra ngoài. Cho nên nàng nhịn lại, hỏi tới.

"Ngươi cứ nói, nếu không ta sẽ sai người nhốt ngươi vào nhà kho, bỏ đói ba ngày ba đêm." Nàng đe dọa, nhưng giọng nói lại mang theo chút ý cười.

Linh Nhiên cứng đờ người. Mặc dù là lời đe dọa nhưng nàng lại nghe ra được, câu nói của tiểu thư chỉ có nói suông thôi, người sẽ không phạt nàng đâu. Tiểu thư... Quả thật đã thay đổi rồi!

Cuối cùng, Phượng Dạ Hi cũng dụ được Linh Nhiên nói ra.

Khối thân thể này quả thật có một cái chết rất máu chó. Là cắt cổ tay tự vẫn, dẫn đến mất máu chết. Mà nguyên nhân lại là... Vì nàng ta phải gả cho Hoàng tộc, nhưng lại không vừa ý hôn sự này nên mới tự vẫn.

Điều đáng nói hơn ở đây là. Người mà nàng ta bị ép gả có thân phận rất cao quý... Nhị Vương gia đương triều, nhi tử được Thái hậu sủng ái nhất, còn là đệ đệ bảo bối của Hoàng đế đương triều. Nếu đã vậy thì tại sao Nam Cung Dạ Hi lại không chịu thành thân? Đương nhiên cũng có nguyên do của nó, nếu người nàng ta lấy bình thường thì không nói... Thế nhưng, vị Vương gia này cư nhiên là bị ngốc. Đúng, chính là một ngốc tử chính hiệu. Đây mới chính là lý do khiến nàng ta lại nhất quyết không chấp nhận hôn sự này.

Điều đó rất dễ hiểu thôi, Nam Cung Dạ Hi xinh đẹp như hoa, tài sắc lại vẹn toàn, nhiều người để ý không nói. Vậy thì làm sao nàng ta có thể

https://thuviensach.vn

cam tâm tình nguyện gả cho một ngốc vương cả ngày chỉ biết ăn không rồi nằm được. Cho nên mới tự tử.

Thấy sắc mặt của tiểu thư nhà mình không tốt. Linh Nhiên đột nhiên lo sợ, có phải hay chăng... Tiểu thư lại nhớ ra điều gì rồi chứ? Có khi nào tiểu thư lại trừng phạt nàng không? Vì đã dám kể cái chuyện không ai muốn nhắc đến này cho người?

Nhưng hoàn toàn trái ngược với những gì Linh Nhiên nghĩ. Phượng Dạ Hi nàng tức giận không phải vì chuyện đó, mà là nàng nhớ lại mình lúc xưa, lúc yêu Dương Diệp. Nàng cũng từng cắt cổ tay tự vẫn như vậy...

Nhớ lại chuyện cũ chỉ làm nàng thêm đau lòng. Phượng Dạ Hi xoa xoa mi tâm. Phẩy phẩy tay, nói với Linh Nhiên: "Ngươi đi ra đi. Để ta một mình ở đây là được rồi! Ta cần nghĩ ngơi."

Như được đại xá. Tiểu cô nương nhanh chóng hành lễ rồi chạy ra ngoài.

Lúc này, đôi mắt đen láy của Phượng Dạ Hi lại nổi lên một sự quyết tâm.

Nam Cung Dạ Hi à? Vận mệnh sau này của ngươi, cứ giao cho ta gánh vác tiếp. Hãy yên nghĩ đi!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bức Hôn (1)

Màn đêm buông xuống, vạn vật yên tĩnh!

Đêm nay không trăng, thế nhưng thay thế vào đó là hàng ngàn hàng vạn ngôi sao sáng lấp lánh. Soi sáng rực cả đất nước Nam Nhạc.

Cây cỏ thi thoảng lại lay động, tạo nên tiếng 'loạt xoạt' như có ai đó đang đi chuyển, hết sức ghê rợn!

Nhưng quả thật... Trên cành cây cao ngất kia có một bóng dáng đang chuyện động. Một lúc sau hắn ngừng hẳn, đứng trên cành nhìn mỹ nhân trong phòng...

Không gian chung quanh hết sức tĩnh lặng. Lúc này, tất cả mọi người trong phủ Quốc Công đều đã an giấc, chỉ riêng Nghi Phụng Các vẫn còn thấp thoáng ánh đèn mờ ảo.

Đều này nói lên rằng, Phượng Dạ Hi nàng vẫn còn thức! Nhưng nàng vẫn chưa phát hiện ra rằng, có người đang theo dõi mình.

Có lẽ là do khi xuyên qua thân thể này, nó quá yếu đi, cho nên các giác quan của nàng cũng yếu đi. Hơn nữa, võ công cũng chẳng còn. Cho nên nàng không cảm nhận được là điều đương nhiên!

Nhưng hình như... Võ công của nam nhân kia rất cao cường, mãi một lúc lâu sau nàng mới ngờ vực nhìn sang, nhưng chỉ thấy một mảnh tối đen.

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên là hắn đã trốn đi!

Mặc dù hắn đeo mạng che mặt, nhưng đôi con người đen láy sâu hút kia... Thật sự rất yêu mị, khiến người nhìn như đắm chìm vào nó, thật hút hồn!

Mặc dù giác quan yếu đi. Nhưng linh cảm của một sát thủ vẫn còn đó! Nàng chăm chăm nhìn vào một điểm cố định trong đêm tối. Một lúc sau không thấy gì mới dời đi!

"Hừm... Linh cảm cũng không tệ! Nhưng đáng tiếc, nội lực vẫn chưa đủ để phát hiện ra ta." Giọng nói âm trầm như rượu ngàn năm vang lên. Thấm sâu vào lòng người.

"Ai đó? Kẻ nào ở bên ngoài?" Giật mình, nàng nhìn xung quanh để tìm ra chủ nhân của giọng nói, nhưng bóng đêm đã che khuất tất cả, bên ngoài chỉ có một mảnh đen: "Kẻ nào dám làm càn ở đây?"

Nàng vừa dứt lời, một ánh chớp chợt loé lên, chỉ thấy thân ảnh tà mị xuất hiện trước mặt Phượng Dạ Hi. Hắn một thân hắc y, mặt mũi cùng tóc đều bị che lại, chỉ chừa lại đôi mắt màu đen như yêu nghiệt, cực kì quyết rũ lòng người.

Mà đôi mắt đó, giờ phút này lại không ngừng nhìn chằm chằm vào nàng, như muốn lột xác nàng ra vậy. Ánh mắt đó, khinh bỉ có, chế nhạo có... Nhưng nhiều nhất chính là sự hận thù!

Đúng vậy, là HẬN. Ánh mắt của hắc y nhân này nhìn nàng chứa đầy hận thù!

Nhưng Phượng Dạ Hi thật sự không biết, nàng đây là có đắc tội với hắn sao? Rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn và nàng gặp nhau a.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng có thể là, ngày xưa Nam Cung Dạ Hi có gây ra thù oán gì đó với hắc y nhân này, vì vậy nên mọi thứ bây giờ đều đổ lên đầu nàng.

Cố trấn tĩnh lại, Phượng Dạ Hi cất tiếng hỏi: "Ngươi là ai?" Giọng nói dịu dàng ổn định, khó có thể nhận ra trong đó có pha lẫn sự hoảng sợ nho nhỏ.

Tại sao lại hoảng sợ? Đơn giản là vì nàng cảm nhận được, nam nhân trước mắt này là một đại cao thủ. Nhưng hiện tại, võ công của nàng vẫn chưa hồi phục như cũ. Có thể sẽ bị đe dọa bởi hắn.

Nghe vậy, hắc y nhân không vội đáp lời, đôi mắt yêu nghiệt vẫn chưa khắc nào rời khỏi nàng, hắn một mực quan sát, nhìn chằm chằm vào nàng. Khiến Phượng Dạ Hi nàng không khỏi cũng có chút... Ngại ngùng!

Thấy vậy, ánh mắt của hắc y nhân chợt loé lên một tia chế nhạo, nhưng rất nhanh liền biến mất. Đôi mắt đen khẽ chuyển, liền trở lại bộ dạng lạnh lùng. Không nhìn ra một tia cảm xúc.

Không khí im lặng một lúc lâu, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, không ai chịu mở miệng nói một tiếng nào.

"Ngươi là Nam Cung Dạ Hi?" Như có vẻ đã chán sự im lặng, hắc y nhân mở miệng hỏi trước.

Nàng nhếch lên môi son, nhìn thẳng vào đôi mắt đen kia, cười châm biếm: "Ngươi thật sự không biết ta là ai?"

Nghe ra vẻ châm chọc trong lời nói của nàng, hắc y nhân cũng không chịu yếu thế, trầm giọng nói: "Tại sao ta bắt buộc phải biết ngươi?"

"Đến phòng của ta cũng đã vào rồi, chẳng lẽ còn không biết ta là ai?"

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, ánh mắt đen láy của hắc y nhân loé lên chút ngạc nhiên, không ngại cùng Phượng Dạ Hi tiếp tục đấu khẩu: "A, là vậy sao? Thì ra ngươi mong ta nhận thức ngươi như vậy!" Môi mỏng khẽ nhếch, tạo nên hình vòng cung tuyệt đẹp. Đi kèm là giọng nói cực nam tính.

Có một khoảnh khắc, Phượng Dạ Hi dường như tưởng mình đã lạc vào đôi mắt ấy, bị giọng nói trầm ấm đó hút hồn mất rồi. Đôi mắt hắn sâu không thấy đáy, rất có hồn, rất đẹp, khiến người đối diện mê mẩn khi đã lỡ nhìn vào. Còn giọng nói lại tựa chuông bạc, lúc cần trầm thì trầm, cần ngân thì ngân. Quả thật là cực phẩm mà.

Thế nhưng nàng nhanh chóng không suy nghĩ về vấn đề đó nữa, nếu không, nàng sẽ bị quyến rũ mất. Vì mặc dù rất thích giọng nói và đôi mắt đó, nhưng nàng không thích hắn.

Bị chọc giận bởi câu nói của hắc y nhân. Hắn nói cứ như là nàng hoa si lắm vậy. Cần hắn nhận thức sao? Ta đây nhổ vào!

Chỉnh lại tư thế một chút, nàng nói: "Vào vấn đề chính đi. Đêm hôm khuya khoắt như vậy, ta không tin lại có người 'đi lạc' vào phòng ta. Nói đi, ai phái người đến, đến để làm gì?" Bắt đầu tra hỏi hắn.

"Ta nghĩ ngươi không cần nghĩ nhiều như vậy!" Hắc y nhân đáp: "Đến đây là ý của ta, phía sau không có ai sai khiến."

"Vậy sao?" Mày phượng khẽ nhếch lên, đôi mắt của Phượng Dạ Hi như chìm vào suy tư. Không rõ đang nghĩ gì. Ngay cả hắc y nhân kia cũng thế, thấy nàng không đáp, hắn cũng chỉ im lặng, không nói gì.

Không gian tĩnh lặng quả thật khiến người ta bức rức, khó chịu. Chẹp môi một cái, Phượng Dạ Hi mở miệng trước.

"Mục đích của ngươi?"

https://thuviensach.vn

"Mục đích sao?" Hắn trầm ngâm: "Ta đến để bức hôn ngươi!"

Nghe vậy, đôi mắt to mở ra hết cỡ, nàng kinh ngạc nhìn hắn. Ánh mắt lại không khỏi hiện lên vẻ chế giễu, như đang nghe phải chuyện hài nhất thế gian. Vì vậy, nàng không khỏi cất tiếng cười tựa tiên nữ: "Nực cười, muốn bức hôn ta, vậy còn phải xem đối tượng là ai đã! Muốn ta thành thân với ngươi? Mơ tưởng!"

"Có vẻ như giữa ta và ngươi đã có hiểu lầm gì ở đây rồi!" Hắn giải thích: "Người ta muốn bức ngươi cưới không phải chính ta."

"Ồ, vậy nói nghe một chút, hắn là ai?" Tay chống cằm, đôi mắt to lúc này tràn đầy vẻ tinh nghịch, nhìn chằm chằm vào hắn: "Ta thật muốn biết a." Không có vẻ gì gọi là lo lắng khi bị ức hiếp.

"Sợ rằng nghe xong ngươi sẽ sợ hãi mà lại chết một lần nữa!" Hắn lại châm biếm nàng.

"Hàm hồ, ta đây lại sợ ư?" Phượng Dạ Hi nàng không sợ trời, không sợ đất. Trên đời nàng, từ lúc được sinh ra đến giờ, nàng chỉ sợ một điều duy nhất mà thôi....

Dưới gầm trời rộng lớn bao la thế này. Điều nàng mong ước chưa bao giờ được thực hiện!

Thấy nàng suy tư, hắc y nhân cũng không thèm bận tâm. Chỉ một câu nói, kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ ngổn ngang.

"Nhị Vương Gia Nam Nhạc quốc - Lãnh Diệc Thần."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bức Hôn (2)

Oanh một tiếng, Phượng Dạ Hi liền chấn động!

Nàng vừa nghe gì đây? Lãnh Diệc Thần, Lãnh Diệc Thần... Cái tên này, thật sự rất quen thuộc.

A, nhớ ra rồi, đây chẳng phải là cái tên đã gián tiếp gây ra cái chết cho Nam Cung Dạ Hi sao? Vì không muốn thành thân với hắn, cho nên nàng ta mới cắt cổ tay, tự tử mà chết. Chỉ vì để kháng hôn với cái tên Lãnh Diệc Thần kia.

Mặc dù bây giờ, nàng vẫn không có trí nhớ của khối thân thể này, nhưng dựa vào những chuyện khi nãy, và cả những lời mà Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo đã kể với nàng. Phượng Dạ Hi chắc chắn rằng, trong chuyện này quả thật còn có uẩn khúc phía sau.

Thánh thượng đến tìm nàng, mong muốn nàng cùng Nhị đệ hắn thành thân.

Thái hậu đến tìm nàng, chỉ vì muốn nàng vào cung. Mà nàng chắc chắn rằng, mục đích của việc này cũng chính là bức nàng gặp Lãnh Diệc Thần, bàn chuyện hôn sự cho cả hai.

Bây giờ, lại có thêm một hắc y nhân, đêm hôm khuya khoắt lại đột nhập vào phòng nàng, đòi bức hôn nàng cho cái tên Lãnh Diệc Thần kia... Chuyện này, quả thật có chút kì lạ!

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc, Lãnh Diệc Thần là người thế nào? Tại sao lại có nhiều người muốn nàng thành thân với hắn đến thế?

Phượng Dạ Hi chỉ lo chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình, không hề để ý đến ánh mắt sắc bén kế bên đang quan sát nàng. Từ hãy đến giờ, hắc y nhân kia vẫn một mực nhìn nàng chằm chằm. Không bỏ sót bất kì một tia cảm xúc nào trên mặt nàng.

Hay lắm, dám không để ý đến lời đề nghị của hắn ư? Đã vậy thì, hắn nhất định sẽ bức nàng thành thân với Lãnh Diệc Thần. Bằng mọi giá!

Nghĩ vậy, hắc y nhân lại mở miệng châm biếm: "Thế nào, có phải đã sợ hãi đến mức tim đập chân run rồi không?"

Giọng nói vang lên, một lần lại một lần kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ vô định. Aizz, quả thật, nếu không có kí ức của chủ thể thì thật không ổn mà. Nàng phải dành thời gian để nhớ lại một số chuyện trước đây thôi.

Vấn đề bây giờ là, nàng đang bị uy hiếp, bởi một hắc y nhân thần bí, không rõ lai lịch, lại che kín từ đầu đến chân, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng như sao, thật khiến nàng bất lực mà. Không thể từ trên người hắn tìm ra một chút manh mối nào.

Rốt cuộc thì hắn là ai? Và có quan hệ gì với tên Vương Gia Lãnh Diệc Thần kia? Sao lại muốn bức hôn nàng cho hắn. Mục đích của hắn là muốn làm gì?

Nhưng dù sao đi nữa, nàng cũng sẽ không chịu ngồi yên, để hắn muốn làm gì thì làm đâu. Nên nhớ, Phượng Dạ Hi nàng không dễ bắt nạt như vậy đâu.

Ngẩng đầu, đáp lại hắn một câu: "Mơ tưởng, ta đây lại sợ một người như ngươi sao? Xin nhớ cho ta một điều, Phượng... Nam Cung Dạ Hi ta

https://thuviensach.vn

đây từng trở về từ cõi chết. Cho dù bây giờ ngươi có giết ta một lần nữa, ta cũng không sợ đâu."

Nam nhân tuấn lãng nghe vậy, môi mỏng khẽ nhếch lên sau lớp vải màu đen kia, tạo cho người nhìn một cảm giác hư hư ảo ảo, dung mạo tuấn mỹ ẩn trong đêm tối, cực kì dụ hoặc người khác.

Kể cả Phượng Dạ Hi cũng vậy, nàng cũng gần như là bị dụ hoặc, nhưng may là định lực cao nên mới không bị trúng mỹ nam kế. Giờ đây nàng mới hiểu, tại sao Lâm Vỹ Hạ lại thích xuyên không đến vậy. Hoá ra ở cổ đại có rất nhiều mỹ nam a.

Rất nhanh, giọng nói như chuông bạc lại vang lên: "Có sợ hay không, cũng không phải do ngươi định đoạt." Rất ngạo mạn, cứ như hắn là bá vương nắm giữ mọi việc, thanh âm cao ngạo, không coi ai ra gì.

Chính thái độ này của hắc y nhân đã hoàn toàn chọc giận Phượng Dạ Hi. Nàng trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt mở to hết cỡ, mang theo sự khinh bỉ và căm ghét, kể cả giọng nói của nàng cũng thể hiện rõ sự bực bội, thế nhưng thanh âm lại bình tĩnh đến lạ kì: "Vậy sao? Ngài tính sẽ làm gì ta đây? Thưa ngài hắc y nhân." Không biết tại sao khi lời vừa nói ra, thanh âm lại mang theo ba phần châm biếm.

"Làm gì ư? Ngươi sẽ biết ngay thôi." Nói rồi, hắn bắt đầu đi chuyển lại gần nàng.

Phượng Dạ Hi nhếch môi, cảm thấy thực sự rất buồn cười. Aiz, chẳng lẽ nàng lại bị giết nữa sao? Có lẽ nàng là người trải qua nhiều kiếp nhất đi. Một kiếp ở hiện đại, một kiếp ở quá khứ... Không biết lần này chết đi, liệu sẽ đi đến đâu đây, và sẽ trở thành ai?

Đến lúc này, Phượng Dạ Hi vẫn tưởng mình sẽ bị hắc y nhân che mặt kia giết chết. Nhưng không, mục đích của hắn tới đây hôm nay hoàn toàn không phải như vậy.

https://thuviensach.vn

Thân thể bị chạm nhẹ một cái, liền bất động. A, thì ra đây chính là điểm huyệt trong truyền thuyết sao? Hôm nay nàng mới trải qua, thật sự là bất động toàn thân, đến nhấc một ngón tay lên thôi cũng không được nữa là. Nhưng may mắn là nàng phát hiện ra, mình có thể nói được.

Liền mở miệng châm biếm: "Hắc y nhân ngu xuẩn, ngươi ngăn không cho ta động, nhưng lại để miệng ta được tự do. Đây là đang tự hại mình hay sao? Ngươi có tin, bây giờ chỉ cần ta mở miệng là sẽ có hàng ngàn người chạy vào không?" Lời nói tràn đầy ý đe doạ.

"Ta có cách để làm ngươi ngậm miệng!" Hắn vẫn ung dung trước lời đe dọa của Phượng Dạ Hi, hoàn toàn không có lấy một chút sợ hãi.

"A vậy sao? Thế xin mạo muội hỏi ngài, ngài định làm thế nào?"

Phượng Dạ Hi vừa dứt lời, đôi mắt đen tuyệt đẹp kia liền sáp lại gần nàng. Cả hai chỉ cách nhau một khoảng ngắn. Hơi thở nồng ấm của hắc y nhân khẽ phả lên mũi nàng, ngứa vô cùng. Trong phút chốc, quả thật Phượng Dạ Hi đã ngoan ngoãn im miệng mà cúi đầu, mặt đỏ như trái cà chua.

Ngại thật, một mỹ nam như vậy mặt kề mặt với nàng. Bảo nàng làm sao mà không đỏ mặt cho được. Huống hồ gì bây giờ còn là buổi tối, cái không khí này... Quả thật có chút quỷ dị mà.

Mà giờ phút này, hắc y nhân kia quả thật cũng có chút kì lạ. Vì trong bóng tối nên không thấy rõ, nếu Phượng Dạ Hi để ý một chút, sẽ thấy lúc này, dưới lớp màn đen kia, khuôn mặt của hắc y nhân có chút đỏ, đỏ đến tận mang tai. Hơn nữa đôi mắt kia lại không cách nào rời khỏi môi son của Phượng Dạ Hi.

Quả thật lúc nãy hắn đã mất kiểm soát. Khi nhìn vào đôi môi đỏ mọng kia. Hai cánh môi mềm mại cứ không ngừng mở ra khép vào. Trơn bóng,

https://thuviensach.vn

rất hút hồn người khác. Trong lúc nhất thời hắn không nhịn được, môi chạm môi với nàng.

Môi son tiếp xúc với môi bạc, nhưng lại bị ngăn cản ở giữa một lớp vải đen. Khiến Phượng Dạ Hi thất thần. Nhưng chỉ là một lúc sau, hai đôi môi liền tách rời ra. Nụ hôn cứ thế chấm dứt trong sự ngây dại của cả hai.

Ngẩn người, Phượng Dạ Hi theo bản năng muốn đưa tay sờ lên hai cánh môi. Nhưng lại không cử động được, vì thế nàng liền đưa đầu lưỡi ra liếm, như muốn xác định được vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra.

"Ngươi... Vừa làm gì thế?" Nàng ngước mắt hỏi, thần thái vô cùng bình tĩnh. Nhưng ai biết được, trái tim nàng bây giờ là một mảnh hỗn loạn. Nàng vừa mới mất đi nụ hôn đầu của mình.

Hắc y nhân cũng vừa từ trong cơn mê thoát ra. Hắn cố che dấu đi sự mất bình tĩnh dưới đáy mắt. Lãnh đạm nói: "Làm ngươi im miệng."

Làm ngươi im miệng... Câu nói này cứ không ngừng lập lại trong đầu nàng. Có thiếu gì cách khiến nàng im miệng. Nhưng sao hắn lại dùng cách đó cơ chứ? Môi chạm môi với nàng... Cũng may nàng là người hiện đại, không sợ ảnh hưởng gì đến thanh danh, chứ nếu là cô nương cổ đại, chỉ sợ là đã khóc nấc lên đấy thôi.

Nhưng nụ hôn đầu đã mất rồi. Không ngờ đối tượng lại là tên hắc y nhân đáng ghét này. Thậm chí... Ở hiện đại nàng còn chưa hôn ai bao giờ a!

Cả hai nhìn nhau, lại ngây người ra! Không nói lời nào.

Hắc y nhân khó hiểu. Tại sao đã bị cướp nụ hôn, thế nhưng nàng ta lại không có chút nào là khó xử, thậm chí còn có thể thong dong ngẩng đầu nhìn hắn như thế? Đáng lẽ nàng nên nháo khóc, đòi hắn chịu trách nhiệm cơ chứ?

https://thuviensach.vn

'Rầm rầm rầm', tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng đến gần. Hắc y nhân nhanh chóng hồi phục vẻ lạnh lùng lúc đầu. Nhìn Phượng Dạ Hi nói: "Xem ra đã bị phát hiện rồi. Không thể thực hiện bước cuối cùng được nữa. Nam Cung tiểu thư xin đừng vội mừng. Một tháng sau ta sẽ trở lại, bức nàng thành thân với Lãnh Diệc Thần." Nói xong, hắn mở cửa sổ nhảy ra bên ngoài, thân ảnh màu đen nhanh chóng hoà vào bóng đêm, biến mất!

Cửa phòng nhanh chóng bật mở ra. Thân ảnh tuấn tú khác bước vào, đó chính là Nam Cung Hạo.

"Hi nhi, muội có làm sao không? Có bị thương chỗ nào không? Ta nghe người bẩm báo có kẻ đột nhập vào phòng muội. Hắn có làm gì muội không?"

Phát hiện người vào là Nam Cung Hạo, lập tức, Phượng Dạ Hi liền 'đeo mặt nạ' vào: "Ca ca, muội không sao hết, nhưng lại không cử động được, giải huyệt cho muội, ca ca."

Hai tiếng 'ca ca' đủ làm lòng Nam Cung Hạo chảy ra rồi. Muội muội bé bỏng của hắn sao lại phải chịu khổ thế này cơ chứ?

"Được rồi, muội ngồi yên nhé, ca ca giải huyệt cho muội."

Nghe vậy, Phượng Dạ Hi cố gắng cười thật tươi, nói với Nam Cung Hạo: "Cảm ơn huynh, ca ca."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cuộc Sống An Nhàn Trước Bão Tố

Một đêm đầy giông bão đã trôi qua, mặc dù trước đó, Phượng Dạ Hi đã gặp rất nhiều chuyện. Từ việc bị bức hôn đến việc bị điểm huyệt và bị cướp mất nụ hôn đầu. Nhưng cuối cùng, mọi việc cũng ổn thỏa khi Nam Cung Hạo đến, tối hôm đó, sau khi tiễn ca ca đi. Nàng ngủ rất ngon, một giấc dài, không mộng mị!

Trước khi chìm vào giấc ngủ, nàng đã âm thầm hạ quyết tâm một chuyện. Rằng sáng sớm hôm sau, nàng sẽ bắt tay vào việc tìm hiểu mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ của Nam Cung Dạ Hi.

Vấn đề là... Liệu ai sẽ là người biết rõ quá khứ của nàng ta đây...

Sáng sớm hôm sau, khi giọt sương trong suốt vẫn còn đọng trên lá, mặt trời vẫn còn chưa lên đỉnh. Phượng Dạ Hi đã thức giấc. Vì kiếp trước là một sát thủ, đã có thói quen ngủ sớm dậy sớm, cho nên sáng hôm nay, để đón chào cho ngày đầu tiên của cuộc sống ở thời cổ đại này, nàng còn đặc biệt dậy sớm hơn mọi hôm. Thay y phục và ra sân, tập thể dục buổi sáng.

Việc tập thể dục này cũng là một trong những thói quen vào buổi sáng của nàng. Dậy thật sớm và tập vài động tác thể dục, chạy vài vòng sân, đó là sự khởi đầu cho một ngày mới đầy niềm vui. Khi ở hiện đại, nàng vẫn hay làm như vậy!

Hít vài hơi thật sâu, Phượng Dạ Hi kết thúc bài tập thể dục. Men theo lối cũ đi về Nghi Phụng Các, gột rửa và thay y phục, chuẩn bị để đón mặt

https://thuviensach.vn

trời lên.

Đi ngang qua một khu rừng tre nọ. Phượng Dạ Hi cảm thấy rất kì quái. Tại sao trong phủ lại có một rừng tre lớn như vậy. Hơn nữa, trẻ ở đây, cây thì bị chặt, cây thì cao to. Mà những vết chặt, cắt này... Nói thật ra rất giống những vết chém. Do con người gây ra.

Sự tò mò thu hút nàng, khiến Phượng Dạ Hi kìm lòng không đậu mà bước chân vào rừng tre đó. Cảnh quan tuyệt mỹ đập vào mắt nàng. Khiến nàng ngất ngây.

Lá tre bay phất phới, gió thổi lay động cả rừng tre. Giữa khung cảnh đó, nam tử tuấn mỹ một thân bạch y, tay cầm kiếm phát họa lên những đường chém tuyệt đẹp. Từng nhất chém của hắn điều chính xác và mạnh mẽ đến kì lạ. Từng cử động của hắn đều toát lên vẻ hào khí vốn có của một đại tướng quân.

Đúng vậy, hắn chính là Nam Cung Hạo. Huynh trưởng của Nam Cung Dạ Hi. Cũng là người mà tối qua đã cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm.

Phát hiện có người nhìn lén mình, hắn khẽ giương kiếm lên, chuẩn sát chém về phía nàng. Giọng nói trầm ấm nhưng mạnh mẽ vang lên: "Ai đó?"

Cùng lúc đó, nhát kiếm nhanh như bay phóng về phía nàng. Phượng Dạ Hi có chút kinh ngạc, nhưng lách người một cái liền né sang một bên.

Nếu như bình thường, chắc chắn nàng sẽ tức giận mà một chưởng giết chết đối phương. Nhưng là với công lực của nàng bây giờ, đấu với Nam Cung Hạo là chuyện bất khả thi. Hơn nữa... Hắn cũng đã từng giúp nàng rất nhiều chuyện.

Nghĩ tới những gì mà Nam Cung Hạo đã từng giúp mình, Phượng Dạ Hi liền mỉm cười, trên gương mặt tuyệt mỹ kia không hề có một dấu hiệu của sự tức giận.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Nam Cung Hạo đã phát hiện ra người đi vào không phải là địch. Mà chính là muội muội hắn yêu quý nhất. Có chút hối hận vì khi nãy chưa nhận thức được đã vội vung kiếm. Chỉ tại chinh chiến nơi chiến trường đã lâu, trực giác của hắn vốn rất nhạy bén, cho nên không tránh khỏi chuyện này xảy ra.

"Hi nhi, muội có sao không? Cho ta xin lỗi." Vừa nói, hắn vừa chậm rãi đi đến gần nàng. Với ý tứ muốn nghênh đón.

Phượng Dạ Hi mỉm cười, đáp lại: "Muội không sao đâu. Mà ca ca này, lúc nãy huynh múa kiếm đẹp lắm đấy. Đường kiếm linh hoạt, cũng rất mạnh mẽ." Đây là nàng nói thật. Dáng vẻ lúc hắn tập kiếm thật sự rất đẹp. Suýt chút nữa là nàng đã bị hút vào rồi.

Nghe vậy, Nam Cung Hạo cười lớn: "Muội ngốc, không phải là múa kiếm. Huynh đang tập luyện để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo." Vừa nói, hắn vừa giơ tay lên, xoa đầu nàng. Dáng vẻ vô cùng cưng chiều.

Phượng Dạ Hi cũng rất vui vẻ để Nam Cung Hạo xoa đầu. Dù sao lúc trước nàng cũng rất thiếu thốn tình cảm gia đình, cho nên bây giờ, nàng rất cần sự quan tâm đó a.

"Muội xin lỗi ca ca, là muội không biết. Nhưng quả thật dáng vẻ lúc đó của huynh rất đẹp nha!"

"Hahaha, Hi nhi của ta quả thật đúng là đáng yêu mà."

Một làn gió khẽ thổi qua, mái tóc đen dài của Phượng Dạ Hi tung bay, tựa như tiên nữ. Trong phút chốc, Nam Cung Hạo cũng không kìm lòng được mà đờ người. Nhưng dường như phát hiện ra mình thất thố, rất nhanh, hắn khẽ ho một cái, liền trở về bộ dáng thường ngày.

Mà nàng cũng không phát hiện ra hắn có điểm gì bất thường. Vì nàng nghĩ rằng... Tất cả chỉ là tình cảm huynh trường dành cho muội muội mà

https://thuviensach.vn

thôi.

Sau khi trấn tĩnh lại, Nam Cung Hạo nói: "Nào, đi theo ta. Muội đứng lâu sẽ đau chân đấy. Hơn nữa chỉ vừa mới sống lại thôi. Muội cũng không nên dụng sức quá."

Nghe vậy, Phượng Dạ Hi quả thật có chút ngạc nhiên. Không phải người cổ đại rất trọng sống chết sao? Thế thì tại sao khi nói về vấn đề này, hắn lại không có một chút kiêng kị nào thế? Hơn nữa giọng điệu cũng rất tự nhiên.

Nghĩ thì nghĩ vậy, thế nhưng nàng vẫn đáp: "Vâng thưa ca ca." Nói xong, vứt bỏ mọi hiềm nghi ra khỏi đầu, nàng sải bước theo hắn.

Đi sâu vào rừng tre là một hoa viên nhỏ, có một mái đình đúng kiểu cổ đại ngày xưa. Nàng không biết phải diễn tả như thế nào. Nhưng mà... Quả thật rất đẹp.

Bất ngờ nhìn thấy người đi tới, lão nhân đang chơi cờ trong đình ngước lên. Vẻ mặt lão đột nhiên vui mừng khi nhìn thấy nàng. Đó chính là Trần Quốc Công.

Phượng Dạ Hi bắt chước trong phim ảnh, khẽ cúi người, tay chấp bên hông: "Hi nhi thỉnh an phụ thân."

Nghe vậy, lão nhân gia chạy đến, đỡ nàng dậy: "Ai nha, Hi nhi của ta còn chưa khỏe hẳn đâu. Sao lại khách sáo như thế. Từ nay miễn lễ nghi, gặp ta, Hi nhi không cần hành lễ." Vì quá thương nhi nữ, Trần Quốc Công ra lệnh bỏ tất cả mọi lễ nghi của nàng.

Sau đó, chỉ thấy lão quay sang Nam Cung Hạo, quát hắn: "Hạo nhi, sao con lại không ngăn Hi nhi hành lễ? Con bé đang bệnh mà." Lão nhân gia quả thật rất thương Nam Cung Dạ Hi. Đến mức quát nhi tử của mình.

https://thuviensach.vn

Thấy vậy, Phượng Dạ Hi cười thầm. Nghĩ rằng lão nhân gia này cũng thật đáng yêu, ngay cả lời nói cũng rất đáng yêu nữa. Nhưng nàng cũng rất buồn. Vì tình yêu thương này không phải dành cho nàng. Mà là cho Nam Cung Dạ Hi - Chủ của khối thân thể này, người mà nàng đã chiếm thể xác.

Thật buồn, chẳng lẽ đến kiếp này, nàng vẫn còn hưởng tình yêu dành cho người khác sao? Tại sao nó không phải là của nàng? Lần đầu tiên, Phượng Dạ Hi có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt đến vậy.

Thấy nàng trầm ngâm, Trần Quốc Công cất tiếng hỏi: "Hi nhi, không phải lại mệt nữa chứ?" Giọng điệu vô cùng quan tâm.

"Nếu mệt thì muội cứ về phòng nghĩ đi. Để ca ca dìu về nào!" Nam Cung Hạo cũng tỏ rõ vẻ quan tâm.

"Không không! Cha, ca ca, Hi nhi không mệt một chút nào cả. Chỉ muốn ở lại chơi với hai người mà thôi." Phượng Dạ Hi xua tay, lại một lát nữa, nàng đánh trống lãng sang chuyện khác: "Mà phải rồi phụ thân. Sao người lại ở đây một mình thế?"

Nghe vậy, Trần Quốc Công rất vui mừng vì nữ nhi quan tâm đến mình, nhưng ngay sau đó, lão liền quay sang liếc Nam Cung Hạo: "Đều chẳng phải tại nó sao? Rõ ràng sáng nay hẹn ta đánh cờ ở đây, ai ngờ đâu mới chơi được nửa ván, nó liền xách kiếm đòi đi tập. Ai mà cản được cơ chứ?" Trần Quốc Công ai oán nhìn hắn.

Nam Cung Hạo cười khổ, liền xin lỗi cha mình: "Phụ thân đại nhân thứ lỗi. Đều tại nhi tử không tốt. Mong người đừng giận nữa, được không ạ?" Giọng điệu vừa mang chút thành khẩn, vừa mang theo vẻ hài hước, khiến nàng và Trần Quốc Công không nhịn được cười lớn.

Lão vỗ ngực nói: "Được, coi như con biết điều. Lão già ta đây tha cho một lần, nhưng sẽ không có lần thứ hai." Bộ dạng lão hoa chân múa tay thật

https://thuviensach.vn

sự rất buồn cười. Chẳng mấy chốc, khắp rừng tre đều vọng lên tiếng cười vui vẻ.

Mặc dù cảm thấy Hi nhi hôm nay rất khác với mọi ngày, nhưng cả hai người cũng không tiện hỏi. Vì cả hai đều cho rằng, Hi nhi đây là bị mất trí nhớ nên mới đổi tính, sau này hồi phục sẽ trở lại như cũ thôi!

Thầm nghĩ thời cơ đã đến, Phượng Dạ Hi cắt đứt bầu không khí vui vẻ, hỏi một câu làm cả hai đứng hình: "Phụ thân, ca ca. Như hai người đã biết. Hi nhi hiện tại đã mất toàn bộ trí nhớ. Cảm thấy cuộc sống này rất khó khăn. Chẳng hay... Phụ thân và ca ca có thể kể lại tất cả mọi chuyện trước đây của Hi nhi cho con nghe được không ạ?"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quá Khứ Bí Ẩn

Không ngờ tới nhi nữ sẽ hỏi câu này, nhất thời, Trần Quốc Công không biết nên nói gì!

Còn về phần Nam Cung Hạo, hắn cũng đã đờ người ra. Có phần buồn bã vì tạm thời, muội muội không nhớ những chuyện trước đây. Nhưng cũng vui mừng vì Phượng Dạ Hi bị mất trí nhớ, vì nếu không như vậy... Những chuyện kia... Muội ấy sẽ...

Cả ba im lặng, bầu không khí ngượng ngạo được hình thành. Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cũng chẳng ai nói câu nào. Nhận thấy tình hình không ổn, Trần Quốc Công lên tiếng trước, nhằm nói tránh sang chuyện khác.

"Ôi, Hi nhi của ta! Với sức khỏe của con hiện giờ, vẫn là nghĩ ngơi tịnh dưỡng đi thôi. Đừng lo những chuyện vô bổ này, cứ để phụ thân và ca ca lo. Cũng đừng cố gắng nhớ lại gì cả, rồi từ từ sẽ ổn thôi mà!" Trần Quốc Công xoa đầu Phượng Dạ Hi, giọng nói ấm áp, dịu dàng như an ủi một đứa trẻ lên ba.

Thế nhưng thái độ lấp liếm, nửa úp nửa mở của lão đã làm cho nàng nghi ngờ. Phải chăng trong chuyện này thật sự có uẩn khúc gì đó. Cho nên, tại sao Trần Quốc Công vốn cưng chiều nữ nhi như vậy lại không chịu tiết lộ bất cứ chuyện gì? Hay là... Vốn dĩ ký ức của Nam Cung Dạ Hi này quá đau thương, cũng quá đen tối. Cho nên không ai muốn nhắc lại, cũng không

https://thuviensach.vn

muốn Phượng Dạ Hi nàng nhớ ra? Cũng có thể... Là vì nguyên nhân sâu xa nào khác chăng?

Nhưng dù vậy, nàng vẫn muốn biết cho bằng được. Về tất cả những chuyện ở cổ đại này, có được tất cả ký ức của Nam Cung Dạ Hi. Có như thế, nàng mới có thể ung dung tự tại sống ở cái thế giới quái quỷ này.

Cho nên, Phượng Dạ Hi liền bày ra bộ dạng đáng thương, len lén nhéo đùi một cái, cứ thế, những giọt nước mắt như pha lê trong suốt cứ chảy ra từ khoé mắt nàng, từng giọt từng giọt rơi chậm rãi. Cứ thế làm rung động trái tim Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo. Khiến cả hai đau lòng không thôi.

"Ca ca, phụ thân. Chẳng lẽ hai người đã hết thương Hi nhi rồi sao? Vì vậy cho nên mới không kể cho Hi nhi nghe những chuyện trước đây?" Lời nói vừa nũng nịu, vừa ngắt quãng, kết hợp với khuôn mặt buồn bã của nàng. Cuối cùng cũng khiến Trần Quốc Công vốn rất thương nữ nhi động lòng.

Lão nhìn Nam Cung Hạo, như muốn hỏi hắn rằng có nên đem chuyện này nói ra hay không? Vì dù sao lão cũng rất thương nữ nhi, thấy nàng khóc như vậy liền không chịu nổi.

Như bắt gặp ánh mắt của Trần Quốc Công. Hắn liền biết lão muốn làm gì. Nhưng đổi lại là cái lắc đầu của Nam Cung Hạo. Những chuyện trong quá khứ của Hi nhi... Quá đau khổ, cũng quá trắc trở rồi. Từ lâu hắn đã muốn nàng sớm quên đi những chuyện đó. Vì hắn không muốn thấy muội muội yêu dấu của mình suốt ngày ngồi mãi trong phòng mà khóc.

Nhưng may thay, bây giờ ước nguyện đã thành sự thật. Hi nhi đã hoàn toàn quên đi những chuyện trước đây. Vậy thì tại sao hắn phải đi nói cho nàng biết quá khứ đen tối đó chứ. Cứ quên đi là tốt nhất!

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, hắn liền đứng lên, tư thế thẳng người: "Hi nhi, quá khứ của muội không tốt đẹp lắm. Cho nên, những chuyện đã qua rồi thì cứ cho qua đi. Muội đã sống lại, vậy thì hãy sống một cuộc đời mới, với những ký ức mới. Còn quá khứ đã qua... Đừng cố nhớ, và cũng không nên nhớ. Nhưng nếu muội muốn, vậy thì cứ để trí nhớ hồi phục dần dần." Nam Cung Hạo nói một mạch, không hề nhắc đến phần ký ức trước kia của Nam Cung Dạ Hi. Khiến Phượng Dạ Hi nàng cảm thấy thất bại.

Biết nhi tử không đồng ý cho mình nói, Trần Quốc Công cũng chỉ biết im lặng. Vì dù rất thương nhi nữ, nhưng lão thật không muốn thấy Hi nhi suốt ngày ngồi khóc một mình, tấm thân gầy gò của nàng cam chịu tất cả. Những lúc đó, lòng lão đau như cắt. Cho nên, nghe được lời Nam Cung Hạo nói, Trần Quốc Công đã hạ quyết tâm, sẽ không bị lung lay trước nữ nhi, sẽ không nói ra quá khứ của nàng.

"Hi nhi hiểu rồi." Biết kế hoạch hôm nay của mình đã thấy bại. Phượng Dạ Hi cũng không hỏi gì thêm nữa: "Vậy, thưa phụ thân, ca ca. Hi nhi xin phép được lui xuống trước. Chuẩn bị cho ngày mới."

Thấy muội muội không hỏi thêm gì nữa, Nam Cung Hạo mới nhẹ nhõm, hắn nói: "Được rồi, muội đi cẩn thận."

Trần Quốc Công như nhớ ra điều gì đó, nói: "Hi nhi, một canh giờ nữa con hãy đến chính sảnh gặp ta."

Phượng Dạ Hi nghe vậy, chỉ đáp vâng một tiếng, sau đó cũng không quay đầu lại mà chỉ một mạch đi thẳng. Đi được một khoảng, hình như nàng nghe được Trần Quốc Công nói với Nam Cung Hạo điều gì đó. Nhưng là khoảng cách khá xa, nàng không nghe rõ.

Đứng giữa sân rộng lớn bao la, lại vắng vẻ vô cùng. Phượng Dạ Hi ngẩng đầu nhìn bầu trời buổi sáng, mặt trời đã bắt đầu mọc rồi, ánh sáng thật chói chang. Làm loá mắt nàng.

https://thuviensach.vn

Thầm nghĩ rằng, ở thời hiện đại, đâu mấy khi nàng được nhìn thấy cảnh tượng này cơ chứ? Không khí trong lành đến lạ, chỉ cần hít một hơi là mọi phiền muộn liền bay hết. Mặt trời đang từ từ nhô lên sau rặng núi, chiếu rọi muôn nơi. Thật đẹp!

Dạo bước, nàng di chuyển từ từ về Nghi Phụng các, ngắm trời, ngắm mây, những chuyện khác dường như đã bị gạt ra khỏi đầu. Cứ mặc kệ đi. Tìm hiểu ký ức đó cứ để từ từ. Nàng còn rất nhiều thời gian ở đây mà. Giờ cứ tận hưởng đi đã, phong cảnh cổ đại đẹp biết bao nhiêu. Sao có thể bỏ qua được chứ.

Nhưng dù sao nàng cũng phải công nhận... Quá khứ của Nam Cung Dạ Hi này thật bí ẩn...

Kia rồi, Nghi Phụng các đã hiện ra trước mắt. Nàng ung dung bước vào, cung nhân khắp nơi vừa nhìn thấy nàng liền phải cúi đầu cung kính chào. Tuy hơi bất tiện một chút, nhưng không sao.

"Từ giờ về sau, thấy ta có thể không hành lễ." Tuỳ tiện bỏ lại một câu, Phượng Dạ Hi thong dong bước vào Nghi Phụng các. Để lại một đám cung nhân ngẩng ngơ.

Vừa vào đến cửa, nàng đã thấy tỳ nữ Linh Nhiên cung kính đứng đó, rất tự nhiên mà hành lễ với nàng, sau đó, hỏi: "Tiểu thư, người đã về. Từ khi nào người lại có sở thích tập thể dục buổi sáng thế ạ?"

Phượng Dạ Hi nâng lên mắt phượng, đăm chiêu nhìn nàng ta: "Từ khi sống lại." Nói một câu, nàng lại sải bước đi vào trong, nhưng cũng không quên đe dọa: "Ngươi cũng nên biết thân phận của mình, đừng tuỳ tiện hỏi lung tung."

Đây cũng như đang nhắc Linh Nhiên, là một cung nữ, đừng tuỳ tiện hỏi quá nhiều về chuyện của chủ tử.

https://thuviensach.vn

Biết tiểu thư đang nhắc nhở mình, Linh Nhiên sợ hãi, liền quỳ xuống tạ tội: "Xin tiểu thư thứ lỗi, là nô tỳ thất thố."

Nghe vậy, Phượng Dạ Hi gật đầu, vì nàng biết tỳ nữ này rất hiền lành chất phác, chỉ là lời nói lại không có phép tắc, nàng chỉ lạc muốn răn đe một chút thôi.

"Giờ thì đi chuẩn bị nước tắm và y phục cho ta."

"Vâng, thưa tiểu thư." Nói xong, nàng liền rời đi.

Một lúc sau, Phượng Dạ Hi nhìn làn khói mờ ảo bốc lên tờ sau bức bình phong, nàng hài lòng gật đầu.

Thấy chủ tử vui mừng, Linh Nhiên cũng vui lây: "Hôm nay tiểu thư muốn mặc y phục màu gì ạ?" Bình thường, Nam Cung tiểu thư rất chú ý đến màu sắc của trang phục. Nàng rất thích mặc màu sắc trang nhã: "Màu hồng được không ạ?"

Phượng Dạ Hi liền nhíu mày: "Bỏ hết đống y phục màu sắc nhợt nhạt đó đi. Từ giờ, ta muốn mặc y phục chói nhất, hoặc tối nhất. Hôm nay mặc màu đỏ." Nói rồi, nàng bước vào dục thùng, cơ thể mỹ miều như ẩn như hiện sau màn khói mờ ảo. Khiến đối phương ngây ngất. Kể cả Linh Nhiên cũng không ngoại lệ.

Thầm nghĩ hôm nay tiểu thư thật thất thường, lại còn tuỳ tiện đổi cả màu sắc trang phục. Tuy vậy, thân là nô tỳ, nàng chỉ có thể tuân mệnh.

Lý do mà Phượng Dạ Hi nàng thích mặc y phục màu đỏ, không ai có thể biết được. Vì nó tượng trưng cho quyền lực tối cao, người mặc y phục màu đỏ, sẽ có phong thái phi phàm. Hơn nữa... Dù có dính máu cũng khó có thể thấy được.

***

https://thuviensach.vn

Nếu thương tác giả cực khổ và muốn truyện ra nhiều hơn nữa, xin các bạn hãy cho Hạ một vote và một cmt (nếu được thì hãy fl) để có thêm động lực tiếp tục sáng tác truyện. Thanks!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chính Sảnh Bàn Luận (1)

Gió nhẹ nhàng phả lên gương mặt trắng nõn của Phượng Dạ Hi. Thân mình xinh đẹp nằm im trên trường kỷ trước sân, vạt áo đỏ rơi xuống nền đất, làm dơ đi bộ váy tuyệt đẹp. Hai mắt nàng nhắm chặt, hàn mi cong dài như cánh quạt khẽ run run. Hai tay buông thõng xuống đất, dáng vẻ vô cùng lười biếng. Nhưng lại mỹ lệ vô cùng.

Phượng Dạ Hi bây giờ cảm thấy vô cùng thoải mái, ánh nắng mặt trời chiếu xuống khắp thân thể nàng.

Sau khi tắm xong, nàng định đi tham quan vài nơi để tìm hiểu thêm thông tin, nhưng cũng chả hiểu sao, trong lúc nhất thời, vì thấy ánh nắng hôm nay quá đẹp nên nàng đã kêu người đem trường kỷ ra trước sân. Nằm xuống phơi nắng, nghĩ ngơi một chút cho khuây khỏa. Suy nghĩ về những việc mình sẽ làm và tương lai sau này.

Sau một hồi thống kê mọi việc, nàng có được kết quả như sau:

Thân thể nàng xuyên vào là Nam Cung Dạ Hi, đại tiểu thư phủ Trần Quốc Công, được phụ thân và ca ca yêu chiều hết mực. Nam Cung Dạ Hi này chết là vì tự tử, cắt cổ tay mà chết. Nhưng nguyên nhân sâu xa thật sự là do Lãnh Diệc Thần - Nhị vương gia Nam Nhạc quốc.

Nam Cung Dạ Hi bị ép phải thành thân với Lãnh Diệc Thần, nhưng nàng ta không đồng ý. Đó là do... Hắn ta là một ngốc tử, một ngốc tử vương gia nhận mọi sự sủng ái từ nhỏ. Nàng ta ghét hắn chắc là vì lý do đó,

https://thuviensach.vn

cho nên vì không muốn thành thân nhưng lại bị ép buộc, sinh ra oán hận nên tự tử mà chết.

Vấn đề ở đây là... Chẳng phải Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo vốn rất thương nàng ta sao? Chỉ cần nàng làm nũng vài tiếng, chẳng lẽ còn không thoát khỏi cuộc hôn nhân này? Hà cớ gì phải tự tử?

Chẳng lẽ trong chuyện này thật sự còn có nguyên nhân gì sâu xa mà nàng chưa biết nữa sao?

Thật rối ren mà!

Đúng lúc này, Linh Nhiên từ bên ngoài bức vào, ngập ngừng đứng đó một lúc lâu, mới lên tiếng: "Thưa tiểu thư, Quốc Công và Tướng quân cho gọi người đến chính sảnh ạ. Nói là có chuyện cần bàn với người!" Giọng nói nhỏ đến mức khó nghe. Như không muốn làm phiền Phượng Dạ Hi nghĩ ngơi vậy.

Nghe vậy, tay ngọc của nàng khẽ chống lên trường kỹ, từ từ nâng người ngồi dậy, dáng vẻ thể hiện rõ sự lười biếng: "Ta biết rồi. Nói với phụ thân và ca ca ta sẽ đến ngay."

"Vâng, nô tỳ biết rồi." Nói rồi, Linh Nhiên mỉm cười một cái, sau đó rời đi trong im lặng.

Thật sự là cực khổ mà. Phượng Dạ Hi thầm than. Một canh giờ trôi qua nhanh như vậy sao? Nếu nàng tính không lầm, một canh giờ ở đây bằng với hai tiếng ở thời hiện đại, chẳng lẽ mới đây đã hết hai tiếng rồi sao? Cũng đúng, chẳng mấy chốc nàng đến đây đã ba ngày rồi! Thời gian quả thật quá nhanh mà.

"Người đâu." Nàng tuỳ tiện gọi một tiếng, dáng vẻ vẫn kiêu ngạo như thế, hệt như lúc còn là sát thủ ở hiện đại. Ngay lập tức, hai người hầu đã đứng sẵn chờ lệnh: "Tiểu thư cho gọi chúng tôi?"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi gật đầu, chỉ tay vào trường kỹ: "Các ngươi mau đem vào cất cho ta. Nếu có hư hỏng gì thì hai ngươi sẽ chịu trách nhiệm." Nói xong, nàng thong thả chấp hai tay sau lưng, hướng thẳng phía chính sảnh mà đi.

"Tiểu thư dạo này làm sao thế nhỉ?"

"Hình như từ lúc sống lại, người đã trở thành người khác."

"Đúng vậy, lúc bình thường người có bao giờ mặc y phục màu đỏ đâu. Hơn nữa lời nói của tiểu thư... Thật sự cũng rất khác. Dường như trở nên kiêu ngạo hơn."

"Ừm, nhưng ta lại cảm thấy, tiểu thư thế này thật sự rất yêu mị. Khí sắc rất tốt, khác hẳn vẻ nhợt nhạt trước đây."

Sau kho Phượng Dạ Hi rời đi, hai gã người hầu vẫn không ngừng bàn luận về nàng. Mãi đến một lúc sau mới nhớ ra việc cần làm...

***

Chính sảnh uy nghiêm, toà nhà cao vút, gỗ rừng chắc khỏe được chạm khắc tinh vi, những cây cột nhà cao ngất... Trong sảnh màng lụa giăng khắp nơi, mùi trầm hương thoang thoảng. Khiến người ta không dám đến gần.

Nói cũng thật lạ, tại sao nơi đây chỉ có hai nam nhân, nhưng lại giăng màng lụa khắp nơi, dường như nơi này trước đây là dành cho nữ nhân vậy...

Hạ nhân thấy nàng đi vào liền cúi đầu hành lễ, nhưng lại sợ là mất đi thế uy nghiêm vốn có của chính sảnh, cho nên bọn họ chỉ nhỏ giọng kính chào, cũng không có hô lớn như những hạ nhân ở Nghi Phụng các.

"Thưa Quốc Công, Tướng Quân. Đại tiểu thư đang ở bên ngoài ạ." Tổng quản Dương của phủ Trần Quốc Công bẩm báo.

https://thuviensach.vn

Nam Cung Hạo phất tay: "Cho muội ấy vào." Sau đó, hắn lại thong thả cầm lấy tách trà trên bàn, nhấp một ngụm nhỏ.

Rất nhanh, bóng hình nhỏ nhắn, kiều diễm từ bên ngoài liền đi vào. Nhưng sự thay đổi về ngoại hình của Phượng Dạ Hi khiến cả hai cha con đều ngạc nhiên,

"Hi nhi, con đây là..." Vì không giấu nỗi sự kích động. Trần Quốc Công đứng dậy, đi đến trước mặt nàng: "Sao con lại mặc loại y phục này?"

Phượng Dạ Hi nhẹ nhàng mỉm cười: "Phụ thân, có những chuyện... Cũng đã đến lúc nên thay đổi rồi." Giọng nói rất bình thản, khiến Trần Quốc Công trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

Lúc này, Nam Cung Hạo chợt lên tiếng: "Phụ thân, Hi nhi. Hai người trước cứ ngồi xuống đã."

"Đúng vậy, Hi nhi, còn mau ngồi xuống để phụ thân hỏi chuyện."

Nàng nghe vậy liền gật đầu, không nói gì đi đến chỗ ngồi gần Trần Quốc Công. Lúc đi ngang qua Nam Cung Hạo, nàng liền nhìn qua hắn một cái. Kỳ lạ, rõ ràng hắn ta đã thay đổi. Lúc trước hắn vốn rất cưng chiều muội muội này. Nhưng kể từ sau khi nàng mở miệng hỏi về quá khứ của nàng ta, thì y như rằng... Thái độ của hắn ta hoàn toàn thay đổi, có phần lạnh lùng hơn đối với nàng.

Sau khi đã an vị, nàng chợt nghe tiếng nói trầm thấp của nam nhân: "Hi nhi, ai bảo muội mặc loại trang phục này?" Chủ nhân của giọng nói đó chính là Nam Cung Hạo.

Phượng Dạ Hi cười: "Ca ca, đâu ai bảo muội đâu. Chỉ là từ sau khi sống lại, muội tự dưng cảm thấy bản thân trước đây quá nhàm chán, cho nên muốn thay đổi phong cách một chút. Những bộ váy áo trang nhã trước kia muội không còn yêu thích nữa rồi. Cho nên mới mặc loại y phục này

https://thuviensach.vn

thôi. Màu đỏ... Đỏ của máu, rất đẹp." Đôi môi mọng khẽ nhếch, tạo nên hình vòng cung tuyệt đẹp.

"Haizz..." Trần Quốc Công thở dài: "Ta không ép buộc con. Nhưng dù sao ta cũng khuyên con rằng, loại y phục này thật sự không hợp với một đại tiểu thư. Ta vẫn muốn con trở về phong cách cũ hơn."

Không khi trầm lặng, Trần Quốc Công có vẻ như hơi thất vọng, Phượng Dạ Hi lại thong dong, còn Nam Cung Hạo lại bình tĩnh uống trà.

Một lúc sau, nàng mới nói: "Con biết người đang lo chuyện gì. Thế nhưng phụ thân cứ yên tâm. Con sẽ không làm hỏng thanh danh của mình đâu. Và cũng sẽ không bỏ loại y phục này, vì nó rất đẹp."

Lý do mà Trần Quốc Công không cho nàng mặc loại y phục màu đỏ này cũng rất đơn giản. Vì ở thời đại này, y phục màu đỏ là dành cho các nữ tử thanh lâu, thanh danh bị bôi bẩn. Cho nên lão sợ nàng mặc loại y phục này ra đường thì sẽ bị người kì thị, khinh ghét.

"Hi nhi, ta nghĩ rằng con đang mất trí nhớ nên mới thay đổi cả tính tình như vậy, ta cho con thời gian để hồi phục. Hơn nữa thái y cũng đã nói, cứ để con tự do làm những điều mình thích. Cho nên ta không cấm. Nhưng ta hi vọng khi con hồi phục trí nhớ thì sẽ trở lại như trước kia." Nói xong, lão lại thở dài. Vốn dĩ lão rất muốn ép nhi nữ bảo bối bỏ đi loại trang phục này, nhưng cũng không muốn làm trái lời thái y. Thôi thì cứ để thời gian giúp nàng trở lại như cũ vậy.

"Còn con thì sao? Có ý kiến gì về chuyện này không?" Trần Quốc Công quay sang hỏi Nam Cung Hạo.

Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng, nói: "Hi nhi, ta không đồng ý với phụ thân. Muội mau đi thay y phục ngay cho ta. Cái loại y phục dành cho nữ tử thanh lâu này... Ta không cho phép muộn mặc." Có lẽ là nàng đã đoán

https://thuviensach.vn

sai rồi. Nam Cung Hạo không lạnh lùng, mà hắn vẫn rất quan ta đến muội muội.

Phượng Dạ Hi thở đài: "Haizz, chuyện đó để tính sau đi. Phụ thân, ca ca. Hi nhi không nghĩ hôm nay hai người gọi ta đến đây chỉ vì chuyện này. Thật ra là có chuyện gì? Xin hãy nói cho Hi nhi biết." Nàng đánh trống lãnh sang chuyện khác. Vì nàng biết chắc, chuyện này có nói cũng tới sáng mai chưa xong. Hơn nữa... Nguyên nhân gọi nàng đến đây hôm nay, không chỉ đơn giản là vì y phục màu đỏ của nàng.

Nàng vừa dứt lời, Nam Cung Hạo và Trần Quốc Công liền đưa mắt nhìn nhau. Một lát sau, Trần Quốc Công mới mở lời: "Đúng vậy. Hôm nay chúng ta gọi con đến đây là vì... Ngày mai, Thái Hậu và Hoàng Thượng sẽ cử người đến đây truyền tin. Mục đích vẫn như cũ, bọn họ muốn con thành thân với Nhị Ngốc Vương kia."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chính Sảnh Bàn Luận (2)

"Vậy sao?" Đôi mày phượng của nàng khẽ nhướng lên, tỏ vẻ thờ ơ.

"Hi nhi, con...đã thay đổi rồi!" Trần Quốc Công khẽ thở dài, lắc đầu bất lực: "Từ sau khi sống lại, con đã thay đổi hoàn toàn."

Trước đây, chỉ cần nhắc đến Nhị vương gia Lãnh Diệc Thần là con bé sẽ sợ đến mức người run bần bậc. Hai tay ôm lấy thân mình, đôi mắt ánh lên vẻ đầy sợ hãi. Thế nhưng bây giờ nhìn xem, con bé không những không sợ hãi, mà đôi mắt còn ánh lên vẻ thờ ơ, giống như mình là người không liên quan đến chuyện này.

Nhìn ra được sự bất an trong mắt Trần Quốc Công, và cả sự nghi ngờ của Nam Cung Hạo. Phượng Dạ Hi thầm nhủ không xong rồi. Nàng quá sơ suất rồi. Đáng lẽ phải bắt chước vẻ ngây ngô đáng yêu của Nam Cung Dạ Hi trước mặt hai cha con nhà này.

Nhưng... Một khi đã khoác lên mình bộ y phục màu đỏ, nàng sẽ trở lại tính cách vốn có của mình...

Bỏ qua phản ứng bất thường của 'muội muội' mình, Nam Cung Hạo chỉ khẽ nhướng mày, không nhanh không chậm nói: "Về chuyện này, ta và phụ thân tôn trọng quyết định của muội." Hắn nói, giọng bình thản. Không quan tâm đến sự thay đổi của Phượng Dạ Hi. Vì hắn nghĩ, đây chỉ là một phản ứng phụ sau khi muội muội cải tử hồi sinh thôi. Nhất định muội ấy sẽ trở lại điềm đạm đáng yêu như xưa.

https://thuviensach.vn

Biết mình thất thố, Phượng Dạ Hi vội thu liễm lại. Nàng cụp mi, cúi đầu thở dài: "Vậy ý kiến của phụ thân và ca ca thế nào?"

Trần Quốc Công không nói gì, ánh mắt liếc nhìn Nam Cung Hạo, như trao quyền quyết định vào tay hắn.

Nam Cung Hạo tay gõ gõ mặt bàn gỗ, tay còn lại thong thả cầm tách trà uống. Dáng vẻ tuấn mỹ vạn người mê: "Ca ca đã nói rồi, chuyện này, ca ca và phụ thân đã có quyết định. Nhưng vẫn muốn tôn trọng ý kiến của muội."

Phượng Dạ Hi ngẩng đầu, đáy mắt loé lên vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ một lát sau, nàng liền bày ra một bộ dạng đáng thương, lủi thủi đi đến chỗ Nam Cung Hạo, nắm lấy tay áo hắn: "Ca ca..." Nàng rưng rưng nước mắt: "Huynh giận ta đúng không, cả phụ thân nữa? Chứ nếu không, tại sao hai người lại đột nhiên lạnh lùng với Hi nhi như vậy. Nhất là ca ca huynh ấy!"

Thấy vậy, Nam Cung Hạo liền kinh ngạc, hắn đứng lên, ôm Phượng Dạ Hi vào lòng...

Điều này làm nàng hoang mang tột đỉnh. Vì dù nàng không phải Nam Cung Dạ Hi. Nhưng Nam Cung Hạo đối với khối thân thể này lại có máu mủ ruột thịt, sao có thể làm hành động thân mật như tình nhân vậy chứ?

"Hi nhi." Nam Cung Hạo cất lời: "Ca ca xin lỗi, là ca ca không tốt. Không phải ca ca lạnh nhạt với muội, nhưng là vì tính tình muội dạo gần đây thay đổi. Còn không ngừng hỏi những chuyện trước đây. Ca ca không muốn muội nhớ lại quá khứ đau buồn đó, cho nên mới lạnh lùng với muội như vậy. Từ bây giờ ca ca sẽ không như thế nữa." Hắn nói, giọng tràn đầy yêu thương. Khiến cho nàng có chút xúc động.

"Đúng đó Hi nhi." Trần Quốc Công cũng nói theo: "Con thay đổi cũng không sao. Chỉ cần đừng mong muốn nhớ lại quá khứ đen tối kia là được. Ta và Hạo nhi luôn muốn con sống hạnh phúc mà thôi."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi đột nhiên muốn khóc. Thân là sát thủ, nàng chưa bao giờ được phép khóc, thậm chí là khi đạn bắn xuyên qua người, bạn thân cùng người yêu cấu kết nhau, phản bội nàng, nàng cũng không được khóc. Nhưng giờ đây, nàng muốn buông thả bản thân mình. Muốn khóc một trận thật to trong lòng vị 'ca ca' này.

Nam Cung Hạo cùng Trần Quốc Công ôn nhu nhìn nhi nữ / muội muội bảo bối của mình. Lòng có chút đau....

Một khắc sau, Phượng Dạ Hi ngẩng mặt lên, từ trong lòng của Nam Cung Hạo thoát ra. Nàng lấy tay dụi đôi mắt sưng đỏ, nói: "Ca ca, phụ thân, cảm ơn hai người rất nhiều. Hi nhi đã có quyết định của mình rồi." Nàng đã quyết định rồi, dù có ra sao, nàng vẫn muốn có được tình cảm gia đình này.

Cả hai người hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Phượng Dạ Hi. Bọn họ hi vọng, nàng sẽ đưa ra một quyết định đúng đắn.

Giọng nói như chim sơn ca vang lên: "Ta quyết định sẽ vào cung gặp Thái Hậu và Hoàng Thượng. Phụ thân và ca ca đừng lo, Hi nhi đã lớn rồi, sẽ tự biết cách bảo vệ và khống chế bảo thân, sẽ không tự tử nữa đâu. Hi nhi sẽ vào cung vào đàm phán với Thái Hậu vài chuyện. Xin phụ thân và ca ca hãy đáp ứng Hi nhi."

Bởi vì nàng biết. Chuyện này không cách nào từ chối được. Lệnh vua mà dám cãi lại, nàng không dám chắc cái đầu này còn có thể ở trên đầu mình hay không. Hơn nữa, trong tận thâm tâm nàng lại muốn làm một chút gì đó để bảo vệ cho 'sư huynh' và 'phụ thân' này. Còn nếu không, bọn họ chắc chắn sẽ vì nàng mà liên lụy.

Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo cùng nhau trao đổi ánh mắt, vẻ mặt bắt đắc dĩ. Nhưng cuối cùng, cả hai cũng miễn cưỡng gật đầu. Bởi vì họ cũng biết, chuyến này không thể từ chối được nữa. Bởi dù sao hôm ước của Hi nhi với Nhị vương gia cũng là do Tiên hoàng để lại.

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn phụ thân, ca ca."

Sáng hôm sau, phủ Quốc Công rất náo nhiệt. Đó là vì ngày hôm nay, Trương công công - thân cận bên cạnh Thái Hậu sẽ đến đây. Đích thân mời Nam Cung tiểu thư vào cung, với mục đích là muốn bàn bạc chuyện thành thân của nàng và Nhị vương gia.

Vẫn là chính sảnh uy nghiêm hôm qua. Nam Cung Hạo, Trần Quốc Công và Phượng Dạ Hi đang ngồi nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Cả ba đang chờ Trương công công đến.

Hôm nay, Phượng Dạ Hi đã tạm thời thay đổi cách ăn mặc của mình. Nàng mặc bộ y phục màu xanh nhạt, nụ cười tựa gió xuân phơi phới, vô cùng động lòng người. Điều này làm Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo rất hài lòng. Bởi vì bọn họ nghĩ, Hi nhi của họ đã trở lại như xưa.

Thật ra thì Phượng Dạ Hi nàng không muốn mặc loại y phục nữ tính như thế này. Hơn nữa đây cũng là màu nàng ghét. Nhưng vì đã qua mắt hai người này, nàng phải mang vào một lớp mặt nạ, che dấu vẻ lạnh lùng hờ hững trước kia, thay vào đó là sự hồn nhiên, đáng yêu. Thậm chí nàng còn ngậm đắng nuốt cay, cất đi những bộ y phục màu đỏ tuyệt đẹp kia. Khoác lên mình bộ y phục màu xanh này.

"Hi nhi." Thấy nàng cứ mãi im lặng, Nam Cung Hạo khẽ quơ tay trước mắt nàng: "Đang suy nghĩ gì vậy?"

Phượng Dạ Hi chớp chớp đôi mắt phượng, cười một cái thật tươi, lộ ra hai cái lúm đồng tiền rất dễ thương, hướng Nam Cung Hạo đáp: "Không có ca ca. Muội chỉ đang nghĩ là tại sao Trương công công lại lâu đến như vậy a?"

"Thì ra là Hi nhi của chúng ta đang lo lắng chuyện này." Trần Quốc Công ngồi bên cạnh, xoa đầu nàng: "Không cần lo lắng, Trương công công

https://thuviensach.vn

đến chậm không phải là chuyện tốt sao? Lão không đến luôn càng tốt." Bởi vì khi Trương công công đến, Hi nhi sẽ phải vào cung rồi.

"Phụ thân đây là không muốn Hi nhi rời xa người sao?" Phượng Dạ Hi che miệng cười khúc khích. Nàng bây giờ đang rất vui.

"Đương nhiên rồi, con là nữ nhi bảo bối duy nhất của ta. Sao ta lại nỡ xa con được chứ?"

Trần Quốc Công vừa nói xong, cả ba cùng cười xoà, không khí rất chi là vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hô đã cướp mất đi bầu không khí đó.

"Trương công công đến!"

Sắc mặt của Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo lập tức đen lại. Họ không hẹn mà cùng nhau đứng lên, đi ra trước cửa sảnh.

Phượng Dạ Hi cũng hiếu kì, không hiểu vị Trương Công Công này như thế nào mà lại khiến cho cả phụ thân lẫn ca ca đều hoảng sợ như thế?

Từ đằng xa, một nam nhân, mà cũng không hẳn là nam nhân đang đi lại. Lão mặc bộ y phục màu đen, mà theo như nàng được biết từ Linh Nhiên, thái giám mặc đồ đen là người có chức vụ rất cao trong cung, chỉ chuyên đi hầu hạ những nhân vật lớn có máu mặt. Nhìn lão cũng đã hai màu tóc rồi, chắc khoảng năm mươi tuổi gì đó. Đi theo sau là hai cận vệ.

Chờ lão đi đến gần, Trần Quốc Công liền chấp tay lại, hơi khom người chào hỏi: "Trương công công đi đường xa đã mệt mỏi. Xin mời vào trong nghĩ ngơi, uống một chén trà."

Phượng Dạ Hi cũng ngạc nhiên. Dù sao phụ thân nàng cũng là nhân vật rất có tiếng tâm trong cung, sao lại phải hạ mình với cái lão bán nam

https://thuviensach.vn

bán nữ kia? Nhưng điều khiến nàng hài lòng nhất là... Nam Cung Hạo từ đầu đến đuôi cũng chỉ liếc lão bằng nửa con mắt, điệu bộ không coi Trương công công này ra gì.

Vậy mới đúng là Đại tướng quân đương triều chứ.

Đúng lúc này, cái giọng the thé như gà gáy lại vang lên: "Tạ ơn ý tốt của Quốc Công. Thế nhưng theo mệnh lệnh của Thái Hậu và Hoàng Thượng. Lão nô phải đưa tiểu thư đi ngay. Phiền Quốc Công tránh đường."

"Hàm hồ." Nam Cung Hạo quát: "Phủ Quốc Công này khi nào lại đến lượt Trương công công làm chủ rồi? Muốn tránh thì tránh sao? Công công, ngài nên nhớ rằng, phụ thân ta mới là chủ ở đây, ngài không có quyền gì cả."

Lời của Nam Cung Hạo quả thật rất nặng, dường như giữa lão và Trương công công có thù hằn gì với nhau vậy.

Thế nhưng ngoài dự đoán của nàng, Trương công công chỉ cười khẽ, ngay sau đó, nhanh như cắt, nàng còn chưa kịp nhìn thì lão ta đã vung tay, đánh ca ca một chưởng, khiến huynh ấy nằm vật xuống nền đất, ho không ngừng.

"Tiểu Hạo nhi à, cái tính ngông cuồng của con vẫn không đổi. Sao nào, có phải lại giận sư thúc rồi không?"

Nghe được lời của lão nói, Phượng Dạ Hi hoàn toàn ngạc nhiên. Thật không ngờ Trương công công vậy mà lại là sư thúc của ca ca. Bảo sao khi nãy, phụ thân lại nhường nhịn lão như vậy.

"Sư thúc sao?" Nam Cung Hạo nhếch môi: "Không biết sư phụ ở trên cao, nghe được những lời này thì sẽ cảm thấy như thế nào nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Trương công công không nói gì cả, sắc mặt có chút tái lại. Một lúc sau, lão mỉm cười: "Ta không đôi co với ngươi nữa. Hôm nay ta đến đây là vì chuyện của Nam Cung tiểu thư." Nói rồi, lão quay qua nàng: "Nào, mời tiểu thư theo lão nô vào cung."

Phượng Dạ Hi ngạc nhiên, vì mọi chuyện sao lại diễn ra quá nhanh, nàng nhìn Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo, trao cho họ một ánh mắt, ý bảo cứ yên tâm. Nàng sẽ không sao.

Sau đó, vì Nam Cung Hạo bị thương cho nên không thể vào cung với nàng được. Chuyến đi này chỉ có nàng và Trần Quốc Công đi mà thôi.

***

Bật mí: Từ chương sau trở đi nam chính sẽ xuất hiện. Rất ư là dễ thương luôn nha. Mọi chuyện sẽ rất hấp dẫn, mời mọi người đón đọc. ^^

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vào Cung

Hoàng cung, Từ Uyên Cung, nơi ở của Thái Hậu.

Cung điện nguy nga tráng lệ. Xung quanh được bày bố vô số loài hoa, nở rực dở, khoe sắc khoe hương. Bên trong Từ Uyên cung có một cái hồ nhỏ, trên hồ là một đình viện, dùng để Thái Hậu ăn điểm tâm hoặc uống trà vào buổi chiều. Nói chung là nơi để người thư giãn.

Giống như hiện tại, Thái Hậu đang ngồi trên một chiếc đệm bằng nhung êm ái, hai bên là cung nữ hầu hai đứng quạt. Còn người thì lại đang nói chuyện hăng say với nam nhân bên cạnh mình. Nam nhân đó mặc long bào vàng rực rỡ. Chỉ cần nhìn là biết, đây chính là Hoàng Thượng.

"Hoàng nhi, không phải việc triều chính bận rộn lắm sao? Sao lại có thời gian rảnh đến đây thăm người mẹ già này vậy?" Giọng nói hiền hậu của Thái Hậu vang lên. Nghe đâu trong đó là vẻ hờn giận của bà.

Biết mẫu hậu đã giận rồi, vì đã rất rất lâu rồi hắn chưa đến thăm người. Lãnh Thiên Hựu cười lấy lòng, nói: "Mẫu hậu, việc triều chính bận rộn. Nhi thần làm vậy cũng là để mẫu hậu có cuộc sống ấm no ấy chứ. Xin mẫu hậu đừng giận nữa."

"Hừ." Thái Hậu hừ lạnh một cái: "Nói đi, người tới đây làm gì?" Thái độ của bà đối với Lãnh Thiên Hựu dường như rất lạnh lùng.

Lãnh Thiên Hựu nghe vậy liền đáp: "Là chuyện của Nhị đệ."

https://thuviensach.vn

Lập tức, Thái Hậu liền tỏ vẻ tức giận: "Ngươi vẫn còn cái ý định đưa Thần nhi xuất cung? Lãnh Thiên Hựu, ngươi nên biết rằng thằng bé không được giống người bình thường. Sao có thể để nó xuất cung được chứ." Bà không kiêng kị, gọi thẳng cả tên lẫn họ của hắn ra. Trên đời này liệu có mấy ai dám gọi thẳng tên của Hoàng Đế chứ. Kể cả mẫu hậu cũng không ngoại lệ.

"Mẫu hậu, nhi thần biết người rất yêu thương Nhị đệ. Nhưng đệ ấy cũng đã lớn rồi, cũng nên cấp cho một phủ đệ thôi. Không thể để đệ ấy cứ mãi ở trong cung được, người ngoài biết được sẽ nói thế nào?" Lãnh Thiên Hựu thở dài bất lực.

Lời này của hắn nói vốn dĩ rất đúng. Ở Nam Nhạc quốc, các vị Hoàng Tử khi đã được phong làm Vương Gia đều được cấp cho một phủ đệ ở ngoài cung, không được phép ở trong cung nữa. Đây đã là tục lệ từ ngàn đời nay, lần đầu tiên có người phá hủy nó.

Thái Hậu cũng không thể cãi lại, vì vốn dĩ Lãnh Thiên Hựu nói rất đúng. Bà lắc đầu: "Không, ta không quan tâm thiên hạ sẽ nói gì. Thần nhi không giống người thường, mặc dù đã hai mươi hai tuổi, thế nhưng nó chỉ mang bộ não của một đứa bé mười tuổi. Ta không thể để nó rời xa ta được."

"Nhưng thưa mẫu hậu..." Lãnh Thiên Hựu còn định nói thêm điều gì đó, mong muốn thuyết phục được Thái Hậu. Tiếc là hắn còn chưa kịp mở miệng thì đã bị một giọng nói cắt đứt.

"Mẫu hậu!" Từ bên ngoài, một bóng dáng cao lớn tuấn mỹ lao vào. Biểu cảm của hắn đáng yêu vô cùng, khiến người ta nhìn chỉ muốn yêu.

Mà Thái Hậu sau khi nhìn thấy người vừa chạy vào liền buông bỏ hết tức giận đối với Lãnh Thiên Hựu khi nãy. Bà khẽ đáp: "Thần nhi, lại đây." Hiển nhiên, nam nhân này chính là ngốc vương Lãnh Diệc Thần trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

Mà nam nhân đó cũng rất nghe lời, ngay lập tức chạy về phía bà. Hắn nũng nịu nhào ngay vào lòng Thái Hậu, thế nhưng đối với hành động mạo muội này của hắn, Thái Hậu vẫn không buông lời oán trách hay khó chịu gì cả, thậm chí đến một cái nhăn mày cũng không. Có thể thấy được bà sủng ái hắn bao nhiêu.

Mà Lãnh Thiên Hựu nhìn thấy cảnh này cũng không nói gì, chỉ là nếu để ý kỹ một chút sẽ thấy mi tâm hắn nhăn lại một đường rất khẽ, khó có thể thấy được. Từ sau khi Lãnh Diệc Thần vào đình viện, sự hiện diện của Lãnh Thiên Hựu trở nên lu mờ hắn đi. Vì vậy, hắn khẽ ho một tiếng để thể hiện sự tồn tại của mình.

Nghe vậy, Thái Hậu quay sang Lãnh Thiên Hựu, nheo mày nói: "Ở đây không còn chuyện của ngươi nữa. Dù có nói gì thì ta cũng không bao giờ đồng ý cho Thần nhi xuất cung đâu."

Mi mắt Lãnh Thiên Hựu cụp xuống, đáp: "Vâng, là nhi thần quá phận."

"Ngươi hãy nán lại đây thêm chút nữa. Trần Quốc Công và Nam Cung đại tiểu thư sắp vào cung bái kiến. Nhân dịp này bàn chuyện hôn sự của nàng ta và Thần nhi một chút."

"Nhi thần biết rồi."

Nhìn hai người đối thoại qua lại. Lãnh Diệc Thần chớp chớp đôi mắt đen, nhìn vào đầy yêu mị, hút hồn người khác không chịu được, kể cả nhưng cô cung nữ đứng ở hai bên cũng bị hắn làm cho điên đảo lúc nào không hay.

Vương gia a! Người có cần phải yêu nghiệt vậy không a?

"Mẫu hậu, hoàng huynh, hai người đang nói gì thế? Cho ta nghe với được không?" Lãnh Diệc Thần đứng chen vào giữa Thái Hậu và Lãnh

https://thuviensach.vn

Thiên Hựu, bộ dạng nhún nhảy vô cùng trẻ con.

Lãnh Thiên Hựu không nói gì, chỉ là ánh mắt hơi đảo về phía Lãnh Diệc Thần một cái, nhưng rất nhanh liền rời đi. Còn Thái Hậu nhìn hắn bằng ánh mắt đầy yêu thương sủng nịnh: "Những chuyện này không cần Thần nhi bận tâm. Nào, lại đây ngồi với mẫu hậu." Dứt lời, bà liền đi đến thuỵ tháp ngồi xuống, Lãnh Diệc Thần cũng đi theo.

"Một chút nữa nương tử của Thần Thần sẽ đến, con có thích không?"

Nghe Thái Hậu nói vậy, hai mắt Lãnh Diệc Thần sáng rực, hắn nắm chặt bả vai bà, lắc mạnh: "Nương tử ở đâu, nương tử, nương tử... Ta muốn nương tử, muốn..."

Mặc dù có hơi đau, thế nhưng thấy nhi tử vui mừng, bà cũng vui lây. Thế là bà nhẹ nhàng gạt tay hắn ra khỏi vai mình, nói: "Thần Thần cứ chờ đi, nàng sắp đến rồi." Thực ra bà biết, mặc dù ngốc nhưng Thần nhi đối với tiểu thư nhà họ Nam Cung đặc biệt yêu thích. Mỗi lần thấy nàng ta là bám theo không rời.

"Thưa Thái Hậu, Hoàng Thượng, Vương Gia." Một tiểu thái giám từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt hớn hải: "Trương công công đã dẫn người về rồi ạ."

"Sao? Sư phụ về rồi ư?" Lãnh Thiên Hựu là người đầu tiên đứng lên, bộ dạng đang chào đón một người rất trọng đại.

Thái Hậu cùng Lãnh Diệc Thần thì vẫn ngồi yên đó. Nhưng sắc mặt lại trầm tĩnh hẳn lại. Lãnh Diệc Thần cũng ngồi yên, không còn lộn xộn nữa.

Từ đằng xa, ba thân ảnh đang từ bên ngoài tiến vào đình viện. Trương công công đi đầu dẫn đường, đi phía sau là Trần Quốc Công và Phượng Dạ Hi, cùng với một vài tuỳ tùng khác.

https://thuviensach.vn

Đi vào đình viện, chỉ thấy Lãnh Thiên Hựu khom lưng, cúi người chào Trương công công: "Sư phụ!"

"Đồ đệ ngoan, không cần đa lễ như vậy." Nói rồi, lão ta đi thẳng một mạch về phía Thái Hậu: "Thần tham kiến Thái Hậu nương nương."

"Đứng dậy đi. Trương công công, lần này ngươi đã làm rất tốt. Lui xuống lãnh thưởng đi."

"Tạ nương nương." Nói rồi, lão dẫn một bài tuỳ tùng lui xuống. Lúc đi ngang Lãnh Thiên Hựu còn không quên vỗ vai hắn một cái.

Quào, nàng đang được nhìn thấy cảnh tượng gì đây? Đường đường là Hoàng Đế một nước vậy mà lại đi cúi đầu với một lão thái giám, hơn nữa còn gọi lão ta là 'sư phụ'. Nhưng theo nàng được biết, lão Trương công công kia là sư thúc của ca ca, mà lão lại là sư phụ của Lãnh Thiên Hựu... Chuyện này là thế nào đây, thực sự đã đủ loạn rồi mà!

Một lúc sau, nàng liền thấy phụ thân cúi đầu xuống, chấp tay hành lễ với Thái Hậu và Hoàng Thượng: "Thái Hậu nương nương, Hoàng Thượng vạn phúc. Vương Gia hảo." Vì thân phận cao quý, hơn nữa đối với Tiên hoàng có mối quan hệ thân thiết, cho nên Trần Quốc Công không cần phải quỳ xuống hành lễ.

Lão trao cho nàng một ánh mắt, ý bảo là không cần quá đa lễ làm gì.

Thấy vậy, Phượng Dạ Hi gật đầu. Nàng khẽ nhún người: "Thái Hậu vạn phúc kim an. Hoàng Thượng vạn phúc. Vương Gia hảo." Xem như đã hành lễ xong.

Đối với hành động này của hai người, Thái Hậu và Lãnh Thiên Hựu cũng không có ý kiến gì.

"Bình thân." Thái Hậu cùng Lãnh Thiên Hựu đồng thanh nói.

https://thuviensach.vn

"Tạ Thái Hậu, Hoàng Thượng."

Nàng và phụ thân được ban ghế ngồi. Phượng Dạ Hi quan sát xung quanh. Nơi đây quả thật là xa hoa ngoài sức tưởng tượng, người giàu quả nhiên tiêu tiền như nước mà. Mặc dù không rành lắm nhưng nàng vừa nhìn đã biết ngay, những cột gỗ bên trong đình viện này điều được làm từ loại gỗ thượng hạng. Còn mùi hương thoang thoảng nữa, đây chắc là mùi Phật hương mà trong phim truyền hình hay nhắc đến rồi.

Nàng đảo mắt nhìn một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Lãnh Diệc Thần. Xem ra đây là Nhị ngốc Vương Gia Lãnh Diệc Thần rồi, vị hôn phu trong truyền thuyết của Nam Cung Dạ Hi đây sao? Quả thật là siêu cấp mỹ nam a. Làn da bạch ngọc, đôi mắt đen dụ hoặc, môi đỏ tựa được son... Hơn nữa, khuôn mặt này như được thượng đế cẩn thận đúc tạc, đẹp không tỳ vết. Mà đôi mắt hắn nãy giờ vẫn luôn nhìn về phía nàng.

Phượng Dạ Hi có chút ngượng ngùng đỏ mặt. Lần đầu tiên nàng ngượng đến đỏ mặt, lúc trước ở cùng Dương Diệp, nàng cùng lắm là hơi ngại khi hắn đụng chạm thôi, cũng không đến mức đỏ mặt như vậy. Nhưng rất nhanh, để khắc phục sự ngượng ngùng này, Phượng Dạ Hi đảo mắt đi nơi khác, ngắm nhìn quang cảnh xung quanh.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trên đùi nặng nặng, cúi xuống liền bắt gặp một đôi mắt yêu nghiệt đang nhìn mình.

"Nương tử, cuối cùng nàng cũng chịu đến rồi a. Vi phu chờ nàng thật lâu!"

Trời ạ, đến cả giọng nói cũng hay như chuông bạc vậy. Mà bộ dạng đáng yêu này... Thật sự rất hút hồn người khác a!

*****

https://thuviensach.vn

Cho tí động lực để Hạ viết tiếp truyện bằng cách vote, cmt và follow nha.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ngốc Vương Yêu Nghiệt

"Nương tử, vi phu không cho phép nàng rời xa ta nữa." Nam nhân yêu nghiệt một mực ôm chặt lấy đùi nàng, làm cách nào cũng không chịu buông ra.

Yêu nghiệt a yêu nghiệt! Đây đúng là đệ nhất mỹ nam tử Nam Nhạc quốc. Hắn là phu quân chưa vào cửa của nàng sao? Thật sự quá tuấn mỹ rồi. Nếu như đưa hắn đến thời hiện đại, khẳng định với nhan sắc này, hắn sẽ là một ảnh đế hoặc người mẫu thời trang nổi tiếng bật nhất.

Đột nhiên trong đầu nàng hình thành một ý nghĩ. Thật ra... Nếu hắn có trở thành phu quân nàng cũng không tệ!

Nhưng ngay lập tức nàng gạt ý nghĩ này ra khỏi đầu. Nàng đang nghĩ cái gì vậy? Đã từng hứa là sẽ không yêu nữa mà. Tình yêu của nàng dành cho Dương Diệp chẳng phải là quá rõ ràng rồi ư?

Nhưng trước tiên, có lẽ nàng nên đẩy hắn ra trước đã. Để một yêu nghiệt như vậy bám dính lấy nàng thì không hay lắm. Hoàng thượng, Thái hậu và những người trong đình đều đang nhìn nàng chằm chằm.

"Ừm... Vương gia, ta nghĩ trước tiên ngài nên buông ta ra trước được không?" Nàng đã điều chỉnh giọng nói nghe thật ngọt ngào. Nghe qua giống như dỗ dành trẻ nhỏ vậy.

https://thuviensach.vn

Yêu nghiệt ngước lên nhìn nàng một cái, sau đó hai cái má phồng ra, nước mắt đã tràn ra khoé mi, hắn lắc đầu lia lịa: "Không chịu, vi phu không chịu. Nương tử muốn bỏ vi phu. Vi phu sẽ mách mẫu hậu, tối nay không cho nàng ăn cơm."

Đầu Phượng Dạ Hi đã đầy vạch đen. Mặc dù hắn có yêu nghiệt thật, nhưng đây là cái bộ dạng gì đây? Rõ ràng là một đứa bé mười tuổi đang nhõng nhẽo. Hắn... Quả thật là Ngốc Vương Gia, nhưng dù sao cũng thật đáng yêu.

"Thần nhi!" Thái hậu khẽ gọi: "Nào, mau lên đây với mẫu hậu." Bà giải vây cho Phượng Dạ Hi. Vì bà biết, dù gì đi nữa thì nàng vẫn là nữ nhi. Trước kia chán ghét Thần nhi không nói, mà nàng vẫn còn rất sợ hắn, cứ để Thần nhi bám dính lấy nàng mãi thì không hay. Cứ từ từ thì vẫn hơn.

Nghe tiếng gọi, Lãnh Diệc Thần liền lập tức chạy lại. Hắn nhào vào lòng Thái hậu như một đứa trẻ mười tuổi, dụi dụi vài cái, nũng nịu: "Mẫu hậu, người nhất định phải thuyết phục nương tử về nhà với ta. Nếu... Nếu nàng không chịu về. Người cứ bỏ đói nàng đi!" Nói rồi hắn liếc Phượng Dạ Hi, hừ với nàng một tiếng rõ to rồi quay đầu đi. Bộ dạng của một kẻ giận dỗi.

Phượng Dạ Hi quả thật đã không còn biết nói gì nữa. Nàng có thể cảm nhận được vẻ mặt lo sợ của phụ thân cứ không thôi nhìn vào nàng. Nàng biết lão sợ, sợ nàng rồi sẽ giống như trước kia rời đi, cho nên hôm nay lão rất không cam tâm cùng nàng vào cung. Nhưng lệnh vua khó cãi, lão có thể làm gì? Phượng Dạ Hi bỏ qua ánh mắt của lão. Nàng nhìn sang Thái hậu cầu cứu.

Thái hậu bây giờ cũng rất rối. Bà không biết làm sao để giải quyết tình huống này. Nếu không chiều lòng Thần nhi, e rằng hắn lại giận dỗi mà tuyệt thực, hơn nữa còn không chịu nói chuyện với bà. Cho nên, bà nhìn

https://thuviensach.vn

ngược lại Phượng Dạ Hi, vẻ mặt mong muốn nàng nhượng bộ mà chiều lòng Thần nhi một chút.

Phượng Dạ Hi đã sớm ngờ tới rằng, lời cầu cứu của mình vô tác dụng. Vì dù sao, Lãnh Diệc Thần cũng là 'cục thịt mềm' trong lòng bà. Nàng thở dài một cái. Nhìn về phía Hoàng thượng, chỉ thấy hắn đang nhìn Thái hậu và Lãnh Diệc Thần, trên mặt là vẻ cô đơn nồng đậm.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Lãnh Thiên Hựu bị hắt hủi sao? Tại sao ánh mắt hắn nhìn Thái hậu lại tỏ vẻ chờ mong như vậy. Nhưng Thái hậu lại chả bao giờ nhìn lấy hắn một cái?

Một lát sau, có lẽ vì thấy nơi đây đã không còn việc của mình. Lãnh Thiên Hựu đứng dậy, cáo từ ra về. Thái hậu chỉ khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

Sau khi Lãnh Thiên Hựu đi, bà gọi nàng: "Hi nhi." Thái hậu hoàn toàn thay đổi cách gọi đối với Phượng Dạ Hi, như muốn nói với nàng rằng, từ bây giờ nàng đã là con dâu của bà, cho nên kêu thân thiện một chút cũng không sao: "Con đi theo ai gia ra đây một lát." Nói rồi bà đi trước dẫn đường.

Phượng Dạ Hi tuy không hiểu gì nhưng vẫn đi theo. Nàng nhìn qua phụ thân một chút, xem như là hỏi ý. Thấy lão gật đầu, nàng mới yên tâm đi ra ngoài.

Lãnh Diệc Thần đòi chạy theo, nhưng lại bị Thái hậu cản lại. Cuối cùng hắn đành ngoan ngoãn ngồi xuống trường kỷ, buồn bực ăn bánh quả!

Thấy dáng vẻ này của hắn, Phượng Dạ Hi khẽ bật cười, cảm thấy hắn thật đáng yêu. Ngoài ra, nàng đối với hắn không có một chút chán ghét.

Bên ngoài đình viện là cả một vườn hoa. Thái hậu nắm lấy tay Phượng Dạ Hi, ân cần nói: "Hi nhi, ta có một chuyện này muốn nhờ con, xin con

https://thuviensach.vn

đồng ý." Đường đường là một Thái hậu cao quý, thế nhưng giờ đây vị Thái hậu cao quý đó lại đang cầu xin nàng. Khiến Phượng Dạ Hi không khỏi có chút cảm động.

"Người cứ nói đi ạ!"

"Xin con, hãy chuyển đến sống với Thần nhi."

Nàng có chút không thích ứng kịp rồi...

"Ý người là... Dọn vào cung sống ư?"

Thái hậu lắc đầu: "Không phải! Ta sẽ nói Hựu nhi ban cho Thần nhi một phủ đệ ở ngoài cung. Tới lúc đó, con và nó sẽ cùng nhau sống ở đó. Chỉ mong con có thể chăm sóc cho nó..."

"Điều này không được đâu thưa Thái hậu." Nàng lập tức từ chối: "Tại sao cứ nhất định là thần thiếp? Ta đâu có uy lực gì lớn đến mức có thể khiến người hạ mình cầu xin như vậy chứ? Hơn nữa, thần thiếp cũng không thể chăm sóc tốt cho Vương gia được đâu."

Vừa dứt lời, nàng liền cảm thấy bàn tay truyền đến đau đớn, thì ra Thái hậu đã nắm tay nàng chặt hơn nữa: "Không đâu, con có đủ tất cả mọi điều tốt để chăm sóc tốt cho Thần nhi. Ngoài con ra, nó sẽ không để nữ nhân nào khác tới gần đâu."

"Tại sao?"

"Vì rất đơn giản... Nó coi con là nương tử của mình!"

Thái hậu vừa dứt lời, Phượng Dạ Hi liền ngây ngẩng. Nương tử sao? Có nghĩa là vợ đấy ư? Hắn xem nàng là vợ? Không phải, hắn xem khối thân thể này là vợ, không phải Phượng Dạ Hi nàng.

Nhưng... Tại sao nàng lại cảm thấy dao động thế kia?

https://thuviensach.vn

"Mẫu hậu, nương tử."

Nghe tiếng gọi, Phượng Dạ Hi cùng Thái hậu quay đầu lại. Chỉ thấy từ đằng xa, thân ảnh màu trắng đang chạy điên cuồng đến đây. Nhưng vì hắn rất hậu đậu nên không để ý đến cục đá dưới chân. Rất nhanh đã té xuống.

"Oa, đau quá." Tiếng khóc vang to tận trời xanh. Lãnh Diệc Thần ôm đầu gối của mình ngồi khóc rống lên.

Thái hậu sắc mặt tái nhợt, bà bất chấp tuổi tác, chạy thật nhanh về phía hắn. Vạch lên lớp y phục bên ngoài, vết thương đang chảy rất nhiều máu. Đây không đơn giản chỉ là một vết thương bình thường. Vì hòn đá này rất nhọn, cho nên vết thương càng chảy nhiều máu.

"Truyền thái y, mau truyền thái y." Thái hậu hét to lên, tức thì, những cung nữ trong đình liền chạy đến thái y viện.

"Ngoan, Thần nhi đưa chân ra cho mẫu hậu xem nào. Mẫu hậu thổi thổi cho Thần nhi." Lời nói ngọt ngào của Thái hậu nhằm phần nào giảm bớt sự đau đớn cho Lãnh Diệc Thần, phần còn lại là muốn hắn ngừng khóc. Thấy hắn khóc như vậy, bà thật sự đau lòng a.

"Sao con lại chạy ra đây làm gì?" Bà nhẹ nhàng trách mắng, nhưng lại nghe ra trong đó là nồng đậm sự quan tâm.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy ngước đầu lên, nhìn Thái hậu một cái, sau đó lại ngượng ngùng nhìn sang Phượng Dạ Hi, hắn nói: "Ta... Ta muốn xin lỗi nương tử. Nương tử, vi phu sẽ không bỏ đói nàng nữa đâu, nàng về nhà với ta đi mà." Nói rồi, hắn lấy tay vẽ vẽ vòng trong trên mặt đất, gương mặt yêu nghiệt tỏ ra vô cùng hối hận.

Phượng Dạ Hi cảm thấy như có dòng nước ấm rót vào trong lòng. Đời trước còn chưa có ai quan tâm nàng như vậy. Nhưng từ khi xuyên không, nàng đã nhận được không ít sự quan tâm từ mọi người. Nhưng đối với

https://thuviensach.vn

Vương gia ngốc này, nàng lại cảm thấy trong lòng rung động vô cùng. Thật muốn... Được hưởng nhiều hơn nữa!

"Nương tử." Giọng nói như chuông bạc lại vang lên: "Nàng vẫn còn giận vi phu sao?" Lần này hắn nhìn nàng vô cùng dè dặt, sợ rằng nàng nói ra điều hắn không muốn nghe.

Phượng Dạ Hi bỗng dưng bật cười khúc khích. Bây giờ tâm trạng của nàng thật vui!

"A, nương tử cười rồi!" Dường như rất vui đối với việc nàng nở nụ cười, hắn cũng cười theo. Nụ cười hồn nhiên như trẻ con.

Từ tận đáy lòng nàng vô cùng rung động. Nhất là khi gương mặt yêu nghiệt kia cười. Sức chống cự của nàng chịu không nổi nữa rồi.

Mãi chú ý đến Lãnh Diệc Thần. Nàng không hề biết rằng Trần Quốc Công và Thái hậu lúc này đang trao đổi ánh mắt với nhau, vẻ mặt vô cùng hài lòng. Mà không biết từ lúc nào, đình viện cũng chỉ còn lại hai người Lãnh Diệc Thần và Phượng Dạ Hi.

"Nương tử."

"Hửm?"

"Nàng thổi thổi cho ta đi. Đau quá."

Không chống cự nỗi đôi mắt cún con đó. Phượng Dạ Hi vô thức đi đến gần hắn, cúi xuống gần vết thương, thổi thổi ra những luồng gió mát.

Không ngờ chân hắn lại đẹp đến mức này. Trắng trẻo thon dài, trông rất đẹp mắt. Làm nàng không kìm lòng được, khẽ đặt một nụ hôn lên vết thương của hắn.

https://thuviensach.vn

Aaa, nàng vừa làm gì thế này? Đây là bị sắc dụ rồi sao? Sao nàng lại có thể hôn chân hắn cơ chứ? Hai má nàng lúc này đây chắc là đỏ rần rồi, không cần soi gương cũng biết.

Vì đang bối rối, Phượng Dạ Hi không chú ý, dưới khoé môi của Lãnh Diệc Thần hiện lên một nụ cười đầy bí ẩn. Dường như hắn rất hài lòng với hành động này của nàng. Mà nụ cười này của hắn... Cũng không giống như vẻ ngây ngô thường ngày...

"Nương tử."

"Hửm?"

"Nàng cùng ta về nhà được không?"

"..."

"Nương tử."

"Hả, có chuyện gì?" Lúc nãy nàng đang mãi suy nghĩ, cũng không có hoàn hồn nha.

"Nói đồng ý đi!"

"Được, ta đồng ý!"

*** 15:03 01/01/2018 ***

Năm mới vui vẻ nha mọi người. Mãi học giỏi, mạnh khoẻ và xinh đẹp nhé!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chuyển Đến Sống Ở Vương Phủ

Ba ngày sau, kinh thành lại rộn ràng cả lên. Bởi vì hôm nay, Nam Cung tiểu thư sẽ chuyển đến sống ở phủ Lan Lăng Vương gia Lãnh Diệc Thần. Cũng đồng nghĩa với việc, Nam Cung tiểu thư đã ngầm đồng ý sẽ thành thân với Lan Lăng Vương rồi, nhưng vẫn còn e ngại sự việc lần trước nên lần này nàng phải đi 'ở dâu' trước.

Cách đây ba ngày, một đạo thánh chỉ vừa ban xuống, Nhị Vương gia Lãnh Diệc Thần được ban tước hiệu Lan Lăng, cấp cho một phủ đệ vô cùng xa hoa, nằm ở phía Tây Hoàng cung.

Thái hậu đối với việc này vô cùng vui mừng, ra lệnh mở tiệc linh đình suốt ba ngày ba đêm. Vì cuối cùng, nhi tử bà thương yêu nhất cũng có người chăm sóc. Hơn nữa cũng dọn ra ở riêng rồi, mặc dù có trễ hơn so với các Vương gia khác.

Nhân dân cũng rất vui mừng, vì nhờ chuyện này, Thái hậu lại ban thưởng cho tất cả thần dân Nam Nhạc rất hậu hĩnh, ai cũng có phần.

Phủ Trần Quốc Công, chính sảnh:

"Chuyện này là sao? Tại sao cuối cùng Hi nhi lại phải dọn đến sống cùng tên ngốc đó? Hơn nữa tên đó lại còn được cấp phủ đệ?" Nam Cung Hạo vừa mới dưỡng thương xong, nay biết chuyện này khiến hắn suýt nữa lại bị nội thương.

https://thuviensach.vn

"Chuyện này Thái hậu đã quyết, chúng ta không thể làm gì được." Trần Quốc Công nói.

"Phụ thân, người lại muốn Hi nhi tự tử như lần trước sao?" Nam Cung Hạo lo lắng nhìn về phía muội muội của mình. Đùa gì chứ? Đến sống chung với ngốc Vương kia, chẳng phải là đưa muội ấy vào cửa tử hay sao?

Dường như Trần Quốc Công cũng không biết nói gì. Chỉ im lặng.

"Ca ca, huynh bình tĩnh được không?" Phượng Dạ Hi nhỏ giọng khuyên nhủ. Vì dù sao đi nữa, cô vẫn lo hắn sẽ bị nội thương tái phát mà nguy hiểm đến tính mạng a: "Vương phủ cũng gần phủ của chúng ta mà. Nếu huynh muốn có thể đến thăm muội."

"Muội đang nói gì thế Hi nhi?" Nam Cung Hạo bộc phát: "Cái ta đang lo là muội lại muốn tự tử một lần nữa."

Nghe vậy, Phượng Dạ Hi phì cười. Quả thật trước kia nàng có ý định tự tử, nhưng đó không phải nàng, đó là Nam Cung Dạ Hi. Nàng ta chán ghét Lãnh Diệc Thần vì hắn quá ngốc, nhưng Phượng Dạ Hi nàng thì không. Nàng rất yêu thích vẻ mặt đáng yêu của Lãnh Diệc Thần. Cho nên sẽ không có việc nàng tự tử.

Vốn dĩ lúc đầu nàng không có ý định sẽ sống chung với hắn, nhưng lại bị hút hồn bởi vẻ mặt đáng yêu đó, cho nên trong lúc ngơ ngẩng đã bị hắn dụ về nhà. Nhưng không sao, nàng cam tâm tình nguyện.

"Ca ca." Phượng Dạ Hi nắm lấy tay Nam Cung Hạo: "Người đừng lo lắng. Hi nhi xin hứa sẽ không tự tử nữa đâu. Hi nhi sẽ sống thật tốt."

"Muội nói thật chứ? Chẳng phải muội ghét tên ngốc đó lắm sao? Sao lại còn muốn chuyển đến sống chung với hắn?"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi lắc đầu: "Muội không ghét hắn nữa. Thật ra hắn rất đáng thương. Đã hai mươi hai tuổi rồi mà vẫn còn mang trí óc của một đứa bé mười tuổi. Ngoại trừ Thái hậu và Hoàng thượng ra thì chưa từng có một ai đối xử tốt với hắn. Thấy hắn yêu quý muội như vậy... Muội cũng thấy động lòng. Muốn chăm sóc cho hắn." Đây là những lời thật lòng của nàng.

Nam Cung Hạo thoáng chốc ngớ ra, vài phút sau, hắn hỏi nàng: "Vậy muội có yêu hắn không?"

"Không." Phượng Dạ Hi ngay lập tức khẳng định: "Trong lòng muội chỉ coi hắn như là một người đệ đệ cần bao bộc, che chở mà thôi. Còn nếu mà nói yêu hắn ư? Không, muội không yêu." Từ sau chuyện của Dương Diệp, nàng vẫn chưa sẵn lòng để mở lòng với bất cứ ai cả.

Nam Cung Hạo và Trần Quốc Công nhìn nhau, sau đó nở nụ cười hài lòng, Trần Quốc Công nói: "Thôi được rồi, đến Vương phủ con nhớ phải tự chăm sóc cho bản thân. Nếu có gì uất ức cứ chạy về nói cho phụ thân và ca ca biết. Chúng ta nhất định sẽ giúp con."

Lòng nàng đột nhiên ấm áp: "Vâng thưa phụ thân, ca ca."

Vài canh giờ sau, đoàn người ở phủ Lan Lăng Vương đã đến trước cổng Nam Cung gia chờ rước người.

Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo cẩn thận đưa tiễn nàng đi. Lần này đến phủ người ta ở, mặc dù vị ngốc Vương đó rất thích Phượng Dạ Hi, nhưng không biết có điều gì nguy hiểm đang rình rập nàng không. Cả hai người đều rất lo. Căn dặn nàng rất nhiều điều. Phượng Dạ Hi vừa cảm động, vừa buồn cười mà chào tạm biệt hai người họ.

Trước khi nàng chuẩn bị lên xe ngựa, Linh Nhiên đột nhiên chạy ra xin đi theo nàng. Nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao nàng ta cũng là nha hoàn thân cận của khối thân thể này, ắt hắn cũng biết rất nhiều chuyện trước đây. Đem

https://thuviensach.vn

theo cũng không phải là không có lợi. Cho nên sau vài giây đắng đo, nàng quyết định dẫn theo Linh Nhiên đến Vương phủ.

Vài năm sau đó, nghĩ đến quyết định lúc này của mình, Phượng Dạ Hi cảm thấy thật đúng đắn khi đưa Linh Nhiên đi theo...

Phủ Lan Lăng Vương:

"Tiểu thư cẩn thận. Để Linh Nhiên đỡ người." Nói rồi, nàng đưa tay đỡ Phượng Dạ Hi xuống, động tác rất cẩn thận.

Mà Phượng Dạ Hi cũng không cự tuyệt, để Linh Nhiên đỡ, nàng xuất hiện với một bộ dạng rất chi là thục nữ. Vì dù sao nàng vẫn cần phải mang cái lớp thục nữ này dài dài.

Sau khi nhìn thấy Lan Lăng Vương phủ, Phượng Dạ Hi mới thật sự hiểu được cái gì gọi là giàu có. Nơi này... Thậm chí còn nguy nga hơn phủ Trần Quốc Công và Hoàng cung rất nhiều.

Rồng đá cao to dũng mãnh, uy nghi đứng hai bên. Cửa lớn Vương phủ tỏa ra ánh hồng chói loá, được rèn đúc bằng loại vật liệu vô cùng cứng cáp. Chóp đỉnh được mạ vàng cao chót vót, thể hiện độ giàu có của nơi đây. Biển phủ đen như mực, bên trên đề bốn chữ 'Lan Lăng Vương phủ', từng nét như rồng bay phượng múa. Tràn đầy khí thế uy nghi cùng quyền quý.

Mặc dù hôm nay không phải lễ thành thân của nàng, thế nhưng khắp Vương phủ đều giăng lụa đỏ, trải thảm lụa đỏ dài khắp đường đi, hơn nữa còn thắp đèn sáng rực. Làm nàng thật sự lầm tưởng hôm nay còn bị bức hôn nữa cơ. Nếu hôm nay nàng mặc y phục đỏ yêu thích nữa thì... Quá hợp với cảnh sắc nơi đây rồi!

Đi qua khuôn viên của Vương phủ là đến dãy nhà chính, nơi đây dùng để tiếp khách. Sau đó, nằm ở phía sau là dãy nhà dành cho hạ nhân. Nơi

https://thuviensach.vn

này ngoài Lãnh Diệc Thần và nàng ra thì còn có hơn một trăm hạ nhân khác nữa. Cho nên chả trách sao lại nhiều dãy phòng như thế.

Nàng và Linh Nhiên được một cung nữ dẫn đến Đàn Hương Các, nàng ta bảo từ bây giờ, nơi đây sẽ là nơi sinh sống của nàng. Phượng Dạ Hi gật gù, cảm thấy nơi này quả thật không tệ. Có thể nói là muốn gì có nấy, phong cảnh rất đẹp, lại còn rất thuận tiện. Nhưng có điều... Nơi này nhiều hoa quá, mà nàng lại chả thích hoa một chút nào, từ kiếp trước đã vậy rồi. Nhưng hiện giờ, nàng không thể nói chuyện này ra được. Đợi một thời gian sau rồi kêu người phá hoa vậy.

"Được, bản tiểu thư rất hài lòng với nơi này. Ngươi cứ trở về báo với Vương gia như vậy." Mặc dù nàng biết, những chuyện này trăm phần trăm chính là do Thái hậu bố trí, vì làm sao mà một tên ngốc tử như Lãnh Diệc Thần lại biết làm những việc này cơ chứ? Báo lại cho Vương gia, thật ra chính là báo cho Thái hậu.

Cung nữ đó gật đầu rồi rời đi. Nàng cùng Linh Nhiên đi vào bên trong Các tham quan một chút. Cảm thấy nơi này rất tốt, rộng rãi, thoáng mát, lại còn có cả hồ nước bên trái Các. Điều này làm nàng rất hài lòng.

"Ngươi ở đây sắp xếp đồ đạc, ta đi xung quanh tham quan một chút!" Cảm thấy tò mò với Vương phủ mới này, Phượng Dạ Hi muốn đi thám thính xung quanh.

"Tiểu thư đi một mình, lỡ có nguy hiểm gì thì sao? Để nô tỳ đi với người."

"Không, người cứ ở yên đây. Nếu đi theo, tối nay ta bỏ đói người."

Cuối cùng Linh Nhiên cũng bị khuất phục bởi Phượng Dạ Hi. Đành phải ngoan ngoãn ở lại sắp xếp đồ đạc.

https://thuviensach.vn

Một mình nàng đi vòng quanh Vương phủ, cảm thấy nơi này rất rộng, đi sắp gãy chân đến nơi rồi. Nhưng đổi lại cũng biết được nhiều điều lắm.

Đột nhiên, nàng phát hiện nơi này thế nhưng lại có một rừng trúc rất lớn. Tò mò, nàng đi xuyên qua rừng trúc. Đến bên trong là một khoảng đất trống. Có xây một cái đình viện nho nhỏ. Dùng cho việc thưởng ngoại, uống trà.

Quang cảnh rất đẹp, mùi trúc như cũ vương vấn nơi khoé mũi, mùi rất dễ chịu. Nhưng thứ khiến nàng mất tập trung hơn cả... Chính là nam nhân khoác bạch y đứng giữa rừng trúc kia.

Hắn một thân bạch y tựa tiên tử, mái tóc đen mượt xoã dài, tung bay theo gió, dung mạo yêu nghiệt không chê vào đâu được, một vẻ đẹp mà khuynh quốc khuynh thành không thể diễn tả được. Hắn làm cho tim nàng đập nhanh một nhịp. Mặt đỏ ửng lên. Lần đầu tiên được thấy cảnh này, nàng cũng không biết diễn tả cảm giác trong lòng lúc này là sao nữa.

Trên tay hắn cầm một cây sáo, tựa như muốn thổi nó lên. Nhưng khi vừa cảm nhận được người bước vào rừng trúc là nàng, hắn liền làm rớt cây sáo. Chạy đến cạnh nàng với tốc độ thật nhanh, ôm lấy nàng.

"Nương tử, nàng đến rồi. Vi phu rất nhớ nàng." Cộng với một khuôn mặt đáng yêu đến cực điểm.

A, trái tim nàng không chịu được đâu! Mặc dù có máu lạnh vô tình cũng không tài nào bỏ qua khuôn mặt tuyệt mỹ thế này được.

Chưa kịp hoàn hồn, hắn đã kéo tay nàng: "Nương tử, đến đây. Chúng ta cùng chơi."

Nàng không kịp phản ứng đã bị hắn lôi đi. Ai ngờ, hắn lại lấy cây sáo lúc nãy, chọc chọc vào vũng bùn gần đó. Sau đó cầm lên một nắm bùn, hỏi nàng: "Nương tử ăn không? Nhìn rất ngon."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cảm thấy, đầu mình lúc này hắn là đầy vạch đen rồi!!!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Kẹo Quế Hoa

Nắm bùn đen đen nhớp nhớp rất nhanh được đưa đến trước mặt nàng. Phượng Dạ Hi cảm thấy... Tên ngốc này thật sự thích chơi dơ. Mặc y phục trắng lại chơi bùn. Đối với một người thích sạch sẽ như nàng, điều này thật sự là nằm ngoài sức chịu đựng.

Đột nhiên trong đầu Phượng Dạ Hi nảy lên một ý tưởng!

Phải thay đổi cái tật xấu này của hắn, từ nay về sau tuyệt đối không cho hắn chơi dơ nữa.

Nghĩ rồi, nàng tiến đến, cẩn thận đụng vào tay hắn, làm rớt đi nắm bùn, cười thật tươi, nàng nói: "Vương gia, ngài ngoan nào. Từ nay không cho chơi dơ như thế nữa." Cứ từ từ mà thuyết phục hắn, phải thật dịu dàng, dịu dàng...

Đổi lại là một tiểu hài tử phồng má, bộ dạng ủy khuất tột cùng: "Không chịu, vi phu thích chơi bùn. Nương tử xấu, không cho ta chơi. Ta sẽ mách mẫu hậu bỏ đói nàng." Hắn còn không ngừng đe dọa sẽ bỏ đói nàng nữa.

Phượng Dạ Hi choáng, đây là hắn đang giận dỗi đó sao? Lại còn muốn bỏ đói nàng? Trò này chẳng phải đã quá cũ rồi hay sao?

Đối với tâm tư của một tiểu hài tử, Phượng Dạ Hi tương đối hiểu, vì ngày xưa khi nàng còn là nữ sinh đã từng chăm sóc cho rất nhiều em bé mồ

https://thuviensach.vn

côi. Bọn chúng đều thích chơi là chính, chơi mệt thì ăn rồi lại ngủ. Nếu có ai đó cướp đi thú vui của mình, chúng sẽ rất tức giận.

Mà nàng nghĩ, 'hài tử' Lãnh Diệc Thần này cũng như vậy...

Để dỗ một hài tử đang dỗi, chỉ cần cho nó ăn chút đồ ngọt rồi chơi với nó, như vậy hài tử đó sẽ không còn giận nữa. Nhưng chơi với hắn... Không, hắn chơi rất dơ, nàng không muốn tay chân phải dính bùn đâu. Cho nên... Biện pháp duy nhất để dỗ hắn chính là cho hắn ăn đồ ngọt.

"Vương gia, ngài có thích ăn kẹo quế hoa không?" Ngon ngọt dụ dỗ, Phượng Dạ Hi nói ra một món mà trẻ nhỏ rất thích ăn. Đó chính là kẹo.

Quả nhiên, nghe đến kẹo, hai mắt của hắn liền sáng rực lên như một tiểu hài tử: "Kẹo quế hoa? Thích thích, vi phu đương nhiên rất thích." Nhưng hắn như nghĩ đến gì đó, khuôn mặt yêu nghiệt lập tức buồn bã: "Nhưng là bây giờ không có kẹo quế hoa. Ta không ăn được."

Nàng lập tức nở nụ cười như hoa: "Vậy để ta làm cho ngài ăn được không?"

"Thật sao?"

"Thật."

Ngay lập tức, hắn lao tới ôm chần lấy nàng, không ngừng vùi đầu vào cổ nàng cọ cọ: "Vi phu rất thích kẹo do nương tử làm. Cũng rất thích nương tử."

Vì cả người hắn toàn bùn, nay lại ôm nàng làm dính bùn lên khắp người nàng. Phượng Dạ Hi vốn có chút tức giận, nhưng hành động tiếp theo của hắn khiến chút tức giận đó của nàng bay đi hết. Thoáng chốc liền đơ ra.

https://thuviensach.vn

"Vương... Vương gia, ngài buông ta ra trước đã. Nếu không sao ta có thể làm kẹo quế hoa cho ngài ăn được?" Hắn ôm làm nàng rất khó thở nha.

Nghe vậy, ngốc Vương gia liền lập tức buông nàng ra: "Được rồi. Đi thôi, nàng làm kẹo quế hoa cho vi phu ăn." Nói rồi, hắn nắm lấy tay nàng, rất chặt. Một đường lôi kéo nàng hướng phía phòng bếp mà đi.

Phòng bếp Vương phủ quả thật rất rộng, không gian thoải mái, không quá oi bức. Dụng cụ phòng bếp điều có đủ hết, không thiếu thứ gì. Đồ ăn được chất đầy ở cái kho của phòng bếp. Có thể thấy được, Thái hậu quả thật rất toàn tâm chăm sóc cho Lãnh Diệc Thần. Vương phủ của hắn không thiếu bất cứ thứ gì cả.

"Nương tử, đến rồi." Hắn vẫn còn chưa buông tay nàng ra. Cười cười nhìn nàng.

"Được rồi, giờ ta sẽ đi làm kẹo quế hoa. Ngài qua bên kia ngồi trật tự, tuyệt đối không được quấy rối ta. Nhớ chưa?"

Hắn nghiêng nghiêng cái đầu to, lát sau, đôi con ngươi yêu mị lại nhìn chằm chằm nàng, nói: "Không được đâu, ngồi im chán lắm."

Vốn là mang trí óc của một tiểu hài tử mười tuổi, bắt hắn ngồi im, chẳng khác nào là đang giam cầm hắn?

Phút chốc, Phượng Dạ Hi cảm thấy đầu mình đầy vạch đen: "Ngài không ngồi im là sẽ không có kẹo ăn."

Lãnh Diệc Thần suy nghĩ hai phút, rồi nói: "Không được đâu nương tử. Vi phu vừa muốn ăn kẹo, vừa muốn chơi bùn. Không muốn ngồi yên đâu." Kèm theo đó là đôi mắt đen huyền vô cùng mị hoặc.

"Không được, chỉ được ngồi yên chờ ăn kẹo. Không thì ngài cứ đi chơi bùn đi, ta sẽ không làm kẹo cho ngài ăn nữa."

https://thuviensach.vn

Nhận được tính quan trọng của vấn đề. Lãnh Diệc Thần phát hoảng. Nếu hắn chơi bùn thì khẳng định sẽ rất vui, nhưng sẽ không có kẹo ngon ăn, hơn nữa nương tử cũng sẽ giận hắn. Như thế hắn sẽ rất buồn nha!

Lập tức, hắn lại lắc lắc đầu, một lần nữa ôm chần lấy nàng: "Không cho phép nương tử giận, không cho phép nương tử không làm kẹo. Vi phu sẽ ngoan, nương tử phải làm kẹo quế hoa cho vi phu. Không chơi bùn nữa, đều nghe nương tử."

Nhìn thấy thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ của Lãnh Diệc Thần. Phượng Dạ Hi biết lời đe dọa của mình đã có tác dụng. Dù sao hắn cũng rất thích khối thân thể này nha. Cho nên nghe lời như vậy cũng là đúng thôi.

"Được, vậy thì qua bên kia ngồi. Ta đi làm kẹo quế hoa cho người. Ngoan đi, rất nhanh sẽ xong rồi." Nói rồi, nàng xoay người đi về phía bếp.

Chỉ là lúc xoay người nàng xoay rất nhanh, cũng không có để ý, trên trán của Lãnh Diệc Thần khẽ hiện ra một đường chau nho nhỏ, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, vô cùng tà mị. Sau đó hắn bĩu bĩu môi, đi về phía nàng chỉ, ngồi xuống.

Một khắc sau, dường như hắn đã cảm thấy quá chán với việc ngồi im mà không được chơi đùa. Ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt bàn, chu mỏ: "Nương tử, xong chưa vậy? Ta chán quá!"

"Còn một chút nữa thôi, ngài đợi một xíu đi."

Nàng thật sự bó tay mà. Nếu không phải có chút tài nghệ nấu nướng, chỉ sợ nàng đã không dụ dỗ được tên 'nhóc' ham chơi này. Đường đường là một đại nam nhân lớn xác, là Vương gia một nước lớn, nhưng tại sao hắn có thể như một đứa trẻ thế này chứ? Hại nàng mệt muốn chết!

Phải giúp hắn trưởng thành hơn. Ít nhất là vậy!

https://thuviensach.vn

Nghĩ rồi, nàng lại tiếp tục dúi đầu vào bếp nấu nướng.

Lãnh Diệc Thần vốn đã rất buồn chán, nay lại còn chán hơn. Hơn nữa, nương tử vì cớ gì không để ý đến hắn a? Hắn thật là thương tâm...

Như nghĩ ra điều gì đó, Lãnh Diệc Thần đứng dậy, đi đến gần Phượng Dạ Hi, càng lúc càng gần...

"Nương tử."

"A!"

Bất ngờ bị hắn hù dọa, Phượng Dạ Hi sơ suất bị văng nước sôi vào tay, đôi bàn tay trắng nõn giờ phút này đỏ ửng lên, sưng vù.

"A, nương tử nương tử... Nàng có sao không? Xin lỗi, vi phu không cố ý đâu!" Lãnh Diệc Thần hoảng hốt, vội vàng cầm lấy đôi bàn tay ngọc của nàng thổi thổi, vừa thổi vừa không ngừng xin lỗi rối rít.

Phượng Dạ Hi cũng thật sự bất lực với hắn rồi. Nàng đặt tay lên vai hắn, vỗ vỗ: "Ta không sao, ngài mau buông ta ra trước đi. Thổi như thế cũng không có tác dụng gì đâu. Phải đi ngâm nước lạnh mới tiêu sưng được. Hơn nữa cũng không bị hoại tử da."

Tuy không hiểu mấy những lời nàng nói nhưng Lãnh Diệc Thần cũng nhanh chóng buông nàng ra. Vẻ mặt hắn chùn xuống, phụng phịu, dáng vẻ vô cùng hối lỗi, nhưng lại không biết nên làm gì cả.

Phượng Dạ Hi lắc đầu, an ủi hắn mấy câu rồi đi đến hồ nước ngoài sân, nhẹ nhàng xối nước lên chỗ bị phỏng. Ngay lập tức, dòng nước mát lạnh khiến nàng dễ chịu vô cùng, tâm tình khó chịu cũng vì đó mà vơi bớt đi.

https://thuviensach.vn

"Nương tử." Giọng nói như chuông bạc vang lên: "Ta... Ta không phải là cố ý. Xin lỗi!" Đôi hàng mi dài cụp xuống, hai tay hắn không ngừng đan vào nhau, bộ dạng vô cùng hối lỗi. Nước mắt rưng rưng như chực rơi ra.

Phượng Dạ Hi thở dài, bước đến vươn lên bàn tay ngọc, gạt đi nước mắt vươn trên khoé mi của hắn! Rồi lại xoa xoa khuôn mặt tựa bạch ngọc kia.

"Không sao, ta biết ngài không phải là cố ý!" Giọng nói nàng vô cùng dịu dàng, xoa dịu lòng người.

Phút chốc, Lãnh Diệc Thần cảm thấy thời gian như ngưng lại, nương tử của hắn lúc này bỗng trở nên xinh đẹp vô cùng, làn gió thổi qua làm lay động mái tóc đen mượt của nàng, bộ dạng như tiên tử. Khiến tim hắn đột nhiên đập mạnh không hiểu nguyên do. Mặt cũng hơi ửng đỏ lên.

Hắn đưa tay sờ lên ngực trái... Nhanh quá, tim hắn bây giờ đang đập rất nhanh! Đây là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ hắn sắp chết ư?

Rồi hắn lại nghe nương tử xinh đẹp nói: "Lần sau không được phá như thế nữa. Nếu không ta sẽ không làm kẹo quế hoa cho ngài đâu."

Lãnh Diệc Thần ngơ ngẩng gật đầu...

"Tốt, kẹo quế hoa ta cũng đã làm xong. Ta lấy cho ngài ăn."

Nói rồi, nàng đi vào bếp, lấy ra một dĩa kẹo quế hoa vô cùng thơm ngon đưa cho hắn. Thấy Lãnh Diệc Thần vẫn còn ngơ ngác, Phượng Dạ Hi nghĩ rằng hắn đây là đang sợ nàng giận.

"Đây, cho ngài. Mau ăn đi."

Lúc này, Lãnh Diệc Thần mới hoàn hồn, hỏi: "Cho ta?"

"Đúng, cho ngài."

https://thuviensach.vn

"Nương tử, nàng thật tốt!" Hắn lại khôi phục bộ dáng ngốc nghếch hằng ngày, cười hì hì đón nhận dĩa kẹo.

Nhưng nàng lại nhanh chóng thu lại: "Nhưng trước khi ăn kẹo, ta muốn ngài hứa với ta một điều. Từ giờ không cho phép ngài nghịch bùn nữa. Cũng không cho phép chơi dơ. Nếu không, ta sẽ không để ý ngài."

Lãnh Diệc Thần chu môi tỏ vẻ bất bình, nhưng cuối cùng cũng gật đầu thỏa hiệp: "Được rồi, tất cả đều nghe theo nương tử." Nói rồi, một lần nữa hắn lại giơ tay đón lấy dĩa kẹo, Phượng Dạ Hi cũng không keo kiệt làm gì, liền đưa cho hắn.

Nhìn thấy bộ dạng hắn vui vẻ ăn kẹo. Phượng Dạ Hi cũng cảm thấy vui lây. Nàng càng ngày càng yêu thích đứa bé lớn xác này mà. Dung mạo yêu nghiệt nhưng cũng rất đáng yêu, tựa như tiểu hài tử mười tuổi vậy. Cũng tốt, cuộc sống rất đầy đủ, nay nàng lại có thêm một đệ đệ để chăm sóc rồi!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngốc Vương Ăn Vạ

Màn đêm rất nhanh đã buông xuống. Khắp nơi tối đen. Thế nhưng nhờ vào ánh trăng và ánh đèn, khắp Vương phủ hiện giờ sáng rực. Ấm áp vô cùng!

Bên trong Đàn Hương các, khắp nơi đều được ánh trăng soi sáng, vô cùng ấm áp. Mùi hương hoa bách hợp thoang thoảng bay khắp phòng. Làm ấm lòng người. Thêm nữa là chăn gối ở đây đều có màu vàng, cho nên bây giờ, Phượng Dạ Hi cảm thấy vô cùng an lòng, vì sắc màu vàng này có khả năng làm êm dịu lòng người mà.

Nàng vốn dĩ còn rất lo sợ, lo sợ sẽ phải đối mặt với những việc sẽ xảy ra sau đó. Vì tương lai vẫn còn dài lắm, nàng đâu biết trước được điều gì. Hơn nữa, bây giờ Phượng Dạ Hi nàng đã bước một chân vào chốn thâm cung đại chiến, chỉ còn thiếu là chưa có thành thân với Lãnh Diệc Thần mà thôi. Nhưng nàng nghĩ rằng, việc này sớm muộn gì cũng xảy ra. Cho nên làm nàng lo lắng không thôi.

Nói không lo lắng là chuyện sai lầm. Mặc dù trước kia nàng mạnh mẽ, quật cường bao nhiêu. Thậm chí có thể vượt qua nỗi đau bị phản bội, bị hủy dung, bị sát hại. Nàng cũng chưa từng cảm thấy nôn nao lo lắng. Nhưng đã xuyên đến cái nơi khỉ ho cò gáy không có trong lịch sử này rồi, nàng thật sự không còn giữ bình tĩnh được nữa.

Với bao nhiêu suy nghĩ lo âu, trằn trọc. Phượng Dạ Hi thân thể mảnh mai tựa vào khung cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn ánh trăng dìu dịu bên ngoài

https://thuviensach.vn

cửa sổ. Ánh trăng màu vàng nhạt, chiếu lên gương mặt trắng nõn của nàng, càng làm tăng thêm sắc đẹp mỹ miều, đôi mắt phản chiếu ánh sáng của trăng, lúc này càng trở nên dịu dàng biết bao. Ánh trăng soi sáng cả người nàng, làm tôn lên dáng vẻ thon gầy xinh đẹp như hoa, nhưng cũng đồng thời đem cảm giác lo lắng kia hiện ra rõ rệt hơn nữa.

Khi Linh Nhiên đẩy cửa đi vào liền thấy một cảnh như vậy. Làm nàng ngẩn ngơ.

Tiểu thư quả thật càng ngày càng xinh đẹp hơn rồi.

Nhưng dường như... Người cũng đã u sầu hơn xưa. Vẻ mặt hồn nhiên của tuổi thiếu nữ đã thật lâu rồi chưa có xuất hiện trên khuôn mặt của người.

"Tiểu thư." Linh Nhiên khẽ gọi, như muốn đánh thức Phượng Dạ Hi ra khỏi thế giới hư ảo của mình: "Nước tắm đã chuẩn bị xong rồi. Người cũng nên đi tắm rửa đi thôi."

Gương mặt tinh xảo nhìn qua, Phượng Dạ Hi gật đầu, hai chân bước xuống đất, đi đến gần Linh Nhiên: "Ta biết rồi, mau chuẩn bị y phục cho ta."

"Vâng, thưa tiểu thư."

Bóng dáng mảnh khảnh bước về phía bình phong. Chỉ thấy đằng sau lớp khói mờ ảo là thân hình gợi cảm khẽ di chuyển. Hấp dẫn ánh mắt người khác.

Mà lúc này, ở một nơi bí mật của Vương phủ. Nam nhân tuấn mỹ ngồi trên ghế ngọc*. Tay thông thả nâng một tập văn kiện, chăm chú đọc.

*Ghế ngọc: ghế làm bằng ngọc.

https://thuviensach.vn

Mà phía dưới là một nam nhân khác, dung mạo cũng rất anh tuấn, tuy nhiên lại không thể nào sánh được với nam nhân tuấn mỹ đang ngồi trên ghế ngọc kia. Hơn nữa hắn còn đang quỳ, như vậy cho thấy, nam nhân trên ghế ngọc có thân phận cực kì tôn quý.

Một lát sau, nam nhân kia khẽ động, từ trên ghế ngọc đứng lên. Vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng lại yêu nghiệt không ai sánh nỗi, như một tuyệt tác do thượng đế tạo ra. Hắn môi mỏng khẽ câu lên, nói: "Mộc, ngươi nghĩ xem, lão già kia lại định mưu tính chuyện gì đây?"

"Thuộc hạ không biết ạ!"

"Hừ." Dường như nam nhân kia đã mất hứng, hắn không vui hừ lạnh: "Năm xưa lão hại ta ra nông nỗi này, nay lại còn muốn làm gì? Tuy nhiên, ta cũng thật chờ mong. Dù sao chuỗi ngày tiếp theo, chắc chắn sẽ không nhàm chán." Nói xong, hắn cười lạnh một cái, nụ cười mang theo sát khí.

Mộc bất giác rùng mình một cái. Hắn đi theo Đại giáo chủ cũng lâu rồi, cho nên liền biết được, nụ cười này có nghĩa... Sắp tới sẽ có một trận chiến đầy máu tanh...

"Vậy chủ nhân được sẽ làm gì tiếp theo?"

"Ta sao? Đương nhiên là hưởng thụ thật tốt... Nữ nhân mà lão ban tới rồi!"

Mộc lại rùng mình một lần nữa. Chủ nhân định sẽ làm gì cô nương đó đây?

"Mộc." Một tiếng kêu vang lên, kéo hắn quay trở lại.

"Vâng thưa chủ nhân."

"Một tháng sau bọn họ sẽ đến đây đúng không?"

https://thuviensach.vn

Rất tinh ý, Mộc liền phát hiện ra 'bọn họ' trong miệng chủ nhân là ai. Chính là Nhị giáo chủ, Tam giáo chủ và Tứ giáo chủ của Thiên Sát giáo phái. Cũng chính là những bằng hữu của Đại giáo chủ từ lúc nhỏ.

Mộc gật đầu một cái: "Đúng vậy, thưa chủ nhân."

"Vậy sao, ta thật mong chờ ngày đó sẽ đến." Nói rồi, thân ảnh như màn đêm bay vọt ra ngoài. Không để lại một chút dấu vết gì.

———

"Tiểu thư, tóc của người thật sự rất mềm mại!" Linh Nhiên cẩn thận lau tóc cho Phượng Dạ Hi, bàn tay nhỏ chạm vào mái tóc đen óng bóng mượt, xúc cảm tuyệt vời, khiến nàng không kiềm lòng được buông lời khen ngợi.

Cũng phải thôi, tiểu thư người dù sao cũng là đại mỹ nhân mà. Dung nhan tuyệt mỹ, mọi thứ trên người đều sẽ tuyệt hảo theo thôi.

Nghe vậy, Phượng Dạ Hi cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười khẽ. Nàng sớm biết, mái tóc của khối thân thể này là tuyệt hảo, vì vậy khi sống lại với dung nhan này, nàng cảm thấy rất tự tin.

"Người cũng nên ra đi thôi. Nước đã sớm lạnh rồi, nếu còn ở trong đó nữa, tiểu thư người không sớm thì muộn cũng sẽ bị cảm đấy." Linh Nhiên nhỏ nhẹ nhắc nhở

"Được rồi, ngươi mau lấy y phục cho ta."

"Vâng tiểu thư, của người đây."

Linh Nhiên đưa cho nàng một bộ y phục bằng lụa, màu trắng tinh khiết không nhiễm bụi trần. Có điều, chất liệu vải hơi mỏng, rất thích hợp mặc vào lúc đi ngủ, mát mẻ, dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Nàng được Linh Nhiên tận tình mặc y phục. Hầu hạ nàng về giường. Đang lúc định tắc đèn đi ngủ thì nàng chợt nghe một tiếng khóc từ bên ngoài truyện vào. Hơn nữa, tiếng khóc còn rất lớn.

"Huhu, nương tử bỏ mặc vi phu. Nương tử không ngủ cùng ta. Nương tử còn không nấu ăn cho ta."

Này, giọng nói này là... Chẳng phải là của tên ngốc Lãnh Diệc Thần kia sao? Đầu Phượng Dạ Hi liền đầy vạch đen. Nàng không cho hắn ăn lúc nào cơ chứ? Rõ ràng là hồi chiều, nàng đã làm rất nhiều kẹo quế hoa cho hắn ăn rồi mà. Hơn nữa, còn cái gì mà không ngủ cùng hắn? Chính mẫu hậu hắn đưa nàng đến ở trong Đàn Hương các này. Nàng đâu thể làm gì khác đâu. Bây giờ hắn lại chạy đến đây ăn vạ nàng là sao?

"Tiểu thư, Vương gia đang ở bên ngoài!" Linh Nhiên nhắc khẽ.

"Được rồi, ngươi mau mặc y phục cho ta đi. Ta ra ngoài kia xem sao."

"Vâng thưa tiểu thư." Vừa nói, nàng vừa cẩn thận mặc bộ y phục trắng như tuyết vào cho Phượng Dạ Hi.

Phượng Dạ Hi vừa y gật đầu. Bộ y phục này quả thật rất thoải mái, mặc vào liền cử động dễ dàng. Chất liệu vải cũng thật tốt. Mặc vào liền tôn lên vóc dáng ngọc ngà và làn da trắng nõn của nàng. Quả là thượng hạng mà.

Nàng quay người đi về phía cửa, mái tóc đen dài liền theo động tác của nàng mà khẽ đung đưa. Vô cùng động lòng người.

Ngay cả nữ nhân như Linh Nhiên cũng không kiềm được mà khen thầm trong lòng. Tiểu thư quả thật ngày càng xinh đẹp mà.

Mở cửa ra, lập tức, một cơn gió lạnh liền thấm vào người. Trời cuối thu rồi, lạnh cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng may mà bộ y phục này,

https://thuviensach.vn

những chỗ yếu thì đều được làm rất dày. Đủ để che cho nàng ấm áp.

"Nương tử, cuối cùng nàng cũng ra rồi." Lãnh Diệc Thần liền phi người lên, ôm chầm lấy nàng.

Phượng Dạ Hi quay đầu sang nhìn Linh Nhiên: "Ngươi lui xuống trước đi."

Linh Nhiên liền vui vẻ rời đi. Nếu nhìn kĩ thì trên gương mặt của nàng còn xuất hiện một nụ cười bí hiểm.

"Nương tử, vi phu rất nhớ nàng nha!" Thấy nữ nô tỳ đã rời đi. Lãnh Diệc Thần liền không chút e ngại, ôm lấy nàng cọ cọ.

Phượng Dạ Hi liền phì cười, sờ sờ đầu hắn mấy cái, sau đó liền đẩy ra: "Vương gia, lúc nãy vừa gặp nhau mà. Sao bây giờ lại nhớ ta rồi?" Dứt lời liền nở nụ cười thật đẹp.

Khiến Lãnh Diệc Thần không nhịn được liền si ngốc. Nương tử của hắn đẹp quá a. Nàng một thân bạch y tựa tiên nữ xinh đẹp nhất thiên đình. Mái tóc đen dài xoã ra, như thác nước óng ả khẽ chảy xuống, mái tóc mềm mại như vậy, khẽ đung đưa trong gió, lại càng tôn lên dung nhan xinh đẹp của nàng. Vầng trán trơn bóng, nhẵn nhụi lộ ra, làm nàng trông thật nhỏ nhắn. Đôi môi đỏ mọng nước, làm người ta mê dại, thật muốn hôn lên đó. Làn da trắng nõn nà, khiến hắn nhìn rất lâu vẫn không rời mắt được.

Nàng thuần khiến như vậy, mỹ lệ như vậy, tài năng như vậy, lại còn có khả năng nấu ăn siêu hạng. Oa, hắn thật hạnh phúc khi có được nàng.

"Vương gia?" Thấy hắn si ngốc như vậy nhìn nàng. Phượng Dạ Hi không nhịn được khẽ gọi một tiếng. Kéo hồn hắn trở về: "Người làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Nghe nàng gọi, Lãnh Diệc Thần mới hoàn hồn, hắn lắc lắc đầu, liền trở về bộ dạng ngốc nghếch hằng ngày: "Ta là nhìn nàng a! Nương tử, nàng thật sự rất xinh đẹp." Nói rồi, hắn không nhịn được giơ tay lên, bẹo hai cái má hồng phấn của nàng.

Phượng Dạ Hi cảm thấy ẩn ẩn đau. Nàng muốn dời ra, nhưng lại sợ hắn khó chịu mà nhõng nhẽo nàng. Cho nên, liền nói: "Vương gia, người mau buông thiếp ra đi. Đau lắm đó!"

"Ta không buông. Nàng bỏ rơi ta, ta không buông!"

"Ta bỏ rơi người? Lúc nào?"

"Chính là lúc chiều. Nàng làm kẹo quế hoa cho ta ăn xong, liền một mạch đi về phòng. Bỏ ta ngồi đó ăn một mình, ta thật buồn."

Trời ạ! Tên này rốt cuộc là ngốc đến mức nào đây? Rõ ràng là lúc đó, hắn ăn xong kẹo rồi đột nhiên đòi về phòng ngủ ấy chứ. Là hắn bỏ rơi nàng. Sao bây giờ lại thành ra nàng bỏ rơi hắn chứ?

"Vương gia... Chuyện này."

"Bổn vương không biết. Bây giờ ta rất đói, muốn nương tử nấu đồ ăn cho ta. Nếu không... Nếu không, ta liền mách mẫu hậu bỏ đói nàng."

Lại mách mẫu hậu. Có giỏi thì cứ mách đi, nàng chắc chắn Thái hậu cũng sẽ không bỏ đói nàng. Vì sau lưng nàng còn có phụ thân và ca ca cơ mà.

Nhưng mà, bộ dạng hắn đáng yêu như vậy, làm nàng cũng không đành lòng mà không đáp ứng hắn. Hơn nữa nàng cũng rất thương mặt của mình. Hắn nhéo như vậy, liền không còn ra hình thù nữa rồi.

https://thuviensach.vn

"Được rồi, thỉnh ngài đi theo ta. Hi nhi sẽ làm cho ngài một món rất ngon."

Nghe vậy, Lãnh Diệc Thần hớn hở, liền nắm tay nàng kéo đi. Hướng phòng bếp mà đi.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ngốc Vương Cũng Sợ Hãi

"Vương gia. Món này vừa miệng chứ?" Phượng Dạ Hi bày ra vẻ mặt tươi cười, hướng hắn hỏi.

Liền thấy cái đầu nhỏ kia gật gật đầu: "Rất ngon rất ngon. Nương tử nấu ăn liền hảo tốt."

Quả thật, nương tử nấu bất cứ món gì hắn ăn cũng thấy ngon. Nghệ trù của nàng hơn hắn những đầu bếp tài ba trong cung. Món nào cũng mang đậm chất riêng, cách chế biến cũng rất công phu, đẹp mắt. Vị lại vừa miệng. Khiến hắn ăn mãi mà không chán.

"Vương gia thích là tốt rồi!" Hắn thích, vậy thì nàng cũng rất vui nha. Có người khen mình nấu ăn ngon, vậy thì còn gì bằng.

Nhường như rất vừa lòng với tài nghệ của nàng, Lãnh Diệc Thần từ trong chén cơm ngước đầu lên, hỏi: "Từ nay về sau, nàng hãy nấu cho ta ăn mãi nhé!" Đôi mắt long lanh nhìn nàng. Trong đó tràn đầy sự mong chờ cùng hi vọng.

Biết là hắn chỉ nói ra những lời này vì hắn quá trẻ con, mà nàng lại nấu ăn ngon, phù hợp với khẩu vị của hắn, cho nên hắn nhất thời mới lạ mà thôi. Nhưng không hiểu sao tim nàng lại đập nhanh vài nhịp, mặt cũng ửng đỏ lên. Không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đầy mong chờ của hắn. Vì nàng sợ mình sẽ không cưỡng được mà đồng ý mất.

https://thuviensach.vn

"Vương gia, sao lại nói chuyện này? Mau mau ăn đi, kẻo nguội mất." Nàng cẩn thận nói lãng sang chuyện khác.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền bĩu môi, khuôn mặt yêu nghiệt sắp khóc: "Ta biết mà, oa. Nương tử không yêu thích ta, muốn rời bỏ ta. Vậy nên mới không muốn nấu ăn cho ta!"

Nàng thật nhức đầu. Có bao giờ nàng nói sẽ không nấu cho hắn ăn đâu. Chỉ là không thể nấu cả đời được. Nàng còn phải tìm đường trở về hiện đại.

"Được rồi, ta sẽ nấu cho ngài ăn." Nhưng không phải cả đời: "Giờ thì, ăn cho xong rồi đi ngủ nào." Phượng Dạ Hi nhẹ nhàng dỗ dành.

Nghe được câu trả lời mình muốn, Lãnh Diệc Thần rất hài lòng, liền ngưng khóc, ngồi xuống bàn ăn tiếp. Vẻ mặt háo hức vô cùng.

Một khắc sau, rốt cuộc hắn cũng ăn xong. Lãnh Diệc Thần vuốt vuốt cái bụng phình ra vì no. Hắn thỏa mãn cười hì hì.

"Nương tử, chúng ta đi về ngủ thôi nào."

Ăn no rồi ngủ, đúng là hành động của một ngốc tử mà. Mới ăn no như vậy lại đi ngủ, vậy chả khác nào là muốn tức bụng chết sao. Không được, thói quen này vô cùng xấu, nàng phải sửa cho hắn.

"Vương gia, chúng ta đi ra hoa viên dạo đi. Đi bộ cho tiêu cơm."

Lập tức, ngốc tử Vương gia liền chu mỏ: "Không, ta muốn ngủ, ta mệt."

"Vương gia, nghe lời thiếp được không? Người mà đi ngủ lúc này, bụng sẽ phình ra, sẽ xấu. Đến lúc đó, thiếp sẽ ghét người đấy."

https://thuviensach.vn

Nghe đến nương tử sẽ ghét mình, Lãnh Diệc Thần liền hoảng hốt, hắn đôi con ngươi lại lờ mờ hiện lên vệt nước mắt. Bàn tay thon dài như ngọc liền nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn của nàng: "Không cần ghét ta, nương tử đừng ghét ta được không. Mọi chuyện đều sẽ nghe theo nàng. Ta đi dạo là được mà." Nói rồi, hắn liền nắm tay nàng, hướng đến hoa viên Vương phủ mà kéo nàng đi.

"Vương gia, người chạy chậm thôi. Mới ăn no, chạy nhanh không tốt đâu."

"Không muốn, gió mát như vậy, chạy nhanh liền thoải mái. Cho nên nương tử cũng phải chạy theo ta."

Cứ như vậy, một đôi nam nữ kẻ kéo người chạy theo. Ở trong hoa viên Vương phủ chơi đùa đến thật vui vẻ. Tiếng cười vang vọng khắp nơi. Đến những cung nhân cũng biết điều mà lánh đi. Để lại không gian cho bọn họ thoải mái vui đùa.

Sau khi đã chơi mệt, ngốc Vương gia liền lôi kéo nàng ngồi xuống thảm cỏ. Làm nũng với nàng, hắn đòi nằm lên đùi nàng: "Ừm, đùi của nương tử thật êm ái, nằm thật dễ chịu. Giống như chiếc gối trong phòng ta."

"..."

"Nương tử nàng xem. Trăng đêm nay thật tròn và sáng. Làm ta thật thoải mái a."

"Vương gia thích là tốt rồi."

"Mặt trăng thật giống như mặt nương tử. Tròn tròn trắng trắng. Nhìn thật muốn cắn."

"..."

https://thuviensach.vn

Vương gia, ngài đừng đem ta ra so sánh nữa được không? Đùi của ta sao lại có thể đi so với cái gối của ngài được chứ? Hơn nữa, mặt ta cũng đâu tròn như mặt trăng đâu, màu sắc lại không giống.

"Oa, nương tử. Ta buồn ngủ." Giọng nói có phần trẻ con của Lãnh Diệc Thần vang lên. Trên khuôn mặt yêu nghiệt của hắn ngập tràn vẻ mơ màng, hai con mắt gần như nhắm lại. Chứng tỏ hắn đã buồn ngủ lắm rồi.

Cũng phải thôi, bây giờ trời đã khuya, hơn nữa còn đi dạo như vậy rất tiêu hao thể lực. Đối với một 'đứa bé' như hắn mà nói, hôm nay thức khuya là đã quá thời gian rồi.

"Hảo, vậy thì ta dìu ngài về phòng ngủ."

"Ừm."

Một khắc sau, trước cửa phòng của Lãnh Diệc Thần....

"Không, ta không muốn. Nương tử phải ở lại ngủ với ta. Nếu không ta mách mẫu hậu bỏ đói nàng." Lãnh Diệc Thần giương đôi mắt đầy mê hoặc nhìn nàng. Khoé mắt rất nhanh liền ẩm ướt. Nhìn nàng mang đầy vẻ chờ mong. Nhu nhu nhược nhược, thật giống như một đứa bé mười tuổi đòi mẹ.

Đáng yêu quá. Nàng sắp không cưỡng lại được rồi. Rõ ràng là một đại nam nhân cao to vạm vỡ, thế nhưng tâm hồn chỉ dừng lại ở mức mười tuổi là sao?

Thế nhưng, nàng buộc phải cự tuyệt thôi: "Không được đâu Vương gia. Thiếp và người chưa thành thân, ngủ chung với nhau sẽ gây hiểu lầm đó." Thật ra, ngủ chung với hắn cũng không có gì. Bởi vì nàng biết, hắn chỉ là một hài tử mười tuổi, làm gì có cái khái niệm về 'chuyện kia' đâu cơ chứ. Cho nên, ngủ với hắn bất quá chỉ làm gối ôm thôi.

Nhưng mà nàng vẫn còn chuyện phải làm nha. Không ở bên hắn được.

https://thuviensach.vn

"Thành thân là gì?" Lãnh Diệc Thần lại mờ mịt nhìn nàng: "Có ăn được không? Tại sao phải thành thân nàng mới được ngủ với ta?"

"Ách, cái này..." Hắn không biết thành thân là gì sao?

"Ta chỉ biết nàng là nương tử của ta. Vậy thì phải giúp ta ngủ." Nói rồi, hắn chạy đến ôm chầm nàng, còn không quên nhân cơ hội ăn đậu hủ của nàng, không ngừng cọ cọ vào bộ ngực mềm mại: "Tối ta chỉ ngủ có một mình. Còn không ngừng nghe được những tiếng động ghê rợn. Còn có những bóng trắng không ngừng lướt qua nữa. Ta sợ lắm... Tối còn không ngừng gặp ác mộng. Nàng phải ngủ cùng ta."

"Nhưng Vương gia, chuyện này..." Hắn làm nàng thật khó xử nha. Hơn nữa đối diện với cặp mắt như cún con kia, nàng cũng có chút mềm lòng.

Nghe nàng nói với vẻ lưỡng lự, Lãnh Diệc Thần liền xụ mặt xuống: "Ta biết mà, nương tử không thương ta nữa rồi." Nước mắt liền tuôn rơi, vẻ mặt liền hiện lên chút hoảng sợ, trắng bệch, dường như hắn đang nghĩ về một chuyện rất khủng khiếp, làm hắn sợ hãi: "Ta sợ lắm, lúc trước ngủ... rất sợ. Nhưng từ khi quen... nương tử liền... không sợ." Hắn vừa nói vừa khóc. Khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ hãi cùng đánh thương. Giọng nói đứt quãng không rõ chữ.

Nhìn thấy cảnh này, Phượng Dạ Hi liền mềm lòng rồi, hơn nữa còn có chút đau lòng nữa. Nàng biết, hắn vẫn là một tiểu hài tử lớn xác. Cho nên tâm hồn hắn rất đơn thuần, vẻ mặt sợ hãi đó không nên hiện hữu trên khuôn mặt yêu nghiệt đó. Chắc chắn năm xưa đã xảy ra chuyện gì đó khiến hắn trở nên như vậy. Chứ không vì sao hắn lại sợ hãi như vậy? Chẳng phải chỉ là ngủ một mình thôi sao. Tại sao hắn lại tỏ vẻ sợ hãi như vậy?

Thở dài, nàng nói: "Được rồi, tối nay thiếp sẽ ở bên canh ngài ngủ được không? Nếu có ma, thiếp sẽ đuổi nó đi. Như vậy là ngài đã hết sợ rồi

https://thuviensach.vn

chứ?" Giọng nói nàng vang lên, vô cùng dịu dàng. Giống như đang dỗ dành con nít vậy.

Nghe vậy, Lãnh Diệc Thần liền ngưng khóc, đôi mắt mở to hết cỡ, trông rất đáng yêu. Hắn nhìn nàng, miệng cứ mở rồi lại khép, mãi mà không nói được một chữ nào.

Thấy thế, Phượng Dạ Hi phì cười, lấy can đảm mạo phạm một lần, xoa xoa đầu hắn: "Được rồi, ngài hết khóc được rồi chứ? Đi nào, chúng ta mau chóng đi ngủ thôi. Trời đã khuya lắm rồi."

Ngốc Vương gia liền ngây ngẩn, mặc cho nàng dẫn hắn đi vào phòng.

Ô ô, nương tử đã chịu ngủ chung với hắn rồi a. Như vậy... Như vậy thì hắn sẽ không còn phải sợ hãi những bóng trắng ghê rợn kia nữa. Buổi tối cũng sẽ không lo bị lạnh, vì hắn có thể ôm nương tử ngủ a. Người nàng thật thơm, nhìn cũng rất mềm mại, lại ấm áp, nhìn rất muốn ôm thử một lần.

Oa nương tử, nàng là nhất!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngủ Chung

Vừa vào đến phòng, Lãnh Diệc Thần liền bay đến ôm nàng, tham lam hít vào mùi thơm đặc trưng trên người nàng, miệng còn không quên nói: "Nương tử, người nàng thật thơm. Thật giống như... Bánh bao nhân thịt, làm ta muốn cắn."

"Vương gia, ta không nghĩ mình giống bánh bao đâu." Nàng cười nói: "Ngược lại, có phải ngài nên đi tắm rồi không? Mùi trên người ngài rất khó ngửi."

"Ô, nương tử chê ta hôi thối. Bổn Vương không hôi, rất thơm. Không tin, ta có thể cho nương tử ngửi một cái." Nói rồi, hắn còn ôm lấy nàng vào người, vì hắn cao hơn nàng một cái đầu nên làm việc này rất dễ dàng. Muốn nương tử nghĩ rằng hắn không hôi thối.

Thực ra, trên người Lãnh Diệc Thần không có bất kì mùi hôi thối nào cả. Ngược lại thì đúng hơn, trên người hắn tồn tại mùi hương hoa Tĩnh Liên tinh khiết, một mùi rất riêng. Kể từ khi gặp hắn trong cung thì nàng đã mê mẩn mùi hương này. Lúc nãy nói hắn hôi thối, thực ra là vì muốn hắn đừng dính nàng nữa, Phượng Dạ Hi nàng dù sao cũng là nữ nhân, cũng sẽ biết ngại nha. Hơn nữa, da mặt nàng cũng đâu có dày như hắn.

Thế nhưng bây giờ... Mọi chuyện lại hoàn toàn trái ngược với suy tính của nàng. Hắn không những không đi tắm, mà ngược lại còn ôm nàng vào lòng, chứng tỏ hắn rất thơm, không cần đi tắm... Khụ khụ... Tóm lại chuyện này cũng không tốt. Vì nàng có chút... Ngượng ngùng a!

https://thuviensach.vn

Mềm không ăn, vậy thì ăn cứng vậy: "Vương gia, nếu người không chịu đi tắm, ta sẽ không chơi với ngài nữa. Tối nay sẽ về Đàn Hương các ngủ, ngài cứ ngủ ở đây một mình đi." Biết rõ nhất hắn sợ việc này, nàng liền dứt khoát, đánh vào chỗ hiểm của hắn.

Nghe vậy, nội tâm Lãnh Diệc Thần giãy giụa mãnh liệt. Ô, hắn không muốn đâu. Ngủ một mình rất sợ, hơn nữa những bóng trắng đó luôn không ngừng đeo bám hắn, khiến hắn ngủ không sâu, mà khi ngủ được rồi thì những bóng trắng đó lại chui vào trong giấc mơ, quấy rối hắn. Nhưng từ khi gặp được nương tử, chuyện này cũng ít xảy ra.

"Không a không a! Ta không chịu đâu. Nương tử phải ngủ cùng ta. Ta đi tắm là được chứ gì? Nương tử đừng giận, đừng bỏ đi!"

Hắn thành khẩn cầu xin nàng, đôi mắt đen mắt chớp chớp, vô cùng đáng thương. Khiến Phượng Dạ Hi không kiềm được động lòng, nhưng cũng không kiềm được mà phì cười: "Ta chỉ đùa thôi, không bỏ ngài lại đây đâu. Nhưng ngài phải đi tắm, như vậy mới có thể khiến ngài ngủ ngon hơn. Không bị ma quỷ quấy rối nữa." Phượng Dạ Hi dịu dàng nói, giọng nàng nhẹ nhàng, khiến đối phương cảm thấy rất ấm lòng.

Hắn liền lập tức vui mừng, xoa xoa đầu nàng, nói: "Được rồi nương tử, vi phu sẽ đi gột rửa, như vậy sẽ ngủ ngon hơn. Tất cả đều nghe theo nàng." Đồng thời cũng nở một nụ cười rất ngây thơ. Sau đó liền hí hứng sai người chuẩn bị nước tắm.

Đợi Lãnh Diệc Thần bước vào bình phong. Phượng Dạ Hi yên lặng ngồi quan sát căn phòng của hắn. Tất cả mọi thứ đều rất đơn giản, không cầu kì phức tạp. Thế nhưng khi bước vào, người ta vẫn bị sự giàu sang của căn phòng này làm cho ngộp thở, mặc dù moi thứ đều đơn giản, thế nhưng từng món đồ vật đều tinh tế đến lạ kỳ. Ví dụ như chiếc giường hay chiếc bàn trà của hắn, nhìn vào tưởng như rất đơn giản, nhưng thật ra cả hai đều

https://thuviensach.vn

được chạm khắc bằng loại gỗ quý báu nhất. Chỉ những người có con mắt tinh tường mới nhìn ra được đều này.

Hơn nữa, trong phòng hắn luôn phảng phất một loài mùi hương rất nhẹ. Khiến tâm hồn người ta dễ chịu, một loại cảm giác an nhàn. Đó là mùi hoa Tĩnh Liên, hay nói đúng hơn là hoa sen, một loại hoa khiến con người rất mực ưa thích, tất cả mọi bộ phận của nó đều có công dụng riêng. Nhưng đặc biệt hơn cả vẫn là mùi hương nhẹ nhàng của nó, tồn tại trên người Lãnh Diệc Thần, càng khiến người ưa thích. Dường như mùi hương hoa Tĩnh Liên này được sinh ra độc quyền dành cho hắn vậy.

Mãi mê với hương thơm này, Phượng Dạ Hi vẫn không phát giác ra từ bao giờ đã có người đứng phía sau mình. Trên người hắn thoang thoảng mùi hương hoa Tĩnh Liên, thế nhưng trong một căn phòng toàn mùi hoa Tĩnh Liên thế này, nàng không nhận ra là đúng. Hơn nữa vào lúc này, dường như bản năng sát thủ của nàng đã bị lu mờ đi rất nhiều.

Cho đến khi một bàn tay thon dài mát lạnh vòng qua, bịt lấy đôi mắt ngọc của nàng, Phượng Dạ Hi mới giật mình.

"Nương tử, nàng đoán xem là ai?" Lãnh Diệc Thần cười hì hì hỏi.

Phượng Dạ Hi thở dài, thời đại nào rồi mà còn chơi trò trẻ con vậy chứ: "Vương gia, ta biết chắc chắn là ngài mà."

"Oa, nương tử thật lợi hại, vậy mà cũng đoán ra được là ta. Hoan hô nương tử, nàng giỏi quá." Lãnh Diệc Thần vui thích chạy vòng quanh Phượng Dạ Hi.

Thấy vậy, nàng đột nhiên cũng vui lây. Phì cười một cái, tính hắn trẻ con quá đi. Bất quá nàng thích, cứ hồn nhiên như vậy chẳng tốt sao? Hắn thật đáng yêu mà!

https://thuviensach.vn

"Vương gia, muộn rồi, chúng ta đi ngủ thôi. Thức khuya không tốt đâu."

"Được rồi, tất cả đều nghe theo nương tử."

Nói rồi, hắn hào hùng chạy đến phía giường ngủ của mình, nhảy lên đó, nằm xuống, tay chấp ngang ngực, nhắm mắt lại, bộ dạng như đã ngủ rồi.

Phượng Dạ Hi thấy hành động đáng yêu này, lại một lần nữa không tránh khỏi phì cười. Cứ cười một lúc lâu như vậy, nàng vẫn chưa nằm xuống.

Thấy Phượng Dạ Hi lại chần chừ không chịu nằm lên, Lãnh Diệc Thần bực mình, ngồi hẳn dậy, hắn chỉ chỉ tay vào khoảng trống bên cạnh mình: "Nàng nằm ở đây." Vừa nói vừa nhích vào trong.

"Được rồi được rồi, thiếp nằm là được chứ gì."

Lãnh Diệc Thần mím môi, gật đầu thật mạnh.

Phượng Dạ Hi liền nằm xuống. Nằm cạnh hắn thì có sao đâu. Cần gì phải ngại, bất quá hắn chỉ là một ngốc tử, tuổi chỉ dừng lại ở độ mười tuổi mà thôi. Cứ coi như nằm cạnh đệ đệ mình đi.

Ừm, giường của hắn thật êm, lại thoang thoảng mùi hương hoa Tĩnh Liên, thật dễ chịu a!

Nhung đó là nếu như không có tên ngốc nào nằm kế bên lải nhải...

"Nương tử, nàng hát cho ta nghe đi. Giống như mẫu hậu hay hát ấy. Gọi là gì ấy nhỉ... À, nàng ru ta ngủ đi." Vừa nói, hắn vừa nhìn nàng với cặp mắt cún con, rất đáng thương, khiến nàng không thể không động lòng:

https://thuviensach.vn

"Mỗi lần mẫu hậu hát ru, ta đều ngủ rất ngon, không gặp những bóng trắng trong mơ. Cho nên ta muốn nương tử hát cho ta ngủ."

"Được rồi, chỉ cần ta hát là người sẽ ngủ ngon đúng không?" Nàng cũng không tiếc giọng hát đâu a, nhất là việc đó có thể giúp cho tiểu gia hỏa này ngủ ngon.

"Đúng a!"

Nàng gật đầu, bắt đầu suy nghĩ nên hát bài gì. Một lúc sau, dường như đã nhớ ra điều gì đó, nàng bắt đầu cất giọng hát, tiếng hát trong trẻo như tiếng suối chảy vang lên. Có trầm có bổng, ngân nga như chuông bạc. Hay không còn lời gì để bàn cãi.

"Hoa nở rồi lại tàn, người đến rồi lại đi,

Giữa dòng đời tấp nập, hai ta lạc mất nhau.

Kí ức ngày nào đã nhạt phai, người có còn nhớ ta?

Từng cơn gió lạnh thổi qua, không ai ở bên che chở.

Tàn hoa năm ấy thật đẹp, như chuyện tình đôi ta.

Lời hứa khi xưa, liệu người có còn nhớ?

Người nắm tay ta, cùng ta an giấc nồng,

Ta nắm tay người, cùng người đi đến muôn phương,

Tiếc thay tiếc thay, tất cả chỉ là quá khứ.

Bởi giờ đây, đôi ta lướt qua nhau, như hai người xa lạ,

Chẳng ai nhớ ai, chẳng ai quen ai."

https://thuviensach.vn

Hát đến đây, nàng đột nhiên bật khóc. Chẳng hiểu tại sao nàng lại khóc nữa? Phải chăng là vì khúc hát này quá bi thương? Đây là ca khúc mà năm xưa Chung Tiểu Mạt sáng tác, suốt ngày nghe nàng ấy hát mãi, thành ra nàng cũng thuộc luôn. Nàng ấy đã lấy cảm hứng từ một bộ phim ngôn tình ngược nổi tiếng. Bởi vậy nên mới sáng tác nên được ca khúc buồn thế này.

Kể về chuyện tình của một cô gái. Nàng ta yêu phải một vị Hoàng tử rất si tình. Thế nhưng cuối cùng, vì tranh đoạt quyền lực, vị Hoàng tử ấy nhẫn tâm rời bỏ nàng ta. Cả hai đã từng hứa với nhau dưới tàn hoa đào, một lời hứa đến đầu bạc răng long. Thế nhưng tất cả đã bị quyền lực làm lu mờ. Kết phim, giữa dòng người tấp nập, cả hai đi lướt qua nhau như những người không quen biết. Để lại trong lòng khán giả xem phim đầy những nỗi tiếc nuối, tiếc cho cuộc tình của hai người ấy.

Phượng Dạ Hi vẫn còn nhớ, nàng coi bộ phim này chung với bộ ba Tiểu Mạt. Không ngờ, đã qua một thời gian lâu như vậy rồi mà nàng vẫn còn nhớ rõ từng chi tiết của bộ phim, rất rõ ràng, hệt như dòng chảy của cuộc đời nàng...

Dòng chảy của cuộc đời nàng sao?

"Nương tử, sao nàng lại khóc vậy. Ô ngoan, đừng khóc nữa nào!" Lãnh Diệc Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, lại còn rất đỗi dịu dàng mà lau đi nước mắt vẫn còn vương trên khoé mắt này.

Thấy vậy, Phượng Dạ Hi bỗng chốc phì cười, nỗi xúc động buồn bã ban nãy bỗng chốc biến mất. Mắt thấy trời đã khuya mà Lãnh Diệc Thần vẫn còn chưa ngủ, nàng liền nói: "Vương gia, mau ngủ đi, ta ngủ với người."

Sau khi nghe được giọng hát trong trẻo của Phượng Dạ Hi, Lãnh Diệc Thần bên cạnh đã lim dim đi vào giấc ngủ, nhưng thế nương tử khóc, hắn

https://thuviensach.vn

liền tỉnh ngủ hẳn. Nhưng giờ nghe nàng nói vậy thì cũng đã yên tâm đi ngủ. Trước khi ngủ còn nói: "Nương tử, bài hát này ta rất thích. Lần sau nếu có dịp, ta muốn nghe lại lần nữa."

"Được rồi, có dịp sẽ hát cho ngài nghe. Mau ngủ đi."

Lãnh Diệc Thần nghe lời, im lặng chìm vào giấc ngủ. Một lúc lâu sau, Phượng Dạ Hi cũng vì quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ, nàng cảm thấy tiết trời vô cùng lạnh lẽo, vô thức muốn tìm một chút ấm áp, lại nép vào một bức tường thịt rất thơm lại dễ chịu. Nàng liền nhắm mắt ngủ say.

Sau khi thấy người trong lòng đã ngủ say. Lãnh Diệc Thần liền mở mắt ra. Một đôi con ngươi sáng như bạch ngọc vô cùng tỉnh táo. Chẳng hề có một chút vẻ buồn ngủ nào...

Nhìn người con gái trong lòng, hắn môi mỏng khẽ nhếch: "Người nắm tay ta, cùng ta an giấc nồng. Ta nắm tay người, cùng người đi đến muôn phương?" Lãnh Diệc Thần lại cười tà mị: "Không ngờ nữ nhi của lão lại có giọng hát hay như vậy, hơn nữa... Nghĩa của bài hát đó cũng không tệ."

Lãnh Diệc Thần của lúc này, vô cùng tà mị, thần thái tỉnh táo lại sắc bén. Hắn cùng với tên ngốc nghếch khi nãy căn bản không cùng một người. Môi mỏng cong thành hình vòng cung yêu nghiệt. Dường như đang chế giễu một điều gì đó.

"Bất quá, dù sao ta đối với nàng cũng là có hứng thú. Vậy thì tạm thời cứ chơi đùa một chút vậy!"

Nói xong, hắn lại nằm xuống, bàn tay to lớn đan vào bàn tay nhỏ bé của nàng. Đúng với câu hát khi nãy.

"Người nắm tay ta, cùng ta an giấc nồng,

https://thuviensach.vn

Ta nắm tay người, cùng người đi đến muôn phương."

Cả hai nắm tay nhau, ôm nhau ngủ thật say. Không ai biết rằng, chờ đón họ là một bi kịch sắp xảy ra.

Sáng hôm sau. Như thường lệ, sẽ có một cung nữ đến phụ trách rửa mặt, thay y phục cho Lãnh Diệc Thần, và hôm nay cũng vậy. Nhưng khi gọi mãi không thấy người trả lời, nàng ta liền bạo gan đi vào.

Nhìn thấy khung cảnh bên trong phòng, cung nữ đó liền "a" một tiếng, đánh rơi chiếc thau đồng xuống đất. Tiếng rơi vang giòn, đánh thức đôi nam nữ vẫn còn an giấc nồng trên giường.

"Nô tỳ xin lỗi. Nô tỳ không biết là Vương gia và Nam Cung tiểu thư đang... Nô tỳ xin cáo lui." Nói xong, nàng ta hốt hoảng chạy ra ngoài. Không dám quay đầu nhìn vào trong một lần nào.

"Có chuyện gì mà nàng ta lại chạy như ma đuổi thế kia?" Lãnh Diệc Thần nhìn Phượng Dạ Hi đã mơ màng tỉnh lại, hỏi.

Phượng Dạ Hi không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ lẩm bẩm tỏ vẻ khó chịu: "Haizz, chuyện lớn rồi đây. Sao ta lại tự chuốc phiền vào người thế kia chứ?"

Từ hôm đó, khắp nơi trong Vương phủ, Hoàng cung, thậm chí là cả Nam Nhạc quốc... Đều đã biết Ngốc Vương gia Lãnh Diệc Thần và Nam Cung Dạ Hi nhà họ Nam Cung đã viên phòng. Bây giờ chỉ còn chờ việc cưới hỏi của cả hai bên thôi.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bàn Chuyện Hôn Sự

Cũng trong ngày hôm đó, Phượng Dạ Hi đã thực sự hiểu thế nào là bị hiểu lầm. Nàng bị Thái hậu triệu vào cung. Ngay cả Trần Quốc Công cha nàng cũng bị triệu vào. Mà mục đích thì quá rõ ràng rồi... Thành thân.

Đúng vậy, Thái hậu muốn đứng ra làm chủ cho hôn sự của nàng và Lãnh Diệc Thần. Hơn nữa còn muốn hôn sự này diễn ra càng nhanh càng tốt. Ngay cả Hoàng thượng và bá quan văn võ đều nhất mực tán thành.

Bên trong Từ Uyên Cung, chuyện bàn bạc hôn sự vẫn còn đang diễn ra. Thái hậu và Hoàng thượng ngồi phía trên, phía bên trái là Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần, phía bên phải là Trần Quốc Công... Ngoài ra, trong chính sảnh chẳng còn ai nữa.

"Trần Quốc Công, như người thấy đó, Thần nhi và Hi nhi cũng đã viên phòng rồi. Nếu còn không tổ chức hôn sự cho cả hai thì thật thiệt thòi cho Hi nhi rồi. Hơn nữa nếu lấy được một Vương phi tốt như vậy, Thần nhi chắc chắn sẽ rất vui mừng, mà ai gia cũng đỡ phải lo hơn nữa, bởi từ bây giờ đã có người chăm sóc cho Thần nhi rồi. Huống hồ gì, chẳng phải hai đứa cũng rất yêu thích nhau đó sao? Hôn sự này còn chờ gì nữa mà không tiến hành?" Vương Thái hậu nói bằng giọng rất nhẹ nhàng. Ngữ khí còn kèm theo chút mong chờ.

Thế nhưng, đổi lại chỉ là bộ mặt lạnh lùng của Trần Quốc Công: "Thưa Thái hậu, chuyện hôn sự này không thể quyết định bừa bãi được. Huống chi, chẳng lẽ người đã quên cái chết lần đó của Hi nhi là tại sao mà

https://thuviensach.vn

ra?" Lão nói, ngữ điệu dường như đã rất kiềm chế: "Đồng ý để Hi nhi vào Lan Lăng Vương phủ sống, đó đã là cực hạn của ta, thân là bậc phụ mẫu, ta đương nhiên vô cùng lo lắng cho nữ nhi của mình. Mặc dù hôn sự này là do Tiên hoàng ban ra, nhưng người làm phụ thân như ta, thật không đành lòng để nữ nhi mình yêu nhất bước vào cửa tử một lần nữa."

Cả đại điện liền chìm trong im lặng. Chuyện này, Trần Quốc Công đã nói rất đúng. Không ai có thể bàn cãi được gì.

"Trần Quốc Công, trẫm có thể nói vài điều được chứ?"

"Hoàng thượng cứ nói."

"Như ngài đã nói, hôn sự này của Nam Cung tiểu thư và Nhị đệ là do phụ hoàng ta ban ra. Nếu vậy thì ta nghĩ, chắc chắn phụ hoàng cũng đã phải cân nhắc rất kĩ lưỡng mới đưa ra quyết định này. Vì chuyện này là tương lai của Nhị đệ, là hạnh phúc cả đời của đệ ấy. Phụ hoàng cũng rất yêu thương Nhị đệ, cho nên hôn sự này là người đích thân lựa chọn ra cô nương tốt nhất. Hơn nữa, giữa ngài và phụ hoàng cũng là có giao hữu sâu nặng, chẳng lẽ ngài không tin tưởng vào quyết định của phụ hoàng ta?"

"Chuyện này..."

Nghe Lãnh Thiên Hựu nói vậy, Trần Quốc Công lập tức bối rối, không biết nói gì cả. Vì Hoàng thượng nói rất đúng. Từ khi quen biết với Tiên hoàng, lão chưa bao giờ hoài nghi bất cứ điều gì về ngài ấy, chỉ cần là quyết định của Tiên hoàng, chắc chắn điều đó sẽ không bao giờ sai. Vì quyết định của Tiên hoàng giống như... Một lời tiên tri. Thế nhưng... Nữ nhi của lão, nàng đã từng chết một lần vì hôn sự này. Lão thực sự không dám gả con bé đi lần nữa.

"Quốc công, ta thấy Hựu nhi nói rất đúng. Ngài vẫn là nên chấp nhận hôn sự này đi thôi. Huống hồ gì, bây giờ Hi nhi cũng đã mười tám tuổi rồi. Đã sắp quá tuổi thành thân rồi."

https://thuviensach.vn

"Ta..." Trần Quốc Công bắt đầu đắn đo. Lời của Thái hậu và Hoàng thượng nói rất đúng. Liệu lão... Có nên gả nữ nhi cho Lan Lăng Vương không?

Hai bên cứ mãi giằng co qua lại, mà hai nhân vật chính của câu chuyện vẫn cứ im lặng, không nói được lời nào.

Phượng Dạ Hi phải công nhận rằng, chiêu trò của Thái hậu và Hoàng thượng thật cao siêu. Bọn họ cứ nhắm vào chỗ hiểm của phụ thân mà đánh. Còn lôi cả Tiên hoàng vào cuộc. Bọn họ thật sự yêu quý Nam Cung Dạ Hi sao? Hay là có mục đích gì khác? Còn cả, lần trước nàng thấy thái độ cả Thái hậu đối với Hoàng thượng vô cùng lạnh nhạt, sao bây giờ lại thay đổi nhanh như vậy?

Nàng yêu thích Lãnh Diệc Thần, đó là sự thật. Thấy hắn ngốc như vậy, rất muốn ở bên cạnh để bảo vệ hắn, chăm sóc cho hắn, hằng ngày nấu những nón ngon cho hắn ăn, hát ru hắn ngủ, ngủ cùng hắn... Đó chỉ là những hành động nàng muốn làm theo bản năng, vì nàng sợ hắn không có ai chăm sóc. Hơn nữa hắn cũng rất cần nàng, chẳng phải sao? Nhưng... Thành thân với hắn lại là một chuyện. Như vậy, nàng sẽ trở thành nương tử của hắn. Sẽ mãi mãi bị ràng buộc ở bên hắn. Mà nàng thì lại không muốn như vậy, vì nàng nghĩ, mình vốn dĩ không thuộc về thế giới này, lỡ một ngày mình biến mất, Lãnh Diệc Thần đau buồn sinh bệnh thì phải làm sao?

Phượng Dạ Hi không hề hay biết rằng, nàng vốn không chống đối việc thành thân với Lãnh Diệc Thần, trong tận sâu thâm tâm nàng còn muốn việc đó xảy ra. Vì Lãnh Diệc Thần tuy ngốc, nhưng ít nhất, ở bên hắn cũng sẽ không cô đơn, hắn cũng sẽ không đi cưới những phi tần khác, vì hắn quá ngốc, căn bản cũng không ai đồng ý hôn sự với hắn. Hơn nữa, nàng tin rằng, Lãnh Diệc Thần không phụ bạc nàng như Dương Diệp. Nhưng nàng vẫn cố chối bỏ nó.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Lãnh Diệc Thần đột nhiên lên tiếng, hắn hướng Trần Quốc Công, nói: "Nhạc phụ đại nhân. Bản Vương thật sự rất ưa thích nương tử, xin ngài gả nương tử cho ta."

Kẻ ngốc như Lãnh Diệc Thần mà có thể nói được những lời này. Khiến cả ba người Thái hậu, Hoàng thượng và cả Trần Quốc Công đều ngạc nhiên đến mức há hốc mồm. Còn Phượng Dạ Hi, nàng không ngạc nhiên mấy, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp tràn lan.

"Được không? Thưa nhạc phụ."

"Chuyện này... Nhưng thưa Vương gia, đã từng có một lần, Hi nhi đã vì ngài mà tự tử." Trần Quốc Công thở dài nói.

Thái hậu gõ bàn, gương mặt bà lập tức trở nên méo mó, bà quát khẽ: "Trần Quốc Công, sao ngài lại nói như vậy?" Chuyện này bà đã phải tốn rất nhiều công sức mới giấu được Thần nhi. Nay lại lòi ra, vậy chẳng phải Thần nhi lại đau lòng sao?

"Mẫu hậu à, chuyện này sớm muộn gì Nhị đệ cũng biết. Thôi thì cứ để Trần Quốc Công nói vậy." Lãnh Thiên Hựu dịu dàng trấn an Thái hậu.

"Nhưng mà..."

"Cái gì? Chuyện này là sao?"

Lãnh Diệc Thần mở to hai mắt đầy kinh ngạc. Gương mặt tuấn mỹ ngập tràn vẻ khó tin cùng buồn bã, tự trách mình. Đôi mắt to tròn ngập nước, chỉ chờ trào ra.

"Tại sao nương tử lại tự tử?"

"Vương gia... Chuyện này rất khó nói?"

https://thuviensach.vn

Nước mắt chảy ra như suối, Lãnh Diệc Thần đã khóc, hơn nữa còn rống lên rất to. Hắn hướng Thái hậu chạy lại, kéo váy áo bà, hỏi: "Tại sao vậy mẫu hậu? Người nói cho Thần nhi."

Đột nhiên lâm vào hoàn cảnh khó xử, Thái hậu liền bối rối: "Chuyện này... Thần nhi, ta không nói được." Nói ra, con sẽ rất buồn, cho nên ta không dám nói.

"Ô oa. Các người ai cũng giấu ta. Nương tử a!" Hắn vừa khóc vừa chạy về phía Phượng Dạ Hi: "Nói cho vi phu biết, vì sao nàng lại tử tự. Hơn nữa còn do vi phu bức nàng tử?"

Lãnh Diệc Thần lúc này, thật sự rất đáng thương. Vẻ mặt tràn đầy ăn năn cùng hối lỗi, lại còn có chút lo sợ cùng bàng hoàng. Hắn không biết lại có chuyện như vậy. Vì sao a? Vì sao nương tử lại tự tử? Tim hắn đau a. Đôi mắt yêu nghiệt lúc này ngập nước, lệ tràn ướt cả khuôn mặt tuấn mỹ. Phượng Dạ Hi nhìn thấy liền động lòng.

"Vương gia, ngài đứng lên được không? Lên ghế ngồi, uống chén trà rồi ta nói cho ngài nghe. Được không? Ngoan nào, Vương gia là đứa trẻ ngoan mà."

Lãnh Diệc Thần khóc thút thít như một đứa trẻ thật thụ. Nghe lời dỗ ngon ngọt của nàng, hắn liền ngừng khóc, nghe theo nàng lên ghế ngồi, uống một chén trà do nàng rót. Chỉ còn lại tiếng nức nhẹ.

Thái hậu cùng Hoàng thượng thầm thở phào nhẹ nhỏm. Từ trước đến nay, dỗ Thần nhi là một việc rất khó khăn. Nay Nam Cung Dạ Hi lại làm được điều này. Vì vậy, đứa con dâu này, bà càng không thể để vuột mất.

Còn về phần Trần Quốc Công, đôi mắt đen láy của ông nhìn về phía cặp đôi kia. Kiên định như vậy, dường như vừa quyết định được một việc gì đó rất quan trọng.

https://thuviensach.vn

"Vương gia, người đã bình tĩnh hơn chút nào chưa?" Phượng Dạ Hi hỏi.

"Ừm, đỡ hơn rồi, nương tử mau kể cho vi phu nghe."

"Thật ra... Lúc trước ta rất ghét ngài, không muốn thành thân với ngài. Đó là vì ngài rất ngốc. Ta sao lại có thể thành thân với một kẻ ngốc như ngài chứ. Do đó để phản đối hôn sự này, ta liền cắt cổ tay tự tử." Giọng nói của nàng rất nhẹ, phảng phất đang kể một chuyện vui vậy: "Như không hiểu sao, diêm vương lại không chịu nhận ta. Sau khi tỉnh lại, ta lại bị mất trí nhớ. Tuy vậy, sau khi tiếp xúc với ngài một thời gian, đột nhiên ta cảm thấy ngài rất đáng yêu, tuy ngốc nhưng cũng có những điểm tốt, ngài rất quan tâm ta, điều đó khiến ta rất vui. Rồi đột nhiên ta nhận ra mình cũng rất thích ngài."

Ta cũng rất thích ngài...

Cũng rất thích ngài...

Rất thích ngài...

Câu nói đó cứ âm vang mãi trong đầu Lãnh Diệc Thần, cảm giác ấm áp len lỏi vào lòng hắn. Đột nhiên, hắn cảm thấy tim đập mạnh, dường như có thứ gì đó đang rót vào tim hắn, phải chăng đó là cảm giác hạnh phúc?

Ô ô. Nương tử cũng thích hắn a, điều này khiến hắn thật vui!

"Nương tử, vi phu cũng rất thích nàng!"

Nhìn đôi trẻ hạnh phúc như vậy, cả ba vị kia đều cười toe. Xem ra, hôn sự này không còn gì để bàn cãi nữa rồi!

"Thưa Thái hậu, Hoàng thượng. Xin cho vi thần được nói vài điều."

"Được, trẫm cho phép, Trần Quốc Công cứ nói."

https://thuviensach.vn

"Nếu thần gả Hi nhi cho Lan Lăng Vương thì liệu... Có đảm bảo con gái ta sẽ sống hạng phúc cả quãng đời còn lại không?"

"Trẫm cam đoan với người rằng sẽ không ai dám động vào một cọng tóc của Nam Cung tiểu thư đâu." Lãnh Thiên Hựu cười cười nói.

"Vậy thì được rồi. Nhi nữ của thần và Lan Lăng Vương cũng rất yêu thích nhau, hơn nữa còn là do Tiên hoàng ban hôn. Hôn sự này sao có thể trì hoãn được nữa có chứ?" Lão hướng về phía Thái hậu, trong mắt ngập tràn vẻ hạnh phúc, nói: "Xin Thái hậu hãy chọn một ngày tốt, tổ chức hôn lễ cho bọn trẻ đi thôi!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nỗi Niềm Khó Nói

Ý định của Trần Quốc Công thay đổi quá đột ngột. Nhanh đến nỗi Phượng Dạ Hi không phản ứng kịp.

Ngay lập tức, Thái hậu và Hoàng thượng đã mỉm cười, gật đầu đồng ý. Sau đó, Thái hậu liền sai người đi chuẩn bị cho hôn lễ. Bà nói thầm điều gì đó với những cung nhân kia. Bọn họ liền nhìn nàng một cái nhìn đầy ý vị, sau đó rời đi.

Phượng Dạ Hi liếc mắt nhìn Trần Quốc Công ý buồn bực. Lúc nàng định quỳ xuống, muốn xin từ hôn thì Lãnh Diệc Thần đã chạy lại nắm lấy tay nàng. Kéo đi.

"Oa oa, cuối cùng nương tử cũng chịu thành thân với ta. Bản Vương rất vui. Mẫu hậu, hoàng huynh, ta xin dẫn nương tử về Vương phủ trước. Bản Vương đi đây."

Nói rồi, hắn kéo nàng chạy thật nhanh lên xe ngựa. Khiến Phượng Dạ Hi chẳng thể làm gì khác cả, nàng chỉ ôm một bụng tức giận, không nói không quan tâm gì đến hắn. Haizz, cuối cùng nàng lại phải thành thân với cái tên Lãnh Diệc Thần này rồi. Mà sao nàng cảm giác cứ như mình bị bức hôn ấy nhỏ.

Nàng không để ý đến hắn, quay đầu vén lên tấm vải che cửa, nhìn về phía bên ngoài. Kinh thành hôm nay vô cùng ồn ào náo nhiệt. Tuy trời có lạnh thật, nhưng không ảnh hưởng gì đến không khí hôm nay. Người người

https://thuviensach.vn

ra đường, mua đồ đón tết, còn có rất nhiều thương nhân đến buôn bán đồ đạc. Khung cảnh muôn màu muôn vẻ. Cực kì đẹp.

Nhắc mới nhớ, nàng xuyên đến đây là vào giữa mùa thu, nay đã là giữa mùa đông rồi. Vậy là sắp đến tết nguyên tiêu. Hèn gì mà khung cảnh lại náo nhiệt đến thế.

Mãi ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài. Phượng Dạ Hi không phát giác ra có người đang nhìn nàng nãy giờ. Lãnh Diệc Thần quan sát dung nhan của nàng. Gò má trắng nõn, vì lạnh mà đỏ ửng lên, trông rất kiều diễm, nhìn thật muốn cắn một cái.

Nghĩ là làm, hắn liền chạm nhẹ vào người nàng một cái, ngượng ngùng nói: "Nương tử, chúng ta sắp thành thân rồi. Nàng... Cho ta hôn một cái đi." Nói xong liền len lén nhìn gò má của nàng một cái, thật muốn cắn.

Vẫn còn giận hắn đã phá hỏng chuyện tốt của mình, nếu như không phải tại hắn kéo nàng đi thì lúc nãy, Phượng Dạ Hi nàng đã có thể từ chối hôn sự này rồi. Vì vậy cho nên, nàng nhẹ nhàng gạt tay hắn ra, rồi lạnh lùng nói: "Vương gia, thiếp và chàng vẫn chưa chính thức trở thành vợ chồng, cho nên hiện tại vẫn là nam nữ bất thân. Không cho chàng đụng vào thiếp."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền buồn bã, uỷ khuất lui vào một góc xe, cuộn người lại, rưng rưng nước mắt: "Ra vậy, thì ra nương tử không thích ta, oa oa. Nàng lạnh lùng như vậy... Còn không cho ta hôn nàng." Bộ dạng vô cùng đáng thương. Khiến người khác dễ dàng động lòng. Đặc biệt là, bộ dạng đáng thương này lại hiện hữu trên gương mặt yêu nghiệt đó. Càng làm người khác thương yêu.

Nhưng lần này, Phượng Dạ Hi thật sự giận rất lớn. Mặc cho hắn khóc nháo cỡ nào, nàng cũng không quan tâm, cũng chẳng thèm nói một lời nào với hắn.

https://thuviensach.vn

Thấy vậy, Lãnh Diệc Thần liền biết nàng giận thật rồi. Hắn không nháo nữa, chỉ vùi mặt vào đầu gối, cuộn mình lại, khóc thút thít như một đứa trẻ. Miệng còn lầm bầm: "Ô ô, nương tử không thích ta. Nàng chán ghét ta, ta thật sự buồn bã, huhu."

Haizz, thấy hắn như vậy cũng thật đáng thương. Nàng mềm lòng rồi, nói gì thì nói, hắn cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi. Bị ghẻ lạnh như vậy thật tội cho hắn.

"Được rồi, Vương gia ngài đừng khóc nữa. Tuy ta không thể để cho ngài hôn, nhưng khi về Vương phủ, ta sẽ nấu cho ngài một bữa ăn thật no, thật ngon. Có được không?"

Nghe nàng nói vậy, Lãnh Diệc Thần liền mở miệng cười toe. Như một đứa trẻ được cho quà: "Hảo, ta biết nương tử tốt với ta nhất mà." Hắn còn nhích lại gần nàng, nũng nịu.

Ừ thì, nàng thích hắn thật đấy. Nhưng chỉ dừng lại ở mức muốn bảo vệ, che chở cho hắn thôi. Đối với nàng, hắn vẫn chỉ là một đứa bé, là một đứa em trai cần được cưng chiều. Vì vậy, đâu thể lạnh lùng với hắn được. Nhìn cái bộ mặt khóc lóc tủi thân kia. Nàng liền đau lòng rồi.

Thôi, thành thân thì thành thân vậy. Dù sao hắn ngốc như vậy, cũng đâu có rành về cái chuyện nam nữ kia. Thế thì lo gì chứ! Hơn nữa hắn ngốc như vậy, sẽ không nghĩ tới chuyện nạp phi, cũng không ai chủ động gả cho hắn. Ừm, thế cũng được. Mặc dù giữa nàng và hắn không có tình yêu, thế nhưng cứ sống hạnh phúc như vậy cũng đủ.

Mà Phượng Dạ Hi không hề biết rằng, cái ý nghĩ đó của nàng đã hoàn toàn sai lầm. Vì chỉ vài năm sau đó thôi, nàng và Lãnh Diệc Thần sẽ yêu nhau say đắm. Thế nhưng... Lúc đó chính là lúc bắt đầu của những bi kịch.

Bỗng nhiên, tiếng gọi của tên ngốc bên cạnh đánh thức Phượng Dạ Hi, kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ...

https://thuviensach.vn

"Ta... Nguy rồi, nương tử, ta... Chột bụng. Ta muốn đi nhà xí."

Phượng Dạ Hi lập tức đen mặt, giữa chốn người đông nghịt này, lấy đâu ra nhà xí để hắn đi? Hơn nữa, đường về Vương phủ vẫn còn xa lắm. Lỡ đâu hắn không nhịn được mà đi ở đây thì phải làm sao?

"Ngài ráng một chút được không? Sắp về tới Vương phủ rồi."

"Không được, ta đã ráng hết sức rồi. Ô oa, nương tử ơi, ta thật sự chịu không nỗi nữa rồi."

"Chỉ còn một xíu nữa thôi. Ngài ráng lên được không?" Giọng nàng không kiềm chế được, có phần gấp gáp.

"Không... Ta sắp... Không xong rồi, oa oa, bụng đau quá, oa oa."

"Phải làm sao đây, làm sao đây?" Phượng Dạ Hi không kiềm được nỗi lo lắng. Ôi, lỡ đâu hắn xả ra tại đây thì nàng phải biết làm sao? Thối chết mất. Nàng bồn chồn đến mức hai tay xoắn vào nhau. Mồ hôi chảy xuống.

Nghĩ ra điêu gì đó, nàng liền hướng thị vệ đánh xe ngựa bên ngoài, nói: "Người đâu, mau cho ngựa chạy hết sức về Vương phủ cho ta. Càng nhanh càng tốt."

"Vâng thưa tiểu thư."

Nói rồi, tên thị vệ dùng roi quất mạnh vào mông ngựa. Con ngựa đau đớn hí dài một tiếng, sau đó như nổi điên, nó chạy với một tốc độ rất nhanh về hướng Vương phủ.

Nhưng khổ nỗi, mặt đường vừa vằn vừa sốc, lại gồ gề. Ngựa thì lại chạy quá nhanh. Chuyện này khiến thân thể Lãnh Diệc Thần cũng tưng nảy theo. Hắn đang đau bụng, lại gặp chuyện này nữa, thật sự đã đến cực hạn rồi.

https://thuviensach.vn

"Nương tử, ta chịu hết nỗi nữa rồi. Xin lỗi nương tử." Nói rồi, hắn ôm bụng, lại chui vào một góc xe ngựa ngồi.

Một lát sau, mùi hôi thối liền bốc lên trong xe ngựa...

"Dừng xe." Phượng Dạ Hi quát lên với thị vệ bên ngoài.

Lập tức, xe ngựa liền dừng lại, giọng nói của thị vệ vang vào: "Có chuyện gì sao thưa tiểu thư?"

Nàng ra lệnh: "Đi mua cho ta một bộ y phục nam, một ít giấy lau chùi và... một cái bô. Mau lên một chút."

Thị vệ đứng bên ngoài nhìn vào trong xe, ngây ngốc. Tuy không hiểu tại sao Nam Cung tiểu thư lại nhờ gã đi mua những thứ đó. Thế nhưng phận làm tôi tớ, gã đâu thể tuỳ tiện hỏi bậy được. Đành lẳng lặng cầm tiền đi mua.

Một lúc sau, gã đã trở về, trên tay còn cầm theo những thứ mạc lúc nãy Phượng Dạ Hi yêu cầu: "Thưa tiểu thư, những thứ người cần đây ạ."

"Được rồi, ngươi cầm ít tiền thừa, đi sang trà quán phía bên cạnh mà nghỉ ngơi đi. Một canh giờ sau quay lại đây."

"Vâng."

Chờ sau khi người đã đi. Phượng Dạ Hi mới đưa bô cho Lãnh Diệc Thần, nói: "Chẳng phải ngài cần xả sao? Đây, bô đây, mau xả cho xong đi. Ở đây ta có giấy chùi, còn có y phục để thay nữa. Không sao đâu, mau xả đi."

Nghe nói vậy, Lãnh Diệc Thần liền đỏ mặt, cầm lấy cái bô, đặt dưới mông mình, lại từ từ cởi tiết khố ra: "Nương tử, nàng cứ nhìn ta mãi như vậy... Người ta sẽ ngại lắm đó." Hắn đưa hai tay lên ôm mặt mình.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi liền bậc cười ha hả, xoay người đi nơi khác. Mặc cho hắn hành sự.

Nửa khắc sau, mọi chuyện cuối cùng cũng đã xong, thế nhưng, một rắc rối mới lại xảy ra.

Lãnh Diệc Thần níu lấy ống tay áo của Phượng Dạ Hi, rụt rè nói: "Nương tử, ta không mặc y phục được. Nàng giúp ta."

Nàng nghe vậy liền quay lại, đập vào mắt là thân thể màu đồng yêu nghiệt. Làn da lại rắn chắc đến lạ kì. Cơ bụng nổi lên cuồn cuộn... Nàng thật không ngờ, tên ngốc như hắn lại có một thân hình không thua kém gì ngôi sao điện ảnh như vậy, còn có phần hơn nữa.

"Nương tử, nhanh lên a! Người ta lạnh lắm đó."

Quả thật trời đã vào giữa đông, không khí giá rét bao trùm muôn nơi, thậm chí còn có tuyết rơi nữa. Mà Lãnh Diệc Thần hắn chỉ là một đứa trẻ, mặc dù đang ở trong xe ngựa, thế nhưng hắn lại cởi trần nửa thân trên. Trách sao không lạnh được.

Thở dài, nàng nói: "Được rồi, để ta mặc giúp ngài. Nào, dơ hai tay lên."

Thật ra, Phượng Dạ Hi nàng thật sự không biết mặc cái loại y phục này đâu. Hơn nữa còn là y phục nam nữa. Thế nhưng, mấy ngày gần đây Linh Nhiên đã hướng dẫn nàng cách mặc chúng... Mục đích là sợ khi nàng về nhà chồng, lại không biết mặc y phục cho chồng. Như vậy quê chết? Thế nên nàng ấy mới tận tình hướng dẫn nàng như vậy.

Cẩn thận mặc y phục cho hắn, lại như vô tình mà nhìn thấy cơ thể rắn chắc, thân hình tuyệt vời của hắn. Nói nàng không ngượng là nói dối. Ai bảo hắn trời sinh yêu nghiệt làm chi? Tuy hắn tính cách trẻ con, thế nhưng

https://thuviensach.vn

thân thể lại khỏe mạnh đến kì lạ. Nhìn vào liền khiến người ta đỏ mặt chân run. May mà hắn ngốc, không biết nàng đang nghĩ gì.

"Xong rồi, ngài xem có thoải mái không?"

"Ừm, thoải mái, nương tử làm cái gì cũng hảo tốt. Ta thích nàng nhất."

Nói rồi, hắn nhân lúc nàng không để ý, khom người xuống hôn chụt vào gò má trắng nõn mịn màng. Rồi lại ngượng ngùng nói.

"Ta... Lỡ hôn nàng rồi. Nương tử có giận vi phu không?"

Phượng Dạ Hi đờ người ra, vốn dĩ lúc đầu, sau khi bị hắn hôn trộm, nàng đã rất tức giận cùng xấu hổ. Thế nhưng nghe hắn nói như vậy, mọi sự tức giận của nàng liền bay đi mất. Thay vào đó là sự niềm vui khó nói nên lời.

"Haha, Vương gia, có ai đã từng nói người rất đáng yêu không?"

Lãnh Diệc Thần không nghĩ nàng sẽ cười, liền ngẩn người ra một hồi, sau đó mới nói: "Có, nương tử là người đầu tiên ấy!"

"Được rồi, về Vương phủ ta sẽ nấu cho ngài ăn một bữa thịnh soạn. Có được hay không?"

"Đương nhiên là được rồi, ta thích ăn nhất món của nương tử."

"Haha, hảo!"

Một lát sau, tên thị vệ cũng đã trở lại. Gã liền quất vào mông ngựa một cái, đưa cỗ xe ngựa phóng nhanh về Vương phủ.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mắc Nghẹn

Về tới Vương phủ đã là buổi trưa, Phượng Dạ Hi liền sai người đi chuẩn bị nước ấm. Còn mình thì đi đến phòng bếp, trước khi đi còn không quên dặn Lãnh Diệc Thần.

"Vương gia, ngài mau đi tắm đi. Ta sẽ nấu bữa trưa để sẵn trong phòng cho ngài."

"Ừm, ta biết rồi. Nương tử đi cẩn thận."

Chờ sau khi Phượng Dạ Hi rời đi, một bóng đen mới từ trên cây cao nhảy xuống. Nhảy thẳng vào bên trong phòng của Lãnh Diệc Thần. Gã cung kính cúi người, hành lễ với hắn.

"Tham kiến Đại giáo chủ."

Mà Lãnh Diệc Thần lúc này, khuôn mặt lạnh lùng vô đối, vẻ ngốc nghếch lúc nãy cũng không còn nữa. Hắn phất tay, nói: "Mau đứng lên đi."

"Tạ Đại giáo chủ." Hắn đứng lên: "Thưa ngài, tam vị giáo chủ khác đã đến biên giới Nam Nhạc quốc rồi ạ. Khoảng mười ngày nữa là sẽ đến kinh thành."

Lãnh Diệc Thần cười khẽ, gương mặt vốn lạnh lùng nay lại tồn tại chút vui mừng nhàn nhạt, hắn nói: "Vậy sao? Ba người bọn họ là đi cùng nhau à?"

https://thuviensach.vn

Mộc lắc đầu: "Không thưa Đại giáo chủ. Các vị giáo chủ đều đi riêng lẽ, bọn họ là từ đất nước của mình đến đây, nhưng ba nước này lại hoàn toàn ngược hướng nhau ạ."

"Ừm, ngươi làm tốt lắm." Lãnh Diệc Thần gật đầu, tỏ vẻ hài lòng: "Ta muốn chuyển cho họ vài lời nhắn. Thế nhưng hiện tại có chút không tiện. Ngươi mau gửi lời của ta đến các đệ ấy. Nói là địa điểm gặp nhau như cũ, vẫn là ở Thiên Sát giáo phái. Các đệ cứ đến đó trước, hai ngày sau ta sẽ đến."

"Vâng thưa Đại giáo chủ."

"Còn nữa, các đệ ấy có hỏi gì không?"

"Thưa có, Nhị giáo chủ có nhờ thuộc hạ chuyện lại cho ngài một lời nhắn."

Lãnh Diệc Thần liền tỏ vẻ hứng thú: "Mau nói!"

"Chuyện này..." Mộc ấp úng: "Thật ra, các vị giáo chủ đều biết mối quan hệ giữa ngài và Nam Cung tiểu thư. Cho nên, Nhị giáo chủ nhờ thuộc hạ chuyển lời cho người rằng... 'Đừng có vận động quá kịch liệt, tránh để suy nhược thân thể, vì tết nguyên tiêu sắp đến rồi. Còn nữa, nếu có hài tử, nhớ để đệ làm cha đỡ đầu cho nó.'"

Lãnh Diệc Thần nghe xong liền đen mặt. Hàm ý trong câu nói này của Long Kỳ Chu cũng đã quá rõ ràng. Lần trước, hắn đã từng nói sẽ chơi đùa với Nam Cung Dạ Hi, cho đến khi nàng ta sợ chết khiếp. Cho nên lần này đến đây, Chu đệ lại xỏ xiêng hắn. Ý bảo hắn đừng có chơi với nàng ở trên giường quá nhiều. Để tránh nhiều chuyện xảy ra...

Nhưng là, cái tên đó đã hiểu sai rồi. Lãnh Diệc Thần hắn chỉ là muốn tra tấn nàng ta thôi, nào có hứng thú làm mấy cái chuyện đó.

https://thuviensach.vn

Hắn bóp bóp trán, nói với Mộc: "Ngươi hãy chuyển lời của ta đến Chu đệ rằng... Chuyện đó chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra."

"Vâng."

Lãnh Diệc Thần vẫn còn muốn hỏi thêm nhiều điều nữa. Thế nhưng khi hắn vừa định mở miệng thì đã nghe vọng lại tiếng gọi của Phượng Dạ Hi từ xa. Lập tức, hắn liền phất tay, nói với Mộc: "Ngươi lui xuống trước đi. Khi nào ta gọi thì lại đến."

"Thuộc hạ xin cáo lui." Nói rồi, hắn tựa như làn khói mỏng manh, liền biến mất.

Khi Phượng Dạ Hi cầm một khay đồ ăn đi vào, liền thấy tên ngốc tử nào đó ngồi thừ người ra. Vẻ mặt vô cùng đâm chiêu.

Nàng liền để khay đồ ăn xuống bàn, tiếng động đủ lớn đủ kinh động hắn: "Vương gia, đang nghĩ gì thế?"

"Ưm, không có gì đâu? Ta chỉ đang nghĩ rằng... Nương tử à, khi nào chúng ta mới thành thân vậy? Ta không chờ lâu được đâu." Nói rồi, hắn liền như con bạch tuộc, dựa sát vào người nàng, làm nũng.

Nàng không nói hai lời liền đẩy hắn ra: "Chuyện này thì ta không biết. Nhưng trước tiên ta muốn hỏi, tại sao ngài vẫn chưa đi tắm hả? Thế này thật bẩn chết được."

"Ô ô, nương tử ăn hiếp ta, nàng mắng ta, chê ta bẩn."

"Haizz, thôi không nói với ngài nữa. Mau đi tắm đi rồi lại vào ăn. Nhanh lên, nếu không đồ ăn nguội sẽ mất ngon."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy, buồn bã ủy khuất rời đi. Mà lúc này, trên gương mặt hắn đã hồi phục vẻ ngốc nghếch đáng yêu như thường ngày.

https://thuviensach.vn

Không còn vẻ lạnh lùng đến bức người kia nữa.

Một lát sau, hắn tắm xong liền trở lại, thấy trên bàn là một đống đồ ăn thơm ngon. Cầm lòng không nổi liền chạy lại, tay cầm muỗng đũa, ăn như con hổ đói.

Phượng Dạ Hi thấy vậy liền phì cười, nàng xoa xoa đầu hắn, nói: "Ngài ăn từ từ thôi, ăn nhanh quá sẽ bị mắc nghẹn, nguy hiểm lắm."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy cũng rất muốn trả lời, nhưng khổ nổi miệng hắn đang ngốn một đống thức ăn, thậm chí ngay cổ họng cũng có. Hắn không nói được, cũng không nuốt trôi đám thức ăn trong họng xuống được, cảm giác rất khó thở. Lãnh Diệc Thần quay sang Phượng Dạ Hi, 'ưm ưm' vài cái, tỏ vẻ khó chịu. Hắn lấy tay bưng lấy cổ họng, không ngừng chỉ vào đó. Sắc mặt tái nhợt, trông rất khó coi.

Thấy vậy, nàng liền biết là hắn bị mắc nghẹn rồi. Haizz, ngay lúc nàng vừa cảnh báo xong thì đã bị. Hắn đúng là ngốc tử hậu đậu mà.

Đi đến bàn trà, nàng cầm tách, rót cho hắn một chén trà Tĩnh Liên, thấy hắn sắp không chịu được nữa, nàng hối hả chạy lại, vuốt vuốt lưng cho hắn, đưa chén trà mình đang cầm trong tay cho hắn uống.

Lãnh Diệc Thần uống xong một mạch liền cảm thấy thoải mái. Thức ăn trong cổ họng cũng đã nuốt xuống bụng. Hắn thở phào, mếu máo khóc: "Huhu, ta lúc đó thật khó thở, thật khó chịu lắm. Đến nói chuyện cũng chẳng được, nuốt cơm xuống cũng không xong."

"Được rồi được rồi. Ta biết mà, Vương gia ngoan, ngài đừng sợ nữa, mọi chuyện đã ổn rồi!"

Hắn ngước mặt lên nhìn nàng, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt: "Ô ô, nhưng ta vẫn còn sợ lắm."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi xoa xoa lưng hắn, dịu dàng trấn an: "Ngoan, ổn rồi. Ngài cảm thấy đỡ hơn chưa?" Giọng nói của nàng rất nhẹ, như đang dỗ dành em trai mình vậy.

"Ừm, nhờ có nương tử mà đỡ hơn nhiều rồi." Hắn mỉm cười nhìn nàng, tuy vẫn còn vương vài giọt nước mắt trên má, nhưng cũng đã nín khóc.

"Vậy là tốt rồi. Nào, Vương gia mau ăn hết số thức ăn còn lại đi. Ăn nhiều mới mau lớn được chứ!" Bỏ thức ăn phí lắm nha, hơn nữa còn là nàng cực công chế biến như vậy.

Lãnh Diệc Thần liền nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, lập tức, khuôn mặt vốn tuấn mỹ liền trở nên méo xẹo, tái nhợt. Hắn vùng vằn, đứng phắt dậy: "Không, bản vương không ăn. Thứ đó thật ghê tởm, chúng làm bản vương khó chịu."

Aizz nha, tiểu tổ tông nhà ta lại giận dỗi rồi. Vì mỗi khi hắn giận sẽ tự động xưng hô là 'bản vương'. Nàng biết hắn sợ sẽ gặp phải trường hợp giống như lúc nãy, sợ mình sẽ mắc nghẹn. Nhưng mà, cẩn thận một chút là được rồi chẳng phải sao? Chỉ tại lúc nãy hắn ăn quá nhanh thôi mà. Hơn nữa, số thức ăn còn thừa này mà bỏ đi thì sẽ rất phí. Nàng sẽ rất tiếc đó!

Nghĩ vậy, nàng liền nhìn Lãnh Diệc Thần với một bộ mặt thân thiện, mỉm cười nói: "Vương gia, ngài là ngoan nhất. Ăn hết số thức ăn kia được không? Ngài xem, chẳng phải chúng chỉ còn lại một ít sao? Ngài đổ đi thì cũng là rất phí. Ăn đi được không? Ăn xong ta sẽ thưởng cho ngài."

Nghe đến chữ 'thưởng', Lãnh Diệc Thần lập tức nít khóc. Hắn quay sang nhìn nàng, vẻ mặt đầy háo hứng chờ mong: "Có thật vậy không nương tử?"

"Ừm, đương nhiên rồi!"

"Vậy nàng sẽ thưởng cho ta cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Cái này..." Nàng vẫn là chưa có nghĩ ra nên thưởng cái gì. Chỉ là muốn tiểu tổ tông này ăn hết thức ăn nên mới buộc miệng nói như vậy, hòng dụ dỗ được hắn. Nhưng là... Hắn hỏi như vậy thì nàng phải trả lời như thế nào đây?

Đột nhiên nàng cảm thấy trên mũi lành lạnh. Ngước lên nhìn một cái, hoá ra là tuyết đã rơi rồi. Điều này khiến nàng nhớ lại cảnh tượng đã thấy lúc sáng. Giữa nền trời tuyết lạnh giá, vậy mà tất cả mọi người đều vui vẻ ra phố, tung tăng dạo chơi, mua sắm đồ đạc, bán đủ các loại hàng. Cảnh tượng tấp nập như vậy, tạo nên muôn trùng màu sắc, phủ khắp kinh thành, làm sáng rực nơi đây giữa nền tuyết lạnh giá.

Trong đầu nàng liền loé lên một ý nghĩ, liền quay sang nói với Lãnh Diệc Thần: "Vương gia, như vầy đi. Nếu người chịu ăn hết số thức ăn kia, ta sẽ dẫn người ra ngoài dạo chơi kinh thành, có chịu không?" Như sợ hắn sẽ không đồng ý, nàng có bổ sung thêm một câu: "Ở ngoài đó có rất nhiều thứ hay ho, nhiều đồ ăn ngon và nhiều đồ đẹp nữa. Ngài chắc chắn sẽ thích."

Lập tức, đôi mắt của hắn liền loé sáng lên: "Thật như vậy sao?"

"Là thật, ta chắc chắn." Nàng gật đầu kiên định.

"Được, nếu đã vậy thì ta sẽ ăn hết chỗ này. Xong rồi nương tử sẽ dẫn ta ra ngoài dạo chơi kinh thành, còn mua cho ta thật nhiều đồ đẹp. Có được không?" Hắn đôi con ngươi sáng rỡ nhìn nàng, lấp lánh như những vì sao. Tràn đầy vẻ hy vọng, vui vẻ cùng chờ mong.

"Được, chỉ cần người ăn hết chỗ đó."

"Một lời đã định. Ai thấy hứa sẽ phải nuốt một ngàn cây kim." Hắn giơ ngón út ra, muốn lặp với nàng một lời hứa.

https://thuviensach.vn

Nàng cũng vui vẻ giơ ngón út của mình ra, cùng hắn hứa: "Được, một lời đã định."

*** 00:00 15/2/2018 (1/1/2018) ***

Chúc mừng năm mới, chúc mọi người an khan thịnh vượng, vạn sự như ý.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cảm Giác Nóng

Ăn xong, Lãnh Diệc Thần háo hức chạy lại, nắm lấy tay áo nàng, làm nũng: "Nương tử nương tử yêu dấu. Có thể đi dạo kinh thành được chưa?"

"Từ từ, không cần gấp." Nàng đưa ngón trỏ lên, khẽ chạm vào môi hắn, chiêu này rất hữu dụng, ngay lập tức làm cho hắn im miệng: "Chúng ta còn phải chuẩn bị vài thứ nữa mới đi được."

Lãnh Diệc Thần đang đứng ngây ra như trời trồng, căn bản chẳng biết những gì nàng nói nữa. Đây là lần đầu tiên nương tử chủ động đụng chạm hắn, thật đáng kinh ngạc. Nhưng bất quá, làn da nàng mềm mịn như vậy, lại trắng hồng, thơm mát như vậy, khi chạm vào bạc môi mỏng của hắn, càng làm hắn cảm thấy ngứa ngáy trong người, đặc biệt là thân dưới, cảm giác này còn khó chịu hơn lúc nãy mắc nghẹn nữa.

Hắn nắm lấy ngón tay trắng nõn của nàng, ngây người ra một lúc rồi cho luôn vào miệng: "Nương tử, tay nàng thật thơm."

Phượng Dạ Hi đen mặt. Sao hắn có thể biến thái đến mức độ đó cơ chứ? Ngậm tay của nàng, còn nói nó thơm... Thật hết nói nổi mà.

Vẫn còn đang tức giận, nàng chưa kịp định thần lại thì đã nghe giọng nói của ngốc tử vang lên.

"Nương tử, ta nóng lắm, cảm thấy khó chịu lắm." Hắn chỉ tay xuống thân dưới của mình: "Dưới này này, nó cứ trương trướng, khó chịu lắm."

https://thuviensach.vn

Theo sự chỉ dẫn của hắn, tầm mắt nàng cũng dần dời xuống phía dưới. Lập tức, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng. Nàng xua tay, lấp liếm cho qua.

"Đây... Chuyện này... Chắc chỉ là do trời quá nóng mà thôi." Nàng ho khẽ, cố che giấu đi khuôn mặt đỏ bừng của mình: "Ngài chỉ cần đi tắm nước lạnh cho mát mẻ là được."

Lãnh Diệc Thần vô cùng tin tưởng lời nàng nói: "Ta biết rồi nương tử, vậy thì ta sẽ đi tắm lại lần nữa. Đúng là trời cũng nóng thật ấy." Hắn nhìn thẳng vào mặt nàng: "Cho nên, mặt nàng cũng đang đỏ bừng kìa. Nương tử, nàng cũng nên đi tắm đi thôi. Xong rồi chúng ta sẽ đi dạo kinh thành."

"Khụ khụ. Được rồi. Nhưng ta phải về Đàn Hương các chuẩn bị vài thứ. Còn ngài, nếu muốn giảm cảm giác khó chịu đó đi thì vẫn là nên tắm lại lần nữa bằng nước lạnh. Còn không thích thì tuỳ ngài." Nói xong, nàng che mặt chạy thẳng về Đàn Hương các, bỏ lại Lãnh Diệc Thần vẫn đứng ngây ngô, không hiểu gì.

Về tới Đàn Hương các, nàng chạy thẳng một mạch vào trong phòng, ngồi xuống bàn trà, rót một chén trà uống: "Ôi, chết ta rồi chết ta rồi. Xấu hổ chết thôi."

Linh Nhiên đang dọn dẹp phòng, thấy Phượng Dạ Hi hốt hoảng chạy từ bên ngoài vào, gương mặt lại đỏ ửng. Nàng liền buông bỏ công việc, nhẹ nhàng đi đến, hỏi: "Có chuyện gì vậy thưa tiểu thư? Sao trông người có vẻ hốt hoảng thế?"

"Ta... Ta... Ôi, ta không còn mặt mũi ra đường nữa rồi!"

Nàng thật không ngờ, chỉ vì một hành động nhỏ của nàng, khẽ đặt một ngón tay lên bạc môi của hắn thôi, vậy mà hắn lại nổi lên phản ứng nguyên thủy của nam nhân. Mà đã nổi lên phản ứng thì cũng không nói gì đi. Đã vậy, hắn còn không biết mình bị gì, còn chỉ vào chỗ đó... Ôi, nghĩ lại liền

https://thuviensach.vn

đỏ mặt, nàng còn nhớ lúc đó... Khi nhìn xuống, nàng thấy nó trướng lên... Xấu hổ quá, không dám nghĩ tiếp nữa!

Mà nàng cũng thật không thể ngờ rằng, Lãnh Diệc Thần lại ngốc đến vậy, đến cả cảm giác nguyên thủy nhất mà hắn cũng không biết ư? Ôi, điên thật rồi!

Thấy Phượng Dạ Hi trầm ngâm, Linh Nhiên liền hỏi: "Tiểu thư, người có chuyện gì mà sầu tư thế, nói cho Linh Nhiên biết đi, biết đâu Linh Nhiên có thể giúp được người?"

Nghe nói vậy, Phượng Dạ Hi lại bất giác nhớ đến cảnh tượng lúc nãy, lúc tầm mắt nàng nhìn xuống phía dưới của hắn, mặt càng đỏ hơn, nàng ngượng ngùng xua tay: "Không, không có gì đâu. Ta trở về lấy chút đồ rồi lại đi. Ngươi mau đi làm việc tiếp đi."

"Chẳng hay tiểu thư muốn lấy thứ gì ạ? Để Linh Nhiên lấy giúp người."

"Ta đã bảo là không cần rồi, ngươi mau đi làm việc của mình đi." Nói rồi, nàng đi về phía tủ đồ của mình, nhưng đột nhiên nhớ ra một điều, nàng quay sang dặn dò Linh Nhiên: "Có thể là tối nay ta sẽ không về đâu." Nàng vừa nói, vừa nhanh tay lấy ra một chiếc tay nải, soạn một chút đồ đạc rồi bỏ vào trong đó.

Linh Nhiên liền tràn đầy nỗi lo lắng: "Không về? Vậy thì tiểu thư người sẽ đi đâu được cơ chứ?" nàng rất lo, sợ có chuyện gì đó không hay xảy ra với tiểu thư thì sao? Quốc Công sẽ trách mắng nàng cho xem.

"Nhiều chuyện! Ta đi đâu thì phải nói cho ngươi biết sao?" Nói xong, dường như nhận ra mình có hơi nặng lời, hơn nữa, thấy thái độ của Linh Nhiên cũng là vì lo lắng cho mình, vì vậy nên nàng liền sửa lại: "Ta biết ngươi lo lắng cho ta, nhưng mà ngươi yên tâm đi, ta chỉ nói là không về Đàn Hương các thôi chứ đâu nói là rời khỏi Vương phủ đâu."

https://thuviensach.vn

Linh Nhiên nghe vậy liền hiểu ra, nhìn nàng bằng cặp mắt mờ ám.

Dạo gần đây trong Vương phủ dấy lên một tin đồn, đó là Nam Cung tiểu thư và Lan Lăng Vương đã viên phòng. Ngày nào cả hai cũng ngủ chung với nhau. Cho nên tiểu thư nói không về Đàn Hương các, tức là người sẽ ngủ lại phòng của Vương gia.

Nhận thấy ánh mắt mờ ám của Linh Nhiên, Phượng Dạ Hi khẽ ho khan một tiếng, sau đó nói: "Vậy thôi, ta chuẩn bị xong hết rồi. Ta đi đây." Nói rồi, nàng quàng tay nải lên vai, hướng thẳng nơi ở của Lãnh Diệc Thần đi tới.

Khi nàng tới nơi đã sớm thấy một nam nhân yêu nghiệt ngôi ngây ngốc nhìn ấm trà đã sớm nguội. Thấy nàng đi tới, nam nhân đó như một đứa bé, chạy lại quấn lấy nàng.

"Nương tử, nàng tới chậm, vi phu chờ nàng thật lâu chết mất." Lãnh Diệc Thần như một đứa bé bị bỏ rơi, hờn dỗi cọ cọ vào người Phượng Dạ Hi.

"Khụ, ta xin lỗi." Nàng quan sát hắn một lượt từ trên xuống dưới, bạo gan hỏi: " Vương gia, người đã tắm lại chưa thế? Đã hết khó chịu chưa?"

"Nghe lời nương tử, ta đã tắm lại bằng nước lạnh, quả nhiên cảm giác dễ chịu hơn nhiều." Hắn tươi cười nhìn nàng: "Nhưng hình như ta thấy nương tử tệ lắm. Mặt nàng đỏ bừng lên đấy thôi. Nương tử, nàng sốt sao?"

Phượng Dạ Hi đưa tay sờ sờ mặt mình. Quả thật có chút nóng. Xem ra mặt nàng lúc này đã đỏ bừng rồi: "Không sao đâu, ta chỉ là hơi khó chịu nên mặt mới đỏ như thế thôi."

"Ừm, vậy ta nhanh đi thôi." Lãnh Diệc Thần chạy trước, hướng thẳng cổng Vương phủ mà đi.

https://thuviensach.vn

Haizz, tên ngốc này, cái này là phải lén trốn ra cơ mà. Chứ nếu không tin tức nàng và hắn trốn phủ ra ngoài chơi đến tai Hoàng thượng và Thái hậu, khẳng định sẽ chết cả hai. Nghĩ vậy, nàng nhanh chóng kéo hắn lại, nói: "Vương gia, trước khi đi phải thay những y phục này vào."

Lãnh Diệc Thần dừng lại, nhìn nàng với cặp mắt tràn đầy vẻ mông lung: "Tại sao?"

"Chúng ta đây là trốn mọi người đi chơi, biết không? Phải cải trang bằng cách mặc những y phục này vào. Hơn nữa, không được đi cổng chính, chúng ta phải trèo tường mà ra."

Nghe vậy, Lãnh Diệc Thần liền vỗ tay vui mừng: "Hoan hô, ta thích chơi trò cải trang lắm, hơn nữa cũng thích trèo tường. Nào, mau đi thôi."

Nói rồi, hắn cầm bộ phục nàng đã sớm chuẩn bị, vào trong phòng thay. Tuy nhiên, hắn lại không biết mặc y phục. Phượng Dạ Hi liền bí mật sai một cô cung nữ đến thay cho hắn, sau đó cho nàng ta ít ngân lượng để bịt miệng.

Sau khi cả hai đều thay đồ xong, liền trèo tường trốn đi chơi. Kế hoạch quá thuận lợi, cuối cùng cả hai đã có một ngày đi chơi vui vẻ rồi.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Dạo Chơi Kinh Thành

Trên đường đi có không ít người hướng nàng và hắn nhìn chằm chằm. Lý do rất đơn giản, mặc dù đã hoá trang, trên mặt cũng đã mang mặt nạ, thế nhưng vẫn không thể che được khí thế bức người của họ, trên người nàng và hắn đều có khí chất của con nhà quyền quý. Hơn nữa, mặc dù hoá trang, nhưng cả hai người đều hoá trang thành lái buôn, mặc vào y phục bằng lụa là gấm vóc quý giá. Thế nên có rất nhiều người để ý cũng đúng.

Còn về phần Lãnh Diệc Thần, hắn như hoàn toàn không bận tâm đến những ánh nhìn xung quanh. Tên ngốc này cứ chạy nhảy khắp nơi, thấy thứ gì hay liền dừng lại, coi coi lựa lựa, rồi thứ nào thích thì mua. Còn về phần ngân phiếu... Đương nhiên là nàng trả rồi, vì tên ngốc này đâu biết dùng tiền tệ đâu.

Tức hơn nữa là hắn còn bảo nàng mua một cái bao thật to, đi theo sau làm nô bộc cho hắn. Những thứ hắn mua đều thảy vào cái túi của nàng, rồi bắt nàng xách đi.

Lúc đầu, vì nghĩ hắn đã lâu không ra ngoài chơi nên thấy thích thú cùng lạ lẫm, nghĩ hắn muốn khám phá cảnh vật bên ngoài cung. Thế nên nàng nhịn, nhân nhượng, mặc cho hắn phá. Thế nhưng càng ngày càng quá đáng rồi. Phượng Dạ Hi nàng không nhịn nữa.

Nàng ném phăng cái bao chứa đồ lặt vặt của hắn xuống. Tức giận xoay gót quay người đi.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần tuy ngốc nhưng cũng phát hiện điều bất thường. Hắn bỏ phăng những món đồ đang cầm trên tay xuống, ba chân bốn cẳng chạy về phía nàng. Nắm lấy tay áo nàng nũng nịu.

"Nương tử, nàng giận vi phu sao? Sao lại bỏ đi thế kia? Sắc mặt nàng cũng rất tệ nha."

Phượng Dạ Hi không nói gì, chỉ 'hừ' một cái, gạt tay hắn ra sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này đây, Lãnh Diệc Thần đã thật sự mếu máo rồi. Hắn không biết mình đã làm sai việc gì, cớ sao nương tử lại giận hắn như vậy?

Mắt thấy Phượng Dạ Hi ngày càng đi xa, Lãnh Diệc Thần hoảng hốt, vội vàng chạy đến cạnh nàng, ôm chầm lấy nàng vào lòng, nức nở nói: "Nương tử nương tử, sao lại chạy đi thế? Nàng đừng đi mà, đừng lạnh lùng với ta như thế, ta rất sợ bị nàng bỏ lại đây một mình." Vừa nói, hắn vừa khóc, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt yêu nghiệt. Còn không quên vùi đầu mình vào vai nàng mà khóc.

Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy vai mình ướt đẫm một mảnh lớn. Hơn nữa, tên ngốc này cứ ngây ngô ôm nàng mà khóc giữa thanh thiên bạch nhật, lại giữa chốn đông người qua lại. Không biết nãy giờ đã có bao nhiêu người đi ngang qua chỗ nàng và hắn rồi cười nhạo rồi. Ôi, xấu hổ chết mất!

Tên ngốc này, hắn còn không biết mình sai chỗ nào sao? Lại còn hỏi ngược lại nàng? Mặc dù có chút tức giận, nhưng là đây cũng là lần đầu tiên hắn ra ngoài kinh thành dạo chơi, tránh không được kích động cũng là việc đương nhiên. Cho nên... Haizz, sao nàng lại đi so đo với một tên ngốc cơ chứ? Lại quên mất là hắn ngốc rồi.

Nhưng việc quan trọng trước tiên là phải tìm một chỗ rồi dỗ hắn, không thể cứ ở trước mặt toàn dân thiên hạ trình diễn màn ân ái này được.

https://thuviensach.vn

Nghĩ rồi, nàng vùng vẫy, thoát khỏi vòng ôm của hắn, sau đó quay lại, nắm lấy vai của hắn, chân thành nói: "Vương... À không, Lãnh Diệc Thần... Trước tiên chúng ta nên tìm một chỗ nào đó ngồi xuống đi. Ta mỏi chân, hơn nữa còn đói bụng. Chúng ta đi ăn được không? Đừng khóc nữa nào, ngoan nào!" Nàng vừa nói vừa xoa đầu hắn, tuy nhiên hắn lại cao hơn nàng một cái đầu nên việc này có chút khó khăn.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền nít khóc: "Thật không? Nương tử không giận ta nữa chứ?"

"Đương nhiên là không rồi. Tại sao ta lại giận ngài chứ?" Nói rồi, nàng nắm tay hắn dắt đi: "Đi nào! Phía trước có một tửu lâu khá lớn, chúng ta vào đó ăn chút gì nhé."

"Ừm." Ngốc tử không nói hai lời liền gật đầu.

Vì vậy, cả hai liền hướng phía tửu lâu đó đi tới.

Tửu lâu này nằm ở mặt tiền kinh đô, nơi nhiều người qua lại nhất, cho nên khách vào ăn rất đông, kể cả trong nước lẫn ngoài nước. Khiến nơi này làm ăn rất phát đạt, nói đây là tửu lâu lớn nhất Nam Nhạc quốc cũng không sai.

Quy mô của nó cũng không nhỏ. Tửu lâu rất rộng, có năm tầng, mỗi tầng có sức chứa hơn hai trăm người. Được xây dựng bởi những chuyên gia tốt nhất, loại gỗ tạo nên nơi đây của là loại hảo hạng, mái ngói đỏ chót được lợp bằng một loại ngói tốt, xếp đều với nhau nhìn rất đẹp.

Trước cửa treo một bảng hiệu thật lớn, thật lộng lẫy, như muốn thể hiện uy nghiêm của tửu lâu này. Bốn chữ 'Thiên Phúc tửu lâu' cực kì tránh lệ, nét chữ như rồng bay phượng múa.

Phượng Dạ Hi hỏi một tiểu nhị: "Này tiểu nhị, ta muốn đến đây đánh chén một bữa, cho hỏi ăn ở tầng nào?"

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị này là người lâu năm trong nghề, vừa nhìn là đã biết Phượng Dạ Hi cùng Lãnh Diệc Thần là người giàu có, vì loại vải bọn họ mặc trên người rất tốt, chỉ có nhà giàu mới có. Thế nên tiểu nhị liền nở nụ cười tươi, nói: "Ây da, cô nương đây chắc hẳn là lần đầu tiên đến Thiên Phúc rồi đúng không?" Nói xong lại bắt đầu huênh hoang: "Thiên Phúc chúng tôi ấy hả, giá cả tốt, phục vụ cũng tốt, cảnh đẹp, đồ ăn ngọn, rượu hảo hạng,... không thiếu thứ gì cả."

"Ngừng ngừng ngừng." Phượng Dạ Hi xua tay: "Trả lời câu hỏi của ta đi. Khi nào chọn được chỗ ngồi tốt ta sẽ gọi món. Nhanh lên."

Dường như biết mình thất thố, tiểu nhị ngượng ngùng gật đầu, sau đó, gã chìa tay ra, làm một bộ dạng mời, nói: "Mời hai vị đi theo ta. Đảm bảo sẽ có chỗ ngồi tốt nhất cho hai vị." Nói rồi, gã dẫn đường đi.

Lãnh Diệc Thần nhìn nơi này đông người, lại ngột ngạt, còn cả cái tên nói mãi không ngừng kia... Hắn có chút sợ hãi, liền kéo ống tay áo của Phượng Dạ Hi, mếu máo: "Nương tử, khi nào mới được ăn, ta đói, ta cũng sợ nữa, nơi này thật ồn ào." Hắn còn che kín hai tai lại.

Nàng dỗ dành hắn: "Sắp tới rồi, ngài ráng một chút nữa đi." Rồi nàng quay sang nói với tiểu nhị: "Ta muốn một gian phòng hảo hạng, nhưng phải yên tĩnh. Tiền bạc không thành vấn đề."

Tiểu nhị vừa nghe thấy hai chữ 'tiền bạc' mắt liền sáng lên. Miệng cũng cười tươi hơn: "Xin khách quan cứ yên tâm. Ở Thiên Phúc, không gì là không có. Xin mời hai vị đi theo ta đến lầu ba."

Phượng Dạ Hi gật đầu, nắm tay kéo Lãnh Diệc Thần đi. Được nương tử nắm tay, hắn cũng không cảm thấy sợ hãi nữa. Ngược lại miệng còn cười toe toét như đứa trẻ mới được cho kẹo.

Đi khoảng một đoạn nữa, tiểu nhị liền dừng lại ở một căn phòng nọ, gã nói: "Khách quan, đây chính là gian phòng hảo hạng, đảm bảo yên tĩnh

https://thuviensach.vn

tuyệt đối."

Phượng Dạ Hi gật đầu: "Được rồi, ta muốn gọi món, mau đưa thực đơn cho ta."

"Có ngay có ngay." Tiểu nhị hai tay đưa thực đơn cho nàng: "Hai vị khách quan cứ thoải mái gọi món. Chút nữa gọi ta đến." Nói xong hắn liền chạy đi. Còn không quên đóng cửa phòng lại.

Người đã đi, Phượng Dạ Hi liền đưa thực đơn cho Lãnh Diệc Thần xem, kết cục làm nàng rất ngạc nhiên, hắn có thể đọc được hết tất cả những chữ có trong thực đơn này.

"Ngài... Biết chữ sao?" Nàng không kìm được hỏi.

"Đương nhiên rồi, cái này là mẫu hậu cùng hoàng huynh đã dạy ta. Những chữ này đọc rất đơn giản nha." Nói xong, hắn lại nhăn mặt: "Nương tử nghĩ ta không biết chữ hay sao?"

"Cái này... Không có." Nàng gãi gãi đầu, ho khan: "Nào, ngài mau chọn món đi. Ta cũng đói bụng lắm rồi."

"Ừm, vậy ta ăn bánh màn thầu năm cái, cơm chiên trứng hai phần, gà quay một con, trà Tĩnh Liên hảo hạng." Liệt kê xong, hắn quay sang hỏi nàng: "Còn nương tử, nàng ăn gì a?"

Phượng Dạ Hi nghe xong liền lấp bấp kinh hãi: "Những... Những thứ ngài vừa kêu là để ngài ăn một mình hay sao?"

Lãnh Diệc Thần chắc nịch gật đầu: "Đương nhiên rồi a, từ sáng đến giờ ta chỉ mới ăn có một lần, hơn nữa lúc ở dưới lầu, nghe mùi thức ăn quá thơm. Khiến ta không nhịn được đói rồi."

https://thuviensach.vn

Tên này... Sức ăn cũng lớn thật. Nhưng thôi bỏ đi, dù sao tiền cũng là tiền của hắn. Nàng đâu thể không cho hắn ăn cơ chứ.

"Vậy ta ăn một phần cơm chiên trứng, hai cái màn thầu và trà hoa hồng đi." Vừa nói nàng vừa ghi vào một mảnh giấy con con. Sau đó đứng lên: "Ta đi tìm tiểu nhị gọi món. Giờ này chắc hắn không còn ở gần đây đâu, có gọi hắn cũng không nghe. Ngài ngoan ngoãn ở đây nhé, không được đi đâu đấy."

Lãnh Diệc Thần gật gật đầu: "Hảo, ta sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ nương tử."

Nàng cười, rời đi. Sau khi tìm thấy tiểu nhị, nàng đưa tờ giấy nhỏ cho gã, còn bảo gã làm món nhanh lên, nàng và... phu quân sắp chết đói rồi. Gã liền cười cười rời đi.

Phượng Dạ Hi vui vẻ đi lên gian phòng của nàng và Lãnh Diệc Thần. Vì cười rất vui vẻ nên hai mắt nàng híp lại, căn bản không có nhìn kĩ đường xung quanh. Do vậy, không cần thận liền đụng trúng một người, cả hai ngã nhào ra sàn, mà oái âm thay, nàng lại nằm đè lên người y.

"Ai da, đau quá. Chết cái lưng của ta mất." Phượng Dạ Hi gồng mình đứng lên, sau đó quay sang hỏi người đã bị mình 'đè trúng': "Này, ngươi không sao chứ?"

Y lạnh lùng ngẩng đầu lên, đuôi mắt khẽ liếc qua nàng một cái, sau đó liền rời đi: "Đa tạ cô nương quan tâm. Tại hạ không sao, là do tại hạ bất cẩn, đi không nhìn đường nên mới đụng trúng cô nương." Ngữ khí của y rất nhẹ nhàng và khách sáo, khiến người ta không biết nói gì.

Mà Phượng Dạ Hi cũng thấy thần một chốc. Nam nhân trước mặt nàng rất tuấn mỹ nha. Hắn toàn thân bạch y, mái tóc dài đen mượt lại hoàn toàn trái ngược lại. Đôi mắt băng lãnh cụp xuống, lại càng tăng vẻ hấp dẫn. Mặc dù vẻ tuấn mỹ này lại hoàn toàn khác với Lãnh Diệc Thần, nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

làm người ta vừa nhìn vào đã bị hớp hồn. Thế nhưng nàng chỉ thất thần chốc lát thôi, vì nhớ ra còn có tên ngốc đang đợi nàng trên kia.

Cho nên liền nói: "Sao ngươi có thể nói vậy được. Là do ta đi không nhìn đường trước." Vừa nói, nàng vừa móc hầu bao ra, cầm một ít bạc nhét vào tay hắn: "Đây là chút bạc coi thay lời xin lỗi của ta. Nếu có bị thương hãy lấy chút bạc này đến y quán chữa trị. Xin lỗi, ta còn có việc phải đi trước. Hẹn gặp lại." Nói xong, nàng không ngoảnh mặt lại mà đi thẳng. Vì tên ngốc nhà nàng vẫn đang chờ nàng nha, chắc hắn đang sợ lắm rồi, vì vậy phải nhanh về cạnh hắn thôi.

Bạch y nam tử tay cầm chút vụn bạc của nàng, chỉ thấy khoé miệng y khẽ nhếch lên, lại hạ xuống. Y nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, quăng số bạc đó ra ngoài. Sau đó cũng rất tiêu soái dùng khinh công rời đi.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Dạo Chơi Kinh Thành (2)

Vừa mở cửa phòng ra, một thân hình liền nhào tới ôm lấy nàng, làm nàng ngạt thở vô cùng, nhưng nghe tiếng nức nở của hắn, nàng biết hắn vô cùng sợ hãi, liền nhẹ giọng an ủi: "Ngoan, Vương gia ngoan không khóc, ngài là ngoan nhất, được không?" Vừa nói, nàng vừa xoa xoa đầu hắn, muốn giảm bớt sự sợ hãi cho hắn.

"Hức hức." Nhưng vô tác dụng, ngốc tử Vương gia cứ khóc mãi không ngừng, miệng còn không ngừng thút thít, kể lể với nàng: "Ô ô, nương tử đi đâu bây giờ mới về? Ta đã rất sợ hãi, vừa đói bụng, vừa lo lắng nữa. Ta cứ sợ nương tử sẽ không trở về, nàng sẽ vứt bỏ ta luôn, vì lúc nãy ở trên phố nàng cũng bỏ đi như vậy. Hơn nữa ta cũng sợ nàng sẽ gặp chuyện xấu. Vì nàng đi lâu như vậy." Hắn nức nở.

Phượng Dạ Hi vừa nghe liền lập tức mềm lòng. Hoá ra hắn khóc là vì sợ nàng sẽ có chuyện a. Cũng tại nàng đi lâu như vậy aizz. Hơn nữa hắn còn sợ nàng bỏ hắn mà đi luôn, vì lúc nãy do hắn trẻ con quá nên nàng đã quăng bao đồ chơi của hắn đi, sau đó một mạch đi thẳng không quay đầu lại. Vì vậy nên hắn sợ. Dù sao hắn cũng chỉ mới 'mười tuổi' nha.

Nàng xoa xoa lưng cho hắn, cất lên giọng nói thật dịu dàng, nhẹ nhàng dỗ dành hắn: "Ngoan, ta sẽ không đi nữa. Sẽ ở đây bầu bạn cùng với ngài. Cùng ngài ăn, sau đó cùng ngài đi dạo phố mua đồ, ngài muốn thứ gì thì mua thứ nấy. Ta tuyệt đối sẽ không giận mà bỏ về trước. Được không? Nào, đừng khóc nữa."

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần nghe vậy khẽ mỉm cười, 'ừm' một tiếng rồi nín khóc. Hắn giơ ngón út ra trước mặt nàng, nói: "Vậy nương tử hứa đi. Hứa sẽ không bỏ đi nữa. Nếu thất hứa sẽ biến thành cẩu."

Phượng Dạ Hi phì cười, cũng giơ ngón áp út ra, móc ngoéo với hắn: "Được, ta hứa, nếu ta bỏ ngài lại nơi này thì ta sẽ biến thành cẩu."

"Một con cẩu hôi thối, xấu xí, mập mạp."

"Được, biến thành một con cẩu hôi thối, xấu xí, mập mạp."

"Nhất trần đời."

"Ừm, nhất trần đời."

"Nương tử hứa rồi đấy, hứa rồi đấy. Ta biết nương tử yêu ta nhất mà. Nàng sẽ không bỏ ta mà đi đâu." Lãnh Diệc Thần vui mừng nhảy cẩng lên.

Phượng Dạ Hi cười to, tiến đến cốc nhẹ vào đầu hắn: "Được rồi, đến đây. Đồ ăn sắp đến rồi. Chúng ta cùng ăn nào."

Lãnh Diệc Thần ngoan ngoãn đi lại, ngồi xuống đệm mềm mại. Vì bàn nơi này là loại bàn thấp, sàn cũng được làm bằng loại gỗ quý nên buộc phải ngồi đệm. Tuy nhiên, việc này khiến cả hai đều thoải mái.

Cũng đúng lúc đó, tiểu nhị lúc nãy đã đem đồ ăn lên đến nơi. Tuy nhiên, vì đồ ăn quá nhiều nên một mình gã mang không hết, liền nhờ thêm vài tên phục vụ khác.

Gã đặt đồ ăn xuống bàn, miệng cười toe toé: "Hai vị khách quan, đây là những món mà các vị đã gọi. Xin lỗi vì đã để các vị đợi lâu."

"Không hề, ta thấy Thiên Cát các ngươi làm ăn rất được. Món gọi lên cũng rất nhanh mà." Nàng cười, cầm lấy đôi đôi gõ gõ lên mặt bàn: "Chỉ là không biết... Mùi vị của những món này có ngon hay không thôi."

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, tên tiểu nhìn chỉ còn biết cười gượng, gã nói: "Ha ha, vị khách quan này thật vui tính. Nhưng chắc chắn món ăn của Thiên Phúc sẽ không làm các vị thất vọng đâu. Đồ của tửu lâu này là độc nhất vô nhị, khắp thiên hạ chỉ có một thôi đấy."

"Thôi được rồi được rồi. Ta biết rồi, tửu lâu lớn nhất Nam Nhạc quốc, nếu đồ ăn không ngon thì còn mở cửa làm gì cơ chứ." Phượng Dạ Hi xua xua tay: "Các ngươi mau đi ra đi, chúng ta còn phải ăn."

Nghe được những lời nói của nàng, tiểu nhị cảm thấy phấn khích hơn hẳn, gã cúi đầu: "Vậy thì chúc hai vị đây ăn ngon miệng." Nói xong, gã liền dẫn đám phục vụ kia rời đi.

Trong gian phòng nhỏ chỉ còn lại Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần. Nàng đưa cho hắn một đôi đũa, nhìn hắn nói: "Đây, ngài mau ăn đi rồi còn có sức mà đi dạo phố với ta chứ. Trời sắp tối đến nơi rồi, còn không ăn nhanh thì trời sẽ khuya đấy. Đến lúc đó phải về Vương phủ, không còn được đi dạo phố đâu."

Nghe đến ba chữ 'đi dạo phố'. Hai mắt Lãnh Diệc Thần sáng rực. Hắn 'ừm' liên tục. Sau đó đưa tay cướp lấy đôi đũa từ tay nàng. Sẵn tiện cầm muỗng lên, hắn múc cơm chiên ăn ngấu nghiến, như kiểu sắp chết đói đến nơi.

Phượng Dạ Hi liền phì cười, sao tên ngốc này lại đáng yêu thế chứ? Nàng nhìn khuôn mặt tuy yêu nghiệt như biểu hiện lại y như đứa trẻ con mười tuổi, đang ăn cơm ngẫu nghiến, liền xoa đầu hắn, nói: "Không nên ăn nhanh như vậy, sẽ nghẹn đó. Ngài không nhớ lúc sáng mình đã mắc nghẹn một lần sao?"

Lãnh Diệc Thần đang ăn phải dừng lại, ngậm một đống cơm trong miệng. Hắn giơ tay cầm lấy cốc nước, uống lia lịa, hòng trôi được đống

https://thuviensach.vn

cơm trong miệng xuống. Vì hắn còn nhớ cảm giác lúc sáng nha. Khó thở khó chịu, cảm giác sắp chết đến nơi.

Sau khi cơm đã trôi hết xuống bụng, hắn buông đũa muỗng ra, chu mỏ, biểu tình rất đáng thương: "Ô, ta không ăn nữa. Mắc nghẹn, ngộp thở... Thật đáng sợ."

"Sao lại không ăn nữa rồi?" Phượng Dạ Hi đen mặt, không phải nàng chỉ mới nói vài lời thôi sao? Sao hắn lại buông đũa ra rồi: "Ngài phải ăn cho hết, nếu không thì lúc đầu đừng gọi ra nhiều món như vậy. Bây giờ mà bỏ đi thì rất phí."

"Ô ô, nhưng rất đáng sợ nga. Ta vẫn còn muốn thở." Vừa nói, hắn vừa làm bộ hít vào thở ra thật mạnh.

Nàng có cảm giác hơi nhức đầu rồi. Liền lấy tay xoa xoa ấn đường, một lúc sau nói: "Phải ăn hết cho ta. Ăn xong ta mới dẫn ngài đi dạo phố." Nàng nhìn hắn đang mếu máo, liền nhẹ giọng khuyên nhủ: "Ta biết ngài rất sợ cảm giác khó thở. Nhưng không sao, chỉ cần ăn thật chậm là không sao. Tuy vậy thì thời gian đi dạo phố sẽ rút ngắn lại, nhưng ngài sẽ dễ chịu, không phải sao? Nào, còn đang đói, ăn đi. Không cần ăn quá nhanh, nhưng cũng đừng ăn quá chậm là được rồi, cứ ăn bình thường thôi."

"Ừm." Lãnh Diệc Thần nghe vậy gật đầu, sau đó vùi đầu vào ăn. Hắn nghe lời Phượng Dạ Hi, ăn không nhanh cũng không chậm.

Nàng rất vui khi hắn nghe lời như vậy. Tuy nhiên, sau một hồi dỗ hắn, nàng cũng cảm thấy đói bụng. Vì vậy cũng cầm đũa lên, ăn cùng hắn.

Thật sự mà nói... Nàng mới ăn có một phần cơm chiên là đã no bể bụng rồi. Vậy mà tên ngốc ấy lại ăn hết tất cả những món mà hắn gọi... Ôi, quả là sức ăn không đáy mà.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, ăn xong hắn lại nói có chút no. Vì vậy nàng liền dẫn hắn xuống lầu tính tiền. Sau đó cùng hắn đi dạo phố cho tiêu cơm.

Trước khi ra khỏi tửu lâu, gã tiểu nhị kia nhìn thấy số bạc mà hai người các nàng trả, mắt gã liền sáng lên. Lớn giọng nói: "Hai vị khách quan, lần sau nếu có dịp hãy ghé qua Thiên Cát của chúng tôi. Nhất định sẽ có những ưu đãi thật hậu hĩnh dành cho các vị." Gã còn mỉm cười, nhằm tăng thêm sức thiện cảm.

Phượng Dạ Hi nghe vậy liền gật đầu một cái: "Được, lần sau nếu ta và... phu quân có đói bụng nhất định sẽ ghé tửu lâu này đánh chén một bữa." Vì dù sao, nơi này làm món cũng rất hợp khẩu vị của nàng, mà tên ngốc nhà nàng ăn cũng rất ngon miệng.

Sau đó, nàng cùng hắn vui vẻ rời đi tửu lâu, tiếp tục đi dạo phố.

Lãnh Diệc Thần nắm tay nàng, cả hai cùng dắt tay nhau đi dạo khắp nơi trong kinh thành. Nơi nào náo nhiệt liền có mặt bọn họ.

Nàng nói: "Vương gia, mỗi khi no quá ngài phải đi bộ như thế này cho tiêu cơm, hiểu không? Nhưng tuyệt đối không được chạy. Vì nếu chạy sẽ bị đau bụng, rất khó chịu."

Ngốc Vương gia liền 'ừm' một cái. Nhưng hắn cũng không có vẻ gì là quan tâm lắm. Chỉ là lời nàng nói thì hắn sẽ nghe thôi.

Mặc dù ăn đã no, nhưng đi lâu như vậy, tên ngốc lại giở chứng. Hắn đòi nàng mua hết đồ ăn vặt này đến đồ ăn vặt khác. Nàng đã bảo những món này rất có hại, thế nhưng hắn lại nũng nịu đòi mua. Chịu không nổi vẻ đáng yêu đó cho nên nàng đành phải mua cho hắn một cây kẹo đường.

Chỉ có một cây kẹo thôi đã làm hắn vui đến mức cười tủm tỉm suốt cả quãng đường đi.

https://thuviensach.vn

Đi một lúc lâu nữa. Nàng phát hiện nơi này vô cùng vắng vẻ, rất ít người qua lại, thế nhưng lại có một sạp bán trang sức. Bỗng dưng, bà lão bán hàng của sạp đó nhìn nàng và Lãnh Diệc Thần một cái. Liền cất tiếng gọi.

"Này cô nương kia."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Vòng Tay Phu Thê

Phượng Dạ Hi cùng Lãnh Diệc Thần quay lại. Nàng chỉ chỉ tay vào mình, hỏi: "Bà lão, bà là người gọi cháu sao?"

Bà lão có vẻ đã gần tám mươi tuổi. Vẻ mặt vô cùng phúc hậu. Bà mỉm cười hiền từ: "Đúng vậy, chính là gọi cháu đấy. Cháu cùng phu quân của mình mau lại đây nào. Ta có cái này cho hai cháu." Bà cười lên, nếp nhăn trên mặt hiện rõ ra. Nhưng lại càng khiến người ta cảm thấy gần gũi hơn.

Vốn Phượng Dạ Hi vẫn còn đang do dự có nên đi lại hay không. Thế nhưng sự do dự đó đã biến mắt từ khi nhìn thấy nụ cười hiền từ của bà lão. Nàng kéo Lãnh Diệc Thần vẫn còn ngơ ngác đi lại. Tuy nhiên, tên ngốc có vẻ rất vui vì người ta gọi hắn là phu quân của nàng. Vì vậy hắn cứ cười mãi.

Đến gần bà lão, đột nhiên bà ấy nắm lấy tay nàng, nhét vào trong tay nàng một đôi vòng tay màu đỏ. Lại nói: "Đây là vòng tay phu thê. Là vật gia truyền do gia tộc ta làm ra. Một truyền nhân chỉ được làm ra một đôi, mà phải tìm được người thích hợp mới được đưa cho người đó. Hôm nay ta đã tìm được hai cháu. Hai người các cháu chính là một đôi phu thê được kết duyên trời định."

Phượng Dạ Hi ngơ ngác không hiểu gì? Tại sao tự dưng nàng lại được tặng một đôi vòng phu thê thế kia? Hơn nữa bà lão này lại nhằm vào nàng và Lãnh Diệc Thần mà tặng. Tại sao có biết bao nhiêu đôi phu thê ngoài kia mà bà lão không tặng? Lại tặng cho nàng và hắn? Hay là vì nàng và hắn ăn

https://thuviensach.vn

mặc sang trọng nên bà ấy mới tặng cho? Còn nói là 'một đôi phu thê được kết duyên trời định' nữa chứ. Nhất định là lừa đảo rồi.

Nghĩ vậy, nàng liền mở lời cự tuyệt: "Thưa bà, chúng cháu không nhận đâu ạ. Thực ra thì bọn cháu vẫn chưa thành thân. Cho nên đôi vòng tay này... vẫn nên trả lại đi thôi. Bà hãy đưa cho cặp phu thê khác xứng đáng hơn."

Bà lão dường như có thể đọc được suy nghĩ của nàng, nhẹ giọng nói: "Không sao, tuy chưa thành thân, thế nhưng sắp tới cũng sẽ thành thân thôi. Trước sau gì cũng sẽ thành vợ thành chồng. Ta nói cho cháu biết nhé, ta biết cháu nghĩ gì về ta. Thế nhưng đừng tưởng ai cũng là kẻ giả dối. Đôi vòng này trăm kẻ thèm muốn còn không được. Nay ta mới tìm thấy được người thích hợp, chính là các cháu. Thế nên cứ nhận đi." Nói xong, bà lão nhìn sang Lãnh Diệc Thần đang đứng ngáo ra đó: "Huống chi, cặp vòng này đẹp như vậy, tinh xảo như vậy. Phu quân tương lai của cháu chắc chắn sẽ thích lắm đấy."

Nghe nhắc đến bốn chữ 'phu quân của cháu'. Lãnh Diệc Thần liền hồi hồn. Vui vẻ đến mức nhảy cẩng lên. Hắn chạy lại, cướp lấy đôi vòng tay từ trong tay Phượng Dạ Hi, miệng cười nói: "Oa, đôi vòng này thật đẹp quá đi. Ta thích lắm nha!" Nói rồi hắn nhìn sang Phượng Dạ Hi: "Nương tử, lão bà đã có lòng tốt như vậy, ta cũng nên nhận để không phụ lòng bà ấy. Huống chi... Được đeo vòng cặp với nương tử, ta cũng rất vui." Hắn cúi đầu, đỏ mặt ngượng ngùng.

Thấu vậy, tâm Phượng Dạ Hi cũng rối bời. Bởi thấy hắn vui như vậy, nàng cũng vui theo. Huống chi, không chỉ có hắn muốn mang đồ cặp với nàng... mà nàng cũng muốn. Ngày xưa khi quen với Dương Diệp, nàng từng nhiều lần ngỏ ý muốn mang đồ cặp với hắn, thế nhưng hắn đều bác bỏ, nói ý kiến đó rất trẻ con.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ, mang đôi vòng tay này với Lãnh Diệc Thần, cũng có nghĩa là thay cho nhẫn cưới. Vì đây là vòng tay phu thê, đeo vào sẽ làm phu thê suốt đời. Theo nàng được biết, vật này có tính thiêng liêng rất cao, khi muốn có phải nhờ người đặt làm, đâu phải cứ ra chợ là có? Vậy tại sao sạp bán trang sức nhỏ này lại có đôi vòng tay tinh xảo đến như vậy?

Nghĩ rồi, nàng hỏi: "Tại sao..."

Nhưng như biết được ý nghĩ trong đầu nàng, bà lại nói: "Cháu bé, đừng vội hoài nghi ta. Sạp này tuy nhỏ, những thứ ta bán cũng rất bình thường. Thế nhưng... duy chỉ có đôi vòng này là đặc biệt nhất thôi." Bà cười: "Bởi vì ta chính là truyền nhân của một gia tộc danh giá. Nhờ có những đôi vòng gia tộc chúng ta làm mà biết bao cặp đôi đã được sống bên nhau đến đầu bạc răng long."

Không đợi Phượng Dạ Hi kịp phản ứng, bà đã kéo tay nàng lại, đeo chiếc vòng vào một cách dứt khoát. Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, nàng còn chưa kịp phản kháng thì vòng đã được đeo vào mất rồi.

Bà lão cười một tiếng rõ to. Sau đó tiếp tục kéo tay Lãnh Diệc Thần lại, đeo tiếp một chiếc vòng khác vào tay hắn. Hắn cũng giống nàng, còn chưa kịp phản ứng đã bị đeo vòng vào.

Cũng không biết, bà lão hơn bảy mươi tuổi này lấy đâu ra sức mà lại có lực kéo kinh hồn như vậy, khiến cả một sát thủ như nàng cũng không phản khán được.

Sau khi cả hai chiếc vòng được đeo vào, nó liền thu nhỏ lại, ngay lập tức vừa tay cả hai, kích cỡ vừa vặn, đeo rất thoải mái.

Quả là thần kì mà! Giờ thì nàng đã có chút tin vào lời của bà lão rồi.

Cẩn thận ngắm chiếc vòng một chút. Màu đỏ tinh xảo, được đẽo khắc rất tỉ mĩ, từng hoa văn đều khiến người ta không kiềm được mà cảm thán.

https://thuviensach.vn

Trên chiếc vòng của nàng có khắc một chữ 'Thê', nét chữ uyển chuyển, rất đẹp.

Nếu của nàng đã là chữ 'Thê', vậy thì của Lãnh Diệc Thần chắc là...

"Nương tử, chiếc vòng này đẹp quá. Ta thích lắm, hơn nữa còn là màu đỏ, ta thích màu đỏ. Ô, nàng xem này, trên vòng còn khắc một chữ 'Phu', chữ đẹp quá." Tên ngốc Lãnh Diệc Thần dường như rất thích chiếc vòng này, cứ ngắm mãi không chán. Hắn cười rất vui vẻ.

Ừm, công nhận vòng đẹp thật. Nàng phải thừa nhận là mình cũng rất thích nó. Thế nhưng, nhận đồ của người lạ thế này... Liệu có kì quá không?

Thử tháo chiếc vòng ra, nhưng kì lạ thay. Nàng tháo không được. Không phải vì nó quá chật, mà căn bản là... nó không chịu ra khỏi tay nàng. Mà Lãnh Diệc Thần dường như cũng vậy, vòng của hắn không tháo ra được. Nhưng mà hắn cũng không muốn tháo ra.

Bà lão nhìn cảnh này, khẽ giọng nói: "Xem ra, đôi vòng này đã đến tay của chủ chúng rồi. Giờ chỉ còn xem tương lai của các người sẽ diễn ra như thế nào? Đừng cố tháo nó, trừ phi một trong hai người chết, hoặc cả hai cùng chết, hay trong trường hợp người này phản bội người kia, nếu không vòng sẽ không bao giờ tháo ra được. Nhưng ta nghĩ, trường hợp thứ ba sẽ không bao giờ xảy ra, vì vòng phu thê sẽ chỉ chọn những cặp đôi mà nó... cho là có thể sống cùng nhau đến chết."

Rồi bà cười một tràn dài thật to, gương mặt thật sự rất phúc hậu: "Không cần cảm ơn ta. Ta sẽ luôn dõi theo các ngươi, để xem xem, mối tình mà ta chọn rốt cuộc sẽ thế nào. Chúc các ngươi hạnh phúc." Nói xong câu này, thân ảnh bà lão dường như dần dần phai mờ: "Phượng hoàng xích Phượng Dạ Hi, nhớ kĩ, ngươi là con của ta, là con của Phượng Mẫu nương nương này. Đừng làm ta thất vọng." Lời vừa dứt, thân ảnh bà lão liền tan biến trong không trung.

https://thuviensach.vn

Bỏ lại Phượng Dạ Hi vẫn còn ngơ ngác. Bà lão kia vừa nói cái gì? Cái gì mà Phượng hoàng xích? Còn nữa, nàng có mẹ khi nào? Tại sao bà ta lại nhận là mẹ của nàng? Hơn nữa... Bà ta nói mình là Phượng Mẫu nương nương sao? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Thấy nàng ngẩn ngơ như người mất hồn. Lãnh Diệc Thần liền kéo tay nàng một cái, lôi nàng ra khỏi dòng suy nghĩ: "Nương tử, nàng sao vậy? Sao lại đứng yên như thế? A, ta biết rồi. Có phải vì đôi vòng này quá đẹp cho nên nàng mới ngẩn ngơ như vậy không? Ta biết mà. Vì ta cũng thấy nó rất đẹp."

Nhưng Phượng Dạ Hi vẫn không đáp lại hắn. Thấy vậy, Lãnh Diệc Thần liền kéo nàng mạnh hơn: "Nương tử, nàng không thích chiếc vòng này sao?"

Lúc này, nàng mới hoàn hồn, nói: "Không, thật ra ta cũng rất thích. Chỉ là thấy... mọi chuyện có chút kì lạ mà thôi."

"Kì lạ? Sao lại kì lạ cơ chứ? Nào, chúng ta đi dạo tiếp đi." Hắn dáo dác nhìn chung quanh, chợt nhận ra bà lão đã biến mất, liền hỏi: "Ý? Bà lão cho chúng ta cặp vòng đâu rồi?"

"Đi rồi."

"Đi rồi?"

"Đúng, đã đi rồi."

"Nhưng là đi đâu mới được? Ta còn muốn cảm ơn bà ấy về cặp vòng nha."

Phượng Dạ Hi thở dài, quay sang nói với hắn: "Bỏ qua đi. Bà ấy sẽ hiểu tấm lòng của ngài mà." Nàng cười: "Chẳng phải ngài muốn đi dạo tiếp sao? Vậy thì chúng ta đi thôi. Ngài muốn đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Hắn không do dự mà đáp ngay: "Đi ngắm sao. Hoàng huynh nói hôm nay là ngày sao tụ. Trên trời sẽ có rất nhiều sao, sẽ rất đẹp."

"Được, ta dẫn ngài lên chỗ cao xem. Chúng ta mau đi tìm chỗ đi."

Hắn nghe vậy liền cười vui vẻ: "Hảo, chúng ta đi tìm thôi."

Đi một đoạn dài. Như thấy được nơi cần tìm, Lãnh Diệc Thần liền hô hoán lên: "Nương tử nương tử, nàng xem kìa. Cái nhà kia cao quá. Nóc nhà cũng cao nữa, chúng ta lên đó ngắm sao, sẽ rất đẹp nha. Hoàng huynh nói, ngắm sao ở chỗ cao là đẹp nhất. Mà ta thấy, ngôi nhà kia là cao nhất rồi đấy."

Nàng theo hướng hắn chỉ nhìn theo. Ừm, quả thật ngôi nhà kia cao thật. Tuy chỉ có ba tầng thôi, nhưng ngôi nhà như thế thì ở đây là cao nhất rồi.

"Hảo, ta đưa ngài lên."

Nói rồi, mặc kệ Lãnh Diệc Thần còn đang ngơ ngác. Phượng Dạ Hi liền dùng tay ôm lấy hắn, sử dụng khinh công mà mình đã dày công khổ luyện, điểm mũi chân nhẹ một cái, liền phóng lên nóc nhà kia một cách dễ dàng.

Lãnh Diệc Thần thấy vậy há hốc miệng, kinh ngạc la lên: "Oa, nương tử thật lợi hại, thật lợi hại nha. Có thể bay lên cao như vậy. Cảm giác thật thích."

Phượng Dạ Hi cười. Luyện khinh công này cũng không dễ. Nàng đã hằng đêm nhân lúc hắn ngủ mà lẻn ra ngoài, tự tập luyện một mình. Vì nghe nói ở cổ đại này, luyện được khinh công sẽ rất tiện lợi. Cho nên nàng đã lén trộm một quyển bí kíp để trong Vương phủ đọc, theo đó mà luyện. Sau nửa tháng, nàng đã luyện được như vậy.

https://thuviensach.vn

Nàng nói: "Ngài thích là tốt. Nào, lại đây ngồi cùng ta." Nàng vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình. Tên ngốc đó nghe vậy liền lập tức đi lại, ngồi xuống cạnh nàng. Nền gạch ngói màu đen, vào buổi tối lạnh ngắt, thế nhưng được ngồi cùng hắn, nàng lại có cảm giác ấm áp hắn lên.

Rõ ràng mới lúc sáng, khi nàng và hắn được định hôn, nàng còn bực mình muốn chết. Thế nhưng lúc này ngẫm nghĩ lại, không phải là nàng không muốn, chỉ là vì ám ảnh chuyện của Dương Diệp. Nhưng Lãnh Diệc Thần không phải Dương Diệp, tuy rằng hắn ngốc, nhưng chắc chắn nàng sẽ sống hạnh phúc cùng với hắn. Chỉ bởi vì... Hắn ngốc mà thôi.

Bỗng nhiên, tên ngốc ngồi cạnh nàng liền la lên một tiếng rất to: "A nương tử ơi. Sao băng, sao băng kìa. Mau ước nguyện đi, ước nguyện đi thôi." Nói rồi, hắn chấp hai tay lại để trước ngực. Nhắm mắt lại và ước thầm: Ta ước sẽ cưới được nương tử, sống hạnh phúc cùng nương tử đến trọn đời, cùng nương tử sinh thật nhiều hài nhi.

Nàng mỉm cười, cũng nhắm mắt lại rồi ước: Ta ước gì, mình sẽ được sống hạnh phúc không ưu không lo bên cạnh Lãnh Diệc Thần. Tất cả những người thân của ta sẽ được hạnh phục và mạnh khỏe.

Vụt một cái, sao băng rất nhanh đã bay qua. Lãnh Diệc Thần và nàng cũng đã ước xong. Hắn quay sang, nhìn nàng cười: "Nương tử à, nàng ước gì thế?"

Nàng cũng cười, song lại lảng tránh câu hỏi của hắn: "Vậy điều ước của Vương gia là gì?"

"Hì hì, không nói cho nương tử biết."

"Vậy ta cũng không nói cho ngài biết điều ước của ta."

Nghe vậy, lập tức hắn liền xụ mặt xuống: "Nương tử xấu xa, nàng không nói cho ta biết điều ước của nàng. Nương tử xấu lắm. Ta ghét nàng."

https://thuviensach.vn

Nói xong, hắn giả bộ hờn dỗi quay mặt đi.

Hành động này của hắn rất trẻ con, nhưng cũng không kém phần đáng yêu. Nàng thấy vậy liền cười to, phải nói là tối nay nàng đã cười rất nhiều, từ khi đến thời cổ đại này, nàng còn cười nhiều hơn cả lúc ở hiện đại.

Vỗ vỗ vai hắn, nói: "Thôi nào, Vương gia đừng nghịch nữa. Ngài cũng đâu nói điều ước của mình cho ta đâu."

Ngẫm lại, vẫn thấy lời của nàng đúng. Suy nghĩ vài giây, Lãnh Diệc Thần liền quay lại, nhỏ giọng nói: "Hảo, nương tử nói đúng. Ta không giận nàng nữa. Hoàng huynh nói ta không được nói điều ước của mình cho bất kì ai, kể cả nàng. Cho nên ta không nói, nếu không điều ước sẽ không linh nghiệm." Hắn cười: "Còn giờ... Chúng ta cùng ngắm sao nào. Sao đêm nay đẹp lắm." Nói xong, hắn ngồi xích lại gần nàng. Mặt hướng lên trời ngắm sao.

Phượng Dạ Hi cũng im lặng mà ngắm sao. Quả thật sao đêm nay rất đẹp, sáng rực khắp thiên hạ. Từng ngôi sao nhỏ li ti, gộp lại nhìn giống một dải ngân hà. Cảnh đẹp như thế này, nếu ở thời hiện đại thì dù có sống cả một đời, nàng cũng không tài nào thấy được.

Cả hai cứ im lặng mà tiếp tục ngắm những ngôi sao lấp lánh xinh đẹp. Dưới chân họ là kinh thành nhộn nhịp vào buổi đêm, ngàn người vui vẻ chuẩn bị đón xuân về. Tất cả bọn họ đều tất bật, nhưng không giấu nổi niềm vui của mình.

Hiếm khi Lãnh Diệc Thần im lặng như vậy, bình thường hắn rất nghịch ngợm và nhiều lời. Thế nhưng bây giờ im lặng như vậy, làm nàng có cảm giác buồn ngủ. Hơn nữa cả ngày hôm nay nàng cũng mệt quá rồi, cho dù là sức trâu cũng không thể chịu được.

Nhưng Lãnh Diệc Thần thì khác, hắn không cảm thấy mệt mỏi, vẫn còn cười rất tươi kia kìa. Bởi vì hắn quá ngốc, vẫn còn là một 'đứa trẻ mười

https://thuviensach.vn

tuổi', vì vậy cho nên cái máu ham chơi vẫn còn ở trong người. Thế nên hắn không hề mệt mỏi.

Nàng đột nhiên nghĩ ra một ý, liền kéo vai hắn, ngồi xích lại gần hắn: "Vương gia, ta mệt lắm. Ngài cho ta mượn vai để ngủ một chút nhé. Chỉ một chút thôi." Nàng vừa nói, vừa tựa đầu lên vai hắn, lẩm bẩm: "Một chút thôi... Rồi khi nào chàng muốn xuống thì gọi... ta dậy..." Giọng nàng nhỏ dần nhỏ dần. Cuối cùng ngưng hẳn. Phượng Dạ Hi đã ngủ rồi.

"Nương tử, nương tử..." Lãnh Diệc Thần lay lay người nàng. Phát hiện nàng đã ngủ thật, cuối cùng cũng để yên cho nàng ngủ. Còn bản thân hắn lại tiếp tục ngắm sao.

Một lúc sau, Phượng Dạ Hi khẽ cựa mình, cử động để tìm một vị trí thoải mái mà ngủ. Dường như phát hiện nàng khó chịu, Lãnh Diệc Thần liền nhẹ nhàng để nàng nằm lên đùi mình. Lập tức, chân mày Phượng Dạ Hi liền giãn ra.

Không khí cứ tiếp tục im lặng như vậy. Lãnh Diệc Thần không ngắm sao nữa, mà chuyển sang ngắm Phượng Dạ Hi. Bàn tay to lớn không ngừng chạm vào làn da mềm mịn của nàng. Cảm giác rất mịn màng, làm cho hắn dễ chịu.

Mà Lãnh Diệc Thần lúc này... Hoàn toàn không còn vẻ ngu ngốc như bình thường nữa. Thay vào đó là vẻ trầm tĩnh đến lạ kỳ.

Hắn nhìn vào đôi vòng phu thê của nàng và hắn. Dường như nó đang phát sáng, tạo thành một sợi chỉ đỏ trói buộc cả hai.

"Giáo chủ." Không biết từ đâu, một hắc y nhân xuất hiện, cung kính cúi chào hắn.

Lãnh Diệc Thần liền gật đầu: "Ừm, ngươi đứng lên đi."

https://thuviensach.vn

"Thuộc hạ có việc cần báo cáo."

"Nói."

"Thưa giáo chủ. Theo như nguồn tin thuộc hạ vừa nhận được chiều nay. Hoàng cung lại có biến rồi. Hoàng thượng và Trương công công kia... Hình như đã biết động tĩnh của Thiên Sát chúng ta. Bọn họ cho quân mai phục, giết chết mười người bên ta. Thế nhưng bên đó cũng chịu thiệt không ít, đã chết hai mươi người." Mộc cẩn thận báo cáo lại.

Lãnh Diệc Thần nghe xong liền trầm tư, chân mày khẽ nhíu lại. Xong sau đó rất nhanh liền giãn ra, hắn phất tay: "Ta biết rồi. Ngươi mau về giáo phái, nói bọn họ tăng cường phòng thủ. Nếu người của Hoàng cung lại đến nữa, cứ tấn công không cần nhân nhượng." Mắt hắn loé lên sát khí.

Mộc cung kính tuân lệnh. Khi vô tình liếc sang Phượng Dạ Hi, y lại ngập ngừng: "Giáo chủ... Người định làm thế nào với nàng ta?"

Tầm mắt Lãnh Diệc Thần liền chuyển xuống nhìn Phượng Dạ Hi: "Ta không biết. Dường như ta có chút không nỡ đẩy nàng ta vào chỗ chết rồi."

Mộc liền hoảng hốt: "Không được đâu thưa giáo chủ. Ngài không định thực hiện nó nữa sao? Và nếu ngài nhân từ với nàng ta thì kế hoạch sẽ không bao giờ thực hiện được."

Lãnh Diệc Thần liền trầm ngâm, ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi nàng, trong mắt hắn chợt loé lên một chút dịu dàng khó tưởng, nhưng ngay lập tức lại bị che phủ: "Ngươi yên tâm, kế hoạch vẫn sẽ được thực hiện. Nàng ấy vẫn sẽ là mồi nhử. Chỉ là ta bị ảnh hưởng bởi tình cảm mà tên ngốc kia dành cho nàng ta thôi." Hắn nhìn bàn tay mang hai chiếc vòng của nàng và hắn: "Tới lúc đó, ta sẽ làm cho 'tên ngốc' đó biến mất. Chỉ sẽ còn một mình ta thôi. Và cặp vòng này... Cũng sẽ biến mất."

https://thuviensach.vn

"Thuộc hạ hiểu rồi. Vậy thuộc hạ xin cáo lui. Chỉ mong giáo chủ sớm ngày thực hiện được kế hoạch của mình." Nói xong, y liền biến mất theo màn đêm vô tận.

Sau khi Mộc rời đi, Lãnh Diệc Thần liền ôm Phượng Dạ Hi vẫn còn đang ngủ say đứng dậy. Điểm mũi chân một cái, liền sử dụng khinh công đưa nàng về Vương phủ.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Giận Dỗi

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi qua khe cửa, như từng dải lụa vàng óng ánh. Tiếng hót lảnh lót của những chú chim hót chào mừng buổi sáng thật vui tai. Một ngày mới đã bắt đầu, đón chờ vô vàn điều thú vị ở phía trước.

Phượng Dạ Hi 'ưm' một tiếng, khẽ cự mình quay sang phía bên cạnh. Mở ra đôi mắt phượng. Những tưởng thứ đầu tiên nàng nhìn thấy sẽ là căn phòng của mình. Nhưng không, một khuôn mặt cực kì yêu nghiệt đập thẳng vào mắt Phượng Dạ Hi, khiến nàng ngẩn ngơ.

Nàng phát hiện ra mình đang nằm kế Lãnh Diệc Thần, hơn nữa còn là ở trong phòng của hắn, bị hắn ôm đến mức khó thở. Hèn gì lúc nàng ngủ cứ có cảm giác khó chịu, cựa mình không được cũng quay sang bên cạnh không xong. Hoá ra mọi chuyện là do hắn.

Nàng có chút tức giận, đưa tay lay lay tên ngốc bên cạnh, muốn làm cho hắn tỉnh giấc: "Vương gia, ngài mau dậy cho ta. Mau lên."

Nhưng ngốc tử chỉ 'ưm ưm' hai tiếng, sau đó không biết hắn lấy đâu ra sức mạnh như vậy. Cánh tay rắn chắc quàng qua sau lưng nàng, khẽ kéo một cái liền ôm nàng vào lòng mình. Lúc Phượng Dạ Hi còn chưa kịp phản ứng, chất giọng trầm ấm dễ nghe liền vang lên: "Ta vẫn còn buồn ngủ lắm. Nàng để ta ngủ thêm chút nữa đi."

Phượng Dạ Hi vùng vẫy, cố gắng muốn thoát ra khỏi cái ôm của hắn. Bởi vì hắn ôm chặt quá nha. Nàng thở không nỗi. Hơn nữa nàng vẫn còn

https://thuviensach.vn

tức giận. Nhưng là không biết tại sao sức hắn lại mạnh như vậy, nàng không tài nào thoát ra được. Sao lại như thế? Chẳng lẽ lâu rồi nàng chưa tập luyện nên bản năng sát thủ bị yếu đi rồi sao?

Tức giận, nàng há miệng, cắn hắn một cái thật mạnh. Cánh tay vốn trắng trèo không tì vết, nay lại xuất hiện một vết dấu răng hồng hồng, còn có dấu hiệu rướm máu. Quả nhiên, khi bị cắn đau, Lãnh Diệc Thần liền la oan oán ngồi dậy. Một cái phất tay, liền đẩy Phượng Dạ Hi đang hả hê xuống đất, hắn cộc cằn nói: "Nương tử, nàng làm gì thế? Sao lại cắn bổn vương. Nàng hư lắm. Bổn vương ghét nàng." Giọng điệu hoàn toàn không còn vẻ ngáy ngủ như lúc nãy.

Hắn tức giận rồi, vì vậy cho nên mới xưng là 'bổn vương'. Hoả khí cũng thật lớn nha. Chứ như bình thường làm sao hắn có thể nói với nàng như thế. Nhưng lần này, không chỉ có hắn tức giận. Mà Phượng Dạ Hi nàng cũng giận dữ không kém. Nàng từ dưới mặt đất ngồi dậy, mắng hắn: "Vương gia ngài là đồ đại ngốc, tối ngủ cũng ôm ta chặt như vậy. Ngài có biết là khó thở lắm không? Mặc dù ta hứa sẽ ngủ cùng ngài để ngài không còn sợ ma nữa. Nhung ngài ôm chặt như vậy, ta không thở được sẽ chết." Nàng tức giận thở mạnh: "Còn nữa, rõ ràng hôm qua chúng ta còn đang ở trên mái nhà đó, sao bây giờ lại ở đây rồi?" Hắn đâu có biết khinh công đâu. Vậy làm sao cả hai xuống được?

Lãnh Diệc Thần nghe vậy cũng ngây ngốc. Đúng như nương tử nói nha, hắn vẫn còn nhớ rõ hôm qua mình cùng nàng đi dạo phố. Vào cái tửu lâu gì đó ăn một bữa thật no. Sau đó còn được tặng một đôi vòng phu thê. Cuối cùng, cả hai đi ngắm sao. Rồi sau đó có chuyện gì nữa ấy nhỉ? À đúng rồi, sao băng vụt qua, hắn và nàng cùng ước nguyện. Sau đó nương tử nói nàng buồn ngủ, nàng dựa vào vai hắn. Tiếp theo... Tiếp theo có chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Sao hắn không thể nhớ được gì vậy?

Hắn lắc đầu, mặc dù vẫn còn tức giận như vẫn trả lời câu hỏi của nàng: "Bổn vương cũng không biết vì sao lại nghe ở trong phòng nữa. Bổn

https://thuviensach.vn

vương nhớ rõ là lúc đó vẫn còn ở trên nóc nhà kia. Sau khi nương tử ngủ rồi, bổn vương liền không nhớ chuyện gì xảy ra tiếp theo nữa." Nói xong, hắn nhìn Phượng Dạ Hi đang suy nghĩ, lại nhìn vết cắn trên tay đang đau âm ỉ, tức giận mắng: "Nương tử nàng lại dám cắn bổn vương. Nàng thật to gan lắm. Bổn vương ghét nàng."

Nàng nghe hắn mắng như vậy cũng không bận tâm, chỉ trầm ngâm suy nghĩ. Chuyện này quả thật rất kì lạ. Nàng thì ngủ say, còn hắn thì lại không biết khinh công. Vậy thì làm sao mà cả hai lại xuống đất được? Hơn nữa còn là về Vương phủ, nằm ngay ngắn trên chiếc giường của hắn mà ngủ ngon lành nữa chứ.

Mà khoan đã... Có gì đó không đúng ở đây! Tại sao bộ y phục nàng mặc trên người lại khác hắn bộ y phục hôm qua thế? Rõ ràng hôm qua nàng giả trang thành thương nhân giàu có. Mặc y phục vải hoa sang trọng. Thế sao bây giờ lại mặc một bộ đồ ngủ tơ tầm thế kia?

Vì thế cho nên, Phượng Dạ Hi từ trên mặt đất đứng dậy, đi đến gần Lãnh Diệc Thần, giơ ra ngón tay thon dài trắng nõn, dí sát vào mặt hắn, gằn từng chữ: "Vương gia, y phục hôm qua của ta đâu? Ai là người đã thay y phục cho ta? Đừng nói là ngài đấy?" Có thể lắm chứ, nhưng nàng không biết chắc. Vì hôm qua quá mệt nên nàng ngủ rất say, chẳng còn nhớ gì cả.

Bị nàng vu oan như vậy, Lãnh Diệc Thần hỏa khí liền xông lên não, bùng phát: "Không phải bổn vương. Y phục của nương tử là ai thay, bổn vương không biết. Đừng vu oan cho bổn vương." Hắn tức giận, nắm lấy ngón tay của nàng, liền cắn một cái thật mạnh để phục thù, miệng còn nói: "Bây giờ nàng đã biết đau rồi chứ? Khi nãy bổn vương cũng rất đau. Hơn nữa nương tử lần này rất quá đáng. Bổn vương ghét nàng."

Nói rồi, hắn chỉ tay về phía cửa lớn phòng mình, quát: "Nương tử xấu xa, nương tử xấu xa. Nàng dám cắn bổn vương. Oa oa, bổn vương ghét nàng, không cần nương tử xấu xa nữa. Nương tử xấu xa mau cút, mau cút."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi đang xoa xoa ngón tay bị cắn đau của mình, nghe hắn nói vậy lòng cũng lạnh đi. Tốt lắm, đuổi nàng đi ư? Vậy thì nàng đi.

"Được, tạm biệt Vương gia. Tối nay ngài cứ ngủ một mình đi. Ta đi, không cần tiễn." Nói rồi, nàng hướng thẳng phía cửa đi đến, một mạch đi thẳng không ngoảnh đầu lại. Lúc ra ngoài còn không quên đóng cửa thật mạnh, thể hiện sự tức giận của nàng.

Nhưng hình như ngốc tử Vương gia cũng rất bực bội cùng tủi thân. Vì tuy đã đi một đoạn xa nhưng nàng vẫn còn nghe tiếng hắn khóc, cùng với tiếng hắn mắng nàng. Nhưng lần này nàng sẽ không quan tâm nữa. Vì chính hắn đã đuổi nàng đi. Mà lòng tự trọng của nàng rất cao. Cho nên... Hừ, cứ để hắn khóc đi, khóc cho đã khi nào chán thì thôi.

Phượng Dạ Hi đi về phía Đàn Hương các của nàng. Tối nay nàng sẽ ngủ ở đây. Cứ để tên ngốc đó ngủ một mình đi. Cho hắn sợ ma chết hắn luôn. Ai bảo kêu nàng cút? Hừ, đáng ghét mà!

Nàng mang biết bao tâm trạng phức tạp. Trên đường đi, vì khó chịu cộc cằn mà nàng đã phá không biết bao nhiêu bụi hoa và cây cảnh. Cuối cùng cũng về đến Đàn Hương các.

Thấy nàng trở về, Linh Nhiên háo hức ra đón, còn không quên châm chọc: "Thế nào rồi tiểu thư? Ngài cùng Vương gia đã có một đêm xuân tiêu tốt đẹp nhỉ?"

Sắc mặt Phượng Dạ Hi âm trầm, nàng liếc Linh Nhiên một cái, búng vào trán nàng ấy: "Nhiều chuyện, xuân tiêu tốt đẹp cái gì chứ? Tên ngốc đó thật đáng ghét." Nói rồi, nàng nhìn Linh Nhiên: "Còn đứng ngây ngốc đó ra làm gì? Mau đi chuẩn bị nước nóng cho ta. Từ đêm qua đến giờ ta còn chưa tắm, đã khó chịu đến mức muốn giết người rồi." Sau đó nàng liền đi thẳng vào trong phòng.

https://thuviensach.vn

Thấy tâm trạng Phượng Dạ Hi không tốt. Linh Nhiên liền biết là có chuyện không hay. Chẳng lẽ giữa Vương gia và tiểu thư có chuyện gì rồi?

Lắc đầu, phận tôi tớ như nàng không được quyền biết nhiều. Cho nên cứ để nó như vậy đi. Nàng chắc chắn tối nay tiểu thư sẽ ngủ ở đây rồi. Vì vậy liền đi chuẩn bị nước tắm, sau đó lại đi chuẩn bị giường sạch sẽ cho tiểu thư.

Phượng Dạ Hi sau khi tắm xong cũng thấy tâm trạng khuây khỏa hơn rất nhiều? Nàng bình tâm suy nghĩ một chút chuyện. Là chuyện về tương lai sau này của nàng. Liệu mọi chuyện sẽ ra sao? Nàng có thể sẽ trở về hiện đại được không?

Thế nhưng cho dù có trở về hiện đại được thì nàng cũng không muốn trở về. Nơi này có rất nhiều người yêu thương nàng, còn cho nàng một gia đình hạnh phúc, một phu quân tương lai mặc dù rất ngốc nhưng lại rất đáng yêu, tuy có đôi lúc hắn giận dỗi rất đáng ghét. Còn nơi đó đâu còn chốn cho nàng dung thân nữa. Tất cả mọi người ngoại trừ Lâm Vỹ Hạ, Đường Vy Vy và Chung Tiểu Mạt đều ghét nàng. Thậm chí cả Dương Diệp nữa, hắn lợi dụng nàng, phút cuối trước khi nàng chết, hắn vẫn còn lợi dụng tình yêu của nàng với mục đích lấy lại chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn... Đúng rồi, nhắc đến chiếc nhẫn nàng mới sực nhớ ra. Phượng Dạ Hi sờ vào ngón trỏ bên tay phải của mình. May quá, chiếc nhẫn vẫn còn đây. Từ khi xuyên đến đây thì nàng quên hẳn nó luôn, lý do là vì có nhiều chuyện cần giải quyết quá nên nàng mới quên. Giờ có chiếc nhẫn ở đây rồi, nàng không cần phải sợ bất cứ điều gì nữa.

Ngước mắt nhìn bầu trời trong trẻo. Bây giờ vẫn còn sớm quá, mặt trời cũng vừa mới lên núi thôi. Hơn nữa hôm nay nàng không có việc gì làm, tên ngốc kia đang giận dỗi rồi, mà nàng cũng rất giận hắn. Cho nên, hôm nay không cần phải đến chỗ hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng nói với Linh Nhiên đang tưới cây bên ngoài: "Ngươi mau kêu phòng bếp làm bữa sáng cho ta, rồi mang đến đây. Hôm nay ta muốn ăn ở trong phòng."

Linh Nhiên gật đầu, sau đó rời đi.

Rất nhanh, bữa sáng đã được mang đến. Sau khi Phượng Dạ Hi ăn một trận no nê. Nàng liền đi vào phòng riêng của mình, đóng chặt cửa. Căn dặn với Linh Nhiên là cho dù ai tới cũng không được cho vào.

Cả ngày hôm đó nàng ở trong phòng điều chế các loại thuốc độc khác nhau. Không bước lấy nửa bước chân ra ngoài.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nam Nhân Bí Ẩn

Màn đêm buông xuống, bầu trời lấp lánh ánh sao. Xung quanh Đàn Hương các, không khí thật tĩnh lặng. Bởi lẽ, bây giờ trời cũng đã khuya, tất cả hạ nhân đều đã đi ngủ. Duy chỉ có chủ nhân của nơi đây và cung nữ hầu hạ nàng là còn thức. Vì vậy nên Đàn Hương các mới sáng rực đèn như vậy.

Linh Nhiên lo lắng đứng trước cửa phòng Phượng Dạ Hi. Nàng không biết tiểu thư ở trong đó làm cái gì mà sau khi ăn bữa sáng, người không hề ra khỏi cửa từ lúc đó đến bây giờ. Đến cả cơm trưa cũng không thèm ăn. Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chai lọ đổ bể trong phòng. Lại thi thoảng thấy khói bốc ra. Nhưng cho dù nàng có kêu khàn cả cổ, tiểu thư vẫn không mở cửa cho nàng. Chỉ nói một câu: 'Ta không sao, ngươi đừng lo, mau đi làm việc của mình đi.' Sau đó, trong phòng lại im lặng.

Cho đến bây giờ, tiểu thư vẫn chưa ra. Hại Linh Nhiên lo đến sốt vó. Nàng mặc dù rất buồn ngủ. Thế nhưng cứ nghĩ đến chuyện tiểu thư ở trong phòng nghĩ quẩn là cơn buồn ngủ liền bay đi. Sáng nay, hình như tiểu thư và Vương gia cãi nhau. Nàng đang lo tiểu thư vì chuyện này mà sinh buồn rồi nghĩ quẩn.

Lắc đầu, nàng lấy hết can đảm, một lần nữa gõ cửa phòng Phượng Dạ Hi: "Tiểu thư, Linh Nhiên xin người đó. Người mau đi ra đi, cơm trưa cơm tối người vẫn chưa ăn, sẽ rất có hại cho bao tử. Hơn nữa Linh Nhiên rất lo cho tiểu thư. Người đừng nghĩ quẩn ở trong đó đấy nhé." Giọng nàng tràn đầy lo lắng: "Hay là để Linh Nhiên đi tìm người đến vậy. Tiểu thư...."

https://thuviensach.vn

Linh Nhiên còn chưa dứt lời thì cửa phòng đã bậc mở. Phượng Dạ Hi từ bên trong bước ra. Sắc mặt nàng rất lạnh, thế nhưng lại nhiễm một tầng sắc hồng. Toàn thân tỏa ra một mùi rất khó ngửi.

"Tiểu thư... Người... Trên người của tiểu thư?"

Phượng Dạ Hi liếc Linh Nhiên một cái, lạnh giọng nói: "Cho ngươi nửa khắc, đi chuẩn bị nước tắm cho ta."

Linh Nhiên sợ hãi, liền xuống quít đi chuẩn bị nước cho Phượng Dạ Hi.

Mà Phượng Dạ Hi nàng quả thật đang rất khó chịu trong người. Vì chế độc cả ngày, không ăn không uống, chỉ chú tâm tạo ra những loại độc mới sẽ giúp ít cho tương lai sau này. Cộng với việc hít độc cả ngày, không khỏi có chút choáng váng. Cho nên lúc này nàng hơi khó chịu.

Khoảng chừng nửa khắc sau. Linh Nhiên lủi thủi đi tới. Trên gương mặt thanh tú vẫn còn mang chút sợ hãi: "Tiểu... tiểu thư! Nước tắm đã chuẩn bị xong. Người có thể dùng được rồi ạ."

Phượng Dạ Hi lấy tay xoa xoa ấn đường, trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Đáng lẽ ra hôm nay nàng không nên lao lực như vậy. Có lẽ vì nghĩ đã lâu rồi mình chưa tập luyện nên tay nghề xuống đi. Thế nên mới xảy ra việc này đây mà. Thấy vẻ mặt Linh Nhiên không ngừng đề phòng mình, sợ nàng tức giận sẽ đuổi nàng ấy đi. Phượng Dạ Hi thở dài một hơi. Phất phất tay: "Lui xuống lui xuống đi. Trời đã khuya rồi, ta tắm xong sẽ đi ngủ. Ngươi cũng mau đi đi."

Linh Nhiên như được đại xá, liền dập đầu: "Tạ ơn tiểu thư. Vậy nô tỳ xin cáo lui." Nói xong, nàng chạy nhanh về phòng của hạ nhân.

Phượng Dạ Hi ngâm mình trong làn nước ấm, dòng nước ấm áp cuốn trôi đi những mùi hương khó chịu ám trên người nàng. Khiến nàng thư thái

https://thuviensach.vn

hơn được phần nào.

Ngày hôm nay thật mệt mỏi. Vì đã lâu không luyện chế độc cho nên nàng có chút ngượng tay. Thiếu chút nữa đã bị độc độc chết rồi. Nhưng may mắn lại không sao. Vì nghĩ mình của hiện tại quá yếu, cần luyện tập thêm để phòng thân ở cái chốn thâm cung nguy hiểm này, cho nên nàng mới dốc lòng chế độc như vậy. Nhưng không nghĩ tới lại thật mệt mỏi.

Hơi nước mờ mờ ảo ảo, làn khói mỏng manh vất vít quanh chớp mũi, dòng nước ấm áp bao bọc thân thể ngọc ngà, cả người chìm chìm nổi nổi trong nước, xung quanh yên tĩnh không tiếng động. Hơn nữa lại trải qua một ngày mệt mỏi, cho nên hiện tại, Phượng Dạ Hi nàng có chút buồn ngủ rồi.

Ngáp một cái, nàng liền chìm vào giấc ngủ sâu!

Dường như đã rất lâu sau đó... Nhưng là bao lâu thì Phượng Dạ Hi nàng không biết. Chỉ là lúc đó nàng đang ngủ không sâu. Tinh thần mệt mỏi nhưng lại rất nhanh nhạy. Vừa nghe thấy tiếng động lạ trong phòng mình thì liền tỉnh giấc.

Nàng quát khẽ: "Ai đấy?"

Thế nhưng đáp lại nàng là sự im lặng của căn phòng.

Phượng Dạ Hi tức tốc đứng lên từ dục thùng. Nàng vơ ngay chiếc áo lụa tơ tằm màu vàng được Linh Nhiên chuẩn bị từ trước. Khoác lên người rồi đi ra khỏi bình phong.

Thế nhưng thật kì lạ, bên ngoài chả có ai cả. Chỉ có một con chuột thật to chạy qua. Haizz, xem ra là nàng đa nghi quá rồi. Chắc tại hôm nay mệt mỏi nên nàng xuống tinh thần đây mà. Bây giờ phải đi ngủ một giấc thôi, ngày mai lại đi gọi bọn họ nhân xử lý đám chuột này một chút. Để chúng không còn quấy phá nữa.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, nàng lê cái thân xác mệt mỏi, ngã uỵch xuống giường. Vươn tay buông màn xuống, chỉ trong chốc lát trong Đàn Hương cung đã truyền ra tiếng hít thở đều đều của giai nhân.

Lần này, Phượng Dạ Hi ngủ rất sâu. Vì chăn quá êm nệm quá ấm, cho nên ít có chuyện gì có thể lay tỉnh nàng lúc này.

Cho nên nàng căn bản không hề biết rằng... Đang có một cuộc ẩu đả ngoài kia. Mà kẻ bị truy đuổi kia lại trốn vào nơi gần nhất. Trùng hợp đó lại là Đàn Hương các của nàng.

Y đi sâu vào tẩm thất bên trong. Nhìn thấy chiếc giường đã buông rèm xuống. Liền xốc lên chiếc rèm mỏng. Lập tức đập vào mắt y chính là khuôn mặt cùng thân hình xinh đẹp của giai nhân.

Vì lúc đi ngủ Phượng Dạ Hi chỉ một có một lớp áo tơ tằm mỏng, cho nên lúc này thân hình tuyệt đẹp của nàng đều lộ cả ra ngoài. Từng đường cong mê người, làn da trắng nõn mịn màng, cho đến cặp đùi tinh xảo thon dài... Tất cả đều lọt vào tầm mắt nam nhân.

Nghe thấy tiếng bước chân của truy binh đang đến gần. Nam nhân liền nhíu mày một cái, không kịp nghĩ ngợi liền chui vào tiếng chăn của mỹ nhân, buông xuống rèm tinh xảo.

Dù có ngủ say đến đâu thì đột nhiên bị người đè lên mình. Phượng Dạ Hi cũng ngay lập tức tỉnh lại. Nàng vươn tay định đẩy người kia ra trước, xong thì xử lý y. Thế nhưng nàng bi ai phát hiện, chính mình đã bị điểm huyệt mất rồi. Bây giờ có muốn cử động cũng khó. Vì vậy chỉ có thể nhìn nam nhân đang nằm đè lên mình bằng ánh mắt tức giận.

Thấy nàng mấp máy môi, tưởng rằng giai nhân trong lòng sẽ hô to gọi người vào cứu. Như vậy thì há chăng y sẽ bị lộ mất. Cho nên liền vươn ra những ngón tay dài như ngọc, tiếp tục điểm luôn huyệt câm của nàng.

https://thuviensach.vn

Vừa không nói được, vừa không cử động được. Phượng Dạ Hi vô cùng sầu não, nàng chán ghét vì sao bản thân mình lại yếu như vậy. Nếu là trước kia thì có thể đánh ngã tên nam nhân này được rồi. Nhưng hôm nay đến một chút sức lực cũng không có. Ngược lại còn bị người điểm huyệt.

Phượng Dạ Hi thấy nam nhân đang sáp lại gần mình, hắn đột nhiên mở miệng: "Cô nương yên tâm. Ta sẽ không làm gì nàng đâu. Chỉ là ta đối với đám người bên ngoài có chút hiểu lầm. Thế nên bọn họ liền truy đuổi ta đến tận đây. Tình huống nguy cấp, chỉ có thể trốn vào phòng của cô nương một lát." Hắn cười: "Chỉ xin cô nương hợp tác một chút. Giúp tại hạ đuổi đám người ngoài kia đi. Sau đó tại hạ sẽ để cô nương bình yên, và chính bản thân tại hạ sẽ rời đi mà không gây ra tổn hại gì cho cô nương."

Phượng Dạ Hi lườm y một cái. Ánh mắt tràn đầy vẻ ai oán. Biết được rằng mình không chống cự được, chỉ đành gật đầu. Đợi sau này nàng luyện lại được võ công, nhất định sẽ tìm đến y báo thù.

Thấy nàng gật đầu thỏa thuận. Nam nhân khẽ nhếch môi, vươn tay điểm một cái, liền hoá giải huyệt câm của nàng.

Đúng lúc này, một cơn gió thổi từ ngoài cửa sổ vào, làm phất tấm rèm giường lên. Men theo ánh trăng huyền ảo, cả hai đều nhìn rõ được dung mạo của nhau. Và tất nhiên, hai người ai cũng đều ngạc nhiên.

Mắt phượng của Phượng Dạ Hi mở to ra hết cỡ. Nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt mình đây. Y thật sự vô cùng tuấn mỹ, gương mặt tựa như một vị thần oai phong. Đôi mày kiếm khẽ nhếch lên, bạc môi mỏng ở rất gần nàng... Đây chẳng phải là nam nhân đã bị nàng va trúng ở Thiên Phúc tửu lâu sao?

Mà dường như nam nhân kia cũng đang chăm chú quan sát nàng. Mỹ nhân dưới thân mình đây quả thật không phải đẹp nhất, nhưng dung mạo của nàng vẫn khiến người kinh ngạc, yêu thích không thôi. Nhất là làn da

https://thuviensach.vn

mềm mịn như phấn kia, sờ vào một cái là không muốn buông tay ra nữa. Mà y cũng kinh ngạc phát hiện ra... Đây chẳng phải chính là nữ nhân mà mình đã va trúng ở tửu lâu kia sao?

Trong lúc cả hai còn chưa kịp hết bàng hoàng thì tiếng bước chân ngoài cửa đã đến rất gần. Dường như có rất nhiều người đến đây.

Một giọng nói to lớn dõng dạc vang lên: "Thưa tiểu thư, cho phép chúng thuộc hạ mạo phạm. Có một tên tội phạm nghiêm trọng của triều đình hiện đang lẫn trốn trong Vương phủ. Kính mong tiểu thư cho chúng thuộc hạ vào trong kiểm tra ạ."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nam Nhân Bí Ẩn (2)

Giọng nói khỏe mạnh như vậy, chắc chắn là đội trưởng đội thị vệ của Vương phủ rồi.

Phượng Dạ Hi liếc mắt nhìn nam nhân ở gần mình trong gang tấc này. Thì ra tên này quả thật chính là tội phạm triều đình nha. Đúng là to gan, lại dám nửa đêm chui vào phòng của Vương phi tương lai... Y đáng chết.

Lúc này, nàng thật sự muốn hô to lên cho những thị vệ kia xông vào bắt sống y. Thế nhưng nếu y nổi điên lên mà giết chết nàng thì sao? Tuy khi xưa nàng là sát thủ, thế nhưng một thân võ công đã bị khoảng cách thời gian hơn ba ngàn năm bào mòn gần hết. Bây giờ chỉ có thể từ từ luyện lại. Nào có phải đối thủ của y đâu. Hơn nữa nàng vẫn chưa muốn chết.

Nhưng không đợi Phượng Dạ Hi kịp hô lên. Đám thị vệ bên ngoài đã muốn phá cửa xông vào. Tiếng bước chân dường như rất vội vã.

Không xong không xong rồi! Nếu bọn họ vào đây, người chết không chỉ có mình nam nhân này, mà còn cả nàng nữa. Vì nàng sắp trở thành Vương phi tương lai, thế nhưng nếu đám người này xông vào, sẽ thấy có một nam nhân đang thượng Vương phi tương lai, mặc dù cả hai chưa làm gì hết, thế nhưng cũng sẽ bôi nhọ thanh danh của nàng. Không thể như vậy được, phải ngăn bọn họ lại.

Dường như cũng có cùng suy nghĩ với Phượng Dạ Hi, đôi mắt yêu mị của y nhìn nàng, như muốn hỏi vì sao nàng còn chưa hành động.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi thở dài, vươn tay kéo nam nhân đang trên giường ngồi dậy. Cùng y đi đến phía sau bức bình phong, nơi có chứa dục thùng khi nãy nàng vừa tắm xong nhưng lại chưa dọn dẹp. Nói với y: "Haizz, lần này ta hi sinh vì ngươi một lần vậy. Coi như là thực hiện lời hứa với ngươi. Mai sau phải báo đáp ta đấy." Nói rồi, nàng đẩy nam nhân mặt lạnh đó vào trong dục thùng. Chính mình thì cũng nhảy luôn vào trong đó: "Ngươi có thể nhịn thở dưới nước trong bao lâu?"

Thấy nàng cũng nhảy vào dục thùng với mình, nam nhân đột nhiên đỏ mặt ngượng ngùng. Vì nam nữ thọ thọ bất thân mà. Nhưng biết đây là tình huống cấp bách, liền trả lời: "Từ nhỏ tại hạ đã được rèn luyện bơi lội rất kĩ lưỡng. Khả năng thở nước cũng rất tốt. Khoảng tầm ba phút gì đó."

Phượng Dạ Hi thầm ngạc nhiên: "Ba phút là quá đủ rồi. Khi nào ngươi chịu không nổi thì hãy ngước lên lấy một hơi, sau đó lại thụp xuống cho ta. Còn nếu chịu được thì hãy cố gắng mà chịu đựng. Đến khi nào ta ra hiệu thì hãy lên."

"Tại hạ đã biết, cảm tạ cô nương rất nhiều." Nói xong, chính y cũng hít một hơi dài, sau đó lặn xuống bên dưới mặt nước. Nhưng vì dục thùng này khá nhỏ, cho nên y vừa lặn xuống liền chạm ngay bầu ngực cao ngất của mỹ nhân. Khiến y vô cùng ngượng ngùng nhưng cũng đành chịu.

Đúng lúc này, tốp thị vệ bên ngoài liền tràn vào, lục soát khắp mọi nơi. Tên đội trưởng nói: "Chúng thần xin được phép mạo phạm được kiểm soát phòng của tiểu thư." Giọng nói của gã cũng phải vô cùng kính cẩn, vì vị tiểu thư này không lâu sau sẽ trở thành Lan Lăng Vương phi, muội tức của Hoàng thượng đương triều, cháu dâu của Thái hậu nương nương.

"Được, các ngươi cứ việc thoải mái. Nhưng ta đang gột rửa ở đây, chỉ phiền các ngươi đừng lúc soát ở phía sau bình phong này. Nếu để Vương gia biết các ngươi mạo phạm Vương phi tương lai thì... Các ngươi sẽ biết hậu quả rồi đó." Nàng cười, tiếng cười vô cùng trong trẻo.

https://thuviensach.vn

Biết rõ vị tiểu thư này đang cảnh cáo bọn họ, gã vội nói: "Xin tiểu thư đừng nóng giận. Chúng thuộc hạ tự biết chừng mực, sẽ không dại mà đến kiểm soát nơi người đang gột rửa đâu." Gã e dè: "Nhưng thuộc hạ chẳng hiểu sao, giữa đêm khuya mà tiểu thư còn có nhã hứng đi tắm thế?"

Những ngón tay thon dài như ngọc của Phượng Dạ Hi khẽ chơi đùa với mặt nước lăn tăn, không nặng không nhẹ nói: "Chẳng lẽ đội trưởng nghi ngờ ta là đang che giấu tội phạm ở phía sau bình phong sao?" Nàng cười vô cùng trong trẻo: "Nếu thế thì đội trưởng có thể đến phía sau này mà kiểm tra. Nhưng ta không biết rằng... Chuyện này mà được trình lên Thái hậu và Hoàng thượng thì sẽ như thế nào nhỉ?"

Gã liền sợ hãi: "Thuộc hạ không dám!"

Đúng lúc này, một tên thị vệ liền đi ra, bẩm báo với tên đội trưởng: "Thưa ngài, đã lục soát khắp mọi ngóc ngách, thế nhưng không thấy tên đó đâu ạ."

Gã nghe vậy liền nhìn chăm chăm vào bức bình phong, ánh mắt hơi loé lên vẻ nghi ngờ, nhưng sau đó lại biến mất rất nhanh: "Đã làm phiền tiểu thư rồi. Tên tội phạm không có ở đây, vậy thì chúng thuộc hạ xin cáo lui." Nói xong, gã cùng một đám thị vệ vội vã đi ra ngoài. Còn không quên đóng cửa lại.

"Bọn họ đã đi rồi đấy. Ngươi mau lên đi." Phượng Dạ Hi đi ra khỏi dục thùng, vì bị ướt cho nên áo ngủ tơ tằm liền dính chặt vào người nàng, nhưng may là áo ngủ này màu vàng đậm, cho nên mới không thấy rõ nội tình bên trong áo.

Thế nhưng nàng có gọi mãi thì nam nhân vẫn không lên. Nhíu mày, nàng phát hiện phía trên mặt nước nổi lên màu đỏ. Là máu! Nam nhân kia bị thương sao? Vì dù sao quỳ thủy của nàng vẫn chưa đến ngày. Vậy thì chỉ

https://thuviensach.vn

còn nam nhân kia bị thương mà thôi. Thế nhưng sao lúc nãy nàng không phát hiện ra nhỉ?

Vội vã kéo nam nhân ngồi dậy. Phát hiện ra sắc mặt y tái nhợt, vết thương trên vai không ngừng chảy máu, đã nhộm đỏ cả một bên vai, chảy dài xuống cánh tay rồi. Nàng dùng hết sức lực để kéo y ra, sau đó lại lôi y lên giường. Kiếm quanh phòng mình một lát liền tìm ra hộp sơ cứu mà ngày trước đã kêu Linh Nhiên để sẵn ở trong phòng.

"Xin lỗi, ta mạo phạm rồi." Nói rồi, nàng kéo y phục của nam nhân xuống đến bụng. Cẩn thận băng bó, chữa trị, cầm máu cho y. Trong suốt quá trình nàng làm, mày kiếm của y đều nhăn lại, tỏ vẻ rất khó chịu.

Sau khi xong xui, nàng liền phát hiện ra... Y bị đang bị sốt cao. Cả người nóng hầm hập. Nếu cứ tiếp tục như vậy, y sẽ chết mất.

Một mặc nàng lo sợ y sẽ bị sốt đến chết, một mặc là nàng thật sự muốn bóp chết y ngay lúc này, đỡ cho triều đình phải tốn binh lực tìm y. Nhưng nàng lại không làm vậy, vì dù sao nàng cảm nhận được y không phải là người xấu.

Haizz, đành phải hạ sốt cho y trước đã. Phượng Dạ Hi nghĩ linh cảm của mình không sai đâu, y đích thật là người tốt.

Nghĩ rồi, nàng đi lấy một cái thau đồng và một miếng vải nhỏ. Cho nước khoảng hơn nửa thau rồi nhúng khăn lau vào. Sau khi khăn đã ướt, nàng mới lau người cho y.

Thầm nghĩ, thân hình của y và Lãnh Diệc Thần sao lại đẹp đến thế? Cơ bụng sáu múi rõ rệt, săn chắc khỏe mạnh, da thịt lại rất có độ đàn hồi, đúng là khiến người ta đủ điên cuồng. Chỉ khác một điều là da y màu mật ong, còn da của hắn lại trắng như sữa.

https://thuviensach.vn

Đường đường là Vương phi tương lai mà lại đi chăm sóc, lau người cho một nam nhân khác, hơn nữa nam nhân đó còn là tội đồ triều đình. Nếu là cô nương khác chắc chắn sẽ không do dự mà giao y cho thị vệ. Nhưng còn nàng thì khác, vì nàng là một cô gái đến từ hiện đại nên suy nghĩ khác rõ rệt, thấy người gặp nạn phải cứu trước.

"Xin lỗi vì đã mạo phạm ngươi. Ta chỉ là muốn vết thương của ngươi tốt hơn một chút thôi." Nàng nhỏ giọng nói, không cần biết y có nghe được hay không, vẫn độc thoại một mình: "Haizz, ngươi xem có ai như ta không? Che giấu một tội phạm triều đình, lại còn chữa trị vết thương cho y, chăm sóc khi y bị sốt. Ta đúng là điên thật mà. Ngươi biết không, tên tội phạm đó là đang nói ngươi đó."

Sau khi lau xong thân thể của y, thấy toàn thân y đã đỡ nóng hơn một chút. Nàng liền đi cất thau đồng, do chán quá nên mới nói chuyện với y: "Mặc dù ngươi đã hạ sốt. Thế nhưng trên người vẫn còn hơi nóng. Đó là do ngươi đã bị thương nặng như thế, lại còn gặp nước nữa. Đương nhiên vết thương sẽ bị nhiễm trùng rồi sau đó dẫn đến sốt cao. May cho ngươi là hôm nay gặp bản cô nương ta đấy, không thì ngươi chết rồi."

Nam nhân trên giường vẫn không trả lời. Chỉ là hình như y gặp ác mộng, cho nên đôi mày kiếm không ngừng cau lại. Phượng Dạ Hi thấy vậy liền đưa tay, kéo giãn hai bên mày của y ra: "Chỗ ta không có thuốc hạ sốt đâu, cho nên ngươi ráng chịu đi. Vì nếu bây giờ đi ra bên ngoài lấy thì chắc chắn sẽ bị phát hiện mất." Nhưng như chợt nhớ ra đều gì đó, nàng nói: "A đúng rồi, ta có thể xuống bếp nấu chút cháo cho ngươi ăn để lấy sức mà mau lành bệnh. Ta đúng là quá tốt mà. Ngươi nên biết ơn ta đi đấy." Nói rồi, nàng mở cửa chạy về phía phòng bếp, bắt đầu nấu cháo cho y.

Mà khi nàng vừa ra khỏi phòng, nam nhân vốn nhắm mắt bây giờ lại như hoàn toàn tỉnh táo. Chỉ có điều đôi mày của y vẫn chau lại. Suy nghĩ xem tại sao nàng lại đối tốt với kẻ xa lạ là mình như thế? Chẳng lẽ nàng có âm mưu gì sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng y cũng không lo, vì y nghĩ chắc là nàng không biết thân phận thật của mình đâu. Cho nên không cần phải e ngại nàng muốn hại y.

Lúc nãy y chỉ là nhắm mắt dưỡng thần mà thôi. Tuy là có sốt cao, vết thương cũng đau âm ỉ, thế nhưng nhiêu đó thì có là gì với y đâu. Chỉ là nghĩ tiểu mỹ nhân chăm sóc mình tỉ mỉ như vậy cũng thật là dễ chịu. Nàng còn cẩn thận lau người cho y, những ngón tay mềm mại cứ không ngừng chạm vào làn da mật ong của y. Khiến y có ý muốn chìm đắm, để mặc cho nàng chăm sóc mình, cũng không muốn tỉnh dậy nữa.

Lần đầu tiên y có ý nghĩ như thế, cũng cảm thấy mới lạ vô cùng!

Hơn nữa tiểu mỹ nhân cứ nói lảm nhảm bên tai y suốt. Nàng nói rất nhiều điều. Nhưng giọng của nàng lại vô cùng trong trẻo, khiến y vừa buồn cười vừa xúc động vô cùng.

Dường như y cũng thừa nhận là mình có chút cảm tình với nàng. Chắc là vì nàng là ân nhân của mình đây mà.

Vừa nghĩ đến đây, cửa đã bị mở ra. Phượng Dạ Hi liền cầm một chén cháo bước vào. Thấy vậy, y liền nhắm mắt lại, tiếp tục giả bộ ngủ.

Phượng Dạ Hi đỡ y ngồi dậy. Đút từng muỗng cháo cho y ăn. Cũng may là y ăn không có bị đổ ra ngoài. Vừa đút, nàng vừa nói: "Không biết ngươi có nghe được hay không nhưng ta vẫn cứ nói. Tên ta là Phượng Dạ Hi. Là ân nhân cứu mạng ngươi những hai lần. Cứu ngươi thoát khỏi quân triều đình, cũng cứu ngươi thoát chết do bị sốt. Cho nên, nếu sau này có dịp gặp lại, ngươi nhất định phải báo đáp ta thật xứng đáng đó." Nàng cười dịu dàng. Lộ ra hàm răng trắng bóc đều tăm tắp. Sau khi đút y ăn xong, nàng liền thu dọn chén đĩa đặt ở một bên. Sau đó vì quá mệt mỏi, nàng nói với y vài câu nữa rồi ngủ thiếp đi.

Đợi sau khi nàng ngủ say, y liền mở mắt nhìn nàng. Những lời nàng nói lúc nãy nghe có chút buồn cười. Gì mà ân nhân cơ chứ? Tuy là nàng nói

https://thuviensach.vn

đúng thật, nhưng y vẫn không nhịn được cười thầm.

Được rồi tiểu mỹ nhân. Tên nàng là Phượng Dạ Hi phải không? Ta hứa với nàng, sau này có duyên gặp lại, nhất định ta sẽ báo đáp nàng thật tốt.

Quan sát dung mạo của nàng, thật sự rất khả ái, cũng rất xinh đẹp. Khi nãy y có nghe nàng nói, nàng sẽ trở thành Lan Lăng Vương phi tương lai? Thê tử của tên ngốc Lãnh Diệc Thần đó?

Mỉm cười, y suy nghĩ một chuyện gì đó. Sau đó rất tự nhiên mà kéo nàng lên giường. Ôm mỹ nhân vào lòng.

Phượng Dạ Hi, Phượng Dạ Hi phải không? Cái tên này, y rất thích!

***

Nam phụ chính thức lên sàn (^ ◇ ^)

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Làm Lành

Mặt trời vừa ló dạng, ánh nắng sớm mai chiếu rọi khắp muôn nơi.

Phượng Dạ Hi vươn mình ngồi dậy. Làm vài động tác cơ bản để giản gân cốt. Sau đó mới giật mình phát hiện ra... Mình đang nằm trên giường sao?

Rõ ràng là tối hôm qua nàng đang chăm sóc cho nam nhân kia, thấy y hạ sốt rồi liền đi nấu cháo rồi đút cho y ăn. Sau đó buồn ngủ quá, nàng liền ngồi ngay giường mà ngủ luôn. Lẽ nào y đã ẵm nàng lên giường sao?

Quay qua quay lại... Nam nhân kia đâu mất rồi? Rõ ràng tối hôm qua y vẫn còn ở đây mà?

À, vậy là y đã đi rồi! Thế nhưng lại không báo cho nàng một tiếng, thật đáng giận mà. Nàng là ân nhân của y đấy, thật là. Hơn nữa nàng cũng muốn biết tên của y, nam nhân tuấn lãng như vậy, chắc cái tên cũng sẽ đẹp lắm nhỉ?

"Tiểu thư!"

Đang suy nghĩ đến đây, Linh Nhiên từ bên ngoài đột nhiên chạy vào. Khóc lóc in ỏi: "Người không sao chứ ạ? Nô tỳ nghe nói đêm qua có quân triều đình đã vào khám xét phòng của người. Bọn họ không làm gì người chứ?" Linh Nhiên vừa nói vừa khóc: "Cũng tại nô tỳ đáng chết, nếu nô tỳ

https://thuviensach.vn

không ngủ say như vậy thì đâu có chuyện này xảy ra. Ít nhất cũng sẽ ở bên tiểu thư trong lúc đó!"

Nàng mỉm cười, nhìn cô gái đang quỳ dưới chân mình mà khóc này, khẽ xoa đầu nàng: "Thôi, ta đã không sao rồi! Mọi chuyện cũng đã qua. Ngươi cũng đừng khóc nữa." Nàng vươn tay sờ vào khuôn mặt thanh tú của Linh Nhiên: "Ngươi xem, gương mặt đẹp như vậy lại bị ngươi làm cho lấm lem xấu xí mất rồi."

"Tiểu thư người xấu lắm. Cứ chọc nô tỳ mãi."

"Haha, đúng là ta chọc ngươi đấy. Được rồi, giờ thì đi hầu hạ rửa mặt, thay đồ rồi đi ăn sáng thôi. Ta đói lắm rồi."

Linh Nhiên nghe vậy liền nhoẻn miệng cười: "Vâng thưa tiểu thư. Người chờ một chút ạ."

Sau đó, Linh Nhiên chạy đi lấy thau đồng đã có nước, lau mặt cho nàng, hầu hạ nàng thay một bộ y phục màu lam, rất tôn lên dáng vẻ mĩ miều.

"Oa tiểu thư, người đẹp quá!" Linh Nhiên không kiềm được liền mở miệng khen: "Tiểu thư là người đẹp nhất nô tỳ từng thấy từ trước đến giờ."

Nàng cốc vào đầu Linh Nhiên một cái: "Ngươi cứ ở đó mà khen đi. Đúng là dẻo miệng mà." Rồi cười: "Còn không mau đi bảo ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn sáng đem lên đây. Muốn ta đói chết hay sao hả?"

"Vâng vâng vâng, nô tỳ đi ngay đây ạ."

Nhưng đi được nửa đường, nói đúng hơn là vừa ra đến cửa, nàng liền quay trở lại: "Tiểu thư... Vương gia đang... Ngồi ngoài cửa ạ!"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Phượng Dạ Hi liền trầm xuống. Quả thực là qua một ngày, nàng cũng không còn giận hắn nữa, chấp nhất làm chi cái tính trẻ con của hắn chứ? Thế nhưng một ngày kia hắn không hề đến tìm nàng xin lỗi, còn bây giờ lại đến là có ý gì đây?

Nàng lạnh giọng: "Không gặp, ngươi bảo Vương gia mau chóng về đi. Kẻo lại bị cảm lạnh đó."

"Nhưng nhưng... Thưa tiểu thư..."

"Ngươi không nghe ta nói gì sao?"

Linh Nhiên vội quỳ xuống: "Nô tỳ không dám, thế nhưng xin tiểu thư thứ cho nô tỳ mạo phạm. Từ lúc nô tỳ đến đây hầu hạ tiểu thư rửa mặt thì đã thấy Vương gia lấp ló sau vườn cây rồi. Nhưng ngại tiểu thư và Vương gia đang giận nhau nên nô tỳ mới không bẩm báo. Mới nãy nô tỳ đi ra thì thấy Vương gia ngồi ở ngoài cửa đã ngất xỉu rồi ạ. Mặt mũi ngài ấy còn đỏ bừng nữa. Miệng thì cứ không ngừng lẩm bẩm kêu nương tử."

Phượng Dạ Hi nghe vậy liền giật mình. Tên ngốc đó đã chờ mình ngoài trời tuyết lạnh lâu như thế ư? Từ lúc Linh Nhiên đến đây cũng đã được một canh giờ rồi. Hắn... Liều đến thế ư?

"Sao ngươi không nói sớm?"

"Nô tỳ sợ tiểu thư và Vương gia vẫn còn cãi nhau... Cho nên..."

"Hừ, phạt ngươi sau. Còn bây giờ phụ ta ra đưa Vương gia vào, hắn sẽ cảm lạnh mà chết mất."

Sau khi đưa Lãnh Diệc Thần vào trong phòng. Phượng Dạ Hi mới phát hiện ra tình trạng của hắn thật sự rất nghiêm trọng. Vì trời hôm nay rất lạnh mà hắn lại ngồi dưới tuyết lâu như thế, cộng thêm việc hôm nay hắn

https://thuviensach.vn

mặc y phục khá mỏng manh. Cho nên người thì sốt cao, còn run rẩy không ngừng. Tay chân sưng phồng lên. Mặt mũi tím tái hết cả.

"Nguy rồi!" Phượng Dạ Hi hoảng loạng: "Hắn bị cảm nặng quá. Mà chỗ ta lại không có thuốc. Linh Nhiên, ngươi mau đi truyền thái y lại đây cho ta, thật sự cần rất gấp."

"Vâng, nô tỳ đi ngay."

"Khoan đã. Sau khi truyền thái y xong. Ngươi đi đến ngự thiện phòng bảo họ nấu một bát cháo thật dinh dưỡng và thật nóng đến đây."

Linh Nhiên tuân mệnh rời đi. Một lát sau đã dẫn thái y hớt hả chạy tới. Tay còn cầm một cái khay đựng bát cháo nóng.

"Tiểu thư, thái y đã đến rồi." Linh Nhiên đặt bát cháo xuống bàn rồi nói.

"Tốt lắm. Thái y, ngươi mau đến đây xem phu quân của ta. Tình trạng của hắn thật sự là quá nghiêm trọng."

Thái y nhìn Lãnh Diệc Thần một cái, sau đó bắt mạch cho hắn, xong liền bẩm báo: "Tình trạng của Vương gia tuy là có hơi nghiêm trọng nhưng không phải là không có cách trị."

"Ngài cứ nói!"

"Bây giờ thần sẽ đi kê đơn thuốc cho Vương gia uống để hạ sốt. Sau đó tiểu thư hãy cho Vương gia ăn bát cháo nóng kia. Rồi sai người đi chuẩn bị nước ấm cho Vương gia ngâm tay ngâm chân để giảm sưng và lấy lại được hơi ấm cho tay chân. Việc còn lại là ở bên cạnh chăm sóc cho Vương gia cho đến khi ngài ấy hạ sốt."

"Được, ta biết rồi! Đã làm phiền thái y rồi."

https://thuviensach.vn

"Đó là chức trách của thần."

Nói rồi, nàng sai người đưa giấy bút cho thái y kê đơn. Sau khi uống thuốc xong, nàng liền đút cho hắn ăn cháo. Nhưng tên này rất ngang bướng, ăn không vào liền nhả ra hết. Hại nàng thật vất vả mới đút cho hắn ăn xong.

"Nào Vương gia, ngài mau dậy uống thuốc đi. Uống xong sẽ khỏi bệnh đó. Không còn khó chịu nữa đâu."

Trong cơn mê man, Lãnh Diệc Thần không ngừng kêu: "Nương tử, tha lỗi cho vi phu... Ta biết sai rồi."

Phượng Dạ Hi bỗng cảm thấy ấm lòng, xoa xoa khuôn mặt yêu nghiệt: "Được rồi, nương tử sẽ tha thứ cho phu quân. Còn bây giờ thì phu quân mau ăn cháo vào cho hồi phục nào."

Không biết hắn có nghe được hay không? Chỉ thấy khoé miệng khẽ nhếch lên. Sau đó cũng rất ngoan ngoãn mà ăn cháo uống thuốc.

Sau khi xong tất cả, Phượng Dạ Hi tiễn thái y ra về. Còn cảm tạ ông ấy rất nhiều. Thưởng cho ông khá nhiều vàng bạc.

Nàng đi vào trong phòng, vươn tay sờ lên trán Lãnh Diệc Thần: "Ừm, đã đỡ hơn khi nãy nhiều rồi. Tay chân cũng đã dần hồng hào trở lại." Nàng cười: "Vương gia, ngài làm tốt lắm."

Dường như hiểu được lời nàng, Lãnh Diệc Thần nhếch môi yêu nghiệt. Nắm chặt tay nàng không buông.

Haizz, tên này là muốn nàng ngủ cùng hắn đây mà! Từ hôm qua đến giờ nàng đã chăm sóc cho hai con ma bệnh rồi đấy. Sao dạo này có nhiều người thích bệnh thế nhỉ?

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cố gắng rút tay mình lại. Thế nhưng hành động này của nàng làm cho Lãnh Diệc Thần khó chịu. Hương thơm giai nhân sắp rời khỏi mình, hắn liền chau lại mày kiếm, tay còn nắm chặt tay ngọc của nàng hơn nữa, miệng lẩm bẩm: "Nương tử... Đừng đi!"

Nàng động lòng rồi. Nhìn gương mặt hắn đỏ bừng vì sốt, hoàn toàn mất đi nhận thức với mọi điều xung quanh. Thế nhưng bàn tay hắn vẫn không ngừng níu kéo lại hơi ấm cuối cùng là nàng. Dường như rất hối hận với những gì mình đã gây ra, Lãnh Diệc Thần còn không ngừng mở miệng kêu hai tiếng 'nương tử'.

Thở dài một tiếng, nàng phất tay với Linh Nhiên: "Ngươi đi đốt than sưởi ấm đi. Đốt càng nhiều càng tốt, làm cho căn phòng này ấm lên cho ta. Đóng hết các cửa phòng, đừng để gió tuyết tràn vào, như vậy Vương gia sẽ ngủ không ngon. Xong việc thì ngươi cứ lui xuống đi."

Linh Nhiên cúi đầu: "Nô tỳ tuân mệnh." Sau đó nàng liền lui xuống, lấy một ít than ra đốt lên, sưởi ấm khắp cả căn phòng. Còn không quên đốt luôn cả hương hoa hồng mà tiểu thư rất thích lên, mùi hương thơm không quá nặng cũng không quá nhẹ, khiến người yêu thích không quên. Đó cũng là mùi hương ưa thích của Phượng Dạ Hi.

Sau đó, Linh Nhiên lẳng lặng đi ra ngoài. Còn không quên đóng hết tất cả các cửa lại. Để lại không gian riêng cho Vương gia và Vương phi tương lai.

Thấy Lãnh Diệc Thần dù làm cách nào cũng không chịu buông tay mình ra. Phượng Dạ Hi đành thở dài. Cởi giày ra rồi lên giường nằm với hắn. Cảm nhận được hơi ấm kế bên mình. Lãnh Diệc Thần liền nhoẻn miệng cười, thân thể còn không quên xích lại gần nàng một chút. Lại còn bạo gan hơn nữa, hắn quàng tay ra ôm chặt lấy nàng: "Nương tử... Vi phu rất thích nàng... Vô cùng thích nàng!" Hắn thì thầm trong cơn mê. Nhưng câu nói này làm Phượng Dạ Hi bỗng cảm thấy rất vui.

https://thuviensach.vn

Được rồi ngốc tử của ta. Lúc đầu nàng vẫn còn giận hắn đấy, nhưng bây giờ tất cả những chuyện đó đã theo gió bay đi hết rồi. Bây giờ hắn ốm yếu như vậy, bệnh đến thành như vậy mà còn không ngừng gọi tên nàng, tay cũng không muốn rời tay nàng. Vậy thì chắc chắn rằng, Lãnh Diệc Thần vẫn còn rất quan tâm nàng, hắn dựa dẫm vào nàng như vậy mà.

Chấp nhất làm chi với ngốc tử chứ? Hắn ngây thơ như vậy... Lại ngồi chờ nàng dưới nền tuyết lạnh. Cũng không biết là đã chờ bao lâu nữa. Thật là một tên ngốc mà!

Nhưng tên ngốc này lại làm cho tâm tình của nàng tốt lên không ít. Nằm bên cạnh hắn một hồi, vì trong phòng quá ấm, Phượng Dạ Hi chớp mắt một cái lại buồn ngủ nữa rồi. Chắc là vì sáng giờ bôn ba chăm sóc cho tên ngốc tử này, với cả tối hôm qua thức khuya chăm sóc cho tên nam nhân bí ẩn kia đây mà. Bây giờ chăn êm nệm ấm như thế này... Không buồn ngủ mới là lạ ấy!

Nghĩ rồi, mặc kệ Lãnh Diệc Thần đang ôm chặt mình. Phượng Dạ Hi rất nhanh chìm vào giấc ngủ say.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thánh Chỉ Sắc Phong

Mặt trời vừa lên đến đỉnh núi, chiếu rọi ánh nắng khắp muôn nơi, thế nhưng vì tuyết rơi nên ánh mặt trời hơi yếu. Trời đã quá trưa một chút. Lãnh Diệc Thần thì vừa mở mắt ra, phát hiện căn phòng mình đang nằm không phải là phòng mình, lại cảm thấy nơi này phảng phất mùi hương hoa hồng mà trên người nương tử hay có, liền nhận định đây là phòng của nương tử. Nhưng ngốc tử quay qua quay lại tìm kiếm mãi mà vẫn không thấy nương tử đâu. Liền phát khóc lên.

"Oa oa, nương tử nương tử ơi, nàng ở đâu rồi? Vi phu biết sai rồi mà, nương tử tha lỗi cho vi phu đi. Vi phu không dám đá nàng xuống giường nữa đâu."

Phượng Dạ Hi đang ở bên ngoài nói với hạ nhân chuẩn bị cơm trưa cho hai người. Một phần là vì nàng muốn ra bên ngoài thư giãn, ở trong phòng ngủ lâu quá sẽ khiến cơ thể cảm thấy mệt mỏi. Thấy hắn ngủ say quá nên nàng đã không gọi dậy, cứ để hắn ngủ để phục hồi sức lực.

Bây giờ đây, nghe tiếng gọi thê thảm của Lãnh Diệc Thần, Phượng Dạ Hi liền nhanh chóng phân phó cho hạ nhân những việc cần thiết. Sau đó liền chạy vào trong phòng.

Mà lúc này, Lãnh Diệc Thần đã bị té xuống giường. Do lúc nãy hắn không thấy nàng đâu nên mới muốn đi tìm. Nhưng vì mới bệnh dậy nên còn quá yếu, hắn vừa bước xuống giường liền bị té ngay tức khắc.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi nhìn thấy cảnh này mà đau lòng không thôi! Chân mày ngọc ngà cau lại. Chạy nhanh về phía Lãnh Diệc Thần, muốn đỡ hắn dậy.

Thế nhưng không cần nàng phải động tay động chân. Vừa nhìn thấy nương tử yêu quý ở trước mặt, Lãnh Diệc Thần liền kinh ngạc cùng mừng rỡ không thôi. Mặc kệ mình đang bệnh nặng, hắn cố gắng đứng dậy, gương mặt càng đỏ bừng lên. Nhưng vì quá yếu, tay chân mềm nhũn nên cứ không ngừng té xuống đất. Nhiều lần như vậy, Lãnh Diệc Thần vừa xấu hổ, vừa buồn bực liền bật khóc.

"Oa oa, nương tử, nương tử..."

Phượng Dạ Hi thấy vậy thở dài. Nàng cẩn thận đến bên Lãnh Diệc Thần, ngồi xuống nhìn gương mặt yêu nghiệt vì ủy khuất mà khóc dữ dội, dịu dàng xoa đầu hắn: "Ơi, ta ở đây này!" Rồi cười nhẹ nhàng, làm say đắm trái tim hắn.

Lãnh Diệc Thần nhìn thấy nàng, không kiềm lòng được mà bật khóc lớn: "Huhu, nương tử sẽ tha thứ cho ta chứ? Không có nàng ta không ngủ được. Tối sẽ mơ thấy ác mộng, những bóng ma đó cứ lởn vởn quanh ta. Huhu... Đáng sợ lắm!" Nói xong, vì lạnh quá mà hắn hắt hơi một cái.

Phượng Dạ Hi dịu dàng đỡ hắn ngồi lên giường: "Được rồi được rồi. Chuyện này cả hai ta đều sai, không phải chỉ có một mình ngài sai, ngài không cần xin lỗi đâu! Hôm qua chỉ là ta tức giận quá mà thôi. Ngài bệnh nặng như vậy, nên nghỉ ngơi cho khỏe. Ta sẽ ở đây chăm sóc ngài, sẽ xua đuổi những con ma kia, được chứ?"

Nghe vậy, ngốc Vương liền mỉm cười, nắm lấy tay nàng: "Ta biết nương tử tốt với ta nhất mà. Ta yêu nương tử nhất!"

Nàng cười gật đầu, thuận miệng nói: "Ta cũng rất thích Vương gia."

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, hạ nhân đem thức ăn khi nãy nàng phân phó vào. Đút cho Lãnh Diệc Thần ăn xong đến phiên nàng ăn. Phượng Dạ Hi nàng đã nhịn đói tròn một ngày, sáng nay lại vì chăm sóc cho tên ngốc này mà không ăn gì, cho nên bây giờ rất đói. Nàng ăn rất nhanh, mà cũng cảm thấy rất no. Sau khi ăn xong, nàng cho Lãnh Diệc Thần uống thuốc. Hắn nói cảm thấy mệt nên lại chìm vào giấc ngủ sâu.

"Tiểu thư!" Linh Nhiên nhẹ nhàng đi vào, hỏi: "Vương gia ngủ rồi ạ?"

"Ừm ngủ rồi! Có chuyện gì thế?"

"Thưa tiểu thư, Trương công công từ trong cung đến ạ. Nói là phụng mệnh Thái hậu đến tặng một ít lễ vật cho tiểu thư và Vương gia. Ngay cả Hoàng thượng cũng có gửi quà tặng nữa ạ!"

Phượng Dạ Hi hừ lạnh, Thái hậu cùng Hoàng thượng ban thưởng nàng rất vui. Thế nhưng tại sao lại là tên Trương công công đó cơ chứ? Nàng đã không vừa mắt lão từ lúc còn ở phủ Trần Quốc Công rồi. Chính cái lão nam không ra nam, nữ không ra nữ đó lại đánh huynh trưởng của nàng đến mức không dậy nổi. Cho nên nàng không tài nào có hảo cảm với lão được.

Nhưng là Thái hậu và Hoàng thượng ban thưởng, sao có thể không nhận được. Vì vậy, nàng nói với Linh Nhiên: "Ngươi đưa Trương công công đến chính sảnh trước đi. Bảo công công chờ một chút, ta sẽ ra ngay."

"Vâng ạ. Nô tỳ đi ngay." Nói rồi, Linh Nhiên liền hướng phía cửa mà đi.

Sau khi nàng đi, Phượng Dạ Hi liền gọi một cung nữ khác vào hầu hạ mình thay một bộ y phục thật lịch sự. Vì là đón tiếp khách quý từ trong cung, cho nên mới phải cẩn thận như vậy.

Nhìn gương mặt vừa yêu nghiệt vừa đáng yêu đang say ngủ của Lãnh Diệc Thần, nàng không kiềm được mà cúi xuống, hôn chụt vào trán hắn

https://thuviensach.vn

một cái, nhỏ giọng nói: "Ta có chút việc phải đi. Sẽ về ngay thôi, Vương gia phải ngủ ngon đấy. Nhất định khi tỉnh lại, nếu ta còn chưa về thì cũng đừng có khóc."

Sau đó, nàng mỉm cười nhìn hắn rồi hướng về phía chính sảnh mà đi.

Chính sảnh xa hoa lộng lẫy. Chính tay những người thợ giỏi nhất đã suy nghĩ và thiết kế ra căn phòng dùng để đón khách tuyệt vời này. Cũng là nhờ Thái hậu đã vì đứa con trai yêu dấu của mình mà đã thuê những người thợ đó.

Phượng Dạ Hi khoan thai đi vào. Hai tay để ngang bụng, bị tay áo thật dài và rộng che khuất. Những ngày ở đây nàng đã học được không ít các kĩ năng của tiểu thư con nhà gia giáo. Nào là phải đi đứng thật dịu dàng và cẩn thận, bước đi phải nhỏ, miệng phải cười tươi... Nàng đã dùng những gì mà Linh Nhiên đã chỉ để đón tiếp những bị khách quý, ví dụ như Trương công công đây.

Thấy Phượng Dạ Hi đi đến, Trương công công đang ngồi trên ghế dùng trà liền đứng dậy, chấp tay cúi đầu chào nàng: "Thần xin tham kiến Lan Lăng Vương phi, lâu ngày không gặp, Lan Lăng Vương phi càng thêm một phần mỹ miều rồi."

Vì nàng sắp trở thành thê của Lãnh Diệc Thần, cũng chính là Lan Lăng Vương phi, cho nên lão mới kính cẩn như vậy. Nhưng mà, nàng cũng nên lịch sự đáp lại chứ. Nghĩ rồi, Phượng Dạ Hi mỉm cười: "Cảm tạ ý tốt của công công." Nàng nói: "Nhưng đã khiến công công chê cười rồi. Bản tiểu thư vẫn còn chưa thành thân với Vương gia thì sao có thể nhận danh hiệu Lan Lăng Vương phi được cơ chứ?"

"Sao có chuyện đó được? Nam Cung tiểu thư người sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Lan Lăng Vương phi thôi. Vậy thì lão nạp gọi trước một chút, vì danh hiệu đó vốn là của Vương phi mà."

https://thuviensach.vn

"Vậy sao? Nếu công công đã nói như vậy thì ta sao có thể từ chối được." Nàng cười: "Nào, mời công công đến đây vừa uống trà vừa nói chuyện. Ngài cứ đứng mãi thì không hay lắm." Nói rồi nàng đi đến cái ghế gần đó ngồi xuống, sau đó rót cho Trương công công một tách trà: "Mời công công dùng trà."

Trương công công cũng đã ngồi xuống, lão nâng tách trà gấm hoa lên, uống một hơi liền cạn: "Quả là trà hảo hạn. Lão rất cảm tạ ý tốt của Vương phi. Nhưng ta cũng nên vào vấn đề chính đi thôi." Trương công công cất lên chất giọng the thé của mình: "Hôm nay lão phụng mệnh Hoàng thượng và Thái hậu đến đây là để tặng cho Vương phi một ít quà cáp. Gọi là quà trước hôn lễ. Sau hôn lễ Thái hậu sẽ lại gửi tặng cho Vương phi nhiều quà hơn nữa. Và còn một chuyện quan trọng khác nữa. Chính là muốn sắc phong Nam Cung tiểu thư thành Lan Lăng Vương phi."

Nàng cười, vẫn tiếp tục uống trà, tuy nghe tin được sắc phong nhưng không có vẻ gì là hoảng hốt: "Ồ, vậy phiền công công gửi lời cảm tạ của ta đến với Thái hậu và Hoàng thượng. Được ưu ái như vậy, đứa con dâu chưa vào cửa này thật sự rất biết ơn." Phượng Dạ Hi ngước lên khuôn mặt thanh tú, nhìn thẳng vào mắt Trương công công.

"Lão nhất định sẽ chuyển lời của Vương phi đến Thái hậu và Hoàng thượng." Lão cười nịnh nọt: "Thế nhưng Thái hậu và Hoàng thượng chắc chắn rất yêu thích Vương phi. Vì Vương phi là người tài đức vẹn toàn, Vương gia cũng thích người như vậy cơ mà."

"Công công quá lời rồi. Được Thái hậu và Hoàng thượng ưu ái, đây là phúc phận của Nam Cung Dạ Hi ta."

"Haha, vậy được rồi. Lão cũng không cần vòng vo làm gì nữa." Nói rồi, Trương công công hướng ra ngoài cửa, vỗ tay ba cái. Lập tức có hơn mười hạ nhân khiên hơn hàng chục các món quà quý giá vào.

https://thuviensach.vn

Sau đó, nàng thấy Trương công công nâng trên tay một cuộn giấy màu vàng. Biết đó là thánh chỉ, nàng liền quỳ xuống.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Nam Cung tiểu thư tài hoa thục đức, dịu dàng đoan trang. Trẫm, mẫu hậu và cả Hoàng đệ đều cảm thấy rất thích nàng. Nay phong làm Lan Lăng Vương phi, tứ hôn cho Nam Cung tiểu thư và Hoàng đệ của trẫm. Theo vận thiên địa, trẫm và mẫu hậu đều cảm thấy ngày mồng năm tháng sau là ngày lành tháng tốt nên sẽ thành thân vào ngày đó. Lại thưởng cho Nam Cung tiểu thư cùng Hoàng đệ năm mươi viên ngọc minh châu dạ quang, một trăm thỏi vàng, năm mươi thỏi bạc, lụa gấm Giang Nam quý giá, một trăm mẩu đất ở vùng phía Bắc, năm phủ đệ ở vùng phía Nam. Khâm thử."

"Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn Thái hậu nương nương."

Sau khi gấp thánh chỉ lại, Trương công công nhìn nàng cười: "Nhiệm vụ của lão đã hoàn thành. Vậy lão xin cáo từ Vương phi về cung trước. Chúc Vương phi và Vương gia đầu bạc răng long, trăm năm hạnh phúc." Vì là thái giám tổng quản trong cung cho nên giọng nói của lão chỉ đơn thuần là chúc thôi, không mang theo phần kính nể nào, vì lão có chỗ dựa rất cao. Ngược lại là nhiều người phải kính nể lão.

Sau khi tiễn Trương công công và đoàn người kia về. Phượng Dạ Hi vẫn còn ngẩn ngơ. Vậy là từ bây giờ mình đã chính thức trở thành thê tử của tên ngốc kia rồi sao? Hơn nữa còn gấp rút thành thân như vậy, mồng năm tháng sau... Lại trúng dịp tết Nguyên Tiêu, vậy là chỉ còn có hai tuần nữa thôi!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vào Cung Thỉnh An

Khi Lãnh Diệc Thần tỉnh dậy, trời đã về chiều. Hoàng hôn buông xuống như một dãy vàng óng ánh.

Phượng Dạ Hi đã cho người đem những quà tặng mà Hoàng thượng và Thái hậu chuyển tới để vào trong phòng. Cho nên khi thấy một núi quà lớn như thế, Lãnh Diệc Thần không khỏi ngạc nhiên, hắn lập tức ngồi dậy, hỏi: "Nương tử, ở đâu mà quà nhiều thế." Hắn quên cả việc mình đang bị bệnh, chạy ngay lại phía mấy hộp quà, nâng lên cầm xuống mà xem mãi: "Quà này là cho ta sao?"

"Đúng, nhưng là cho cả hai chúng ta. Lúc ngài ngủ say, Trương công công có đến, truyền lại thánh chỉ của Hoàng thượng và mang quà đến, bảo là quà mừng trước ngày thành thân."

"Oa oa, thích quá! Quà của ta và nương tử, quà của ta và nương tử. Thật nhiều, thật nhiều."

Phượng Dạ Hi cười: "Được rồi, ngài mau ngồi xuống đi. Ta buộc tóc lại cho ngài. Nhìn xem, tóc dính bê bết cả vào mặt, đường đường là một Vương gia mà lại để mình như vậy sao?"

Nghe nàng nói vậy, Lãnh Diệc Thần cũng đồng tình, liền gật đầu: "Nương tử nói đúng, lúc nãy ta ngủ say quá nên chính mình liền lăn qua lăn lại trên giường, cho nên tóc mới dính vào mặt như thế. Giờ thì không sao

https://thuviensach.vn

rồi! Đã có nương tử buộc tóc cho ta." Nói rồi, hắn đi đến cạnh nàng ngồi xuống, quay lưng lại: "Nương tử phải buộc cho thật đẹp đấy."

"Ta biết rồi mà." Nói rồi nàng bắt đầu buộc tóc cho hắn. Kể từ khi xuyên đến đây, mặc dù nàng không muốn nhưng Linh Nhiên cứ muốn chỉ cho nàng. Thấy Linh Nhiên nhiệt tình như vậy, nàng cũng không nỡ từ chối. Liền học nàng ấy cách buộc tóc, và bây giờ thì nàng đã có tài buộc tóc rất đẹp.

Mà nói chứ, tóc của Lãnh Diệc Thần rất đẹp. Tuy là nam nhân, nhưng hắn lại có mái tóc còn dài, đen và mượt mà hơn cả nữ nhân. Nhất là mỗi khi hắn đứng trong gió, dù tóc có bay cỡ nào thì cũng không bao giờ rối. Vì tóc hắn có một độ mượt mà rất tự nhân. Chạm vào liền cảm thấy rất thích.

"Xong rồi." Nàng buông lọn tóc mượt mà ra, nói với hắn.

Lập tức, Lãnh Diệc Thần liền chạy đi lấy cái gương soi, nhìn chằm chằm chính bản thân hắn ở trong gương, liền ngạc nhiên không thôi: "Nương tử buộc tóc cho ta thật là đẹp."

Nàng cười, nói với hắn: "Vậy thì từ bây giờ nương tử sẽ buộc tóc cho phu quân mỗi ngày. Phu quân có chịu không?"

Hai mắt Lãnh Diệc Thần lập tức sáng ra, gật đầu lia lịa: "Đương nhiên rồi, được nương tử buộc tóc mỗi ngày, ta sẽ rất vui."

"Được rồi, ngài nghe cho kĩ đây." Nàng nghiêm giọng: "Chỉ còn hai tuần nữa là đến hôn lễ của chúng ta. Cho nên phải chuẩn bị cẩn thận, hiểu không? Không thể làm qua loa được." Chuyện này không thể đùa, dù sao nàng cũng đã quyết định sẽ thành thân với hắn, lo lắng và chăm sóc cho hắn cả đời, cho nên hôn lễ phải thật lớn, để chứng minh rằng nàng thật sự đã quyết định sẽ ở lại nơi này: "Đợi sau khi ngài khỏi bệnh, chúng ta sẽ giúp mọi người chuẩn bị hôn lễ. Được không?" Hôn lễ của mình thì phải tự tay mình chuẩn bị chứ.

https://thuviensach.vn

Mà dường như Lãnh Diệc Thần cũng rất tán thành với điều này, hắn răm rắp nghe theo nàng: "Được, tất cả đều nghe theo nương tử." Hắn chu mỏ, dùng ngón trỏ vẽ vẽ lên nền đất: "Nhưng mà... Người ta đã khỏi bệnh lâu rồi nha. Muốn đi phụ giúp chuẩn bị hôn lễ nha."

Phượng Dạ Hi thấy hành động trẻ con này của hắn, không nhịn được liền phì cười: "Haha, được được. Nhưng phải đợi đến sáng mai đã. Đồ cưới đã được người trong cung đưa đến. Chỉ còn hỉ phục là chưa may thôi. Có lẽ trong nay mai, trong cung sẽ gửi người đến đo đạc cơ thể để may hỉ phục cho chúng ta. Còn hôm nay thì chưa có việc gì làm."

Lập tức, gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Diệc Thần liền xụ xuống: "Vậy sao!"

"Ngài không cần phải vội, dù sao cũng còn tận hai tuần nữa. Bây giờ ta đi làm cho ngài một ít thức ăn, sau đó chúng ta vào cung tạ ơn Thái hậu và Hoàng thượng vì đã ban thưởng. Được chứ?"

"Đương nhiên là được, ta rất nhớ mẫu hậu, cũng nhớ Hoàng huynh nữa."

"Vậy ngài có đói bụng chưa?" Nàng nghe nói người bệnh ăn rất ít, thường là kém ăn hoặc không muốn ăn. Thế nhưng lúc nãy trước khi đi ngủ, Lãnh Diệc Thần đã ăn rất nhiều.

Nghe nàng nói vậy, hắn sờ sờ cái bụng bằng phẳng cứng rắn của mình, nhìn nàng trả lời: "Ta cũng chỉ hơi đói thôi, cũng không biết tại sao nữa." Tuy ngốc nhưng hắn cũng biết rằng, bình thường mình ăn rất nhiều: "Nhưng là đồ nương tử nấu ta sẽ ăn tất. Nào, nàng đi nấu cho ta đi!"

"Chỉ giỏi xu nịnh thôi!" Nàng cười, dí tay vào trán hắn trách móc một hồi, sau đó xuống bếp nấu nướng.

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn xong, kiệu cũng đã được chuẩn bị. Nàng dìu Lãnh Diệc Thần lên kiệu. Mà trên đường đi cũng rất bình yên, tên ngốc có vẻ cũng còn mệt nên không quấy phá. Chỉ lâu lâu lại nói chuyện với nàng, nàng cũng tiện đáp lại hắn vài câu.

Cứ thế, rất nhanh đã đến Hoàng cung.

Kiệu của nàng và Lãnh Diệc Thần được khiên đến thẳng Từ Uyên cung của Thái hậu. Vừa xuống liệu thì đã thấy Thái hậu và một dàn cung nữ, thái giám đứng đón sẵn. Thực là vinh dự cho nàng quá đi, được Thái hậu đích thân ra đón cơ mà. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì mọi người sẽ nói gì về nàng nhỉ? Nhưng mà... Dù sao người Thái hậu muốn đón cũng không phải là nàng, mà là Lãnh Diệc Thần.

Thấy hắn bước ra, sắc mặt trắng bệch do vừa bệnh vừa lạnh, Thái hậu đau lòng không thôi, bà chạy lại, ôm chần lấy hắn: "Ôi, nhi tử bảo bối của ta sao lại ra nông nỗi này?"

Tiêu nàng rồi, nếu nhưng Thái hậu biết Lãnh Diệc Thần là vì nàng nên mới bị cảm lạnh thì chắc chắn sẽ xử nàng mất.

Thế nhưng đúng lúc này, Lãnh Diệc Thần lại nói: "Vì thấy tuyết ngoài trời rơi đẹp quá nên nhi thần mới ra ngoài chơi một hồi. Không ngờ lại đổ bệnh rồi ngất xỉu tại chỗ luôn. Nhưng cũng may có nương tử xuất hiện kịp thời, nếu không nhi thần chết lâu rồi." Lãnh Diệc Thần nhìn Thái hậu, vừa cười vừa nói. Ánh mắt hắn hoàn toàn không hề lướt về phía nàng. Thế nhưng vẫn làm nàng cảm động không thôi.

Ngốc tử lại vì nàng mà giải vây. Vốn dĩ chính là vì chờ nàng nên hắn mới bị cảm, thế nhưng trước mặt Thái hậu, hắn lại nói như vậy, chuyển câu chuyện này thành một câu chuyện hoàn toàn khác. Đáng lẽ là lỗi của nàng, thế nhưng hắn lại đổ tội thành mình bất cẩn.

Phượng Dạ Hi chợt thất thần một hồi!

https://thuviensach.vn

Nghe Lãnh Diệc Thần nói vậy, Thái hậu liền nhìn về phía Phượng Dạ Hi, chạy lại nắm tay nàng: "Có một đứa con dâu như con là phúc phận của ai gia. Vốn dĩ ai gia cứ lo Thần nhi không bằng người ta, cho nên cũng sẽ không có ai chịu gả cho nó, chăm sóc cho nó. Thế nhưng từ ngày con xuất hiện, mọi chuyện đã đổi khác. Thật đúng là xứng với con dâu của Tiên hoàng."

Lúc này nàng mới hồi thần, nhìn Thái hậu một cái, rồi cúi đầu hành lễ: "Đó là bổn phận của Hi nhi. Hơn nữa Vương gia cũng rất tốt, ở cùng ngài ấy rất vui."

"Haha được rồi được rồi. Thấy các con hoà thuận như vậy, ai gia cũng lấy làm vui lòng. Nào nào, mau vào trong ngồi cho ấm, đứng ở ngoài này mãi hai đứa sẽ cảm lạnh mất. Chỉ còn hai tuần nữa thôi là đến hôn lễ rồi, ai gia không muốn có sự cố gì đâu. Chỉ muốn sớm rước được con dâu tốt vào nhà mà thôi!" Thái hậu vừa nói vừa đưa Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần vào trong.

Vào trong điện rồi quả nhiên ấm áp hơn hẳn. Mùi phật hương cứ thoang thoảng khắp nơi, làm diệu tâm hồn người khác. Cái giá lạnh bên ngoài giờ dường như chỉ còn lại hư không.

Sau khi cả ba ngồi xuống, Thái hậu liền cười hiền từ: "Lần này ai gia có phúc quá rồi, có được một đứa con dâu tốt như thế này, còn có thể chăm sóc cho Thần nhi, bà già này cũng có thể an lòng mà nghỉ ngơi rồi."

"Thái hậu cứ nói quá lời, chăm sóc cho Vương gia là bổn phận của thần thiếp." Nàng cũng cẩn thận đáp lại lời Thái hậu.

"Haha, con thật rất hiểu chuyện! Ai gia rất thích!"

Nghe Thái hậu nói thích nương tử của mình, Lãnh Diệc Thần liền phẫn nộ, chạy lại ôm chạy Phượng Dạ Hi vào lòng: "Không cho mẫu hậu

https://thuviensach.vn

thích nương tử, nàng là của Thần nhi." Vừa nói, hắn vừa liếc Thái hậu, tay còn ôm nàng chặt hơn, như sợ ai dành mất vậy.

Thái hậu thấy vậy liền phì cười: "Haha được được. Nàng ấy là của con, không ai dành nương tử của con hết."

"Hừ!"

Đúng lúc này, thái giám ngoài cửa lại hô lên: "Thánh thượng giá đáo!"

Nàng lập tức đứng lên, theo như quy củ liền quỳ xuống: "Thánh thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Tất cả bình thân!"

"Tạ ơn thánh thượng."

Thấy nhi tử của mình đến, Thái hậu cũng đứng dậy, đi đến chỗ Lãnh Thiên Hựu: "Hôm nay thánh thượng thật có nhã hứng, lại đến đây thăm bà mẹ già này."

"Mẫu hậu cứ nói như thế mãi. Đến thăm người là bổn phận của đứa con này. Huống hồ hôm nay còn có muội tức và đệ đệ đến nữa. Phận là huynh trưởng sao có thể không đến chứ."

"Thôi được rồi, nếu đã đến thì mau lại đây ngồi đi. Chắc con cũng lạnh lắm rồi!"

"Vâng, tạ ơn mẫu hậu!"

Thật kì lạ. Thái độ của Thái hậu đối với Hoàng thượng hôm nay khác hẳn lần trước nàng vào cung. Lần trước Thái hậu hoàn toàn lạnh nhạt với Hoàng thượng, đến một câu nói cũng không ban cho hắn. Thế nhưng hôm nay thật lạ! Cho nên mới nói, nàng sẽ không bao giờ hiểu được tình cảm của người trong cung.

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng hỏi nàng vài câu. Sau đó cả bốn người cùng trò chuyện qua lại, nàng và Lãnh Diệc Thần cảm tạ Thái hậu và Hoàng thượng về chuyện quà tặng. Sau một hồi khách sáo, trời cũng đã tối. Hoàng thượng lấy cớ đi phê chuẩn tấu chương liền rời đi trước. Thái hậu cũng đã mệt mỏi, thế nên nàng và Lãnh Diệc Thần liền xin cáo từ về Vương phủ.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tết Nguyên Tiêu

Thời gian nhanh như gió thổi mây bay, mới đây mà đã đến Tết Nguyên Tiêu. Khắp nơi chìm trong giá lạnh, nhưng dù vậy, ai ai cũng vui mừng, hớn hở đón tết, nhà nhà đều treo đèn lồng màu đỏ, sửa sang lại nhà cửa cho mình. Không khí cũng nhờ vậy mà ấm áp hơn hẳn.

Và cũng chỉ còn năm ngày nữa là đã đến hôn lễ của nàng và Lãnh Diệc Thần. Những thứ cơ bản cần thiết cho hôn lễ cũng đã chuẩn bị xong. Mấy ngày trước người trong cung vừa đến để đo đạc kích thước cơ thể của nàng và hắn để may hỉ phục. Giờ chỉ còn trang trí cho Vương phủ nữa thôi.

Tên ngốc dường như rất háo hức, lâu lâu cứ hỏi nàng những câu ngớ ngẩn như...

"Khi nào hôn lễ đến thế?"

"Người trong cung đã may xong hỉ phục chưa?"

"Nương tử có háo hức không? Ta thì vui lắm, mong chờ đến hôn lễ lắm đó!"

"Sau hôn lễ ta và nương tử sẽ đi đâu nhỉ?"

Lãnh Diệc Thần cứ nói đi nói lại những câu đó làm nàng nhức đầu không thôi!

https://thuviensach.vn

Một làn gió man mát nhẹ nhàng thổi qua. Làm cây cỏ trong vườn lay động. Mùa xuân đang tới, tuy vẫn còn vương lại chút hơi lạnh của mùa đông, thế nhưng không khí gần đây đã ấm lên rất nhiều.

Thế nhưng cũng không khỏi làm tên ngốc Lãnh Diệc Thần hắt hơi một cái, hắn ngưng ngay việc hỏi linh tinh. Hai tay ôm lấy vai, run lập cập: "Ta lạnh quá nương tử ơi!"

Nàng giơ tay, búng vào trán hắn một cái: "Cho chừa cái tội ra lạnh mà không chịu mặc ấm. Ta đã bảo với ngài rồi, ngoài này lạnh lắm, nếu đã muốn ra chơi tuyết thì phải mặc ấm. Thế mà ngài không chịu mặc. Biết vậy ta không cho ngài ra ngoài chơi đâu!"

Lãnh Diệc Thần biết nàng khó chịu vì hắn không nghe theo nàng. Liền theo bản năng xoa xoa đầu nàng: "Ngoan, nương tử không giận! Vi phu thương nàng nhất!"

Dạo gần đây nàng phát hiện ra mình thích Lãnh Diệc Thần, cho nên khi tay hắn chạm vào đầu nàng xoa xoa, nàng liền cảm thấy ngượng đến chín mặt, nhưng nàng cũng rất thích cái cảm giác khi tay hắn chạm vào đầu mình. Cho nên chỉ 'hừ' lạnh một cái rồi thôi.

Tuyết lại rơi, rơi trên chóp mũi trắng hồng của nàng. Khiến nó trở nên đỏ hòn vì lạnh. Nàng cũng bất giác run lên một cái.

Thấy Phượng Dạ Hi lạnh. Lãnh Diệc Thần vô cùng lo lắng, hắn lập tức chạy lại ôm nàng, hỏi: "Nương tử không sao chứ?" Nói rồi, hắn quay lại nói với Linh Nhiên đứng phía sau: "Ngươi mau đi chuẩn bị áo choàng ấm cho Vương phi."

Linh Nhiên lập tức vâng lệnh rời đi. Thầm nghĩ Vương phi thật có phúc. Tuy Vương gia có chút ngốc, thế nhưng ngài ấy lúc nào cũng lo lắng cho Vương phi từng li từng tí. Thân làm nô tỳ, nàng cũng cảm thấy vui mừng cho chủ nhân.

https://thuviensach.vn

Thấy chuyện không quá to, thế nhưng hắn lại xé ra to như vậy, Phượng Dạ Hi liếc hắn: "Vương gia không cần làm quá lên như thế! Ta chỉ hơi lạnh thôi!" Nhưng thật ra, trong lòng nàng rất ấm áp. Chưa bao giờ có một người lo lắng cho nàng như thế. Chỉ vì nàng run lên một cái mà chuẩn bị áo choàng cho nàng.

"Hừ, nương tử không được chủ quan. Qua tối nay đã là năm mới rồi. Ta không muốn nương tử bị bệnh đâu!"

Nàng mắng hắn: "Ngốc!" Rồi quay mặt đi. Thế nhưng Lãnh Diệc Thần chỉ cười cười, gãi đầu nhìn nàng: "Ta biết mình ngốc mà. Nhưng nương tử lại chịu cưới tên ngốc là ta, vậy thì nương tử cũng ngốc!"

Giọng điệu này của hắn làm nàng phì cười, gõ đầu hắn một cái: "Ta không ngốc, chỉ có ngài ngốc. Ta cưới ngài là vì muốn chăm sóc cho ngài. Hiểu không?"

Không biết tên ngốc có hiểu hay không, chỉ thấy hắn nhảy cẫng lên, vui mừng: "Ta biết mà, nương tử yêu thương ta nhất. Muốn chăm sóc cho ta mà!" Nói rồi hắn cười, nụ cười tuy ngây ngô nhưng lại hiện hữu trên gương mặt yêu nghiệt, làm người ta ngất ngây. Phượng Dạ Hi cũng không ngoại lệ mà ngây ngất bởi nụ cười chết người của hắn.

Đúng lúc này, Linh Nhiên đi lấy áo choàng đã trở lại. Trên tay nàng cầm theo một chiếc áo choàng lông cừu màu trắng muốt, nhìn qua rất dày và ấm áp. Nàng đi đến, hai tay dâng lên cho Phượng Dạ Hi: "Vương phi, áo choàng người cần đây ạ!"

Thấy chiếc áo choàng dày như thế, lại nhìn lại kiện áo thật dày trên người mình, Phượng Dạ Hi xua tay: "Vốn dĩ hôm nay ta đã mặc y phục rất dày rồi, cả ba đến bốn lớp chứ không ít. Lại còn choàng thêm một lớp áo choàng bên ngoài nữa." Nàng tặc lưỡi: "Nếu thêm cái áo choàng lông cừu dày cộm này, ta đảm bảo mình sẽ chết bởi vì ngạt."

https://thuviensach.vn

Linh Nhiên tay cầm áo choàng, loay hoay nhìn nàng rồi lại nhìn Lãnh Diệc Thần, không biết phải làm sao: "Nhưng nhưng... Vương gia đã bảo nô tỳ đi lấy cơ mà!"

Không đợi nàng trả lời, Lãnh Diệc Thần đã cầm lấy ngay cái áo choàng, khoác lên người nàng: "Nương tử phải mặc vào cho ta." Nói rồi, hắn dắt tay nàng vào trong phòng: "Đi vào phòng cho ấm. Hơn nữa ta cũng buồn ngủ rồi. Ngủ một giấc dậy rồi đón giao thừa."

Phượng Dạ Hi lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Năm nay lại có người cùng đón giao thừa với nàng rồi. Mọi năm thì bây giờ nàng đang chìm trong bể nhiệm vụ của tổ chức giao. Đâu có rảnh mà đón giao thừa. Bây giờ đây đã có hắn, tuy Lãnh Diệc Thần ngốc nhưng rất đáng tin cậy.

Nhưng bây giờ mà ngủ thì chán quá. Chỉ còn một canh giờ nữa là đến giao thừa rồi. Thế là nàng nắm ngược lại tay Lãnh Diệc Thần. Lôi kéo hắn đi ra ngoài, nói: "Không lạnh, không ngủ. Ta dẫn ngài đi tham quan. Sắp đến giao thừa rồi. Chúng ta phải thức đến cùng để đón giao thừa."

"Nhưng nương tử sẽ lạnh!"

"Ta không lạnh! Ngài mới lạnh đấy. Bây giờ đi dạo một vòng cho ấm người nào!"

Nói rồi không đợi hắn phản ứng. Nàng đưa hắn đi vòng quay Vương phủ. Thú thật là từ khi đến đây, nàng vẫn chưa tham quan hết Vương phủ này. Cũng chẳng biết nó rộng ra sao.

Nhưng bây giờ thì nàng biết rồi, quá rộng!

Một đám hạ nhân đi sang, thấy nàng và Lãnh Diệc Thần thì liền quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương gia, Vương phi."

https://thuviensach.vn

Nàng gật đầu, phất tay ý bảo đám hạ nhân đứng lên. Còn Lãnh Diệc Thần mắt cứ chăm chăm nhìn vào cái khay bọn họ cầm trên tay: "Các ngươi cầm là cái gì thế! Nhìn đẹp quá a, bổn Vương thích, cho ta xem!" Nói rồi, hắn liền giật lấy cái thanh vừa dài vừa xốp xốp đó, hỏi: "Cái này là gì thế? Có ăn được không?"

Đám hạ nhân liền cười khúc khích. Nhưng sợ đắc tội nên không dám cười lớn. Tai Phượng Dạ Hi lại thính, nàng liền nghe được ngay, đen mặt: "Các ngươi dám cười Vương gia? Lui ra sau chịu phạt, mỗi người hai mươi hèo!"

Đám hạ nhân liền sợ xanh mặt, quỳ lạy vang xin: "Xin Vương phi tha tội, Vương gia tha tội. Chúng nô tỳ sai rồi."

"Nương tử, nàng cần gì phải gắt như thế. Bổn Vương chỉ hỏi bọn họ thôi mà." Hắn quay sang đám hạ nhân: "Nói, cái này là gì?"

"Bẩm... Bẩm Vương gia, là pháo hoa ạ."

"Còn đây... đây là pháo sáng ạ!"

"Đây là thuốc pháo!"

Ba tên hạ nhân liền bẩm báo ngay những gì mình cầm trên tay. Phượng Dạ Hi nhíu mày: "Dùng để đốt cho giao thừa sao?"

"Đúng vậy thưa Vương phi! Đây là pháo do trong cung gửi vào! Thấy số lượng quá nhiều nên chúng nô tỳ bạo gan lấy một ít về đốt ạ."

"Hừ!" Mặc dù nàng rất muốn mắng bọn họ vô pháp vô thiên. Thế nhưng pháo cũng quá nhiều. Để lâu cũng không tốt, cho bọn họ lấy đốt cũng được: "Lui xuống đi!"

"Tạ ơn Vương phi!"

https://thuviensach.vn

"Khoan đã!"

Bọn hạ nhân liền dừng lại: "Vương phi có gì sai bảo?"

"Số pháo đó các ngươi lấy ở đâu thế?"

"Là ở trong kho gần cửa nam Vương phủ thưa người. Đường đi đến đó cũng khá gần. Chỉ cần người đi thẳng quẹo phải là đến."

Nàng phất tay, bảo bọn họ lui xuống. Chính mình lại kéo Lãnh Diệc Thần đi chọn pháo. Quả đúng như lời họ nói. Pháo rất nhiều, Thái hậu quả nhiên là rất cưng chiều đứa con trai này, số pháo này đủ để mở cả cửa tiệm bán pháo luôn ấy chứ.

Nàng và Lãnh Diệc Thần lấy rất nhiều pháo. Xong, cả hai vui vẻ ôm số pháo đó về tẩm cung của Lãnh Diệc Thần.

Nàng chỉ vào số pháo đó, hỏi hắn: "Đốt cái nào trước đây? Chỉ còn nửa canh giờ nữa là đến giao thừa rồi. Đây là lần đầu tiên có người cùng ta đón giao thừa. Thật háo hức!" Biết là tên ngốc đó có thể sẽ không hiểu, lại còn hỏi vu vơ. Nhưng nàng vẫn không kiềm được bộc lộ cảm xúc của mình.

Nhưng không ngờ, Lãnh Diệc Thần lại hỏi nàng: "Chẳng lẽ Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo không cùng nàng đón giao thừa sao?" Lãnh Diệc Thần của lúc này hoàn toàn khác với bộ dạng ngốc nghếch. Trông hắn lạnh lùng hơn hắn.

Nhưng Phượng Dạ Hi lại đang đắm chìm trong hạnh phúc. Nàng nhìn rổ pháo hoa, lại ngước nhìn bầu trời đầy sao. Tai nghe văng vẳng những tiếng reo hò chuẩn bị mừng năm mới. Cho nên, nàng cũng không phát hiện ra ngữ điệu và sắc mặt của Lãnh Diệc Thần có gì lạ, nàng vẫn nghĩ hắn ngốc như mọi ngày mà thôi, liền đăm chiêu nghĩ: "Đúng vậy, vì căn bản ta có phải Nam Cung Dạ Hi đâu, ta là Phượng Dạ Hi đến từ thế kỉ hai mươi

https://thuviensach.vn

mốt." Nhưng nàng lại không nói ra, vì đó là bí mật sâu thẳm trong lòng nàng, chỉ nói: "Không có, phụ thân và ca ca vẫn đón giao thừa cùng ta. Ngài cứ coi như ta chưa nói gì đi!"

Lãnh Diệc Thần nhíu mày, trên gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Hắn đương nhiên không đáp lời nàng. Chỉ nhìn về phía một cái cây gần đó. Trên cây, một nam nhân mặc hắc y đang nhìn hắn, bóng đêm dường như che khuất đi nam nhân đó. Lãnh Diệc Thần khẽ lắc đầu một cái, ý bảo nam nhân đó khoan hãy xuất đầu lộ diện.

Đột nhiên, một làn gió thổi qua. Phượng Dạ Hi cùng lúc đó cũng quay về phía Lãnh Diệc Thần. Chỉ thấy mái tóc đen dài xinh đẹp của nàng bay trong làn gió. Ánh trăng sáng ngời chiếu lên gương mặt trắng hồng nhưng lại đỏ ửng do lạnh. Làm rộ lên nụ cười tựa gió xuân của nàng. Nàng của hiện tại như tiên nữ giáng trần, trên lưng nàng như có một đôi cánh, có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Dung mạo xinh đẹp của nàng lúc này như khắc sâu vào tâm trí của Lãnh Diệc Thần. Làm hắn ngẩn ngơ.

"Ta quyết định rồi. Chúng ta sẽ đốt pháo hoa trước. Đúng lúc giao thừa sẽ làm bùng nổ cả một vùng trời, ngài thấy sao?" Nàng cất tiếng hỏi. Kéo lại thần trí của Lãnh Diệc Thần.

Hắn choàng tỉnh, lấp bấp đáp ứng: "Cũng được thôi, thế nhưng vào thời khắc đó cũng sẽ có rất nhiều nhà khác đốt pháo sáng. Phủ chúng ta mà đốt thì sẽ không nổi trội lắm đâu!"

Nàng đang rất hào hứng, cũng không có nhận ra ngữ điệu khác thường của Lãnh Diệc Thần: "Ngài nói đúng, nhưng ta vẫn cứ thích đốt. Vì ta chưa từng đốt pháo sáng bao giờ cả."

Hắn cười: "Được, tuỳ theo ý nàng vậy!" Chính Lãnh Diệc Thần cũng không biết rằng bây giờ đây hắn đối với nàng có bao nhiêu dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Thường thì hắn sẽ đối với kẻ thù rất lạnh lùng, nhưng hắn vẫn cứ nghĩ, mình đối với nàng như vậy là do ảnh hưởng của tên ngốc Lãnh Diệc Thần kia. Khi nào tên ngốc ấy chết đi, hắn sẽ được trở về làm chính mình.

'Đùng' một cái. Tiếng pháo sáng đột nhiên nổ vang trời, Lãnh Diệc Thần giật mình nhìn lại. Thì nhìn thấy Phượng Dạ Hi cầm một chuỗi pháo sáng đốt lên.

"Nàng... Còn chưa đến giao thừa, sao có thể đốt pháo tuỳ tiện thế?"

"Hì hì! Ta đốt trước để báo hiệu cho mọi người biết là sắp đến giao thừa, chỉ còn vài phút nữa thôi." Nàng cười: "Chúng ta mau leo lên nóc nhà đi. Lên đó đốt pháo sẽ hay hơn và nhìn được nhiều cảnh hơn." Nói rồi, nàng quàng tay qua hông hắn, nói: "Để ta đưa ngài lên." Nàng vận khinh công một cái, bay thẳng lên nóc nhà cao nhất của Vương phủ.

Lãnh Diệc Thần đen mặt không biểu cảm để nàng đưa hắn lên nóc nhà. Rồi lại nghe được giọng nói ngọt ngào: "Sao hả? Có thấy nương tử của ngài lợi hại không?"

Lúc này đây, Lãnh Diệc Thần rất muốn đạp nàng một cước mà nói rằng: Khinh công của ta so với nàng còn lợi hại hơn nhiều! Thế nhưng hắn lại kiềm lại, vì tương lai sau này, hắn chỉ nói: "Lợi hại lắm."

Được phu quân khen. Phượng Dạ Hi vui vẻ buông hắn ra, chính mình lại nhảy xuống đất mang lên hộp pháo.

Mộc đứng trên cây lại ngầm ra hiệu với Lãnh Diệc Thần. Hắn cũng hiểu được Mộc đang rất muốn gặp mình vì có chuyện gấp cần bàn bạc, vì lâu lắm rồi hắn mới xuất hiện, hắn là có nhiều chuyện cần giải quyết lắm đây!

Thế nhưng, nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp vui vẻ chuẩn bị cho giao thừa, hắn cũng vui lây. Vì khi xưa đón giao thừa cùng hắn chỉ có bọn quan

https://thuviensach.vn

lại nịnh thần, nịnh nọt hắn để lấy lòng mẫu hậu và Hoàng huynh mà thôi. Hiếm khi thấy nụ cười thuần khiết như nàng, hắn có chút xúc động muốn đón giao thừa này cùng với nàng. Vì vậy liền lắc đầu ý bảo Mộc đừng ra đây. Còn chính mình lại vận nội công, giấu đi tên ngốc đó sâu trong tâm trí, không cho 'hắn' xuất hiện.

Chỉ một lần này thôi! Hắn muốn độc chiếm nụ cười thuần khiết kia. Sau lần này, hắn sẽ trở về bộ dáng lạnh lùng trước kia. Giết chết tên ngốc đó, cũng sẽ bắt đầu xem nàng là con cờ mà thực hiện kế hoạch. Lúc đó không có tên ngốc ảnh hưởng, hắn cũng sẽ không bận tâm nàng nữa.

'Đùng' một tiếng thật lớn vang lên! Trên bầu trời rộng lớn bỗng ngập tràn ánh sáng màu sắc của pháo. Từng đợt pháo với đầy đủ hình dạng được bắt lên. Đúng lúc này, Phượng Dạ Hi cũng đã mang hộp pháo lên.

"Giao thừa rồi giao thừa rồi!" Nàng hét lên: "Ngài mau giúp ta bắn pháo đi nào! Càng nhiều càng tốt!" Nàng vui vẻ vừa cười vừa hò hét.

Lãnh Diệc Thần đâm đâm nhìn nàng. Nụ cười đó quá thuần khiến. Không nên sinh ra ở cái chốn thâm hiểm như thâm cung này. Nếu sau này có làm cho nụ cười này vụt tắt. Chắc hắn sẽ có chút luyến tiếc đấy.

Cười một cái, hắn hùa theo nàng bắn thật nhiều pháo hoa lên trời.

Tiếng pháo nổ cùng tiếng mọi người reo hò vang lên khắp nơi. Trời đã khuya nhưng ánh đèn và ánh sáng của pháo vẫn cứ sáng rực. Hoà lẫn vào nhau khiến khắp nơi thật tưng bừng.

Bằng thính giác cực nhạy của mình. Hắn bỗng nghe Phượng Dạ Hi nói thầm.

'Ta ước gì năm sau mình sẽ lại được đón giao thừa với Lãnh Diệc Thần, à không, với phu quân của mình. Và sẽ được sống hạnh phúc bên hắn

https://thuviensach.vn

đến trọn đời. Ta ước hắn không ngốc nữa, ước hắn sẽ mạnh khỏe mà sống cùng ta đến trọn đời.'

Nàng nói rất nhỏ, nhưng với thính giác cực nhạy đã được tôi luyện của mình, Lãnh Diệc Thần nghe rất rõ. Lòng hắn chợt có chút ấm áp.

Nàng quay sang hắn nói: "Ngài cũng mau ước đi chứ. Mong ước của ngài là gì nào?"

Mong ước của hắn là gì ư? Hắn không biết. Trong phút chốc, hắn ngồi ngây ngốc ra đó và nghĩ... Mong ước của hắn là gì?

Chinh phục thiên hạ? Khiến tất cả mọi người đều quỳ dưới chân mình?

Không, điều đó là chưa đủ.

Trả được thù hận? Đoạt được thiên hạ và ngai vàng kia?

Đúng, đó là điều hắn luôn mong muốn. Giết đi cái tên đã làm hắn mất đi ngai vàng, phải sống chung thân thể với tên ngốc này, rồi đoạt ngai vàng, đưa quân đi xâm lăng thiên hạ. Cưới thật nhiều vợ, có thật nhiều nhi tử. Sống an nhàn đến cuối đời?

Nhưng hắn vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó!

Giọng cười thuần khiết của Phượng Dạ Hi lại vang lên. Đúng rồi, hắn đã biết mình thiếu thứ gì. Là cảm giác ấm áp!

"Sao rồi? Ngài ước chưa?"

Hắn nghe vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn nàng: "Ta đã biết mong ước của mình là gì rồi."

"Hửm? Là gì thế?"

https://thuviensach.vn

"Không nói cho nàng biết." Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn về phía kinh thành nhộn nhịp, tai lại lắng nghe giọng nói ngọt ngào của nàng.

Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng hắn buông thả đến vậy!

"Ích kỉ!" Phượng Dạ Hi bĩu môi nhìn hắn: "Ngài không nói thì thôi vậy." Cả hai im lặng một hồi lâu, nàng lại nói: "Này, chúc ngài năm mới vui vẻ nhé."

Hắn lặng thinh không đáp. Nhưng ánh mắt của nàng lại quá mê người, vì vậy, hắn buộc miệng: "Ừ, năm mới vui vẻ."

Đêm nay giao thừa, trăng không được sáng cho lắm, chỉ có vài vì sao lấp lánh nhỏ nhoi. Thế nhưng hoàn toàn trái ngược với bầu trời, phía dưới trần lại lấp lạnh muôn vàn ánh đèn cùng ánh pháo. Tiếng người dân reo hò cùng hát ca.

"Này Lãnh Diệc Thần." Đây là lần đầu tiên nàng bạo gan gọi tên hắn.

Mà dường như Lãnh Diệc Thần cũng không để ý đến việc này lắm. Hắn chỉ hơi nghiênh đầu về phía nàng đáp: "Hửm?"

Phượng Dạ Hi đi đến gần hắn, thật gần thật gần. Rồi cuối cùng, mặt nàng dán sát mặt hắn, gần như là sắp đụng nhau, nàng cười, dịu giọng nói: "Hình như ta say rồi!"

Hắn nhíu mày: "Say? Nhưng từ nãy đến giờ nàng đâu có uống một chút rượu nào?"

Nàng ngửa đầu lên trời cười thật to: "Không, ta say vì bây giờ đây, trong lòng ta có một niềm hạnh phúc dâng trào. Ta say vì cái cảm giác ấm áp này. Ta say vì có thể cùng một người đến giao thừa, và người đó là chàng."

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên của cuộc đời, nàng có thể có một đêm giao thừa trọn vẹn như vậy. Hắn luôn ở bên nàng, chỉ cần nhìn qua một cái liền thấy hắn. Hắn cùng nàng đốt pháo hoa, choàng áo cho nàng, dặn nàng phải cẩn thận giữ ấm. Tuy ngốc nhưng lại lo cho nàng đến từng ly từng tí.

Sự ngốc nghếch của hắn, sự ấm áp hắn đem tới... cộng với niềm hạnh phúc dâng trào của nàng bây giờ... Làm nàng say, say không cần rượu.

"Đêm giao thừa vui thế này, chắc chắn là không thể thiếu rượu rồi!" Nàng nói: "Hay để ta đi lấy vài hũ rượu tuý sương ra đây vậy. Hôm nay người trong cung mới đem đến ấy! Ta muốn uống rượu, muốn say." Nàng hò hét muốn dùng khinh công đi xuống lấy rượu.

Nhưng Lãnh Diệc Thần lại nhanh hơn nàng một bước, kéo tay nàng lại: "Uống rượu có hại cho sức khỏe, nàng không nên uống đâu!"

"Bỏ tay ra. Ta phải uống, nhất định đêm nay phải uống!" Nàng lại nhìn hắn bằng ánh mắt trìu mến: "Bởi vì bây giờ ta đang rất vui."

Nhất thời, Lãnh Diệc Thần như bị thôi miên. Liền thả tay nàng ra. Phượng Dạ Hi liền nhân cơ hội đó dùng khinh công nhảy xuống, phi thân về phía hầm rượu.

Lãnh Diệc Thần cũng muốn dùng khinh công của mình đuổi theo. Thế nhưng nếu làm vậy thì sẽ bị lộ mất. Huống hồ sau một thời gian 'tiếp xúc', hắn thấy nàng có chút kì lạ. Dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác. Nam Cung Dạ Hi ngày trước vô cung nhát gan, lễ nghĩa quy củ đều hiểu hết. Nàng ta đi đứng cũng rất có chừng mực, lại tuyệt nhiên không thể học được võ công, vì thể lực nàng ta rất yếu. Thế nhưng vì sao bây giờ nàng ta lại biết khinh công? Lần trước nàng cũng dùng khinh công đưa tên ngốc lên nóc nhà ngắm sao băng. Sao hắn lại không nhớ ra nhỉ?

Đã có chuyện gì xảy ra với nàng ta? Lúc trước hắn nhận ra mình hoàn toàn không có chút hứng thú nào với nàng. Còn giờ thì lại lưu luyến sự ấm

https://thuviensach.vn

áp của nàng. Mỗi khi nàng chăm sóc cho tên ngốc, hắn đều biết, đều cảm nhận được cả. Vì dùng chung một thể xác cho nên hắn cũng có những cảm giác giống với tên ngốc. Hắn cũng muốn nàng chăm sóc mình như vậy.

"Chủ nhân. Thuộc hạ lại làm phiền người rồi."

Là Mộc, sau khi thấy Phượng Dạ Hi đã đi xa, Mộc mới dám nhảy từ trên cây xuống.

Lãnh Diệc Thần vẫn nhìn chăm chăm vào hư không, khẽ đáp: "Có chuyện gì mau nói."

Mộc dứt khoác đáp: "Mong chủ nhân nghĩ lại, đừng nảy sinh cảm tình với nàng ta, nếu vậy, đại sự sẽ không bao giờ thành."

"Ai nói với ngươi là ta thích nàng?"

"Thưa, chính ánh mắt của người đã nói lên điều đó ạ!"

Nghe Mộc nói vậy, Lãnh Diệc Thần liền trầm ngâm. Thứ hắn thích không phải là nàng, mà là sự ấm áp của nàng. Nhìn bầu trời ít sao đến đáng thương kia, lại nhìn kinh thành phồn vinh thu nhỏ trong tay mình, hắn nói: "Ta sinh ra trong Hoàng gia, phải chịu biết bao áp lực mới lớn lên bình an. Thành công khiến phụ hoàng yêu thích, trở thành Hoàng tử xuất sắc nhất trong số tất cả các Hoàng tử. Năm mười lăm tuổi, lần đầu tiên ta dẫn binh đi chinh chiến, thắng lợi trở về, phụ hoàng vô cùng vui mừng liền lập ta làm Thái tử. Nhưng cũng không thoát khỏi âm mưu chốn thâm cung, ta bị hại cho thành bộ dạng ngốc nghếch này. Nhưng cũng may..." Hắn nói đến đây liền im lặng, nhưng Mộc lại hiểu hết mọi việc.

Lãnh Diệc Thần lại nói tiếp: "Mẫu hậu ta, cũng chính là Thái hậu đương triều cũng không thể làm gì cho ta. Thực ra lúc đó người mà mẫu hậu yêu thương thật chất chính là Hoàng huynh. Đến khi ta trở nên ngốc nghếch, mẫu hậu mới thấy áy náy mà cho ta tất cả mà thôi." Bộ dạng hắn

https://thuviensach.vn

lúc này thật cô đơn: "Ta luôn chỉ có một mình, cô độc và lạnh lẽo. Nhưng giờ đây ta phát hiện ra, bên cạnh mình có một cái mền rất ấm áp. Ta chỉ muốn quấn lấy nó mà thôi!"

"Thuộc hạ hiểu."

"Mộc à, chỉ một lần này nữa thôi! Ta muốn buông thả lần cuối cùng."

"Vâng. Thuộc hạ sẽ luôn nghe tán thành bất cứ ý kiến nào của chủ nhân. Chỉ cần đại sự có thể thành công."

Nghe thấy tiếng gió lướt nhẹ qua. Lãnh Diệc Thần biết Phượng Dạ Hi đã về. Hắn phất tay với Mộc: "Ngươi mau lui đi, nói với bọn họ rằng ta sẽ đến Giang Nam nhanh thôi. Hãy chờ ta."

"Vâng." Nói rồi, Mộc như chìm vào bóng đêm, biến mất.

"Ta đã về rồi." Phượng Dạ Hi thong dong đáp xuống mái nhà, cười hì hì: "Cũng mang theo ba bình rượu đến đây."

Hình như mặt nàng hơi đỏ, Lãnh Diệc Thần thấy vậy liền hỏi: "Sao mặt nàng lại đỏ như vậy? Vận khinh công tốn sức lắm sao?"

"Ức, không hề. Chắc là ta đang say rượu ấy. Khi nãy nghe mùi rượu thơm quá, ta không kiềm được liền nhấp thử một miếng." Nàng đưa bình rượu đến gần mũi hắn: "Thơm lắm, ngài ngửi thử đi."

Nàng ấy sao có thể dễ dàng say như thế chứ? Uống rượu đối với hắn không thành vấn đề, dù có uống bao nhiêu vẫn không say. Nhưng nàng ấy dễ say như vậy, mặt lại đỏ bừng, sẽ rất có hại cho sức khỏe.

Định ngăn nàng đừng uống nữa. Thế nhưng nhìn gương mặt say mèm đỏ ửng lại không giấu nỗi niềm vui sướng kia, hắn lại không nỡ nói, liền vươn tay đoạt lấy bình rượu trên tay nàng, uống một hơi cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Thôi vậy, dù sao đây cũng là lần cuối cùng hắn buông thả bản thân. Cho nên cứ cùng nàng trầm luân hôm nay vậy.

"Sao nào? Vương gia thấy rượu này ngon chứ?" Nàng nói không mạch lạc, giọng nói đứt quãng không rõ ràng. Say mèm rồi đây.

"Ngon lắm!"

Nghe được hắn trả lời như vậy, Phượng Dạ Hi rất hài lòng. Nàng ngẩng đầu lên trời, cầm lấy bình rượu thứ hai uống một hơi cạn sạch. Men rượu làm say lòng người, thêm rượu càng thêm say. Phượng Dạ Hi lúc này đã say bí tỉ rồi. Nàng cứ nấc mãi mà không nói nên lời.

Lãnh Diệc Thần thở dài, dìu nàng ngồi xuống cạnh mình. Phượng Dạ Hi cảm thấy cả người hắn ấm áp, giữ đêm đông lạnh giá. Nàng vô thức xích lại gần hắn hơn, tựa đầu vào vai hắn.

"Đêm nay ta vui lắm, ức, ngài có vui không?"

Lãnh Diệc Thần trầm ngâm: "Ừ, có một chút."

"Gì mà chỉ có một chút chứ. Nào nào, uống rượu, uống rượu." Nàng đưa bình rượu cuối cùng đến bờ môi hắn, Lãnh Diệc Thần không cự tuyệt, liền uống lấy nửa bình.

"Ngoan lắm." Phượng Dạ Hi hài lòng mỉm cười, chính mình lại uống hết nửa bình rượu còn lại. Sau khi uống xong, nàng còn quăng bình rượu ra thật xa, liếc nhìn khuôn mặt góc cạnh của Lãnh Diệc Thần, khuôn mặt yêu nghiệt không có vẻ ngốc nghếch mà tràn đầy sự lạnh lùng: "Hôm nay ngài lạ lắm ấy nhé. Vui quá nên hết ngốc luôn rồi à! Nãy giờ ta vẫn chưa thấy ngài cười đấy." Nàng lấy ngón tay chọc chọc vào hai bên má hắn: "Gọi một tiếng nương tử xem nào."

https://thuviensach.vn

Nương tử sao? A, đây chính là từ mà tên ngốc hay dùng để gọi nàng. Nhưng hắn đâu phải tên ngốc đâu chứ.

"Nàng say rồi!"

"Ta không say. Mau gọi ta một tiếng nương tử nào." Gương mặt nàng đỏ ửng, đôi môi đỏ mọng lại chu lên, rất đáng yêu.

Lãnh Diệc Thần có chút thất thần. Thật lâu sau, khi hắn đã hoàng hồn trở lại, liền cảm thấy bốn bề yên ắng, trên vai nằng nặng. Nhìn sang thì thấy một gương mặt đáng yêu đang tựa đầu vào người hắn mà ngủ.

Thế nhưng miệng nàng vẫn còn lẩm bẩm khẽ hát:

"Hoa nở rồi lại tàn, người đến rồi lại đi,

Giữa dòng đời tấp nập, hai ta lạc mất nhau.

Kí ức ngày nào đã nhạt phai, người có còn nhớ ta?

Từng cơn gió lạnh thổi qua, không ai ở bên che chở.

Tàn hoa năm ấy thật đẹp, như chuyện tình đôi ta.

Lời hứa khi xưa, liệu người có còn nhớ?

Người nắm tay ta, cùng ta an giấc nồng,

Ta nắm tay người, cùng người đi đến muôn phương,

Tiếc thay tiếc thay, tất cả chỉ là quá khứ.

Bởi giờ đây, đôi ta lướt qua nhau, như hai người xa lạ,

Chẳng ai nhớ ai, chẳng ai quen ai."

https://thuviensach.vn

Hắn nhớ rồi, đây là bài hát nàng thường hát ru tên ngốc ấy ngủ. Mỗi lần nghe, âm điệu cứ vang mãi bên tai hắn. Bây giờ được nghe chính thức, hắn cảm thấy được rồi, hình như mình cũng say rồi.

Nhìn gương mặt nàng say ngủ, Lãnh Diệc Thần có chút xúc động không kiềm được, nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra khép vào của nàng, hắn liền cần thận cúi xuống, hôn thật nhẹ vào môi nàng.

Sắc mặt hắn đỏ ửng. Đây là điều không nên có ở Lãnh Diệc Thần hắn, chắc là do ảnh hưởng của tên ngốc rồi... Có điều, môi nàng ngọt thật, khiến hắn không kiềm được mà hôn thêm vài lần nữa. Rồi lại bạo gan đưa lưỡi vào trong càn quấy mọi ngóc ngách. Cùng chiếc lưỡi xinh xắn của nàng dây dưa. Hút hết hương thơm trong khoan miệng nhỏ xinh.

Thơm quá, ngọt quá... Tựa như mỹ vị tuyệt nhất trần gian! Làm hắn luyến tiếc không thôi.

Thật lâu sau đó, hắn muốn buông đôi môi đã sưng đỏ của nàng ra. Lại lưu luyến sờ lên đó. Phát hiện nàng vẫn còn ngủ say thì mới an tâm thở phào.

Hôm nay quá phóng túng rồi. Nhưng điều này cũng đúng với kế hoạch, hắn phải làm nàng yêu hắn. Trở thành thê tử của hắn. Trước sau gì nàng cũng là thê tử của hắn thôi. Hôn trước có sao đâu.

Một cơn gió thổi qua, mang theo cái lạnh giá buốt. Phượng Dạ Hi bất giác co người lại. Lãnh Diệc Thần thấy vậy liền mở rộng áo choàng ra, bao nàng lại, ôm vào trong lòng.

Dường như thấy ấm hơn, chân mày Phượng Dạ Hi liền giãn ra.

Mà không chỉ có nàng thấy ấm. Mà chính hắn cũng thấy ấm áp. Rất lâu rồi hắn chưa có lại cái cảm giác này. Hoá ra, sự ấm áp chính là như vậy, chỉ cần có người ở bên là sẽ ấm áp.

https://thuviensach.vn

Gió thổi làm tung bay mái tóc dài của Phượng Dạ Hi. Hương thơm hoa hồng của thiếu nữ vấn vít quanh chóp mũi hắn. Làm hắn mê say.

Cầm một lọn tóc mượt mà của nàng lên. Ngắm nhìn dung mạo của nàng, hắn thầm nghĩ: Chỉ một thời gian nữa thôi, sau khi hưởng thụ đủ sự ấm áp rồi, hắn sẽ cho ván cờ bắt đầu. Trong ván cờ đó, nàng là hậu, hắn là vua. Mà hậu thì phải nghe lời vua.

Lãnh Diệc Thần nghĩ vậy, nhưng bàn tay hắn lại vô thức siết chặt ấm áp trong lòng mình. Cho dù có lạnh lùng đến đâu, tàn nhẫn đến đâu, mong muốn báo thù có lớn đến đâu thì hắn... Lãnh Diệc Thần cũng chỉ là một kẻ máu lạnh cô độc mà thôi! Cho đến kho tìm thấy ấm áp của mình, hắn mới vui vẻ, xúc động cùng khó xử đến như vậy.

Liệu đến ngày đó, hắn có thể nhẫn tâm đặt nàng lên ván cờ? Tuỳ ý để vầng thái dương ấm áp duy nhất của mình trở thành con cờ vô danh tiểu tốt hay không?

Không biết được. Tất cả mọi chuyện điều là chuyện của tương lai mà thôi!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trước Hôn Lễ

Giao thừa đã qua, và tiếp đó đương nhiên chính là hôn lễ của nàng và Lãnh Diệc Thần.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đây mà chỉ còn một ngày nữa thôi là đến thời gian hôn lễ bắt đầu.

Khắp Vương phủ giăng đầy lụa đỏ, người ra kẻ vào vô cùng tấp nập, ai ai cũng vui mừng. Các quan lại trong kinh thành đều một lòng muốn nịnh nọt Thái hậu và Hoàng thượng, cho nên liền gửi rất nhiều quà mừng đến cho Lãnh Diệc Thần, vì dù sao hắn chính là nhi tử cưng của Thái hậu và cũng là đệ đệ quý của Hoàng thượng cơ mà.

Điều đặc biệt của hôn lễ này chính là thảm đỏ được trải dài từ Vương phủ đến phủ Trần Quốc Công. Quà mừng là mười mấy xe châu báu, lụa là gấm vóc... Chất thành hàng xếp dài trong Vương phủ. Khiến người người phải tặc lưỡi khen rằng quá xa hoa.

Cảnh tượng ở Vương phủ lúc này vô cùng tất bật. Khắp nơi chỉ có một màu đỏ là màu chủ đạo. Vô cùng đông vui. Có vẻ như mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ ngày mai đến nữa thôi.

Chỉ có điều... Tên ngốc Lãnh Diệc Thần thì lại đang ngồi xụ mặt trong phòng. Hôn lễ sắp đến nhưng không thấy hắn vui vẻ.

"Nương tử, nương tử của ta đâu? Ta muốn gặp nương tử, huhu."

https://thuviensach.vn

Người hầu thấy vậy, nhẹ giọng dỗ dành: "Vương gia đừng khóc. Ngày mai ngài sẽ lại được thấy nương tử của mình mà. Vương phi sẽ về nhanh thôi."

"Ta biết nhưng mà... Huhu, ta muốn gặp nương tử ngay bây giờ thôi."

Thế nhưng tiếc thay, Phượng Dạ Hi không được nhìn thấy cảnh tượng tất bật của Vương phủ cũng không biết Lãnh Diệc Thần đang khóc khô nước mắt vì nhớ nàng. Vì nàng đang ở phủ Trần Quốc Công. Nam Nhạc quốc có tục, khi thành thân, chú rễ phải đến nhà thê tử của mình rước nàng về. Cho nên từ lúc giao thừa kết thúc, Phượng Dạ Hi đã được đón về phủ.

Lúc này đây, nàng đang ngồi trong hoa viên rộng lớn. Lặng lẽ hướng mắt ra nhìn cái hồ nhỏ bên cạnh, nhìn đàn cá kiểng đang bơi lội tung tăng, vô tư vô lo.

Chỉ còn một ngày nữa là đến hôn lễ. Mặc dù sắc mặt nàng lúc này vô cảm mà tĩnh lặng, thế nhưng nói nàng không lo thì là nói dối. Thật ra trong lòng nàng đang lo muốn chết. Ngày mai đại hôn, cũng là lúc nàng chính thức biến thành Lan Lăng Vương phi, thê tử của Lãnh Diệc Thần. Ở bên hắn đến trọn đời trọn kiếp.

Nhưng liệu nàng có làm được hay không? Thích hắn thì có thích đấy. Nhưng nếu lỡ một mai nàng đột ngột rời đi, trở về hiện đại thì hắn sẽ làm sao bây giờ? Liệu hắn có thích nàng như nàng thích hắn hay không? Mặc dù bây giờ hắn rất dự dẫm vào nàng, nhưng cũng không biết liệu tình cảm của hắn có giống của nàng hay không?

Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo đứng từ xa quan sát nàng. Thấy Hi nhi trầm ngâm như vậy, bọn họ cũng không khỏi lo lắng. Xem ra, Hi nhi đã thật sự có người trong lòng rồi, nàng đã lớn rồi.

Trần Quốc Công thở dài, nói với Nam Cung Hạo: "Haizz, vậy là con bé sắp phải xa chúng ta thật rồi ư? Mặc dù Lan Lăng Vương phủ cũng gần

https://thuviensach.vn

Nam Cung phủ chúng ta. Nhưng mà... Dù sao cũng là nhi nữ của mình, phụ thân sẽ nhớ nó lắm."

"Con cũng vậy, muội ấy là muội muội độc nhất của Nam Cung Hạo con. Là nhi nữ độc nhất của Trần Quốc Công, Đại tiểu thư của Nam Cung phủ. Từ nhỏ đã được nuông chiều như vậy, nay lại gả cho ngốc Vương, liệu muội ấy có tự lo cho mình được không?"

Trần Quốc Công cũng đau buồn: "Lâu lâu nó mới về thăm một lần. Nay lại sắp phải đi xa." Lão nhìn thân ảnh nữ nhi của mình từ phía xa, vỗ vỗ vai Nam Cung Hạo: "Thôi, đi nào! Đi đến nói chuyện với con bé. Dù sao chuyện cũng đã thành. Hôn sự này là do Tiên hoàng định ra, cũng là chuyện không thể tránh. Nhân lúc con bé còn ở đây, ta vẫn còn muốn nói với nó vài câu. Nếu không... ta sợ rằng ngày mai sẽ không thể nói chuyện với con bé nữa."

Nam Cung Hạo gật đầu, cùng phụ thân mình đi đến cạnh Phượng Dạ Hi.

Lúc này nàng đang đâm chiêu, nhưng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc. Biết người đến là phụ thân cùng huynh trưởng, liền lập tức đứng lên hành lễ: "Phụ thân, ca ca." Bộ đang nàng lúc này rất giống một cô tiểu thư thật thụ. Khiến Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo rất vừa lòng.

Lão cười, nói: "Haha, xem ra, Hi nhi của chúng ta đã lớn thật rồi. Đến đây cho phụ thân xem nào. Chỉ mới rời phủ có một tháng thôi mà trưởng thành không ít ra."

Nam Cung Hạo cũng hài lòng với bộ dạng trưởng thành của nàng lúc này. Bình thường, lúc gặp họ, nàng chỉ biết lao vào ôm chằm lấy mà không biết lễ nghi quy củ, cũng là do bọn họ quá nuông chiều nên mới không trách nàng. Nhưng nàng bây giờ ra dáng thiếu nữ hiểu lễ nghi, hắn cũng không lo nữa. Liền tiến đến xoa đầu nàng: "Hi nhi giỏi lắm, bây giờ đã ra

https://thuviensach.vn

dáng thiếu nữ rồi. À không, sắp thành thê tử của người ta luôn rồi. Ca ca rất hài lòng."

Nàng nghe vậy chỉ cười, đáp khẽ: "Thật ra thì sống ở Lan Lăng Vương phủ làm Hi nhi trưởng thành hơn rất nhiều, lâu lâu cứ phải vào cung yết kiến Thái hậu và Hoàng thượng, cũng học được không ít lễ nghi."

"Haha, nhi nữ của ta đã trưởng thành rồi. Nào nào, mau ngồi xuống, phụ thân có vài chuyện muốn nói với con." Lão cười, bảo Phượng Dạ Hi ngồi xuống, rồi quay sang nói với Nam Cung Hạo: "Cả con nữa, Hạo nhi. Mau đến đây ngồi cùng ta và Hi nhi, ta có chuyện cần nói với hai con."

Nàng và Nam Cung Hạo cùng nhìn nhau một cái, đáp: "Vâng, phụ thân."

Trần Quốc Công hài lòng cười. Sau khi cả ba ngồi xuống. Phượng Dạ Hi theo quy củ mà rót cho mỗi người một chén trà: "Phụ thân, ca ca. Mời dùng!"

"Tốt! Hi nhi quả là con gái ngoan của ta."

Nàng cười, từ sau khi xuyên đến đây, hình như tính tình của nàng cũng dịu đi nhiều nhỉ? Không còn bướng bình như xưa nữa.

Nàng nói: "Phụ thân. Người có gì muốn nói với ca ca và Hi nhi ạ?"

Trần Quốc Công vừa uống xong chén trà, đặt xuống bàn, nhìn thấy ánh mắt của Hạo nhi và Hi nhi, nhi tử và nhi nữ của mình, lão liền trầm giọng nói: "Một đứa là nhi tử ta trông cậy nhất. Đại tướng quân danh tiếng lẫy lừng, người người ngưỡng mộ. Thế nhưng hằng năm lại phải xuất chinh đi đánh giặc ở biên cương, có về thăm lão già này được mấy lần?" Giọng lão buồn hẳn đi: "Đứa còn lại là nhi nữ ta yêu thương nhất, luôn luôn bảo hộ để nó có một cuộc sống an toàn, vô lo vô ưu. Thế nhưng lại có một ngày

https://thuviensach.vn

nó phải xa ta. Ta luôn biết ngày đó sẽ xảy ra sớm thôi. Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy."

"Phụ thân." Nàng nghe lão nói vậy cũng có chút buồn. Vì mặc dù không có máu mủ ruột thịt. Thế nhưng tận sâu thâm tâm. Phượng Dạ Hi đã xem Trần Quốc Công là cha ruột của mình: "Người đừng buồn nữa. Không phải Hi nhi vẫn sẽ trở về thăm người đó sao. Ca ca cũng sẽ trở về mà. Đúng không ca ca?" Nàng nhìn Nam Cung Hạo. Mong chờ hắn trả lời.

Chỉ đáng tiếc, Nam Cung Hạo lại nhìn nàng với ánh mắt buồn rầu, rồi lại nhìn sang Trần Quốc Công: "Hạo nhi bất hiếu. Kính xin phụ thân đừng đau buồn."

"Haizz, bỏ đi bỏ đi. Chuyện chiến sự khó lường. Ta cũng không bảo đảm gì được." Rồi lão lại uống một chén trà nữa: "Không nói chuyện buồn nữa. Chúng ta nói chuyện khác."

Cả hai đều im lặng, để cho Trần Quốc Công nói. Lão nhìn Phượng Dạ Hi, hỏi nàng: "Hi nhi à, con thật sự thích tên ngốc Vương đó sao? Không ghét bỏ hắn à? Ta nhớ lúc trước vì chuyện thành thân này mà con còn tự tử một phe. Hắn là ghét hắn lắm. Vậy còn bây giờ thì sao? Sao lại muốn thành thân với hắn?"

Quả thật lúc trước nàng có ghét bỏ hắn, nhưng đó cũng không phải là nàng, mà chính là khối thân thể này. Nàng làm sao ghét Lãnh Diệc Thần được cơ chứ? Hắn tuy có hơi ngốc, nhưng cũng rất đáng yêu và ngoan mà.

"Thưa phụ thân, quả thật lúc trước Hi nhi có ghét Vương gia, không muốn thành thân với ngài ấy vì ngài ấy quá ngốc. Thế nhưng đó cũng chỉ là chuyện của trước kia thôi. Còn bây giờ, con thật sự thật lòng muốn thành thân với Vương gia." Nàng thấy hắn đáng thương như vậy, không có ai chăm sóc. Ngoài Thái hậu và Hoàng thượng ra thì trên đời nay chả có ai đối xử với hắn thật lòng cả.

https://thuviensach.vn

"Được, nếu con đã mong muốn như vậy, phụ thân sẽ luôn ủng hộ con. Nhưng Hi nhi à, dù cho nơi đó chỉ là Vương phủ, nhưng con cũng phải cẩn thận. Nơi đâu cũng không bằng nhà, phải biết giữ mình. Nếu có ai ức hiếp con, cứ trở về nói cho phụ thân biết. Ta sẽ đòi lại công đạo cho con."

Phượng Dạ Hi nghe vậy liền rất vui vẻ, trong lòng cũng ấm áp hẳn lên, nàng cười gật đầu: "Hi nhi biết rồi ạ! Nhất định Hi nhi sẽ thường xuyên trở về thăm phụ thân." Rồi nàng quay sang Nam Cung Hạo: "Ca ca cũng vậy mà phải không?"

"Ta cũng không biết. Nhưng hiện tại thì thiên hạ thái bình, ta cũng không cần xuất chinh. Ca ca sẽ ở lại phủ chăm sóc cho phụ thân." Nam Cung Hạo nói: "Nhưng nếu sau này thật sự có chiến tranh, vậy thì ca ca sẽ cố gắng dẹp loạn sớm rồi trở về bên cạnh phụ thân và Hi nhi."

"Hảo. Quả không hổ là những đứa con cưng của ta." Trần Quốc Công hài lòng cười vang: "Nào, các con lại đây. Hạo nhi chơi cờ cùng ta vài ván. Còn Hi nhi, lâu rồi phụ thân chưa nghe con gảy đàn, mau gảy một khúc cho phụ thân và ca ca con nghe đi." Lão nói: "Xong rồi sau đó, chúng ta sẽ đi chuẩn bị cho hôn lễ của Hi nhi một chút. Không thể cứ để cho bên Thái hậu lo hết được."

"Vâng ạ!" Nàng cùng Nam Cung Hạo cùng đồng thanh đáp.

Nói rồi, Trần Quốc Công sai người hầu đem bàn cờ lên. Lão và Nam Cung Hạo cùng nhau đánh. Phượng Dạ Hi thì ngồi cạnh chiếc đàn cổ cầm, khẽ gảy lên những giai điệu du dương làm say đắm lòng người. Đây điều là những giai điệu nàng đã học được từ khi đến với thế giới cổ đại này, cũng là nhờ ảnh hưởng của Nam Cung Dạ Hi, cho nên mới đàn hay như vậy. Thậm chí là còn hay hơn cả Nam Cung Dạ Hi nữa.

Một cơn gió thoáng qua, làm rừng cây lay động, vài chiếc lá rơi xuống hồ nước, làm cá trong hồ bị kinh động, hoảng sợ lần trốn dưới những tảng

https://thuviensach.vn

đá. Dòng nước lăn tăn dập dềnh, cảnh tượng rất yên bình.

"Chiếu tướng." Phượng Dạ Hi vừa dứt một bản nhạc, Nam Cung Hạo liền hô lên. Hắn thắng rồi, còn Trần Quốc Công thua ván đang ngồi buồn rầu, lão nói: "Haizz, xem ra lão già này đã già thật rồi. Nước đi đơn giản như thế còn không phá được."

"Không đâu phụ thân. Ván này thắng là do Hạo nhi ăn may. Cũng là do phụ thân nhường một bước thôi ạ. Hạo nhi sao có thể hơn phụ thân được." Nam Cung Hạo khéo léo nói.

Phượng Dạ Hi nhẹ nhàng đi tới, rót cho Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo mỗi người một tách trà: "Ai thắng cũng không quan trọng. Hi nhi thấy cả hai đều chơi rất tốt." Nàng nói: "Mời phụ thân, ca ca dùng trà."

"Hảo, đúng là nhi nữ tốt cũng ta." Trần Quốc Công cười khà, cầm tách trà lên uống một hơi cạn sạch: "Được rồi, không chơi nữa. Chúng ta đi kiểm tra lại quà cưới của Hi nhi thôi. Lần này đi, con bé đã trở thành con dâu của Hoàng gia. Ta phải thật cẩn thận mới được."

Bây giờ, trời đã gần trưa. Cả ba người vốn dĩ sẽ đi chuẩn bị cho hôn lễ của Phượng Dạ Hi. Nhưng quanh đây, lại có rất nhiều người biết tin nàng sẽ thành thân với Lãnh Diệc Thần, cho nên liền kéo đến tặng quà nườm nượp. Quà nhận không xuể, đếm cũng mỏi tay. Sau khi đóng cửa tiễn khách cũng đã là xế chiều.

Bụng nàng đói rang. Mà Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo cũng vậy. Cả ba người ăn một bữa thật no nê. Sau đó, Trần Quốc Công cho người đưa hỉ phục đến phòng nàng.

Phượng Dạ Hi im lặng ngắm nhìn bộ hỉ phục đỏ rực kia. Ngày mai, chính nàng sẽ khoác nó để thành thân với Lãnh Diệc Thần. Trở thành thê tử của hắn, ở bên hắn trọn đời, luôn luôn quan tâm, chăm sóc hắn.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng chợt cảm thấy rất vui và ấm áp.

Phụ thân đã từng nói: "Hi nhi, phụ thân chúc con sẽ có một cuộc sống hạnh phúc, vô ưu vô lo, từ đây đến mãi mãi về sau."

Ca ca cũng đã chúc nàng: "Hi nhi, ta chúc muội cùng ngốc Vương gia đó sống bên nhau hạnh phúc đến răng long đầu bạc. Mặc dù ta không thích tên ngốc đó cho lắm. Nhưng dù sao cũng là phu quân của muội muội yêu dấu. Ta chúc cả hai luôn bình yên, mạnh khỏe. Nếu hắn có ăn hiếp muội, hãy trở về đây nói với ca ca."

Nàng hiện tại đang rất hạnh phúc. Sắp được thành thân với người nàng yêu thương, lại còn được những lời chúc vô cùng tốt đẹp của phụ thân và ca ca.

Phụ thân, ca ca. Hi nhi cảm ơn hai người nhiều lắm. Mặc dù ta không phải Nam Cung Dạ Hi, không phải con ruột của hai người, thế nhưng cũng rất khâm phục nàng ấy, có được một người cha và ca ca tốt như vậy.

Từ bây giờ, xin hãy cho phép ta nhận hai vị làm phụ thân và ca ca của ta, của Phượng Dạ Hi này.

Mang theo tâm trạng vui vẻ, nàng rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Hôm nay phải ngủ cho thật sớm, vì ngày mai kiệu hoa sẽ đến rất sớm. Nàng còn phải dậy sớm để còn trang điểm nữa.

Rất nhanh thôi, hôn lễ của nàng và Lãnh Diệc Thần sẽ bắt đầu. Ngày mai đoàn xe rước dâu sẽ đến rất sớm. Chính thức rước nàng trở về Lan Lăng Vương phủ một lần nữa. Mà lần này bước vào Vương phủ, nàng sẽ chính là Lan Lăng Vương phi quyền cao chức rộng, người người kính nể. Sánh vai bên cạnh Lan Lăng Vương gia Lãnh Diệc Thần, phu quân của nàng.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi nghĩ vậy, trong lòng liền trào dâng nỗi niềm vui sướng. Hồi hộp phấn khích khiến nàng ngủ không được, nhưng cả ngày hôm nay mệt mỏi, lại thêm trăng thanh gió mát. Rất nhanh Phượng Dạ Hi đã chìm vào giấc ngủ.

Từ ngày mai, mọi chuyện mới chính thức bắt đầu. Mọi yêu oán hận thù, càng ngày càng đến gần. Cuối cùng, chuyện gì xảy ra... vẫn là do vận mệnh an bài.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thành Thân

Trong khi ở kinh thành đang nhộn nhịp vì hôn lễ của Lan Lăng thì ở Tiêu Dao cung... Nằm trên một đỉnh núi hẻo lánh, đang yên ắng hơn bao giờ hết.

Tiêu Dao cung là do một nam nhân bí ẩn lập nên. Là cung phái chuyên được nhờ vả đi giết người. Rất có tiếng tăm. Cũng rất hùng mạnh, người người kính nể. Chủ thượng của Tiêu Dao cung là một người bí ẩn, nghe nói y không ham nữ sắc, không quan tâm chuyện thế sự. Mọi chuyện của Tiêu Dao cung đều do tam vị hộ vệ đảm nhiệm.

Thế nhưng... Nếu nói với thực lực, vậy thì thiên hạ này, người có thể đánh ngang sức với chủ thượng cung Tiêu Dao chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong một gian phòng rộng lớn. Một nam nhân vô cùng tuấn mỹ đang nằm trên trường kỷ. Lắng nghe những điều mà hộ vệ của hắn thuận lại.

"Thưa chủ thượng, trong tuần qua đã có tổng cộng hơn mười người đến mượn người của Tiêu Dao cung chúng ta. Thu cũng được không ít bạc. Những người đến đây đa phần là muốn báo thù, mượn binh đánh giặc. Trong số đó, Tân đế của Hựu quốc mượn người nhiều nhất..."

"Được rồi! Đừng nói với ta những chuyện chán ngắt đó. Các ngươi cứ tự mình giải quyết. Khi nào có trục trặc gì thì hắn nói với ta." Nam nhân

https://thuviensach.vn

lười biếng nằm trên trường kỷ. Sắc mặt y lạnh đanh, không biểu cảm, cũng không bận tâm những gì hộ vệ nói.

Nguyên hộ vệ đen mặt. Đúng là chủ thượng rất tài giỏi, nhưng người lại ít khi tham gia vào những chuyện của Tiêu Dao cung. Moi chuyện đều là do gã và hai hộ vệ khác giải quyết.

"Đúng rồi!" Nam nhân đột nhiên ngồi dậy, hỏi Nguyên hộ vệ: "Nghe nói ở kinh thành đang có chuyện vui? Là chuyện gì vậy?"

Quái lạ, hôm nay chủ nhân lại quan tâm đến chuyện thế nhân ư? Chắc trời có mưa. Nghĩ vậy nhưng Nguyên hộ vệ vẫn trả lời: "Đúng vậy thưa chủ thượng. Hôm nay là ngày diễn ra hôn lễ của Lan Lăng Vương Lãnh Diệc Thần và Đại tiểu thư nhà họ Nam Cung, Dạ Hi tiểu thư ạ."

Nam Cung Dạ Hi? Đây là tên của Lan Lăng Vương phi sao? Nhưng y nhớ người lần trước là Phượng Dạ Hi cơ mà. Nàng đã nói nàng họ Phượng. Thế nhưng tại sao lại thành họ Nam Cung?

Phát hiện này khiến y hứng thú. Lần trước, nữ tử tên Dạ Hi này đã cứu y một mạng. Khiến y ấn tượng với nàng thật sâu. Hôm nay lại là đại hôn của nàng, sao y có thể không đến đó để chúc mừng được chứ?

Nghĩ rồi, y dùng khinh công phi thẳng ra ngoài, hướng Lan Lăng Vương phủ đi đến. Trên gương mặt lạnh lùng tuấn lãng còn mang nét cười nhàn nhạt.

Từ lúc còn rất sớm, kiệu hoa đã đến trước cổng phủ Trần Quốc Công đón dâu. Lãnh Diệc Thần khoác trên mình bộ hỉ phục đỏ, ngồi trên chú ngựa trắng như tuyết, vẻ mặt hắn trầm ngâm, không nói không rằng chỉ im lặng ngồi trên ngựa.

Một lát sau, Trần Quốc Công dắt tay Phượng Dạ Hi đến trước mặt Lãnh Diệc Thần, trao cho hắn: "Vương gia kính mến. Hi nhi là nhi nữ ta

https://thuviensach.vn

yêu thương nhất, cũng là nhi nữ duy nhất của ta. Từ bây giờ đây, con bé đã trở thành con dâu Hoàng thất, cũng là thê tử của Vương gia ngài. Chỉ xin ngài hãy bảo hộ nó cho thật tốt, đừng để nó phải chịu bất cứ khổ đau gì. Phận là cha, ta chỉ mong có vậy."

Vốn lão cũng không nghĩ Lãnh Diệc Thần sẽ trả lời, chỉ nghĩ rằng hắn gật đầu là tốt lắm rồi. Nhưng ai ngờ đâu, hắn lại nói một câu rất kinh người. Một câu mà một người ngốc như hắn không thể nào thốt ra được, thế nhưng bây giờ lại nói.

"Quốc Công cứ yên tâm. Xin người hãy giao nàng cho ta. Bản Vương sẽ bảo hộ nàng thật tốt. Nhất định không để nàng chịu bất cứ thương tổn gì. Sẽ không phụ với mong ước của Quốc Công." Nói rồi, hắn đưa tay nắm lấy tay Phượng Dạ Hi. Cẩn thận đưa nàng vào kiệu hoa, rồi lại tiến đến nói thầm bên tai lão: "Xin mời phụ thân đến tham dự hôn lễ của chúng con. Thần nhi rất vui nếu người đến. Nương tử cũng sẽ rất vui nữa." Nói rồi, hắn thúc ngựa rồi đi. Đoàn người cũng theo đó mà khiên kiệu hoa lên, đi theo hắn.

Nam Cung Hạo tiến đến vỗ vai phụ thân mình: "Con thấy tiểu tử này cũng được ấy chứ. Tuy ngốc nhưng hắn lại còn nói được những lời như vậy. Có khí phách. Con thích hắn rồi đó."

Thế nhưng trái ngược với thần thái vui vẻ của Nam Cung Hạo, sắc mặt Trần Quốc Công tái mét: "Không, ta nghĩ mọi chuyện không đơn giản như vậy. Khi nãy ta cứ tưởng tên ngốc đó đã khôi phục lại làm vị Thái tử kiêu ngạo năm nào. Cũng là thể là hắn..." Thật ra không hề ngốc.

Lan Lăng Vương phủ bây giờ, thật sự phải nói là một màu đỏ rực. Lụa đỏ giăng khắp nơi. Bàn tiệc bày la liệt, khách khứa đều đã ở bên ngoài, chờ kiệu tân nương về để chúc phúc ăn mừng.

https://thuviensach.vn

Chỉ khoảng nửa khắc sau, kiệu hoa đỏ rực vô cùng lộng lẫy đã xuất hiện trong mắt mọi người. Tân lang cưỡi ngựa dẫn đầu. Hôm nay Lãnh Diệc Thần đặc biệt không còn cái vẻ ngốc nghếch, cũng không hiện ra một chút biểu cảm gì trên gương mặt tuấn tú, chỉ là im lặng ngồi trên ngựa, không quấy không nháo. Mà mọi người thì đang háo hức đón mừng hôn lễ, chỉ mong ngóng được sớm tặng rồi để lấy lòng Hoàng gia. Cho nên cũng không ai để ý đến vì sao Lãnh Diệc Thần lại kì lạ như vậy.

Kiệu hoa dừng lại, tân lang nhảy xuống ngựa, vén lên màn đỏ, nói với tân nương: "Mau ra đây, vi phu đỡ nàng xuống." Tay hắn giơ lên, bàn tay như đang chờ đợi được nắm lấy tay nàng.

Phượng Dạ Hi mỉm cười, thầm nghĩ hôm nay sao hắn lại chững chạc như thế. Nàng rất vui, liền đưa ra bàn tay ngọc ngà trắng noãn, đặt vào trong lòng bàn tay hắn.

Lãnh Diệc Thần nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn ấm áp của nàng, trong lòng cũng cảm thấy lâng lâng. Hôm nay là hôn lễ của hắn và nàng, vậy thì từ bây giờ, nàng đã chính thức trở thành thê tử của hắn, của Lãnh Diệc Thần này.

Hắn nắm lấy tay nàng, dắt nàng đi qua hàng ngàn người, đi trên nền lụa đỏ, qua cổng lớn Vương phủ. Tiến đến nơi cử hành hôn lễ.

Tiếng người chúc phúc cứ vang lên, rõ mồm một bên tai. Nhưng thứ Phượng Dạ Hi có thể cảm nhận được bây giờ chỉ có hơi ấm của hai bàn tay đang nắm lấy nhau. Nàng nói với Lãnh Diệc Thần: "Nếu chàng đã nắm tay ta lần này, chính là nắm cả một đời."

Hắn không trả lời, nhưng chính là càng siết chặt tay nàng hơn. Cũng chính là ngầm trả lời.

Người chủ trì hôn lễ này chính là Vương Thái hậu, còn Hoàng thượng cũng có tới, nhưng hắn chỉ ngồi một bên cho có lệ.

https://thuviensach.vn

Nàng tuy không thấy gì, vì có khăn lụa đỏ choàng lên đầu. Nhưng vẫn có thể cảm nhận được, Lãnh Diệc Thần lúc này đang dìu nàng ngồi xuống một chiếc đệm. Phượng Dạ Hi chỉ nghe thấy tiếng cười hiền hậu của Thái hậu, cùng với lời hẹn thề của Lãnh Diệc Thần.

"Ta là Lãnh Diệc Thần. Hôm nay có trời đất chứng giám, tác thành cho đôi ta, xin được cưới Nam Cung Dạ Hi làm thê tử. Trọn đời trọn kiếp ở bên nhau, mãi không xa rời. Ta không phụ nàng, nàng không phụ ta. Bất kể họa phúc, mãi mãi bên nhau, răng long đầu bạc. Nguyện vì nàng mà che chở, bảo bọc."

Nghe Lãnh Diệc Thần nói xong, Phượng Dạ Hi cũng thầm ngạc nhiên. Không phải hắn rất ngốc sao? Sao có thể nói ra được những lời như thế?

Không chỉ có nàng, mà tất cả những người có mặt ở đây, kể cả phụ thân và ca ca của nàng đều rất ngạc nhiên. Tất cả mọi người đều nghĩ... Không lẽ ngốc Vương đã hết ngốc thật rồi.

Nhưng ngay lập tức, bọn họ đều bác bỏ suy nghĩ này. Vì nụ cười trên gương mặt Thái hậu càng ngày càng rõ hơn. Còn Lan Lăng Vương thì đang nắm tay nương tử của mình, cười ngây ngô như một đứa trẻ. Vì vậy bọn họ chắc chắn, những lời vừa rồi là do Thái hậu bày ra để hắn nói, chứ ngốc Vương không thể nào tự nói như vậy được.

"Nương tử, sao nàng còn không mau nói?"

Nghe được chất giọng trẻ con quen thuộc. Phượng Dạ Hi mới thở phào. Cũng đoán ra được, phần lớn chuyện này là do Thái hậu chỉ cho hắn.

"Ta là Nam Cung Dạ Hi, hôm nay có trời đất chứng giám, tác thành cho đôi ta, xin được trở thành thê tử của Lãnh Diệc Thần. Trọn đời trọn kiếp ở bên nhau, mãi không xa rời. Ta không phụ chàng, chàng không phụ ta. Bất kể họa phúc, mãi mãi bên nhau, răng long đầu bạc."

https://thuviensach.vn

Nàng vừa dứt lời, Thái hậu liền đứng dậy, nói: "Hảo, mau đứng lên nào."

Sau đó, nàng chỉ cảm thấy mình được người ta quay mòng mòng.

"Nhất bái thiên địa."

"Nhị bái cao đường."

"Phu thê giao bái."

Trong giấy phút đó. Nàng có thể cảm nhận được rằng, Lãnh Diệc Thần mặc dù đang rất mệt, nhưng hắn vẫn cố cùng nàng bái lạy.

Hôm nay có trời đất chứng giám, nàng và chàng đã trở thành phu thê. Ở bên nhau đến thiên trường địa cửu.

"Ngốc phu quân của ta, từ bây giờ, ta sẽ chăm sóc cho chàng."

"Hảo, từ bây giờ ta sẽ ở bên nàng đến trọn đời."

"Đưa vào động phòng."

Hôm nay, Phượng Dạ Hi nàng đã chính thức trở thành thê tử của người ta rồi.

Trong lúc này đây, trên một cây đại thụ to cao gần đó, nơi có thể quan sát hết toàn bộ khung cảnh của hôn lễ, có hai nam nhân đang đứng đối mặt nhau. Một đỏ, một đen.

"Phong Hồn, ngài sao lại ở đây?"

"Câu này phải là ta hỏi ngươi mới đúng. Mộc hộ vệ của Thiên Sát giáo phái. Dính với Đại giáo chủ như hình với bóng, sao hôm nay lại xuất hiện ở Lan Lăng Vương phủ đây?"

https://thuviensach.vn

Mộc nghe hỏi vậy liền bối rối, đột nhiên có người hỏi như vậy, gã không biết trả lời như nào, liền lấp bấp nói: "Ta là người hỏi trước, ngài phải trả lời trước."

Phong Hồn cười lạnh: "Nghe nói kinh thành có chuyện vui, Lan Lăng Vương thành thân, thế nên ta mới đến xem thôi. Ai ngờ, chán ngắt."

"Hừ, chủ thượng Tiêu Dao cung không màng chuyện thế tục đây sao? Lại thấy Phong Hồn ngài đây ham vui, đúng thật là chuyện lạ hiếm thấy."

Đối với những lời trách móc của Mộc, Phong Hồn không tức giận, ngược lại còn cười: "Ta đã trả lời ngươi rồi. Đừng để ta tức giận, vậy thì sẽ có chuyện không hay đâu."

Biết là y sắp tức giận, Mộc liền biết mình thất thố: "Không dám mạo phạm chủ thượng Tiêu Dao cung. Lần này thuộc hạ đến đây là phụng mệnh của Đại giáo chủ làm chút chuyện. Tình cờ đi ngang qua đây thì gặp chủ thượng thôi ạ!"

"Ồ, vậy sao? Nhưng thật không may cho ngươi vì đã tình cờ gặp ta. Từ lâu nay, người của Tiêu Dao cung vốn không ưa người của Thiên Sát giáo phái, và ngược lại. Nếu cả hai bên không ưa gì nhau. Vậy ngươi đoán xem, ta sẽ làm gì với ngươi nào."

Sắc mặt của Mộc bỗng chốc tối lại. Gã thầm nghĩ: Nguy rồi!

Ngày hôm đó, chủ thượng Tiêu Dao cung Phong Hồn, chính thức tuyên chiến với Thiên Sát giáo phái. Y đánh trọng thượng Mộc hộ vệ của Thiên Sát. Điều này khiến tất cả mọi người đều hoang mang. Hai giáo phái, một cai trị ánh sáng, một cai trị bóng đêm, sắp bước vào một cuộc đại chiến kịch liệt. E là khó ai toàn mạng.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Động Phòng

Phượng Dạ Hi được Linh Nhiên dìu vào hỉ phòng, nàng đi từng bước, từng bước nhỏ và chậm, đến khi ngồi lên giường rồi mới phát hiện ra... Lãnh Diệc Thần không có ở đây?

Đêm tân hôn mà chỉ có tân nương, không có tân lang thì còn ra thể thống gì nữa? Hay là hắn có việc bận gì chăng?

Nàng hỏi Linh Nhiên: "Vương gia đâu rồi?"

"Thưa Vương phi, Vương gia đã đi tiếp rượu các vị quan lại rồi ạ. Kính xin Vương phi chờ một chút, Vương gia sẽ vào ngay ạ."

"Được, ta biết rồi!" Nàng nói: "Nhưng mà ta có thể gỡ cái khăn trên đầu này ra không? Khó chịu quá."

Linh Nhiên cười rồi lắc đầu: "Không được đâu Vương phi. Hỉ khăn phải là do phu quân của người gỡ ra."

"Nhưng mà ta..." Nóng quá.

Nàng vốn định nói như vậy, thế nhưng từ phía ngoài hành lang lại truyền vào tiếng bước chân quen thuộc, vừa vội vã, vừa nôn nóng.

Cửa phòng được mở toang ra. Thân ảnh màu đỏ chạy nhanh vào, miệng la hét: "Nương tử, nương tử của ta đâu rồi? Vi phu nhớ nàng."

https://thuviensach.vn

Cái tên ngốc này, sao lại la lớn như thế chứ? Làm nàng thật mắc cỡ chết. Nơi này có biết bao nhiều cung nữ, hạ nhân như vậy.

Quả nhiên, Linh Nhiên cười khẽ: "Vương gia đã vào rồi ạ! Vậy thì chúng nô tỳ cũng xin được phép lui ra." Nói rồi, nàng ấy dẫn theo những cung nữ khác lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng chặt cửa lại: "Chúc Vương gia, Vương phi có một đêm tân hôn vui vẻ."

Cửa vừa đóng, người vừa đi. Lãnh Diệc Thần liền như một kẻ khát nước gặp được nguồn suối. Chạy lại ôm chặt lấy nàng: "Nương tử nương tử ơi, từ bây giờ nàng đã trở thành thê tử của ta rồi." Hắn cười khì: "Vi phu vui lắm."

Nói rồi, hắn đưa tay lên, từ từ gỡ ra hỉ khăn, động tác không hề vội vã, chỉ từ từ chậm rãi. Lúc này đây hắn không còn hấp ta hấp tấp, mà còn rất cẩn thẩn, lớp khăn nhẹ nhàng được gỡ ra, dần dần lộ ra gương mặt khuynh thành của nàng.

Phượng Dạ Hi có thể cảm nhận rõ ràng là hắn đang run. Đôi tay thon dài chắc khỏe ấy nay lại run rẩy không ngừng. Bởi vì hắn quá trân trọng giây phút này, lại còn xen chút hồi hộp, nên tay mới không ngừng run rẩy.

Rốt cuộc, lớp khăn hỉ cũng đã được tháo ra. Nụ cười của nàng vẫn còn vươn trên môi. Cảm thấy rất ấm áp vì hành động trẻ con của hắn. Phượng Dạ Hi mỉm cười, nắm lấy tay Lãnh Diệc Thần, nói: "Coi này, tay chàng lạnh quá. Bảo sao lại không run cho được."

Lãnh Diệc Thần vẫn còn ngẩn ngơ, gương mặt yêu nghiệt đăm đăm nhìn nàng: "Không lạnh không lạnh. Vì... Chỉ là vi phu muốn mau chóng gỡ khăn hỉ của nương tử ra mà thôi. Mà lúc trước mẫu hậu có bảo, gỡ khăn hỉ là phải từ từ, không được vội vã. Cho nên ta vừa nôn nóng, vừa gấp gáp, nên mới run như vậy."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi nghe hắn nói vậy lại mỉm cười. Tên ngốc nhà nàng đáng yêu quá đi mất: "Hì hì, Vương gia thật sự rất hiếu thảo. Nghe lời Thái hậu như vậy." Trong lòng lại ấm áp hơn hẳn, nàng cầm tay hắn, nói: "Đi thôi, từ bây giờ chúng ta đã là phu thê. Mà nếu đã là phu thê thì phải uống với nhau một ly rượu giao bôi cơ chứ."

"Đúng, chúng ta đã là phu thê. Mẫu hậu nói phải uống rượu giao bôi trước. Rồi sau đó..." Lãnh Diệc Thần ngượng ngùng cúi thấp đầu nhìn mũi chân: "Sau đó... Chúng ta..."

Phượng Dạ Hi biết định nói gì, liền cướp lời: "Đương nhiên rồi, sau khi uống rượu giao bôi xong, ta sẽ lại ôm chàng ngủ như mọi ngày." Nàng cười: "Để cho Vương gia của chúng ta không còn sợ ma nữa."

Tuy nhiên, sau khi Lãnh Diệc Thần nghe nàng nói như vậy, tuyệt nhiên không có chút vui mừng nào như mọi ngày. Hắn ủ rũ gật đầu.

Trên bàn đã được bày sẵn rượu, ly cùng thức ăn. Phượng Dạ Hi dùng đôi tay trắng nõn của mình, cẩn thận nâng lên bình rượu, rót đầy hai ly ngọc lưu ly. Rồi đưa cho Lãnh Diệc Thần một ly: "Đây là ly của chàng. Làm theo ta nào. Nâng ly rượu lên, từ từ cẩn thận..."

Nàng chậm rãi hướng dẫn hắn cách uống rượu giao bôi. Mà dường như Lãnh Diệc Thần cũng rất chăm chú nghe. Hai người quàng tay nhau, cùng uống lấy ly rượu giao bôi của mình.

Rượu cạn, duyên cũng bắt đầu!

Uống xong rượu, Lãnh Diệc Thần liền quăng cả hai chiếc ly xuống sàn, ôm lấy nàng, khẽ gọi: "Nương tử."

Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy tim mình đập rất nhanh, gương mặt đỏ bừng, lấp bấp trả lời: "Ta đây."

https://thuviensach.vn

"Mẫu hậu từng nói với ta. Sau khi uống rượu giao bôi xong thì phải động phòng để sinh hài tử." Hắn cúi xuống nhìn nàng, thần sắc ngây thơ vô cùng: "Vậy nương tử à, chúng ta cũng đã uống rượu rồi. Vậy thì còn chờ gì nữa mà không mau tạo hài tử đi thôi. Bản Vương rất thích trẻ con."

Phượng Dạ Hi nhìn hắn, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

"Nhưng mà không đúng. Ta không biết cách tạo em bé, nàng biết không?"

"Không không. Ta không biết!" Nhưng chợt nghĩ nói như vậy không ổn, nàng đảo mắt một cái, liền nói: "À không, chỉ cần ta và chàng ôm nhau ngủ thêm trăm ngày nữa. Vậy thì... Sau đó nhất định sẽ có hài tử."

"Thật sao?"

"Thật, ta có nói dối chàng bao giờ chưa?"

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền nghĩ nghĩ, sau đó đáp ngay: "Không có, nương tử chưa bao giờ nói dối ta." Hắn nắm tay nàng, kéo nàng đi về phía giường ngủ: "Đi, nương tử ôm ta ngủ."

Phượng Dạ Hi để mặc cho hắn kéo mình đi. Nghĩ dù sau cũng đã thành phu thê, nàng cũng chỉ là ôm hắn ngủ thôi, có làm gì nữa đâu. Mặc dù hắn vội vàng như vậy, ngốc nghếch như vậy, đôi lúc lại ngây thơ không biết gì làm nàng xấu hổ vô cùng, nhưng nàng cảm thấy ấm lòng hơn hắn. Bất tri bất giác, nàng nở một nụ cười thật tươi, cũng là nụ cười thật lòng của nàng. Gương mặt xinh đẹp mỉm cười dưới ánh nến đỏ rực, tạo nên cảm giác thần bí. Khiến người ta muốn ngắm nhìn nhiều hơn nữa.

Hôm nay Phượng Dạ Hi mặc hỉ phục, gương mặt vốn rất xinh đẹp nay lại được trang điểm rất kĩ càng, càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp mỹ miều. Gương mặt hình trái xoa, gò má cao cao, trắng noãn. Đôi môi đỏ hồng

https://thuviensach.vn

mọng nước, lại thêm từ đôi môi đó lại phát ra tiếng cười trong trẻo như chim sơn ca hót. Khiến người ta chỉ muốn ngậm lấy nó mà cắn xé.

Mà Lãnh Diệc Thần cũng không ngoại lệ. Tuy là hắn ngốc, thế nhưng dù sao vẫn là một nam nhân có sinh lý bình thường. Nhìn thấy nương tử vốn xinh đẹp nay lại càng thêm mỹ miều, hắn cầm lòng không đậu. Lại nhớ đến những gì mẫu hậu và Ngũ biểu ca dạy mình lúc nãy. Lãnh Diệc Thần nắm lấy bờ vai nhỏ nhắn của nàng, dùng lực một cái, nhân lúc Phượng Dạ Hi không để ý liền nhấn nàng xuống giường.

Phượng Dạ Hi ngạc nhiên ngước nhìn Lãnh Diệc Thần, đôi mắt mở to hết cỡ: "Chàng làm gì vậy?"

"Suỵt!" Ngón tay tựa bạch ngọc của hắn đặt lên môi nàng: "Nương tử, ta chỉ muốn ăn đồ ngon thôi. Mà trùng hợp, nhìn môi của nàng cảm thấy thật ngon, thật ngọt." Hắn liếm môi một cái, gương mặt tà mị ẩn hiện ý cười: "Giống như kẹo bông vậy."

"Chàng chàng chàng..." Nàng cứ lấp bấp mãi mà không nói ra được lời nào. Vì nàng không nghĩ rằng, ngốc tử lại có thể nói những lời như vậy với nàng.

Thời gian như ngưng động. Hắn thế nhưng lại hôn nàng, một nụ hôn rất sâu. Mới đầu chỉ là những động tác cắn mút đơn thuần, nhưng dường như hắn cảm thấy không đủ, liền dùng đầu lưỡi của hắn cuốn lấy đầu lưỡi thơm tho của nàng. Như một thiếu niên mới biết mùi đời, không ngừng đòi lấy hương thơm mật ngọt trong miệng nàng.

Nàng cảm thấy rất không thích ngốc tử hành xử như vậy. Mặc dù cả hai đã là phu thê. Vì vậy dùng đầu lưỡi đẩy hắn ra ngoài, sau đó ngoan cố đóng chặt miệng lại. Không cho hắn tiến vào trong.

Lãnh Diệc Thần hé ra nửa con mắt tà mị. Thấy nàng ngoan cố không chịu mở miệng, hắn ác độc cắn thật mạnh vào môi dưới của nàng, khiến

https://thuviensach.vn

nàng đau đớn, đành phải hé miệng ra. Thành công đoạt đất.

Không chỉ dừng lại ở đó, chiếc lưỡi của hắn như con rắn ác độc. Không ngừng luồn lách khắp mọi ngõ ngách trong khoang miệng nhỏ nhắn, quấn lấy chiếc lưỡi đinh hương, cùng nàng dây dưa. Phượng Dạ Hi không có kinh nghiệm hôn, cho nên nàng cảm thấy hơi thở của mình như sắp đứt đi. Nàng không hiểu tại sao, Lãnh Diệc Thần chỉ là một tên ngốc mà hắn lại có kỹ thuật hôn điêu luyện như thế.

Nhưng trong lúc nàng lạc vào từng đợt khoái cảm do hắn gây nên. Bàn tay lành lạnh liền như một con rắn, lần mò dần dần xuống phía chiếc cổ trắng nõn, rồi xuống đến đôi gò bồng cao ngất, dùng lực xoa nắn, nhào nặn.

Chính hành động này của hắn làm nàng bừng tỉnh khỏi cơn mê man. Dùng hết sức bình sinh của mình, Phượng Dạ Hi âm thầm vận nội công, đẩy hắn ngã xuống đất. Sau đó từ trên giường vùng dậy, chiếm lấy thế thượng phong, dùng chính thân thể mình đè lên người hắn. Nhìn thấy tên ngốc lúc nãy còn hả hê hôn mình điên cuồng bây giờ lại đang ngẩn ngơ nằm dưới thân mình, Phượng Dạ Hi vô cùng vui vẻ. Truy hỏi hắn: "Nói cho ta biết. Chàng học ở đâu ra cái này? Ta không tin chàng còn biết hôn là gì."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền cảm thấy chột dạ. Mắt liếc qua liếc lại khắp nơi, song cuối cùng cũng không dám nhìn thẳng nàng, hắn nhìn mặt đất, nói: "Ta... Vi phu... Cái này là tự biết."

"Nói dối." Nàng trừng mắt nhìn hắn: "Chàng có biết mình vừa làm gì không hả? Khai ra mau, là ai ở phía sau chỉ chàng cái trò này?"

Lãnh Diệc Thần vẫn ngậm chặt miệng không nói. Làm nàng tức giận không thôi. Là kẻ nào đã đầu độc tên ngốc đáng yêu đơn thuần nhà nàng? Nếu để Phượng Dạ Hi này biết được, chắc chắn kẻ đó sống không thọ đâu.

Nàng liền nghĩ ra một kế, Lãnh Diệc Thần là một kẻ thích mềm không thích cứng. Vậy thì nàng đành phải dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ hắn

https://thuviensach.vn

nói ra vậy.

Nghĩ rồi, nàng liền bày ra một bộ dạng kiều diễn như yêu nữ, mềm mại như rắn nước, bàn tay như ngọc sờ vào gương mặt yêu nghiệt. Khẽ dỗ dành: "Phu quân ngoan. Mau nói cho ta biết, là ai đã chỉ chàng làm cái trò này? Chàng biết được bao nhiêu rồi?" Vừa nói, nàng vừa cười dịu dàng. Nhưng nụ cười này lại mang hơn mười phần quyến rũ.

Lãnh Diệc Thần nhìn thấy, đương nhiên là ngây ngốc rồi. Hắn vươn tay sờ lên mặt nàng: "Nương tử, nàng đẹp quá."

"Thật không?"

"Thật!"

"Vậy nói cho ta biết, ai là kẻ đã chỉ chàng cách hôn như vậy?"

"Là Ngũ biểu ca. Huynh ấy là kẻ đào hoa ngàn dặm gần xa đều biết. Nhưng ta không hiểu đào hoa là gì. Huynh ấy nghe vậy liền bảo ta ngốc, quăng cho ta một quyển sách rất dày, nói là đêm tân hôn, làm theo những gì mà cuốn sách đó vẽ với nương tử ngươi, đảm bảo nàng sẽ rất thích. Ta mở ra thì toàn thấy hai người nam nữ quấn lấy nhau. Làm những hành động rất kì quái. Nhưng Ngũ biểu ca nói nương tử sẽ thích, nên ta mới làm thử một bước họa trong sách đó."

À, thì ra là Ngũ biểu ca của hắn. Hình như là nàng ở đây một tháng cũng từng nghe danh qua. Gã là Vương Hoa Phùng, đệ nhất hoa hoa công tử của Nam Nhạc quốc. Con của đệ đệ thân thích của Thái hậu nương nương. Khắp kinh thành này, thanh lâu nào mà không in dấu chân của hắn, chứng tỏ nơi đó không có mỹ nhân.

Tại sao cái tên hoa hoa công tử đó lại đưa cho Lãnh Diệc Thần xuân cung đồ. Cũng không biết hắn cất ở đâu rồi.

https://thuviensach.vn

Ngày mai nếu có thời gian rảnh, nàng nhất định phải đi thỉnh giáo tên này. Xem xem hoa hoa công tử này như thế nào.

"Nương tử..." Tiếng gọi tha thiết của Lãnh Diệc Thần lại vang lên: "Ta nóng, ta khó chịu."

"Khó chịu?"

Nói xong, nàng liền cảm thấy có một thứ gì đó chọc vào mông mình. Nhìn xuống một cái liền hoảng hốt.

Hắn... Hắn... Lãnh Diệc Thần lại nổi lên phản ứng sinh lý với nàng!!!

Cái cây gậy kia cũng không phải dạng thường, nó đội lớp vải lên, làm cho phần thân dưới của hắn căn thành túp lều nhỏ.

"Huhu... Nương tử ơi, ta thấy nóng quá. Khó chịu quá. Phía dưới... Mắc tiểu lắm! Huhu."

Phượng Dạ Hi lúng túng, vội vàng từ trên người hắn ngồi dậy: "Ta... Ta cũng không biết đâu!"

Vốn chỉ nghĩ hôm nay là ngày thành thân, tên ngốc ấy ngốc như vậy chắc cũng không có ý định làm chuyện đó với nàng đâu.

Trong chốc lát, nàng liền có ý định muốn vùng lên, đánh hắn ngất xỉu rồi chạy ra ngoài. Nhưng chẳng hiểu tại sao... Bây giờ toàn thân nàng như vô lực, lại nóng rực lên, ngứa ngáy vô cùng.

Toàn thân như có một ngọn lửa đang từ từ thiêu đốt, Phượng Dạ Hi liền nhận ra một sự thật đau khổ. Rượu giao bôi lúc nãy nàng uống đã bị hạ thuốc rồi. Mà dường như Lãnh Diệc Thần ở phía dưới nàng cũng vậy. Nàng cũng cảm nhận được, cả người hắn nóng rực như than, đỏ tựa như màu của

https://thuviensach.vn

hỉ phục. Bây giờ hắn nào còn có vẻ ngốc nghếch vô tư nữa. Phải là tà mị lạnh lùng mới đúng.

Nàng cảm thấy hơi kì lạ. Dù có bị bỏ thuốc đi chăng nữa, thế nhưng tại sao gương mặt hắn lại lạnh lùng thế kia?

"Nương tử, ta nóng, thật sự rất nóng... Nhất là... Phía dưới..."

Giọng nói của hắn trầm trầm, lại thêm tác dụng của thuốc. Nghe vào giống như mời gọi người khác. Mặc dù Phượng Dạ Hi nàng cũng không phải là người hám nam sắc, nhưng thấy cảnh tượng này. Nàng cũng chịu không nổi. Toàn thân nóng ran lên, như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò quanh, ngứa vô cùng.

Thật sự là trong rượu kia có bỏ thuốc sao? Không đúng, mặc dù lúc đó nàng uống rượu vào tận cổ họng rồi, nhưng vẫn không cảm nhận được vị của thuốc tình dược. Thế nhưng lúc đó, hình như cũng có thoang thoảng mùi thuốc trong không khí.

Nàng biết rồi, là hương! Lò hương của tẩm điện này đã bị bỏ thuốc. Nhưng lại rất nhẹ, khiến người ta khó mà nhận ra được. Phát tác cũng rất chậm, chính vì vậy mà đến bây giờ nàng và hắn mới khó chịu như vậy.

Mọi bình thường nàng đều đem theo giải dược bên mình, nhưng hôm nay là tân hôn, cho nên nàng cũng không đem theo làm gì. Vì nghĩ Lãnh Diệc Thần là tên ngốc, sẽ không thể nào cùng nàng hoan ái được.

Phải làm sao đây, bây giờ cả người nàng đang vô cùng nóng. Ngứa ngáy khó chịu, đặc biệt là nơi giữa hai chân.

Tầm mắt phía trước mờ dần, nàng chỉ thấy mờ ảo một màng hơi nước.

Phượng Dạ Hi giơ tay, chạm vào gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Diệc Thần: "Phu quân... Ta cũng nóng."

https://thuviensach.vn

Nàng vừa dứt lời, đôi môi hắn liền cấp tốc bao trọn lấy đôi môi nàng. Môi lưỡi dây dưa, không một kẽ hở. Lãnh Diệc Thần hôn nàng rất sâu, kĩ thuật hôn của hắn cũng rất tốt. Nụ hôn này vô cùng tàn bạo, và cả hắn cũng vậy, như biến thành người khác.

"Ưm..."

Khi cả hai tách môi nhau ra, Phượng Dạ Hi liền rên lên một tiếng. Hai chân cọ xát vào nhau để giảm đi sự ngứa ngáy.

Nàng không biết rằng, vẻ mặt nàng lúc này vô cùng động lòng người. Hai má đỏ ửng như trái đào, đôi môi mọng nước ẩm ướt, đôi mắt mờ màng nước mỏng, vô cùng dụ hoặc người khác phạm tội.

Lãnh Diệc Thần lúc đầu lạnh lùng, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng cầm lòng không đậu. Hắn bế nàng lên giường, đặt nàng nằm xuống rồi chính bản thân đè lên nàng.

Nụ hôn sâu lại kéo dài. Lần này, bàn tay Lãnh Diệc Thần như một con rắn lạnh, mò mẫn xuống phía dưới, cởi từng kiện từng kiện y phục của Phượng Dạ Hi ra. Rất nhanh, cả người nàng chỉ còn lại một cái yếm đỏ rực che đậy làn da trắng nõn.

Bàn tay hắn chạm đến đâu khiến nơi đó đều mát lạnh. Khiến Phượng Dạ Hi không tự chủ được tên lên một tiếng.

"Ưm... Lạnh... Chàng làm gì?"

"A, mau bỏ tay ra..."

Nàng hét lớn, nhưng dược tình lại làm cho những tiếng hét đó trở nên nhỏ đi, thành những tiếng rên rỉ.

https://thuviensach.vn

Mà Lãnh Diệc Thần cũng không bận tâm đến những lời nàng nói. Hắn cởi phăng ra chiếc yếm đỏ cuối cùng, khiến cả thân trên của nàng chẳng còn lại gì cả.

Trong mông lung, nàng cảm nhận đôi mắt nóng rực của hắn. Đôi mắt đó chất đầy dục vọng đối với nàng. Một đôi mắt mà tên ngốc nhà nàng sẽ không bao giờ có được.

Đôi gò bồng cao ngất, mềm mại rất nhanh bị Lãnh Diệc Thần nắm lấy. Dường như hắn coi đây là vật tốt nhất thế gian, hết chạm vào, rồi lại bóp nắn. Chơi chán những trò nhẹ nhàng, hắn lại lấy ngón tay chạm vào nụ hoa hồng nhuận. Lại cảm thấy cực ưng ý, liền làm đủ trò với nó, ngón tay lành lạnh thon dài như một nhạc sĩ, không ngừng gảy lên gảy xuống nụ hoa hồng.

Khoái cảm đến quá đột ngột, khiến Phượng Dạ Hi không tự chủ được khẽ: "Ưm..." lên một tiếng. Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải chuyện này. Liền vô thức ưỡn người lên, đẩy nụ hoa vào trong tay hắn.

Tiếng rên này của nàng đã hoàn toàn kích thích được Lãnh Diệc Thần. Còn cả hành động mời gọi của nàng nữa. Hắn liền bị dục vọng che mắt. Tàn bạo cúi xuống ngậm lấy một đầu nhũ hoa, không ngừng liếm nó. Mà một tay còn lại cũng không rảnh, liền đặt qua bên còn lại, gảy nó như gảy đàn.

"Aaa... Dừng lại... Mau dừng lại."

Nhưng Lãnh Diệc Thần nào có nghe thấy đâu. Hắn chỉ chú tâm vào làm việc của mình. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đây là nữ nhân của mình, cũng là con gái của kẻ thù mình. Cho nên hắn có thể làm gì nàng tuỳ thích.

Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung. Trên ngực nàng, có một nam nhân đang không ngừng ngặm cắn bầu ngực trắng

https://thuviensach.vn

noãn, mềm mại. Khoái cảm quá nhiều, khiến nàng cảm thấy phía dưới thân mình liền ẩm ướt.

Lãnh Diệc Thần ngậm chán một bên ngực, liền chuyển sang bên khác. Dường như hắn cảm thấy đã đến lúc, tay liền lướt qua thân thể mềm mại xinh đẹp của nàng, mò xuống dưới đùi trắng noãn, vào trong tiết khố...

Hắn làm thế khiến thần trí của nàng thanh tỉnh được đôi chút. Liền vùng vẫy hai chân: "Không, đừng chạm vào đó... Đừng chạm vào."

Lãnh Diệc Thần hé ra nửa con mắt tà mị nhìn nàng: "Đừng chạm vào sao?"

Hắn tà ác ấn mạnh vào nơi đó của nàng một cái, xúc cảm mềm mại khiến hắn vô cùng thích thú. Liền quyết định chơi đùa với nó một chút.

"A... Đừng... Ta khó chịu..."

"Vậy sao?"

Hắn không những không nghe, lại còn tiếp tục chơi đùa với nơi đó của nàng. Không những vậy, bầu ngực trắng noãn cũng không được buông tha, phía trên đã có rất nhiều dấu vết xanh tím...

"Ngươi không phải Lãnh Diệc Thần nhà ta... Chàng đâu rồi... Chàng đâu rồi..."

"Ta chính là Lãnh Diệc Thần."

"Á..."

Để trừng phạt nàng nhiều chuyện, hắn kết hợp trên và dưới, ấn mạnh vào nơi đó của nàng một cái, phía trên lại cắn mạnh vào nụ hoa.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói dối, Lãnh Diệc Thần hắn rất ngốc. Sẽ không bao giờ biết làm những chuyện như ngươi làm."

"Những chuyện như ta làm là như thế nào? Thế này... Thế này sao?"

"Ưm..."

Hắn nghĩ mình sắp bị lộ, không thể để nàng ta biết sớm như thế được. Vì thế hắn liền giả giọng tên ngốc kia: "Ta chính là Lãnh Diệc Thần thật mà. Ngũ biểu ca nói, nếu ta cảm thấy ngứa phía dưới, cả người nóng rực lên thì cứ làm theo những gì cuốn sách huynh ấy cho. Đảm bảo ta sẽ rất thích, mà nàng cũng vậy nữa."

Thì ra là vậy. Tên Vương Hoa Phùng chết tiệt kia. Dám dạy ngốc tử nhà nàng thành ra bộ dạng như gã. Để rồi xem, nàng nhất định sẽ dạy dỗ gã cho tốt.

Cảm thấy đã đến thời cơ. Lãnh Diệc Thần liền kéo phăng ra cái tiết khố của nàng. Khiến cho trên người Phượng Dạ Hi không còn một mảnh vải che thân. Làm nàng xấu hổ vô cùng.

Lãnh Diệc Thần nhìn chằm chằm vào thân thể đang trần như nhộng của nàng, lại nhìn vào nơi bí mật nhất, nói: "Ngũ biểu ca nói, bước này sẽ hơi đau một chút. Nàng cố chịu nhé!"

Bước gì? Hắn nhìn nàng với ánh mắt như vậy... Chẳng lẽ...

Trong nháy mắt, cơn đau như cắt bao trùm lấy nàng, thân dưới đau như có người dẫm lên. Nước mắt ứa ra, nàng cầm tay hắn, cầu xin: "Xin chàng, mau đi ra đi. Ta đau lắm."

Mà không chỉ có nàng, Lãnh Diệc Thần cũng cảm thấy rất đau, vì hắn không ngờ bên trong lại chặt đến thế.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy dòng lệ bên khoé mắt nàng, hắn liền động lòng, nhẹ giọng nói: "Ráng chịu một chút, chỉ một chút thôi là nàng sẽ không đau nữa." Bây giờ, đao đã rút khỏi vỏ, nếu còn không dùng thì hắn sẽ chết mất.

"Huhu... Đau lắm..." Phượng Dạ Hi nàng, đao xuyên qua da thịt cũng không khóc. Bị người phản bội cũng tuyệt nhiên không khóc. Thế nhưng bây giờ, vì lần đầu tiên của người thiếu nữ rất đau, cho nên chịu không nổi, nàng đã rơi lệ.

Nhưng chỉ khoảng nửa khắc sau, đúng như lời Lãnh Diệc Thần nói, thân dưới của nàng đã không còn đau nữa. Thay vào đó là cảm giác ngứa ngáy, râm ran khó chịu.

Biết được nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, Lãnh Diệc Thần liền bạo gan, đẩy vào sâu bên trong một chút. Nơi đó của nàng bao trùm lại vật đó của hắn, ấm nóng, dễ chịu vô cùng.

Sau khi đã kết hợp hoàn hảo. Lãnh Diệc Thần vì bị dục hỏa đốt người nên không nhẫn nhịn nữa.

Đêm đó, cả hai người dính lấy nhau như sam, không một kẽ hở. Cộng thêm tác dụng của tình dược, tiếng rên rỉ đến nửa đêm vẫn chưa dứt. Chỉ nghe trong phòng vọng ra vài câu nói như này.

"Cho ta một lần nữa thôi, xin nàng đấy."

"Không, ta mệt quá rồi! Còn muốn nữa là ta đạp chàng xuống giường đấy."

"Nàng không còn sức đâu. Ta biết mà, vậy nên chỉ một lần nữa thôi! Nào ngoan, giơ chân lên..."

"Tên ngốc biến thái, ta ghét chàng. Mau đi ra cho ta..."

https://thuviensach.vn

Cứ như thế, cho đến khi trời hửng sáng, tiếng tên rỉ trong phòng mới dừng lại.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Điềm Báo Của Thái Hậu

Sáng sớm hôm sau, Phượng Dạ Hi hoàn toàn không thể ngồi dậy được. Hay nói đúng hơn là, nàng ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên được.

Cả người đau nhức không nói, ngay cả hạ thân cũng đau âm ỉ, dinh dính rất khó chịu. Đêm qua bị hành hạ đến khi trời vừa hửng sáng, khiến nàng vô cùng mệt mỏi và buồn ngủ. Mặc cho mặt trời bây giờ đã lên đến đỉnh, nàng cũng không buồn mở mắt ra.

Thế nhưng ngược lại, tên ngốc kia rất sung sức. Sáng sớm hôm nay khi hắn thức dậy, nhìn thấy cả hai đang ở trong trạng thái trần truồng, liền lôi ngay xuân cung đồ ra xem, sau đó cười cười: "Vậy là ta và nương tử đã chính thức trở thành phu thê rồi sao? Đã làm hết những chuyện trong quyển sách này rồi? Thế nhưng tại sao ta lại cảm thấy mờ ảo thế này? Cảm giác như người làm cái chuyện kia... Không phải là ta vậy."

Trong cơn mơ màng, nghe được hắn nói như vậy, Phượng Dạ Hi tức đến mức muốn hộc máu. Hắn hành hạ nàng ra cái bộ dạng này rồi mà còn ở đó nói nhăng nói cuội. Tức chết nàng mà! Nhất là cái tên Vương Hoa Phùng kia, đợi nàng xuống giường được, sẽ đi xử lý gã trước.

"Chàng mau đi ra ngoài cho ta!" Dùng hết sức lực cuối cùng của mình, nàng hét lớn, thế nhưng vì quá mệt nên chút dư âm đó cũng nghe như đang thều thào.

https://thuviensach.vn

Nói xong, nàng liền thở phì phò. Liếc mắt nhìn Lãnh Diệc Thần. Biết nương tử tức giận, hắn cũng không dám đắc tội nàng thêm nữa. Liền giúp nàng kéo chăn lên đắp, sau đó đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên nói: "Ta đi đây một chút sẽ trở về ngay, nàng cứ hảo hảo tịnh dưỡng." Nói xong, hắn chạy vụt đi, còn không quên đóng cửa lại.

Phượng Dạ Hi cũng mặc kệ hắn. Hiện tại nàng quá mệt rồi, liền nhắm mắt lại, ngủ thêm một giấc. Mà một giấc này của nàng ngủ đến tận khi mặt trời lên đến đỉnh. Trời đã gần như quá trưa.

Lúc này, Lãnh Diệc Thần mới nhẹ nhàng mở cửa đi vào. Trên tay hắn còn cầm theo một cái khay, trên khay là một bát cháo nóng hổi, cùng với một ly trà nóng. Thơm phức, chẳng mấy chốc, hương thơm liền bay khắp phòng.

Mà Phượng Dạ Hi cũng chính là bị mùi hương của thức ăn đánh thức. Từ sáng đến giờ nàng cũng có ăn gì đâu. Đói đến mức bủn rủn tay chân rồi.

"Nương tử, dậy ăn chút cháo, uống chút trà!" Lãnh Diệc Thần cười cười, đặt khay lên bàn, bưng bát cháo lên, tỉ mỉ đút cho nàng.

Mà nàng không chẳng còn chút sức lực nào, đành để mặc hắn đút. Ăn một muỗng đầu tiên, nàng liền kinh ngạc: "Cháo này... Mùi vị thực lạ. Không giống của Linh Nhiên nấu, cũng chả giống cũng ngự thiện phòng hay làm. Chẳng lẽ..." Nàng hoài nghi nhìn hắn.

Lãnh Diệc Thần cười ngây ngô, gãi đầu nhìn nàng: "Vốn dĩ lúc nãy thấy nương tử mệt, muốn nấu chút gì đó cho nàng ăn, nhưng lại chỉ biết làm mỗi món cháo trắng này. Đó cũng là do mấy lần trước thấy nương tử làm nên ta để ý thôi. Vẫn là lần đầu tiên nấu nên không ngon lắm."

Trong lòng nàng liền ấm áp không thôi. Chính mình tự tay gắng sức, múc lấy cháo ăn lấy ăn để: "Ta thấy ngon lắm mà! Rất vừa miệng." Nàng cười nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

"Nương tử..."

Bàn tay hắn vẫn run run cầm bát cháo, những ngón tay trắng nõn thon dài, bây giờ lại đỏ ửng cả lên. Nàng cầm lấy bát cháo đặt xuống bàn, nâng lên bàn tay hắn, tỉ mỉ hôn lên từng đầu ngón tay.

"Nương... Nương tử..."

Vẻ mặt Lãnh Diệc Thần hết sức quẫn bách nhìn nàng. Lại còn xen lẫn ngượng ngừng như thiếu niên mới lớn. Khiến nàng không nhìn được trong lòng liền ấm áp hơn hẳn.

"Cảm ơn chàng, cháo rất ngon. Ta cũng khỏe hơn rồi!"

"Đều tại ta không tốt, đêm qua lại... Tất cả cũng là Ngũ biểu ca chỉ ta... Nương tử đừng giận nha!"

Lại là Ngũ biểu ca! Cái tên Vương Hoa Phùng đó... Được lắm, được lắm. Gã ta đã đắc tội với nàng rồi.

Như sực nhớ ra điều gì đó, Lãnh Diệc Thần búng ngón tay một cái: "Phải rồi nương tử, mẫu hậu triệu chúng ta vào cung. Phải đi ngay mới được."

"Triệu chúng ta?"

"Đúng vậy, hôm nay phải đi thỉnh an mà. Nhưng ta còn muốn vào cung để xin mẫu hậu một chuyện."

"Chàng muốn xin chuyện gì?"

"Ta muốn đi Giang Nam."

"Chàng muốn đi Giang Nam? Để làm gì cơ chứ?"

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần rơi vào trầm tư, một lát sau, hắn liền trở nên lạnh lùng hơn hắn, thế nhưng vẫn cứ cố giữ vẻ hoà nhã, làm gương mặt hắn trở nên âm trầm đáng sợ vô cùng.

"Lúc trước nàng có nói mẫu hậu và Hoàng huynh ban cho chúng ta năm phủ đệ ở Giang Nam. Ta cũng nghe nói Giang Nam cảnh rất đẹp. Cho nên liền muốn đến đó ở vài tháng."

Giang Nam rất đẹp sao? Nàng cũng đã từng nghe hạ nhân trong phủ nói, quả đúng là như vậy. Giang Nam vô cùng đẹp. Hơn nữa nàng và hắn cũng vừa mới thành thân. Nay nhân dịp này, đến Giang Nam hưởng tuần trăng mật cũng tốt. Mặc dù người cổ đại không có khái niệm này.

"Cũng được, nhưng chàng phải cho ta đi theo."

Lãnh Diệc Thần im lặng mấy giây rồi nói: "Đương nhiên rồi, nàng là thê tử của ta, nơi đó có phủ đệ của chúng ta. Nàng phải đi cùng để biết chứ."

Cả hai nhìn nhau mỉm cười. Nhưng lại không hề biết, sau chuyến đi Giang Nam kia, sẽ là một tấn bi kịch ập đến.

Kiệu rất nhanh đã đến. Nàng và Lãnh Diệc Thần cùng bước lên kiệu, đi đến Hoàng cung.

Dọc đường đi, có rất nhiều người nhìn nàng và hắn. Biết đó là kiệu của Lan Lăng Vương, liền cười nói rôm rả, chúc phúc cho cả hai. Cùng nhau sống đến đầu bạc răng long.

Rất nhanh liền đến Hoàng cung, lần này Thái hậu cho cung nữ cùng thái giám đến đón bọn họ. Thật kì lạ, mọi lần đều là do bà ấy đích thân đến đón, sao hôm nay lại kì lạ thế nhỉ?

https://thuviensach.vn

Đi được một quãng đường, nàng thấy Trương công công từ xa đi đến. Lão cười cười, nói: "Thưa Vương gia, Vương phi. Lão nô phụng mệnh Thái hậu đến đây dẫn hai vị đến chỗ của ngài ấy. Mời hai vị theo lão nô." Nói rồi, lão liền cầm cây phất trần đi trước dẫn đường. Mà thái độ của lão cũng làm cho nàng thật ghét. Chỉ là một công công nhỏ nhoi, lại dám không tôn trọng mà liếc nàng và hắn. Thật vô pháp vô thiên.

Trương công công đưa bọn họ đến một căn phòng nhỏ, khắp nơi lại tràn ngập mùi khói hương, nơi này thoạt nhìn qua liền cảm thấy vô cùng thanh tịnh, nội thấy trang trí cũng giản đơn, không quá hoành tráng như ở tẩm cung của bà.

Lão liền dừng lại, nói: "Vương gia, Vương phi. Thái hậu đang chờ hai vị ở trong. Chuyện của lão nô cũng đã hết, lão nô xin cáo lui." Nói rồi, lão liền dẫn theo người hầu của mình lui xuống.

Bên trong phòng truyền đến Thái hậu vọng ra, bà nói: "Thần nhi, Hi nhi đến rồi à? Cả hai vào đây cả đi. Ta có chuyện muốn nói với hai con."

Nàng nhìn Lãnh Diệc Thần một cái, sau đó cả hai cùng đáp: "Vâng, thưa mẫu hậu." Rồi cùng nhau đi vào.

Cửa phòng mở ra, mùi hương khói xộc vào mũi nàng và hắn, nhưng mùi hương này lại khá nhẹ nhàng, khiến cho tâm hồn người ta thanh thản.

"Thần nhi/Hi nhi tham kiến mẫu hậu. Mẫu hậu vạn phúc kim an."

"Hai con đứng lên cả đi."

"Tạ ơn mẫu hậu." Nói rồi, nàng kéo Lãnh Diệc Thần đứng dậy, sửa sang lại y phục bị lệch của hắn, rồi nói với Thái hậu: "Chẳng hay, hôm nay mẫu hậu triệu chúng con vào cung là có chuyện gì muốn nói ạ?"

https://thuviensach.vn

Thái hậu vẫn đang niệm phật gõ mỏ. Căn bản liền lờ đi lời nói của nàng. Lúc này Phượng Dạ Hi mới phát hiện ra nơi đây rất giống một cái chùa, còn có một bức tượng phật thật lớn ở chính điện. Mùi hương thoang thoảng lúc nãy hoá ra lại là mùi nhang.

Niệm xong một đoạn kinh phật, bà liền đứng dậy, nói với cả hai: "Mấy hôm trước ta đã mơ thấy một cơn ác mộng. Một cơn ác mộng kinh hoàng. Từ sau hôm đó, ngày nào ta cũng ăn chay niệm phật." Bà nói xong liền thở dài, vẻ mặt vô cùng bất lực: "Hôm nay ta gọi các con đến là có chuyện quan trọng muốn nói."

Phượng Dạ Hi nắm lấy tay bà, dịu giọng an ủi: "Mẫu hậu có chuyện gì thì cứ nói với chúng con. Người cũng đừng sợ, bên cạnh người còn có rất nhiều người thân mà."

"Đúng đó mẫu hậu, người còn có Thần nhi nữa mà. Con sẽ luôn ở bên người." Lãnh Diệc Thần ngây ngô cười cười.

Thái hậu cảm động, hết nắm lấy tay nàng rồi lại nắm tay Lãnh Diệc Thần: "Ta mơ thấy sắp tới Nam Nhạc sẽ có loạn. Nguỵ quốc dẫn binh vào hoàng cung, bắt giam Hựu nhi, bắt nó phải hàng giặc. Còn con, Thần nhi..." Bà giương mắt nhìn Lãnh Diệc Thần: "Con chết trên chiến trường."

"Chiến trường?" Nàng nghe vậy liền thắc mắc: "Sao Vương gia lại ở trên chiến trường được? Chàng ngốc như vậy, ra chiến trường làm gì?" Nàng nói rồi lại cười. An ủi Thái hậu: "Mẫu hậu à, người đừng lo lắng nữa. Chắc là do dạo này người lao lực chuyện hậu cung của Hoàng thượng và cả chuyện hôn lễ của con và chàng, cho nên mới gặp phải giấc mộng đó thôi. Bây giờ người chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là đỡ ngay ấy mà."

"Không không... Giấc mơ đó rất thật... Ta..."

"Mẫu hậu, đừng nghĩ đến nó nữa. Chẳng phải Vương gia và Hoàng thượng vẫn đang sống rất tốt đó hay sao?"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Thái hậu lúc này trắng bệch, cả người tràn đầy vẻ sợ hãi, không còn đâu dáng vẻ uy nghiêm của vị Thái hậu đầy quyền lực nữa, bà tiến đến nắm tay Lãnh Diệc Thần, lắc mạnh: "Phải, Thần nhi vẫn còn ở đây, nó vẫn ở đây..."

Nàng liếc nhìn qua hai tỳ nữ hầu hạ Thái hậu trong cung, lại nhìn thấy bà kích động như vậy, chắc hẳn vẫn còn rất ám ảnh vì giấc mơ đó, chả trách vì sao bà lại ăn chay niệm phật. Nàng nói với hai ả tỳ nữ: "Thái hậu mệt rồi, các ngươi mau đưa người về điện nghỉ ngơi đi."

Hai tỳ nữ kia nghe lời, liền nhún người: "Vâng thưa Vương phi."

Nàng lại nói với Thái hậu: "Mẫu hậu, người hãy về điện nghỉ ngơi đi. Con sẽ bảo vệ Vương gia thật tốt, người đừng lo. Đáng lẽ ra hôm nay chúng con tính xin thưa với người một chuyện, thế nhưng người mệt mỏi rồi. Vậy thì tối nay con và chàng sẽ ở lại trong cung một đêm. Đợi sáng mai tinh thần người ổn định rồi sẽ lại hỏi ý kiến người. Mẫu hậu thấy được chứ?"

"Được được, đều nghe con hết." Bà lấy tay đỡ đầu: "Mau dìu ai gia về điện." Lập tức, hai cung nữ kia liền tiến lên đỡ lấy bà.

Chờ sau khi bóng dáng Thái hậu khuất dần. Lãnh Diệc Thần liền giương đôi mắt cún con, nhìn chằm chằm nàng: "Nương tử."

"Hử? Có chuyện gì?"

"Lúc nãy nàng nói có chuyện muốn bàn với mẫu hậu là chuyện gì a? Sao ta lại không biết?"

Nàng liền nhìn hắn với một ánh mắt kì quái: "Chàng quên rồi sao? Lúc nãy ở Vương phủ chàng bảo là muốn đi Giang Nam, thế thì bây giờ vào cung xin phép Thái hậu rồi chúng ta đi."

https://thuviensach.vn

"Ta có nói muốn đi Giang Nam à?" Lãnh Diệc Thần chu môi, mặt nghiêng nghiêng sang một bên, tỏ vẻ khó hiểu: "Sao ta không nhớ gì hết vậy?"

Phượng Dạ Hi nhíu mày, rõ ràng là lúc nãy hắn nói muốn đi Giang Nam cơ mà? Sao bây giờ lại quên rồi? Hơn nữa nàng thấy hắn dạo này cũng rất lạ nha, lúc thì lạnh lùng, lúc thì ngốc nghếch đáng yêu. Nhưng vẫn không lí giải được tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ hắn bị đa nhân cách sao... Nhưng mà chắc không phải đâu.

"Ta từng nghe Hoàng huynh nói Giang Nam rất đẹp. Không chỉ vậy mà người dân nơi đó cũng rất tốt bụng. Hay là ta với nương tử đi một chuyến đi. Vì dù sao cũng đã vào cung rồi, chẳng phải sao?" Lãnh Diệc Thần nói.

"Chỉ đành vậy chứ sao bây giờ?" Mặc kệ là hắn có đa nhân cách hay không thì vẫn là phu quân của nàng. Cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật thôi. Cảnh ở Giang Nam rất đẹp mà. Nhưng nghĩ đến chỗ ngủ tối nay, nàng lại nói: "Nhưng vấn đề là tối nay chúng ta sẽ ngủ ở đâu đây?"

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền nháy mắt, nắm tay nàng kéo đi: "Ở Minh Lân điện của ta. Đó là nơi ở lúc trước của vi phu khi còn là Hoàng tử." Hắn cười tươi: "Minh Lân cung của ta đẹp lắm đó. Đảm bảo nương tử sẽ thích."

Nhìn thấy hắn đáng yêu như vậy, mọi nghi hoặc trong lòng nàng đều được gỡ xuống.

"Nhưng chúng ta vẫn chưa đi thỉnh an Hoàng thượng."

"Không sao, Hoàng huynh sẽ không trách chúng ta đâu. Huynh ấy rất thương ta mà."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ở Lại Trong Cung

Nhờ Lãnh Diệc Thần kéo đi cộng với việc trên đường đi cả hai nói chuyện không ngừng, rất nhanh đã đến Minh Lân điện.

Minh Lân điện này đã lâu không có người vào ở, không khí cực kì lạnh lẽo, hoang vu và trống vắng. Tuy nhiên lại ít bụi đến kì lạ, nếu như nơi này không có ai ở thì phải bám đầy bụi bẩn cơ chứ?

Nàng đem nghi vấn hỏi Lãnh Diệc Thần, hắn chỉ cười rồi nói: "Nương tử có lo những chuyện không đâu. Minh Lân điện của bản Vương gia, dù không có người ở nhưng thường ngày đều sẽ có người đến dọn dẹp. Cho nên nương tử thấy ít bụi là đúng." Nói rồi, nàng chỉ nghe hắn cười một tiếng, sau đó lại nắm chặt tay nàng, lôi kéo đi vào trong điện: "Đi nào nương tử, vi phu sẽ cho nàng thấy ngày xưa vi phu đã ở một nơi như thế nào."

Phượng Dạ Hi cười khổ lắc đầu, phu quân của nàng quả thật quá trẻ con.

Khi nãy đứng ở bên ngoài, căn bản không thấy được toàn cảnh của Minh Lân điện, giờ vào đến bên trong rồi mới thấy...

Quả thật là tráng lệ và uy nghiêm quá mức. Đây mà là nơi ở của một Hoàng tử sao? Còn hoành tráng hơn cả điện của Thái hậu. Tuy nhiên, vì nơi đây đã lâu không có người đến ở nên cũng mất đi phong thái vốn có của nó, trở nên ảm đạm hơn rất nhiều. Mặc dù trước kia nàng chưa từng đến nơi

https://thuviensach.vn

này, nhưng lại có hảo cảm với nó đến kì lạ. Nơi này long khí ngút trời, vậy mà... Nay lại hoang vắng đến thảm thương.

"Vậy tối nay chúng ta sẽ ngủ ở đây à?"

"Đúng a!" Hắn cười cười nhìn nàng, đôi mắt yêu nghiệt híp lại, trông rất khoái trá: "Nhưng mà nương tử phải ngủ cùng vi phu. Vì trong điện chính của vi phu chỉ có một cái giường mà thôi. Hơn nữa giường còn rất rộng." Nói rồi, hắn giơ hai tay ra, minh hoạ độ dài của chiếc giường, rồi lại nói: "Với cả tối không ôm nương tử sẽ không ngủ được, sợ và lạnh lắm."

Thấy hắn cười, nàng cũng vui lây, cốc đầu hắn một cái: "Đương nhiên rồi, chúng ta là phu thê cơ mà. Phải ngủ cùng nhau cơ chứ."

Lúc đầu mới đến đây, nàng thật sự đã nghĩ rằng sẽ làm lại một cuộc đời mới ở nơi này, và quan trọng là sẽ không yêu ai để phải chịu khổ cả. Nhưng mà, định mệnh đã sắp đặt cho nàng gặp tên ngốc này, chính vẻ mặt đáng yêu và ngây thơ, tâm hồn lương thiện của Lãnh Diệc Thần đã làm nàng buông bỏ mọi định kiến. Bất tri bất giác trở nên yêu thích hắn từ bao giờ.

Lãnh Diệc Thần gọi người đến dọn dẹp sơ qua một lúc. Liền lập tức dẫn nàng vào phòng, ôm nàng trèo lên giường. Chu môi nói: "Nào nương tử. Cùng ngủ nào."

Phượng Dạ Hi nghe hắn nói vậy thì dở khóc dở cười, chọc chọc vào cái mũi dọc dừa của hắn: "Ta nói này ông cụ non của ta. Chàng có biết bây giờ chỉ vừa mới xế chiều thôi không?" Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lãnh Diệc Thần, nàng lại nói: "Bây giờ mà ngủ chẳng phải là quá sớm hay sao? Hơn nữa... Lúc nãy ta đã ngủ quá nhiều rồi!" Nàng nói xong, có chút đỏ mặt ngượng ngùng.

"Sao mặt nương tử lại đỏ thế kia? Nàng bị sốt sao? Để vi phu xem nào." Nói xong, hắn áp trán của mình vào trán nàng, thấy không có gì bất

https://thuviensach.vn

thường, liền nói: "Quái lạ, đâu có nóng? Sao mặt lại đỏ thế kia?"

Nghe Lãnh Diệc Thần nói vậy, Phượng Dạ Hi càng ngượng hơn. Thế là liền dứt khoát đánh trong lảng: "Ờ... Ừm... Trời hôm nay đẹp quá nhỉ? Ta chỉ mới vào cung có mấy lần, vẫn chưa thông thạo đường xá, cảnh vật lắm. Chàng dẫn ta đi tham quan nhé. Dù sao chàng cũng từng sống trong cung một khoảng thời gian dài mà."

Lãnh Diệc Thần chớp chớp đôi mắt yêu nghiệt. Cũng không phát hiện nàng đang nói lảng sang chuyện khác, chỉ vì hắn quá ngốc mà: "Được thôi, nếu nương tử đã muốn vậy thì vi phu sẽ dẫn nàng đi. Ở trong cung này không ai thông thạo đường xá như ta đâu nhé. Đi với vi phu, nương tử cứ yên tâm." Nói xong, hắn còn nháy mắt vài cái.

Vì trời bây giờ cũng đã sắp tối. Nàng liền gọi cung nữ đến đốt hai cái đèn lên, đưa cho nàng một cái, hắn một cái. Cầm đi để soi đường.

Mà thật ra, Hoàng cung buổi tối rất lộng lẫy, đèn đuốc được thắp khắp nơi. Sáng rực cả một vùng trời, vốn dĩ cũng không cần đến đèn. Nhưng mà Lãnh Diệc Thần sau khi thấy một cung nữ cầm đèn đi qua, hắn lại nhớ đến ngày xưa mình hay cầm đèn đi chơi với Hoàng huynh, cho nên liền nằng nặc đòi phải có đèn.

Nơi đầu tiên hắn dẫn nàng đến là... Hậu cung.

"Chàng dẫn ta đến đây làm gì? Nơi đây là hậu cung của Hoàng thượng mà." Nàng vào thì không sao, nhưng Lãnh Diệc Thần đường đường là Vương gia một nước, lại là đấng nam nhi, hắn vào hậu cung để làm gì? Mặc dù hắn ngốc thật, nhưng cũng sẽ không tránh khỏi lời gièm pha.

"Tìm Hoàng huynh."

Đáp lại sự lo lắng của nàng, hắn chỉ nói như thế. Vẻ mặt rất nghiêm túc, hắn rất chắc chắn là Hoàng thượng đang ở hậu cung.

https://thuviensach.vn

"Tìm Hoàng thượng sao?"

"Đúng đó, hôm nay thái giám Trần nói Hoàng huynh không phải thượng triều một ngày. Liền đến cung của Nhu phi nương nương cả ngày luôn, sổ sách tấu chương gì cũng đem đến đó phê duyệt. Nên ta đến đó để tìm."

Cả một ngày sao? Hoàng thượng một nước lại dành cả một ngày nghỉ của mình để đến ở tẩm cung của một phi tần. Chuyện này... Quả thật là hiếm có, xem ra vị Nhu phi kia rất được lòng Hoàng thượng đây. Độc sủng hậu cung sao?

Lãnh Diệc Thần nắm lấy tay nàng, kéo nàng đi thẳng vào hậu cung. Hướng phía Trầm Nghi cung của Nhu phi mà đi đến. Quả nhiên, kiệu rồng của Hoàng thượng đang ở đây, xung quanh Trầm Nghi cung còn có rất nhiều lính canh, thị vệ và cung nữ đứng gác. Còn có cả một tên thái giám đứng ở bên ngoài nữa.

Thấy Lãnh Diệc Thần và nàng đi đến, toàn bộ thị vệ, lính canh, cung nữ và cả tên thái giám kia đều quỳ rạp xuống. Cúi đầu hành lễ.

"Tham kiến Vương gia, Vương phi nương nương. Vương gia, Vương phi các tường."

"Bản vương miễn lễ. Đứng lên cả đi!" Lãnh Diệc Thần nói, dường như đây đã trở thành một thói quen.

Nghe hắn nói vậy, đám người đó đều lần lượt cúi đầu: "Tạ ơn Vương gia, tạ ơn Vương phi." Rồi mới từ từ đứng lên.

Lãnh Diệc Thần chỉ tay vào bên trong Trầm Nghi cung, hỏi: "Hoàng huynh có ở trong đó không?"

https://thuviensach.vn

Tên thái giám đứng đầu liền nói: "Thưa Vương gia. Đúng là Hoàng thượng có ở bên trong, thế nhưng ngài ấy đang dùng bữa với Nhu phi nương nương. Nếu Vương gia và Vương phi muốn vào lúc này... E là không tiện."

Nàng nghe vậy liền tức giận: "Hỗn xược! Tên nô tài nhỏ nhoi như người mà cũng dám bất kính với Vương gia tôn quý? Bản Vương phi thấy các ngươi càng ngày càng không có phép tắc. Ngươi nói vậy là không muốn cho Vương gia và bản Vương phi đi vào?"

Nghe nàng nói vậy, tên thái giám đó liền sự đến tái mặt. Lập tức quỳ xuống: "Nô tài không dám, xin Vương phi bớt giận. Chỉ là Hoàng thượng đã dặn là không cho bất cứ ai được vào bên trong."

"Hoàng thượng đã dặn là không cho ai vào sao? Thế ngay cả đệ đệ mà ngài yêu mến nhất cũng không được vào sao?" Phượng Dạ Hi giương đôi mắt phượng, hung hăn liếc tên thái giám đó một cái. Cho gã chừa cái tội không biết phải trái này.

"Nô tài... Nô tài không dám..." Gã sợ đến mất sắp tè ra quần rồi. Miệng cứ lấp bấp mãi mà không nói được gì.

Lãnh Diệc Thần nói: "Nương tử nói đúng. Ngươi không cho bản Vương vào, bản Vương liền phá cửa xong vào." Rồi hắn nhìn sang tên thái giám kia: "Đâu phải ngươi không biết tính của bản Vương? Người trong cung này ai cũng đều biết tính ta thích phá hoại, ngươi không cho ta vào, ta liền phá cửa mà vào. Đến lúc đó để xem Hoàng huynh trách ai."

"Xin Vương gia tha mạng. Là nô tài có mắt mà không nhìn thấy thái sơn." Gã vừa nói xong, tất cả cung nữ, thị vệ khác đều quỳ xuống, nói lớn: "Xin Vương gia tha mạng."

Phượng Dạ Hi tiến đến vài bước, khoác tay Lãnh Diệc Thần. Trong lòng nàng thầm hả hê, giờ nàng mới biết được sức mạnh của quyền lực. Có

https://thuviensach.vn

quyền lực trong tay... Làm gì cũng được.

Đúng lúc này, cửa Trầm Nghi cung đột nhiên bật mở. Một thân ảnh khoác long bào màu vàng từ bên trong đi ra. Phía sau gã là một nữ tử nhỏ nhắn, vô cùng xinh đẹp.

Nữ tử da trắng như tuyết, môi đỏ mộng mê người, tóc đen xoã dài như thác nước. Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, cộng với thân hình nhỏ nhắn kiều diễm. Vị này chắc chắn là Nhu phi trong truyền thuyết đây mà. Quả thật rất xinh đẹp.

Còn nam tử đi phía trước thì chắc chắn là Hoàng thượng rồi. Vì chỉ có ngài mới mặc long bào mà thôi.

Lãnh Thiên Hựu nhíu mày nhìn hiện trường xung quanh, nói: "Kẻ nào dám quấy rối trẫm và Nhu phi?" Nhưng vừa dứt lời, gã liền nhìn thấy Lãnh Diệc Thần đang nộ khí hừng hực, lập tức, Lãnh Thiên Hựu thở dài: "Nhị đệ, lại là đệ sao?"

"Cái gì mà lại là đệ? Huynh nói vậy là ý gì?" Lãnh Diệc Thần tức đến giậm chân đùng đùng. Hắn còn không hành lễ với Lãnh Thiên Hựu.

Thấy tình hình không ổn, nàng liền nhún người xuống, hành lễ với Lãnh Thiên Hựu theo đúng lễ nghi: "Tham kiến Hoàng thượng, Nhu phi nương nương."

Lãnh Thiên Hựu liền nhìn nàng một cái, đáp: "Đệ muội không cần đa lễ, đứng lên đi."

"Tạ Hoàng thượng." Nói rồi nàng liền đứng dậy.

Mà bên kia, Nhu phi thấy Phượng Dạ Hi nàng hành lễ với nàng ta như vậy dường như rất hài lòng. Khẽ mỉm cười, rồi lại quay sang Lãnh Diệc Thần hành lễ: "Vương gia cát tường."

https://thuviensach.vn

"Hừ."

"Nhị đệ, đệ đây là có ý gì?" Thấy Lãnh Diệc Thần coi thường Nhu phi. Lãnh Thiên Hựu liền tức đến điên người: "Dù sao đây cũng là hoàng tẩu của đệ."

"Oa, Hoàng huynh lớn tiếng với đệ. Huynh lại lớn tiếng với đệ." Lãnh Diệc Thần bị mắng bởi huynh trưởng mà mình yêu thương nhất. Liền khóc oà lên: "Đệ không chơi với huynh nữa."

"Hoàng thượng." Lúc này, Nhu phi mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Thiếp không sao! Chàng vẫn nên dỗ Vương gia trước thì hơn."

"Không cần." Nàng từ chối: "Cảm ơn ý tốt của Nhu phi nương nương, nhưng mỗi khi Vương gia bị như vậy, chỉ có ta mới dỗ được."

"Hỗn xược." Lãnh Thiên Hựu thét: "Chỉ là một Vương phi mà lại dám bất kính với phi tần của ta."

Phượng Dạ Hi vẫn không để tâm đến lời của Lãnh Thiên Hựu, nàng ngồi xổm xuống trước mặt Lãnh Diệc Thần, vỗ nhẹ lưng hắn: "Vương gia, chàng đừng khóc nữa." Nàng lấy trong vạt áo ra một cây kẹo nhào đường, khẽ bốc lớp giấy bên ngoài ra, đưa cho hắn: "Này, cho chàng, ăn đi, đừng khóc nữa. Phu quân khóc sẽ làm nương tử đau lòng lắm."

Lãnh Diệc Thần liền ngẩng đầu lên, ngậm lấy cây kẹo, cười với nàng: "Chỉ có nương tử là tốt với ta nhất. Ngay cả Hoàng huynh cũng không thương ta nữa, chỉ lo bênh vực ả ta thôi." Hắn chỉ tay vào người Nhu phi: "Ta ghét ả ta! Ả ta rất xấu xa!"

"Được được, chàng nói gì cũng đúng hết!"

Nàng có thể cảm nhận được, Nhu phi sau khi nghe vậy đã tức đến điên người. Sát khí nổi lên cuồng cuồng. Mà khoan đã... Sát khí? Bằng trực giác

https://thuviensach.vn

của một sát thủ, nàng có thể chắc chắn rằng, ả Nhu phi này tuyệt không đơn giản.

"Hoàng đệ. Mặc dù là ta rất yêu thương đệ. Nhưng đệ cũng không được vu khống cho Lan nhi như vậy."

"Hoàng thượng, thứ cho ta vô lễ được nói. Ngài đây là đang trách Vương gia sao? Vương gia là đệ đệ ruột của ngài, ngài đã không bênh chàng thì thôi. Cớ sao lại trách chàng? Hơn nữa... Chắc hẳn ngài cũng biết là Vương gia rất ngốc. Những lời chàng nói... Há có thể là thật sao? Ngài trách chàng như vậy, người đời sẽ nói gì về ngài."

Nhu phi thấy chuyện quá lớn, lại có liên quan đến mình. Không khỏi có chút sợ hãi, nắm lấy tay áo Lãnh Thiên Hựu khuyên can: "Hoàng thượng ngài đừng nóng. Thiếp thân không sao. Vương gia chắc chỉ là đang nói đùa mà thôi. Ngài đừng giận ngài ấy, kẻo lại huynh đệ bất hoà."

Nghe vậy, Lãnh Thiên Hựu hết nhìn Nhu phi, rồi lại nhìn sang nàng và Lãnh Diệc Thần đang ăn kẹo. Gã thở dài: "Thôi, dù sao chuyện cũng không có gì lớn. Nàng vào trong trước đi." Sau khi Nhu phi gật đầu đi vào trong, gã mới đi đến cạnh Lãnh Diệc Thần, xoa xoa đầu hắn: "Thần Thần ngoan nào, cho ca ca xin lỗi được không. Sau này sẽ không làm như thế với Thần Thần nữa." Lãnh Thiên Hựu cười rất nhẹ nhàng, như thể gã đang trở về thời ấu thơ vậy.

Mà Lãnh Diệc Thần thấy vậy cũng cười cười, nắm lấy tay Lãnh Thiên Hựu: "Thần Thần biết ca ca rất thương Thần Thần mà. Chỉ đứng sau nương tử thôi."

Lãnh Thiên Hựu nghe vậy cười phì. Lại nhìn sang nàng với một ánh mắt đầy thâm ý. Hại nàng đỏ mặt không thôi. Liền quay sang cốc đầu Lãnh Diệc Thần: "Chàng đó, khi không rảnh rỗi lại kéo ta đến hậu cung. Đòi gặp cho bằng được Hoàng thượng. Chàng muốn nói gì với ngài à?"

https://thuviensach.vn

"Đúng a!" Lãnh Diệc Thần chớp chớp đôi mắt cún con, nhìn nàng: "Ta có chuyện quan trọng cần nói với Hoàng huynh thôi."

"Chuyện gì đệ cứ nói. Ta sẽ đáp ứng tất cả."

Phượng Dạ Hi đưa mắt khẽ liếc Lãnh Thiên Hựu một cái, quả nhiên là gần vua như gần cọp. Mới lúc nãy còn dữ dằn như thế, vậy mà bây giờ lại hiền như cục bột. Không biết gã đang diễn trò hay làm gì nữa.

Lãnh Thiên Hựu đỡ Lãnh Diệc Thần đứng lên, hắn nói: "Đệ chỉ muốn đến tạm biệt huynh một tiếng trước khi đi Giang Nam thôi."

"Giang Nam? Đệ đi Giang Nam làm gì?"

Nghe hỏi vậy, Lãnh Diệc Thần lại nhìn qua nàng: "Là nương tử muốn đi. Cho nên ta liền đi với nàng ấy."

Phượng Dạ Hi nhíu mày, lập tức nói: "Vương gia, có lẽ ở đây đã có hiểu lầm gì rồi. Chính chàng tự đòi đi mà. Sao giờ lại đổ qua cho ta rồi?"

"Chính nương tử đòi đi mà!" Hắn rơm rớm nước mắt: "Chính nàng đòi đi."

Lãnh Thiên Hựu thấy cảnh tượng này liền cười: "Thôi được rồi. Hai người ai đòi đi cũng được. Quan trọng là khi nào xuất phát?"

"Hồi Hoàng thượng, dự định là ba ngày sau ạ." Nàng nói thay cho Lãnh Diệc Thần.

"Được rồi." Lãnh Thiên Hựu gật đầu: "Trẫm sẽ cho người chuẩn bị chu đáo. Để đảm bảo cho hai người đến nơi an toàn."

"Đa tạ ý tốt của Hoàng thượng. Nhưng dù vậy đi nữa, ta và Vương gia cũng đã quyết sẽ nguỵ trang thành dân thường. Đi đến đó một cách thầm lặng. Cũng là để khảo sát dân tình nơi đó." Chẳng biết sao ý nghĩ này đột

https://thuviensach.vn

nhiên hiện lên trong đầu nàng. Cũng chẳng cần hỏi ý Lãnh Diệc Thần, liền trực tiếp nói ra.

"Được được, đệ muội và Nhị đệ có lòng vì dân như vậy. Ta rất vui lòng giúp đỡ hết sức. Cứ làm theo ý hai người, có cần gì thì cứ bảo ta." Nói rồi gã nhìn về phía phòng ngủ của Nhu phi: "Chắc hẳn nàng đang chờ. Xin lỗi nhưng ta không thể tiếp tục tiếp chuyện với hai người được nữa."

Nàng cũng đã hiểu được ý muốn tiễn khách trong lòng nói của gã. Liền gật đầu: "Vậy thì ta và Vương gia cũng không làm phiền Hoàng thượng nữa. Xin cáo từ!"

Nói rồi, nàng kéo Lãnh Diệc Thần còn đang ngơ ngác đi ra khỏi hậu cung. Chờ đi được một khoảng khá xa, nàng mới nói với hắn: "Từ bây giờ, không cho phép chàng được bước vào hậu cung nửa bước."

"Tại sao?"

"Nơi đó quá rắc rối!"

"Được, tuân lệnh nương tử."

Sau đó, hắn lại kéo nàng đi tham quan vài nơi trong cung nữa. Nhưng nàng vẫn nhớ nhất là phía sau hòn núi giả ở hoa viên.

Nơi đó cảnh đẹp thanh tịnh. Cạnh đó còn có một bờ hồ với đầy những bông sen nở rộ. Mùi hoa tĩnh liên, quả thật rất giống với mùi trên người Lãnh Diệc Thần, khiến nàng có cảm giác thân thuộc.

Hắn nói: "Ngày xưa mỗi khi ta buồn thường trốn ra ngoài này chơi. Ở đây chỉ có mình ta, trốn khóc một hồi rồi khiến cả cung điện nháo nhào lên đi tìm."

https://thuviensach.vn

Nàng im lặng nghe hắn kể rất nhiều thứ bằng giọng điệu hồn nhiên ngây thơ. Nơi này lúc trước chỉ có mỗi mình hắn hay lui tới, nhưng nay lại có thêm nàng nữa. Đột nhiên, Phượng Dạ Hi cảm thấy tâm hồn mình rất thanh thản, nhẹ nhàng. Cảm giác ấm áp bình yên đến kì lạ.

Nàng nói: "Nơi này lúc trước là của riêng chàng, nhưng hiện tại ta là nương tử của chàng. Cho nên nơi này cũng sẽ trở thành của ta. Mỗi khi ta buồn đều sẽ đến đây, được chứ?"

Hắn gật đầu đáp ứng: "Là của nương tử và ta!"

Sau đó cả hai còn nói với nhau rất nhiều chuyện. Từng lời từng lời cứ theo gió nhẹ nhàng bay đi.

Đến tận khi trời đã tối mịt. Nàng và hắn mới trở về Minh Lân điện. Cả hai gột rửa sơ qua một chút rồi mới cùng nhau lên giường ngủ. Đêm này rất bình yên, Lãnh Diệc Thần nói nàng ngủ chung với hắn là để bảo vệ hắn tránh khỏi những bóng trắng đáng sợ. Thế nhưng tư thế bây giờ của hai người thật giống như là hắn đang bảo vệ nàng hơn. Hai tay hắn ôm chặt nàng, ghì chặt vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Có lẽ tên ngốc nhà nàng đã thay đổi thật rồi. Ánh mắt hắn cứ lâu lâu lại trở nên lạnh lùng đến kì lạ. Đó là ánh mắt của Thái tử Lãnh Diệc Thần kiêu ngạo trước đây. Trước đây nàng đã từng loáng thoáng nghe nói rằng, trước khi phát ngốc, Lãnh Diệc Thần chính là chiến thần nhỏ tuổi nhất của Nam Nhạc quốc. Chàng lạnh lùng vô đối, không ai bì kịp.

Nhưng không sao, chẳng phải bây giờ chàng chỉ là tên ngốc của nàng thôi sao. Nghĩ vậy, Phượng Dạ Hi vui vẻ ngủ say trong vòng tay của Lãnh Diệc Thần.

Sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt, thay y phục và ăn sáng. Phượng Dạ Hi cùng Lãnh Diệc Thần đi đến Từ Uyên cung của Thái hậu. Hỏi ý bà một chút về chuyện đi Giang Nam, và cả ý muốn giả làm thường dân để đi

https://thuviensach.vn

khảo sát dân tình. Thái hậu có vẻ mệt mỏi, cả người phờ phạc. Bà nghe vậy cũng không nói gì nhiều, liền đồng ý, chỉ dặn nàng phải chăm sóc cho Lãnh Diệc Thần, đừng để chàng phải chịu thiệt. Bà còn sai người chuẩn bị thật nhiều đồ dùng cần thiết, dặn người nói với Hoàng thượng rằng nhớ phái vài thị vệ theo bảo vệ an toàn cho nàng và hắn.

Phượng Dạ Hi cùng Lãnh Diệc Thần ở lại nói chuyện cùng với Thái hậu một lúc lâu. Sau đó mới rời đi.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đi Giang Nam

Thời điểm ba ngày sau rất nhanh đã đến. Trong ba ngày này, nàng cùng Lãnh Diệc Thần sau khi lo xong mọi việc trong cung liền trở về Vương phủ. Tiện tay thu xếp vài việc trước khi đi Giang Nam.

Cũng trong ba ngày đó, Phượng Dạ Hi dẫn Lãnh Diệc Thần về phủ Quốc Công để bái kiến phụ thân và huynh trưởng, vì ở thời cổ đại có tục lệ, sau khi thành thân, nếu là nữ nhi thì phải được phu quân dẫn về bái kiến nhà gái. Cho nên nàng mới dẫn hắn về.

Cả hai ngủ lại phủ Quốc Công một ngày. Sau khi biết chuyện Phượng Dạ Hi nàng muốn đi Giang Nam cùng với Lãnh Diệc Thần. Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo cũng không phản ứng gì quá lố, cũng không phản đối hay gì cả. Phụ thân chỉ nói nàng nên đi để khám phá, sau còn cùng Nam Cung Hạo dặn dò nàng vài điều.

Nhưng điều mà Nam Cung Hạo đặc biệt nhấn mạnh vài lần mới là quan trọng: "Cẩn thận với Lãnh Diệc Thần, hắn không đơn giản như muội tưởng."

Phượng Dạ Hi nghe xong chỉ cười cho qua. Lãnh Diệc Thần nhà nàng ngốc như thế, hắn có thể làm gì có hại đến nàng được cơ chứ?

Ở lại nói chuyện thêm một lúc lâu, nàng cùng Lãnh Diệc Thần cáo biệt ra về.

https://thuviensach.vn

Thật sự là ba ngày trôi qua rất nhanh. Mới đây để đến lúc khởi hành đi đến Giang Nam rồi.

Chuyến đi lần này mục đích là để đi tuần trăng mật và cũng như đi du lịch. Còn lớp mặt nạ che ở ngoài chính là nhằm để đi khảo sát dân tình. Vì vậy cho nên ngoài những ảnh vệ do Hoàng thượng phái theo để núp trong bóng tối bảo vệ thì không còn ai nữa. Lần này đi cũng rất bí mật, người trong Vương phủ cũng không ai biết được tin này, bọn họ cũng nghĩ là lần này Vương Gia, Vương phi vào cung ở vài tuần. Chỉ có Thái hậu, Hoàng thượng, Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo biết thôi.

"Mộc, ngươi đi nói với các đệ ấy là ta sắp đến rồi. Xong việc thì ngươi cứ ở yên đó chờ ta." Lãnh Diệc Thần lúc này là một người ngay cả đáy mắt cũng không có lấy một tia cảm xúc. Hắn đã không còn là tên ngốc nữa.

"Tuân lệnh giáo chủ." Nói xong, Mộc ngước lên nhìn Lãnh Diệc Thần, cười: "Thuộc hạ rất mong kế hoạch báo thù của người mau chóng được thực hiện." Nói xong, Mộc như một cơn gió, dùng khinh công phóng đi mất.

Cứ nghĩ đến việc kế hoạch của mình sắp thực hiện được, Lãnh Diệc Thần nở nụ cười lạnh. Hay lắm, các người cứ chờ đi. Bản giáo chủ sẽ báo mối thù đó, từng bước, từng bước một.

Đúng lúc này, tiếng gọi của Phượng Dạ Hi từ phía trước vọng lại: "Đi thôi nào phu quân. Xe ngựa đã đến rồi."

Nghe vậy, Lãnh Diệc Thần mỉm cười, quên mất là còn thê tử Nam Cung Dạ Hi này nữa. Hắn phải làm sao với nàng đây? Hại nàng thì không nỡ, vì hắn đã trót yêu thích sự ấm áp mà nàng mang lại, mặc dù không phải cho hắn, mà là cho tên ngốc kia. Thế nhưng giết nàng ư? Không, nàng đâu có tội gì. Nhưng mà để cho nàng bình yên mà sống thì thật... Không được

https://thuviensach.vn

rồi, nàng là một nhân tố phải có mặt trong ván cờ của hắn, không thể thiếu được.

Được rồi, chuyện đó để tuỳ theo duyên số vậy. Còn giờ thì tên ngốc Lãnh Diệc Thần ạ, ta tạm nhường chỗ cho ngươi. Ráng mà sống cho tốt, vì người sắp không còn được thấy ánh sáng mặt trời đâu.

"Nương tử."

Nghe tiếng gọi, Phượng Dạ Hi quay lại phía sau, liền thấy tên ngốc đang chạy lại chỗ mình, nàng cốc đầu hắn một cái: "Chàng đã chạy đi đâu thế hả? Có biết ta lo lắng đến mức nào không?"

Lãnh Diệc Thần bị cốc đầu nhưng vẫn cười khì khì, xoa xoa chỗ Phượng Dạ Hi vừa cốc đau điếng, hắn nói: "Ta cũng không biết nữa, tự nhiên giống như ta bị mất đi ý thức vậy đó. Lúc tỉnh lại thì đã thấy mình đứng như trời trồng ở phía sau hoa viên rồi."

Phượng Dạ Hi nhíu mày, chăm chú nghe Lãnh Diệc Thần kể lại: "Chàng có cần ta gọi ngự y không?"

"Đương nhiên là không rồi, vi phu rất khoẻ." Nói xong hắn còn chạy đi chạy lại khắp nơi để chứng minh là mình rất khoẻ: "Nương tử thấy không, vi phu không sao mà."

Nàng cười, vứt bỏ nỗi lo lắng lúc nãy: "Vậy thì chúng ta đi thôi nào. Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi. Để đến được Giang Nam thì cần đến một ngày một đêm lận đó. Đi từ bây giờ là vừa kịp để ngắm bình minh nơi đó rồi."

"Được, đi thôi nào."

Nàng cùng hắn đi lên một chiếc xe ngựa mộc mạc, giản dị hết mức. Lại còn đi bằng một con đường bí mật, cho nên sẽ không lo có người nào

https://thuviensach.vn

nhìn thấy.

Phu xe là một trong những ảnh vệ mà Hoàng thượng phái tới. Không biết có đáng tin cậy hay không, nhưng nhìn có vẻ khá là được việc. Chỉ tiếc là gã đã che mặt mình lại nên không nhìn thấy được.

Đường từ kinh thành đến Giang Nam cũng không có gì quá khó khăn. Chỉ là đường đi có hơi gồ gề, lại gặp một trận mưa lớn nên khi xe ngựa băng xuyên qua rừng núi thì gặp phải chút vấn đề, vì bùn lầy quá nhiều.

Thế nhưng cuối cùng mọi thứ cũng ổn, mưa tạnh, nắng lên, bầu trời ấm áp đến lạ thường.

Xuất phát từ sáng sớm, đi từ nãy đến giờ cũng đã đến giấc trưa. Ở trên xe cũng không quá chán, vì Phượng Dạ Hi đã đem theo rất nhiều đồ chơi thú vị, nàng đem theo một bàn cờ. Trong những ngày ở đây nàng đã học được cách chơi cờ của người cổ đại. Tuy nhiên Lãnh Diệc Thần lại quá ngốc nên không biết chơi, cho nên nàng liền dạy hắn.

"Được rồi, chàng đã hiểu rồi chứ?" Sau một hồi giảng dạy, nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Lãnh Diệc Thần, nàng hỏi.

Tất nhiên là hắn gật đầu lia lịa rồi, vì lúc nãy nàng chú ý thấy hắn nghe rất chăm chú, hơn nữa còn gật gù liên tục. Còn cả nụ cười nơi khoé môi của hắn nữa. Khiến nàng chắc chắn hắn đã biết cách chơi rồi.

"Vậy thì nương tử, chúng ta bắt đầu chơi luôn đi."

"Được!" Phượng Dạ Hi cười vui vẻ, đưa cho hắn hai cái chén đựng hai quân cờ khác nhau, hỏi hắn: "Đây, cho chàng chọn đấy. Trắng và đen, chàng chọn đi."

Lãnh Diệc Thần không do dự mà chọn ngay mà đen.

https://thuviensach.vn

"Sao lại không chọn màu trắng?"

Hắn đăm chiêu suy nghĩ, rồi trả lời một cách chắc nịch: "Vì ta thấy nó rất hợp với ta."

"Hợp với chàng? Ta lại không nghĩ vậy đâu." Chàng ngốc như vậy, phải chọn màu trắng chứ? Nếu chàng chọn màu đen... Vậy thì chứng minh rằng suy nghĩ của ta đã đúng...

"Màu nào mà chả được. Nào, nương tử mau cùng vi phu chơi đi."

Nàng cười cười, cầm một con cờ màu trắng lên, mà bên kia, Lãnh Diệc Thần cũng đã cầm một con cờ màu đen lên, nàng hỏi: "Ta đi trước hay chàng đi trước?"

"Nhường nương tử đi trước vậy!"

Nàng cũng không nói gì, nhẹ nhàng đặt con cờ xuống. Cả hai cứ im lặng mà ngồi chơi cờ với nhau. Cho đến khi...

Lãnh Diệc Thần thở dài, bất lực buông con cờ cầm trong tay xuống: "Nàng thắng rồi!"

Phượng Dạ Hi nhìn sơ qua những nước đi trên bàn cờ, cốc đầu hắn một cái: "Phu quân ngốc! Rõ ràng là chàng biết chơi, vì sao lại giấu ta?"

"Sao nương tử lại biết?" Lãnh Diệc Thần ngạc nhiên chớp chớp mắt nhìn nàng: "Chẳng phải ta đã che giấu rất tốt đó sao?"

"Tốt cái đầu chàng ấy!" Nàng cười nói, trong lòng cảm thấy rất ấm áp: "Ván cờ này chàng chỉ cần đảo tay một cái là liền thắng được ta. Nhưng chàng lại cố tình đi sai một nước, khiến ta thắng. Nước này chỉ cần tinh tường một chút liền nhìn ra, chàng làm vậy... Chẳng qua là vì muốn nhường ta thắng mà thôi!"

https://thuviensach.vn

Nghe Phượng Dạ Hi giải thích như vậy, Lãnh Diệc Thần liền gãi đầu, lè lưỡi xấu hổ: "Xem ra đã bị nương tử phát hiện rồi, nàng thật giỏi!"

"Hừ!" Nàng cũng không buồn so đo với hắn, chỉ là nàng không ngờ hắn lại biết chơi cờ, hơn nữa còn chơi giỏi như vậy: "Ai dạy chàng chơi cờ?"

"Hình như là Hoàng huynh và các phu tử trong cung..." Lãnh Diệc Thần ngập ngừng.

Vậy thì bọn họ dạy chàng thật giỏi. Có thể khiến cho một tên ngốc như chàng lại tinh tường môn cờ này như vậy.

"Thưa Vương gia, Vương phi!" Ảnh vệ bên ngoài đột nhiên nói: "Phía trước có một quán ăn nhỏ, hai vị có muốn ghé qua đó ăn một chút không?"

Ảnh vệ vừa nói xong, bụng Lãnh Diệc Thần đã kêu ùng ục. Hắn xấu hổ gãi đầu: "Là do lúc sáng ta ăn ít quá."

"Được, nếu Vương gia đói như vậy thì cứ ghé vào đó ăn tạm. Sau đó chúng ta sẽ xuất phát tiếp."

"Vâng thưa Vương phi!"

Ảnh vệ cho xe ngựa ghé vào quán ăn nọ xong thì gã biến mất tâm. Chỉ còn lại nàng và Lãnh Diệc Thần, cả hai ăn uống no nê sau đó lại gọi ảnh vệ, tiếp tục cuộc hành trình.

Đến lúc này đã quá trưa, Lãnh Diệc Thần sau khi nói chuyện hăng say với nàng thì lăn ra buồn ngủ, liền mượn nhờ đùi của nàng nằm xuống ngủ ngon lành.

Nàng khe khẽ hát ru cho hắn ngủ. Chờ sau khi Lãnh Diệc Thần ngủ say, Phượng Dạ Hi nhìn hắn ngủ mà cảm thấy lòng bình yên đến lạ. Bất tri

https://thuviensach.vn

bất giác nàng cũng buồn ngủ tự lúc nào không biết.

Cả hai cùng nhau ngủ đến tận khi trời tối. Ảnh vệ vén màn lên liền thấy cảnh tượng này, Vương gia nằm lên đùi Vương phi mà ngủ. Còn Vương phi thì đầu gục xuống gần sát mặt Vương gia, ngủ say sưa.

Gã ho khẽ, nói: "Vương gia, Vương phi thỉnh tỉnh giấc đi ạ."

Nghe gọi, Phượng Dạ Hi lập tức tỉnh giấc, nàng xoa xoa đôi mắt ngáy ngủ, hỏi gã: "Chúng ta đang ở đâu đây?"

"Thưa Vương phi, chúng ta đang ở thôn Sơn Trù, cách Giang Nam một ngày đường ạ. Thuộc hạ thấy trời đã tối nên vội đánh xe đi tìm một khách điếm." Nói rồi gã chỉ tay ra phía trước: "Khách điếm ở phía trước đấy ạ."

Phượng Dạ Hi gật gù, quả nhiên ảnh vệ này rất được việc, đến cả việc tìm khách điếm cũng tìm được một nơi sạch sẽ yên tĩnh như vậy, rất hợp ý nàng: "Được, ngươi tìm chỗ để xe, còn ta và Vương gia vào trước." Nói xong, nàng vỗ vỗ vào mặt Lãnh Diệc Thần: "Vương gia, chàng mau dậy đi nào."

"Ưm... Đến nơi rồi sao?" Hắn mở con mắt còn ngáy ngủ ra, dáo dát nhìn xung quanh: "Đây là đâu?"

Phượng Dạ Hi cười: "Khách điếm, chúng ta sẽ ngủ tạm ở đây một đêm." Nàng đỡ hắn dậy: "Đi, chúng ta vào trong."

Lãnh Diệc Thần vẫn còn ngái ngủ, mặc kệ cho nàng dìu vào, cả người hắn vẫn cứ gục xuống.

"Chủ quán, cho ta đặt một gian phòng thượng hạng." Lúc nãy tên ảnh vệ kia nói là không ngủ ở trong khách điếm, gã nói muốn ngủ ngoài trời.

https://thuviensach.vn

Chủ quán quan sát Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần, cảm thấy mặc dù y phục cả hai mặc trên người thật sự rất bình thường, nhưng khí chất trên người thì lại không bình thường chút nào. Đây là loại khí chất của Hoàng gia.

Chủ quán là người có kinh nghiệm, vừa nhìn là biết hai người trước mặt thật không dễ chọc, liền cười tươi nói: "Hai vị khách quan, phòng của hai vị ở lầu hai. Hai vị cứ đi lên đó liền có người chỉ phòng cho hai vị. Cần gì thì cứ bảo với tôi."

Phượng Dạ Hi gật đầu, hào phóng móc bạc ra để trên bàn. Tức khắc chủ quán liền cười hớn hở, bảo với phục vụ: "Các ngươi nhớ hầu hạ hai vị khách quan cho tốt."

Nàng dìu Lãnh Diệc Thần lên lầu hai. Một phần là do hắn tự đi, nhưng vẫn còn ngáy ngủ nên phải dựa vào sức nàng mới đi được.

Một mùi hương bay qua khe mũi. Mùi hương này khiến nàng cảm thấy rất quen thuộc. Phượng Dạ Hi ngước mắt nhìn lên, ngay lập tức liền ngạc nhiên.

Đây... Đây chẳng phải là nam nhân được nàng cứu mạng lúc trước đó sao? Sao y lại ở đây được?

Mà nam nhân cũng nhìn thấy nàng, khẽ nhếch lên đôi môi yêu nghiệt: "Dạ Hi, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau."

Nàng nhíu mày nhìn y: "Chờ ta dìu chàng vào phòng đã rồi nói chuyện." Nói xong, nàng dìu Lãnh Diệc Thần vào căn phòng đã được chuẩn bị sẵn. Sau khi xác định hắn ngủ say, nàng mới đi ra ngoài.

Y vẫn còn đứng ở đó, bạch y tung bay trong gió, kết hợp với ánh trăng và màn đêm tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

https://thuviensach.vn

Thấy Phượng Dạ Hi đi ra, y liền lấy tay chống lên khung cửa sổ: "Lên trên nói chuyện." Sau đó y liền lấy đà, phóng lên trên nóc nhà.

Nàng hừ lạnh một tiếng rồi phóng lên nóc nhà theo y.

"Ngươi muốn nói gì?"

Y nhún nhún vai: "Thật kì lạ, rõ ràng là nàng nói muốn nói chuyện với ta trước. Chẳng phải sao?"

Phượng Dạ Hi cẩn thận nhớ lại, quả thật có chuyện như vậy.

"Vậy thì nói cho ta biết tên của người đi."

Y ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Phong Hồn, tên ta là Phong Hồn."

Phong Hồn, thật là một cái tên kì lạ.

"Sao ngươi lại ở đây?"

"Điều này phải là ta hỏi nàng mới đúng chứ, Dạ Hi. Đường đường là Vương gia, Vương phi một nước, vậy mà lại giả dạng dân thường đi đến đây." Phong Hồn cười, một nụ cười không vướn bụi trần: "Còn ta chỉ là một trong vô vàn con người vô cùng bình thường trên cõi đời này mà thôi. Ta có tự do của ta, muốn đi đâu mà chẳng được." Nói rồi, y ngồi phịch xuống mái nhà.

Nàng thở dài, sau đó cũng ngồi xuống theo y: "Làm người như ngươi thật tự do tự tại. Không bị gò bó bởi những nguyên tắc trong cung."

Nghe nàng nói vậy, y liền cười khổ: "Thật sao? Ta lại không thấy như vậy đâu." Đôi mắt y nhìn lên bầu trời đầy sao, trong mắt không chút tạp niệm.

Thật là một nam nhân kì lạ!

https://thuviensach.vn

"À đúng rồi!" Phong Hồn đột nhiên quay sang, hỏi nàng: "Lúc nãy nàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta. Tại sao nàng lại ở đây?"

"Nói cho ngươi liệu có an toàn không nhỉ?" Nàng cười châm biếm: "Liệu ngươi có bắt ta bán cho bọn buôn người không?"

"Nàng thật biết nói đùa!"

"Đúng, ta chỉ nói đùa thôi! Dạ Hi ta đã cứu ngươi một mạng, cho nên ta cũng không tin ngươi sẽ làm hại ta." Nàng nói: "Ta cùng chàng đi đến Giang Nam khảo sát dân tình. Để xem dân chúng ở đó có sống an ổn không?"

Nghe vậy, Phong Hồn liền nói: "Giang Nam sao? Ta vừa từ nơi đó trở về." Y như nhớ lại điều gì đó, liền nói: "Dân tình ở đó sống khá tự do tự tại, chỉ là vì vị tri huyện mới được bổ nhiệm cách đây vài hôm nên dân chúng lầm than. Lão ta là kẻ thích ăn hối lộ, lại khó nói lý. Chỉ cần ai giàu sẽ thắng kiện, thế thôi. Hơn nữa lão còn hành hạ dân chúng vô cùng. Còn con trai của lão nữa, gã ta là một tên hám sắc. Ta khuyên nàng nên coi chừng."

Nàng nghe vậy cười lớn: "Chắc có lẽ ngươi không biết rồi. Dạ Hi ta đây võ công đầy mình, một mình ta dư sức đánh với mười tên tri huyện đó, đánh chết luôn con trai lão ta." Thật vậy, dạo gần đây nàng đã lấy lại được võ công của kiếp trước, hơn nữa còn học được một vài môn võ ở thời cổ đại này.

"Haha, được được. Ta bắt đầu thích nàng rồi đấy!" Y nháy mắt: "Tiếc là không thể nói chuyện với nàng lâu hơn được nữa. Ta có việc phải đi trước. Có duyên sẽ gặp lại." Nói xong, y dùng khinh công phóng trên nóc của nhà ngồi nhà, tiến sâu vào màn đêm.

Mặc dù Phong Hồn đã nói y chỉ là một người bình thường. Nhưng nàng lại cảm thấy y không đơn giản chút nào. Ngược lại còn rất nguy hiểm là khác.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Gặp Hàng Xóm Mới

Sau khi trò chuyện với Phong Hồn xong, Phượng Dạ Hi bước vào phòng, nhìn thấy tướng ngủ cực xấu của Lãnh Diệc Thần liền phì cười.

"Phu quân ngốc này, chàng sao lại có thể có tướng ngủ xấu như vậy chứ?"

Nói thế thôi nhưng nàng vẫn chỉnh lại tướng ngủ cho hắn. Sau đó liền trèo lên giường, kéo chăn qua đắp rồi ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa ló dạng thì nàng và hắn đã phải xuất phát lên đường. Vì theo lời ảnh vệ nói, từ thôn Sơn Trù nếu muốn đi đến Giang Nam thì phải băng qua một cánh rừng vô cùng hoang vu. Nếu đi vào lúc mặt trời còn mọc thì không sao, nhưng đến tối thì lại vô cùng nguy hiểm. Gã nhẩm tính thời gian, nếu đi từ bây giờ thì băng qua cánh rừng đó là vừa kịp trời tối, vừa đúng thời gian an toàn. Nếu đi trễ hơn nữa thì sẽ gặp rắc rối.

Biết làm sao bây giờ? An toàn là trên hết. Cho nên mặc kệ Lãnh Diệc Thần vẫn còn buồn ngủ nàng đã lôi kéo hắn dậy, thay y phục, rửa mặt, ăn sáng xong liền xuất phát.

Rốt cuộc thì chuyến đi vẫn an toàn. Chỉ là lúc băng qua cánh rừng đó, nàng đột nhiên thấy cảnh vật xung quanh trở nên hoang vắng, lạnh lẽo vô cùng. Hơn nữa còn như có hàng vạn cặp mắt đang nhìn chằm chằm nàng. Thế nhưng cuối cùng mọi thứ vẫn bình yên, không hề có bất kì nguy hiểm

https://thuviensach.vn

gì xảy ra. Hoặc là vì bọn họ ra khỏi cánh rừng đó là vào buổi chiều, hay là vì một nguyên nhân nào khác?

Phượng Dạ Hi càng nghi ngờ vế sau hơn. Rốt cuộc thì đã có người bảo vệ bọn họ, hay vốn dĩ là chẳng có gì nguy hiểm ở khu rừng đó cả?

Nhưng mà không sao! Cuối cùng thì cả hai đã đến nơi an toàn rồi chẳng phải sao?

Thế nhưng Phượng Dạ Hi vẫn không hay biết rằng, chuyến đi đến Giang Nam lần này là một âm mưu, từng chi tiết đều chỉ là một âm mưu. Là sự đối đầu giữa hai phe bóng tối và ánh sáng, mà nàng lại là con cờ bị kéo vào. Hố sâu vạn trượng, mãi mãi không thể thoát ra được.

Giang Nam - Vùng đất bình yên nhất Nam Nhạc quốc. Là một nơi náo nhiệt không kém kinh thành, nằm ở phía Nam của Nam Nhạc quốc. Người dân nơi đây vô cùng thân thiện, cảnh vật hài hoà bình yên, ngay cả không khí cũng dễ chịu nữa.

Lúc trước khi thành thân, Thái hậu và Hoàng thượng đã ban thưởng cho Lãnh Diệc Thần và nàng năm phủ đệ ở vùng phía Nam. Trong đó có ba phủ đệ nằm ở Giang Nam, còn hai phủ đệ khác nằm ở Hương Trụ, cũng là một tỉnh nằm ở phía Nam.

Nàng và Lãnh Diệc Thần quyết định ở lại một phủ đệ nằm ở trung tâm Giang Nam, nơi đây đất rộng người đông, thứ gì cũng có, vô cùng thuận tiện cho sinh hoạt và đi lại. Hơn nữa kiến trúc của phủ đệ này lại làm nàng vừa mắt nhất so với hai nơi khác. Phủ đệ này thật sự không lớn, nhưng lại yên tĩnh, trồng rất nhiều cây xanh, khiến không khí rất trong lành.

Mà Phượng Dạ Hi nàng là người hiện đại nên rất thích ngửi bầu không khí trong sạch này, vì ở hiện đại không khí vô cùng ô nhiễm. Thế nên liền chọn nơi này. Mà Lãnh Diệc Thần dường như cũng rất thích.

https://thuviensach.vn

Ảnh vệ sau khi dẫn nàng và hắn đến nơi thì liền biến mất tăm. Phượng Dạ Hi cũng không quản nhiều, chắc là gã chỉ núp đâu đó quanh đây để tiện đường bảo vệ mà thôi.

Vì là đi 'khảo sát dân tình' cho nên cả hai không đem theo bất kì thị vệ hay cung nữ nào cả. Dọn dẹp, nấu cơm, đốn củi, giặt đồ, đi chợ... Tất cả mọi việc đều là do cả hai tự sinh tự diệt.

Mà Phượng Dạ Hi cùng Lãnh Diệc Thần cũng khá thích việc này.

Cứ thế, thời gian thấm thoáng thoi đưa. Mới đây mà đã ba ngày trôi qua. Ba ngày này, nàng và hắn sống rất yên ổn, không có chuyện gì xảy ra cả. Hằng ngày nàng làm tất cả mọi việc, chỉ trừ việc đốn củi thổi lửa là lại bắt hắn đi làm. Mặc dù hắn ngốc thật, nhưng nếu cứ để nàng làm hết mọi việc như vậy thì hắn sẽ trở nên vô dụng chẳng phải sao? Cho nên Phượng Dạ Hi nàng mới cho Lãnh Diệc Thần hắn làm vài việc lao động chân tay một chút.

Làm dần dà thì hắn cũng đã quen dần. Lúc đầu còn kêu ca than nặng than nhẹ, nhưng bị nàng doạ bỏ đói riết nên cũng sợ mà đi làm.

Thế nhưng, đó chỉ là sự bình yên trước bảo tố!

Hôm nay là ngày thứ tư mà nàng ở Giang Nam này. Cũng trong ngày hôm nay, đột nhiên có một người dọn đến sống kế bên nhà Lãnh Diệc Thần và nàng.

Mà Phượng Dạ Hi kinh ngạc phát hiện, cái tên hàng xóm mới này chẳng ai khác chính là con trai của tri huyện, gã tên Châu Húc. Là một kẻ hám sắc vô cùng, trong một ngày gã dọn đến đây cũng đồng thời đem theo ba mươi sáu thị thiếp của mình theo. Ba mươi sáu thị thiếp đó ai cũng xinh tươi như hoa. Thế nhưng lại phải chịu sự áp bức của tên vô lại đó.

https://thuviensach.vn

Mà nguyên nhân tên Châu Húc đó dọn đến đây ở cũng rất dễ đoán. Từ cái ngày mà Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần mới đến Giang Nam này, đúng lúc đó thị vệ của tên Châu Húc này đi tuần liền nhìn thấy Phượng Dạ Hi xinh đẹp vô cùng. Vì muốn được khen thưởng nên đã chạy vội về báo cho Châu Húc. Mà Châu Húc lại là kẻ hám sắc, cho nên lập tức dọn đến đây sống.

Mà quả thật sau khi nhìn thấy Phượng Dạ Hi, tên hám sắc này liền mất ăn mất ngủ. Nàng quá xinh đẹp, hơn hẳn tất cả những giai nhân mà gã từng thấy trước đây. Liền mê mụi mà mua ngay phủ đệ ở bên cạnh. Để ngày ngày được ngắm giai nhân.

Phượng Dạ Hi sau khi biết tin này cũng không bận tâm cho lắm. Vì nếu gã dám làm gì nguy hại tới nàng, vậy thì nàng sẽ lập tức phế tiểu đệ đệ của gã, cho gã khỏi đi hại các cô nương vô tội nữa.

Thế nhưng nước sông không phạm nước giếng mà nước giếng cứ muốn phạm nước sông. Tên Châu Húc đó cả ngày không làm gì mà cứ tìm cách tiếp cận nàng. Chẳng hạn như sáng hôm nay.

Nàng vừa đi chợ về nên vẫn chưa kịp đóng cửa phủ, thấy nhà nàng mở cửa không đóng, gã không e ngại gì mà đi thẳng vào bên trong. Phe phẩy cái quạt đang cầm trong tay.

"Ta cứ thấy phủ bên cạnh sao cứ phát sáng mãi, thì ra là hào quang của mỹ nhân nàng đây." Gã đi đến, lấy quạt đẩy cằm nàng lên: "Mỹ nhân xinh đẹp, sao nàng lại buồn bã như thế? Có muốn đi chơi với gia để giải sầu không?" Nói xong còn cười ngã ngớn.

Phượng Dạ Hi ghét nhất là cái thể loại này, nàng nhẹ nhàng để giỏ đi chợ xuống đất, sau đó không do dự nắm lấy cây quạt của gã quăng ra xa, từ tốn nói: "Thì ra là con trai của ngài tri huyện. Chẳng hay ngọn gió nào thổi ngài bay đến đây vậy?"

https://thuviensach.vn

Thấy nàng quăng quạt của mình, gã không hề tức giận, ngược lại còn cười: "Gia đến đây là theo tiếng gọi của con tim. Con tim gia xác định nàng rồi đấy, mỹ nhân à!"

"Tiếc thay, mỹ nhân ta đã có phu quân rồi."

"Ồ, ta có nghe qua! Phu quân nhà nàng chẳng qua chỉ là một tên ngốc, há có thể khiến nàng hưởng thụ đêm xuân được." Gã không biết xấu hổ nhìn chằm chằm vào nàng: "Cho nên mỹ nhân à, vẫn là nàng nên đi theo gia, sẽ được hưởng sự sung sướng về đêm."

Tên này... Còn có thể ăn nói đàng hoàng hơn được không? Ai nói tên ngốc nhà nàng không khiến nàng hưởng thụ đêm xuân được. Còn nhiều nữa là đằng khác.

Mà... Nàng đang nghĩ cái gì vậy nè?

Mắt phượng trùng xuống, Phượng Dạ Hi chỉ tay ra cửa: "Phiền ngài về cho, nếu không ta sẽ không khách khí đâu."

"Haha, mỹ nhân nàng thật biết đùa..."

Gã còn chưa nói xong, Phượng Dạ Hi đã âm thầm vận nội lực, đá gã ra khỏi cửa, tiện tay đóng chặt cửa phủ lại.

"Phủ của ta không đón tiếp những vị khách không mời mà đến như ngươi. Khôn hồn thì đừng để ta nhìn thấy mặt ngươi nữa, lần sau sẽ không khách khí như vậy nữa đâu." Nàng dõng dạc nói, sau đó đi vào bếp nấu cơm.

Châu Húc dường như vẫn chưa bỏ cuộc, gã đứng bên ngoài nói vọng vào: "Xú nữ nhân, ngươi cứ chờ đó. Những thứ gì gia muốn thì đều sẽ đạt được. Đừng có ở đó mà lên mặt với gia. Đồ con đàn bà nghèo hèn. Ngay cả

https://thuviensach.vn

phu quân ngốc của ngươi cũng thật xấu số khi cưới phải ngươi. Hai vợ chồng các ngươi đều điên khùng như nhau."

Nghèo hèn, điên khùng? Châu Húc ngươi tới số rồi! Ngươi không biết mình vừa chửi ai đâu.

Nghĩ rồi, nàng liền dùng khinh công đạp gió phi qua tường, phi thẳng vào phòng ngủ của tên Châu Húc đó.

Lúc nãy gã bị té một cú rất đau nên giờ bầm dập khắp người. Vì vậy nên khi thấy nàng, gã liền sợ đến tái mặt.

"Ngươi... Ngươi sao lại vào đây được?"

Nàng cười lạnh, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay. Không càn dùng đến ám khí lợi hại như vậy, xử lý tên què này chỉ cần một ngón tay là đủ rồi.

"Lúc nãy ngươi vừa chửi ai nghèo hèn, điên khùng?"

Gã run rẩy, hô to: "Người đâu cứu gia. Có ả đàn bà điên đang ở trong phòng gia." Tức thì liền có hơn mười thị vệ từ bên ngoài chạy vào, chỉa giáo vào nàng.

Thấy lần này nàng chết chắc rồi, vì nàng chỉ là nữ nhân, làm sao đánh lại được hơn mười nam nhân cơ chứ. Chính vì thế Châu Húc liền tự tin hơn hẳn: "Haha, ta mắng chính là ả đàn bà điên nhà ngươi, cùng với tên phu quân ngốc vô dụng của ngươi." Gã nói: "Thế nhưng giết nàng thì tiếc quá. Nhan sắc này xinh đẹp khuynh thành như vậy, làm sao ta nỡ giết đây? Hay là giờ nàng chịu thua đi. Sau đó trở về hưu tên ngốc đó, ta cưới nàng làm vị thiếp thứ ba mươi bảy của ta, thế nào?"

Phượng Dạ Hi cười lạnh: "Nực cười, chỉ bằng mười tên què các ngươi mà dám đe doạ bản... ta sao? Đúng là chán sống rồi mà."

https://thuviensach.vn

Nói rồi nàng liền lao vào chiến đấu với mười tên thị vệ . Tay ngọc vung một cái liền tạo ra nội lực thâm hậu, đẩy lùi bọn họ ra phía sau. Trong đầu nàng lúc này giờ chỉ còn lại mùi máu tanh nồng. Mùi vị máu của bọn họ... Chúng khiến nàng kích thích...

Châu Húc một bên đứng nhìn mà run rẩy. Nữ nhân này... Ả ta có còn phải người không vậy? Thị vệ của gã đã... Chết hết rồi sao? Dưới tay ả ta?

Nàng quay sang nhìn gã, đôi mắt đậm màu máu: "Ta không giết bọn chúng, nếu không sẽ phạm tội đại khai sát giới mất. Ta chỉ làm bọn họ... Tàn phế mà thôi." Phượng Dạ Hi cười lớn: "Nếu ngươi biết điều thì đừng có mà làm phiền ta và chàng. Nếu không ngươi sẽ giống bọn chúng đấy." Nói rồi, nàng phi thân ra khỏi căn phòng đẫm máu đó, trở về phủ của mình.

Mà lúc này Lãnh Diệc Thần cũng vừa mới ngủ dậy, thấy nàng toàn thân đầy máu trở về, hắn lo lắng không thôi: "Nương tử, đây là bị làm sao vậy? Nàng không sao chứ?"

Phượng Dạ Hi lắc đầu: "Ta không sao, với lại đây cũng không phải máu của ta." Nàng nói: "Chàng mau đi chuẩn bị nước tắm với y phục cho ta thay đi. Bẩn chết đi được."

Thấy nàng nói không sao, Lãnh Diệc Thần mới thở phào: "Được được, vi phu đi ngay!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tam Đại Giáo Chủ

Sau khi tắm rửa xong, tẩy một thân đầy máu tanh nồng, nàng bắt tay vào nấu bữa sáng cho Lãnh Diệc Thần.

Tên ngốc liền ngoan ngoãn phụ nàng đốt củi nhóm lửa, vừa làm lại vừa lo lắng nhìn nàng: "Nương tử thật không sao chứ? Vi phu lo lắm. Lúc nãy nàng trở về toàn thân đầy máu như vậy..."

Nàng cười: "Chàng cứ lo, ta đã bảo không sao thì là không sao."

Dù sao máu đó cũng không phải là của nàng. Mà lúc nãy nàng có hơi quá đáng thật, ra tay ác độc như vậy. Chắc là tại lâu rồi không đánh nhau nên sát khí nỗi lên đây mà.

Vậy là nàng đã chính thức gây hấn với gã Châu Húc đó và tri huyện rồi. Thế nào nội trong nay mai cũng có chuyện rắc rối xảy ra, hoặc là Châu Húc sẽ sai người đến trực tiếp gây sự, hoặc là tri huyện sẽ sai người đến giải lên huyện đường.

Nhưng mà... Mọi chuyện rồi cũng sẽ có cách giải quyết cả!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Lãnh Diệc Thần liền nói: "Y phục của ta dơ hết cả rồi. Giờ chỉ còn ba bộ mà thôi."

"Chàng nói sao?" Phượng Dạ Hi kinh ngạc: "Chẳng phải lúc đi Chàng mang theo rất nhiều y phục sao?"

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần gãi gãi đầu: "Chuyện là... Ta cũng chẳng biết làm sao nữa, chỉ là y phục dơ thôi!"

Nàng xoa xoa thái dương. Chuyện này chắc chắn là do cái tính hậu đậu của hắn đây mà, đụng một cái là lại làm bẩn y phục, đốn củi thôi mà cũng làm rách tận hai bộ y phục nữa mà.

"Thôi, để ta đi giặt y phục. Nhưng chàng cũng phải giúp. Nếu không thì tối nay đừng hòng ăn cơm." Phượng Dạ Hi liếc hắn đe doạ.

"Tuân lệnh nương tử."

Phía sau phủ có một con sông nhỏ, xung quanh có nhiều cây cao và xanh mọc lên, phủ bóng che rợp cả một vùng, khiến nơi nơi đều mát mẻ vô cùng, không khí lại vô cùng trong lành. Nhà nhà đều chọn con sông này là địa điểm giặt y phục lí tưởng. Thím Trần nhà kế bên vừa nói cho nàng biết sáng nay thôi. Cho nên nàng liền đem hết đống đồ dơ của cả hai ra đây.

"Được rồi!" Phượng Dạ Hi chỉ tay vào thùng gỗ: "Chàng hứng nước vào thùng đi. Sau đó đặt tấm ván gỗ lên, như thế này này." Nàng làm mẫu cho hắn: "Sau đó thì chà y phục lên tấm gỗ."

Vốn dĩ Phượng Dạ Hi định tập cho Lãnh Diệc Thần cách giặt y phục, thế nhưng hắn chỉ làm tốt được lúc đầu thôi. Những cái sau hắn đều làm hư cả. Bộ thì dơ, bộ thì hắn còn làm rách luôn.

"Nương tử..." Lãnh Diệc Thần mếu máo: "Vi phu lại làm hư y phục rồi."

Nàng bóp trán: "Chàng né sang một bên, để ta giặt. Còn chàng ngồi đó mà nhìn cho kĩ, lần sau người giặt sẽ là chàng."

Lãnh Diệc Thần gật đầu, ngoan ngoãn ngồi im mà xem.

https://thuviensach.vn

Phía sau phủ rất trống, nó giống như một khi mảnh đất không người vậy, hiện giờ cả mảnh đất trống như vậy mà chỉ có nàng và hắn. Gió lạnh khẽ thổi qua, thấm vào y phục dính nước của Lãnh Diệc Thần, khiến hắn không tự chủ được hắt hơi một cái.

Phượng Dạ Hi thấy vậy trong lòng cũng có chút lo lắng. Dù sao hắn cũng yếu như vậy, vừa rồi giặt đồ không cẩn thận để dính nước ướt cả người, nếu cứ để hắn ngồi ở đây mãi thì sẽ cảm lạnh mất: "Chàng đi vào trong thay y phục đi. Xong rồi thì đem y phục cũ ra cho ta giặt luôn."

Đúng lúc này, một cơn gió mạnh ập tới, bầu trời bỗng dưng gợn mây dậy sóng. Cây cỏ lay động không ngừng. Cùng với đó... Một luồng nội lực cực mạnh di chuyển đến gần chỗ nàng.

Không! Không phải một... Mà là ba!

Có tận ba luồng nội lực cực mạnh đang di chuyển đến đây!

Nhưng rốt cuộc thì ba luồng nội lực đó đã di chuyển sang hướng khác. Bay về phía Nam.

Mà sau khi thấy ba luồng nội lực đó, Lãnh Diệc Thần liền trở nên lạnh lùng hơn hắn. Hắn cũng không gọi nàng là nương tử nữa mà chuyển sang gọi thẳng tên. Không còn những biểu hiện ngốc nghếch thường ngày nữa, hắn như hoàn toàn thay đổi.

Chiều hôm đó, hắn đột nhiên nói với nàng: "Hi nhi, ta có việc cần phải ra ngoài một chút. Nàng ở nhà cẩn thận." Nói xong, hắn cũng không thèm ngoảnh mặt lại, chỉ khoác áo choàng rồi đi thẳng.

Mặc dù Lãnh Diệc Thần biết nếu mình làm vậy thì Phượng Dạ Hi sẽ nghi ngờ. Nhưng điều đó cũng không sao, vì cũng đã đến lúc hắn nên hạ màn cờ được rồi.

https://thuviensach.vn

Mà quả đúng như Lãnh Diệc Thần nghĩ, Phượng Dạ Hi nàng nghi ngờ một phần, nhưng lại chắc chắn đến ba phần. Lãnh Diệc Thần bây giờ không phải là Lãnh Diệc Thần ngốc của nàng. Hắn là Lãnh Diệc Thần lạnh lùng. Hai tính cách trú ngụ trong cùng một cơ thể.

Chuyện này còn cần phải điều tra thêm. Vì nó có liên quan đến sự an nguy của tên ngốc nhà nàng. Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần tên ngốc vẫn còn ở trong cơ thể đó thì... Lãnh Diệc Thần vẫn mãi mãi là phu quân của nàng.

Bầu trời tối tăm mịt mờ, không có lấy một ngôi sao sáng. Tiếng ai gào khóc oán than, cả khu rừng vắng lặng đến âm u.

Thế nhưng giữa khu rừng vắng lặng đó lại có một ngôi nhà gỗ ấm áp vô cùng.

"Đã để ba đệ chờ lâu rồi!"

Nam nhân ngồi đầu bàn nghe vậy liền cười, tay mân mê ly trà: "Đại sư huynh cũng thật là, luyến tiếc một nữ nhân như vậy, làm trễ nãi kế hoạch xưng bá thiên hạ của mình... Nhưng mà theo đệ thấy thì nữ nhân kia cũng không đơn giản!"

Lãnh Diệc Thần nghe vậy cũng cười: "Thác, đệ nói đúng. Quả thật ta luyến tiếc nàng, luyến tiếc hơi ấm mà nàng mang lại." Hắn cười ma mị.

"Thấy chưa! Lúc trước ta đã bảo mà các đệ không tin." Nam nhân thứ hai lại tiếp tục đứng lên: "Long Kỳ Chu ta có bao giờ nói sai sao? Huynh à, đệ xin huynh đấy, nhìn vào đại cuộc đi. Nữ nhân chỉ là phù du mà thôi. Bọn họ chỉ là con cờ của chúng ta." Long Kỳ Chu nói với Lãnh Diệc Thần.

"Hừ, Nhị huynh nói vậy cũng đúng. Nhưng theo đệ được biết thì hiện tại huynh chẳng phải đang gửi sính lễ sang Trần quốc cầu hôn cô nương nhà người ta đó sao?" Nam nhân ngồi ở ngốc trong cùng lúc này mới lên

https://thuviensach.vn

tiếng, trên tay hắn cầm một chiếc quạt ngọc, thoạt nhìn vô cùng quý hiếm: "Hạ Khuynh Nhan - Đại tiểu thư phủ Thừa Tướng, là đích nữ cành vàng lá ngọc đó."

"Lăng Dạ Tuân, đệ đừng có nói huỵch toẹt ra như thế chứ. Đúng là ta có cầu hôn nàng ấy. Nhưng mà..." Long Kỳ Chu ấp úng.

"Nhưng mà cái gì hả Nhị huynh? Gượng chín mặt rồi kìa, huynh còn không mau thừa nhận!" Lưu Thiên Thác lên tiếng.

"Thác, đệ câm miệng cho ta." Long Kỳ Chu tức giận vô cùng: "Đúng là càng ngày càng không có phép tắc mà."

"Thôi được rồi!" Lãnh Diệc Thần nói xen vào, xoa xoa thái dương đau nhức: "Các đệ đừng ầm ĩ nữa, nhức đầu chết ta. Rốt cuộc các đệ đến đây để cãi nhau hay để giúp ta đây?"

"Đương nhiên là để giúp huynh rồi!" Cả ba cùng lên tiếng.

"Được rồi." Lãnh Diệc Thần quay sang hỏi Lưu Thiên Thác: "Chuyện Nguỵ quốc đệ lo sao rồi?"

"Xong hết rồi thưa huynh. Giờ chỉ còn điều binh vào thành đánh nhanh thắng nhanh là được."

Đó quả là một diệu kế, thế nhưng Lãnh Diệc Thần chỉ cười rồi lắc đầu: "Đánh nhanh thắng nhanh là một kế hay, cũng có thể khiến cho ta có được ngai vàng nhanh nhất. Thế nhưng làm vậy chỉ bắt được những 'con chuột' ở ngoài, còn những 'con sử tử' ở trong bóng tối chắc chắn sẽ trốn thoát."

"Vậy ý của huynh là?"

"Cái gì có thể lợi dụng được thì cứ lợi dụng. Bằng mọi cách phải khiến cho cả chuột và sư tử đều chết hết cho ta!" Lãnh Diệc Thần lúc này

https://thuviensach.vn

âm hiểm vô cùng, gương mặt hắn lên sát khí dữ dội. Đôi mắt lạnh như băng không có lấy một tia cảm xúc.

Lưu Thiên Thác gật đầu: "Đệ hiểu rồi!" Hắn ngừng một chút rồi lại nói: "Quân binh của Nguỵ quốc đã sẵn sàng, giờ chỉ cần huynh ra lệnh một cái là sẽ xong vào tấn công Nam Nhạc."

"Nhưng mà Đại ca à!" Long Kỳ Chu cười, nói theo: "Đệ nghe nói lần này công chúa của Nguỵ quốc cũng sẽ đi theo ra chiến trường, vì nàng ta cũng có võ công. Hơn nữa... Hình như đệ còn nghe được rằng tiểu công chúa Nguỵ quốc này có tình ý với huynh đó nha."

"Hừ, vô vị!" Lãnh Diệc Thần lạnh lùng nhìn Long Kỳ Chu: "Nếu để quá rãnh rỗi không có chuyện gì làm, vậy thì ta giao cho đệ vụ Tiêu Dao cung. Dạo này tên chủ thượng bên Tiêu Dao cũng đó lộng hành lắm. Đệ lo liệu mà dẹp loạn đi. Tên Phong Hồn đó hôm trước vừa đánh trọng thương người của ta. Chính thức tuyên chiến với Thiên Sát giáo phái ta rồi." Nói xong Lãnh Diệc Thần nhìn Long Kỳ Chu với ánh mắt hình viên đạn, chỉ cần Long Kỳ Chu từ chối là sẽ có chuyện xảy ra.

Long Kỳ Chu chỉ biết ngậm đắng nuốt cay mà nhận lệnh. Ai bảo hắn nhiều chuyện như vậy chứ, im lặng một chút là không sao rồi.

"Còn Lăng Dạ Tuân, đệ sẽ..."

Lãnh Diệc Thần còn chưa nói hết câu thì Lăng Dạ Tuân đã xen vào: "Huynh đừng nói nữa, đệ hiểu rồi mà. Nhiệm vụ của đệ là giám sát chặt chẽ 'chuột' và 'sư tử' chứ gì?"

"Không phải!" Lãnh Diệc Thần lắc đầu: "Đệ cùng Chu đi giải quyết Tiêu Dao cung đi. Tên Phong Hồn đó đã rất mạnh rồi, một mình Chu không ổn. 'Chuột' và 'sư tử' đã có Mộc lo rồi."

https://thuviensach.vn

"Đệ hiểu rồi." Lăng Dạ Tuân gật đầu: "Nhất định đệ sẽ cùng Nhị ca làm thật tốt nhiệm vụ huynh giao cho."

"Được, ta thật sự rất cảm kích các đệ!"

"Đại ca không cần khách sáo như vậy. Giúp huynh báo thù cũng là giúp tụi đệ diệt thêm một kẻ thù mà." Lưu Thiên Thác nói.

"Được, vậy ta về trước. Nếu đi lâu quá nàng sẽ nghi ngờ." Nàng ở đây chính là Phượng Dạ Hi. Vì sợ nàng nghi ngờ nên hắn phải về sớm. Hơn nữa kế bên phủ còn có một tên hoa si háo sắc, hắn làm sao yên tâm để nàng ở một mình lâu như vậy.

Sau khi Lãnh Diệc Thần đi, Long Kỳ Chu liền nghiêm túc hơn hẳn, hắn nói với hai người còn lại: "Ta tin Đại ca sẽ hoàn thành được đại sự của mình. Thế nhưng... Điều mà ta lo nhất là nữ nhân kia. Nàng ta có thể sẽ cản đường Đại ca."

"Vậy thì chỉ cần diệt trừ nàng ta là được rồi!" Lăng Dạ Hi lười biếng nói: "Nhị ca cần gì mà suy nghĩ sâu sa, giết là xong."

"Không được giết!" Lưu Thiên Thác nói: "Mặc dù bây giờ đại sư huynh chưa nhận thức rõ ràng, nhưng ta tin chắc huynh ấy cũng đã bắt đầu yêu nàng ta rồi. Giết nàng ta thì sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Đại ca. Đại sự khó thành!"

"Đệ nói đúng Thác à. Hơn nữa lão nhị ta cảm nhận được rằng... Nữ nhân đó không đơn giản chút nào. Trên người nàng ta có sát khí rất mạnh. Võ công và nội lực cũng vô cùng thâm hậu."

Cả ba thở dài liền thở dài.

"Thôi thì cứ để Đại ca định đoạt tất cả vậy!" Long Kỳ Chu nói.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bị Hạ Dược

ERROR:105

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đa Nhân Cách

Sau một đêm kịch liệt, sáng hôm sau nàng lại đau nhứt đến tận xương tuỷ, muốn cử động cũng không xong.

Phượng Dạ Hi vươn vai, cố gắng quay người sang bên phải, nhưng khổ nổi dù có cố gắng thế nào cũng không được, vì có một bàn tay đang đặt lên eo nàng, lực đạo rất mạnh, ép buộc nàng vùi vào lòng ngực hắn.

Thấy người bên cạnh cử động, Lãnh Diệc Thần cũng tỉnh giấc, hắn hôn nhẹ lên mái tóc xinh đẹp của nàng: "Hi nhi, nàng tỉnh rồi à?"

Nàng vươn tay thúc một cú thật mạnh vào bụng hắn: "Chàng nghĩ ta còn không tỉnh được sao? Lực đạo của chàng lớn như vậy khiến ta khó thở vô cùng, không tỉnh mới lạ ấy."

Bàn tay cứng rắn lại ôm chặt hơn, những ngón tay thon dài cứ không ngừng ma sát vào vùng bụng dưới của nàng. Mà Phượng Dạ Hi bi ai phát hiện ra lúc này mình hoàn toàn ở thế bị động, vì toàn thân nàng không có lấy một mảnh vải che thân.

"Chàng còn không mau tránh ra?"

Hắn cười nham hiểm: "Ngại cái gì? Trên người nàng có chỗ nào mà ta còn chưa sờ qua."

"Lãnh Diệc Thần, dạo này ta thấy chàng kì quái lắm nhé!"

https://thuviensach.vn

Đúng như nàng nghĩ, nàng vừa dứt lời Lãnh Diệc Thần liền buông tay ra. Gương mặt yêu nghiệt vô tội nhìn nàng: "Ta nào có gì kì quái. Là nàng mệt quá nên nghỉ nhiều rồi!" Hắn cười: "Đã vậy thì nàng cứ nghỉ ngơi đi, ta đi làm chút gì cho nàng ăn."

Chờ sau khi Lãnh Diệc Thần đi ra, Phượng Dạ Hi tức giận ngồi dậy, năm ngón tay trắng nõn như ngọc dùng lực đập mạnh lên gối. Hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mộng tận đến khi nó chảy máu. Tay còn lại nắm chặt chiếc chăn trắng tinh che lấy thân thể đầy vết hôn ngân.

Cẩn thận nhớ lại tối hôm qua, do tác dụng của xuân dược khống chế, khiến nàng vứt bỏ mọi tôn nghiêm, chủ động leo lên người hắn, còn xúc động bày tỏ với hắn những lời ngọt ngào. Sau đó còn... Đẩy ngã hắn xuống rồi làm cái chuyện đáng xấu hổ kia!

Tất cả đều do nàng chủ động!

Mặc dù hắn cũng ở trong thân thể của Lãnh Diệc Thần. Thế nhưng qua bao ngày quan sát, Phượng Dạ Hi chắc chắn hắn không phải là Lãnh Diệc Thần ngốc của nàng. Mà là một người hoàn toàn khác, một con người lạnh lùng vô cùng. Đó là Thái tử Lãnh Diệc Thần.

Cũng không phải là nàng chưa nghĩ qua, lỡ đâu Lãnh Diệc Thần giả ngốc thì sao. Nhưng không, trong thân thể đó là hai tính cách hoàn toàn đối lập. Lúc còn ở hiện đại nàng từng đi theo chủ nhân đến viện tâm lý học nổi tiếng cả nước, cũng đã nghe các bác sĩ phân tích về vấn đề này. Trên thế giới này, có một số người mắc một chứng bệnh gọi là đa nhân cách. Chứng bệnh đó có nghĩa là trong cơ thể bệnh nhân sẽ có hai tính cách hoàn toàn đối lập nhau. Thay thế nhau mà sống, tuỳ thời gian mà ai sẽ xuất hiện. Ở căn bệnh này, họ sẽ không nhớ được mình đã làm gì khi một tính cách khác đang ngự trị. Tính cách, sở thích, thói quen của cả hai sẽ hoàn toàn khác nhau. Cũng có một số người mắc bệnh này có đến hơn hai tính cách, nhưng điều đó rất hi hữu.

https://thuviensach.vn

Mà Phượng Dạ Hi chắc chắn rằng Lãnh Diệc Thần mắc căn bệnh đó. Vì nàng đã theo dõi qua. Nếu giả ngốc thì ít nhất thói quen và sở thích của hắn cũng sẽ không thay đổi. Thế nhưng đằng này... Là khác nhau một trời một vực. Ngay cả ánh mắt mà cả hai nhìn nàng cũng khác nhau. Lãnh Diệc Thần ngốc thì ngây thơ, ánh mắt hắn nhìn nàng cũng rất đơn giản, yêu thích gì cũng đều bộc lộ rõ ràng. Còn Thái tử Lãnh Diệc Thần thì lạnh lùng vô đối, ánh mắt hắn nhìn nàng không đến nỗi băng lãnh, thế nhưng lại như một lớp sương mờ ảo, khiến người ta không đoán ra được hắn đang nghĩ gì. Hơn nữa, mỗi khi tên ngốc Lãnh Diệc Thần xuất hiện, hắn sẽ không nhớ mình đã làm bất cứ việc gì cả.

Tối qua người cùng nàng làm chuyện đó chắc chắn là Thái tử Lãnh Diệc Thần. Và cả lần trước cũng là hắn, vì Lãnh Diệc Thần ngốc nghếch quá ngốc, căn bản hắn sẽ không biết làm chuyện gì cả. Mà nàng cũng để ý thấy rằng, từ sau khi thành thân thì tính cách lạnh lùng kia cũng xuất hiện nhiều hơn.

Có thể nào...

"Hi nhi!" Đúng lúc này, Lãnh Diệc Thần bước vào, trên tay cầm theo một bát cháo nóng, mùi thơm nức mũi: "Ta đặc biệt nấu cho nàng đấy. Mau ăn đi!"

Nàng nhìn chằm chằm vào hắn, có thể chắc chắn rằng lúc này hắn không phải là tên ngốc. Mùi thơm của cháo này, và cả màu sắc của nó đều tuyệt hảo, Lãnh Diệc Thân ngốc nghếch căn bản không thể nấu ra bát cháo này được.

"Nào, há miệng ra." Lãnh Diệc Thần múc một muỗng cháo, đưa đến miệng nàng: "Ăn liền cho nóng."

Mùi cháo quá thơm, nàng căn bản không kiềm lòng được liền nghe theo hắn, ăn hết cả một bát. Mà cả quá trình ăn toàn là hắn đút nàng thôi.

https://thuviensach.vn

Không thể không khẳng định rằng... Lãnh Diệc Thần này có tài nấu ăn tuyệt hảo!

"Nếu đã ăn xong rồi thì nàng đi tắm rửa sơ qua đi!" Hắn chỉ vào bộ y phục màu đỏ trên bàn: "Y phục ta đã chuẩn bị cho nàng rồi. Nước tắm cũng đã đun xong, chỉ còn chờ nàng thôi. Ta đi rửa bát đây!" Nói xong, hắn cầm chiếc bát ăn cháo của nàng đi đến gian bếp.

Mà Phượng Dạ Hi cũng vô cùng ngạc nhiên. Tại sao hắn lại ân cần như vậy, còn chuẩn bị y phục và nước tắm cho nàng, màu của y phục còn là màu mà nàng thích nữa chứ. Hơn nữa cháo hắn nấu còn vừa ý nàng như vậy...

Thôi không nghĩ nhiều nữa! Cả người nhớp nháp khó chịu, tắm trước rồi tính.

Mà bên này, Lãnh Diệc Thần cẩn thận rửa từng cái bát. Trong cả quá trình rửa bát, nụ cười không bao giờ vụt tắt trên môi hắn. Đó là sự thoả mãn, hài lòng và cảm giác ấm áp.

Hắn cũng không hiểu, tại sao chỉ vì một chút ấm áp đó mà hắn lại tình nguyện làm mọi chuyện cho nàng. Vì nàng mà đích thân xuống bếp, ngoài bản thân ra, trước giờ hắn còn chưa nấu cho ai ăn cả, duy chỉ có nàng là ngoại lệ. Vì nàng mà đun nước, còn chuẩn bị y phục, rửa bát... Hắn đúng là điên mà, đường đường lại Đại giáo chủ của Thiên Sát giáo phái mà lại đi làm những chuyện này, nếu để ba đệ ấy biết chắc chắn sẽ cười hắn cho mà xem.

Sau khi rửa bát xong, hắn vốn định đi qua xem nàng một chút, thế nhưng chuyện rắc rối bất ngờ ập đến.

Ngoài cửa liên tục truyền đến tiếng la lối om sòm. Cùng với tiếng bước chân và tiếng đập cửa rất lớn.

https://thuviensach.vn

"Chính là nơi này."

"Ái chà, phủ đệ cũng lớn ấy chứ."

"Xem ra cũng là người có nhiều tiền đây. Thế nhưng đắc tội tri huyện là chết chắc hết rồi."

"Người đâu, phá cửa xông vào bắt người giải lên huyện đường. Lệnh của quan, ai dám cãi liền trực tiếp bắt giam lại."

"Rõ thưa đội trưởng."

Lãnh Diệc Thần nghe những tiếng la hét này, hắn chắc chắn là đám người ngu ngốc Châu Húc và gã tri huyện ỷ mạnh hiếp yếu đây mà.

Đúng lúc này, Phượng Dạ Hi cũng đã tắm rửa thay y phục xong. Nàng bước ra, gương mặt không son phấn nhưng vẫn xinh đẹp, thân hình kiều diễm khoác lên bộ y phục màu đỏ rực, lại càng thêm khuynh thành.

Nàng hỏi: "Bên ngoài có chuyện gì vậy?"

"Là đám người ngu ngốc của tri huyện." Hắn cười: "Thế nhưng nàng yên tâm, hôm nay là ngày tàn của đám người đó."

Lãnh Diệc Thần vừa dứt lời, cửa liền bị đám người kia phá, họ xông vào, chỉa kiếm vào người cả hai: "Theo lệnh của quan huyện, yêu nữ nhà người đêm qua đã khiến công tử con trai cưng của ngài bị thương tích nặng nề. Hôn mê sâu đến giờ vẫn chưa tỉnh. Quan tức giận vô cùng." Gã nói xong liền quay sang đám thuộc hạ: "Người đâu, bắt hai tên tội đồ này về huyện đường để quan xử lý."

"Không cần." Nàng vung tay, hai tên lính đang định xông lên bắt nàng liền té ngã: "Ta và phu quân tự đi được."

https://thuviensach.vn

Tuy bị bắt thế nhưng Lãnh Diệc Thần vẫn không hoảng sợ, nay lại nghe nàng gọi hai tiếng phu quân, hắn lại càng cười tươi hơn: "Đúng thế, ta cùng thê tử lên huyện đường xem trò vui. Nàng nói có đúng không, Hi nhi?"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Huyện Đường Náo Loạn

Trên đường đi đến huyện đường có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào nàng và hắn. Có ánh mắt chế giễu, có khinh thường, có không quan tâm và cũng có ánh mắt lo lắng.

Tuy nhiên, Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần hoàn toàn không có dáng vẻ sợ hãi của người bị bắt và sắp bị xử phạt. Cả hai đều rất ung dung tự tại. Nàng còn nháy mắt với hắn một cái: "Lãnh Diệc Thần, nếu đám người tri huyện và con trai lão ta đã hống hách như vậy, thế thì hôm nay chúng ta phải cho bọn họ biết mặt."

Hắn cười: "Được, nghe theo nàng cả!"

Đường từ phủ của nàng đến huyện đường cũng không xa lắm, chỉ mất khoảng nửa khắc là đến nơi. Huyện đường vốn được xem là nơi uy nghiêm nhưng lại vô cùng nhỏ, trước cổng cũng chỉ có hai ba thị vệ canh gác, dáng vẻ của bọn họ vô cùng lơ là và lười biếng. Xem ra cái huyện đường này đã mục nát lắm rồi. Từ bên trong đến bên ngoài, từ quan huyện đến thị vệ và cả con trai của lão cũng vậy.

Đám thị vệ đó vừa thấy xe áp giải tù nhân về liền tiến đến hòng lôi cổ nàng và hắn vào bên trong. Thế nhưng trong chốc lát liền đứng ngây ra đó... Vì từ trước đến giờ bọn họ chưa từng thấy ai có dung mạo tuyệt mỹ như thế cả. Hai tù nhân này, cả nam và nữ đều có dung mạo hơn người.

https://thuviensach.vn

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Từ bên trong huyện đường, một lão già mập béo chậm rãi bước ra, hai bên còn có người dìu mới có thể di chuyển được, lão không thể đi nhanh được, đơn giản là vì khối mỡ ngay bụng của lão quá to, khiến di chuyển khó khăn. Giọng lão khàn khàn: "Hoá ra đây là yêu nữ đã khiến con ta hôn mê sâu đó sao? Và phu quân của ả ta? Hừ, dung mạo không tệ, đáng tiếc là ngươi có phúc mà không biết hưởng, con ta sinh ra quyền quý, làm thiếp thứ ba mươi bảy của nó ngươi căn bản không chịu thiệt. Thế mà còn ngoan cố chống cự. Để rồi xem, hôm nay huyện đường sẽ có rất nhiều người vây xem, ta cho ngươi và phu quân ngươi chết trong nhục nhã. Hahaha!" Lão ta cười to, ôm cái bụng phệ mà ngồi lên ghế, đầu đội mũ quan, chuẩn bị hành án.

Đúng là đám người ngu ngốc không biết lượng sức. Nếu chuyện này mà truyền lên triều đình thì sao nhỉ? Nếu cha và ca ca biết nàng bị ức hiếp, Thái hậu và Hoàng thượng biết Lãnh Diệc Thần vô duyên vô cớ bị làm nhục thì liệu có san bằng cái nhà họ Châu không nhỉ?

Còn chưa kịp suy nghĩ xong thì Lãnh Diệc Thần đã nắm lấy tay nàng, kéo đi vào trong: "Đi thôi, nàng đứng ngây ra đó làm gì? Chẳng phải nàng muốn cho bọn họ biết mặt sao? Ta giúp nàng!"

Ừm... Không biết có phải nàng tưởng tượng hay không? Dường như tên Lãnh Diệc Thần lạnh lùng này cũng có mặt tốt đấy chứ.

"Dân nữ to gan, còn không mau quỳ xuống!" Quan huyện hét ầm lên, sau đó lại nhìn sang Lãnh Diệc Thần: "Cả tên dân thường to gan kia nữa. Ngươi là phu quân của ả tiện nhân này phải không? Còn không mau quỳ xuống cho bổn quan?"

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần vẫn không quỳ xuống, đôi mắt hắn tỏ ra hàn ý bắn ra bốn phía, âm lãnh vô cùng. Khiến ngay cả quan huyện cũng phải sợ đến run người.

https://thuviensach.vn

"Thê tử của ta cũng không cần phải quỳ. Bản... Ta không quỳ thì nàng cũng không cần quỳ!"

"To gan!" Lão đập tảng đá hình chữ nhật xuống bàn một cái, tạo ra tiếng vang chấn động huyện đường: "Chỉ là dân đen mà dám ăn nói hỗn hào với bổn quan. Người đâu, còn không mau khiến bọn chúng quỳ xuống cho quan, quỳ đến khi nào chúng gãy chân thì thôi."

Lập tức có người nghe lệnh, hai tên thị vệ tiến đến, đẩy nàng và hắn xuống, ép phải quỳ.

"Hỗn xược." Nàng hét lên một tiếng, ống tay áo phất lên, phóng kim châm vào huyệt đạo của bọn họ, khiến họ bất động: "Tri huyện to gan, làm quan mà hà hiếp dân, bốc lột của dân, khiến dân ngày ngày ăn không ngon, ngủ không yên. Bản cô nương thấy ngươi cũng nên từ quan đi thôi, trở về làm ruộng đi lão già. Ngay cả con trai ngươi cũng ỷ lại vào ngươi, suốt ngày ve vãn cô nương nhà lành, đã có ba mươi sáu thị thiếp rồi mà vẫn không đủ thoả mãn, còn đi đến hà hiếp ta. May sao bản cô nương võ công cao cường nên tránh thoát được một kiếp. Nay ngươi lại vì chuyện này là đem bọn ta làm trò cười cho thiên hạ, chưa kể là phu quân ta còn vô tội. Ngươi làm vậy... Công đạo ở đâu, luật pháp triều đình ở đâu?"

Phượng Dạ Hi vừa dứt lời, dân chúng vốn đứng xem kịch ở ngoài cửa đột nhiên hưởng ứng không ngừng. Chính bọn họ cũng đã chịu áp bức lâu rồi mà không dám nói ra. Nay đã có người nói giúp, đương nhiên là họ sẽ hết lòng hưởng ứng rồi.

Mà Lãnh Diệc Thần nghe nàng nói vậy cũng rất hài lòng. Vốn tưởng nàng chỉ là một tiểu thư khuê cát chân yếu tay mềm. Thế nhưng ngược lại với những gì hắn biết. Từ sau lần tự tử chết đi sống lại đó, tiểu thư nhà họ Nam Cung như thay đổi hoàn toàn, mặc dù vẫn cầm kì thi hoạ tinh thông, thế nhưng bộ dạng yểu điệu trước kia đã hoàn toàn biến mất. Nàng giống như một nữ hiệp vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng xem ra nàng cũng không đơn giản. Không những tính cách thay đổi mà ngay cả võ công cùng nội lực cũng lợi hại như vậy. Chuyện này hắn sẽ sai người đi điều tra sau, còn bây giờ phải tận lực cùng nàng đùa vài trận cái đã... Vì không lâu sau đó, kế hoạch trả thù cũng đã bắt đầu rồi. Đến lúc đó hắn chắc chắn không còn được vui như vây giờ đâu.

Quan huyện nghe Phượng Dạ Hi nói vậy liền tức đến điên người, lão thét to: "Dân nữ to gan, ngươi hại con ta bị thương, rồi lại hại nó trúng độc khiến nó hôn mê sâu, đã một đêm rồi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Bây giờ còn đến đây vu oan cho bổn quan, bắt bổn quan phải từ chức ư?" Quan huyện gần như đã tức lắm rồi, lão chỉ vào nàng và hắn: "Người đâu, còn không mau bắt đôi gian phu dâm phụ này lại. Lúc nãy ả tiện nhân này còn hỏi bổn quan công đạo ở đâu, luật pháp ở đâu ư? Quan sẽ trả lời cho người biết. Huyện này là của quan, tất cả mọi thứ trong huyện đều là của quan, công đạo là quan ban, luật pháp cũng là do quan ban. Cho nên hôm nay quan có quyền đánh hai người các ngươi đến chết. Dám đắc tội với quan, người đâu còn không mau kéo xuống?"

"Vâng thưa quan!" Lần này không phải là một là hai, mà là cả tốp thị vệ tiến đến, lúc nãy hai người tiến lên bắt mà không thành, lại còn bị nàng dùng kim châm làm cho bất động, bọn họ liền kinh sợ võ công của nàng, cho nên mới tiến lên nhiều như vậy.

"Khoan đã!" Lãnh Diệc Thần đột nhiên lên tiếng: "Luật pháp không phải do ngươi ban, công đạo cũng không phải do ngươi ban. Tất cả là do triều đình ban. Ngươi chỉ là một quan huyện nhỏ mà cũng dám đắc tội với ta và thê tử?"

"Hừ, tiểu tử to gan. Vắt mũi chưa sạch mà ở đó thuyết giáo với ta. Người đâu, bắt hắn đem xuống giam chung với tiện nhân này luôn."

"Oa oa oa, Hi nhi nàng xem, bọn chúng dám bắt nạt ta. Bọn chúng muốn bắt giam chúng ta." Đột nhiên Lãnh Diệc Thần oà khóc. Hắn làm như

https://thuviensach.vn

vậy là có nguyên do cả, mà hắn chắc rằng nàng sẽ hiểu được điều này.

Phượng Dạ Hi nãy giờ cùng hắn phối hợp diễn kịch, đột nhiên hắn khóc oà lên như vậy nàng còn tưởng là tên ngốc xuất hiện rồi. Nhưng không, hắn mãi mãi không thể trở thành tên ngốc được, dù có giả dạng giống đến đâu thì nàng vẫn nhận ra. Lãnh Diệc Thần này từng là Thái tử, khác một trời một vực với Lãnh Diệc Thần ngốc nghếch vô ưu vô lo.

Mà hắn đã chủ động giả ngốc như vậy rồi thì cũng là thông báo cho nàng. Đã đến lúc nên hạ màn cờ này xuống được rồi.

"Chàng nói đúng, ngươi chỉ là một quan huyện nhỏ nhoi, có tư cách gì mà đụng đến bọn ta?" Nàng ngước mắt lên nhìn lão, muốn bao nhiêu lạnh lùng liền có bấy nhiêu, thật giống với bộ dạng của Lãnh Diệc Thần lúc nãy. Khiến cả huyện đường run sợ.

Quan huyện cố tỏ vẻ dững dưng, lão liếc lại nàng: "Hừ, lại làm ra vẻ thanh cao. Chẳng qua chỉ là một dân phụ có nhan sắc xinh đẹp một chút liền nghĩ mình là phượng hoàng rồi sao? Còn có tên phu quân của ngươi chẳng qua cũng chỉ là một tên ngốc vô dụng mà thôi. Bám váy thê tử! Hahaha"

Thần tình nàng lạnh lùng nhìn xung quanh, Lãnh Diệc Thần vội nháy mắt với nàng một cái, Phượng Dạ Hi lập tức hiểu ý. Nàng mò vào ống tay áo, lấy ra một thẻ bài.

"Lệnh bài của Lan Lăng Vương phủ ở đây, các ngươi còn không biết quỳ xuống bái kiến Lan Lăng Vương gia?"

Cả huyện đường kinh ngạc hét ầm lên. Vô số lời bàn tán xôn xao. Lão quan huyện run rẩy lùi về phía sau, chỉ tay vào nàng: "Không thể nào, sao tên ngốc đó lại có thể là Lan Lăng Vương gia được? Không thể nào, không thể nào?"

https://thuviensach.vn

Nàng cười lạnh: "Ngươi chưa từng nghe qua sao? Lan Lăng Vương là một tên ngốc."

Trong lúc lão còn hoang mang thì dân chúng cùng binh lính đã nhanh chóng quỳ rạp xuống, đồng loạt hô to: "Tham kiến Lan Lăng Vương gia."

"Thay mặt Vương gia, ta miễn lễ cho các ngươi!"

Nàng thay mặt hắn nói, vì hiện tại Lãnh Diệc Thần không tiện để lộ thân phận. Tên ngốc không hề xuất hiện, cho nên hiện tại là Thái tử Lãnh Diệc Thần đang giả ngốc, nếu hắn lên tiếng thì mọi chuyện sẽ hỏng hết. Chuyện này có liên quan đến tính mạng của hắn, cho nên nàng phải che giấu cho tốt. Còn là vì tên ngốc phu quân nhà nàng nữa.

"Tạ ơn Vương gia!" Nói xong bọn họ đều đồng loạt đứng lên.

Phượng Dạ Hi đi đến cạnh quan huyện, lúc này lão ta đã kinh ngạc đến độ té ngã xuống đất, miệng còn lấp bấp không ngừng. Thấy nàng đi đến, lão liền nói: "Không đúng, nếu như tên ngốc đó là Lan Lăng Vương gia, vậy thì ngươi là..."

"Thê tử của chàng. Tên ta là Nam Cung Dạ Hi, đồng thời cũng là Lan Lăng Vương phi." Nàng cười, đứng trên cao nhìn lão nhỏ bé: "Chuyến đi đến Giang Nam lần này là phụng mệnh Hoàng thượng đi thám thính dân tình một chút. Thế nhưng lại gặp phải tên quan huyện chả ra gì như ngươi. Haizz, lão già à, bản Vương phi khuyên ngươi sớm nên khăn gói ra đi đi, đừng đến Hoàng thượng truyền lệnh xuống, như vậy sẽ không yên đâu." Nụ cười mỉa mai treo trên khoé môi, nàng nháy mắt với Lãnh Diệc Thần, hài lòng vô cùng.

Mà Lãnh Diệc Thần thấy vậy cũng cười, trong mắt hắn lúc này là ngàn vạn sủng ái dành cho nàng.

"Hoan hô Vương gia, hoan hô Vương phi."

https://thuviensach.vn

Dân chúng nghe tin lão quan huyện bấy lâu nay bức bách bọn họ sắp về hưu liền vui mừng đến độ suýt nữa thì phá sập cổng mà tung hô nàng và hắn. Thấy vậy, cả hai không hẹn mà cùng nhìn nhau, hợp ý vô cùng.

"Không không, ta không tin, ta không tin!" Lão quan huyện miệng lẩm bẩm không ngừng: "Các ngươi là đồ giả, các ngươi lừa gạt, gạt người. Các ngươi vốn chẳng phải là Vương gia, Vương phi gì cả, lệnh bài đó cũng là giả."

Một thầy đồ từ xa đi đến, nhìn thấy vậy liền nói: "Haizz, lão quan huyện ạ. Có lệnh bài giả nào mà làm bằng Ngọc băng sơn ngàn năm không? Còn có dấu ấn của Hoàng thượng tự tay khắc ở đây. Lão nên nghe lời Vương gia và Vương phi đi."

Nàng cười, quả nhiên người dân nơi đây vô cùng hiểu biết. Thầy đồ kia thoạt nhìn qua cũng đã cao tuổi, nhưng mắt lại sáng như vậy, chắc chắn là đọc qua rất nhiều sách rồi đây.

Phượng Dạ Hi đi đến cạnh Lãnh Diệc Thần, đỡ hắn dậy: "Đi thôi, về phủ của chúng ta nào!"

Hắn nhìn nàng cười ngốc nghếch, cùng nàng bước những bước dài trên con đường về phủ.

Lãnh Diệc Thần à, chàng nếu không muốn nói cho ta biết vậy thì ta sẽ không hỏi. Ta sẽ đợi, đợi đến khi nào chàng chủ động nói cho ta nghe tất cả mọi chuyện, vậy thì ta sẽ lắng nghe chàng nói.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cùng Nhau Uống Chén Rượu, Ngắm Sao Trời

Về đến phủ đệ, người dân xung quanh cũng đã nghe được tin ở trên huyện đường, vì vốn dĩ tin tức ở Giang Nam còn nhanh hơn cả ngựa phi cơ mà.

Từ khi biết nàng và hắn là Lan Lăng Vương gia, Lan Lăng Vương phi thì hàng xóm liền đối đãi khách sáo hơn bình thường rất nhiều. Nhưng mà cũng vì vậy mà mất đi tình nghĩa xóm giềng, làm nàng buồn không thôi.

Có đôi lúc nàng ngồi than với Lãnh Diệc Thần rằng: "Có phải chúng ta đã công bố thân phận hơi sớm không? Đợi thêm vài ngày nữa cũng có sao đâu. Bây giờ chàng xem, tất cả mọi người đều khách sao với chúng ta." Nàng buồn bực bĩu môi.

Lãnh Diệc Thần cười, cũng ngồi tán ngẫu với nàng: "Thật ra mà nói thì không sớm cũng không muộn. Mọi chuyện cũng do duyên số của nó cả. Nàng công bố sớm hay muộn gì cũng vậy thôi. Bọn họ đối đãi khách sáo với nàng đó là do bọn họ không dám đắc tội triều đình mà thôi."

"Nhưng mà..."

"Thôi được rồi, nàng đừng nghĩ nhiều nữa. Ta đi nấu cơm!"

Từ lúc ở huyện đường trở về cũng đã năm ngày trôi qua. Trong năm ngày này, ngày nào cũng là Lãnh Diệc Thần lạnh lùng ngự trị, hoàn toàn không thấy bóng dáng của tên ngốc đâu cả. Mà nàng cũng không tiện hỏi

https://thuviensach.vn

hắn. Vì hắn đã không muốn nói, cho dù nói có hỏi thì hắn cũng chỉ sẽ lập lờ cho qua mà sẽ không nói thật với nàng.

Vì vậy cho nên nàng sẽ chờ đến lúc hắn tự nói!

Nhưng quả thật là nàng nhớ tên ngốc đến phát điên rồi. Rất muốn nghe hắn nũng nịu gọi nàng là nương tử, rất muốn cùng hắn đùa nghịch một hồi.

Vì vậy, sau khi ăn xong sơn hào hải vị do Lãnh Diệc Thần làm ra. Ngắm bóng lưng hắn rửa bát, nàng liền nhớ đến bóng lưng của Lãnh Diệc Thần ngốc mỗi khi hắn kéo nàng đi. Suýt nữa thì buộc miệng nói: "Khi nào thì ngốc tử của ta mới xuất hiện?" Nhưng may mà câu nói đó không thoát ra khỏi miệng nàng. Nếu không thì sẽ có hoạ lớn xảy ra.

Mà Phượng Dạ Hi cũng tin rằng, Lãnh Diệc Thần lạnh lùng này chắc chắn đã biết nàng đang nghi ngờ, thậm chí là biết thân phận thật của hắn. Vì nàng cảm nhận được, nếu tên lạnh lùng này đã lên làm Thái tử được thì chắc chắn hắn phải vô cùng mưu mô. Chỉ là vì sao hắn lại không hoán đổi lại, cũng chẳng tỏ vẻ lo lắng gì. Mà ngược lại ngày nào cũng xuất hiện trước mặt nàng, dửng dưng như không?

Hay là hắn cố tình để cho nàng biết?

"Lãnh Diệc Thần."

Hắn đang rửa bát liền quay lại: "Có chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn gọi chàng một chút."

Vốn chính là tính hỏi chàng vài chuyện, thế nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu nên ta mới tìm đại một cái lí do như vậy.

"Từ nay về sau gọi ta là Thần Thần đi."

https://thuviensach.vn

Câu nói đó của hắn làm nàng thẫn thờ cả đêm. Cái gì mà Thần Thần cơ chứ? Tên này có bệnh sao?

Phủ đệ này có ba viện, lúc đầu tên ngốc đòi một mực ngủ chung với nàng cho nên hai viện kia hoàn toàn không cần dùng đến. Thế nhưng giờ đây Lãnh Diệc Thần không còn là tên ngốc nữa, hắn là một kẻ lạnh lùng. Mà cũng thật kì lạ, sau khi làm chuyện đó với nàng xong hắn ta liền tự động xách gối sang viện khác ngủ. Tuy hằng ngày vẫn nói chuyện với nàng như thường, còn nói những câu làm người ta đỏ mặt, thế nhưng hắn sẽ không bao giờ đến phòng nàng vào đêm.

Điểm này thật khác với tên ngốc. Cũng làm Phượng Dạ Hi tin tưởng hắn ta hơn, thế nhưng hôm nay Lãnh Diệc Thần lại nói câu đó, khiến nàng tâm trí rối loạn, cả đêm không ngủ được.

Bây giờ trời đã vào xuân, thế nhưng vẫn không tránh khỏi cái lạnh run người. Phượng Dạ Hi khoác lên áo choàng lông cừu ấm áp, mở cửa phòng ra, đón nhận từng luồng gió lạnh tạt vào người.

Xuân tới, trăm hoa đua nở. Hoa viên của phủ này có trồng rất nhiều hoa đào, vì là mùa xuân nên chúng nở rộ, cành lá xum xuê che phủ cả một vùng trời. Cộng với ánh sáng trăng đêm sáng rực huyền ảo, càng tăng thêm vẻ đẹp cho cảnh vật nên đây.

Đúng như người ta nói, Giang Nam đẹp thật!

Phủ không lớn nhưng cũng không nhỏ, trong phủ vốn chỉ có hai người là nàng và Lãnh Diệc Thần, bây giờ hắn chắc cũng đã ngủ say rồi.

Phượng Dạ Hi mỉm cười, mũi chân điểm một cái liền phóng lên cành đào lớn nhất. Sau khi đã ngồi yên, nàng phóng mắt ra xa nhìn khắp nơi, cảnh vật yên tĩnh không một bóng người. Chỉ có thực vật và trăng sáng, nay lại có thêm nàng. Đôi chân nàng đung đưa từng nhịp, miệng ngân nga câu hát, mái tóc xinh đẹp theo gió tung bay.

https://thuviensach.vn

Lúc này đây chỉ có một mình nàng. Phượng Dạ Hi đột nhiên rất muốn hát thật to chứ không phải là hát nhỏ như này. Hít vào một hơi, nàng cất tiếng hát:

"Hoa nở rồi lại tàn, người đến rồi lại đi,

Giữa dòng đời tấp nập, hai ta lạc mất nhau.

Kí ức ngày nào đã nhạt phai, người có còn nhớ ta?

Từng cơn gió lạnh thổi qua, không ai ở bên che chở.

Tàn hoa năm ấy thật đẹp, như chuyện tình đôi ta.

Lời hứa khi xưa, liệu người có còn nhớ?

Người nắm tay ta, cùng ta an giấc nồng,

Ta nắm tay người, cùng người đi đến muôn phương,

Tiếc thay tiếc thay, tất cả chỉ là quá khứ.

Bởi giờ đây, đôi ta lướt qua nhau, như hai người xa lạ,

Chẳng ai nhớ ai, chẳng ai quen ai."

Nàng rất ít nghe nhạc, nhưng bài hát này là do bạn thân của nàng sáng tác ra. Nàng ấy cứ bắt nàng phải nghe mãi, cho nên thành ra đây cũng là bài hát duy nhất mà nàng thuộc.

"Hát hay lắm."

Giọng nói từ dưới đất vọng lên. Phượng Dạ Hi hướng mắt xuống phía dưới liền thấy Lãnh Diệc Thần đang đứng đó, tà áo hắn tung bay, gương mặt yêu nghiệt nở nụ cười làm mê đắm lòng người.

https://thuviensach.vn

Nàng thấy vậy cũng cười, nhảy xuống phía dưới: "Tên ngốc này, trời lạnh như vậy mà chàng đi ra ngoài không khoác áo choàng vào." Nàng cởi áo choàng của mình xuống, khoác lên người hắn: "Thật ngốc mà!"

Sắc mặt Lãnh Diệc Thần lập tức tối đen, hắn lạnh lùng cởi áo choàng ra trả lại cho nàng: "Ta không lạnh, nàng thân nữ nhi yếu đuối, áo choàng này nàng giữ lấy mà dùng." Hắn xoay người đi về phòng, trước khi đi còn không quên nói: "Đêm đã khuya rồi, nàng cũng nên trở về phòng nghỉ đi."

Phượng Dạ Hi thấy như vậy liền biết là mình phạm sai lầm rồi. Trong mơ hồ nàng lại đem hắn thành tên ngốc. Bởi vậy Lãnh Diệc Thần mới giận dữ như vậy. Nhưng mà tại sao chứ? Vốn dĩ nàng và hắn cũng đâu thân thiết gì, có cần làm quá vậy không?

Nhưng không thể không nói, mấy hôm nay quả thật hắn đã chăm sóc nàng rất tốt. Đồ ăn hắn nấu cũng rất ngon. Cho nên Phượng Dạ Hi không thể kiềm được mà sinh lòng áy náy.

"Khoan đã."

Bước chân Lãnh Diệc Thần từ từ dừng lại: "Có chuyện gì?"

"Dù sao ta cũng ngủ không được. Chàng ra đây chắc cũng ngủ không được, đúng không? Vậy thì chúng ta ngồi nói chuyện chút đi!"

"Nói chuyện?" Hắn từ từ quay mặt lại: "Giữa đêm khuya thế này?"

"Nếu không nói chuyện cũng được." Nàng ấp úng: "Chàng có biết uống rượu không?"

"Biết." Hơn nữa tửu lượng còn rất tốt.

Nàng như mở cờ trong bụng, lập tức nói: "Vậy chàng chờ ở đây, ta đi lấy rượu rồi chúng ta cùng uống. Cảnh đêm nay lại đẹp thế này, ngủ sớm

https://thuviensach.vn

thì tiếc lắm." Lời vừa dứt đã không thấy người đâu. Phượng Dạ Hi dùng khinh công phi vào phòng lấy vài hủ rượu mà lúc sáng mấy bác nhà bên vừa tặng. Khẳng định sẽ rất ngon.

Lãnh Diệc Thần dõi theo bóng nàng đi, khoé miệng dần câu lên thành một hình vòng cung. Đây là nàng đang tìm cách khiến cho hắn vui sao, nàng đang áy náy? Quả thật lúc nãy bị nàng coi thành tên ngốc, đột nhiên tim hắn liền co rút, có chút đau. Không muốn nàng phát hiện vẻ kì lạ của mình nên mới vội đi vào phòng, ai ngờ nàng lại gọi hắn lại.

Mà quả thật, Lãnh Diệc Thần hắn cố tình để lộ thân phận cho nàng biết. Vì hắn xác nhận mình có chút thích nàng, thậm chí là yêu, không muốn bị nàng coi thành tên ngốc vô dụng kia, cho nên hắn mới làm như vậy. Nếu nàng biết thân phận của hắn thì cũng chả sao, vì có như vậy thì kế hoạch vẫn được tiếp tục thôi.

Bấy lâu nay hắn vẫn dùng nội lực, ép không cho tên ngốc ấy xuất hiện. Bây giờ xem ra... Tên ngốc đó đã yếu lắm rồi!

Nhìn cây hoa đào to lớn kia, hắn dùng khinh công phóng lên. Ngồi ở vị trí của nàng lúc nãy mà quan sát xung quanh. Quả thật đúng như nàng nói, cảnh vật đêm nay thật đẹp.

Đúng lúc này, Phượng Dạ Hi cầm vài hủ rượu đi ra. Nàng nhìn hắn cười một cái sau đó cũng phóng lên ngồi cạnh hắn.

Nàng đặt mấy hủ rượu lên cành cây. Hai người ngồi kế nhau như lại im lặng vô cùng. Chính Lãnh Diệc Thần đã phá vỡ bầu không khí này.

"Bài hát lúc nãy của nàng hay lắm. Lúc trước nàng từng hát ru cho ta nghe bài này, đến giờ ta vẫn chưa biết được tên của nó."

"Bài hát đó à?" Nàng nghĩ nghĩ: "Bài hát này là do một vị bằng hữu của ta sáng tác nên, tuy nhiên vị bằng hữu ấy vẫn không nói tên của bài hát

https://thuviensach.vn

này là gì. Nên ta không biết!"

"Vậy chi bằng để ta đặt tên cho nó đi. Nàng thấy sao?"

Phượng Dạ Hi gật đầu. Dù sao bài hát hay như vậy mà không có tên, nàng vốn đã tính đặt lâu rồi nhưng vẫn không biết nên đặt tên gì.

"Niệm cố nhân."

"Niệm cố nhân?"

"Đúng vậy."

Nàng nghe xong cái tên này liền cười: "Hay hay, tên hay lắm. Niệm cố nhân, ta rất thích." Nói xong nàng liền cầm lên một hủ rượu đưa cho hắn, chính mình cũng lấy một hủ: "Ngồi nói chuyện không thì chán lắm, chi bằng chúng ta chơi một trò chơi đi."

Lãnh Diệc Thần ngẩn ngơ nhìn nàng, gương mặt xinh đẹp ngây thơ đang nhìn hắn mà cười, nụ cười này cũng thật quá ấm áp, bất tri bất giác hắn nói: "Được, nàng muốn chơi trò gì ta cũng chiều." Hắn đưa tay tiếp lấy bình rượu.

"Vậy chúng ta thi uống rượu. Mỗi người chúng ta được quyền hỏi người kia những gì mình thích, mỗi câu hỏi đều được đổi bằng một ngụm rượu. Nếu người trả lời không muốn trả lời câu hỏi của người kia, vậy thì cũng phải uống một ngụm rượu xem như bị phạt. Ai say trước thì người đó thua." Nàng cười đắc ý, ván này nàng thắng chắc rồi, vì khi xưa nàng hay đi tiệc với tổ chức, cũng uống qua vô vàn loại rượu mà không say rồi: "Ta nói trước là rượu này rất nặng, uống trong chốc lát là liền say đấy."

Lãnh Diệc Thần nghe xong gật đầu, rượu nặng cỡ nào hắn cũng uống được. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang đắc ý của nàng, nếu một chút nữa mà nàng thua thì sẽ tức đến cỡ nào nhỉ?

https://thuviensach.vn

"Vậy ta hỏi trước." Dứt lời liền đem rượu uống vào: "Thần Thần, chàng năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Vừa bước sang tuổi hai mươi ba."

"Tới chàng đó. Còn không mau uống rượu vào!"

Lãnh Diệc Thần cười khổ, uống một ngụm rượu vào: "Nàng từ trước đến giờ có thích ai chưa?"

Nàng nghe vậy ngây đơ ra một chút, một lúc sau liền nói: "Có, từng rất thích một người, nhưng gã ta là tên khốn. Hiện tại ta cũng không còn thích gã nữa. Gã chỉ lợi dụng tình cảm của ta mà thôi, còn lén lút hẹn hò với bạn thân của ta. Một lũ khốn nạn." Phượng Dạ Hi vừa dứt lời liền uống một ngụm rượu: "Còn chàng, có thích ai chưa?" Hắn là Thái tử lạnh lùng, chắc chưa thích ai đâu nhỉ.

Nào ngờ đâu, Lãnh Diệc Thần nghe câu này xong liền nhìn thẳng vào mắt nàng, một lời chân tình đều nói ra: "Lúc trước thì không thích ai. Nhưng hiện tại lại có cảm giác yêu một người."

"Này, chàng nhìn ta làm gì? Đừng nói chàng thích ta đấy nhé?" Phượng Dạ Hi cảm thấy mình lúc này đã có chút say, vì vậy mới bạo gan nói ra như vậy.

Lãnh Diệc Thần cười cười không nói, hắn lại tiếp tục uống rượu: "Người nàng thích hiện tại là ai?"

Rượu này thật mạnh, hơi men đã lên đến não, nàng không còn phân biệt gì nữa, liền đem những lời trong lòng nói ra: "Đương nhiên là tên ngốc chàng rồi. Ta thích chàng ngốc ạ!"

Lại là tên ngốc đó, tại sao, tại sao?

https://thuviensach.vn

"Tại sao người nàng thích không phải ta?"

Nhưng Phượng Dạ Hi lúc này đâu có nghe nữa, nàng đã mê man do tác dụng của rượu rồi.

Một cơn gió lớn nổi lên, cuốn đi tất cả mọi lời chất vấn của Lãnh Diệc Thần. Hơn nữa còn mang theo mùi sát khí nồng đậm. Hắn nheo mắt lại, hừ, cuối cùng cũng hành động rồi, đám chuột nhắt vô dụng này. Tên đó lại phái đám vô dụng này đến đây, thật ngu ngốc.

"Hi nhi, Hi nhi. Trời đêm gió lạnh, nàng vào phòng ngủ trước đi."

"Ừm hửm..." Phượng Dạ Hi mê man nghe lời hắn, phóng xuống định đi vào phòng thì đột nhiên... Một mũi tên xé gió phóng đến, theo bản năng sát thủ, nàng liền né sang một bên.

Trong không khí phảng phất mùi máu... Chúng kích thích các giác quan của Phượng Dạ Hi. Khiến nàng bừng tỉnh khỏi cơn say.

***

Ai đó làm ơn cho ta vài cái cmt và vote đi. Hãy fl ta nữa. Để ta có thêm động lực viết chứ, huhu.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Gặp Thích Khách

Mùi sát khí trong gió ngày càng nồng đậm. Những tiếng bước chân, tiếng người đạp gió phi đến càng lúc càng đến gần. Tiếng đao kiếm len ken va chạm nhau ngày một rõ.

Tối nay, nơi đây sẽ có một cuộc ám sát lớn!

Mà địa điểm sẽ là phủ của nàng. Chỉ là mục tiêu thì nàng không biết là ai thôi.

Lãnh Diệc Thần mắt thấy nguy hiểm đang đến gần, hắn vội vã đẩy nàng vào trong phòng: "Còn không mau đi vào phòng nghỉ đi. Ngoài này gió lạnh, để đó ta dẹp mấy hủ rượu cho."

Nàng nghe vậy cười lạnh: "Chàng đừng gạt ta, đừng tưởng ta không biết gì. Mùi sát khí nồng đậm như vậy cảnh báo rằng sắp có thích khách đến thăm chúng ta. Một mình chàng không làm được gì đâu, để ta giúp."

"Hi nhi..."

Lãnh Diệc Thần lời còn chưa nói hết thì một trận mưa tên như xé gió bay đến. Cả hai lập tức đứng sát vào nhau, vào lúc này an toàn là trên hết. Phượng Dạ Hi vung tay, dùng nội lực tạo thành một chưởng đánh tan những mũi tên kia. Nàng đạp gió phóng lên không, kéo cả Lãnh Diệc Thần theo.

https://thuviensach.vn

Cả hai xoay vài vòng trên không để tránh ám khí rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Đúng lúc này, sắc mặt Lãnh Diệc Thần đột nhiên tái nhớt, hắn đau đớn ôm lấy ngực, cảm giác đau đến xé ruột xé gan này quả thật không dễ chịu chút nào. Bất tri bất giác té gục xuống nền đất lạnh.

Phát hiện điểm bất thường của hắn, nàng vội chạy đến: "Chuyện gì vậy? Chàng không sao chứ?"

Mà quả thật lúc này Lãnh Diệc Thần có chút bất ổn. Tên ngốc ngự trong người hắn vốn rất yếu ớt, không hiểu sao vào giây phút này thần trí của hắn lại mạnh như vậy. Tên ngốc đó đang dùng mọi cách để thoát ra, hắn ta đang nuốt dần lý trí của hắn.

Thấy Lãnh Diệc Thần có vẻ không ổn, nàng vội lay hắn, miệng không ngừng hỏi han: "Chàng có ổn không? Mau ngồi dậy ta dìu chàng vào phòng nghỉ. Đám thích khách này cứ để ta lo. Mau lên, không kịp nữa đâu." Nàng lo lắng: "Chỉ vài giây nữa thôi nơi đây sẽ bị bao vây rồi. Chàng không ổn thế này thì làm sao đánh đấm gì được? Mặc dù ta biết chàng không tầm thường, nội lực cũng cao. Thế nhưng..." Nếu chàng có mệnh hệ gì thì tên ngốc cũng sẽ không chịu nổi đâu.

"Ta không sao!" Hắn gắng gượng, đưa tay sờ vào gương mặt xinh đẹp của nàng: "Nàng mau chạy đi. Bọn chúng là nhằm vào ta. Chỉ cần nàng chạy đi là sẽ bình yên."

"Không!"

"Hahaha, hay cho một màn tình thâm ý trọng của đôi phu thê các ngươi. Thế nhưng hôm nay cả hai đều phải chết ở đây!" Đúng như lời nàng nói, xung quanh phủ đệ đã bị bao vây, không một lối thoát. Tên vừa lên tiếng chính là tên cầm đầu.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Lãnh Diệc Thần đột nhiên mở to mắt, nắm chặt tay nàng: "Nương tử..."

Phượng Dạ Hi không tin vào mắt mình. Tên ngốc xuất hiện rồi, hắn đã mất tích gần hai tuần rồi. Nay trong thời khắc quan trọng này hắn lại xuất hiện. Thế nhưng xuất hiện đúng lúc này sẽ chỉ có hại cho hắn mà thôi.

"Tại sao chàng lại xuất hiện? Rất nguy hiểm có biết không?" Tuy rằng tên ngốc không xuất hiện thì nàng rất nhớ hắn, thế nhưng giờ phút này chỉ có tên lạnh lùng kia mới có thể chiến đấu được. Tên ngốc xuất hiện lúc này... Lỡ có chuyện gì thì nàng sẽ rất đau lòng!

"Nương tử đây là đang nói gì vậy?" Lãnh Diệc Thần mờ mịt: "Ta chỉ là vừa mới ngủ một chút thôi mà. Xuất hiện là sao? Chẳng phải ta vẫn luôn ở đây ư?" Dứt lời, hắn nhìn xung quanh, thấy có nhiều người vây quanh xem, Lãnh Diệc Thần nói: "Sao lại có nhiều người mặc y phục đen thế này? Bọn họ đến là để chơi cùng với chúng ta hay sao. Thật vui nha!"

Hắn không nhớ! Không nhớ gì hết sao? Tên ngốc xuất hiện thì lại không nhớ những chuyện đã xảy ra, thế nhưng tên lạnh lùng kia xuất hiện thì lại có thể nhớ được tất cả mọi chuyện. Đây là thế nào?

Tóm lại cứ bảo hắn đi vào phòng trốn trước cái đã. Tên ngốc của nàng hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ, để hắn ở lại thì rất nguy hiểm.

"Phu quân ngoan của ta. Chàng mau đi vào phòng nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc sau đó ta sẽ lại vào chơi với chàng. Ở ngoài này gió lạnh, hơn nữa đám người kia cứ để ta tiếp là được."

"Nhưng ta... Vi phu muốn ở đây cùng trò chuyện với nương tử."

Tên cầm đầu dường như đã mất kiên nhẫn, gã tung một chưởng hướng cả hai mà phóng tới. Chưởng lực rất mạnh, chỉ cần trúng là sẽ khó toàn mạng.

https://thuviensach.vn

"Nguy hiểm!"

Phượng Dạ Hi hét lên một tiếng, nàng làm động tác bảo vệ, ôm Lãnh Diệc Thần vào lòng sau đó cùng hắn lăn đi vài vòng trên đất, tránh khỏi một chưởng.

Tên cầm đầu thấy cảnh này liền cười to: "Thật không ngờ Lan Lăng Vương phi lại là người có võ công cao cường đến dường này. Thế nhưng ngươi nghĩ có thể một mình chống chọi được với chúng ta sao?" Gương mặt gã nham hiểm, ánh mắt hận thù nhìn chằm chằm vào Lãnh Diệc Thần: "Ta với ngươi không có ân oán hận thù gì cả. Cho nên ta sẽ không giết ngươi. Chỉ cần ngươi giao Vương gia ngốc cho bọn ta thì mọi sự sẽ lành, chúng ta sẽ thả ngươi bình an rời đi."

Nàng cười: "Các ngươi nằm mơ à? Chàng là phu quân của ta, há có thể để các ngươi làm hại?" Mắt phượng xinh đẹp nhìn vào tên cầm đầu, sát khí băng lãnh từ từ nổi lên, hai tay nàng dang ra hai bên, vận nội công dồn vào cả hai bàn tay, luồng khí màu trắng từ từ hiện lên, cả người nàng nhẹ bẫng, dùng khinh công từ từ phóng lên cao: "Nộp mạng đi, hôm nay ta sẽ giết hết các ngươi. Phu quân của bản Vương phi, ai cũng đừng hòng đưa chàng rời đi."

Dứt lời, nàng xoay một vòng tròn trên không, nội lực cực mạnh hướng bọn sát thủ mà phóng đến. Từng chưởng từng chưởng một, chưởng lực cứ không ngừng từ tay nàng phóng ra. Khiến bọn hắc y nhân lao xao cả lên, chúng né tránh đủ đường, cũng có nhiều tên hướng nàng đánh đến, nhưng thành công thì ít mà thất bại thì nhiều.

Chẳng mấy chốc quân địch đã bị tiêu diệt gần hơn phân nửa. Thế nhưng trên người Phượng Dạ Hi cũng tàn tạ không kém, máu từ cánh tay, bắp đùi, thậm chí là từ ngực cứ không ngừng chảy ra. Nhưng cũng may những vết thương này cũng không sâu, cho nên nàng vẫn còn chống cự được.

https://thuviensach.vn

Nàng dùng khinh công phóng lên cành cao, nhìn xung quanh một lượt, không biết trận đánh này có kinh động đến ai không nữa?

Như hiểu được sự lo lắng của nàng, tên cầm đầu nói: "Vương phi yên tâm, trước khi đến đây ta đã âm thầm cho người hạ thuốc mê toàn bộ người dân ở trấn này rồi. Bây giờ bọn họ chắc đang ngủ say như chết."

Nàng lau vết máu vẫn còn vương trên miệng, cười khinh bỉ: "Hừ, một đám mà đánh hai người, thật vô liêm sỉ."

"Dám chửi đại ca bọn ta vô liêm sỉ?" Đám hắc y nhân nghe vậy sôi sục lên, tay cầm gươm kiếm xông đến: "Xong lên anh em, giết chết tên Vương gia. Đừng sợ ả Vương phi kia, ả ta đã bị đả thương nặng nề rồi, không chống cự được lâu đâu. Đến cái mạng coi chừng còn không giữ được, huống chi là bảo vệ cho tên Vương gia kia."

Không biết ai lên tiếng nói câu đó, nhưng vừa dứt lời liền được sự hưởng ứng của biết bao nhiêu hắc y nhân. Chắc chỉ còn khoảng hai mươi tên hắc y nhân nữa mà thôi. Chỉ cần giết sạch, sau đó đưa chàng đi trốn là được.

Đúng lúc này, nàng nhớ ra một việc rất quan trọng. Hét lên với Lãnh Diệc Thần: "Trên cổ chàng có một chiếc còi, mau thổi nó đi, nhanh lên." Đó là chiếc còi mà Thái hậu đã đeo lên cổ hắn trước khi rời cung. Nó dùng để triệu tập ảnh vệ. Lúc trước vì sợ phiền nên nàng đã đuổi hết ảnh vệ đi rồi, giờ nghĩ lại quả thật cảm thấy mình ngu ngốc mà.

Tên cầm đầu nghe nàng nói vậy liền vặn vẹo: "Đừng để hắn ta thổi còi, bằng mọi giá bắt hắn lại cho ta."

"Chỉ bằng các ngươi?" Phượng Dạ Hi đang đứng kế bên Lãnh Diệc Thần, tay vịnh chặt vết thương ngăn không cho chúng chảy máu: "Có ta ở đây, ai cũng không được đụng đến chàng!"

https://thuviensach.vn

"Nương tử..." Lãnh Diệc Thần vào lúc này hoảng sợ không thôi, hắn nghe lời nàng đưa tay lên cầm chiếc còi, định bỏ vào miệng thổi. Thế nhưng đột nhiên đầu hắn đau vô cùng, ngay cả lòng ngực cũng có cảm giác khó thở: "Cứu ta, ngực ta đau, đầu cũng đau. Chẳng lẽ ta sắp chết sao?" Hắn căn bản là không còn sức lực đâu mà thổi còi nữa.

"Thời cơ tốt, còn không mau bắt hai người đó lại cho ta?"

Đám hắc y nhân xôn xao, một tên liền lẻn ra phía sau, kìm chặt Lãnh Diệc Thần trong tay, kề đao lên cổ hắn: "Đại ca nhìn xem, em bắt được tên Vương gia rồi."

"Tốt lắm, giết nó đi!"

"Ai dám?" Phượng Dạ Hi tức giận hét to, hàn ý bắn ra tứ phía, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên gần cái tên đang bắt Lãnh Diệc Thần: "Không ai có thể làm hại được chàng."

Nàng đột nhiên đứng lại, tay xoa xoa chiếc nhẫn quý báu trên tay, đây là báu vật của tổ chức, nàng tuy lấy cắp được nhưng chưa bao giờ xài thử, đến bây giờ cũng nên thử xem rốt cuộc nó lợi hại cỡ nào rồi.

"Để xem rốt cuộc là đao của ngươi nhanh hay là nhẫn trên tay của ta nhanh."

Nàng vừa dứt câu, ngón tay thon dài như ngọc liền ấn một cái lên chiếc nhẫn. Một viên đạn bay xuyên gió, nhắm thẳng ấn đường của tên hắc y nhân đó mà xuyên qua. Gã ta chết ngay tại chỗ!

Chiếc nhẫn tuy nhỏ, thế nhưng không thể không công nhận rằng uy lực của nó rất lớn. Chiếc nhẫn đó chính là một cây súng nhỏ, thế nhưng lực sát thương của nó là vô cùng cao, tên hắc y nhân vừa trúng một viên đạn liền lăn đùng ra chết, miệng ọc ra một ngụm máu tươi, chết không kịp nhắm mắt.

https://thuviensach.vn

Đao trên tay gã vô lực rớt xuống đất. Lãnh Diệc Thần cũng ngã khuỵu xuống, chỉ có điều lúc này hắn vô cùng yếu ớt. Cứ than tức ngực khó chịu. Phượng Dạ Hi bất chấp tất cả đến bên cạnh hắn xem xét.

"Này này Thần Thần, ta không cho phép chàng có chuyện đâu đấy. Tỉnh lại cho ta. Uy, đừng xỉu!"

"Đại ca, bây giờ chúng ta làm gì tiếp?" Một tên hắc y nhân đến gần tên cầm đầu hỏi nhỏ.

Lập tức, tên hắc y nhân kia bị đạp té lăn xuống đất: "Ngu ngốc, có vậy mà cũng hỏi. Giết chết hai đứa kia đi. Dù sao bên ta vẫn còn có lợi hơn. Ả tiện nhân kia bị thương nặng, tên Vương gia đó cũng đột nhiên lăn đùng ra xỉu. Còn không mau giết!"

"Dựa vào đám vô dụng các ngươi?" Đột nhiên đúng lúc này, Lãnh Diệc Thần mở bừng mắt, sát khí trong đáy mắt hắn rõ mồn một, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Không ai có thể giết được ta và nàng. Các ngươi chịu chết đi!"

Dứt lời, bàn tay hắn nhẹ nhàng xoay chuyển, ngón tay múa vài cái. Cũng không hiểu vì sao chỉ với vài động tác nhẹ nhàng như vậy mà tất cả tên địch đều ọc máu ra rồi chết tức tưởi.

Phượng Dạ Hi ngạc nhiên nhìn hắn. Nàng phát hiện ra rằng lúc này người đứng trước mặt nàng chính là tên Thái tử lạnh lùng đó, cũng không ngờ võ công hắn lại cao như vậy, chỉ với vài cái phất tay đã có thể giết chết hết hơn chục tên hắc y nhân. Nhưng lúc này Phượng Dạ Hi chợt nhớ ra rằng, tên ngốc đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất khiến nàng rất lo, buộc miệng hỏi: "Chàng... Lãnh Diệc Thần đâu rồi?"

Nói xong nàng liền biết mình lỡ lời. Vì nói như vậy chẳng khác nào là thừa nhận nàng đã biết thân phận của hắn. Thế nhưng lời đã ra khỏi miệng thì không thể thu hồi được nữa.

https://thuviensach.vn

Ngược lại với tưởng tượng của nàng, Lãnh Diệc Thần cười rất tươi, hắn nói: "Ta chính là Lãnh Diệc Thần, là phu quân của nàng cơ mà. Nàng đang nói gì thế?" Bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng: "Ngoan, chờ ở đây một chút, ta đi rồi sẽ về liền."

Mũi chân hắn nhẹ nhàng điểm liền phóng lên, bay đến chỗ tên cầm đầu. Gã ta thấy vậy sợ hãi liền nảy sinh ý định chạy trốn. Thế nhưng bàn tay của hắn nhẹ vươn ra, thành công tóm lấy cổ tên cầm đầu. Giọng nói trầm khàn vang lên: "Nói, là ai sai ngươi đến giết bản vương?" Vì chỗ này cách khá xa nơi Phượng Dạ Hi đang đứng cho nên nàng căn bản không nghe được gì cả, cũng không có phát hiện cách nói chuyện của Lãnh Diệc Thần hơi kì lạ. Là quá lạnh lùng và tuyệt tình.

Tên cầm đầu bị bóp cổ, ho khan: "Không ngờ Lan Lăng Vương gia lại là kẻ si tình như vậy. Khà khà, nếu ta không nói thì sao? Cớ sự đã như vậy, mặc ngươi chém giết!"

"Hảo." Lực đạo trong tay Lãnh Diệc Thần không tự chủ mạnh hơn vài phần: "Không cần ngươi nói, bản vương cũng biết là ai đã sai ngươi đến." Hắn kề sát tai tên cầm đầu: "Quả nhiên là huynh đệ tốt, không ngờ cuối cùng huynh ấy cũng chọn giết bản vương."

Gã ta mở to mắt, vô cùng ngạc nhiên: "Sao ngươi lại biết là Hoàng..." Chỉ là lời còn chưa kịp nói hết, cổ gã ta đã quẹo sang một bên, xương cốt gãy vụn.

Ánh mắt Lãnh Diệc Thần càng tăng thêm vài phần lạnh lùng. Nhìn cái xác chết dưới chân mình, hắn cười lạnh: "Hoàng huynh à, ván cờ này cũng nên kết thúc rồi. Đến cuối cùng, bàn cờ cũng sẽ chỉ còn lại một vua mà thôi!"

Hắn phi thân đến chỗ Phượng Dạ Hi, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Ta biết nàng có nhiều điều muốn hỏi. Ta sẽ trả lời hết. Thế nhưng trước tiên

https://thuviensach.vn

phải vào trong phòng để ta băng bó vết thương đã, toàn thân nàng đày máu rồi. Sau khi xong hết thì đi ngủ một giấc, sáng mai ta sẽ trả lời mọi chuyện cho nàng."

Lời của hắn đã thuyết phục được nàng. Mặc dù nàng đúng là có nhiều chuyện muốn hỏi, thế nhưng hắn đã nói vậy thì nàng không sao từ chối được. Chỉ để cho hắn định đoạt. Thế là Phượng Dạ Hi ngoan ngoãn để cho Lãnh Diệc Thần trị thương đắp thuốc, băng bó cho mình. Xong hết cả hắn còn bảo nàng đi ngủ, Phượng Dạ Hi cũng ngoan ngoãn đi ngủ theo lời hắn, vì bây giờ nàng cũng đã quá mệt mỏi rồi. Chẳng bao lâu sau, nàng liền chìm vào giấc ngủ say.

Thế nhưng Phượng Dạ Hi không hề hay biết rằng, sáng mai chỉ cần nàng mở mắt ra thì một tấn bi kịch sẽ ập tới. Khiến nàng trở tay không kịp.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Áp Giải Về Cung

Mang tâm trạng thắc mắc với nhiều câu hỏi, cùng với sự mệt mỏi do trận đánh lúc nãy. Những vết thương chưa lành cứ ẩn ẩn đau, Phượng Dạ Hi bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ sâu.

Lãnh Diệc Thần ngồi ở phía đầu giường, mím môi quan sát nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, cả người đầy thương tích, nhất là vết thương ngay bắp đùi khiến nàng đi lại khó khăn. Tất cả cũng đều là vì bảo vệ hắn. Nghĩ đến gương mặt quật cường của nàng và cả sự quan tâm chăm sóc trong những ngày qua, trong phút chốc Lãnh Diệc Thần liền cảm thấy cả người ấm áp vô cùng.

Thế nhưng tại sao lúc đang chiến đấu thì tên ngốc đó lại vùng vẫy đòi thoát ra, hơn nữa sức lực còn lớn như vậy? Khiến hắn không kịp trở tay mà bị chiếm lấy cơ thể. Đây chắc chắn là vì hắn ta cảm nhận được nàng đang gặp nguy hiểm cho nên mới kích động như thế. Nhưng mà... Tiếc thay cho tên ngốc đó chỉ là một phế nhân, đánh đấm không được mà còn đòi xuất hiện, hại nàng phải thương tích đầy mình bảo vệ thứ ngốc nghếch đó. Cũng may là vào phút cuối hắn lấy lại được cơ thể, mạnh mẽ áp chế giam giữ thần trí của tên ngốc, không cho hắn thoát ra. Vì vậy cho nên thế cục mới xoay chuyển, nàng mới được bình an.

Gương mặt này của nàng quả thật vô cùng khả ái. Tay hắn không tự chủ được khẽ chạm vào gò má mềm mại trắng nõn, vuốt ve nhẹ nhàng vì sợ nàng tỉnh giấc. Đôi mày phượng xinh đẹp, lông mi dày lại cong vút, đen láy

https://thuviensach.vn

như cánh quạt, khiến mỗi lần nàng chớp mắt đều làm hắn ngất ngay. Chiếc mũi thanh cao thẳng tắp, nhỏ nhỏ xinh xinh. Đôi môi đỏ mọng mê người, khi ngủ khẽ mở làm toả ra hơi thở mê người.

Lãnh Diệc Thần không kiềm được liền đặt một nụ hôn khẽ lên môi nàng. Sau đó như cảm thấy không đủ lại càng điên cuồng, muốn chiếm lấy vị ngọt bên trong khuôn miệng ngọt ngào. Chiếc lưỡi càng quấy tiến sâu vào bên trong, dây dưa chặt chẽ với chiếc lưỡi đinh hương phấn nộn của nàng. Ước chừng thời gian trôi qua rất lâu hắn mới buông ra.

Phượng Dạ Hi bị hôn nhưng không tỉnh lại, chỉ nhẹ nhàng 'ưm' một tiếng rồi quay sang chỗ khác. Tay còn bất giác vuốt ve chỗ bị hôn, rất giống mèo con. Khiến hắn không nhịn được cười. Cũng thở phào vì may mà nàng không tỉnh.

"Giáo chủ." Ngoài cửa sổ, không biết Mộc đã đứng đó từ bao giờ, cũng không biết gã có thấy gì hay chưa, vì trên mặt gã luôn mang một chiếc khăn màu đen: "Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ chờ người thôi ạ!"

Lãnh Diệc Thần phất tay: "Ta biết rồi." Hắn đi lên đi tới bên cửa sổ, nhỏ giọng: "Nguỵ quốc đã tấn công vào kinh thành rồi sao?"

"Vâng thưa giáo chủ!"

Hắn cười: "Tốt tốt! Sáng mai thế nào hắn ta cũng sai người đến đây. Tốt nhất là ngươi nên tránh xa chỗ này một chút. Đám vệ binh đó mà nhìn thấy thì phiền."

Mộc gật đầu, lại nhìn sang Phượng Dạ Hi đang ngủ say, có chút ngập ngừng nói: "Thưa giáo chủ, còn nàng ấy thì sao?"

Sắc mặt Lãnh Diệc Thần bỗng đanh lại, đôi mắt yêu nghiệt hiện lên vẻ đắn đo, thế nhưng rất nhanh lại biến mất: "Đoạn tình duyên này cũng nên dứt rồi. Mặc dù nàng không có tội, nhưng dù sao vẫn là nữ nhi của lão, để

https://thuviensach.vn

nàng ở lại thì thật có chút không an tâm. Ngươi bố trí một chút, để khi chuyện xảy ra thì đưa nàng sang Viên Niên quốc, cho nàng một số tiền định cư ở đó." Hắn nhìn nàng đang ngủ say, trong mắt loé lên một chút tàn nhẫn, nhưng nhiều hơn vẫn là tình cảm khó mà che giấu: "Ta thân mang gánh nặng trên vai, không thể bảo hộ nàng chu toàn được."

Mộc cũng là lần đầu thấy giáo chủ si tình như vậy. Gã biết tuy giáo chủ tuyệt tình, nhưng mọi chuyện ngài làm đều là vì lo cho an nguy của cô nương ấy. Thế nhưng đại cục vẫn là quan trọng hơn hết, trước mắt cứ đưa cô nương này sang Viên Niên quốc, chờ sau khi thế cục ổn định, giáo chủ đã nắm trong tay thiên hạ thì đón nàng ấy về cũng được mà.

Nghĩ vậy, Mộc liền quỳ xuống, chấp tay lại: "Xin giáo chủ yên tâm, thuộc hạ sẽ dùng tính mạng để bảo vệ cho tiểu thư."

"Được rồi, ngươi mau đi đi!"

Lời hắn vừa dứt, Mộc liền phi lên cành cao, phóng đi mất.

Lãnh Diệc Thần liền rơi vào trầm tư, hắn hắn là nên vui vẻ phải không? Đại cục sắp thành rồi, chẳng phải là nên vui vẻ sao? Thế nhưng nhìn nàng ngủ say không đề phòng như vậy, tim hắn lại có chút đau...

Sau khi ngủ một giấc ngon lành, Phượng Dạ Hi theo bản năng mở mắt ra, tỉnh ngủ. Không phải nàng tự dưng mà tỉnh, đó là vì nàng nghe ở phía ngoài có rất nhiều tiếng la hét om sòm, cả tiếng khóc la của Lãnh Diệc Thần nữa.

Khoan đã! Tiếng khóc la của Lãnh Diệc Thần? Đây chắc chắn là tiếng khóc của tên ngốc rồi. Thật là, hai người này cứ đổi qua đổi lại đột ngột như vậy làm nàng không kịp trở tay mà.

Thế nhưng tại sao tên ngốc lại khóc dữ dội thế kia? Hắn khóc nàng thật lo!

https://thuviensach.vn

Nghĩ rồi, Phượng Dạ Hi vội vàng bước xuống giường, mang hài sau đó khoác áo choàng lên người, đến y phục còn chưa kịp thay đã chạy ra xem tình hình.

Ngoài cửa, quan binh đứng chật kín, trên tay ai cũng cầm gươm, cầm giáo mà chỉa vào Lãnh Diệc Thần. Mà hắn lúc này bị té ở dưới đất, miệng khóc to, nước mắt rơi lã chã, thế nhưng không ai đến đỡ hắn dậy.

"Các ngươi đang làm gì vậy?" Nàng hét lên một tiếng liền chạy đến, đỡ hắn dậy rồi phủi bụi dính toàn thân cho hắn. Ngẩng cao đầu, nàng liếc nhìn người đang mặc giáp, cưỡi ngựa trước mặt, nói: "Đây là Vương gia đương triều, là hiền đệ của Hoàng thượng. Sao các ngươi dám làm vậy với chàng?"

Thế nhưng thiếu niên trước mặt nàng dường như không sợ, dõng dạc đáp: "Thưa Vương phi, bây giờ Vương gia đang là trọng phạm triều đình. Thực lòng vi thần cũng không muốn mạo phạm người và Vương gia. Thế nhưng đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng, thần thật lực bất tòng tâm, chỉ đành thực hiện theo lệnh. Kính xin Vương phi buông tay để chúng thần áp giải Vương gia về cung."

Lỗ tai nàng lúc này ù ù cạc cạc, dường như đã không còn nghe rõ điều gì nữa. Tại sao đùng một cái Lãnh Diệc Thần lại trở thành trọng phạm triều đình? Chẳng phải trước khi đi vẫn còn rất tốt sao, Hoàng thượng còn phái người theo bảo vệ hắn, thế nhưng tại sao bây giờ đùng một cái lại trở mặt vậy?

Mà nàng cũng dần dần ngộ ra, gần đây những chuyện phiền phức nguy hiểm cứ xảy ra liên tục. Mấy hôm trước là vụ tên Châu Húc, tối hôm qua là bị ám sát, khiến nàng bị thương đến bây giờ vẫn còn ẩn ẩn đau, đến sáng nay Lãnh Diệc Thần lại trở thành tội phạm triều đình.

https://thuviensach.vn

Tại sao những lúc quan trọng như thế này thì tên lạnh lùng kia lại biến mất không rõ tâm hơi cơ chứ? Nếu có hắn thì bây giờ không cần lo gì nữa rồi?

Phượng Dạ Hi đột nhiên phát hiện ra, hình như từ lúc nàng biết được Lãnh Diệc Thần bị đa nhân cách thì lại ỷ vào tính cách lạnh lùng kia quá nhiều.

Nghĩ vậy nàng liền nắm chặt tay, đứng lên vững vàng: "Các ngươi đừng hòng đưa chàng đi. Nếu có đưa đi cũng phải là với lễ thức của Vương gia, còn xe dành cho tù nhân kia chàng không cần phải đi lên. Hơn nữa có bản Vương phi ở đây thì không ai làm hại chàng được." Nàng nhìn chằm chằm vào thiếu niên, ánh mắt lạnh lùng vô cùng.

Gã cũng nhìn lại nàng, im lặng một lúc lâu mới nói: "Bản thừa tướng phụng mệnh triều đình, xin Vương phi mau tránh sang một bên để tránh bị vạ lay. Nay quân Nguỵ ác độc, tấn công vào Nam Nhạc hại dân chúng phải lầm than, quân Nguỵ âm mưu hòng chiếm được đất nước ta. Mà Hoàng thượng cũng đã cho người đi dò la thâm dò, tình cờ lại phát hiện nước ta có gián điệp, mà tên gián điệp đó vừa vặn lại chính là Vương gia." Đôi mắt gã hẹp dài, nhìn vào nàng vô cùng sắt bén: "Tuy Vương phi ở cùng với Vương gia, thế nhưng Hoàng thượng đã chứng minh người vô tội. Hơn nữa Vương phi người cũng là muội muội ruột của đại tướng quân đương triều, ngài ấy đã lập được vô số chiến công cho triều đình, thế nên Vương phi lại càng vô tội. Xin người hãy tránh sang một bên đi, thương thế của người nặng như vậy, mặc dù võ công có cao đến đâu cũng không đủ sức đánh bại ta đâu."

"Không." Nàng kiên cường: "Có chết ta cũng không để chàng có chuyện." Phượng Dạ Hi nàng đã nhận định trong lòng rằng tên ngốc là người nàng thích. Cho nên tuyệt đối sẽ không để hắn xảy ra chuyện. Càng không để hắn bị vu oan vô cớ như vậy: "Những ngày qua chàng đều ở cùng ta, hơn nữa chàng lại ngốc như vậy, các ngươi nghĩ người ngốc có thể làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Vương phi nương nương quả thật ngoan cố. Chẳng lại người không biết rằng giả ngốc kì thật rất dễ hay sao? Vương gia đây kì thực không hề ngốc đâu. Người đã bị lừa rồi."

Phu quân của nàng mà nàng còn không biết hay sao? Hắn ngốc thật sự, chỉ là trong người hắn có hai tính cách mà thôi. Cho nên tính tình thất thường. Điều này đã được khoa học chứng minh, cho nên nàng có thể dễ dàng nhận ra. Nhưng đám người ngu ngốc này không biết gì mà lại ăn nói hàm hồ.

Phượng Dạ Hi tiến đến lại gần tên thừa tướng kia, nàng nhớ ra rồi, gã là Hoàng Tư Mệnh, thừa tướng đương triều, rất được Hoàng thượng trọng dụng, không thua kém gì ca ca của nàng cả.

Bàn tay thon dài vung lên, lực đạo vô cùng lớn. Phượng Dạ Hi vốn định tát cho gã một cái, thế nhưng vì tối hôm qua đánh nhau kịch liệt khiến nàng đến giờ vẫn chưa hồi phục sức lực, còn có những vết thương nông sâu trên người khiến nàng đau nhức không thôi. Vì vậy lực đạo cũng không tự chủ mà nhẹ hơn rất nhiều. Chỉ chuẩn bị chạm đến bên má của gã thì một bàn tay to cầm lấy tay nàng, đẩy nàng ra xa: "Vương phi nương nương cản trở người thi hành công vụ, cũng chính là trực tiếp kháng lệnh của Hoàng thượng. Vậy thì xin thứ cho bản thừa tướng nặng tay."

Gã vừa nói xong liền phi xuống ngựa. Phượng Dạ Hi nàng còn chưa kịp định hình thì đã cảm tay trên cổ đau nhức một hồi. Trong chốc lát thần trí mơ hồ, trước mắt một màu tối đen.

Hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy là Lãnh Diệc Thần khóc rất thảm thương, hắn vô lực nhìn nàng từ từ ngã xuống mà không làm được gì. Miệng không ngừng hét 'nương tử', thế nhưng không còn ai đáp lại hắn nữa.

https://thuviensach.vn

Đừng khóc, tên ngốc của ta, đừng khóc. Ta không sao hết, nhất định sẽ cùng chàng ở một chỗ mà. Cho nên đừng khóc nữa.

Hoàng Tư Mệnh đưa tay đỡ lấy Phượng Dạ Hi, sau đó giao cho thị vệ đỡ nàng lên kiệu. Còn gã lại còng tay Lãnh Diệc Thần lại, đưa hắn lên xe tù nhân, trực tiếp áp giải về cung.

"Hồi cung!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bị Vu Khống

Đường đi từ Giang Nam về Hoàng cung phải băng qua một ngọn núi, mà đường đi xuống núi này vô cùng gồ ghề, hoang vắng. Khiến cho xe ngựa cứ từng trận từng trận mà nảy lên. Chẳng bao lâu sau, nữ nhân trong xe cũng đã mở mắt bừng tỉnh.

Khốn khiếp! Cái tên thừa tướng họ Hoàng đó lại dám khiến nàng ngất xỉu, hơn nữa còn điểm luôn huyệt cử động của nàng, khiến nàng hiện tại bất động, đến một ngón tay cũng không nhấc lên được.

Không biết tên ngốc của nàng thế nào rồi? Hắn có sợ không, có khóc không? Khẳng định là có đi!

Lúc nãy trước mặt hắn nàng ngất xỉu như vậy chắc là hắn vô cùng hoảng sợ. Lại bị coi như tù nhân mà áp giải về cung, xe tù nhân vốn là một cái lồng không có mái che, mà trời hình như sắp chuyển mưa rồi, không biết hắn làm sao đây?

Mà tại sao đột nhiên Hoàng thượng lại vu khống cho Lãnh Diệc Thần là tội phạm? Theo như lời tên Hoàng Tư Mệnh đó nói thì triều đình đã bị Nguỵ quốc đột kích, tuy đã diệt được thế nhưng để tránh hậu hoạ, Hoàng thượng đã cho người đi điều tra. Và phát hiện ra trong cung có gian tế, mà kẻ đó tình cờ lại là Lãnh Diệc Thần. Nhưng làm sao chàng ấy lại có thể là gian tế được? Hắn ngốc như vậy, đến một con kiến còn thương tiếc không dám động, sao có thể mưu sát Hoàng thượng được?

https://thuviensach.vn

Hay là do tên lạnh lùng kia làm? Chắc cũng không phải đâu, hắn dùng chung cơ thể với tên ngốc, nếu tên ngốc có chuyện gì thì hắn cũng sẽ bị vạ lay, cho nên tên lạnh lùng không có khả năng làm chuyện này được.

Hoặc là vì... Đấu đá tranh giành hoàng quyền?

Hoàng thượng muốn diệt trừ Lãnh Diệc Thần sao? Ngài sợ hắn sẽ đoạt quyền hành của mình?

Khả năng này là có thể xảy ra nhất!

"Vương phi." Giọng nói trầm trầm vang lên, kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ: "Vi thần nghĩ chắc bây giờ Vương phi nương nương cũng đã tỉnh giấc rồi. Vương phi có muốn ăn chút gì không?"

Người lên tiếng là Hoàng Tư Mệnh, cái giọng trầm trầm này của gã không thể nhầm được. Rất có khí khái, tuy nhiên lại là kẻ bắt Lãnh Diệc Thần, cho nên có thâm thù với nàng.

Phượng Dạ Hi tuy bị điểm huyệt bất động thế nhưng vẫn có thể mở miệng nói chuyện được: "Không ăn!" Nàng không do dự mà mắng chửi Hoàng Tư Mệnh: "Tên khốn nhà ngươi, ta chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm, có thể làm gì được mà ngươi lại điểm huyệt ta? Đánh ngất ta không nói, còn điểm huyệt, ngươi có còn là nam nhân không hả?"

Tuy bị mắng nặng như vậy thế nhưng Hoàng Tư Mệnh không hề giận dữ: "Chính là vi thần sợ Vương phi thoát ra sẽ giải cứu cho Vương gia, dù sao võ công của người quá cao, nếu không phải người lúc này đang bị thương thì bản thừa tướng cũng phải nhịn thua." Gã cười: "Đồ ăn thần vẫn để ở đây, ăn hay không là quyền của người. Thần xin cáo lui!"

Tiếng bước chân dần rời xa. Tuy nhiên nàng lại nhớ đến Lãnh Diệc Thần, hơn nữa trời sắp mưa. Vì vậy mới gọi gã lại.

https://thuviensach.vn

"Khoan đã!"

"Vương phi còn có chuyện gì dặn dò?"

"Trời sắp mưa, xe chở tù nhân lại không có mái che, chàng sẽ bị ướt mất. Hoặc là ngươi đổi cho chàng ngồi xe khác kín đáo hơn, hoặc là tìm một nơi để nghỉ chân đi."

"Vương phi yên tâm. Thần đã sớm sắp xếp hết rồi, Vương gia sẽ bình yên vô sự về đến Hoàng cung." Nói xong gã đột nhiên quay lại, chui vào trong giải huyệt đạo cho nàng: "Huyệt đã được giải, thỉnh Vương phi mau chóng dùng bữa." Sau đó liền rời đi.

Phượng Dạ Hi buồn bực nằm yên đó, không thèm động đũa. Tên khốn Hoàng Tư Mệnh này, một ngày nào đó nàng sẽ trả lại món thù này.

Nàng thở dài: "Ta phải ăn thôi! Để còn có sức mà đi tiếp chứ. Phải giúp chàng rửa oan." Nghĩ rồi nàng liền động đũa, ăn liên tục.

Trời cứ mưa như vậy cho đến khi về đến Hoàng cung. Tuy nhiên chỉ có mưa nhưng lại không hề có gió. Bầu trời mấy ngày này cứ u ám vô cùng, tuyệt nhiên không có một tia nắng. Sấm chớp lúc ẩn lúc hiện. Tất cả mọi thứ cứ như là điềm báo, một điềm báo về tương lại đen tối.

Trên đại điện, Hoàng thượng Lãnh Thiên Hựu ngồi trên ngai vàng, Thái hậu ngồi sau rèm che khóc vô cùng sầu thảm. Quan binh hai họ đều đứng thành hai hàng, chừa ra một lối đi ở giữa. Mà cha nàng cùng ca ca hôm nay cũng có mặt.

Vừa vào đến Hoàng cung thì cha cùng ca ca đã cho người đến đón nàng, họ đưa nàng vào điện nghĩ ngơi, lại cho nàng thay y phục, sau đó cả ba mới đi đến đây. Hiện tại Phượng Dạ Hi đang ngồi nhìn ra phía ngoài, chờ một bóng hình xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần bị người ta giải vào điện, hắn mặc y phục của tù nhân, khắp người dơ bẩn nhếch nhác, hoàn toàn không có phong thái của một Vương gia sống trong nhung lụa ngày trước. Trên mặt hắn là vẻ bàng hoàng, nước mắt cứ không ngừng rơi. Bước đi loạng choạng như một đứa trẻ mới tập đi. Đến gần Lãnh Thiên Hựu, hai tên lính giải hắn đi đẩy một cái, ép buộc Lãnh Diệc Thần quỳ xuống.

Hắn té ngã, đầu gối đập xuống đất đau vô cùng, nhìn thấy Hoàng huynh mình kính yêu nhất đang ngồi phía trên, hắn khóc oà lên: "Hoàng huynh, bọn chúng ức hiếp đệ. Huynh mau đánh bọn chúng cho đệ. Huhuhu, đánh bọn chúng đi!"

Thế nhưng đáp lại sự cầu xin của Lãnh Diệc Thần, Lãnh Thiên Hựu mang một bộ mặt vô cùng lãnh đạm nhìn vào hắn: "Câm miệng, ở đây không có hoàng huynh hoàng đệ gì cả. Ngươi là tội phạm triều đình. Cấu kết cùng giặc Nguỵ mưu hại trẫm, đưa quân vào tấn công kinh thành, khiến dân chúng thống khổ lầm than. Ngươi biết tội chưa?"

Lãnh Diệc Thần giương đôi mắt ngơ ngác vô hồn nhìn Lãnh Thiên Hựu, nức nở mở miệng: "Huynh đang nói gì thế? Đệ nào có cấu kết giặc Nguỵ, mà Nguỵ là ai? Sao đệ lại không biết? Chẳng lẽ hoàng huynh lại đang đùa với đệ như lúc nhỏ sao? Nhưng đệ mệt lắm, đi cả đoạn đường dài về lại bị nhốt trong cái lồng đó, đệ mệt lắm, huhu. Huynh không an ủi đệ lại còn mắng đệ, hoàng huynh xấu xa, đệ ghét huynh." Hắn gục đầu xuống đất khóc nức nở, khiến người nhìn có chút xót xa.

Phượng Dạ Hi thật sự không thể nhìn nổi cảnh này nữa, nàng bất chấp phụ thân ngăn cản, đứng bật dậy: "Thưa Hoàng thượng, ta có chuyện muốn nói." Nàng đi đến chính giữa đại điện, vuốt ve khuôn mặt đẫm nước mắt của Lãnh Diệc Thần, an ủi hắn đừng lo. Sau đó lại nhìn thẳng vào Lãnh Thiên Hựu, tay chấp lại: "Ngài là một vị vua anh minh. Ta không tin ngài lại trách nhầm chàng. Lãnh Diệc Thần chàng ấy kì thực vô cùng ngốc, đến cả thay y phục mà chàng còn không biết, huống chi là cấu kết cùng giặc

https://thuviensach.vn

Nguỵ. Ngài là hoàng huynh của chàng ấy, chắc chắn là hiểu rõ chàng hơn ai hết. Chàng hiền lành vô cùng, sao lại làm chuyện tày trời như vậy? Nhưng nếu ngài cứ khăng khăng buộc tội chàng như vậy, xin bệ hạ hãy nói xem, bằng chứng đâu mà bệ hạ lại kết tội chàng như vậy?"

"Hi nhi." Trần Quốc Công vội vàng chạy lên, nắm lấy tay nàng, kéo nàng cùng quỳ xuống: "Xin bệ hạ lượng thứ. Hi nhi nó còn nhỏ, không hiểu chuyện!"

Phượng Dạ Hi giằng tay ra: "Sao phụ thân lại nói con như vậy. Chàng vô tội thế nhưng Hoàng thượng lại buộc tội vô cớ, thân là thê tử con phải lấy lại công bằng cho chàng." Nàng nhìn Lãnh Diệc Thần: "Huống chi chàng ấy còn ngốc như vậy, không biết gì cả. Nếu con cứ bỏ mặc chàng như vậy thì còn ai lấy lại công bằng cho chàng nữa?"

"Hàm hồ! Người đâu còn không mau lôi Vương phi xuống. Trẫm phạt Vương phi cấm túc ở phủ Trần Quốc Công ba tháng, không có lệnh của trẫm thì không được phép ra khỏi phủ nửa bước." Lãnh Thiên Hựu gần như là thét lên. Gã gai mắt nàng lâu rồi nhưng chưa có cớ buộc tội, vì Phượng Dạ Hi đã chọc đến Nhu phi của gã. Thế nhưng nàng là muội muội của Nam Cung Hạo, không thể đắc tội.

Thái hậu nghe vậy loạng choạng đứng lên, gương mặt đã già đi mấy phần, bà khóc đến sưng mắt, lúc này mới chậm rãi nói: "Hựu nhi, ta không cho phép con cấm túc Hi nhi, con bé có làm gì nên tội? Thần nhi có tội, ta cũng đã cầu xin con xử nhẹ cho nó, thế nhưng con cứ một mực xử nặng. Nay lại cấm túc luôn Hi nhi là thế nào? Nếu lần này con không nghe ta, bà già này sẽ chết cho coi!"

Lãnh Thiên Hựu không ngờ Thái hậu lại đứng ra bảo vệ cho nàng như vậy. Vốn lúc ban đầu bà ấy biết tin Lãnh Diệc Thần đang bị giải về cung theo quy chế của một tội phạm thì đã rất tức giận, đến nỗi thổ huyết. Thái hậu một mực không đồng ý cho Lãnh Thiên Hựu xử tội hắn, thế nhưng mặc

https://thuviensach.vn

dù bà lạy lục van xin gã cũng không chịu. Nói là vì tốt cho dân, tốt cho nước. Còn đưa ra vô số bằng chứng chứng minh là Lãnh Diệc Thần có tội, cấu kết quân Nguỵ mưu phản triều đình, hắn muốn hại gã, muốn giết gã để chiếm lấy ngai vàng. Sau khi Thái hậu nghe vậy liền không tin, tức đến mức ngất xỉu.

Gã đau lòng nhìn Thái hậu khóc đến sưng mắt, dù sao cũng là mẫu thân thân sinh của gã, Lãnh Thiên Hựu liền mềm lòng: "Mẫu hậu à, người đừng khóc nữa đã."

"Làm sao mà ngưng khóc được, con có biết những gì con làm hôm nay đã chính thức chia cắt tình huynh đệ của các con không?" Bà khóc không ngừng: "Bà già này đã dùng cả cuộc đời để nuôi hai đứa khôn lớn. Vốn muốn cả hai giúp đỡ lẫn nhau, bảo hộ cho nhau. Huống chi đệ đệ của con lại ngốc như vậy mà con lại..."

Nam Cung Hạo cảm thấy tình huống khó xử hơn rồi nên liền đứng dậy, đi đến trước mặt Lãnh Thiên Hựu: "Thiên Hựu, ta nghĩ ngươi nên bình tĩnh một chút. Nếu muội muội của ta có chuyện, vậy thì ngươi cũng đừng nghĩ lại tiếp tục làm bằng hữu tốt với ta nữa." Nam Cung Hạo vốn là bằng hữu tốt của Lãnh Thiên Hựu, thế nhưng vì sự việc của Trương công công và sư phụ của Nam Cung Hạo nên cả hai có chút xa cách, tuy nhiên cuối cùng vẫn trở thành bằng hữu tốt như cũ.

Lãnh Thiên Hựu nghe vậy liền giao động, hết nhìn Phượng Dạ Hi, nhìn Thái hậu rồi lại nhìn sang Lãnh Diệc Thần: "Ta biết rồi, huỷ lệnh cấm túc của Lan Lăng Vương phi. Thế nhưng cuộc thẩm vấn của Thần đệ vẫn phải tiếp tục." Dứt lời gã liền quay sang Trần thái giám: "Ngươi mau đem mấy thứ đó lên đây!"

Trần thái giám nghe vậy liền rời đi. Một lúc sau liền trở lại, trên tay cầm một cái khay: "Thưa Hoàng thượng, những thứ ngài cần đây ạ!"

https://thuviensach.vn

"Đem xuống dưới, đặt trước mặt đệ ấy." Gã nhìn theo bước đi của Trần thái giám, cả đại điện bỗng chốc im lặng, sau khi chiếc khay được đặt trước mặt Lãnh Diệc Thần, gã mới nói: "Đây là những thứ chứng minh rằng Thần đệ có tội, bây giờ trẫm sẽ nói rõ cho mọi người biết."

Lãnh Thiên Hựu nói xong liền chỉ tay lên chiếc khay, tất cả mọi người có mặt trong triều đều nhìn theo động tác của gã: "Trên khay đó gồm một mũi tên có kí hiệu của Nam Nhạc quốc, một bức thư do chính tay giặc Nguỵ viết để gửi cho Thần đệ và cuối cùng là ngọc bội mà đệ ấy hay mang theo bên mình." Lãnh Thiên Hựu dừng lại nhìn xung quanh một chút, sau mới nói: "Hôm đó lúc quân Nguỵ vừa xông vào kinh thành trẫm liền cho đại tướng quân Nam Cung Hạo đi dẹp loạn, giữa Hạo và đám Nguỵ quốc xảy ra một trận xô xát, không ngờ lại có một tên bắn lén, hơn nữa mũi tên lại có kí hiệu của Nam Nhạc ta, tuy cuối cùng quân ta thắng nhưng trẫm lại nghi ngờ có gian tế nên liền phái người truy cùng diệt tận. Rốt cuộc đuổi đến Giang Nam thì liền mất dấu, không ngờ lại nhặt được ngọc bội này từ chỗ sào huyệt của bọn Nguỵ. Mà trùng hợp thay đúng lúc ấy cũng là thời gian mà nhị đệ cùng đệ muội đang du ngoại Giang Nam."

"Cho nên ý của ngài là..." Phượng Dạ Hi cố ý kéo dài âm thanh: "Nhiêu đó bằng chứng mà đã buộc tội được phu quân của ta ư?"

Vừa nghe thấy hai chữ phu quân, Lãnh Diệc Thần liền bật khóc oà lên, lết từ từ đến chỗ nàng, ôm lấy chân nàng: "Nương tử, vi phu sợ, vi phu mệt mỏi lắm. Đám người này thật ác độc, tại sao lại trói tay vi phu lại? Tại sao lại bắt vi phu quỳ? Hơn nữa hoàng huynh còn không tin vi phu." Hắn khóc nức nở, vẻ mặt vô cùng đau lòng: "Nương tử đưa ta về Vương phủ đi, ta muốn ăn món nàng nấu, muốn được nghe nàng hát ru. Ta không muốn ở đây nữa!"

"Thần Thần!" Nàng đau lòng xoa lên gương mặt tuấn lãng của hắn: "Chàng đừng khóc, đừng khóc. Ngoan, nín đi! Rồi ta sẽ nghĩ cách giải oan cho chàng."

https://thuviensach.vn

"Giải oan? Tội của đệ ấy rõ ràng ra đó. Có trời đất chứng giám. E rằng đệ muội có muốn giải oan cũng thật khó mà thành! Còn một bức thư ở trên khay đó nữa, bức thư đó chính là do một tên trẫm bắt được từ bên Nguỵ quân, chính gã đã khai ra rằng Thần đệ là tòng phạm. Còn giao ra bức thư này làm bằng chứng." Lãnh Thiên Hựu giọng âm lãnh: "Trong thư nói Nguỵ đế muốn gài thêm người vào hoàng cung nên cần sự giúp đỡ của Thần đệ, và đệ ấy đã đồng ý." Gã nhìn nàng: "Đệ muội, muội còn muốn nói gì không?"

Phượng Dạ Hi cười, nàng nhìn Lãnh Diệc Thần vẫn còn đang quỳ dưới đất, rất muốn đỡ hắn dậy mà không được, chỉ còn cách là giải oan cho hắn trước mà thôi. Nàng lại quay sang nhìn Lãnh Thiên Hựu: "Hoàng thượng anh minh, chứng cứ đưa ra cũng thật nhiều. Thế nhưng ngài làm vậy vẫn còn quá nhiều sơ hở, ta có thể hiểu đây là... Ngài đang muốn đẩy Vương gia vào chỗ chết không? Vì ngài đang sợ, sợ một ngày nào đó chàng sẽ cướp mất ngai vị của mình." Nàng gần như là dốc toàn bộ sức lực ra để nói.

"Hỗn xược! Người đâu..."

Phượng Dạ Hi nhanh chóng cắt lời gã: "Sao hả? Ta đã nói trúng tim đen của ngài rồi cho nên ngài mới tức giận như vậy chứ gì? Huống hồ chi những chứng cứ đó quá giả tạo. Bức thư kia ngài có thể cho người viết để du khống cho Vương gia, mũi tên đó là của Nam Nhạc quốc, vậy thì chính Hoàng thượng ngài cũng có. Còn ngọc bội của chàng... Mấy ngày trước đã bị mất, chàng còn khóc oà lên đòi ta đi tìm. Trong khoảng thời gian ở Giang Nam, chàng luôn ở bên ta, không rời nửa bước. Vậy thì lấy đâu ra thời gian mà đi bàn luận với quân Nguỵ?"

Lãnh Diệc Thần thấy nàng mắng chửi Lãnh Thiên Hựu liền nói: "Nương tử đừng, đừng mắng hoàng huynh. Mặc dù lần này huynh ấy có quá đáng, thế nhưng từ nhỏ huynh ấy là người luôn bảo vệ ta. Thế cho nên nàng đừng mắng huynh ấy."

https://thuviensach.vn

Thái hậu thấy hắn nói như vậy càng khóc dữ dội hơn: "Hựu nhi a Hựu nhi, mặc dù Thần nhi có làm gì quá đáng thì nó cũng là hoàng đệ của con, sao con có thể nhẫn tâm đẩy nó vào chỗ chết được chứ?"

"Đẩy chàng vào chỗ chết?" Nàng nhận ra điểm bất thường trong lời nói của Thái hậu, liền ngắt lời bà: "Ý người là sao? Hoàng huynh sao lại đẩy Vương gia vào chỗ chết?"

"Chính là Hựu nhi nó muốn Thần nhi đi ra biên cương đánh giặc. Phải diệt được quân Nguỵ để lập công chuộc tội. Nếu không thì phải nhốt vào địa lao, chờ ngày hành xử." Thái hậu bụm miệng lại, khóc nức nở: "Bà già này đã liều mạng phản đối nhưng không được."

Lời Thái hậu vừa dứt, toàn bộ người có trên đại điện đều kinh ngạc. Để Vương gia ngốc ra chiến trường... Này là muốn Nam Nhạc quốc diệt vong sao? Hoàng thượng đây là muốn giết Vương gia thật sao?

Hoàng Tư Mệnh cũng có mặt trên triều, liền tiến lên khuyên can: "Hoàng thượng xin ngài hãy nghĩ lại. Nếu cho Vương gia ra chiến trường thì chính là muốn diệt luôn Nam Nhạc chúng ta. Hơn nữa Vương gia tay chân vụng về như vậy... Ngài đang muốn giết ngài ấy sao?"

"Câm miệng!" Lãnh Thiên Hựu quát: "Ý của trẫm đã quyết, không ai có thể thay đổi được. Vốn hôm nay trẫm muốn trước mặt văn võ bá quan tuyên bố chuyện này, thế nhưng mẫu hậu đã giúp trẫm nói, vậy thì trẫm cũng không cần nhiều lời nữa. Cứ như vậy mà quyết!"

"Hoàng thượng xin hãy minh xét!" Toàn bộ bá quan văn võ liền quỳ xuống: "Ngài không thể để Nam Nhạc quốc bị diệt vong được. Xin Hoàng thượng minh xét!"

"Câm miệng, chẳng lẽ các ngươi không tin vào quyết định của trẫm?"

"Chuyện này..."

https://thuviensach.vn

Từng lời bàn tán cứ như vậy mà phát lên. Người này đẩy người kia, người kia đầy người nọ. Ai ai cũng có ý kiến cho riêng mình. Nhưng vẫn là kiêng kị Hoàng thượng cho nên không ai dám nói gì cả.

Lúc này, Nam Cung Hạo mới đứng lên: "Ý của Thiên Hựu đã quyết thì chúng ta cũng đừng tranh luận nữa. Thiên Hựu chắc cũng có cái lý cho riêng mình. Nếu đã để Lan Lăng Vương gia phải ra trận thì thật không ổn, vậy thì cứ để bản tướng xin được ra trận phụ giúp Vương gia đánh giặc. Sẽ luôn phò tá, chỉ cho Vương gia từng bước đi. Nhất định sẽ sớm ngày đem tin chiến thắng trở về." Nam Cung Hạo nhìn Phượng Dạ Hi: "Dù sao Vương gia cũng là đệ phu của bản tướng. Nếu để đệ ấy có chuyện thì muội muội của bản tướng sẽ đau lòng lắm. Bản tướng không nỡ nhìn muội ấy đau lòng."

Bá quan văn võ thấy ý kiến này rất hay, vừa hợp ý Hoàng thượng lại vừa mang lại thắng lợi cho Nam Nhạc. Vì dù sao Nam Cung Hạo cũng là đại tướng quân đương triều, nắm quân quyền trong tay, hơn nữa võ công cái thế, mưu trí vô cùng. Nếu trên chiến trận mà có mặt Nam Cung Hạo này thì chỉ có thắng chứ không thua.

"Hạo nhi, ý kiến này của con không tồi!" Trần Quốc Công vỗ vai Nam Cung Hạo: "Ta cũng tán thành ý kiến này của Hạo nhi. Chỉ là không biết ý Hoàng thượng thế nào?"

"Trẫm..."

"Ta không đồng ý!" Phượng Dạ Hi đi đến, ôm lấy Lãnh Diệc Thần: "Hoàng thượng ngài làm vậy là muốn đưa chàng vào chỗ chết. Chiến trường là nơi đao kiếm không có mắt. Chàng lại ngốc nghếch như vậy, vụng về như vậy, há có thể yên ổn sống trên chiến trường được?"

"Đệ muội không đồng ý cũng không được, đó là ý của bá quan văn võ, cũng là ý của phụ thân và ca ca nàng." Lãnh Thiên Hựu nhìn nàng nói,

https://thuviensach.vn

giọng nói đã nhẹ hơn: "Mặc dù Thần đệ là hoàng đệ thân thích của ta, thế nhưng đệ ấy lại phạm tội tày trời, lại dám để Nguỵ quốc tấn công vào kinh thành, cũng may là trẫm phát hiện kịp và dẹp loạn sớm. Đáng lẽ tội của đệ ấy là tội chết, thế nhưng trẫm chỉ phạt đệ ấy ra chiến trường dẹp loạn là quá nhân nhượng rồi. Huống hồ lần này còn có ca ca của nàng đi cùng, nàng vẫn không biết sự lợi hại của Hạo sao?"

"Thế nhưng ta vẫn không đồng ý! Không có ta đồng ý, chàng sẽ khômg phải đi đâu hết. Huống chi lúc đầu ta đã nói, những bằng chứng của ngài vốn không có sức thuyết phục, nó quá giả tạo, không đủ để chứng minh chàng có tội. Cho nên chàng không phải đi đâu hết." Nàng cương quyết ngăn cản âm mưu của Lãnh Thiên Hựu.

Lãnh Diệc Thần cố gắng bám víu vào nguồn sống duy nhất, hắn rưng rưng nước mắt ôm lấy nàng: "Nương tử nương tử. Quả nhiên chỉ có nàng là thương vi phu nhất. Đám người kia, kể cả hoàng huynh cũng không ai thương ta. Bọn họ khinh ta ngốc, khinh ta vô dụng bất tài, khinh ta không làm được gì cả, suốt ngày chỉ biết ăn và ngủ. Nương tử, vi phu thật đau lòng! Nàng mau đưa vi phu hồi Vương phủ đi, được không?" Đôi mắt hắn tràn đày vẻ tủi thân, ấm ức nhìn nàng.

Phượng Dạ Hi vô cùng đau lòng, tay lau nước mắt cho hắn, nhưng là không sao lau hết được, nước mắt hắn cứ tuôn rơi mãi, cuối cùng nàng dứt khoác không lau nữa: "Được được, nhất định sẽ đưa chàng về Vương phủ. Sau đó ta sẽ lại đi làm kẹo hồ lô cho chàng ăn, rồi ru chàng ngủ, có được không hả?"

"Được!" Lãnh Diệc Thần cười tươi nhìn nàng.

"Vẫn là đệ muội nên buông nhị đệ ra đi! Đệ ấy phạm tội quá nặng, nếu để dân chúng biết chỉ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, hơn nữa còn khiến thiên hạ câm ghét thù hận đệ ấy. Tốt nhất cứ để đệ ấy ra chiến trường dẹp loạn đi, lập công chuộc tội. Hơn nữa còn có ca ca nàng đi cùng nữa, nàng

https://thuviensach.vn

còn lo gì?" Lãnh Thiên Hựu lạnh nhạt nói, ánh mắt thù hận khắc sâu bóng dáng của Lãnh Diệc Thần. Phải nói là gã đối với Lãnh Diệc Thần có thù hận rất sâu.

"Không được!"

"Hi nhi! Đừng quấy nữa, có Hạo nhi đi cùng mà con còn lo sao? Con lo cho tên ngốc đó như vậy sao không đi lo cho tính mạng của con? Chống đối Hoàng thượng như vậy chính là tội chết. Cũng may là ngài rộng lượng miễn tội cho con. Mau, theo cha về!" Trần Quốc Công tiến đến nắm lấy tay nàng, ép buộc nàng trở về phủ.

Thế nhưng Phượng Dạ Hi vẫn kiêng quyết không chịu. Phu quân ngốc của nàng là vô tội, hắn không có tội.

"Vương phi, lão nô thấy người vẫn là nên nghe theo Hoàng thượng đi!" Trương công công từ chỗ Thái hậu đi xuống, từ tốn nói với nàng: "Quyết định của Hoàng thượng không bao giờ sai. Huống hồ gì kì này đi cũng là để Vương gia rèn luyện thêm kĩ năng của mình. Nếu ngài ấy có thể còn sống trở về và lập chiến công hiển hách, vậy thì địa vị của Vương gia càng thêm củng cố rồi."

"Không!"

Bá quan văn võ thấy nàng cương quyết không chịu liền tiến đến ngăn cản. Cứ từng người từng người như thế, đều là muốn bức ép nàng chấp nhận để Lãnh Diệc Thần đi, chỉ cần nàng chấp nhận gật đầu thì mọi chuyện sẽ xong.

Lúc này nàng lại cảm thấy thương xót cho Lãnh Diệc Thần vô cùng. Làm một Vương gia ngốc bị mọi người phỉ nhổ, không một ai quan tâm hắn thật lòng. Đến khi gặp nạn cũng không ai nói giúp hắn một câu. Hắn chỉ biết thu mình lại, ngồi khóc rồi cam chịu số phận mà thôi.

https://thuviensach.vn

Trương công công mắt tối lại, lão cười gian xảo: "Vậy xin thứ cho lão nô đắc tội Vương phi rồi!" Nói rồi lão đưa tay lên hướng gáy nàng đánh đến, động tác quá nhanh quá chính xác, lực đạo vô cùng mạnh. Phượng Dạ Hi nàng tuy có bản năng sát thủ, thế nhưng vẫn không phải là đối thủ của lão, vì lão còn từng đánh trọng thương ca ca cơ mà.

Một cú này vừa vặn làm Phượng Dạ Hi hôn mê, ngã xuống đất, vì lực đạo quá mạnh nên từ miệng nàng máu không ngừng chảy ra. Cũng may là Nam Cung Hạo đỡ kịp nàng. Hắn quát với Trương công công: "Lão già khốn khiếp, muội ấy có thù gì với ngươi? Sao ngươi lại ra tay với muội ấy nặng như vậy? Muốn giết muội ấy sao?"

"Đại tướng quân hiểu lầm rồi. Lão nô chỉ là cảm thấy chỉ cần cho Vương phi ngủ một giấc là mọi chuyện sẽ ổn. Cho nên lão nô mới ra tay đánh ngất người, thế nhưng khống chế lực đạo không tốt nên lại làm Vương phi bị thương nhẹ." Lão xoa xoa bàn tay vừa đánh người, cười rất chi là xảo trá.

Lãnh Thiên Hựu thấy vậy cũng cảm thấy hài lòng: "Thôi được rồi sư... Trương công công, ngươi mau lên đây đi. Còn Hạo, ngươi về chuẩn bị thật tốt cho ta, ngày mai xuất phát đi đến chiến trường phía Nam. Hi vọng ngươi sẽ đối xử thật tốt với đệ đệ ta!"

Nam Cung Hạo cười, liếc nhìn Trương công công, sau đó giao Phượng Dạ Hi cho Trần Quốc Công: "Đương nhiên rồi! Bằng hữu tốt. Chuyện của ta ở đây cũng đã hết, xin cáo lui trước." Nói xong hắn liền dẫn theo phụ thân và muội muội rời đi.

Lãnh Diệc Thần thấy nàng bị bồng đi như thế trong mắt liền tối sầm. Lúc nãy hắn thấy nàng bị thương, còn té xuống ngay trước mặt hắn. Máu chảy rất nhiều, nương tử mà hắn vô cùng thương yêu lại bị như vậy... Khiến hắn không khỏi đau lòng. Lãnh Diệc Thần đau khổ gằn lên từng chữ.

https://thuviensach.vn

"Tại sao nương tử của ta lại ngủ như thế, hơn nữa ngay miệng nàng lại có máu chảy ra? Tại sao nàng không nói chuyện với ta nữa? Nương tử quay lại đây đi, nói chuyện với vi phu đi. Vi phu nguyện đi ra chiến trường, nàng đừng ngủ, quay lại đây đi. Nương tử, nàng như vậy vi phu sẽ rất lo...."

Tiếng gọi thảm thương của Lãnh Diệc Thần vang vọng khắp đại điện. Hắn cứ như vậy, vì nàng mà nguyện đi ra chiến trường, hắn nói với Lãnh Thiên Hựu, hay nói đúng hơn là cầu xin gã.

"Chỉ cần nương tử bình an thì huynh muốn đệ làm gì cũng được! Chỉ cần nàng bình an, đệ nguyện xông pha chiến trường vì nàng."

"Được, ta hứa với đệ thê tử của đệ nhất định sẽ bình an. Chỉ cần đệ đánh thắng giặc Nguỵ, mang vinh quang cho Nam Nhạc ta. Sau khi trở về liền cùng nàng sinh hài tử, sống hạnh phúc cả đời."

"Được, đệ đồng ý!"

Đến lúc này mọi người mới biết giữa Vương gia và Vương phi lại tình thâm như vậy. Một người nguyện vì người kia xông pha chiến trường, một người nguyện bảo vệ người kia đến mức khiến chính bản thân mình bị thương. Thế nhưng thế sự vô lường... Đời người vốn khó có thể như ý được!

***

Ít vote, ít cmt quá a ~~! Có ai đó rộng lượng cho ta vài vote, vài cmt hong? Cho thêm vài cái fl nữa huhu ~~. Cho đi để ta có động lực viết truyện cho mọi người đọc 💟 💟 .

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trên Chiến Trường

"Nương tử, vi phu đi đây! Nàng hãy ngủ một giấc thật dài, đừng nhớ vi phu. Rất nhanh vi phu sẽ trở lại, chỉ cần nương tử bình an!"

Trong cơn mơ màng, Phượng Dạ Hi cứ mơ một giấc mơ lập đi lập lại. Nàng mơ thấy Lãnh Diệc Thần mặc áo giáp sắt, ngồi trên ngựa chuẩn bị ra chiến trường. Trước khi đi hắn cứ không ngừng nhìn về nơi có nàng mà thủ thỉ, bảo nàng yên tâm, rồi hắn sẽ rất nhanh trở về thôi. Tuy Lãnh Diệc Thần hắn có ngốc nhưng vẫn là rất yêu nương tử, thấy nương tử bị thương hắn liền chịu không nổi liền xin hoàng huynh đi chiến trường, chỉ cần nàng bình an.

Nàng mơ thấy hắn cưỡi ngựa, phi một chặng thật dài thật dài, cứ phi mãi phi mãi, băng qua biết bao nhiêu cánh đồng, thung lũng và sa mạc mới tới được chiến trường. Cũng không biết là hắn đã té bao nhiêu lần rồi, nhưng mỗi lần như vậy hắn đều sẽ nhìn sợi dây màu đỏ trên cổ tay thì sẽ không khóc, kiên cương đứng lên cưỡi ngựa phi tiếp.

Chiến trường rộng lớn và hoang vắng vô cùng, nơi đó còn rất lạnh lẽo. Lãnh Diệc Thần ngây ngốc đứng một mình, dõi mắt về phía xa xâm. Đây là nơi đao kiếm không có mắt, hắn ngốc nghếch mà lại đi đến đó như vậy... Chính là tự mình lao vào chỗ chết mà!

"Nương tử à nàng đừng lo! Vi phu rất nhanh sẽ trở về."

https://thuviensach.vn

Bừng tỉnh từ giấc mộng, Phượng Dạ Hi bật người ngồi dậy. Trán đã đổ đầy mồ hôi, mặt vươn đầy những giọt nước mắt. Nàng bàng hoàng nhìn xung quanh mới phát hiện đây chính là phủ Trần Quốc Công, là căn phòng nàng từng ở trước khi xuất giá.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi à?" Linh Nhiên từ bên ngoài bước vào, tay cầm khăn lau mặt và một chậu nước ấm: "Nếu đã tỉnh rồi thì tiểu thư cũng đừng động, để Linh Nhiên đến giúp người lau mặt và thay y phục. Vết thương của tiểu thư cũng vừa mới lành thôi, người nên tránh cử động kẻo lại nứt vết thương thì khổ."

Nàng xoa xoa hai bên thái dương, cảm thấy đầu có chút choáng váng. Cũng để mặc cho Linh Nhiên muốn làm gì thì làm. Sau khi rửa mặt và thay y phục, nàng mới hỏi.

"Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Thưa tiểu thư, người đã ngủ tròn năm ngày rồi ạ!"

"Năm ngày?" Phượng Dạ Hi kinh ngạc cùng bàng hoàng, nàng bất chấp trên người còn vết thương liền bật dậy leo xuống giường: "Ta phải đi gặp phụ thân, mau dẫn ta đi gặp phụ thân nhanh lên." Nàng cấp tốc mang giày vào, sau đó tông cửa chạy ra ngoài.

"Tiểu thư tiểu thư, người từ từ thôi, đừng chạy!" Linh Nhiên hối hả đuổi theo phía sau, nàng rất sợ tiểu thư bị thương. Nhưng đáng tiếc là tuy Phượng Dạ Hi bị thương thế nhưng vẫn chạy rất nhanh. Linh Nhiên không cách nào đuổi kịp.

Chạy đến thư phòng của Trần Quốc Công, nàng đạp tung cửa đi vào, hét lớn: "Phụ thân!"

Trần Quốc Công đang đọc sách binh thư, vẻ mặt già nua tiều tuỵ hơn rất nhiều, lão ngước lên, nhìn nàng: "Có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Chàng đâu rồi? Lãnh Diệc Thần phu quân ngốc của con đâu rồi? Hãy nói với con là chàng vẫn ổn đi, chàng không đi ra chiến trường đúng chứ?" Nàng kích động lay hai vai của Trần Quốc Công, nước mắt rơi ào ạt.

"Con bình tĩnh trước đi!" Lão nói, giọng điệu cương nghị: "Từ bốn hôm trước Hạo nhi đã cùng Vương gia thân chinh chiến trường rồi. Chắc bây giờ cũng đã đến nơi rồi."

"Không... Không thể nào... Chàng mà đi đến đó chỉ có chết! Con phải đi đến đó giúp chàng." Nói rồi nàng vùng dậy, lao ra ngoài.

"Con đứng lại đó! Con đi lúc này thì có ích gì? Hơn nữa Hi nhi à, con không biết cưỡi ngựa, đi đến đó chỉ càng gây thêm gánh nặng mà thôi. Giặc Nguỵ hung hãn, chúng thích nhất là chém giết, thích thấy máu người đổ thành sông. Lần này Hoàng thượng phái Vương gia ra chiến trường là muốn giết nó, con không cản được đâu. Tranh chấp đấu đá trong cung sao lão già này có thể không biết được? Nhưng con cũng đừng lo quá, đã có Hạo nhi đi theo bảo vệ Vương gia rồi." Lão hướng nàng nói, mong nhi nữ có thể hiểu ra được: "Còn con chỉ cần ở lại đây chờ tin mà thôi! Phận nữ nhi sao có thể ra chiến trường được chứ?"

"Không... Con nhất định phải đi, không thể để chàng bỏ mạng nơi chiến trường được!" Bất chấp lời khuyên ngăn của phụ thân, Phượng Dạ Hi cương quyết chạy ra ngoài. Tuy nhiên lại đụng trúng một người mà nàng cực kì câm ghét.

"Lão nô tham kiến Vương phi nương nương." Trương công công cúi người hành lễ, tay cầm cây phất trần cười nhìn nàng: "Chẳng biết Vương phi đang muốn đi đâu mà vội vã thế?"

"Tránh ra, ở đây không có chuyện của ngươi. Lão già khốn nạn nhà người đều là cùng một giuộc với Hoàng thượng, đều muốn dồn phu quân của ta vào chỗ chết!"

https://thuviensach.vn

Bị nàng mắng chửi, sắc mặt của lão liền đen lại, cây phất trần vung lên, đánh một chưởng vào bả vai nàng: "Vương phi còn trẻ người non dạ, thật quá không hiểu phép tắc rồi." Lão sáp lại gần nàng: "Để lão nô nói cho người biết, Hoàng thượng vốn chính là đệ tử của ta, sao có thể không cùng một giuộc cho được."

Bả vai truyền đến đau nhức. Nàng phải công nhận nội lực của lão công công này quá cao. Chỉ một chưởng mà làm nàng muốn đứng lên cũng khó. Tại sao một nhân vật lợi hại đến như vậy mà lại đi làm một công công ở trong cung? Trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó bất thường.

"Người đâu, mau đưa Vương phi vào phòng nghỉ ngơi!" Lão nhìn nàng cười: "Hoàng thượng đã phái lão nô đến đây để trông chừng Vương phi, sao có thể để người chạy nhảy lung tung được đây?"

Nàng bất lực nhìn lão với một ánh mắt căm hờn. Lão già này... Võ công tuyệt đối thượng thừa, nàng muốn đánh với lão căn bản là lấy trứng chọi đá.

Trên chiến trường phía Nam, thế sự đang hết sức căng thẳng. Hiện tại, hai phe đang cân bằng, thế nhưng nếu so về địa hình thì quả thật quân Nguỵ chiến ưu thế lớn hơn. Bọn chúng dựng doanh trại ở vùng đồi núi trập trùng. Còn quân ta thì dựng doanh trại ở giữa đồng bằng, rất dễ bị tập kích.

"Cấp báo cấp báo!" Đội trưởng đội thị vệ hối hả chạy vào, quỳ xuống dâng lên một tờ giấy: "Đây là thư của Nguỵ quốc gửi cho Vương gia."

Nam Cung Hạo cầm lấy bức thư, vì dù sao Lãnh Diệc Thần hắn cũng là tên ngốc, có đọc cũng không hiểu. Chỉ là vừa nhìn sơ qua liền tức giận đến đen mặt.

Nội dung bức thư đó nói: Nếu như Nam Nhạc quốc không chủ động xin hàng thì Nguỵ quốc chúng tôi sẽ cho đá lăn xuống đồng bằng cùng với cung tiễn. Trận này thế sự nghiêng về Nguỵ hơn là Nam Nhạc, vẫn là chư

https://thuviensach.vn

vị nên xin hàng đi thôi! Đầu hàng sớm thì sẽ được khoan hồng, bản tướng sẽ tha mạng cho Vương gia mà không giết.

"Hừ, dám bảo chúng ta xin hàng? Láo xược thật, bọn chúng không biết lãnh đạo trận này ngoài Vương gia ra còn có bản tướng quân nữa ư?" Nam Cung Hạo đi đến bên bàn gỗ, ngồi xuống rồi lại lấy giấy viết ra, rồng bay phượng múa viết một bức thư, sau đó đưa cho đội trưởng đội thị vệ: "Ngươi giao cái này cho tên Dạ Chú, bản tướng và hắn đã từng giao đấu quá, chỉ cần nói Nam Cung Hạo đưa là được."

"Vâng thưa đại tướng quân!"

Sau khi tên đội trưởng đó đi, Lãnh Diệc Thần liền nhìn Nam Cung Hạo nói: "Bản vương nhớ nương tử quá. Không biết nàng có lo lắng không? Vết thương của nàng có lành chưa? Người trong cung có tìm đến ức hiếp nàng không nữa?"

Những lời Lãnh Diệc Thần nói cũng vừa đúng với suy nghĩ của Nam Cung Hạo lúc này, hắn cũng thật lo cho muội muội. Bất tri bất giác, Nam Cung Hạo đã gỡ bỏ hiềm khích với Lãnh Diệc Thần: "Ngươi yên tâm đi, ở kinh thành còn có phụ thân của ta, ai dám làm gì muội muội, phụ thân nhất định sẽ xử đẹp hết!"

Lãnh Diệc Thần lắc đầu: "Điều ta sợ là hoàng huynh sẽ phái Trương công công đến cơ. Lão ta tuy già nhưng rất xấu xa, lão từng đánh nương tử te tua luôn mà. Lão ta ác lắm, xấu lắm!" Hắn nhăn mặt kể xấu Trương công công.

Mà Nam Cung Hạo cũng gật đầu: "Đúng, lão ta rất mạnh. Hơn nữa còn rất mưu mô thủ đoạn, sư phụ của ta còn bị lão hại chết cơ mà." Hắn vỗ vai Lãnh Diệc Thần: "Ngươi yên tâm, ta bắt đầu có hảo cảm với ngươi rồi. Ta sẽ hết sức giúp đỡ cho ngươi đánh thắng trận này rồi còn về đoàn tụ bên muội muội, đệ phu của ta à!"

https://thuviensach.vn

"Được như vậy thì hay quá! Ta rất nhớ nương tử a!" Hắn nhảy cẫng lên vui mừng.

Đúng lúc này một tên lính từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển: "Không xong rồi thưa tướng quân. Giặc Nguỵ bất ngờ tấn công, quân ta phản ứng không kịp, hiện tại vẫn đang cố thủ ở phía ngoài trại. Quân địch có cung tên lửa, uy lực rất lớn. Bọn chúng đã đốt cháy kho lương thực của chúng ta rồi!"

"Khốn khiếp! Là bản tướng quá sơ suất." Nam Cung Hạo đập bàn một cái: "Truyền lệnh của bản tướng, cố gắng trấn giữ doanh trại, tuyệt đối không được để cho quân địch vào trong. Điều động thêm binh lính đến trợ giúp đi, đem đại bác ra, bắn lên núi giết chết bọn chúng. Cung thủ theo bản tướng, tuyệt đối phải giết được tên Dạ Chú. Còn nữa, dặn người mau chóng điều động nhân lực dập lửa kho lương thực, giữ được bao nhiêu thì đưa đến nơi khác, không được để kho lương cháy hết!"

"Vâng thưa tướng quân!"

Nam Cung Hạo quay sang Lãnh Diệc Thần: "Ngươi cũng mau trốn đi, ngươi không biết võ công, tay chân lại vụng về, đầu óc thì ngốc nghếch. Nay quân địch tấn công ngươi cũng không đánh đấm gì được. Nếu chết trên chiến trường thì muội muội sẽ đau lòng lắm, cho nên trốn cho thật kĩ vào."

"Được! Ngươi cũng cẩn thận."

"Ngươi nghĩ bản tướng là ai chứ?" Lời vừa dứt, thân ảnh Nam Cung Hạo như một cơn gió, xách kiếm lao ra ngoài chiến trường nguy hiểm muôn trùng. Thế nhưng trên gương mặt hắn lại mang một nụ cười trào phúng.

Lãnh Diệc Thần trốn xuống tầng hầm, hay nói đúng hơn đây chỉ là một cái hầm nhỏ, sức chứa vừa đủ cho hai người. Hắn trốn ở đây là vừa đủ rộng rãi. Chậm rãi lắng nghe tiếng đao kiếm va chạm ở ngoài kia, tiếng la

https://thuviensach.vn

hét đau đớn của các binh sĩ... Lãnh Diệc Thần bỗng cảm thấy bản thân mình vô dụng.

Lúc này hắn thật nhớ nương tử... Nàng lo cho hắn như vậy, cho nên nhất định hắn phải bảo vệ bản thân mình cho thật tốt. Nắm chặt con dao trong tay, nếu có tên nào dám vào đây thì hắn sẽ giết hết!

Thế nhưng sự đời không bao giờ được như ý muốn! Lồng ngực Lãnh Diệc Thần đột nhiên co rút lại, đau đớn vô cùng. Mồ hôi đổ đầy trán, hơi thở như bị ai rút cạn. Khó chịu cùng đau đớn xen lẫn, hắn nắm chặt con dao trong tay, không ngừng hít lấy hít để không khí. Đau quá... Như bị ai dùng kiếm đâm vào ngực vậy!

Nương tử... Vi phu đau quá...

Vài giây sau đó, hắn không thể chịu nổi nữa. Vì cơn đau mà ngất lịm đi. Thế nhưng... Chỉ khoảng nửa khắc sau, đôi mắt vốn đang nhắm kia lại mở bừng ra, thay thế cho ánh mắt ngốc nghếch, lần này là một ánh mắt lạnh lùng vô cảm.

"Đau đến như vậy rồi mà còn tưởng nhớ đến người thương ư?" Lãnh Diệc Thần sảng khoái đứng dậy, mở nắp hầm ra rồi hướng bên ngoài đi tới.

Hắn nhìn chiến trường phía ngoài kia, cuộc chém giết không ngừng diễn ra. Hiện tại, phe Nam Nhạc quốc đang bị thiệt hại nặng nề, vì kho lương bị cháy cũng là vì bị tấn công bất ngờ. Rất tốt, không ngoài kế hoạch của hắn!

Giờ thì cũng là lúc nên kết thúc sinh mệnh của tên ngốc nhà ngươi rồi! Ngươi vốn dĩ không nên xuất hiện trên đời này!

Lãnh Diệc Thần chậm rãi mà bình tĩnh, hướng chiến trường đẫm máu kia tiến đến.

https://thuviensach.vn

"Ta thật không biết nếu lúc này mà bọn quân Nguỵ thấy ngươi thì sẽ làm thế nào nhỉ?" Hắn chạm tay vào lồng ngực, như tự nói với mình nhưng cũng như nói với người khác: "Hay là thử xem nào!"

Hắn mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng, không hề có bất cứ tình cảm nào. Cứ như vậy mà đi thẳng về phía quân địch. Về nơi Nam Cung Hạo đang đứng chiến đấu!

Đúng như hắn đoán, rất nhanh liền có địch nhân nhìn thấy hắn.

"Ngươi nhìn xem, kia có phải là Lan Lăng Vương gia ngốc nghếch đó không?"

"Haha, hắn đúng là ngốc mà. Đã vô dụng như vậy thì sao không núp ở đâu đó đi, còn đi lang thang ra đây, đúng là muốn chết mà!"

"Mau, mau giết hắn đi. Giết hắn rồi sẽ lập được đại công cho triều đình đó."

Lãnh Diệc Thần hướng mấy địch nhân kia đi đến, hai tay hắn dang ra, cười lạnh nhìn bọn chúng. Hắn đứng im tại chỗ, tuyệt đối không nhúc nhích, như muốn dâng lên sinh mạng của mình.

"Đến đây, mau đến đây! Giết ta đi!"

Bọn Nguỵ như vũ bão tiến đến, kiếm giáo điều chỉa vào người Lãnh Diệc Thần.

Chính ngay giây phút khi thanh kiếm của địch gần xuyên qua người mình, Lãnh Diệc Thần liền mỉm cười, đổi thần trí qua cho tên ngốc xuất hiện.

"Tạm biệt, tên ngốc si tình ạ!"

https://thuviensach.vn

Đao kiếm vô tình không có mắt. Cứ như vậy mà xuyên qua lồng ngực Lãnh Diệc Thần. Hắn đau đớn, thân thể từ từ ngã xuống đất...

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tin Hắn Tử Trận

Mấy ngày nay Phượng Dạ Hi đều ở trong trạng thái mê man.

Nguyên nhân chính là vì lần trước lão Trương công công dùng chưởng lực cực mạnh đánh ngất nàng, khiến nàng tổn hại đến mạch máu mà chảy máu không ngừng. Sau đó lão lại dùng cây phất trần hung hăng đánh nàng một chưởng ngay bả vai, nội lực dồn vào đó cũng rất lớn, khiến bả vai nàng như muốn phế đi. Mơ mơ màng màng bị người hầu dìu đến phòng thì liền ngất xỉu, lúc tỉnh lúc mê đến tận bây giờ!

Sau khi thanh tỉnh lại, nàng càng thêm tin chắc vào khẳng định của mình. Lão Trương công công này tuyệt đối không phải người bình thường, hơn nữa lão tồn tại trong cung như vậy chắc chắn cũng là một nhân vật lớn, không hề đơn giản...

Cũng trong trạng thái mê man này, nàng nhiều lần mơ thấy Lãnh Diệc Thần.

Những giấc mơ đó làm nàng khóc rất nhiều!

Nàng mơ thấy hắn toàn thân đầy máu, thân thể phiêu lãng rơi xuống mặt đất, hắn nằm yên ở đó mặc cho nàng kêu gào thảm thiết, gào lên tên của hắn, thế nhưng hắn vẫn bất động, đôi mắt nhắm chặt, dù nàng có gọi thế nào cũng không chịu tỉnh.

https://thuviensach.vn

Giấc mơ thứ hai, nàng mơ thấy những đoạn kí ức vụn vặt của mình và hắn lúc trước. Lần đầu tiên gặp mặt hắn bất chấp tất cả, lao vào ôm lấy nàng, gọi nương tử thân thương. Còn cả lúc hắn té bị thương, nàng không kiềm lòng được liền cúi xuống hôn, sau đó liền theo hắn về vương phủ. Lúc nàng hát ru cho hắn ngủ, lúc cả hai đón giao thừa cùng nhau, hắn cười thật tươi nhìn nàng, một nụ cười không vướn bụi trần, trong sáng như thế thuần khiết như thế khiến nàng không bao giờ quên được. Còn mơ thấy cả hình ảnh trước khi nàng ngất xỉu ở đại điện, hắn không ngừng gọi tên nàng, hỏi han nàng. Lúc ấy gương mặt hắn đã đầy nước mắt, hoang mang sợ hãi, nỗi sợ mất đi nàng...

Giấc mơ cuối cùng nàng mơ thấy hắn. Lãnh Diệc Thần đứng trước mặt nàng, như ảo mà lại như thật. Hắn đưa tay vuốt ve một bên má của nàng, Phượng Dạ Hi rất muốn mở miệng gọi tên hắn, thế nhưng cho dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể cất tiếng được.

"Nương tử, vi phu đi đây!"

Lãnh Diệc Thần chỉ nói một câu như vậy, sau đó liền hoá thành hư ảo mà tan biến. Mặc cho nàng có khóc, có gào thét tên hắn, cố gắng níu kéo nhưng vẫn không sao nắm lại được một tia khói nào.

"Không không..." Phượng Dạ Hi bừng tỉnh sau cơn ác mộng, nàng ngồi bật dậy, cả người đổ đầy mồ hôi.

"Linh Nhiên, Linh Nhiên." Nàng vội vàng cất tiếng gọi, ngay bây giờ nàng đang rất muốn biết tình hình của Lãnh Diệc Thần. Bởi vì vừa tỉnh lại từ sau cơn ác mộng rất chân thật đó, nàng liền có cảm giác bất an.

Ngay lập tức, Linh Nhiên từ bây ngoài chạy vào, vẻ mặt phờ phạc vô cùng: "Tiểu thư cho gọi nô tỳ?"

Mấy ngày nay nghỉ ngơi rất tốt cho nên vết thương của nàng cũng lành đi ít nhiều. Phượng Dạ Hi như một cơn gió lao xuống giường, nắm lấy bả

https://thuviensach.vn

vai của Linh Nhiên lay lay: "Chàng... Phu quân của ta sao rồi? Có tin tức gì của chàng không?"

Thế nhưng Linh Nhiên vẫn một mực im lặng, đầu cúi xuống nhìn mặt đất.

"Chàng sao rồi hả? Lãnh Diệc Thần phu quân của ta vẫn ổn chứ? Mau nói, muội mau nói, chàng sao rồi, muội mau nói đi!"

"Tiểu thư người bình tĩnh trước đi, người nắm vai nô tỳ đau quá!"

Nhận biết mình thất thố, Phượng Dạ Hi buông vai Linh Nhiên ra, cố gặng hỏi: "Nói cho ta biết, chàng vẫn ổn chứ?"

Linh Nhiên bỗng dưng rơi nước mắt, quỳ rạp xuống đất, nắm lấy tay Phượng Dạ Hi: "Xin tiểu thư nén đau buồn! Hai hôm trước biên cương truyền tin về... Họ nói... Nói rằng..."

Dự cảm không lành chợt len lỏi vào từng ngóc ngách trong tim nàng, sống lưng chợt lạnh ngắc, hai tay nàng run run, cả giọng nói của lấp bấp: "Mau nói... Họ nói gì hả? Ngoài biên cương truyền tin về thế nào hả?"

"Thưa... Họ nói quân Nguỵ đã thắng trận, bọn họ đang thừa thắng mà tiến quân sâu vào bên trong Nam Nhạc quốc. Còn có... đại tướng quân mất tích trên chiến trường và... Vương gia đã... Tử trận rồi!"

Tin tức này nghe qua như sét đánh ngang tai. Phượng Dạ Hi còn không tin vào những gì mình nghe thấy. Nàng cố gặng hỏi lại lần nữa: "Muội nói sao... Vương gia... Phu quân ngốc của ta... Chàng làm sao?"

"Vương gia đã tạ thế rồi thưa tiểu thư! Bọn họ nói đáng lẽ ra Vương gia nên ở trong lều trốn, nhưng không hiểu sao Vương gia lại chạy ra ngoài. Kết quả bị quân Nguỵ bắt gặp và giết chết!"

https://thuviensach.vn

Nàng gã khuỵu xuống đất, nước mắt rơi đầy mặt, từng dòng lệ nóng hổi cứ tuôn trào, như những hạt trân châu trong suốt chất chứa đầy niềm đau thương.

"Ta không tin... Chàng nhất định vẫn còn sống!" Nàng loạng choạng đứng dậy, vụt chạy ra ngoài: "Ta phải đi gặp phụ thân hỏi cho ra lẽ. Chàng ấy ngốc như vậy, sao có thể dám chạy ra ngoài để bị giết được? Ta không tin."

Cửa phòng bật mở ra, Trương công công cầm cây phất trần đứng bên ngoài nhoẻn miệng cười với nàng: "Vương phi đây là muốn đi đâu? Lão nô đã có lệnh của Hoàng thượng và Thái hậu tuyệt đối không để cho Vương phi ra khỏi phòng nửa bước. Bây giờ giặc Nguỵ đang từng bước tiến vào kinh thành, Vương phi mà ra ngoài thì sẽ rất nguy hiểm."

"Tránh ra!" Đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn lão, chất chứa nỗi hận thù sâu sắc: "Nếu không ta sẽ không khách khí nữa đâu!"

Lão cười phá lên: "Ồ xem ai đang nói kìa? Hai lần trước Vương phi bị lão nô đánh như vậy còn không sợ sao? Nay lại dám tuyên chiến với lão nô?"

Nàng liếc nhìn lão: "Mặc dù nội lực và võ công của ngươi rất lợi hại. Thế nhưng..." Nàng xoa xoa chiếc nhẫn trên tay: "Có lợi hại thế nào đi nữa thì cổ đại vẫn lạc hậu thua kém hiện đại mà thôi! Mà trùng hợp rằng... Ta lại là đặc công thời hiện đại!" Nàng vừa dứt lời, ngón tay liền nhẹ nhàng thi triển, bấm vào cái nút chính giữa chiếc nhẫn. Một viên đạn xé gió bắn ra.

Mà Trương công công cũng đang không đề phòng. Lão cứ nghĩ nàng chỉ nói phét thôi. Cho nên không tránh kịp viên đạn đó. Viên đạn với uy lực cực mạnh cứ như vậy bắn thẳng vào bả vai lão. Máu tung toé cả ra. Lão đau đớn ngã khuỵu xuống đất.

"Ngươi... Vừa làm gì ta?" Lão nén đau ôm lấy bả vai, gặng hỏi.

https://thuviensach.vn

Nàng mỉm cười nhìn kẻ gặp nạn dưới chân mình: "Đây là để trả thù cho lần trước ngươi dùng cây phất trần để đánh ta. Còn phát này..." Nàng nổ súng, bắn một phát nữa vào bả vai còn lại của lão: "Là để trả thù lần đó ngươi đánh ngất ta ở đại điện!" Nói xong nàng vụt chạy đến thư phòng tìm phụ thân, bỏ mặc lão đang đau đớn nằm đó.

Vũ khí thời cổ đại dù lợi hại đến đâu cũng phải thua súng đạn của thời hiện đại!

Đó là chân lý mà nàng đã rút ra được sau lần này. Thật may là lúc trước đã đánh cắp chiếc nhẫn này của tổ chức. Tuy nhỏ nhưng lực sát thương của nó là vô cùng lớn, có thể bắn chết một con sư tử. Tuy nhiên lúc nãy nàng đã cố tránh những chỗ hiểm để chừa cho lão một con đường sống. Nếu không sẽ kinh động đến triều đình mất.

Đến trước thư phòng, nàng gõ cửa: "Cha, cha có ở trong đó không ạ?"

"Vào đi!"

Phượng Dạ Hi mở cửa xông vào, thấy vẻ mặt phụ thân đã một tiều tuỵ, những nếp nhăn trên mặt ngày càng nhiều. Nàng đã biết chuyện gì đã xảy ra rồi...

"Cha... Là thật sao?" Nước mắt lại chực rơi xuống: "Chàng... Lãnh Diệc Thần đã..."

Trần Quốc Công gật đầu: "Đã chết từ hai ngày trước. Lúc đó con bị Trương quốc công đánh đến mê man nên ngủ say." Lão nói, giọng không nặng không nhẹ: "Xác của Vương gia cũng không tìm thấy được, bị bão cát vùi lấp trên chiến trường rồi."

Nàng loạng choạng lùi lại phía sau: "Không, sống phải thấy người, chết... chết phải thấy xác. Nay tìm xác chàng không thấy, vậy chứng tỏ

https://thuviensach.vn

chàng vẫn còn sống. Con phải đi tìm chàng, chàng nhất định còn sống!" Nàng nói xong định vụt chạy ra ngoài.

"Khoan đã, con chỉ lo cho phu quân của con thôi sao? Huynh trưởng của con, Hạo nhi cũng mất tích trên chiến trường. Hiện tại không rõ sống chết, sao con không lo cho nó?"

Bước chân của Phượng Dạ Hi chợt bất động, nàng từ từ quay đầu lại: "Cha nói sao? Ca ca mất tích?"

"Đúng vậy! Linh Nhiên không nói con biết sao?"

Nàng từ từ hồi tưởng lại. Quả thật lúc nãy Linh Nhiên có nói ca ca mất tích và tên ngốc của nàng chết trên chiến trường. Thế nhưng vì quá đau lòng chuyện của tên ngốc cho nên nàng bỏ ngoài tai tin ca ca mất tích.

"Đương nhiên là con lo cho ca ca rồi!" Nàng nói: "Đã vậy, con xin phép phụ thân được đến chiến trường phía Nam. Một mặt là để tìm xác của phu quân, mặt còn lại là tìm kiếm tung tích của huynh trưởng. Xin phụ thân chấp thành!"

"Không được!"

"Tại sao?"

"Nơi đó quá nguy hiểm, đến ca ca con mà còn không rõ tung tích. Phận nữ nhi như con đến đó có mà bỏ mạng." Lão đứng dậy, đi đến xoa xoa đầu nàng: "Ta chỉ có hai người con là Hạo nhi và con. Nay Hạo nhi mất tích, ta đương nhiên đau buồn, nhưng có đau buồn mãi cũng không có ích gì. Hoàng thượng đã phái người đi tìm xác của Vương gia và tung tích của Hạo nhi rồi. Con cũng đừng đau buồn nữa, người đã chết cũng sẽ không sống lại. Có đau buồn cũng không làm được gì! Cứ ngoan ngoãn ở yên đây, mọi chuyện đã có phụ thân lo."

https://thuviensach.vn

"Người nói người chết không thể sống lại được?" Nàng cười, nhớ lại lần đầu mình xuyên qua đến đây cũng là người đã chết, nằm trong quan tài chuẩn bị xuống mồ rồi, thế những chẳng phải vẫn sống được đó sao: "Vậy phụ thân có nhớ cách đây vài tháng con từng tự tử một lần không? Chẳng phải con vẫn sống lại được đó sao? Hiện tại đang đứng đây nói chuyện với người." Chẳng qua nàng chỉ nói vậy để bản thân có thêm ý chí tin rằng Lãnh Diệc Thần còn sống thôi...

Nhất thời Trần Quốc Công cũng không biết nói gì. Bởi vì nữ nhi lão nói quá đúng!

"Vậy cho nên phụ thân hãy cho con đi! Hằng ngày con đều sẽ viết thư gửi về cho người."

"Haizz, chuyện đến nước này ta cũng không giấu con nữa." Lão thở dài: "Ta vốn định dẫn con đi lên phía Bắc trốn. Vì chẳng bao lâu nữa giặc Nguỵ sẽ tràn vào đây thôi, cái triều đại này đã quá mục nát, căn bản chống không lại địch Nguỵ. Nếu không trốn bây giờ thì sẽ rất nguy hiểm!"

"Phụ thân... Sao người lại..."

"Sao ta lại hèn nhát như vậy chứ gì? Hi nhi à, ca ca con mất tích, chiến sự thất bại, giặc Nguỵ sớm muội gì cũng chiếm lấy Nam Nhạc quốc. Nếu hai cha con ta còn không trốn thì một là sẽ bị quân Nguỵ giết, hai là sẽ bị Hoàng thượng xử phạt. Ta chỉ là muốn tốt cho con."

"Không, con không đi!" Nàng kiên quyết từ chối: "Con phải xuống phía Nam tìm chàng, tìm ca ca của con. Phụ thân có muốn đi thì đi trước. Hẹn ngày gặp lại ở phía Bắc!" Nói rồi nàng dứt khoát quay người đi. Nàng phải tìm cho được tên ngốc của nàng, rất nhớ hắn, nhớ đến phát điên rồi.

"Hi nhi." Trần Quốc Công hét lớn: "Ý của con đã quyết thì ta cũng không cản nữa. Thế nhưng con phải cẩn thận. Bảo trọng, phụ thân chờ con ở phía Bắc."

https://thuviensach.vn

"Được, phụ thân cũng bảo trọng!"

Có lẽ vì quá lo lắng cho Lãnh Diệc Thần cho nên lúc này nàng cũng không nhận ra trong lời nói của Trần Quốc Công có gì đó kì lạ.

Nàng dứt khoác xoay người đi, không hề ngoảnh lại. Vì có lẽ duyên phận của nàng và người cha này cũng đã hết. Dù sao lão cũng không phải cha ruột của nàng. Phượng Dạ Hi nàng phải đi tìm, nhất định phải tìm cho ra tung tích của hai người đó.

Phượng Dạ Hi quay về phòng chuẩn bị quần áo, thức ăn và nước uống cùng với một số đồ dùng cần thiết và vài lọ độc dược của nàng bỏ vào một tay nải. Sau đó đi ra chuồng ngựa tìm một chú ngựa chắc khoẻ. Và nàng đã tìm được.

Một con bạch mã màu trắng tinh khiết, lông bờm của nó cũng rất đẹp. Thoạt nhìn có vẻ rất khoẻ mạnh, dáng vẻ lại oai phong lẫm liệt.

Nàng vuốt ve cái bờm của nó: "Từ giờ tên của ngươi là Tuyết Ngân. Chính là chú ngựa của riêng ta!"

Tuyết Ngân hí lên một hồi dài, tỏ vẻ thích thú. Cọ cọ đầu vào người nàng.

"Được, vậy thì mong ngươi hãy cùng ta đi đến Giang Nam tìm phu quân và ca ca của ta. Có được hay không?" Nàng vừa nói vừa leo lên ngựa. Lúc chuẩn bị xuất phát thì phía xa có một cô nương chạy lại. Đó không ai khác chính là Linh Nhiên.

"Xin tiểu thư cho nô tỳ đi theo với. Nô tỳ từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, hơn nữa nô tỳ còn biết võ công. Đi theo nhất định không thiệt cho người."

Phượng Dạ Hi ngẫm nghĩ một chút cũng gật đầu. Vì nàng có linh cảm Linh Nhiên không phải là người xấu.

https://thuviensach.vn

Linh Nhiên cũng tìm cho mình một chú ngựa. Thế là cả hai phóng như bay về phía Nam.

Lãnh Diệc Thần chàng chờ ta. Trực giác mách bảo với ta rằng chàng vẫn còn sống. Ta nhất định sẽ tìm thấy chàng!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tìm Được Tung Tích Của Hắn

Trong màn đêm, hai bóng người cùng ngựa cứ phi mãi phi mãi. Bất chấp nắng mưa, bất kể ngày đêm. Cả hai đều có điểm dừng là chiến trường phía Nam. Tuy nhiên có một chuyện xảy ra khiến cả hai phải tạm hoãn cuộc hành trình.

Từ phía xa, một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi hốt hoảng chạy lại, trên mặt lấm lem bùn đất, tay chân nhem nhuốc, y phục bẩn thỉu. Nước mắt cô nương ấy cứ chảy xuống như mưa, miệng không ngừng kêu 'cứu tôi với'.

Mà phía sau cô nương đó là quân binh đang đuổi theo, bọn họ mở mồm mắng chửi nàng rất nặng, bảo nàng phải đứng lại không là bọn họ bắt được sẽ giết chết.

Phượng Dạ Hi cùng Linh Nhiên thắng ngựa lại, chậm rãi nhìn sự việc đang xảy ra.

Thực ra Linh Nhiên vốn là hộ vệ do Nam Cung Hạo phái đến để bảo vệ Nam Cung Dạ Hi, thế nên máu nữ hiệp trong người Linh Nhiên rất cao. Thấy chuyện bất bình như thế này, nàng ấy liền không kiềm được mà sôi máu lên, xách đao nhảy xuống ngựa.

"Nô tỳ phải đi giúp cô nương đó. Bọn quân binh kia thật quá đáng, một đám mà lại ăn hiếp cô nương yếu đuối như vậy!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, Linh Nhiên định toan chạy đi. Thế nhưng Phượng Dạ Hi đã kịp giữ nàng lại.

"Khoan đã!" Phượng Dạ Hi nói: "Muội xem kĩ xem, y phục của đám quân binh này không phải ở Nam Nhạc ta." Lúc trước ở trong thư phòng ở Vương phủ, nàng đã từng nhìn thấy rất nhiều loại y phục của quân binh Nam Nhạc quốc qua từng triều đại. Quân phục của Nam Nhạc quốc ở triều đại này là áo giáp đen, mũ đỏ. Thế nhưng bọn người trước mặt này lại mặc giáp đỏ, nón xanh: "Đây chính là quân phục của Nguỵ quốc."

Linh Nhiên kinh ngạc quay sang nhìn nàng: "Sao tiểu thư biết?"

"Ta đã từng nhìn thấy loại quân phục của Nam Nhạc quốc và các nước lân cận. Giáp đỏ nón xanh chính là quân phục của Nguỵ quốc, không nhầm lẫn vào đâu được!"

"Vậy tại sao Nguỵ quốc lại ở đây?" Linh Nhiên nắm chặt kiếm trong tay, thủ thế chuẩn bị xông lên.

Phượng Dạ Hi liền cản lại: "Muội đừng manh động." Nàng đăm chiêu: "Phụ thân đã nói rồi, quân Nguỵ sau khi giết được phu quân ta và khiến cho ca ca ta biệt tăm thì liền thừa thắng xông lên, bọn chúng chiếm lấy từng tỉnh thành của Nam Nhạc quốc, đi đến đâu cướp bốc, áp bức nhân dân đến đó. Chắc chỉ vài hôm nữa là sẽ tấn công vào kinh thành thôi. Cho nên chúng ta thấy bọn chúng ở đây cũng không có gì lạ."

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Vẻ mặt Phượng Dạ Hi bỗng trở nên âm trầm. Nàng nghĩ nếu giặc Nguỵ đi đến đây rồi thì dân chúng nơi này sẽ trở nên lầm than, nàng muốn ở lại giúp bọn họ. Hơn nữa nếu đột nhập được vào doanh trại chính của địch thì biết đâu sẽ tìm được tung tích của ca ca và phu quân thì sao.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta sẽ ở đây vài ngày!" Nàng nhìn Linh Nhiên nói: "Muội cứu cô nương kia đi. Biết đâu lại được vài tin tức hữu ích từ nàng ta."

Linh Nhiên gật đầu, tay chân mau lẹ phóng đến chỗ bọn Nguỵ quân, rút kiếm ra chiến đấu. Bọn chúng thấy từ đâu xuất hiện một cô nương còn xinh đẹp hơn người lúc nãy vạn lần liền động tâm dục, cười xấu xa nhìn Linh Nhiên.

"Cô nương xinh đẹp đi đâu đây? Có muốn cùng gia đi uống chút rượu không?"

Nàng bố thí cho bọn chúng ánh mắt khinh bỉ: "Cút, bản cô nương không rảnh ở đây nói chuyện với bọn mi. Còn không cút thì đừng trách ta độc ác."

"Haha, ỷ xinh đẹp rồi lại ăn nói hàm hồ. Bọn tao có lòng tốt mời rượu ngon, mày không muốn uống mà lại chọn rượu phạt. Được, đã vậy bọn tao không khách khí nữa."

Một tên vừa dứt lời, mấy tên kia liền tiến đến với bộ mặt chẳng có mấy phần tốt lành. Linh Nhiên bảo với cô nương ở phía sau.

"Cô đi đến chỗ của nữ tử ngồi trên ngựa trắng đằng kia, người sẽ bảo vệ tốt cho cô. Còn ở đây nữa là ta không bảo đảm được an toàn cho cô đâu."

Cô nương đó thấy vậy liền sợ hãi, vội chạy lại chỗ Phượng Dạ Hi.

Linh Nhiên rút đao lao vào chiến đấu với mấy tên giặc Nguỵ. Quả thật đúng như lời đã nói, võ công của nàng không phải hạn tầm thường. Khinh công cũng rất tốt, vừa đánh vừa né khiến cho bọn lính không biết phải làm thế nào.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cũng không ngạc nhiên cho lắm, vì từ lúc mới gặp Linh Nhiên lần đầu nàng đã cảm nhận được căn cốt của nàng ấy rất tốt, mạch tượng trong người tuyệt đối là của người biết võ công. Hơn nữa nàng cũng cảm thấy nữ tử Linh Nhiên này rất được, tuyệt đối trung thành.

"Cô nương." Nữ tử ôm tay nải chạy đến bên cạnh Phượng Dạ Hi, nhỏ giọng kêu: "Hiệp nữ phía trước bảo ta đến đứng cạnh cô. Nàng ấy lấy một địch bốn như vậy liệu không sao chứ?"

"Yên tâm, nô tỳ của ta võ công rất tốt!"

"Nhưng... Nhưng..."

"Ta đã bảo cô yên tâm rồi mà!"

Phượng Dạ Hi vừa dứt lời, một tên lính nhân cơ hội đó liền phi đến, giơ kiếm lên muốn bắt nàng làm con tin. Vì gã thấy nữ tử ngồi trên ngựa này vóc dáng nhỏ nhắn lại vô cùng xinh đẹp, hơn hẳn tất cả những người gã từng thấy, sắc đẹp còn hơn tam công chúa Nguỵ quốc vài phần, tay chân lại mềm yếu, cho nên gã đinh ninh rằng nàng là người không có võ công. Nếu bắt nàng uy hiếp thì nhất định sẽ được rất nhiều lợi. Mang về nhà làm tiểu thiếp cũng được.

"Cẩn thận!" Cô nương kia hoảng sợ hét lên.

Thế nhưng đáng tiếc cho tên lính ngu muội, có mắt mà không thấy Thái Sơn. Phượng Dạ Hi nàng chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra âm mưu của gã. Tay phải vung lên một cái, châm độc liền hướng cổ gã ta cắm vào.

Chết không nhắm mắt!

Cô nương nhỏ tuổi kia liền sợ hãi. Bởi vì ánh mắt lúc giết người của nàng quá âm trầm lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run.

https://thuviensach.vn

"Cô... Cô..."

"Ta như thế nào?" Phượng Dạ Hi liếc nhìn xuống cô nương đã sớm té xuống đất kia.

"Quá lợi hại!"

"Đương nhiên rồi!" Linh Nhiên lúc này đã đánh chết bọn quân Nguỵ kia, liền cười cười đi lại: "Tiểu thư nhà chúng ta không lợi hại thì thiên hạ này chẳng còn người nào lợi hại nữa đâu."

Phượng Dạ Hi cười phì: "Muội đó, làm cô nương nhà người ta sợ rồi kia. Còn không mau đỡ nàng ấy dậy."

Linh Nhiên cười cười, sau đó liền đỡ cô nương kia dậy!

"Đi tìm một khách điếm, ta có vài việc cần hỏi cô nương này. Mong cô nương hợp tác!"

"Được thôi!" Cô nương nhỏ nhắn âm thầm cảm thán sự lợi hại của hai nữ tử trước mặt nàng. Dù sao người ta cũng là ân nhân của mình, không chấp nhập thì lại phụ ơn của người ta: "Ta tên là A Kỳ."

Phượng Dạ Hi gật đầu: "Ta là Dạ Hi, còn người vừa mới giết chết ba tên quân Nguỵ kia là nô tỳ thiếp thân của ta, tên là Linh Nhiên. Bây giờ cứ khách điếm rồi nói tiếp."

Một lúc sau, Linh Nhiên đã tìm thấy một khách điếm nhỏ nhưng lại yên tĩnh. Cảnh quan cũng không tồi, giá cả lại phải chăng. Vì vậy cả ba liền quyết định ở đây.

Nhìn thấy Phượng Dạ Hi móc bạc ra trả cho chủ khách điếm, A Kỳ liền biết thân phận của nữ nhân này thật không tầm thường.

https://thuviensach.vn

Sau khi đã lên đến phòng ngủ, Linh Nhiên nhìn trái ngó phải khắp nơi, sau đó mới đóng cửa chính và cửa sổ lại.

Phượng Dạ Hi gõ gõ các ngón tay lên bàn, chậm rãi hỏi A Kỳ: "Sao lúc nãy cô lại bị đuổi như thế?"

A Kỳ thành thật đáp: "Ta từ nhỏ sinh ra trong gia cảnh nghèo hèn. Mấy hôm trước đột nhiên giặc Nguỵ lại đến, chúng ập vào nhà dân cướp bốc, nam nhân thì bị bắt đi làm nô lệ, nữ nhân còn trẻ đẹp thì lại bị bán cho mấy tên quan lớn. Nhà ta vốn nghèo, mẹ già lại bệnh không hết. Thế nhưng bọn chúng lại..." Nàng nói đến đây liền bật khóc nức nở: "Chúng giết mẹ ta, sau đó còn muốn bắt ta về để cưỡng hiếp. Ta kiên quyết chống trả, toan chạy đi thì lại bị chúng truy lùng bắt cho bằng được. Sau đó thì gặp hai vị ân nhân đây cứu mạng."

"Thật quá đáng!" Linh Nhiên bất bình đứng dậy đập bàn: "Bọn Nguỵ này quá quắt thật. Ỷ mạnh hiếp yếu, lại cướp bốc của dân. Muội phải đi tìm và xử lý bọn chúng."

"Muội ngồi yên đó cho ta!"

Linh Nhiên yếu thế ngồi xuống, trong miệng còn hừ một tiếng tỏ vẻ bất bình.

Nàng lại tiếp tục hỏi: "Thế ngươi có nghe tin tức gì về ca... Nam Cung đại tướng quân và Lan Lăng Vương gia không?"

A Kỳ lập tức lắc đầu: "Không có, chỉ là nghe nói Nam Cung đại tướng quân chia binh làm ba hướng, ngài ấy lại tự mình dẫn binh đi giết tướng địch là Dạ Chú, cả hai giao chiến ba ngày ba đêm, sau đó rơi xuống thác Lưu Vực, mất tích ở Giang Nam."

"Còn về Lan Lăng Vương gia?"

https://thuviensach.vn

"Cũng không có! Nhưng chẳng phải Lan Lăng Vương đã tử trận rồi sao? A, nhưng mà..." A Kỳ chợt nhớ ra một điều gì đó liền lập tức nói: "Sau khi Dạ Chú rơi xuống thác Lưu Vực thì tam công chúa của Nguỵ quốc được phong lên làm tướng, trực tiếp lãnh đạo quân Nguỵ tiến sâu vào Nam Nhạc. Mà đột nhiên bên cạnh tam công chúa cũng xuất hiện một vị quốc sư rất tuấn mỹ. Quốc sư nghe đồn là cánh tay đắc lực của Hoàng đế Nguỵ quốc, được Hoàng đế phái đến để giúp đỡ công chúa lĩnh binh, hơn nữa tình cảm của cả hai người đều rất mặn nồng. Nhưng mà... Điều đáng nói ở đây là vị quốc sư này lại luôn đeo mạng che trên mặt, mà có người đã từng bảo rằng vóc dáng của quốc sư rất giống..."

Phượng Dạ Hi nghe đến đây, cảm thấy máu trong ngươi liền nóng lên. Lòng dạ sôi sục, nôn nóng vô cùng.

"Giống ai? Ngươi mau nói, giống ai?"

"Chính là giống... Lan Lăng Vương quá cố."

Chén trà trong tay Phượng Dạ Hi rơi xuống đất, choang một tiếng liền vỡ tung.

"Tiểu thư." Linh Nhiên hốt hoảng chạy lại, lấy khăn lau nước trà nóng bị đổ trên tay nàng: "Người có sao không?"

Nàng loạng choạng lùi về phía sau, sau đó ngồi xuống ghế, vẻ mặt vô vàn cảm xúc. Vui có, buồn có, hạnh phúc có, nghi ngờ có... Tất cả đều đan xen với nhau, nhưng nhiều nhất vẫn là nỗi hạnh phúc khi biết tin hắn còn sống.

Phượng Dạ Hi lay lay vai Linh Nhiên: "Chàng vẫn còn sống. Ta biết mà, chàng vẫn còn sống!"

"Sao tiểu thư cứ đinh ninh là Vương giả? Lỡ đâu đó chỉ là người giống người thì sao?" Linh Nhiên thắc mắc.

https://thuviensach.vn

"Không, đó nhất định là chàng!" Bằng trực giác của mình, bằng cả trái tim này, nàng cảm nhận được rằng hắn vẫn còn sống. Vẫn còn hiện hữu trên thế gian này: "Ta phải đi tìm chàng. Ta phải đến doanh trại đó để tìm chàng."

Nàng lắc mạnh vai của A Kỳ: "Nói cho ta biết, doanh trại quân Nguỵ ở đâu?"

"Được được... Ta nói, ta nói! Xin người đừng lắc vai ta nữa, đau lắm."

"A, xin lỗi!"

"Không sao." A Kỳ nói, nàng chỉ tay về hướng Đông: "Đi thẳng về phía Đông khoảng mười dặm, hai vị sẽ thấy doanh trại của địch ở đó. Nhưng nơi đó rất nguy hiểm, hơn nữa vị quốc sư kia cũng không đơn giản. Người định đi tìm hắn thật sao?"

"Đúng, chàng là... bằng hữu tốt của ta, ta nhất định phải tìm thấy chàng." Nàng vốn định nói chàng là phu quân của ta. Thế nhưng vì không muốn lộ thân phận nên đành phải nói chàng là bằng hữu của mình.

A Kỳ gật đầu, cũng không hỏi gì thêm, chỉ nói: "Nhưng mà hai vị phải cẩn thận. Vì tam công chúa của Nguỵ quốc rất yêu vị quốc sư này, đắc tội ả ta là không xong đâu. Ả ta võ công rất cao, thân thủ nhanh nhẹn, lại có dung mạo xinh đẹp, binh quyền cũng trong tay, là nhi nữ cưng của Hoàng đế Nguỵ quốc. Hai vị nên cẩn thận kẻo bị nàng ta truy sát!"

"Hahaha." Linh Nhiên nghe vậy cười lớn: "Ngươi yên tâm đi. Luận về võ công thì tiểu thư của ta không thua bất kì ai. Còn luận về dung mạo thì cũng không có ai bằng tiểu thư cả. Tiểu thư nhà ta là đệ nhất giai nhân Nam Nhạc quốc đấy!"

"Linh Nhiên, muội đừng nói nữa." Nàng nhéo Linh Nhiên một cái. Nàng ta liền hiểu ý mà lập tức ngậm miệng.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi chấp tay lại theo kiểu giang hồ, nhìn A Kỳ rồi nói: "Hôm nay có duyên được gặp mặt, tuy bây giờ ta phải đi, nhưng vẫn mong A Kỳ cô nương được bình an." Nàng móc một túi bạc từ trong vạt áo ra: "Đây là một chút bạc vụn, đủ để cô tiêu trong một khoảng thời gian dài. Cảm ơn cô nương đã giúp đỡ. Nay Nam Nhạc loạn lạc, ta nghĩ cô nương nên đi sang một đất nước khác lánh nạn thì hơn."

"Đa tạ Dạ Hi cô nương, thế nhưng bạc này ta không thể nhận được." A Kỳ nhét túi bạc vào tay nàng: "Hai vị đã cứu mạng ta một lần, ta không thể mặt dày mà ngay đến cả bạc cũng lấy của hai người."

Phượng Dạ Hi cười: "Cô nương cứ nhận lấy. Bạc này là cảm ơn vì cô đã tiết lộ chút thông tin ta cần."

"Cầm lấy đi mà. Tiểu thư ta đã nói như vậy rồi, nếu cô còn không lấy nữa thì tiểu thư sẽ nhất quyết ép cô lấy cho bằng được ấy." Linh Nhiên phụ hoạ.

"Được rồi, nếu hai vị đã nói vậy thì bạc này ta xin nhận. Cũng xin từ biệt hai vị từ đây. Thượng lộ bình an!"

Nàng cười: "Cô cũng vậy!"

Phượng Dạ Hi vừa nói xong liền dẫn Linh Nhiên ra ngoài: "Ta muốn đi tìm chàng, ngay bây giờ!"

"Không được đâu tiểu thư ơi, bây giờ trời đã tối lắm rồi. Người cũng đã phi ngựa đến đây hơn một canh giờ, chắc giờ cũng đã mệt mỏi lắm. Người nên đi ngủ lấy sức thì hơn!" Linh Nhiên cố gắng khuyên bảo, tiểu thư thật là, lo lắng cho Vương gia như vậy thế nhưng lại không lo lắng cho chính bản thân mình. Rủi có chuyện gì thì nàng biết làm sao?

Phượng Dạ Hi nghe vậy lắc đầu: "Trời tối mới dễ đột nhập vào doanh trại của địch. Ta nhất định phải tìm ra chàng. Tiện thể xem luôn tại sao

https://thuviensach.vn

chàng lại biến thành quốc sư của địch, hơn nữa còn cùng cô công chúa nước Nguỵ đó thành đôi."

"Nhưng tiểu thư ơi! Cho dù người đó có đúng là Vương gia đi nữa thì hiện tại ngài ấy đã là quốc sư của Nguỵ quốc rồi, hơn nữa còn đối với tam công chúa của Nguỵ quốc lại mờ ám như vậy. Tiểu thư có chắc muốn đi tìm Vương gia không? Muội không muốn tiểu thư phải đau lòng đâu!"

"Đi!" Nàng vỗ vỗ cái bờm của Tuyết Ngân: "Dù ra sao đi nữa, ta cũng phải tìm được chàng!"

Linh Nhiên thở dài bất lực: "Thôi được rồi, tiểu thư rất cứng đầu, cái này muội biết. Muội không cản được tiểu thư. Nhưng ít nhất người cũng phải ăn chút gì đã, tắm rửa một cái rồi thay y phục mới. Người định để Vương gia nhìn thấy bộ dạng này của mình sao?"

Lời này đã đánh trúng huyệt của Phượng Dạ Hi. Là nữ nhân thì ai mà không muốn đẹp trước mặt nam nhân mình thích. Với lại cái bụng của nàng vẫn đang réo ùng ục đòi ăn. Cho nên nàng đành theo lời Linh Nhiên vậy.

Thế nhưng sau khi ăn và tắm rửa thay y phục xong nàng lại có chút buồn ngủ. Vì dù sao cũng đã lặng lội một quãng đường xa như vậy, lại thêm vết thương trên vai và gáy tái phát khiến mặt nàng tái nhợt đi.

Linh Nhiên khuyên bảo một hồi, rốt cuộc nghĩ đến thương thế của mình thế này thì có đến đó cũng không làm được gì. Vì vậy nàng liền ở lại khách điếm đó nghỉ ngơi một đêm.

Lãnh Diệc Thần, chàng chờ ta! Sáng ngày mai ta sẽ đến tìm chàng hỏi cho ra lẽ!

Thế nhưng... Trên đời này tồn tại đủ mọi loại phũ phàng! Chờ đợi nàng là một tấn bi kịch xảy ra.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đột Nhập Doanh Trại Quân Nguỵ

Sáng hôm sau cả hai cùng lên đường đến doanh trại của Nguỵ quốc.

Phi ngựa suốt mười dặm đường này, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Đó là nhanh chóng tìm được Lãnh Diệc Thần, cùng chàng đoàn tụ hạnh phúc.

Tuy nhiên mặc dù cưỡi ngựa sẽ rất mau đến, thế nhưng Phượng Dạ Hi phát hiện nơi quân Nguỵ đóng quân lại chính là ở một thảo nguyên. Xung quanh canh gác rất nghiêm ngặt, đến một con ruồi cũng khó lòng mà trà trộn vào được.

"Tiểu thư, người nhìn phía trước xem. Cứ như vậy thì làm sao chúng ta vào bên trong được?"

Linh Nhiên vừa dứt lời thì từ bên trong doanh trại có hai tên lính đi ra. Có vẻ là đổi ca trực với hai tên lính đang đứng ngoài cổng. Vừa hay chuyện này lại đúng ý nàng. Chờ khi bọn chúng trao đổi xong, nàng mới nói với Linh nhiên.

"Chúng ta sẽ đánh ngất hai tên đó, sau đó lấy quân phục của bọn chúng mặc vào rồi trà trộn vào trong."

Linh Nhiên liền vỗ tay bốp bốp: "Tiểu thư người thật là thông minh!"

https://thuviensach.vn

Cả hai cùng cột ngựa ở một nơi vô cùng kín đáo bên ngoài doanh trại. Tuyết Ngân như vẫn còn luyến tiếc Phượng Dạ Hi, nó không ngừng dùng cái bờm mềm mại cọ vào mặt nàng, miệng hí dài buồn bã.

Nàng mỉm cười, vuốt vuốt lông cho nó: "Ngoan, ta đi một lát rồi sẽ về." Thế nhưng nghĩ đến điều gì đó không may sẽ xảy ra, nàng liền nới lỏng dây cột cho nó: "Ngân Tuyết ngươi nghe đây. Nếu chờ quá hôm nay mà vẫn chưa thấy ta ra thì hãy phá dây chạy đi. Chạy về hướng kinh thành, cố gắng trà trộn vào đàn ngựa trong cung. Chờ một ngày nào đó ta và ngươi sẽ đoàn tụ, nhớ không?"

Mà Ngân Tuyết nghe vậy như hiểu được, nó liền hí vang một tràn dài!

"Tiểu thư sao lại nói như vậy với nó?" Linh Nhiên hỏi.

Phượng Dạ Hi trầm mặt hẳn đi, nàng nói: "Ta có linh cảm không lành nên dặn nó như vậy. Ngân Tuyết là chú ngựa thông minh, ta rất vừa ý nó. Cho nên nói như vậy là để một ngày nào đó có thể đoàn tụ." Nàng quay sang Linh Nhiên: "Muội đi theo ta lần này cũng là thiệt hại lớn cho muội."

"Không thiệt chút nào cả! Vận mệnh của Linh Nhiên sinh ra là để bảo vệ tiểu thư."

Nàng cười: "Được rồi, vậy thì chúng ta đi thôi!"

Cả hai núp vào trong một bụi cây gần đó. Phượng Dạ Hi rút châm ra, từng cái từng cái nhắm vào bọn gác cổng mà phóng. Rất nhanh chúng liền gã rạp xuống đất!

"Tiểu thư thật lợi hại! Muội vốn nghĩ từ nhỏ tiểu thư rất yếu đuối, không ngờ lại lợi hại như vậy."

"Có thời gian ta sẽ giải thích cho muội sau, mau kéo bọn chúng vào đây!"

https://thuviensach.vn

Linh Nhiên ngoan ngoãn mốc dây vào người bọn chúng, kéo vào trong bụi cây. Vốn dĩ những sợi dây này là ám khí giết người của nàng, không ngờ lại dùng vào những việc như thế này.

Sau khi đã thay quân phục vào người, ánh mắt Phượng Dạ Hi chợt lạnh lùng hẳn đi. Nàng nhanh tay điểm một cái vào cổ Linh Nhiên, nàng ta không đề phòng mà ngã xuống, ngất xỉu.

"Xin lỗi muội, chuyến này quá nguy hiểm. Ta vẫn là không thể để muội chịu khổ cùng ta được! Ở ngoài này chờ đi, hi vọng nếu không thấy ta muội có thể bảo vệ Tuyết Ngân an toàn."

Phượng Dạ Hi nói xong câu này liền dùng khinh công phi vào trong doanh trại. Dánh vẻ mảnh khảnh nhỏ nhắn của nàng rất nhanh bị người khác nghi ngờ. Một tên lính chặn nàng lại, hỏi: "Tên kia, ngươi nhìn rất lạ mắt, sao ta chưa thấy ngươi bao giờ nhỉ? Từ dáng vẻ cho đến gương mặt đều cực kì xinh đẹp, chả có điểm nào giống nam nhân cả!"

Nàng hắng giọng, giả thành thanh âm của nam nhân: "Doanh trại lớn thế này, quân binh cũng rất nhiều, ngươi chưa bao giờ thấy ta cũng phải thôi. Còn về vốc dáng và gương mặt của ta là do từ nhỏ cha mẹ sinh ra có chút vấn đề, tuy nhiên ta vẫn là nam nhân, ngươi nghe giọng ta mà còn không rõ hay sao?"

Tên lính kia nghe nàng nói vậy thấy cũng đúng. Vì vốn dĩ Phượng Dạ Hi có một khả năng giả giọng rất tài, cho nên lúc này gã ta liền gỡ bỏ hết mọi nghi ngờ, xua xua tay đuổi người: "Thôi ngươi đi đi! Chỗ này ta canh là được."

"Ta muốn hỏi ngươi chút chuyện." Nàng nói: "Quốc sư hiện đang ở đâu?"

"Quốc sư? Ngươi hỏi ngài ấy làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Ta có chút chuyện cần bẩm báo gấp cho ngài ấy. Phiền ngươi giúp ta."

Tên lính kia nghe vậy liền tưởng nàng là do triều đình Nguỵ phái đến, lập tức nói: "Nếu là vậy thì hiện giờ quốc sư đang dùng bữa sáng ở lều trại phía trước." Gã chỉ tay về phía cái lều đó: "Ngươi thấy không, cái lều có treo cờ đỏ ấy. Đó chính là lều của quốc sư. Nhưng mà ngươi cẩn thận chút kẻo lại chọc giận đến tam công chúa. Công chúa mà nổi giận thì không xong đâu!"

Nàng gật đầu, lại hỏi tiếp: "Tại sao công chúa lại ở trong lều của quốc sư?"

"Haizz, cái này mà ngươi cũng không biết ư? Công chúa rất say mê quốc sư, mà quốc sư cũng rất yêu công chúa. Mà chuyện này ngươi ở đây rồi từ từ sẽ biết. Đi đi, mau đi báo tin cho quốc sư đi."

"Được, đa tạ ngươi!"

Nàng bước thẳng về phía chiếc lều mà tên lính đó đã nói. Mỗi bước đi đều run rẩy, trong đầu cứ không ngừng vang vọng lại câu nói mà tên lính đó đã nói. 'Công chúa rất say mê quốc sư, mà quốc sư cũng rất yêu công chúa'. Câu nói đó khiến lòng nàng thắt lại, cứ từng hồi từng hồi lại quặn đau, đau đớn cứ không ngừng xâm chiếm trái tim nàng.

Liệu nàng có nhận nhầm người không? Tại sao Lãnh Diệc Thần của nàng chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà lại có người thương? Hắn đem nàng quẳng đi đâu?

Lãnh Diệc Thần, hiện tại ta rất muốn gặp chàng! Nhưng cũng không muốn phải gặp chàng, bởi vì ta đã bị những lời đồn đó chi phối tâm trí. Chàng thấy ta ngốc lắm đúng không?

https://thuviensach.vn

Cùng với những mối lo lắng và suy nghĩ ngổn ngang, chân vẫn không vì thế mà ngừng bước. Rất nhanh Phượng Dạ Hi đã thấy mình đứng trước lều của chàng. Nàng cứ chần chừ mãi không dám bước vào. Bỗng lúc này một giọng nói trong trẻo từ trong lều vọng ra.

"Ai đó?"

Là giọng của nữ nhân! Một giọng nói rất hay, mềm mại trìu mến.

Ngay tại thời khắc này, nàng đã thật sự tin những lời đồn bên ngoài là đúng. Chẳng lẽ thật như vậy sao? Lãnh Diệc Thần chàng quên ta rồi sao?

"Bản công chúa hỏi ngươi lâu như vậy rồi, sao vẫn không đáp lời?"

Có lẽ thấy mình hỏi đã lâu như vậy rồi mà bên ngoài vẫn không có ai đáp lại, nữ tử đó bực tức, liền đứng dậy muốn đi ra ngoài xem.

Thế nhưng đúng lúc này nàng lại nghe thấy một giọng nam.

"Nàng đừng đi ra, sức khoẻ nàng yếu. Cứ để ta ra ngoài xem!"

Là chàng, giọng nói đó đúng là chàng! Cái giọng trầm trầm đó nàng không sao quên được. Đã bao lần chàng gọi nàng là nương tử bằng chất giọng như vậy. Phượng Dạ Hi há có thể quên được sao?

Vậy là đúng rồi! Chàng đang ở cùng với công chúa Nguỵ quốc.

Tiếng bước chân ngày càng gần, hơi thở quen thuộc như gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời. Trái tim nàng đau xót, thế nhưng bản tính kiên cường bắt buộc nàng không được chịu thua.

Phượng Dạ Hi vươn tay, định mở rèm cửa đi vào. Thế nhưng cùng lúc đó Lãnh Diệc Thần cũng định mở rèm, thế là hai bàn tay đụng vào nhau.

https://thuviensach.vn

Một dòng điện chạy quanh người Lãnh Diệc Thần, khiến hắn thất thần trong giây lát. Cảm giác ấm áp ngày ấy lại ùa về. Là nàng sao?

Phượng Dạ Hi dứt khoác mở rèm cửa bước vào trong lều. Nàng cởi chiếc nón đang đội trên đầu xuống, mái tóc đen mượt như thác nước liền theo đó xoã xuống.

Nàng nhìn hắn, mỉm cười: "Thần Thần, cuối cùng ta cũng tìm được chàng!"

Lãnh Diệc Thần không thể tin vào mắt mình, cứ thế ngây ra nhìn nàng.

"Chàng lại dám lừa ta, hay lắm! Tên ngốc nhà chàng thế nhưng lại lừa ta lâu như vậy. Cứ ngỡ là chàng đã chết trên chiến trường rồi, không ngờ lại gặp chàng ở đây. Ở doanh trại của địch!"

Hắn vẫn bất động!

Nhìn thấy người mình hằng nhớ thương vẫn còn sống, mà nay chàng lại theo chân quân địch. Trong lúc nhất thời Phượng Dạ Hi đã hiểu ra điều gì đó, nàng mỉm cười đau đớn.

"Chàng có biết lúc đó, nghe tin chàng chết... Ta đã đau thế nào không?" Nàng cầm lấy tay hắn đặt lên lồng ngực bên trái của mình: "Nơi này, chính là nỗi đau mà nơi này như muốn vỡ tung ra. Nhưng không thể nào vỡ được, vì ta vẫn ôm hy vọng chàng còn sống. Phóng ngựa như bay suốt hai ngày trời để đi tìm chàng. Đến khi có được tung tích của chàng rồi thì sao? Lại thấy chàng ở trong doanh trại quân địch, cùng nữ tử khác ở chung một chỗ. Mà nữ tử đó lại là tướng địch. Mà chàng... Lan Lăng Vương của Nam Nhạc quốc nay lại giả chết để trở thành quốc sư của Nguỵ quốc."

https://thuviensach.vn

Nàng nói xong, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. Từng giọt từng giọt, cứ như pha lê trong suốt chảy ra. Rồi cuối cùng lại rơi xuống đất, vỡ vụn...

Lãnh Diệc Thần thấy nàng khóc, trong lòng trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang. Hắn đẩy nàng ra xa, che đi cảm xúc xao động trong mắt, lạnh lùng nói: "Ngươi đến đây làm gì?"

Nàng thẩn thờ nhìn hắn. Như không thể tin được những lời hắn vừa thốt ra!

Rồi nàng chợt nhận ra... Hắn không phải tên ngốc! Chính điều này lại khiến nàng phát điên lên. Tên ngốc của nàng đâu rồi?

Phượng Dạ Hi lao đến, nắm lấy vạt áo của Lãnh Diệc Thần, liên tục lôi kéo: "Ngươi không phải phu quân ngốc của ta. Chàng ở đâu? Mau nói, chàng ở đâu a? Ngươi mau để chàng ra đây, mau để chàng ra đây!"

Lãnh Diệc Thần lại một lần nữa lạnh lùng đẩy nàng ra, Phượng Dạ Hi ngã xuống đất. Nàng chỉ nghe hắn nói hai chữ, thế nhưng hai chữ đó như đẩy nàng xuống vực sâu vạn trượng.

"Chết rồi!"

Nàng nghe thấy tiếng trái tim mình đang vỡ vụn. Nước mắt cứ không ngừng rơi ra. Nàng hiểu rồi, hiểu tất cả rồi! Mọi chuyện đều là nước cờ của hắn, tất cả đều là nước cờ của tên lạnh lùng này.

"Chết rồi?" Nàng nhìn hắn đầy căm thù: "Chính ngươi đã hại chết chàng?"

Ánh mắt thù hận đó khiến Lãnh Diệc Thần hãi hùng, tim hắn như có như không mà thắt lại, có chút ẩn ẩn đau đớn.

https://thuviensach.vn

"Đúng thì sao? Mà không đúng thì sao? Dù gì tên ngốc đó cũng đã chết. Trên thế gian này không còn Lan Lăng ngốc Vương nữa."

Ngay lập tức, một cái tát trời giáng tát thẳng lên mặt Lãnh Diệc Thần. Cú tát này của Phượng Dạ Hi còn dùng cả nội lực, khiến hắn không đề phòng mà lãnh hết.

"Tại sao?" Nàng gằn từng chữ: "Chàng có làm gì ngươi sao? Chàng ngốc như thế, cả cuộc đời này có làm hại ai? Chàng chỉ muốn sống yên bình thôi mà các ngươi cũng không tha. Hết Lãnh Thiên Hựu rồi lại đến nhà ngươi. Chàng đã làm gì sai hả?"

Bộ dạng lạnh lùng này của nàng rất giống lúc sắp giết người. Thế nhưng lúc này người nàng muốn giết thì nàng lại không nỡ xuống tay. Vì nếu giết rồi thì trên đời này... Ngay cả dung mạo của tên ngốc ấy nàng cũng không còn được nhìn thấy nữa!

Lãnh Diệc Thần không ngờ nàng sẽ tát mình. Khiến hắn có chút tức giận, hắn giơ tay lên. Thế nhưng lại bị Phượng Dạ Hi nắm lại.

"Sao hả? Ngươi muốn tát ta sao?" Nàng cười mỉa mai: "Ngươi không xứng để tát ta. Ngươi nên nhớ, chính ngươi đã giết phu quân của ta, ngươi không có quyền để tát ta!"

Lãnh Diệc Thần nghe vậy, tay liền nhẹ nhàng rũ xuống. Hắn có chút đờ đẫn, thì ra từ đầu chí cuối, người mà nàng quan tâm vẫn chỉ có tên ngốc đó, người mà nàng coi là phu quân vẫn chỉ có tên ngốc đó. Hắn có gì không bằng tên đó chứ? Tên đó vừa ngốc, lại chả làm nên tích sự gì, chỉ khiến nàng bị thương thôi!

Một luồng sát khí ập đến. Phượng Dạ Hi chỉ nghe tiếng gió xé bên tay, nhanh nhẹn lách sang một bên, tránh chưởng lực đó.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn về phía người đã tung ra chưởng lực. Chính là tam công chúa!

Ả ta câu môi, liếc nhìn nàng khinh bỉ: "Hừ, dám ở đây phách lối, để xem bản công chúa có chỉnh chết ngươi không? Lại còn dám tát hôn phu của ta, đê tiện!"

Ả ta vừa dứt lời, một làn gió nhẹ chợt lướt qua, Phượng Dạ Hi vốn đứng rất xa nay lại ở trước mặt ả.

Nàng nói: "Còn tưởng Thần Thần có gan dám chưởng ta chứ! Ai ngờ chỉ là một con chuột nhắt. Người ngoài nói ngươi võ công cao lắm mà, sao ta thấy chưởng lực lại yếu xìu thế kia? Hơn nữa còn nghe đồn là dung mạo xinh đẹp lắm, hoá ra vẫn không đẹp bằng ta!"

"Ngươi ngươi..." Ả ta tức đến nói không nên lời: "Ai cho phép ngươi gọi Diệc Thần như thế? Tên của chàng chỉ có ta được gọi thôi. Hơn nữa chàng còn là hôn phu của ta, phu quân của ngươi đã chết rồi. Tên ngốc đó đã bị chúng ta giết chết rồi!"

Đùng một tiếng, tam công chúa bị Phượng Dạ Hi đánh một chưởng vào ngực, té xuống đất ọc máu ra.

"Chuột nhắt như ngươi mà cũng có gan nói như vậy sao?" Nàng nắm cằm ả ta: "Ta nói cho ngươi biết, dù cho ngươi có nói bất cứ điều gì ta cũng không để ý. Thế nhưng nếu ngươi dám đụng vào phu quân của ta thì coi chừng cái mạng nhỏ này!"

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy bả vai đau nhói, máu từ miệng vết thương cũ không ngừng chảy ra.

Là Lãnh Diệc Thần...

Hắn như vậy mà lại chưởng nàng một cú thật đau!

https://thuviensach.vn

Mà có lẽ chính Lãnh Diệc Thần cũng không ngờ chưởng lực của mình lại khiến nàng chảy nhiều máu như vậy. Vốn hắn chỉ muốn cản nàng để nàng không đả thương công chúa mà thôi. Nhưng không ngờ lại làm nàng chảy nhiều máu, khiến sắc mặt nàng tái nhợt.

Vốn vết thương này là Trương công công khiến nàng bị ảnh hưởng đến mạch máu từ trước, cũng đã lành lại được đôi phần. Thế nhưng nay lại bị hắn đánh thẳng vào như vậy, mặc dù chưởng lực tuy nhỏ nhưng cũng đủ khiến nàng đau đớn đến tận xương tuỷ.

"Hừ, tên khốn nhà ngươi, quả nhiên cùng với tiện nhân này một giuộc. Ám toán hại phu quân của ta... Nhất định ta sẽ trả..."

Giây phút cuối cùng trước khi ngã xuống, nàng vẫn cười với hắn một cái. Thế nhưng nụ cười này hoàn toàn không có tình cảm. Khiến Lãnh Diệc Thần nhận thức thật sâu rằng... Nàng đã thật sự căm ghét hắn đến tận xương tuỷ rồi!

Nhận thấy nàng không ổn. Bả vai chảy quá nhiều máu, hơn nữa hơi thở càng lúc càng yếu, hắn cấp tốc ôm nàng lên, chạy ra ngoài hét lớn.

"Quân y đâu? Mau gọi quân y đến đây!"

Nàng tuyệt đối không thể có chuyện! Dù cho nàng có hận mình bao nhiêu, chán ghét mình bao nhiêu. Thế nhưng hắn không muốn nhìn thấy nàng chết, một chút cũng không!

Nếu nàng chết thì thế giới xung quanh hắn sẽ chỉ còn lại một màu đen tối, một khoảng trời lạnh lùng. Sẽ không còn chút tia ấm nào nữa cả!

***

Cầu vote, cmt và fl để tác giả có động lực viết truyện 🤍.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đừng Ép Ta Phải Hận Ngươi!

Trong không khí mùi thuốc nồng nặc, tất cả mọi người có mặt trong doanh trại đều rất bất ngờ. Đột nhiên quốc sư ôm một nữ nhân mặc quân phục nam nhân chạy ra ngoài, hét lớn bắt quân y phải đến gấp. Mà nữ nhân đó dung mạo tuyệt trần, tuy nhiên gương mặt lại trắng bệnh, máu ở bả vai cứ không ngừng chảy ra.

Điều đáng nói ở đây là công chúa cũng có mặt ở đó và bị trọng thương, tuy vết thương không nghiêm trọng như vị cô nương đó thế nhưng vẻ mặt công chúa vô cùng đau khổ. Bình thường quốc sư rất săn sóc cho công chúa, thế nhưng hôm nay khi cả hai người đều bị thương thì quốc sư lại chọn chữa trị cho nữ tử lạ mặt kia trước. Bỏ mặt công chúa nằm vặn vẹo trên mặt đất.

Lãnh Diệc Thần có chút sót ruột, hắn hỏi quân y: "Nàng không sao chứ?"

Quân y lắc đầu: "Vốn dĩ vết thương trên vai cô nương này đã bị đả thương sâu đến kinh mạch, đã lành được chút ích thế nhưng lại bị một chưởng của ngài đánh vào, tuy nhẹ thế nhưng cũng gây ảnh hưởng rất sâu. Hiện tại e rằng..."

"E rằng thế nào?" Hắn gằn từng chữ: "Nếu nàng có chuyện gì thì ngươi cũng đi chết đi là vừa!"

https://thuviensach.vn

Quân y vốn dĩ định nói sự thật về thương thế của cô nương này cho quốc sư, thế nhưng lão đã từng thấy sự lợi hại của ngài quốc sư, hơn nữa ánh mắt lạnh lùng kia đã làm lão sợ hãi vô cùng.

Xem ra, thương thế của cô nương này phải được chữa lành mới được!

"Ngài yên tâm, lão nô nhất định sẽ chữa lành cho cô nương này, đến một vết sẹo ngài cũng không thấy được!"

Nước Nguỵ vốn dĩ nổi danh vì có nhiều nhân tài sở hữu y thuật tài ba. Mà vị quân y trước mặt này lại là một trong những vị đó.

Lãnh Diệc Thần cũng đã từng chứng kiến qua lão ấy cứu người không chớp mắt, cho nên cũng phần nào yên tâm. Hắn nói: "Được, ngươi phải hết sức cứu chữa cho nàng, ta muốn thấy nàng khoẻ mạnh hoạt bát chạy nhảy. Tuyệt đối không ảnh hưởng đến sức khoẻ và võ công." Lãnh Diệc Thần vươn tay lau mồ hôi vươn trên má cho nàng: "Ta có việc phải đi trước, tất cả mọi người đều lui ra đi, để quân y ở đây chữa trị cho nàng là được. Khi nào quân y cần thì vào, không ai được làm phiền."

"Rõ thưa quốc sư!"

Lãnh Diệc Thần vén màn đi ra, tiện thể bỏ lại một câu: "Quên nữa, công chúa cũng bị thương, các ngươi mau đưa nàng ấy đi chữa trị đi."

Mọi người vươn mắt ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta. Rốt cuộc nữ tử này lợi hại thế nào mà lại có thể khiến cho quốc sư bỏ mặt công chúa như thế?

Tuy rằng mọi người ở đây đều là người Nguỵ quốc, thế nhưng lại không có hảo cảm mấy với vị tam công chúa này. Bởi vì ả ta kiêu căng, ỷ có quyền lại làm càng, hơn nữa ả lại có võ công cao cường, bọn họ chỉ là hạ nhân cùng binh lính què, không thể đấu lại ả được.

https://thuviensach.vn

Chờ sau khi trong lều chỉ còn lại quân y và Phượng Dạ Hi đang hôn mê. Quân y cả người đột nhiên phát sáng, biến thành một nữ nhân cực kì xinh đẹp.

Giọng nói dịu dàng vang lên: "Trương công công ra tay thật nặng mà, lại bị con rể của ta đánh vào. Xem ra đứa con rể này cũng thật tuyệt tình mà. Hi nhi à, con xem đi, con đường tình ái đầy chông gai của con chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà cả người lại đầy thương tích rồi. Nếu ta không đi theo con thì sao cơ chứ? Cánh tay này chẳng phải bị phế rồi sao?" Phượng Mẫu nương nương cười: "Nhưng con yên tâm, vết thương này đối với ta chỉ bằng con tép mà thôi." Bà truyền thần khí vào vết thương, lập tức kinh mạch liền lại, miệng vết thương cũng từ từ khép lại. Bà còn giúp nàng chữa trị luôn vết thương ở gáy, rất nhanh tất cả đều trở lại như cũ.

"Xong rồi! Là thần tiên cũng có cái lợi của thần tiên ấy chứ." Bà cười: "Ta chỉ giúp con được đến đây thôi, phần còn lại phải tự con quyết rồi! Sợ rằng phía trước vẫn còn nhiều chông gai đây. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, ta vẫn hy vọng con đừng đánh mất chiếc vòng mà ta đã trao." Phượng Mẫu nương nương nói xong liền hoá thành khói, hư ảo mà biến mất.

Đợi Phượng Dạ Hi tỉnh lại trời cũng đã tối. Nàng ngạc nhiên giơ tay giơ chân nhìn. Kì quái, rõ ràng trước lúc ngất xỉu còn rất đau, sao bây giờ đã khỏi rồi? Hoàn toàn không có một chút cảm giác đau đớn gì cả, một chút cũng không. Ngay cả miệng vết thương cũng không thấy đâu, trên bả vai là một mảnh trơn bóng.

"Tỉnh lại rồi à?" Lãnh Diệc Thần vén màn đi vào: "Nghe hạ nhân bảo quân y chữa trị cho nàng rất tốt."

Cả hai tròn mắt nhìn nhau!

Lý do là lúc trị thương buộc phải thoát y phục ra, cho nên hiện tại phần trên của nàng chỉ mặc có một cái yếm đỏ.

https://thuviensach.vn

"Ngươi mau đi ra ngoài cho ta!" Phượng Dạ Hi hét ầm lên.

Hắn cười tà mị: "Cũng đâu phải là chưa thấy đâu, ta còn thấy nhiều hơn nữa kìa..."

"Hừ!" Phượng Dạ Hi khinh bỉ: "Đúng thật là quân khốn nạn, không biết liêm sỉ. Giết phu quân của ta rồi còn tự tiện nói năng như thế với ta. Thân là Lan Lăng Vương của Nam Nhạc quốc lại giả chết để đi làm quốc sư cho Nguỵ quốc. Bây giờ Nam Nhạc rất loạn, mục đích của ngươi là gì đây?"

Hắn cười lạnh, thấy nàng như vậy liền bỏ đi thái độ bỡn cợn lúc nãy: "Mục đích của ta ư? Ta tưởng nàng đã biết rồi chứ! Thông minh như nàng, sớm nên đoán ra rồi mới phải."

"Đúng là ta đã đoán ra, nhưng vẫn là muốn nghe từ miệng ngươi nói ra." Nàng quật cường đáp: "Ta cũng biết bây giờ không như lúc trước nữa. Ngươi giết phu quân của ta, hãm hại Nam Nhạc quốc, khiến ca ca ta mất tích, phụ thân phải bỏ trốn. Hừ, ta thật không hiểu. Nếu ngươi đã tàn nhẫn như vậy sao không giết luôn ta đi? Còn cùng ta chung sống mấy ngày ở Giang Nam để làm gì? Lúc đó ta cứ tưởng ngươi dịu dàng thế nào, ai ngờ đâu chỉ là một tên nguỵ quân tử."

Lời này của nàng thật sự đã khiến Lãnh Diệc Thân tức giận, hắn dùng lực nắm cằm của nàng, sức lực rất lớn, làm chiếc cằm xinh đẹp đỏ lên: "Đừng tưởng ta nhân nhượng rồi làm tới. Bây giờ không giống như lúc trước nữa, ta có thể giết nàng bất cứ lúc nào!"

Phượng Dạ Hi khinh bỉ liếc nhìn hắn: "Ngươi cho rằng ta sẽ sợ sao? Nguỵ quân tử! Thật buồn cho ta lúc đầu đã nghĩ ngươi là người tốt."

Bàn tay hắn giơ lên cao, chuẩn bị hạ xuống với lực đạo cực mạnh. Thế nhưng đã bị lời nói của Phượng Dạ Hi chặn lại.

https://thuviensach.vn

"Đừng bắt ta phải hận ngươi!"

Lãnh Diệc Thần vô lực hạ tay xuống. Hắn thất thần trong chốc lát, thế nhưng nghĩ đến những gì mà mình phải chịu đựng trong những năm qua, khí lạnh chợt bùng phát trong đôi mắt hắn. Bàn tay đưa lên bóp cổ nàng: "Muốn hận thì cứ hận. Nàng hận thì làm gì được ta? Hi nhi, nên nhớ rằng với sức của nàng căn bản không đủ đánh bại ta."

Mặc dù vết thương đã ổn, thế nhưng sức lực vẫn chưa hồi phục. Lãnh Diệc Thần nói đúng, lúc này nàng căn bản không thể đánh lại hắn. Cảm giác ngộp thở khiến nàng khó chịu, tay chân không ngừng vùng vẫy, hòng thoát khỏi ma chưởng của hắn.

"Ngươi... Có giỏi thì giết ta đi... Tên khốn... Mau giết ta luôn đi..."

Nàng dùng ánh mắt chán ghét cực độ nhìn vào hắn. Lãnh Diệc Thần chỉ cảm thấy trái tim nhói lên một cái đau đớn. Tay buông thõng xuống.

Nhân cơ hội này, nàng móc con dao giấu dưới chăn ra, kề lên cổ hắn: "Sẽ ra sao nếu như hôm nay ta giết ngươi ở đây?"

Mặt hắn không biểu cảm nhìn nàng: "Nàng không thể xuống tay!" Hắn nói chắc nịch.

"Nếu như ta có thể thì sao?" Nàng dùng lực một chút, con dao càng ấn sâu vào cổ hắn, máu nhàn nhạt chảy ra.

Ánh mắt hắn loé lên đau đớn, rất nhanh liền bị lạnh lùng chiếm giữ, hắn nói: "Thứ nhất, ta có thể tránh nhát dao này của nàng. Thứ hai, thế nhưng ta lại không muốn tránh cho nên nàng mới có thể làm ta bị thương. Thứ ba, ta cố tình không tránh, bởi vì nếu giết ta rồi thì đến cả dung mạo của tên ngốc đó nàng cũng không được thấy nữa. Để xem lúc đó ai mới là kẻ đau lòng!"

https://thuviensach.vn

"Đừng tưởng ngươi nói như vậy là ta không dám giết ngươi!"

Nàng đâm sâu thêm một chút nữa, máu chảy ra ngày càng nhiều. Thế nhưng Lãnh Diệc Thần tuyệt nhiên không than đau gì cả.

"Vậy thì nàng cứ thử xem! Đâm mạnh thêm một chút, ta đứng cho nàng đâm."

Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần vẫn giữ nguyên tư thế đó, hắn tin tưởng nàng nhất định sẽ không dám giết hắn. Mà nàng vẫn đắn đo giữ hai dòng suy nghĩ, có nên tiếp tục đâm sâu vào hay là không?

Hơn mười giây trôi qua, rốt cuộc đúng như lời Lãnh Diệc Thần nói, nàng không nỡ giết hắn. Tất cả đều là vì gương mặt này của hắn!

Ánh mắt chuyển lạnh, hắn đánh mạnh vào tay nàng một cái, giành lấy con dao: "Ta đã bảo nàng không dám!"

"Là không nỡ!" Nàng đính chính.

"Nhưng dù sao thì nàng vẫn không xuống tay giết ta." Hắn cười: "Nàng đối với ta là không nỡ!"

"Sai rồi!" Nàng liếc nhìn hắn: "Là ta đối với tên ngốc không nỡ. Còn ngươi... Chẳng qua chỉ là người quen có chút giao tình mà thôi."

Hắn nhìn nàng cười mỉa mai: "Có giao tình đến tận trên giường?"

"Lần đó là ta trúng dược. Không tính!"

Lãnh Diệc Thần định mở miệng nói, thế nhưng lại bị nàng ngăn cản.

"Như ngươi đã nói, ta không nỡ giết ngươi. Bây giờ ta thật sự không còn nơi để về, vương phủ bị Lãnh Thiên Hựu tịch thu rồi. Phụ thân bỏ trốn, ca ca mất tích. Ta lưu lạc vào trong doanh trại địch để tìm tên ngốc, thế

https://thuviensach.vn

nhưng hắn cũng đã chết rồi. Bây giờ ta lại đang ở trong địa bàn của ngươi, ngươi muốn chém muốn giết thì cứ việc!" Phượng Dạ Hi nhắm chặt mắt lại, dao đang ở trong tay hắn, bây giờ chỉ mặc hắn chém giết. Dù sao nàng cũng không còn gì lưu luyến cả.

Thế nhưng ngoài ý muốn của nàng, Lãnh Diệc Thần chỉ nhíu mày kiếm, ánh mắt chất chứa đau lòng nhìn nàng: "Nàng nghĩ ta sẽ giết nàng sao?"

"Sẽ!"

"Sai lầm rồi. Nàng là Vương phi của ta. Mai sau ta đăng cơ lên làm Hoàng đế thì nàng sẽ trở thành Hoàng hậu của ta. Vốn dĩ định đưa nàng sang Viên Niên quốc lánh nạn, chờ mọi chuyện xong mới đưa nàng về. Thế nhưng nàng đã không đi, vậy thì ở đây chờ làm Hoàng hậu của ta đi!"

Phượng Dạ Hi kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi định mưu phản?"

"Ta đã mưu phản từ lâu rồi."

"Bỉ ổi, đê tiện!"

Hắn cười, nâng cằm nàng lên: "Nếu ta bỉ ổi, đê tiện. Vậy thì nàng chính là Hoàng hậu của tên bỉ ổi, đê tiện đó."

Nàng tức giận né mặt ra một bên, lấy cái gối ném vào hắn: "Cút đi, còn lâu ta mới thèm trở thành Hoàng hậu của tên phản đồ nhà ngươi. Cùng lắm nếu không chết được ta sẽ tìm cách trốn đi. Đừng hòng ta lấy ngươi!"

"Thế nhưng trên danh nghĩa thì nàng vẫn còn là thê của ta. Ta vẫn chưa hưu nàng." Hắn tức giận, gằn từng chữ: "Hơn nữa nàng không trốn được đâu. Cứ ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, khi nàng tỉnh lại thì mọi chuyện đã xong rồi!"

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Phượng Dạ Hi tức giận, đứng dậy mặt đối mặt với hắn.

Thế nhưng chân vừa chạm xuống đất nàng liền cảm nhận được một cỗ tê dại. Toàn thân vô lực, vô cùng nhức mỏi. Chân căn bản mềm nhũn, không thể nào đứng được. Phượng Dạ Hi yếu ớt ngã xuống. Thế nhưng một cánh tay cường tráng đã ôm lấy nàng.

Lãnh Diệc Thần cẩn thận đặt nàng lên giường. Đắp chăn cho nàng, lạnh lùng nói: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Lúc đầu sao không bỏ đi nơi khác, lại tìm đến đây phá kế hoạch của ta. Đã vậy ta sẽ cho nàng trở thành một con cờ trong ván cờ này."

"Ngươi có ý gì? Ngươi đã làm gì ta?"

"Cho nàng uống thất công tán!" Hắn không nặng không nhẹ đáp, trong giọng nói lúc này không còn nghe ra mấy phần tình cảm nữa.

"Thất công tán? Đó là cái thứ gì?"

"Một loại thuốc độc!"

Nàng nghe vậy thất thần trong giây lát, sau đó cười lạnh: "Còn nói không muốn giết ta? Thế mà lại cho ta uống thuốc độc ư?"

"Nàng nghĩ nhiều rồi!" Hắn nói: "Thất công tán đúng với cái tên của nó. Có tác dụng trong bảy ngày. Ngày thứ nhất uống vào sẽ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, ủ rũ, như bị rút cạn sức lực, không thể làm gì được cả. Ngày thứ hai nó sẽ tạm phế đi võ công của nàng, khiến nàng chìm vào giấc ngủ say như chết, không ai có thể lay tỉnh nàng, nàng cũng không thể tỉnh lại. Hết ngày thứ bảy thì độc tự động được hoá giải, nàng sẽ tỉnh lại, võ công và sức lực cũng được hồi phục như cũ."

https://thuviensach.vn

"Ngươi cần gì mất công cho ta uống loại dược này. Trực tiếp giết ta đi có phải hơn không?"

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, nói: "Thứ nhất, ta đã nói là không muốn giết nàng. Thứ hai, ta muốn nàng trở thành Hoàng hậu của ta. Thứ ba..." Hắn ghé sát lỗ tai nàng, thì thầm: "Nàng đối với ta vẫn còn giá trị lợi dụng."

Phượng Dạ Hi tức điên người, thật muốn lúc này giết chết hắn. Thế nhưng sức lực bị rút cạn, nàng không thể làm gì được. Chỉ có thể nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù.

Lãnh Diệc Thần đắp chăn cho nàng xong liền đi ra ngoài, hắn còn không quên quẳng lại một câu: "Cứ ngủ thoải mái đi Hoàng hậu của ta. Mọi chuyện cứ để ta lo. Khi nàng tỉnh lại thì tất cả cũng đã xong rồi."

Phượng Dạ Hi cắn môi đến bật máu. Nàng chán ghét hắn, nhưng hiện tại không thể làm gì ngoài việc bất lực nằm đây. Bàn tay nắm chặt chiếc chăn, thều thào nói.

"Lãnh Diệc Thần, đừng ép ta phải hận ngươi!"

Bước chân của Lãnh Diệc Thần chợt khựng lại vài giây. Thế nhưng cuối cùng hắn vẫn tiếp tục bước tiếp. Ngai vàng đang ở trước mắt, hắn không thể vì nhi nữ tình trường mà tiếp tục trì hoãn được.

Nàng muốn hận cứ để nàng hận. Rồi một ngày nào đó, hắn sẽ khiến cho tâm trí của nàng chỉ chứa mỗi mình hắn. Là Lãnh Diệc Thần hắn, không phải tên ngốc kia.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ho Ra Máu

Lãnh Diệc Thần từ trong lều của Phượng Dạ Hi bước ra. Vẻ mặt lạnh lùng không chút cảm xúc.

Lúc này, Mộc từ trên cây nhẹ nhàng đáp xuống, cả gan trách mắng hắn: "Giáo chủ, ngài làm vậy chính là phá huỷ kế hoạch của chúng ta. Sao ngài không giao nàng ta cho thuộc hạ? Thuộc hạ sẽ đưa nàng ấy sang Viên Niên quốc an toàn. Để nàng ta ở đây chỉ thêm cản trở ngài mà thôi!"

"Câm miệng!"

Mộc lập tức quỳ xuống: "Thuộc hạ thất lễ, xin giáo chủ tha tội!"

"Không có lần sau."

"Vâng."

Lãnh Diệc Thần nói: "Để nàng ta ở lại không phải là vì ta lưu luyến nàng ta. Mà là nàng vẫn còn giá trị lợi dụng."

"Thuộc hạ ngu muội không hiểu. Bây giờ Nam Cung tiểu thư đã thân bại danh liệt, ca ca người mất tích, phụ thân bỏ trốn, phủ quốc công cũng sớm bị Lãnh Thiên Hựu tịch thu rồi. Nàng ta đâu còn giá trị để ngài lợi dụng nữa?"

Hắn liếc nhìn Mộc một cái, nhẹ nhàng nói ra: "Có phải ngươi cũng biết, kẻ thù của ta ngoài Lãnh Thiên Hựu ra thì vẫn còn ba người nữa?"

https://thuviensach.vn

"Là Trương công công, Thái hậu và..." Mộc nói đến đây, ánh mắt liền loé sáng: "Có phải ý của giáo chủ là..."

"Đúng vậy, Nam Cung Dạ Hi là mồi nhử cho đám chuột nhắt đó! Ruột thịt thân thích, bọn chúng chắc chắn vẫn sẽ luyến tiếc nàng ta mà tự chui đầu vào rọ."

"Thuộc hạ hiểu rồi!"

Lãnh Diệc Thần gật đầu: "Ngươi đi báo cho ba đệ ấy, chuẩn bị điều động binh lính, sáng mai tấn công kinh thành."

"Rõ." Mộc nói xong liền phóng đi mất. Kế hoạch lần này của giáo chủ quá hoàn hảo, nhất định sẽ đoạt được thiên hạ. Thế nhưng điều làm giáo chủ lung lay nhất... Cũng chỉ sợ chính là nữ nhân kia...

Sau khi Mộc đi, Lãnh Diệc Thần liếc nhìn xung quanh. Trong không khí tồn tại hơi thở của một người không cần thiết.

"Còn không ra đây đi?"

Từ phía sau chiếc lều, một nữ nhân dung mạo xinh đẹp e dè bước ra, sắc mặt ả ta tái nhợt, hơi thở có chút khó khăn.

"Diệc Thần..."

Hắn nhẹ nhàng đi đến: "Có chuyện gì? Có phải nàng đã nghe hết rồi không?"

Tam công chúa lắc đầu: "Chưa nghe được gì cả!" Điều này là thật, ả chỉ vừa mới đi đến mà thôi, vốn định tìm gặp hắn một chút, vì ả rất nhớ hắn. Thế nhưng bây giờ không cần tìm cũng đã gặp rồi.

Gương mặt tam công chúa cũng khá diễm lệ, thế nhưng nếu so với Phượng Dạ Hi thì đúng là một trời một vực. Chính vì điểm đó khiến ả vô

https://thuviensach.vn

cùng tự ti. Vốn dĩ lúc đầu hợp tác với chàng, nhìn thấy dunng mạo yêu nghiệt của chàng thì ả đã vô cùng si mê. Thế nhưng lại nghe thấy chàng có một thê tử vô cùng xinh đẹp. Vì thế ả hận vô cùng, chàng trước mặt người ngoài thì luôn cùng ả đóng kịch để che mắt thiên hạ, thế nhưng ả biết, trong lòng chàng chưa bao giờ có ả.

Mà nay thê tử của chàng xuất hiện lại càng chứng minh điều đó.

"Chàng có yêu ta không?"

"Sao lại nói những lời này?" Lãnh Diệc Thần dịu dàng đi đến, cởi áo choàng của mình khoác lên người ả ta: "Đáp án chẳng phải nàng biết rồi sao? Nào lại đây, mau khoác áo choàng vào, trời đêm gió nhiều, ta không muốn nàng bị cảm lạnh."

Dường như tam công chúa vô cùng ngạc nhiên với hành động của Lãnh Diệc Thần, ả đỏ mặt ngượng ngùng khoác áo vào. Nhỏ giọng nói: "Diệc Thần, ta rất yêu chàng! Ta tin chàng cũng giống ta, đúng không?"

Lãnh Diệc Thần không nói gì, đôi mắt cười mà như không nhìn ả: "Khuya rồi, ta về ngủ thôi!"

Ả nắm chặt áo choàng trên người, nhìn vào trong chiếc lều của Phượng Dạ Hi, lại nhìn vào ánh mắt của Lãnh Diệc Thần. Quyết định nói: "Đêm nay chàng cho ta ngủ chung được không? Tối nay thật lạnh, trời dường như lại sắp mưa, sấm chớp lớn lắm, ta sợ!"

Lãnh Diệc Thần im lặng hồi lâu, làm sao hắn lại không hiểu tâm tư của nữ nhân này đây, nhưng vì đại cuộc liền thuận theo nàng ta: "Được thôi, đêm nay ta sẽ nói người chuẩn bị một chút. Nàng muốn qua lúc nào cũng được."

Ánh mắt tam công chúa loé sáng: "Ta muốn đến lều của chàng ngay bây giờ!"

https://thuviensach.vn

"Được, tất cả đều theo ý nàng."

Lãnh Diệc Thần mỉm cười, dắt tam công chúa đi về lều của hắn. Xem ra vị công chúa này đã thật sự yêu nhầm người rồi. Ả ta yêu phải người không nên yêu, một con người nhưng không có tình người.

Mà cuộc đối thoại của bọn họ tất cả đều lọt vào tai nàng. Phượng Dạ Hi trong lòng có chút bực tức, vung tay đánh một quyền lên giường. Thế nhưng sức lực quá yếu khiến nàng giống như vỗ nhẹ một cái. Tức giận nhưng không có chỗ để xả.

Được lắm Lãnh Diệc Thần, ngươi thế nhưng lại dùng cơ thể của tên ngốc đi quyến rũ người khác!

Hô hấp trở nên khó khăn, càng ngày càng dồn dập. Ngực trái quặn đau liên tục. Nàng bị làm sao thế này? Đây là do tác dụng của thất công tán ư?

Một làn gió mạnh lùa vào trong vào, khiến nàng run rẩy nổi cả da gà. Cổ họng nghèn nghẹt, ngứa ngứa lại rát vô cùng, Phượng Dạ Hi không kiềm được ho khan, cơn ho càng ngày càng dữ dội, căn bản nàng muốn ngừng cũng không được. Một dòng chất lỏng trào ra, nàng lập tức lấy tay bịt lại.

Là máu! Nàng thế nhưng lại ho ra máu? Đây là tác dụng của thất công tán ư? Nếu như thế thì Lãnh Diệc Thần đó cũng thật có tâm.

Nàng rút trong vạt áo ra một chiếc khăn tay, lau đi máu trên tay và miệng. Cố gắng nén cơn đau kinh khủng ở ngực và phổi, nàng nằm xuống, chìm vào giấc ngủ say.

Trong lều quốc sư, tam công chúa nằm trên giường, cô ả cố ý mặc độc nhất một chiếc yếm màu đỏ, phía dưới che chắn yếu ớt bởi tiết khố mỏng manh. Cả người toả ra hương thơm dụ hoặc, tay đeo chiếc vòng kêu len ken, mê hoặc tâm trí của người khác.

https://thuviensach.vn

Tay ả mơn trớn trên lưng Lãnh Diệc Thần, một bàn tay khác vươn ra phía trước, vuốt ve cơ bụng săn chắc, từ từ lần mò lên phía trên, đi đến lồng ngực cường tráng...

Một bàn tay rắn chắc nắm lấy bàn tay mềm mại của tam công chúa. Nhẹ nhàng nói: "Khả nhi không cần gấp gáp như vậy!"

Ả vui mừng, chẳng lẽ Thần đã động tình với ả. Nếu đã động tình rồi thì rất nhanh sẽ động tâm thôi. Ả tình nguyện trao thân thể cho hắn, thân thể và cái ngàn vàng ả gìn giữ suốt hai mươi năm nay, chỉ để dành cho người mình yêu. Mà nay đã gặp được, còn ngại gì mà không trao ra.

Tam công chúa ngồi lên đùi Lãnh Diệc Thần, bàn tay như con rắn mềm mại xoa xoa vuốt vuốt gương mặt yêu nghiệt. Đôi môi hồng hồng tiến tới.

Hơi lạnh chợt loé lên từ đôi mắt của Lãnh Diệc Thần. Hắn xoay người, đè tam công chúa ở dưới thân.

"Diệc Thần..." Ả nỉ non gọi. Thật vui khi người mình yêu cũng đáp lại tâm nguyện của mình.

Khí lạnh vẫn chưa tan, hắn cúi đầu xuống, nói khẽ vào tai tam công chúa: "Nào, chúng ta bắt đầu thôi!"

Tầng tầng lớp màn buông xuống, che đi cảnh mập mờ ở bên trong. Mà trên chiếc giường đó, hai người họ làm gì không ai biết được.

Đêm... Vẫn còn dài lắm... Thế nhưng mùi máu tanh nồng lại bốc lên đậm đặc.

Phượng Mẫu nương nương đứng trước gương thần, hết nhìn Lãnh Diệc Thần lại nhìn sang Phượng Dạ Hi. Haizz, con rể mà bà chọn đã sai lầm rồi, không chừng mai sau sẽ phải ân hận vì việc làm của chính mình.

https://thuviensach.vn

Mà Hi nhi của bà... Ho ra máu như vậy... Xem ra cũng đã đến lúc của con bé rồi!

Trong chiếc lều nhỏ, Phượng Dạ Hi co người lại, tạo thành tư thế giống như bào thai. Người ta thường nói những người khi ngủ mà tạo thành tư thế này thì chứng tỏ người đó đang sợ hãi và lo lắng!

Lều nhỏ căn bản là quá mong manh, thỉnh thoảng sẽ có gió lạnh lùa vào. Chiếc mền nhỏ đắp trên người không thể nào giúp nàng xua đi cái lạnh tê tái. Cả người run cầm cặp.

Quái lạ! Bình cho thường dù có lạnh hơn như vậy đi chăng nữa nàng vẫn chịu được. Sao hôm nay lại trở nên yếu đuối thế kia, ngay cả chăn dày như thế này cũng không giúp nàng ấm lên được! Chẳng lẽ là do loại thuốc kia sao? Quả nhiên Lãnh Diệc Thần vẫn chán ghét nàng như vậy, hắn cho nàng uống thất công tán là để nàng phải chết dần chết mòn trong đau đớn yếu ớt phải không? Hắn không muốn nàng chết đi quá nhanh, đây là muốn từ từ hành hạ nàng?

"Đúng là người có tư chất làm Thái tử. Tuyệt tình như vậy cơ mà!" Phượng Dạ Hi lẩm bẩm.

Ngực lại bất chợt đau nhói, đau khiến nàng muốn chết đi ngay bây giờ. Thật sự cơn đau này người thường không thể nào chịu được, khiến nàng hít thở không thông. Vài phút sau, khi cơn đau ở ngực đã dần thoái lui thì phổi lại bắt đầu đau, Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy khó thở vô cùng, sau đó cổ họng nhờn nhợn, nàng ho khan một cái, máu liền theo đó mà trào ra.

Nàng nhìn bàn tay đầy máu, cảm nhận cơn đau ẩn ẩn từ ngực và phổi. Cảm thấy trong lòng vô cùng hoang mang!

Ở thôn Ngọc Sơn, nơi gần với doanh trại quân Nguỵ nhất, có một cô nương đang vuốt ve bờm của một chú ngựa trắng như tuyết. Miệng lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

"Tuyết Ngân này, tại sao tiểu thư lại làm như thế nhỉ? Ngươi thấy võ công ta như thế nào?" Linh Nhiên múa may vài quyền. Tuyết Ngân thích thú hí dài lên, nàng vui vẻ sờ đầu nó: "Ngoan lắm, có phải rất tốt không? Thế tại sao tiểu thư lại không cho ta theo giúp người, tiểu thư nghĩ ta vô dụng sao?"

Về điểm này thì Tuyết Ngân cũng không hiểu, nó phe phẩy cái đuôi xinh đẹp.

Linh Nhiên không vui bỉu môi: "Thôi bỏ đi bỏ đi. Ta phải tìm cách cứu tiểu thư, ngươi có nguyện giúp ta không?"

Tuyết Ngân gật gật đầu!

"Tốt lắm! Chúng ta phải nhanh lên, ta có linh cảm tiểu thư gặp phải chuyện không lành. Mặc dù Lan Lăng Vương là phu quân của người, thế nhưng nay hắn đã trở thành quốc sư của địch, lại có tình ý mập mờ với tam công chúa nước đó. E rằng tiểu thư cũng lành ít dữ nhiều, nếu không thì người đã sớm thoát ra ngoài rồi!"

Tuyết Ngân vẫn tiếp tục phe phẩy đuôi!

Đang lúc Linh Nhiên không biết tìm ai để giúp nàng cứu tiểu thư ra ngoài, vì chỉ một mình nàng thì căn bản không đủ sức địch lại cả ngàn cả triệu người. Thì đột nhiên, trong bóng tối loé lên một tia sáng. Một hắc y nhân chậm rãi đáp xuống.

Linh Nhiên cảnh giác cầm đao lên, phòng thủ!

Hắc y nhân kia căn bản không có ý định đến để hành thích, y chậm rãi nói: "Ta biết tiểu thư của cô nương đang gặp nạn. Phiền cô nương cùng ta đến Tiêu Dao cung một chuyến. Cung chủ của chúng ta muốn gặp cô."

https://thuviensach.vn

Tiêu Dao cung? Đây chẳng phải là cung phái nổi danh giang hồ đó sao? Chuyên cho mượn người để kiếm tiền. Nhân khẩu của Tiêu Dao cung có khi còn nhiều hơn cả đội quân của Nam Nhạc quốc và Nguỵ quốc cộng lại. Cung chủ Tiêu Dao cung lại là một người vô cùng thần bí, hơn nữa võ công cực kì lợi hại. Một người như vậy sao lại muốn gặp nàng? Liệu đây có phải là cái bẫy?

Linh Nhiên cảnh giác nắm chặt kiếm trong tay: "Cung chủ của các ngươi sao lại muốn gặp ta?"

Hắc y nhân vẫn điềm tĩnh đáp: "Cung chủ nghe tin Nam Cung tiểu thư gặp nạn nên muốn trợ giúp. Cung chủ nợ tiểu thư của cô một ân tình, về chuyện này thì cô nương không cần biết, chỉ cần theo ta về Tiêu Dao cung, đảm bảo sẽ không có hại cho cô, chỉ có lợi. Hơn nữa theo ta được biết thì tiểu thư của cô đang gặp nguy hiểm!"

"Làm sao để ta tin ngươi?"

Y lấy lệnh bài của Tiêu Dao cung ra: "Ta là một trong tam hộ vệ của Tiêu Dao cung, tên một chữ Nguyên."

Tâm tư Linh Nhiên bắt đầu dao động. Nếu như có Tiêu Dao cung trợ giúp, khẳng định là sẽ cứu được tiểu thư.

"Tiểu thư của cô đang gặp nguy hiểm. Cung chủ muốn tìm thêm một vài tin tức từ cô. Nếu cô nương không đi thì sẽ hại chết tiểu thư của mình."

Nội tâm của Linh Nhiên đã hoàn toàn bị phá vỡ, nàng thật sự rất muốn cứu tiểu thư. Vì vậy liền thu kiếm vào vỏ, mím môi nói: "Được, ta đi với ngươi!" Nói rồi nàng liền dắt theo Tuyết Ngân cùng đi.

Tiểu thư, chờ muội. Muội nhất định sẽ đến cứu tiểu thư!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thất Công Tán Phát Tán

Đến sáng ngày thứ hai, Phượng Dạ Hi giật mình tỉnh giấc. Không phải tự nhiên nàng tỉnh, vốn là cơ thể mệt mỏi khó chịu, nàng còn muốn ngủ thêm chút nữa. Thế nhưng tiếng ồn phía ngoài cứ đánh thức nàng dậy.

Tam công chúa dắt theo một tỳ nữ đi vào. Tỳ nữ này trông có vẻ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Gương mặt bầu bĩnh tròn trịa, hai mắt hơi xếch lên, khiến ả ta thoạt nhìn rất hung dữ.

Tam công chúa chỉ vào nàng, cười nham hiểm, phân phó cho mấy tên lính ngoài kia: "Nữ nhân này là Lan Lăng Vương phi, chăm sóc cho nàng ta 'cẩn thận'. Trong sáu ngày đến đây tuyệt đối không được cho nàng ta ăn hoặc uống bất cứ thứ gì. Càng không được phép cho nàng ta ra khỏi lều nửa bước. Hơn nữa chuyện này không ai được phép báo cho quốc sư biết. Ai cãi lệnh thì tự khắc biết hậu quả!"

Đám binh lính vốn nghe danh tam công chúa vô cùng hung dữ, liền sợ hãi quỳ xuống, đồng thanh nói: "Đã rõ thưa công chúa."

"Tốt." Ả nhìn sang Phượng Dạ Hi, ghé sát vào tai nàng nói: "Chắc hẳn ngươi cũng biết, đêm qua Thần đã cùng ta ngủ. Bọn ta còn làm chút chuyện... rất sung sướng."

"Ngươi..." Phượng Dạ Hi vốn định nói chuyện, thế nhưng cơn ho đột ngột ập tới, khiến nàng ho khan không ngừng. Một lúc sau cơn ho dứt, nàng liền cười lạnh, ánh mắt khinh bỉ nhìn ả ta: "Ngươi nói với ta những

https://thuviensach.vn

chuyện này làm gì? Đêm qua hai người ân ái lắm mà? Sao mới sáng sớm thế này lại đến đây? Chẳng lẽ là bị hắn đuổi xuống giường sao? Cho nên mới đen mặt chạy đến đây chọc tức ta?"

Tam công chúa nghe vậy thẹn quá hoá giận. Tay vung lên tát vào mặt nàng một cái đau điếng. Mà nay sức lực và võ công của nàng đã sớm bị rút sạch, yếu ớt té ngã xuống nệm. Ả ta kiềm nén lại cơn tức giận, vênh mặt nói: "Đêm qua chúng ta quấn quít không rời, dính như keo sam, Thần rất mãnh liệt, khiến ta mệt mỏi không thôi. Chúng ta cùng nhau đến nửa đêm mới dừng." Ả mỉm cười mỉa mai: "Còn ngươi chắc chưa bao giờ nếm thử cái cảm giác hạnh phúc giống ta đâu. Dù sao Thần hận ngươi như vậy, chắc chắn chàng ấy sẽ không cùng ngươi làm chuyện đó."

Phượng Dạ Hi gắng gượng ngồi dậy, xoa xoa bên mặt bị tát sưng đỏ, nàng trao cho ả một ánh mắt khinh bỉ, chậm rãi nói: "Đúng thật là ta chưa bao giờ được nếm thử cái cảm giác hạnh phúc của ngươi. Bởi vì bình thường ta cùng chàng làm cái chuyện đó cũng đều đến tận sáng, chưa bao giờ đến nửa đêm là dừng."

"Ngươi... Ngươi..." Tam công chúa không ngờ nàng lại phản bác lại như vậy, nhất thời không biết nói gì. Tức giận đến mức dặm chân tại chỗ.

Nàng còn bồi thêm một câu: "Nếu không tin ngươi cứ đi hỏi hắn. Ta tin chắc hắn sẽ sẵn sàng nói cho người nghe."

Tam công chúa tức giận quá mức nhưng lại không biết phản bác thế nào. Ả quay sang tỳ nữ của mình, nhẹ giọng phân phối: "Ngươi mau tát nàng ta mười cái cho ta. Tát mạnh vào, nàng ta chết cũng được."

Ả tỳ nữ vâng lời liền đi đến cạnh nàng, lớn giọng châm chọc: "Dám chọc đến tam công chúa. Xem ra ngươi ăn trúng gan trời rồi!" Nói rồi tay ả không ngừng luận động, lực đạo rất mạnh.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi âm thầm nhẫn nhịn. Đếm từng cái tát một. Lực đạo nặng nhẹ ra sao nàng đều nhớ cả. Đau đớn đến mức khiến mặt nàng tê tái, sưng phù lên. Tam công chúa... Mười cái tát này ta xin ghi nhớ rõ. Ngươi cứ đợi đó, một ngày không xa ta sẽ trả lại đủ cho ngươi!

Sau khi tát xong, ả tỳ nữa mạnh bạo xô ngã nàng xuống giường. Lại quay sang bẩm báo với tam công chúa: "Thưa công chúa, đã xong rồi ạ!"

"Được, chúng ta đi! Cấm kẻ nào được giúp nàng ta, không thì tự biết hậu quả." Ả ta nói rồi liền cùng tỳ nữ rời đi.

Tất cả mọi người đều âm thầm cảm thấy tội cho Lan Lăng Vương phi. Chọc đến tam công chúa, đúng thật là không có kết cục tốt.

Mà Phượng Dạ Hi sau khi ngã xuống giường liền bất động. Hai bên má đau rát, rươm rướm máu. Nàng chỉ cảm thấy hai mí mắt nặng trĩu, cả người vô lực. Chắc đây là tác dụng của thất công tán, nàng cảm thấy mình yếu lắm rồi. Võ công cũng bị phế, sức khoẻ suy giảm. Mỗi lần ho là lại ra máu.

Thôi không suy nghĩ nữa! Tất cả đều nghe theo vận mệnh.

Đôi mắt phượng nhắm lại. Thất công tán đã bắt đầu phát huy tác dụng. Phượng Dạ Hi mê man chìm vào giấc ngủ say. Đợi khi nàng tỉnh lại... Mọi chuyện đều đã thay đổi.

Đứng trước Tiêu Dao cung, Linh Nhiên đã hoàn toàn lĩnh giáo được thế nào là cung phái đồ sộ bậc nhất. Cung Tiêu Dao này căn bản là một toàn lâu đài, được xây dựng trên đỉnh Phong Niên cao vời vợt. Xung quanh bao bộc bởi biết bao trận địa nguy hiểm, muốn đến đây phải băng qua một khu rừng với vô vàn hiểm nguy, nếu không có người dẫn đường thì sẽ không đến được.

https://thuviensach.vn

Bước qua một cánh cổng bằng đá to lớn là cung điện nguy nga, với biết bao nhiêu lính canh gác nghiêm ngặt.

Thấy một trong tam hộ vệ trở về, đám người canh gác kia liền cúi đầu hô to: "Nguyên hộ vệ!"

"Ừ, các ngươi tiếp tục làm việc đi." Nói rồi y dẫn Linh Nhiên về chính phòng.

Chính phòng là nơi uy nghiêm nhất của Tiêu Dao cung. Thế nhưng chỉ có tam hộ vệ và cung chủ Tiêu Dao cung mới được vào đây. Những người còn lại nếu dám cả gan bước vào sẽ chết.

Ở nơi cao nhất của chính phòng có đặt một cái giường nhỏ, trên chiếc giường đó, một nam tử lười biếng nằm nghiêng, tay chống lên đầu, tóc đen xoã dài. Phải nói nam tử này thật sự rất đẹp, từ trước đến giờ Linh Nhiên chỉ nhìn thấy có Lãnh Diệc Thần là so được với y mà thôi.

Nguyên hộ vệ quỳ xuống, chấp tay: "Cung chủ." Y kéo Linh Nhiên cùng quỳ xuống. Nàng biết nam nhân trước mặt này không thể đắc tội được, cũng ngoan ngoãn quỳ theo.

Phong Hồn gật đầu, y chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt kiếm sắc bén nhìn chằm chằm vào Linh Nhiên, hỏi: "Ngươi có trung thành với Dạ Hi không?"

Thấy nam nhân trước mắt này xưng tên mụ của Phượng Dạ Hi, Linh Nhiên liền biết y rất thân với tiểu thư nhà mình. Liền chắc nịch nói: "Ta có thể nguyện chết vì tiểu thư!"

"Hay lắm!" Ánh mắt y sắc bén, nhìn qua một hắc y nhân đứng gần đó, vỗ tay hai cái: "Minh, ngươi đem thứ đó lên đây."

Minh hộ vệ gật đầu, nhanh chóng lấy trong tay áo ra một chiếc lọ. Cung kính trao cho Phong Hồn.

https://thuviensach.vn

Y lấy trong chiếc lọ ra một viên thuốc tròn tròn nhỏ nhỏ, nhìn Linh Nhiên nói: "Đây là kịch độc không thuốc giải do Minh hộ vệ đây điều chế. Nếu ngươi dám uống vào ta liền tin ngươi!"

"Nếu ta không uống thì sao?"

"Vậy thì càng chứng minh được ngươi không đáng tin cậy. Ta sẽ không giúp ngươi cứu Dạ Hi."

Nội tâm Linh Nhiên tranh đấu kịch liệt. Nàng rất muốn cứu tiểu thư, từ nhỏ đã đi theo người, mà tiểu thư cũng đối xử với nàng rất tốt. Khiến cho phận làm nô tỳ như nàng cảm động không thôi. Hơn nữa lúc nhỏ tiểu thư còn vô tình cứu nàng một mạng, tuy chỉ là vô tình thế nhưng ơn đó nàng không bao giờ quên được.

Nếu lúc đó không có tiểu thư và tướng quân, nàng căn bản sẽ không sống được đến ngày hôm nay. Cho nên ơn này cũng đến lúc phải trả rồi.

Nghĩ vậy, Linh Nhiên không chút do dự cầm lấy viên thuốc từ tay Phong Hồn. Chậm rãi cho vào miệng, nuốt xuống.

Chẳng mấy chốc, chỉ vài giây sau nàng liền cảm thấy cơ thể nóng lên, ruột gan sôi trào. Nhờn nhợn muốn ói, thế nhưng có làm cách nào cũng không ói ra được gì. Tay chân dần dần trở nên đau đớn, như có người bẻ gãy từng khúc xương của nàng vậy.

Thế nhưng nàng vẫn không quên đại cuộc, gắng gượng giương mắt nhìn Phong Hồn, khó khăn mở lời: "Ta đã... Uống rồi! Mau cứu tiểu thư... Người đang gặp nguy..."

"Haha, đúng là chủ tớ tình thâm mà!" Phong Hồn cười phá lên: "Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ cứu tiểu thư của ngươi. Dù sao nàng cũng có ơn với ta. Cho dù lúc đầu ngươi không uống thuốc bổ này thì ta cũng sẽ cứu nàng."

https://thuviensach.vn

Thuốc bổ? Y nói cái gì vậy? Chẳng phải đây là thuốc độc sao?

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Linh Nhiên, Minh hộ vệ tiến lên giải thích: "Thật ra thuốc đó là dùng để giải độc tố cho gan và các cơ quan nội tạng khác. Cũng sẽ làm xương cứng cáp hơn. Uống vào thì trong vài phút đầu sẽ cảm thấy như bị thiêu đốt toàn thân, sau đó là cảm giác như ai bẻ gãy xương của mình. Nhưng cô thử cảm nhận lại xem? Bây giờ đã ổn rồi chứ? Có phải cảm thấy nhẹ nhõm cả người không?"

Linh Nhiên thả lỏng cơ thể. Quả nhiên cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái hơn hẳn. Xương cốt trở nên khoẻ khoắn hơn, cả người trở nên sạch sẽ vô cùng.

"Ta vẫn không hiểu tại sao cung chủ lại thử như vậy?"

Phong Hồn nhún nhún vai: "Đơn giản là vì ta thích!"

Lúc này ầm một tiếng, cửa bị đẩy ra. Lại một hắc y nhân khác bước vào.

"Thuộc hạ Lôi tham kiến cung chủ!"

"Đứng lên đi." Phong Hồn phất tay: "Chuyện ta kêu ngươi làm đã đến đâu rồi?"

Lôi hộ vệ đứng lên, cung kính trả lời: "Thưa cung chủ, Nam Cung tiểu thư đã bị ép uống thất công tán, hôm nay đã sang ngày thứ hai rồi. Sáng nay trước khi chìm vào giấc ngủ say sáu ngày, tam công chúa Nguỵ quốc dẫn theo tỳ nữ đến lều của tiểu thư. Cả hai bên tranh cãi gay gắt. Cuối cùng vẫn là Nam Cung tiểu thư bị thiệt vì võ công bị phế, sức lực của mất đi. Người bị tỳ nữ của tam công chúa tát mười cái lên mặt. Tam công chúa còn tát tiểu thư thêm một cái rất mạnh nữa. Còn có... Hai ngày qua Nam Cung tiểu thư không ngừng ho ra máu."

https://thuviensach.vn

Nghe xong tin này, Linh Nhiên cả kinh, nhào đến hỏi Lôi hộ vệ: "Ngươi nói cái gì? Tiểu thư của ta bị phế võ công, còn bị tát mười một cái? Hơn nữa còn bị ép uống thất công tán, đó là cái loại thuốc gì mà lại khiến tiểu thư từ cường hãn trở nên yếu đuối như vậy?"

"Đó là một loại độc." Minh hộ vệ chậm rãi lên tiếng, vì ở Tiêu Dao cung y là người có y thuật cao nhất: "Có tác dụng trong vòng bảy ngày. Ngày thứ nhất sẽ hút đi sức lực của người uống phải, khiến người đó thành phế nhân. Ngày thứ hai sẽ rút đi võ công của người đó, sau hai canh giờ sau khi mất võ công, người trúng độc sẽ chìm vào giấc ngủ say. Mà trong khi ngủ thần kinh sẽ tê liệt, trông không khác gì kẻ đã chết. Chỉ khác là tim và mạch máu vẫn còn đập mà thôi."

Linh Nhiên hoảng hốt ngã quỵt xuống: "Không thể nào... Nếu vậy thì tiểu thư thật sự gặp nguy rồi! Vương gia sẽ giết tiểu thư mất, ta phải nhanh chóng đi cứu người."

"Đứng lại đó!" Phong Hồn quát lên, cầm lấy một thỏi bạc trên bàn, ném vào huyệt động của Linh Nhiên. Khiến nàng bất động.

Nguyên hộ vệ thấy vậy lắc đầu, đi đến đỡ Linh Nhiên lên, nói với nàng: "Ngươi đừng xúc động quá, chỉ có một mình ngươi thì liệu có đối phó nổi với hàng triệu quân Nguỵ được không?"

"Nhưng ta phải đi cứu tiểu thư. Vương gia sẽ giết tiểu thư mất. Chắc chắn người ép tiểu thư uống thất công tán là Vương gia."

Phong Hồn cười lạnh: "Ngươi nên gọi hắn ta là quốc sư. Hiện tại hắn đã trở thành quốc sư của Nguỵ quốc rồi."

Minh hộ vệ chấp tay: "Thưa cung chủ. Thuộc hạ nghĩ bây giờ người nên sớm cứu Nam Cung tiểu thư ra. Bởi vì nếu không tiểu thư sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

https://thuviensach.vn

"Ồ, tại sao lại nguy hiểm đến tính mạng? Theo ta được biết thất công tán mặc dù là độc, thế nhưng sau bảy ngày thì người trúng độc sẽ trở lại bình thường."

"Lúc nãy Lôi nói Nam Cung tiểu thư ho ra máu đã hai ngày rồi. Thuộc hạ nghĩ căn bệnh đó cần phải sớm được điều trị. Ngày xưa muội muội của thuộc hạ cũng ho ra máu liên tục, không quá một năm liền về trời rồi..." Minh hộ vệ đau buồn nói.

Lôi hộ vệ cũng chấp tay, hướng Phong Hồn nói: "Đúng vậy thưa cung chủ. Hơn nữa Lãnh Diệc Thần lại đang có ý định rất tàn ác, đó là sau khi hắn đăng cơ liền lập Nam Cung tiểu thư làm Hoàng hậu."

Mắt Linh Nhiên trừng to. Vô cùng hoang mang. Thế nhưng nàng lại đang bị điểm huyệt câm và động, cho nên không nói được mà cũng chẳng cử động được.

"Ngươi nói cái gì?" Ánh mắt Phong Hồn chợt lạnh đi: "Nếu đã vậy thì tên đó cũng thật ác ý. Lập nàng ấy làm Hoàng hậu chẳng phải là muốn đẩy nàng vào chỗ chết sao? Bây giờ quân Nguỵ đang có thế, rất muốn để tam công chúa của họ lên làm Hoàng hậu Nam Nhạc quốc. Nếu để Dạ Hi lên làm Hoàng hậu thì chính là bắt nàng đối địch với cả Nguỵ quốc. Mà ta cũng biết Lãnh Diệc Thần vô cùng thù hận Trần Quốc Công. Lập nàng làm Hoàng hậu chẳng phải là chiêu cáo toàn thiên hạ để uy hiếp lão ta đó sao? Hoàn toàn là vì lợi dụng nàng."

"Nhưng thuộc hạ không hiểu!" Nguyên hộ vệ nói: "Tại sao hắn ta lại phải làm vậy với Nam Cung tiểu thư? Dù sao người đắc tội hắn vẫn là Trần Quốc Công, đâu có liên quan đến tiểu thư."

"Thứ nhất là vì nàng là con cờ tốt nhất của hắn ta. Thứ hai đó là vì... Hắn ta quá yêu nàng. Vì quá yêu cho nên mới muốn lợi dụng nàng, đẩy nàng vào con đường mưu quyền đoạt lợi, lún sâu vào hoàng quyền tranh

https://thuviensach.vn

đấu, lập nàng làm hậu để giữ lại bên mình, giam cầm nàng vào cái lồng vàng thối nát, mãi mãi khiến nàng chỉ có thể ở bên hắn, không rời. Chứ nếu không hắn đã sớm thả nàng đi rồi!" Phong Hồn không nhanh không chậm nói.

"Thật quá đáng..." Minh hộ vệ nói: "Cung chủ, mau chóng hạ lệnh đi cứu tiểu thư về."

Phong Hồn lắc đầu: "Không kịp nữa rồi. Nàng đã bước vào quá trình hôn mê sáu ngày, không thể đưa về được. Hơn nữa... Ta vừa nhận được tin rằng Lãnh Diệc Thần đã xuất binh tấn công vào kinh thành rồi."

"Hôn mê sáu ngày... Đây là giai đoạn vô cùng nguy hiểm. Là lúc tiểu thư yếu nhất, nếu không cẩn thận người sẽ chết, hơn nữa tiểu thư còn không ngừng ho ra máu, rất nguy hiểm. Phải đem người về đây để thuộc hạ xem qua bệnh cho người." Minh hộ vệ nói.

Phong Hồn ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nói: "Lãnh Diệc Thần hắn không đơn giản, tuy ngoài mặt chỉ là Lan Lăng Vương gia, thế nhưng các ngươi đã quên hắn có quan hệ thế nào với Thiên Sát giáo phái rồi ư?"

Ba người, Nguyên, Minh, Lôi im lặng. Đưa nhiên bọn họ cũng biết Lãnh Diệc Thần chính là giáo chủ của Thiên Sát giáo phái. Là giáo phái luôn ra sức đối đầu với Tiêu Dao cung, thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng xuất thân từ đây. Nếu nói về nhân khẩu thì Tiêu Dao cung căn bản là hơn hắn Thiên Sát giáo phái. Thế nhưng nói về tiếng tăm trong giang hồ và mức độ lợi hại thì Thiên Sát giáo phái ăn đứt Tiêu Dao cung. Nhất thời, cả ba không biết nói gì.

Phong Hồn liền lên tiếng: "Quá trình hôn mê sáu ngày rất nguy hiểm. Ta lại sợ tam công chúa sẽ nhân cơ hội này sát hại Dạ Hi. Cho nên dù ra sao nhất định vẫn phải cứu nàng ấy. Chỉ là chúng ta bỏ kế hoạch cũ đi, tiến hành kế hoạch mới."

https://thuviensach.vn

Nguyên, Minh, Lôi chấp tay: "Mọi sự theo ý cung chủ!"

"Tất cả nghe lệnh ta. Vào cái đêm mà Lãnh Diệc Thần vừa đăng cơ, huy động ba trăm nhân khẩu tấn công vào hoàng cung. Chúng ta không cần phải đắc tội với hoàng thượng tương lai và Thiên Sát giáo phái. Chỉ cần dùng ba trăm nhân khẩu đó đánh lạc hướng Lãnh Diệc Thần. Trong lúc đó các ngươi theo sự chỉ dẫn của Linh Nhiên cô nương, tiến vào hậu cung đưa Dạ Hi về đây. Toàn bộ quá trình phải thật cẩn thận! Tuyệt đối không được để Dạ Hi bị tổn thương, lúc đó nàng vừa thoát ra khỏi quá trình hôn mê sáu ngày, vẫn còn rất yếu."

"Rõ thưa cung chủ!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tạo Phản, Đoạt Ngôi Soán Vị, Đại Lễ Đăng Cơ, Đại Lễ Phong Hậu

Sau khi uống thất công tán được ba ngày, Phượng Dạ Hi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say. Bây giờ dù người ta có giết nàng đi chăng nữa thì nàng cũng không hề hay biết.

Cũng vào ngày thứ ba đó. Lãnh Diệc Thần cùng tam công chúa đem quân tấn công vào kinh thành. Bắt trọn bọn gian thần theo phe Lãnh Thiên Hựu, đày ra biên cương lao động khổ sai.

Khổ nhất vẫn là ngươi dân. Đang yên đang lành tự dưng giặc tràn vào thành. Mà người dẫn đầu đám Nguỵ đó lại là ngốc vương Lãnh Diệc Thần. Nay hắn đã trở thành quốc sư của Nguỵ quốc, cùng giai nhân là tam công chúa Nguỵ quốc xâm lăng Nam Nhạc quốc, trở thành phản đồ.

Khí thế của Lãnh Diệc Thần khiến người khác phải kinh sợ. Vốn dĩ cứ nghĩ hắn đã chết trên chiến trường, trở thành vĩ vãn, thế nhưng lại trở về, thay đổi hoàn toàn. Từ ngốc nghếch vô dụng trở thành băng lãnh cùng ác độc, những kẻ cả gan mắng chửi hắn đều bị hắn giết sạch.

Hắn ngồi trên ngựa, tay cầm kiếm, đầu đội mũ sắt, thân mang giáp sắt. Khí thế uy ngang hùng dũng tuyên bố với mọi người rằng.

"Từ hôm nay, ta sẽ trở thành Hoàng đế mới của Nam Nhạc quốc. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!"

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người không ai dám chống đối hắn cả! Im lặng chấp nhận vị vương mới này. Dù sao bọn họ cũng chán ghét chế độ trị vì tàn bạo vô nhân tính của phế đế Lãnh Thiên Hựu, ngoài mặt gã ta cứ làm như tốt bụng thương dân, thế nhưng lại ngấm ngầm cho các ban phái giang hồ đi thu thuế bọn họ.

Đại quân của Nguỵ quốc cứ thế xông thẳng vào Hoàng cung. Đại chiến một trận ba ngày ba đêm, long trời lỡ đất. Xác người chết chất đống, máu chảy thành sông, tiếng khóc ai oán vang thấu trời xanh. Cuối cùng vẫn là quân triều đình thất thế, treo cờ trắng đầu hàng. Vì tướng giỏi của triều đình đều đã bị điều đi trong trận chiến với Nguỵ quốc lần trước, và tất cả đã bị Lãnh Diệc Thần giết sạch. Nếu nói về cách bày mưu kế đánh giặc và cách thống lĩnh binh sĩ thì nếu Lãnh Diệc Thần hắn nhận thứ nhì thì không ai dám nhận vị trí thứ nhất, chỉ là hắn giấu tài mà thôi.

Mà sau khi Lãnh Thiên Hựu nghe được tin Nam Nhạc quốc bại trận liền cuống cuồng thu dọn đồ đạc, cùng Nhu phi và Thái hậu bỏ chạy. Đây là mẫu thân gã và nữ nhân gã yêu nhất, cho nên dù thế nào vẫn cần hai người này ở bên.

"Hựu nhi, con cứ đi trước đi. Để mẫu hậu ở lại nơi này, Thần nhi nó không dám làm gì ta đâu."

Lãnh Thiên Hựu kiêng quyết nắm tay Thái hậu, nói: "Không được, bây giờ nó đã trở về làm Thái tử. Người nhớ không mẫu hậu? Là tên Thái tử lạnh lùng, một mình địch cả trăm người đó. Nó bây giờ căn bản không còn nhân tính nữa. Người không nhớ sao, chính chúng ta đã khiến nó trở nên ngốc nghếch. Bây giờ nó đã trở lại, nhất định sẽ tìm chúng ta báo thù." Gã lo sợ nói. Chỉ cần nhớ đến cảnh trên chiến trường năm đó, khi Lãnh Diệc Thần chỉ mới mười lăm tuổi, đôi mắt lạnh lùng căn bản không phải của con người. Tay hắn vung lên, từng nhát kiếm chém ra vô cùng chuẩn xác. Lúc đó Nam Nhạc quốc đang thất thế, thế nhưng nhờ có hắn mà

https://thuviensach.vn

chuyển bại thành thắng. Một đứa nhóc mười lăm tuổi giết hơn hàng trăm quân địch.

Thái hậu nghe vậy liền sởi gai óc. Lúc trước vì muốn đưa Hựu nhi lên làm Hoàng đế mà bà đã hợp tác với một số người để hãm hại Lãnh Diệc Thần. Biến hắn thành tên ngốc. Nay nó đã trở về rồi, thế nào cũng tìm bà và Hựu nhi trả thù.

"Được, chúng ta đi! Con đỡ Nhu nhi đi, con bé đang mang thai. Bà già này đi một mình cũng được."

Lãnh Thiên Hựu lắc đầu: "Con đỡ cả hai người. Bây giờ quốc gia đổi chủ, phải mau chóng chạy ra khỏi đây. Tên đó rất thông minh, rất nhanh sẽ biết chúng ta ở đâu ngay."

Cả ba liền hướng cửa sau hoàng cung mà chạy ra. Thế nhưng...

"Hoàng huynh và mẫu hậu có vẻ gấp gáp quá nhỉ? Hai người đi đâu thế? Có cần ta trợ giúp không?"

Lãnh Diệc Thần ngồi trên ngựa, vẻ mặt châm biếm nhìn ba kẻ đang chạy trốn. Hắn đã cho người bao vây toàn bộ Hoàng cung, cho nên có chạy đằng trời cũng không thoát.

"Thần nhi." Thái hậu từ từ tiến lại, ôm lấy chân Lãnh Diệc Thần: "Con tha cho chúng ta được không? Ta và Hựu nhi lúc đó vì bất đắc dĩ mới làm vậy. Con xem, bây giờ Nhu nhi đã có mang con của Hựu nhi, con có thể tha cho bốn người được không?"

Lãnh Diệc Thần nháy mắt liền trở nên lạnh lùng, chân vung một cái đá Thái hậu ra. Hoàn toàn không có một chút gì gọi lại tình mẫu tử. Giống như đối với hắn, Thái hậu căn bản không phải là mẫu thân mà là kẻ thù.

https://thuviensach.vn

Lãnh Thiên Hựu thấy vậy hoảng hồn, chạy đến đỡ mẫu thân của mình lên. Ánh mắt oán hận nhìn Lãnh Diệc Thần, quát to: "Khốn nạn, mẫu hậu đã lớn tuổi rồi. Ngươi đá bà ấy như vậy lỡ có chuyện gì thì sao? Ngươi đừng quên tám năm nay là ai đã nuôi dưỡng ngươi, cưng chiều chăm sóc cho người?"

Đáy mắt Lãnh Diệc Thần căn bản là không có một chút tình cảm nào, hắn im lặng búng tay. Binh lính liền hiểu ý, tiến lên đè Lãnh Thiên Hựu xuống đất, ép buộc đầu gã cúi xuống chạm đất, quỳ xuống trước mặt hắn.

Thanh âm trầm trầm lạnh lùng vang lên: "Hôm đó trước mặt bá quan văn võ ngươi cũng bắt ta quỳ xuống thế này. Bây giờ thời thế thay đổi, Nam Nhạc đổi chủ. Vậy thì đến phiên ngươi... Phải quỳ xuống khi nói chuyện với ta." Lãnh Diệc Thần gằng từng chữ: "Nợ oán thì phải trả bằng oán. Lúc đó ngươi ép ta phải đi vào cửa tử, nay sao có thể tha cho ngươi dễ dàng như vậy?"

Thái hậu nước mắt cũng đã tràn lan, bà quỳ xuống đất, lết lại chỗ Lãnh Diệc Thần, khẩn khoảng cầu xin: "Thần nhi, ta xin con... Xin con tha cho Hựu nhi. Tha thứ cho những lỗi lầm mà trước đây nó đã gây ra được không? Ta xin con, xin con mà. Coi như là vì ân ta dưỡng dục con tám năm nay đi, có được không?"

Lãnh Diệc Thần nhìn Thái hậu rồi lại nhìn Lãnh Thiên Hựu, cười lạnh: "Hay lắm, đúng là tình mẫu tử. Hoạn nạn có nhau." Đáy mắt hắn loé lên một tia lạnh lùng, quát to: "Năm đó các người hợp tác với nhau hãm hại mẫu thân ta, đẩy bà ấy và đệ đệ chưa ra đời của ta vào chỗ chết. Các ngươi lúc đó có quan tâm đến lời cầu xin của bà không? Có quan tâm đến sống chết của mẹ ta không? Hay chỉ tàn nhẫn đứng một bên nhìn mẹ ta đau đớn mà chết?"

Lãnh Thiên Hựu và Thái hậu tái mặt, cả người không ngừng run rẩy. Lãnh Thiên Hựu từ từ ngẩng đầu lên, nhìn hắn nói: "Ngươi biết... Ngươi

https://thuviensach.vn

biết tất cả sao?"

"Chuyện gì ta cũng biết!" Hắn lạnh lùng nói: "Bao gồm cả chuyện hai mẹ con các người âm mưu hãm hại ta, cho ta uống loại thuốc làm tê liệt thần kinh. May mà số ta may mắn nên chỉ phát ngốc chứ không chết. Thế nhưng... Hai mẹ con bỉ ổi đê tiện các người lại nhân cơ hội đó mà đoạt mất ngôi vị Hoàng đế vốn là nên thuộc về ta. Lại phong cho ta tước vị Lan Lăng Vương. Còn giả tạo đến mức dùng tình mẫu tử để che giấu cho tội ác của các người."

Ánh mắt Lãnh Diệc Thần di chuyển, lại nhìn tới Nhu phi: "Ồ, thì ra là hoàng tẩu. Nghe 'mẫu hậu' nói hoàng tẩu đang mang thai sao?" Hắn nhìn vào bụng của Nhu phi. Sau đó chuyển tầm mắt ra hiệu cho binh lính của mình: "Xử lý nó."

Lãnh Thiên Hựu, Thái hậu cùng Nhu phi đều hoảng hốt. Gã ta chậm chạp bò lại, quỳ rạp xuống chân Lãnh Diệc Thần: "Không, ta cầu xin đệ. Cầu xin đệ tha cho nàng và con ta. Bọn họ vô tội, bọn họ không có tội gì cả!"

"Vậy ngươi hãy trả đệ đệ của ta lại đây!" Lãnh Diệc Thần dùng lực đạp Lãnh Thiên Hựu một cú thật mạnh: "Nếu lúc đó các người không giết mẫu hậu và đệ đệ của ta thì bây giờ ta cũng sẽ tha cho 'hoàng tẩu' và con của ngươi rồi. Thế nhưng trên đời này không có nếu!" Hắn lạnh lùng nói.

"Ta xin con, con có thể lấy cái mạng của bà già này xem như chuộc những tội lỗi đã gây ra cho Tiểu Ngọc. Bù lại hãy tha cho Hựu nhi và thể tử cùng con của nó. Xin con!" Thái hậu cũng gấp gáp bò lại. Khẩn khoảng cầu xin.

Nhu phi lúc này cũng quỳ xuống. Thế nhưng trái ngược với thần sắc của Lãnh Thiên Hựu và Thái hậu. Ả ta nói với Lãnh Diệc Thần: "Tiện nữ xin nguyện đi theo Hoàng thượng. Chỉ xin ngài tha cho tiện nữ và đứa con

https://thuviensach.vn

trong bụng một mạng. Đời này, Tử Nhu sống chết đều là người của Hoàng thượng."

Đối với thái độ hai mặt của Tử Nhu, Lãnh Diệc Thần tuy rất ghét loại người này, thế nhưng chính hắn cũng là người hai mặt chẳng phải sao? Ngược lại hắn cũng rất hứng thú muốn biết xem ả nữ nhân này muốn nói gì tiếp theo.

Vì thế liền đáp: "Ồ, sao ngươi lại muốn đi theo ta?"

"Vì tiện nữ không muốn chết! Nếu còn đi theo cái tên vô dụng Lãnh Thiên Hựu kia thì tiện nữ chắc chắn sẽ chết."

Mà Lãnh Thiên Hựu dường như rất kinh ngạc, bởi vì gã cũng không ngờ rằng nữ nhân mà gã thương yêu lại là người hai mặt: "Nhu... Nhu nhi... Nàng sao lại..."

"Câm miệng!" Lãnh Diệc Thần nói, sau đó lại quay sang Tử Nhu: "Đi theo ta cũng được thôi. Thế nhưng ta xưa nay rất ghét những người vô dụng!"

Tử Nhu nhẹ nhàng đáp: "Thế nhưng Hoàng thượng ghét nhầm người rồi. Tử Nhu có thể cho ngài thứ mà ngài đang tìm kiếm."

Lãnh Diệc Thần nhướn mày: "Ngươi có thể cho ta cái gì?"

Nhu phi lấy trong tay nải ra một thứ, khiến người khác kinh ngạc: "Đây là ngọc tỷ, có nó là có cả nước Nam Nhạc. Ta tin chắc Hoàng thượng cũng đang tìm cái này."

"Tiện nhân, không được! Ngọc tỷ đó là của Hựu nhi!" Thái hậu chạy qua, hòng giật lại được ngọc tỷ đó. Thế nhưng binh lính của Lãnh Diệc Thần liền quật ngã bà ta xuống.

https://thuviensach.vn

Nhu phi chậm rãi giao ngọc tỷ cho Lãnh Diệc Thần, ả nói: "Rất vui được hợp tác với tân Hoàng thượng."

Lãnh Diệc Thần mân mê ngọc tỷ trong tay, cười lạnh: "Thế nhưng ta có nói là sẽ thu nhận ngươi sao?" Hắn liếc mắt ra hiệu cho binh lính, nói: "Loại người này là kẻ hai lòng, nếu đã phản bội được một lần thì ắt sẽ có lần thứ hai. Ta không thể thu nhận được, một ngày nào đó ả cũng sẽ quay sang đâm ta một nhát. Cho nên... Lôi xuống, chơi cho đã rồi giết đi!"

Nhu phi vô cùng ngạc nhiên, căm tức nhìn Lãnh Diệc Thần: "Ta đã đưa cho ngài ngọc tỷ, sao ngài lại đối với ta như vậy?"

Hắn lạnh lùng nhìn ả, chỉ buông hai chữ: "Lôi đi."

Đám binh lính nghe vậy như vớ được vàng. Nữ nhân trước mặt này vô cùng xinh đẹp, lại từng là nữ nhân của phế đế, sao bọn họ không vui cho được. Liền kéo nàng ta xuống.

Nhu phi la hét không ngừng: "Buông ta xuống, đám cẩu các ngươi! Lãnh Diệc Thần tên khốn nhà ngươi, ta giúp ngươi có được ngai vàng còn không biết ơn. Ngươi sẽ chết không được tử tế..."

Nghe vậy, ánh mắt hắn tối đi: "Chơi xong liền giết nàng ta. Xác quăng cho sói ăn đi!"

"Vâng thưa quốc sư!"

Lãnh Thiên Hựu cùng Thái hậu quá kinh ngạc trước sự phản bội của Nhu phi và thái độ lạnh lùng tàn nhẫn của Lãnh Diệc Thần. Còn Lãnh Thiên Hựu không thốt nên lời nữa, khuỵu xuống đất lẩm bẩm: "Ta yêu nàng như vậy mà nàng lại nỡ phản bội ta. Nhu nhi, sao lại phản bội ta?"

Thái hậu run run chỉ tay vào Lãnh Diệc Thần: "Đồ không có nhân tính. Ngươi có còn là con ngươi nữa không hả?"

https://thuviensach.vn

"Đừng quên chính hai người đã bức ta đi đến nước này. Nếu như lúc trước bà không lập mưu hãm hại mẫu hậu và hoàng đệ của ta, không biến ta thành tên ngốc thì bây giờ mọi chuyện đã khác!"

"Không... Không... Không..." Thái hậu như phát điên, la hét không ngừng: "Ngai vàng là của Hựu nhi, ta là Thái hậu đương triều. Ả tiện nhân Mộc Lâm Ngọc đó không xứng đáng, không xứng đáng..."

"Câm miệng!" Hắn bay xuống, bóp cổ Thái hậu: "Bà vừa gọi mẹ ta là gì?"

Thái hậu run run sợ hãi lùi về phía sau.

"Ta nhắc cho bà nhớ. Mẹ ta thân là Hoàng hậu tiền triều, nếu lúc này bà còn sống thì mới chính là người nắm giữ chức Thái hậu. Còn bà... Hoàng quý phi nương nương, chỉ vì bà ganh ghét với mẹ ta mà hãm hại bà, khiến mẹ ta đến chết cũng không rửa sạch được oan ức."

"Không không... Ta mới là Hoàng..."

"Là Hoàng quý phi nương nương." Lãnh Diệc Thần ngắt lời bà, sau đó liền ra lệnh cho quân lính: "Nhốt hai người này vào ngục tối. Nhớ 'chăm sóc' họ thật 'cẩn thận'. Không được để ai chịu thiệt."

"Vâng quốc sư!" Bọn lính liền trói Lãnh Thiên Hựu và Thái hậu lại, áp giải đi.

Lãnh Diệc Thần hất áo choàng lên, dõng dạc nói: "Đi chuẩn bị mau. Sáng mai cử hành đại lễ đăng cơ và lễ phong hậu."

"Rõ!"

Lãnh Diệc Thần leo lên ngựa, phi một đường đến căn phòng nên Phượng Dạ Hi đang ngủ say.

https://thuviensach.vn

Gương mặt nàng mấy ngày trước bị tam công chúa sai người đánh cho sưng lên. Chuyện này hắn cũng biết, thế nhưng không thể ra mặt được. Chỉ đành để nàng chịu thiệt. Hắn âm thầm phân phó người bôi thuốc cho nàng hằng đêm, vì nếu không đến lúc làm đại lễ sắc phong mà gương mặt nàng như vậy thì làm sao mà coi được?

"Hi nhi, nàng nhất định phải trở thành Hoàng hậu của ta!"

Tối hôm đó, tam công chúa đến tìm hắn, nổi giận đùng đùng nói: "Tại sao chàng lại phong nàng ta làm hậu mà không phải ta? Tại sao? Ta có gì thua nàng ta chứ?"

Lãnh Diệc Thần dịu dàng dỗ dành: "Ngoan, Khả nhi đừng giận. Nàng ta vẫn còn giá trị lợi dụng, đợi sau khi hết giá trị lợi dụng rồi sẽ lập tức phế nàng ta, phong nàng lên làm hậu, được không?"

Lúc đó tam công chúa liền cảm thấy ấm áp, thì ra Thần đối với nàng ta chỉ là lợi dụng thôi. Căn bản không có tình cảm. Chàng chỉ có tình cảm với ả mà thôi.

Sáng hôm sau, đại lễ đăng cơ diễn ra cùng một lượt với đại lễ phong hậu. Người người đều biết Nam Nhạc đổi chủ, kinh sợ vô cùng. Chỉ trong vòng bảy ngày mà vị vương mới của Nam Nhạc đã đoạt lại được hoàng vị trong tay phế đế. Mà sau khi biết tân vương là Lan Lăng ngốc vương ngày trước thì mọi người lại càng ngạc nhiên hơn. Thế nhưng sau khi nghe câu chuyện về tội ác của Thái hậu và phế đế thì mọi người liền hiểu ra... Hoàng vị này đáng lẽ nên là của Lãnh Diệc Thần từ trước, không có gì là sai cả!

Lễ đăng cơ diễn ra với sự chứng kiến của hơn ngàn người, từ trong nước ra đến ngoài nước. Tất cả đều muốn nhìn xem vị tân đế hôm nay là người thế nào. Hoá ra... Hắn là một người anh dũng, cường tráng và vô cùng anh minh thần võ.

https://thuviensach.vn

Lễ đăng cơ diễn ra vô cùng hoành tráng và long trọng. Sau đó chính là đến đại lễ phong hậu.

Lãnh Diệc Thần đứng trước mọi người nói: "Hôm nay là lễ đăng cơ của ta, cũng chính là ngày mà ta muốn lập một người lên làm hậu. Người này mọi người cũng biết!"

Phượng Dạ Hi căn bản vẫn chưa tỉnh dậy, nàng được người đưa đến đại lễ bằng một chiếc kiệu. Lãnh Diệc Thần đi đến, vén màn kiệu ra. Đập vào mắt hắn là một gương mặt xinh đẹp đang ngủ say. Hôm nay nàng rất đẹp, mặc một bộ y phục màu đỏ, cả người toát nên vẻ lười biếng, thế nhưng lại khiến người ta say mê.

Hắn cúi người, bế nàng ra khỏi kiệu.

Toàn dân nhốn nháo muốn xem mặt vị tân Hoàng hậu này. Thật không biết là ai mà lại được Hoàng thượng bế đi cử hành đại lễ như vậy.

Mà hình như vị đó đang nhắm mắt. Giống như đang ngủ vậy!

"Từ bây giờ, Nam Cung Dạ Hi sẽ trở thành Hoàng hậu của Nam Nhạc quốc chúng ta. Bây giờ ta và nàng sẽ cử hành đại lễ. Cả đời bên nhau đến đầu bạc răng long."

Khi nói đến đây, Lãnh Diệc Thần cảm nhận được mỹ nhân trong lòng mình có biến hoá, mi tâm nàng nheo lại, thế nhưng chung quy vẫn ngủ say.

Chán ghét hắn đến vậy sao?

Lãnh Diệc Thần đưa tay kéo mi tâm của nàng ra. Đến khi nàng an ổn ngủ say thì hắn mới yên tâm bước tiếp.

Mà sau khi nghe cái tên Nam Cung Dạ Hi thì mọi người mới biết, hoá ra đây chính là Lan Lăng Vương phi ngày trước đây mà. Hoàng thượng thật

https://thuviensach.vn

là một người trọng tình trọng nghĩa. Lúc trước lấy nàng ấy làm thê tử, đến bây giờ khi đăng cơ vẫn lập nàng ấy làm Hoàng hậu.

Lãnh Diệc Thần ôm Phượng Dạ Hi đang ngủ say đi hết tám mươi mốt bậc thang. Chính thức cùng nàng cử hành đại lễ sắc phong.

Chuyện tình của họ đã chính thức bước sang một trang giấy mới. Với biết bao yêu hận tình trường. Liệu cuối cùng nàng và hắn có đến được với nhau không? Hay là mỗi người một ngã?

Hi nhi, mặc dù nàng hận ta, thế nhưng nàng vẫn phải trở thành hoàng hậu của ta! Đây là sứ mệnh của nàng!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nàng Mãi Mãi Là Của Ta!

Sau đại lễ đăng cơ và đại lễ sắc phong, Lãnh Diệc Thần cho người sắp xếp chỗ ngủ cho mấy vị khách quý từ phương xa đến. Vì ngày mai hắn sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn để mừng dịp Nam Nhạc đổi chủ.

Trong thư phòng ánh đèn lập lờ, khói trắng hư ảo bay bay. Lãnh Diệc Thần ngồi trên ghế gỗ khắc hoạ tiết hình rồng, người mặc long bào, tay cầm chiếc bút thoăng thoắt viết nét chữ rồng bay phượng múa. Thoáng chóng tờ giấy đã đầy chữ!

Lãnh Diệc Thần phe phẩy tờ giấy cho khô, sau đó búng tay một cái, cửa sổ liền bậc mở ra, hắc y nhân từ bên ngoài phóng vào. Hắn đưa tờ giấy cho hắc y nhân đó: "Ngươi đem bức thư này cho ba đệ ấy. Sẵn tiện bảo Kim đến đây gặp ta."

Mộc nhận lấy bức thư, cuốn lại rồi cho vào vạt áo: "Thưa giáo chủ, từ trước đến nay vẫn là Kim thay mặt tứ đại giáo chủ lo cho Thiên Sát, vì các vị giáo chủ đều có thân phận đặc biệt. Cho nên hiện tại hắn cũng đang rất bận."

"Ý của ngươi ta tuy là giáo chủ nhưng lại không được triệu thuộc hạ của mình đến ư?" Lãnh Diệc Thần lạnh lùng nhìn Mộc.

Mộc sợ hãi cúi đầu: "Thuộc hạ không dám."

"Vậy còn không mau đi?"

https://thuviensach.vn

"Thuộc hạ đi ngay đây!" Nói rồi gã định phóng ra ngoài, thế nhưng lại bị Lãnh Diệc Thần gọi lại.

"Khoan đã!" Hắn như nhớ ra chuyện gì đó, liền nói: "Cử người đến Tiêu Dao cung thông báo cho Tiêu Dao cung chủ rằng bớt lo chuyện bao đồng đi. Sẵn tiện ngươi cho người của giáo phái chúng ta bao vây khắp Hoàng cung đi."

Mộc thắc mắc hỏi: "Thuộc hạ vẫn không hiểu giáo chủ làm vậy là có ý gì?"

"Đêm nay là đêm đầu tiên ta đăng cơ. Mọi thứ vẫn còn chưa chuẩn bị xong, quân quyền cũng chưa ổn định. Hơn nữa tên Phong Hồn đó cũng đã biết ta là giáo chủ của Thiên Sát rồi, khẳng định đêm nay y sẽ tấn công!"

"Thuộc hạ đã rõ, nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ giáo chủ giao."

Lãnh Diệc Thần chờ sau khi Mộc rời đi liền đứng dậy, xách theo thanh kiếm bảo bối bách chiến bách thắng mà hắn luôn mang bên người. Trong đêm khuya thanh vắng, hành lang lại càng vắng vẻ hơn, tuyệt nhiên không hề có một bóng người. Mấy tên thị vệ canh gác cũng không canh đến khu này, vì nơi đây là nơi thanh vắng nhất hoàng cung. Cũng là nơi là Hoàng hậu nương nương hiện tại ở, Lữ Hà cung.

Nơi đây vốn là nơi sâu nhất trong hoàng cung, là cung điện hoang vắng bị bỏ hoang nhiều năm. Vốn dĩ lâu lắm rồi không có người đến đây, thế nhưng hôm nay đùng một cái lại trở thành nơi ở của Hoàng hậu nương nương. Khiến tất cả mọi người thất kinh.

Lữ Hà cung từng là nơi ở của vị phi tần bị tiên đế ghét bỏ, sau đó oan ức mà tự vẫn chết đi. Nghe nói thỉnh thoảng vẫn có lính canh đi ngang qua thì lại nghe thấy tiếng ai than oán, tiếng phụ nữ cười, có lúc lại nghe tiếng khóc rợn người. Vì vậy nên nơi đây liền trở thành cấm địa ít người lui tới.

https://thuviensach.vn

Mà cấm địa này lại trở thành nơi cho Hoàng hậu ở, vậy thì chỉ có thể khẳng định rằng... Vị tân Hoàng hậu này bị thất sủng rồi.

Thế nhưng nếu nhìn kĩ thì... Lữ Hà cung mặc dù ít người lui tới, thế nhưng hoa cỏ mọc lên rất theo quy củ, hoàn toàn là một mảnh vườn xinh đẹp người người mong ước. Hơn nữa vì nơi này ít người lui đến nên không khí vô cùng trong lành, thỉnh thoảng còn có vài con vật như sóc, thỏ chạy qua. Cây xanh tươi tốt, mọc tản ra thành một lối đi nhỏ ở giữa. Vừa được quét dọn kĩ càng nên Lữ Hà cung càng sạch sẽ hơn nữa, hơn nữa kiến trúc lại vô cùng kiên cố, xây lên rất đẹp. Cho nên nếu không có cái danh cấm địa và những tiếng đồn xấu ra thì nó là nơi mà phi tần nào cũng muốn đến sống.

Vì không có lính canh gác nên Lãnh Diệc Thần rất dễ dàng tiến vào Lữ Hà cung. Hắn đi rất nhẹ nhàng, đến nỗi ma không hay quỷ không biết. Mở cửa ra liền thấy một căn phòng ba gian, hắn đi sâu vào gian phòng ngủ của nàng.

Trên chiếc giường bằng gỗ đào quý giá, giai nhân xinh đẹp nằm nghiêng người, hơi thở mê người toả ra khắp người nàng. Làm hắn đắm say.

Không có chỗ nào trên người nàng là hắn không say mê cả. Làn da trắng nõn như tuyết, đôi môi đỏ mọng mê người, suối tóc đen dài bóng mượt. Nàng là nữ nhân đẹp nhất thế gian này.

Hắn thừa nhận lúc trước tình cảm đối với nàng là yêu, hắn không thể thiếu sự ấm áp của nàng. Thế nhưng vì công cuộc trả thù, hắn đã đẩy nàng lên bàn cờ hoàng quyền tranh đấu, biến nàng thành quân hậu, chỉ có thể đứng kế bên mặc cho quân vương thao túng. Nàng là của hắn, mãi mãi là của hắn!

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần giật mình kinh ngạc. Bắt đầu từ lúc nào mà hắn đã có cảm giác muốn độc chiếm nàng thế kia?

Bàn tay to sờ lên gương mặt xinh đẹp của Phượng Dạ Hi. Lãnh Diệc Thần gằn lòng, tự nhủ không được động tâm với nàng nữa, hắn phải ép buộc mình tàn nhẫn. Nữ nhân này... Là con của kẻ thù hắn, cho nên không được phép yêu nàng ta.

Hi nhi, lúc đầu ta muốn cho nàng một cuộc sống hạnh phúc vô tư vô lo. Thế nhưng là do chính nàng không chịu đi, chính nàng chủ động ở lại Nam Nhạc quốc này. Vậy thì cứ an ổn làm con cờ tốt nhất của ta đi. Đợi khi dụ được phụ thân nàng ra rồi... Trẫm sẽ sủng ái nàng thật tốt!

"Hi nhi, nàng sẽ mãi mãi là Hoàng hậu của ta! Là nữ nhân của ta! Đây là sứ mệnh ta buộc nàng phải làm."

Hắn nhìn gương mặt đang ngủ của nàng, chậm rãi đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Thế nhưng như cảm giác được, Phượng Dạ Hi nghiêng đầu qua tránh né nụ hôn của hắn.

Vẫn là chán ghét hắn đi!

Một mùi khét bay vào mũi, Lãnh Diệc Thần lập tức cảnh giác cao độ. Có cháy! Xem ra đám người Tiêu Dao cung đã bắt đầu hành động rồi.

Hắn cẩn thận đắp lại chăn cho nàng. Nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó bước ra phía ngoài.

Mộc lập tức nhảy xuống, cấp báo: "Thưa giáo chủ, đúng như người nói. Tiêu Dao cung cử ba trăm nhân khẩu đánh vào cửa Nam hoàng cung. Còn cho người phóng tên lửa vào, cháy đã bao trùm khu vực phía Nam rồi!"

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần sờ vào thanh kiếm mình đeo bên hông, nói: "Đi, hôm nay ta phải diệt hết đám Tiêu Dao cung phách lối này. Nếu không sẽ xấu mặt hoàng cung và Thiên Sát giáo phái mất." Nói rồi hắn dùng khinh công phi đến nơi có cháy. Mộc thấy vậy cũng điểm mũi chân, dùng khinh công đi theo.

Mà không ai để ý đúng lúc này trong Lữ Hà cung, trên chiếc giường bằng gỗ đào quý giá, nữ nhân nằm trên đó vốn đang an giấc đột nhiên lại cử động một ngón tay. Mi tâm tiếp tục nhíu lại...

Cổng phía Nam hiện tại đang rất loạn, cháy lan ra ở diện rộng, dù có dập thế nào cũng không tắt. Đã huy động hơn mấy trăm cung nữ thái giám và thị vệ đến cùng dập rồi, thế nhưng lửa vẫn không tắt.

"Quái lạ, sao lửa dập mãi mà không tắt nhỉ? Điều này thật kì quái!" Một hắc y nhân dùng khinh công đứng trên đầu ngọn cây, tỉ mỉ quan sát tình hình. Thái độ của gã rất điềm nhiên cùng bình tĩnh.

Cùng lúc đó, Mộc cùng Lãnh Diệc Thần rất nhanh liền đi đến. Thấy bóng hình quen thuộc đang đứng trên ngọn cây, Mộc liền hô lên: "Kim, sao ngươi lại ở đây?"

Nhân vật đang đứng trên cây đó nghe vậy liền quay lại. Gã là Kim, một trong ngũ hộ vệ của Thiên Sát giáo phái. Đảm nhận vai trò quan trọng nhất đó là thay mặt các giáo chủ quản lý giáo phải.

Thấy Lãnh Diệc Thần đi đến, Kim đáp xuống đất, chậm rãi hành lễ: "Tham kiến giáo chủ."

"Đứng lên đi."

Kim nghe vậy liền đứng lên. Gã nhìn ra phía xa, thấy đám cháy dập mãi không tắt liền nhíu mày đâm chiêu.

https://thuviensach.vn

Thấy Kim không trả lời câu hỏi của mình, Mộc liền hỏi lại: "Sao ngươi lại đến đây thế?"

"Một canh giờ trước nhận được lệnh thông báo triệu tập của giáo chủ, đúng lúc đó ta lại đang đi điều tra một số chuyện ở kinh thành cho nên liền ở đây."

Kim vừa dứt lời, đột nhiên trong đám cháy nghe thấy một tiếng nổ ầm rất lớn. Sau đó đám cháy cứ như vậy mà bốc ngày càng cao.

Lãnh Diệc Thần nheo mắt nhìn đám cháy, quay sang hỏi Kim và Mộc: "Các ngươi có thấy đám cháy này có gì kì lạ không?"

Mộc lắc đầu: "Thuộc hạ không thấy gì kì lạ cả, chỉ là cháy quá lớn thôi, cần phải điều động thêm nhân lực để dập lửa, nếu không cháy lan đến các khu khác thì nguy."

"Không đúng!" Kim nói: "Đám cháy này có rất nhiều điểm bất thường, hơn nữa tiếng nổ lúc nãy... Có người ở bên ngoài liên tục châm ngòi để cháy càng ngày càng bốc lớn."

"Đúng vậy!" Lãnh Diệc Thần sắc mặt lạnh lùng, nhìn về phía cổng Nam: "Là Tiêu Dao cung."

"Chuyện này thuộc hạ đã biết. Cũng đã phái người âm thầm điều tra rồi, trận đánh này cả tam đại hộ vệ và cung chủ Tiêu Dao cung đều có mặt." Kim quan sát tình hình xung quanh, lại nói: "Nhưng mà lạ thật, bọn Tiêu Dao cung đang đốt lửa ngoài kia chỉ là những tên lính què, vẫn không thấy những nhân vật chủ chốt của Tiêu Dao cung đâu. Hơn nữa bọn chúng đánh thì đánh, sao lại phải phóng hoả ở cổng phía Nam này. Cổng phía Nam ít người lui tới, bọn chúng cần gì tốn công phóng hoả?"

"Trong chuyện này chắc chắn có mưu đồ." Lãnh Diệc Thần âm trầm nghĩ, một lúc sau lại đưa ra lập luận của mình: "Chỉ phóng hoả ở phía Nam,

https://thuviensach.vn

là nơi ít người lui tới, cũng cách rất xa thư phòng, đại điện và hậu cung. Những nhân vật chủ chốt thì lại không có ở đây... Chẳng lẽ..."

"Là điệu hổ ly sơn!" Mộc cùng Kim đồng thanh hét lên, Kim nói: "Thế nhưng đến giờ người mà thuộc hạ cử canh giữ ở đại điện và thư phòng vẫn không có hồi báo gì cả."

"Vậy thì chỉ còn một nơi thôi. Hậu cung!" Mộc nói: "Nhưng Tiêu Dao cung nhắm vào hậu cung để làm gì?"

Đúng lúc này, một hắc y nhân vội vàng chạy đến. Hướng Lãnh Diệc Thần nói: "Giáo chủ, Lữ Hà cung có kẻ đột nhập." Tên lính này là người mà Lãnh Diệc Thần giao cho canh giữ ở Lữ Hà cung phòng hờ bất trắc.

Nghe vậy Lãnh Diệc Thần liền cảm thấy ở tim nhói lên một cái. Lập tức hỏi: "Kẻ xâm nhập là ai?"

"Hồi giáo chủ, là cung chủ Tiêu Dao cung và tam đại hộ vệ, còn có một cung nữ tên là Linh Nhiên."

Tên lính vừa dứt lời đã không còn thấy bóng dáng Lãnh Diệc Thần đâu. Hắn dùng khinh công phóng đi hết tốc lực, hướng Lữ Hà cung đi tới. Vì nếu không nhanh thì Hoàng hậu của hắn sẽ có chuyện, hắn có linh cảm không lành về nàng. Chỉ nghe hắn dặn dò cho Kim và Mộc một câu.

"Đám người của Tiêu Dao cung kia... Giết hết cho ta, không được để ai sống sót!" Âm điệu hoàn toàn lạnh lùng, không có lấy một phần tình cảm.

"Rõ thưa giáo chủ!"

Phong Hồn dẫn theo Nguyên, Minh, Lôi cùng với Linh Nhiên đến thẳng Lữ Hà cung. Vì không có ai canh gác nên bọn họ đột nhập rất dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Phong Hồn đẩy cửa đi vào căn phòng với ba gian, y đi vào trong gian phòng ngủ liền thấy một nữ nhân nằm an tỉnh trên giường làm bằng gỗ đào. Trên gương mặt trắng mịn, hoàn toàn không có lấy một dấu tay nào.

Nàng an tĩnh hít thở, một sự an tĩnh đến kì lạ. Nếu không phải nàng vẫn còn thở, mạch và tim vẫn còn đập thì y sẽ nghĩ rằng nàng đã chết rồi.

Linh Nhiên thấy tiểu thư của mình gầy đi hẳn một vòng, gương mặt trắng bệch xuống sắc rõ ràng. Nàng lo lắng chạy đến bên cạnh Phượng Dạ Hi, rơi nước mắt: "Tiểu thư ơi tiểu thư, người phải chịu khổ rồi. Linh Nhiên có lỗi vì không bảo vệ được người!"

Phong Hồn nhìn thấy cảnh chủ tớ tình thâm này liền để cho bọn họ ôm nhau một chút. Một lúc sau liền nói: "Chúng ta mau đưa nàng rời khỏi đây nhanh lên. Tên Lãnh Diệc Thần đó thông minh như vậy, chắc chắn đã ngửi thấy mùi khác thường rồi."

"Đúng đó Linh Nhiên cô nương. Vụ phóng hoả cùng với ba trăm nhân khẩu kia chỉ là để đánh lạc hướng, vốn cũng không dụ được Lãnh Diệc Thần được lâu. Chúng ta phải đi nhanh thôi!" Minh hộ vệ gấp gáp nói.

"Được được, các ngươi giúp ta đỡ tiểu thư dậy."

Linh Nhiên vươn tay ra, định đỡ Phượng Dạ Hi rời đi, thế nhưng đã bị Phong Hồn nhanh hơn một bước, y bế nàng lên trên tay, để nàng dựa vào khuôn ngực cường tráng của mình.

Nguyên hộ vệ ngạc nhiên, từ lúc nào mà cung chủ lại thân thiết với nữ nhân thế kia? Còn bế nàng ta, hơn nữa là kiểu bế công chúa.

Phong Hồn nhẹ nhàng bế nàng lên, động tác mang muôn phần dịu dàng cùng cưng chiều, như thể nàng là bảo bối có một không hai của y: "Chúng ta đi!" Nói rồi y bế nàng đi ra khỏi Lữ Hà cung.

https://thuviensach.vn

Một cơn gió như cuồng phong thổi đến, Lãnh Diệc Thần mang theo bộ mặt lạnh lùng ẩn chứa tức giận đáp xuống,

Hắn điềm tĩnh chỉ tay vào Phong Hồn: "Mau thả nàng xuống!"

"Nếu như ta không thả?" Y ôm chặt Phượng Dạ Hi trong tay, để nàng hoàn toàn nằm gọn trong lòng mình.

Lãnh Diệc Thần thấy vậy liền tức giận, hắn cố gắng áp chế cơn tức xuống: "Vậy thì ngươi cũng đừng hòng rời khỏi đây."

"Lãnh Diệc Thần, ngươi tỉnh ngộ lại đi. Ngươi đối với nàng chỉ là lợi dụng để dụ Trần Quốc Công ra thôi. Căn bản không coi nàng như bảo bối. Mà nàng nếu tỉnh dậy cũng không đồng ý đi theo ngươi đâu. Cho nên nếu ta mang nàng đi thì cũng lợi cho cả hai, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt!"

Hắn cười lạnh: "Dựa vào cái gì mà ngươi biết nàng sẽ không đồng ý ở lại cung làm Hoàng hậu của ta? Ta cho nàng quyền lực tối cao, dưới một người mà trên vạn người, cho nàng những thứ tốt nhất, chắc chắn nàng sẽ không rời đi đâu." Hắn nói: "Nàng có tình cảm với ta!"

Phong Hồn ngửa mặt lên trời cười lớn: "Hahaha, ngươi quá ảo tưởng rồi. Ta có thể chắc chắn nàng không đi theo ngươi là vì... Thứ nhất, chính ngươi đã giết tên ngốc, người mà nàng yêu thương nhất. Thứ hai, ngươi cho nàng uống thất công tán, phối hợp cùng tam công chúa Nguỵ quốc, để ả ta ức hiếp nàng, hơn nữa ngươi còn cùng ả ta quan hệ vợ chồng. Ngươi nghĩ nàng sẽ chấp nhận ngươi sao? Không hề, nàng hận ngươi còn không hết thì làm sao có thể yêu ngươi được?"

Lãnh Diệc Thần nghe vậy trong lòng có chút xao động. Những lời Phong Hồn nói rất đúng, thế nhưng hắn vẫn là cần nàng, cho nên nhất quyết cả đời này cũng không thể để nàng rời xa.

https://thuviensach.vn

"Thì sao? Nếu nàng đã hận ta thì cứ để cho nàng hận. Dù sao bây giờ nàng cũng đã trở thành Hoàng hậu của ta, là mẫu nghi thiên hạ của cả nước Nam Nhạc quốc này. Bây giờ dù ngươi có đưa nàng đi được thì sao? Có đi đến tận cùng chân trời đi chăng nữa ta vẫn tìm về được." Lãnh Diệc Thần rút thanh kiếm bảo bối bên hông ra, sắc mặt âm lãnh nói: "Thế nhưng đó là trừ phi người đưa nàng thoát ra được. Mà muốn thoát ra thì phải đánh thắng được ta."

"Được, hôm nay ta và ngươi quyết một trận sinh tử. Ai thắng thì được giữ lấy nàng."

Phong Hồn nói rồi liền trao Phượng Dạ Hi cho tam hộ vệ, còn chưa đặt được nàng xuống đất thì đúng lúc này, ngón tay nàng khẽ cử động, mí mắt giật giật, cổ họng khẽ 'ưm' một tiếng khàn khàn.

Tất cả mọi người đều bị phản ứng bất ngờ này của nàng làm cho bất ngờ! Liền chăm chú nhìn chằm chằm vào nàng.

Vài giây sau, đôi mắt phượng từ từ mở ra, Phượng Dạ Hi nhúc nhích người, lấy tay che mắt lại vì tạm thời chưa thích nghi được. Mặc dù là trời tối thế nhưng nơi đây được gắn khá nhiều đèn lồng, cho nên hơi sáng.

Một lúc sau, nàng buông tay ra. Giương mắt nhìn xung quanh như một đứa trẻ. Cất lên chất giọng khàn khàn: "Có chuyện gì ở đây vậy?" Vì đã lâu chưa nói chuyện nên giọng nàng có chút kinh khủng.

Tất cả mọi người liền ngạc nhiên, bởi vì thất công tán chưa đủ bảy ngày thì sẽ chưa hết tác dụng, thế nhưng bây giờ vẫn còn ở ngày thứ bảy. Tại sao nàng lại tỉnh dậy sớm như vậy?

Linh Nhiên thấy vậy liền vui mừng hơn ai hết. Nàng chạy đến cạnh Phượng Dạ Hi vẫn đang được Phong Hồn bế: "Tiểu thư, người tỉnh rồi?"

"Ừm."

https://thuviensach.vn

Phong Hồn nhìn mỹ nhân trong lòng, thấy nàng đã tỉnh, đôi mắt xinh đẹp lúng liếng nhìn quanh liền nói: "Tỉnh rồi à? Cảm thấy trong người thế nào?"

Phượng Dạ Hi gật đầu: "Ta ổn, chỉ là có chút choáng váng đầu óc. Mọi người sao đều ở đây thế? Có chuyện gì xảy ra vậy?" Nàng nói xong liền im lặng, cố gắng hồi tưởng lại: "Không đúng, ta đã ngủ mấy ngày rồi?"

"Nàng đã ngủ sáu ngày rồi!" Phong Hồn nhẹ nhàng trả lời.

Phượng Dạ Hi đen mặt, nhìn Lãnh Diệc Thần đang đứng ở phía xa. Sau khi uống thất công tán thì nàng đã ngủ sáu ngày rồi, vậy thì mọi chuyện cũng đã xong hết rồi phải không?

Nàng hỏi Phong Hồn: "Hoàng đế hiện tại của Nam Nhạc quốc là ai?"

Y nhìn về hướng Lãnh Diệc Thần, nói: "Là hắn."

"Còn Hoàng hậu?"

"Là nàng." Phong Hồn ngập ngừng.

"Ta hiểu rồi! Ngươi thả ta xuống trước đi."

Phong Hồn nhẹ nhàng đặt Phượng Dạ Hi xuống đất. Lại đỡ nhẹ nàng, vì nếu không cẩn thận nàng sẽ té ngã mất.

"Cảm ơn!"

"Không có gì, nàng là ân nhân của ta mà."

Lãnh Diệc Thần đứng một bên nhìn thấy cảnh này liền tức giận đùng đùng. Đi đến nắm lấy tay nàng: "Theo ta vào phòng, chúng ta từ từ nói chuyện. Những gì xảy ra ngày hôm nay giữa nàng và hắn ta, ta đều sẽ coi như chưa có chuyện gì."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi lắc đầu, gạt tay hắn ra, nhìn hắn bằng một ánh mắt chán ghét đến cùng cực: "Lãnh Diệc Thần, ta không hận ngươi, thế nhưng cũng không yêu ngươi. Cớ sao chúng ta lại phải ở chung?" Nàng từ tốn nói, không nặng không nhẹ nhưng lại không nghe ra được một tia cảm xúc nào: "Ngươi giết phu quân của ta, bức phụ thân ta bỏ trốn, khiến ca ca ta mất tích trên sa trường. Lại phản quốc, thông đồng với địch trở thành quốc sư Nguỵ quốc. Cùng ả tam công chúa kia làm những chuyện đồi bại, rồi lại cho ta uống thất công tán, khiến võ công ta mất đi, tam công chúa nhân cơ hội đó đến sỉ vả ta, ngươi căn bản không thèm đến thăm ta lấy một lần. Hơn nữa Lãnh Diệc Thần à... Ngươi đối với ta chỉ là một lòng muốn lợi dụng chứ không có tình yêu. Ngay cả cái lúc ở Giang Nam đó cũng là ngươi chiếm cứ cơ thể phu quân ta, cùng ta chung sống mấy ngày. Chuyện đó ta biết, thế nhưng ta vẫn muốn xem xem ngươi định làm gì. Lúc đó ngươi đối xử tốt với ta như vậy, lại còn ngày ngày nấu cơm cho ta ăn. Thế nhưng tất cả chỉ là kế hoạch của ngươi mà thôi, ngươi muốn chiếm được lòng tin của ta. Sau đó liên tục gây ra những tội ác tày trời." Nàng điềm tĩnh mà nói, trên mặt không để lộ ra bất cứ biểu cảm nào.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy càng tức giận, hắn gằng từng chữ: "Ta sẽ coi như đây là lời nàng nói lúc mới tỉnh dậy nên còn chưa tỉnh táo. Ta sẽ không chấp nhất. Mau qua đây!" Hắn vươn tay ra, chờ nàng nắm lấy.

Thế những Phượng Dạ Hi lại nhích ra xa, nói với hắn: "Ta bây giờ tuy là Hoàng hậu Nam Nhạc quốc thế nhưng chẳng có quyền hành gì trong tay cả. Người có quyền là tam công chúa, người ngươi yêu cũng là ả. Ta còn ở lại làm gì nữa?"

Nàng cười: "Ngươi ác thật đấy Lãnh Diệc Thần. Dùng cơ thể của người mà ta yêu nhất đi gần gũi nữ nhân khác. Ngươi đây là muốn ta ở lại để nhìn ngươi ân ân ái ái với hậu cung ba ngàn người của ngươi ư? Ta không làm được, Lãnh Diệc Thần, ta không muốn nhìn thấy cảnh đó. Ta không muốn nhìn thấy tên ngốc đó ve vãn người khác."

https://thuviensach.vn

"Nàng không muốn nhìn cũng phải nhìn cho ta!" Lãnh Diệc Thần tàn ác quát lớn: "Sức nhẫn nại của ta có hạn, nhưng nay lại bị nàng hút sạch rồi, vì vậy không còn nữa. Nếu nàng còn không qua đây ta sẽ dùng mọi cách cướp nàng về. Để nàng ngày nào cũng được nhìn thấy ta và nữ nhân khác ân ái."

Phong Hồn nhìn thấy cảnh này liền ngứa mắt, quát to: "Đủ rồi!" Y vươn tay ôm Phượng Dạ Hi vào lòng: "Ngươi đối xử với nàng tàn nhẫn như vậy, chi bằng để ta mang nàng về Tiêu Dao cung rồi hảo hảo chăm sóc nàng."

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, đặc biệt là Phượng Dạ Hi!

"Ngươi nói... Muốn chăm sóc cho ta?" Nàng lấp bắp kinh hãi.

Phong Hồn chắc nịch gật đầu: "Đúng vậy, nàng là ân nhân của ta. Đương nhiên là phải đối tốt với nàng rồi. Chỉ cần nàng đồng ý bỏ đi ngôi vị Hoàng hậu, ta liền bất chấp tất cả để đưa nàng về."

Phượng Dạ Hi ngẩng ngơ, hết nhìn Phong Hồn rồi lại nhìn Lãnh Diệc Thần. Nàng chán ghét Lãnh Diệc Thần, vì hắn đã giết đi người mà nàng yêu nhất. Bây giờ bỏ đi là một lựa chọn quá tốt. Thế nhưng võ công của Lãnh Diệc Thần quá cao, nàng sợ Phong Hồn sẽ vì chuyện này mà bị liên luỵ.

Quả nhiên, Lãnh Diệc Thần sau khi nghe xong câu nói của Phong Hồn liền liếc qua Phượng Dạ Hi, thấy vẻ mặt nàng rất muốn rời đi liền tức giận không thôi. Nàng vẫn muốn rời bỏ hắn mà đi ư? Không thể, cả đời này nàng sẽ chỉ là của hắn, sẽ phải ở bên hắn mãi mãi.

"Ta có đồng ý chưa?" Lãnh Diệc Thần cầm kiếm lên: "Cung chủ Tiêu Dao cung nửa đêm chạy vào hoàng cung ý đồ cướp đoạt Hoàng hậu của trẫm, ngươi nói trẫm phải xử sự như thế nào đây?" Hắn liếc qua Phong Hồn: "Một đấu một, thắng thì đưa nàng đi, thua thì cút."

https://thuviensach.vn

Phong Hồn cởi bỏ vẻ bỡn cợi hằng ngày, cũng rút kiếm ra: "Rất đúng ý ta!" Y nói nhỏ vào tai Phượng Dạ Hi: "Nàng sang bên kia đứng với Nguyên, Minh và Lôi đi. Bọn họ sẽ bảo vệ nàng cẩn thận." Nói rồi y liền lao vào chiến đấu với hắn.

Lãnh Diệc Thần cùng Phong Hồn tiến lên, cả hai vung kiếm chém vào đối phương. Võ công của ai cũng đều cao cường, căn bản là ngang tài ngang sức. Khinh công cũng cực đỉnh, khó ai có thể bì kịp. Từng đường kiếm đều rất chuẩn xác, lực đạo nặng nhẹ có đủ. Thân thủ cũng cực kì nhanh nhẹn, né tránh rất thuần phục. Cả hai đại chiến không ngừng nghỉ, hết ở dưới đất rồi đến cả trên không. Từng chưởng lực mà hai người bọn họ chưởng ra đều tạo thành một luồng gió cực mạnh. Khiến mọi vật gần như rung chuyển, cây cối ngã rạp, đất cát bay mù mịt.

Phượng Dạ Hi đứng một bên im lặng không nói gì. Nhưng thật ra trong thâm tâm, nàng vẫn mong Phong Hồn thắng hơn. Vì nếu y thắng thì nàng sẽ cùng y rời khỏi chốn thị phi này, sẽ không còn phải nhìn thấy Lãnh Diệc Thần cùng tam công chúa ân ái trong thân xác của tên ngốc nữa. Nàng không hận hắn đã giết tên ngốc, thế nhưng vẫn không tránh khỏi ý nghĩ chán ghét hắn, lại càng không yêu hắn. Nếu hận thì sao? Muốn trả thù thì sao? Nàng căn bản không thể đánh lại một người đã từng lấy một địch trăm. Vậy chi bằng cùng Phong Hồn rời đi, sau đó chăm chỉ tập luyện võ công để có thể đánh bại hắn. Rồi một ngày nào đó có cơ hội thì sẽ trở về báo thù cho tên ngốc.

Không hận, thế nhưng nợ máu phải trả bằng máu! Hắn đã nợ tên ngốc của nàng một mạng. Vậy thì thân là thê tử, nàng phải thay tên ngốc đó lấy lại một mạng này!

Lãnh Diệc Thần vung kiếm, đường kiếm uyển chuyển mạnh mẽ hướng thẳng Phong Hồn đâm tới, mà y phóng lên mũi kiếm, thành công nhảy lên tránh thoát một chiêu hiểm.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lãnh Diệc Thần loé sáng, dùng khinh công phóng lên cao, ở tại ngay khuỷu chân của Phong Hồn đánh mạnh vào một cái.

Phong Hồn sơ suất trúng chiêu, khuỷu chân là nơi rất yếu, bị hắn đánh một cú như vậy liền đau đớn đến tái mặt, mất thăng bằng mà từ trên cao rớt xuống đất.

Lãnh Diệc Thần cầm kiếm lên, chỉa thẳng vào cổ Phong Hồn, lạnh lùng liếc sang Phượng Dạ Hi, ánh mắt đó có đủ tàn nhẫn, ác độc và không kiên nhẫn, khiến nàng bất giác run lên một cái. Đột nhiên có cảm giác không lành. Nếu hắn đánh thắng Phong Hồn, vậy thì khẳng định kết cục của nàng sẽ rất thảm không phải sao?

Lãnh Diệc Thần giơ kiếm lên, hướng thẳng trái tim y đâm đến, hắn nói với Phong Hồn: "Ngươi thua rồi!" Động tác nhanh chóng dứt khoát và tuyệt tình.

Nguyên, Minh, Lôi đình phi đến giải cứu cho cung chủ. Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ vang trời vang lên. Ngay lập tức Lãnh Diệc Thần liền cảm giác được có nguy hiểm. Một vật nhỏ tròn xé gió bay đến, mang sát khí rất nặng. Hắn nhẹ nhàng né tránh sang một bên, nhìn về phía kẻ gây ra tiếng nổ đó.

"Nàng lại muốn giết ta đến vậy?"

Nàng nói: "Thả y đi!"

Hắn đau đáu nhìn Phượng Dạ Hi, gương mặt điềm tĩnh không rõ cảm xúc là gì: "Nếu ta nói không?"

"Vậy thì ta sẽ giết ngươi rồi cùng y trốn đi!"

Lãnh Diệc Thần cảm thấy lửa giận của mình đang bốc lên, hắn cố nén lại, cười lạnh: "Nàng đánh không lại ta!"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi im lặng cúi đầu. Hắn nói đúng, nàng không đánh lại hắn, lúc nãy nàng cũng nhìn thấy hắn và Phong Hồn đấu với nhau rồi. Từng đường kiếm, từng bước chân di chuyển đều dứt khoác mạnh mẽ vô cùng, lực đạo lúc ra tay sát thương cũng rất lớn, lại tuyệt tình không ai bì kịp, ra tay với kẻ địch vô cùng ác độc. Hơn nữa hắn còn là kẻ mà lúc chỉ còn là một đứa trẻ đã giết hơn cả trăm người. Mặc dù nàng là sát thủ đến từ thời hiện đại, thế nhưng số người đã giết cũng không quá hai mươi. Võ công và sức lực cũng yếu hơn hắn rất nhiều. Nàng căn bản sẽ không đánh lại hắn. Đến cả đạn mà hắn còn tránh được thì bảo nàng làm sao giết hắn đây!

"Thả y đi, ta sẽ ở lại đây làm Hoàng hậu của ngươi!"

Phong Hồn là một người tốt, nàng không hề muốn y sẽ vì nàng mà gặp nguy hiểm. Mà với tính cách của Lãnh Diệc Thần thì chắc chắn hắn sẽ giết Phong Hồn mất, nàng chỉ có thể giúp y đến đây thôi.

Thế nhưng ngược lại với tưởng tượng của Phượng Dạ Hi, Lãnh Diệc Thần chỉ nhìn nàng lạnh lùng: "Nàng nghĩ nàng có tư cách để nói câu đó sao? Nàng nghĩ mình có đủ tầm quan trọng để đánh đổi với cung chủ Tiêu Dao cung sao? Giết y rồi ta sẽ bớt đi một kẻ thù. Còn nàng, ta có cho nàng đi lúc nào mà nàng nói sẽ ở lại? Nếu lúc đầu nàng dám rời đi ta liền chặt đứt hai chân của nàng, giam giữ nàng ở Lữ Hà cung, cả đời chỉ có thể ở trong cung làm Hoàng hậu, không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời." Hắn nói, chất giọng chậm rãi: "Lúc đầu ta đã cho nàng cơ hội mà nàng lại không đồng ý. Bây giờ đã muộn rồi. Bất cứ ai ở đây cũng không thế cứu được y! Còn nàng... Dù có lên trời hay xuống đất cũng phải mãi mãi trở thành Hoàng hậu của ta. Đợi sau khi xong chuyện này, ta với nàng sẽ 'hảo hảo nói chuyện'!"

"Ngươi không được phép giết y!" Phượng Dạ Hi giật lấy kiếm của Nguyên hộ vệ, cầm chặt trong tay, tiến đến trước mặt Lãnh Diệc Thần, đưa kiếm lên cổ mình: "Nếu không ta sẽ chết."

https://thuviensach.vn

"Nàng dám uy hiếp ta? Nàng nghĩ mình đủ quan trọng ư? Ta sẽ không vì nàng mà..."

Tay dùng lực một chút, kiếm liền đâm vào da thịt Phượng Dạ Hi, máu tươi chậm rãi rỉ ra. Thành công chặn đứng lời nói đã lên đến miệng của Lãnh Diệc Thần.

Nàng nói: "Ta không biết đối với ngươi ta có quan trọng hay không, và ta cũng không quan tâm điều đó. Thế nhưng ta có thể chắc chắn rằng ngươi sẽ không để ta chết dễ dàng như vậy! Ngươi hận ta mà, đúng không? Nếu không tại sao lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy? Ngươi muốn lợi dụng ta mà chẳng phải sao? Ngươi sẽ để ta chết dễ dàng như vậy sao? Nếu ta chết rồi thì ngươi sẽ mất đi một con cờ quan trọng. Ngươi đồng ý để việc đó xảy ra sao?" Phượng Dạ Hi còn có ý nhấn mạnh hai chữ con cờ.

Hắn nheo mắt lại nhìn nàng, trong đáy mắt lại có một chút cảm xúc gì đó loé lên: "Tại sao nàng lại nghĩ ta hận nàng?"

"Vì ngươi đối xử với ta quá tàn nhẫn. Ngươi khiến ta mất đi người mình yêu, khiến gia đình ta tan rã, còn ta thì thân bại danh liệt, tuy làm Hoàng hậu nhưng chẳng có lấy một chút quyền lực nào. Để ta trở thành đối tượng bị cả Nguỵ quốc căm thù, vì bọn họ vốn chính là muốn tam công chúa lên làm Hoàng hậu, nhưng ngươi lại để ta ngồi lên vị trí mẫu nghi đó. Bọn họ chắc chắn sẽ hận ta vô cùng!"

Hắn âm trầm nhìn nàng, không nói gì! Trong đáy mắt tồn tại rất nhiều loại cảm xúc. Căn bản không thể xác định được!

"Bỏ kiếm xuống!"

Nàng không nghe, ngược lại còn đè kiếm mạnh hơn nữa.

"Ta lập lại lần nữa, bỏ kiếm xuống!"

https://thuviensach.vn

"Ngươi thả bọn họ đi rồi ta sẽ bỏ kiếm xuống."

Sắc mặt Lãnh Diệc Thần tối đen, gằng từng chữ: "Ta ra lệnh cho nàng bỏ kiếm xuống."

"Không bỏ!"

"Nếu nàng còn không bỏ ta sẽ giết Phong Hồn. Ngay - bây - giờ!!"

Phượng Dạ Hi run run, tay buông lỏng một cái, kiếm liền rơi xuống đất.

Ngay lập tức một luồng gió ập tới. Lãnh Diệc Thần dùng khinh công phi đến. Tay quàng qua hông nàng ôm chặt nàng vào lòng.

Hắn phất tay, Kim và Phong liền phi đến, quỳ xuống trước mặt Lãnh Diệc Thần. Bọn họ biết lúc này giáo chủ đang rất tức giận cho nên cũng không dám làm gì manh động.

"Giáo chủ có gì sao bảo?"

"Đem cung chủ của Tiêu Dao cung về giáo phái. Hảo hảo tiếp đãi y cho ta!"

"Vâng thưa giáo chủ!"

Nguyên, Minh, Lôi nghe vậy liền hoảng hốt, hô to 'cung chủ' rồi chạy đến. Mưu đồ muốn đánh bại Kim và Mộc rồi cứu cung chủ rời đi. Cả năm người liền xông vào đánh nhau.

Linh Nhiên đứng một bên cũng ngạc nhiên không ngừng. Nàng vốn định làm gì đó. Thế nhưng liền bị Lãnh Diệc Thần phát hiện, hắn vung tay một cái, Linh Nhiên liền té xuống ngất xỉu.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi thấy vậy giãy ra, điên cuồng la hét: "Không được, ngươi đã hứa sẽ thả bọn họ đi, ngươi không được làm vậy! Thả Linh Nhiên và bọn người Phong Hồn đi, ta xin người."

"Không được!" Lãnh Diệc Thần vươn tay bóp lấy cái miệng nhỏ nói nhiều của nàng, ép buộc nàng ngẩng đầu: "Ta không giết y là đã quá nhân nhượng rồi. Tội cướp Hoàng hậu của ta, không thể tha thứ."

Mắt nàng đã ướt nước. Phần vì tủi thân cho hoàn cảnh của mình, phần vì tội nghiệp cho Phong Hồn, phần lớn hơn cả là vì nàng nhớ đến tên ngốc ngày xưa. Cùng một gương mặt thế nhưng sao lại khác nhau đến thế?

Thấy nàng phân tâm, im lặng nhìn chằm chằm mình, hắn liền biết nàng đang nhớ đến tên ngốc đáng ghét đó. Trong lòng với đang bực nay lại càng bùng phát, tại sao nàng vẫn nhung nhớ một cái tên không nên xuất hiện trên đời như vậy? Tại sao nàng cứ mãi nhớ nhưng một người đã chết?

Hắn nhìn sang hai hộ vệ của mình đang cùng tam hộ vệ của Tiêu Dao cung đánh nhau. Lạnh giọng nói: "Không cần đánh nữa, thả bọn họ đi đi!"

Kim cùng Mộc đều ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng thì Lãnh Diệc Thần đã ôm Phượng Dạ Hi tiến đến cạnh Phong Hồn, từ trên cao nhìn xuống y đang té ngã không thể đứng dậy: "Lần này ta tha cho ngươi là bởi vì Hoàng hậu xinh đẹp của ta đã vì ngươi mà cầu xin như vậy. Ta cũng không thể không động lòng." Hắn nói: "Chỉ là ta hi vọng từ giờ đến cuối đời cũng không nhìn thấy ngươi nữa. Tuyệt đối đừng để ta biết ngươi động chạm gì đến nàng. Nếu không lúc đó sẽ là ngày tàn của ngươi!" Lãnh Diệc Thần nhìn sang tam hộ vệ của Tiêu Dao cung, nói: "Đem cung chủ của các ngươi về hảo hảo dưỡng thương đi, không thì cái chân đó của y phế đi là được rồi."

Dứt lời, hắn liền mạnh bạo ôm Phượng Dạ Hi đi vào phòng. Lực đạo hắn dùng bên eo nàng rất mạnh, hoàn toàn không chút nhân nhượng. Lúc đi

https://thuviensach.vn

ngang qua Linh Nhiên, hắn liền phân phó cho Mộc: "Đem nó nhốt vào ngục tối. Tạm phế võ công đi, sau này còn có việc dùng!"

"Vâng thưa giáo chủ!"

"Phân phó xuống dưới, từ giờ đến sáng mai không được ai làm phiền ta. Nếu có ai dám bén mảng đến Lữ Hà cung, giết không cần tiếc!"

Kim và Mộc nhìn nhau gật đầu, thầm cảm thán cho số phận của Nam Cung tiểu thư, à không, phải gọi là Hoàng hậu nương nương mới đúng. Giáo chủ hiện tại đang rất tức giận, khẳng định Hoàng hậu lần này thảm rồi.

Vừa vào đến phòng, Lãnh Diệc Thần liền đóng cửa lại. Mạnh bạo đem nàng ném lên giường, sau đó nằm đè lên người nàng.

"Nói mau! Nàng với Phong Hồn có quan hệ gì? Tại sao y lại chạm vào người nàng thân mật như vậy? Hơn nữa nàng cũng không phản khán, có phải yêu y rồi không, muốn cùng ý bỏ trốn chứ gì? Ta nói cho nàng biết đó là điều không thể. Nàng là của ta, mãi mãi là của ta!" Hắn nói xong điên cuồng ôm lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ mộng đã có chút tái mét vì hoảng sợ.

Phượng Dạ Hi run run, nước mắt như chực chờ rơi ra. Chưa bao giờ nàng thấy Lãnh Diệc Thần hung dữ như vậy nên có chút hoảng sợ. Nghe hắn nói như vậy nàng cũng không có gì để nói. Vì căn bản là nàng không sai, sao lại phải hướng hắn giải thích chứ?

Nàng nằm nghiêng đầu sang một bên, cự tuyệt nụ hôn đang điên cuồng của hắn.

Lãnh Diệc Thần như nổi điên lên, bàn tay đặt lên cổ của nàng. Thấy nàng im lặng khóc mà không nói gì, hắn càng tức giận hơn nữa: "Sao hả, không nói gì có phải là thừa nhận rồi không? Ta nói đúng quá chứ gì? Một

https://thuviensach.vn

mình ta không đủ thoã mãn nàng hay sao mà còn mong muốn bò lên giường của y? Hay là nàng ham muốn cái gia sản khổng lồ của Tiêu Dao cung? Tại sao lại muốn trốn khỏi ta, hả?"

Phượng Dạ Hi vẫn một mực im lặng!

"Nói, mau mở miệng ra nói chuyện với ta! Mau nói!"

"Ngươi muốn ta nói cái gì?" Nàng gào lên, nước mắt vì uỷ khuất mà rơi xuống, thế nhưng đôi mắt vẫn như cũ quật cường: "Chẳng lẽ muốn ta thừa nhận những gì ngươi nói là đúng hả? Được, đã vậy thì ta nói cho ngươi biết, ta chỉ yêu mỗi mình tên ngốc thôi. Còn đối với Phong Hồn là vì ta tin tưởng y, cảm giác đi theo y sẽ an toàn nên mới muốn đi theo y. Còn ngươi..." Nàng nhìn hắn cười lạnh: "Ta chán ghét ngươi, căm thù ngươi. Ta muốn rời khỏi ngươi, rời khỏi cái chốn tù đày trói buộc này. Mãi mãi cũng không muốn nhìn thấy ngươi nữa!"

"Câm miệng, ta không cho phép nàng nói những lời như vậy!" Hắn tức giận cúi xuống, môi mỏng áp lên đôi môi đỏ mọng của nàng, điên cuồng dày vò. Cánh môi bị hắn cắn đến chảy máu, thế nhưng Lãnh Diệc Thần vẫn không dừng lại, hắn mút lấy máu của nàng, liếm những giọt máu còn đọng lại trên môi nàng, coi nó như là mỹ vị tuyệt nhất thế gian này.

"Nàng mãi mãi là của ta!"

Hắn hôn lên chiếc cần trắng ngần, để lại trên đó chi chít những dấu hôn ngân, xanh xanh tím tím rất kinh khủng. Bàn tay không ngừng thô bạo nắn bóp bầu ngực sữa, khiến nó trở thành đủ mọi loại hình dáng. Mặc kệ cho nàng đau đớn, gào thét cầu mong hắn bỏ ra, thế nhưng Lãnh Diệc Thần vẫn không nghe thấy. Động tác càng ngày càng cuồng dã.

"Không... Buông ra... Ta xin ngươi... Buông ra... Dừng lại đi..."

https://thuviensach.vn

Nàng nức nở khóc, bỗng dưng cảm thấy rất sợ hãi. Bây giờ vẫn còn ở trong ngày thứ bảy nên thất công tán vẫn còn tác dụng, võ công nàng căn bản vẫn chưa trở lại. Sức lực yếu ớt còn thua cả đứa trẻ năm tuổi, bị hắn đối xử như vậy không khỏi có chút bài xích.

"Buông ta ra... Ta không muốn... Không muốn..."

Lãnh Diệc Thần nghe nàng bài xích, không khỏi có chút tức giận. Chất vấn nàng: "Không muốn làm với ta? Ta nói cho nàng biết, nàng là Hoàng hậu của ta. Thoã mãn ta là nghĩa vụ của nàng. Nếu nàng không muốn thoã mãn ta thì còn muốn thoã mãn ai nữa? Phong Hồn sao?" Bây giờ hắn căn bản đang rất tức giận, vốn vùi đầu vào cơ thể thơm ngát của nàng khiến hắn bớt đi phần nào, thế nhưng nàng lại không ngừng từ chối hắn như vậy, khiến hắn bừng bừng lửa giận: "Ta nói cho nàng biết, nằm mơ đi! Cả đời này nàng đều phải ở lại trong cung này làm Hoàng hậu của ta, thoã mãn ta, làm con cờ để mặc ta sai khiến!"

Phượng Dạ Hi giương đôi mắt quật cường ướt nước nhìn hắn: "Ta không muốn... Nếu ngươi còn không dừng lại ta sẽ..."

"Nàng sẽ làm gì?"

"Ta sẽ cắn lưỡi tự tự cho ngươi vừa lòng!"

"Nàng dám?"

"Sao ta không dám cơ chứ? Ngươi thử động đến ta nửa ngón tay xem."

Ánh mắt Lãnh Diệc Thần tối sầm lại, tia nhân tính cuối cung trong người liền mất hết. Hắn điểm huyệt động của nàng, xé toang váy áo trên người nàng ra. Chọn lấy miếng vải lành lặn và chắc nhất, động tác mau lẹ cầm lấy hai tay thon dài của nàng, trói thật chặt trên đầu giường.

"Đêm nay dù có chuyện gì xảy ra ta vẫn phải có được nàng!"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi hoàn toàn bất động, chỉ có thể giương đôi mắt ngập tràn chén ghét nhìn Lãnh Diệc Thần, nước mắt tủi nhục cứ không ngừng chảy ra. Chung quy thì dù có mạnh mẽ đến đâu, nàng vẫn chỉ là nữ nhi có tâm hồn yếu đuối mà thôi. Nay bị hắn đối xử như vậy liền uất ức rơi nước mắt. Thế nhưng vẫn quật cường nhìn hắn.

"Chẳng phải ngươi yêu tam công chúa Nguỵ quốc sao? Sao không đi tìm ả ta mà nói những lời này, ta chắc chắn ả sẽ vui mừng đến nhảy cẫng lên. Còn ta thì lại chán ghét ngươi đến cùng cực. Chỉ mong ngươi có thể sớm buông tha cho ta, dù nhốt ta ở lãnh cung cả đời cũng được. Nhưng đừng xâm phạm ta! Bởi vì ta ghê tởm ngươi!"

"Câm miệng!" Hắn quát: "Ta không cho phép nàng ghê tởm ta, bởi vì nàng là của ta, cả đời phải phục tùng ta. Còn nữa, ta nói cho nàng biết. Tuy rằng người ta yêu là tam công chúa Nguỵ quốc. Thế nhưng ta vẫn có quyền muốn nàng!" Hắn chậm rãi giải huyệt cho nàng, cúi xuống ngậm lấy bầu ngực xinh đẹp.

"Cút ra, cút khỏi người ta. Ta ghét ngươi, kinh tởm ngươi, căm thù ngươi!" Nàng giãy đạp hai chân thon dài, kịch liệt phản đối hắn, thế nhưng nàng không biết những động tác đó chỉ là dã tính của nam nhân thêm bừng bừng khí thế mà thôi.

Đôi mắt của Lãnh Diệc Thần bừng bừng lửa dục. Hắn căn bản không để ý lời của Phượng Dạ Hi vào tai. Chân nhỏ của nàng giãy đạp như vậy căn bản không có mấy phần sức lực, nàng kịch liệt nhúc nhích người chỉ mong thoát khỏi hắn. Thế nhưng nàng càng cố chống cự thì phần thân dưới của nàng và hắn lại chậm rãi ma sát nhau, dục vọng mau chóng thức tỉnh. Huống hồ gì khắp người Phượng Dạ Hi lúc này chỉ toàn là vải vụn, che chắn không được bao nhiêu, những bộ phận nhạy cảm của nàng đều lộ ra hết, cái yếm đỏ cũng rách bươm, chỉ còn phần thân dưới là lành lặn. Kết hợp với ánh trăng mờ ảo từ cửa sổ chiếu vào và nước mắt như những hạt trân châu của nàng, lại càng thêm dụ hoặc người khác.

https://thuviensach.vn

"Nằm im... Tối nay nàng đã làm ta vô cùng tức giận. Bây giờ lại còn làm bùng lên lửa dục của ta. Nàng phải dập nó!"

"Ta không dập!" Nàng chán ghét liếc hắn: "Ngươi đi tìm tam công chúa của ngươi đi!"

"Nhưng bây giờ ta chỉ muốn nàng mà thôi."

Giờ phút này Phượng Dạ Hi cảm thấy kinh tởm Lãnh Diệc Thần vô cùng. Nàng phun một ngụm nước bọt vào mặt hắn, cười lạnh: "Ngươi không sợ 'người ngươi yêu' ghen tị sao? Nhưng ta thì lại 'sợ' lắm đấy. Xin ngươi buông tha cho ta đi!"

"Nàng muốn ta điên lên mới được sao?" Hắn lau nước miếng của nàng trên mặt, hét lên.

Phượng Dạ Hi run run nhìn hắn: "Ta chỉ muốn ngươi buông tha cho ta thôi. Ngươi đã giết phu quân của ta còn chưa đủ sao?"

Câu nói này đã chính thức chọc Lãnh Diệc Thần giận đến đỉnh điểm. Hắn nhìn nàng, quát: "Phu quân... Tên ngốc đó sao? Hắn chả làm được cái tích sự gì cả, ngược lại đều là ta làm. Hai lần ân ái trước đều là ta cùng nàng làm, căn bản không có tên ngốc nào ở đây cả. Hắn đã chết rồi, chết từ lâu rồi. Bây giờ ta đây mới chính là phu quân của nàng, là bầu trời của nàng, là tất cả của nàng. Không có ta nàng căn bản không làm được gì hết. Nàng bây giờ là Hoàng hậu của ta, nên nhớ kĩ điều đó! Đừng tơ tưởng đến tên ngốc đã chết đó nữa."

"Thế nhưng ta không muốn! Ta không muốn làm Hoàng hậu của ngươi."

"Nàng nói cái gì?" Đáy mắt ánh lên lửa giận, bàn tay chậm rãi chu du khắp người Phượng Dạ Hi. Cúi rạp người xuống, thổi thổi hơi bên tai nàng: "Lập lại lần nữa!" Tay hắn chầm chậm lướt qua chiếc cổ trắng nõn rồi lại

https://thuviensach.vn

xuống đến bầu ngực cao ngất, vùng bụng bằng phẳng yêu kiều, rồi cuối cùng dừng lại ở tiết khố của nàng, vuốt ve nhẹ nhàng.

Phượng Dạ Hi cảm thấy hắn đang đe doạ nàng, nếu nàng nói ra đáp án hắn không thích thì liền trực tiếp cưỡng hiếp nàng. Thế nhưng Phượng Dạ Hi vẫn cắn răng quyết định, cho dù có chết trên giường vẫn phải nói ra những lời này.

"Ta không muốn làm Hoàng hậu của ngươi!"

'Roẹt' một cái, tiết khổ mỏng manh nhanh chóng bị xé rách. Trên người Phượng Dạ Hi lúc này không còn một mảnh vải che thân, cả người trần như nhộng.

Hắn đã hoàn toàn mất đi nhẫn nại với nàng, bàn tay không báo trước chọc vào hoa huyệt khô khốc: "Không muốn thì vẫn phải làm. Vốn lúc đầu ta định đối với nàng nhẹ nhàng một chút. Nhưng nàng đã không nghe lời như thế... Vậy thì ta sẽ phải trừng phạt nàng một chút."

"Ngươi định làm gì?" Phượng Dạ Hi mở to mắt, có chút hoảng sợ nhìn theo động tác của hắn.

Lãnh Diệc Thần nở nụ cười của ác ma, nhìn nàng chằm chằm. Tay luồng vào trong vạt áo lấy ra một chiếc lọ.

"Ta sẽ bắt nàng phải cầu xin ta làm nàng!"

Hắn lấy dược trong lọ ra, bôi vào ngón tay. Sau đó lại nhét ngón tay đó vào hạ thân nàng. Chậm rãi di chuyển.

Phượng Dạ Hi hoảng hốt cùng lo sợ, vùng vẫy đá đạp hắn, thế nhưng tất cả đều vô ích. Hạ thân nàng bị hắn khơi mào lửa dục, càng ngày càng nóng lên.

https://thuviensach.vn

"Ngươi... Đã bôi cái gì... Vào cơ thể ta?"

Ngón tay ấm áp bị nơi chật hẹp bao vây, hắn cảm giác rất thoã mãn. Nếu được dục vọng của hắn được ở trong nơi chật khít ấm áp này, lúc đó chắc chắn sẽ sung sướng hết cả người mất.

Nghe được nàng hỏi như vậy, Lãnh Diệc Thần nhanh chóng đáp: "Một chút nữa nàng sẽ biết đây là thứ gì thôi..."

"Đê tiện, bỉ ổi! Ngươi mau rút ra cho ta!" Nàng điên cuồng gào thét, ngón tay của hắn ở bên trong làm nàng cảm thấy căng cùng khó chịu vô cùng.

Hắn cười nhìn nàng, lại bôi dược vào một ngón tay khác, từ từ dùng ngón tay đó tiến vào bên trong.

Hai ngón tay luận động rất có tiết tấu!

Nàng căn bản không thể chống cự được hắn. Hai tay bị trói lên cao, chân bị ép mở ra, tạo thành tư thế vô cùng khuất nhục. Sức lực vì tác dụng của thất công tán mà vẫn chưa hồi phục. Không thể làm gì được hắn, chỉ đành để hắn đối với nàng làm chuyện đồi bại.

Lãnh Diệc Thần thấy nàng không chuyên tâm liền thúc mạnh một cái.

"Ưm..."

Phượng Dạ Hi cảm thấy cơ thể của mình nóng lên bất chợt. Toàn thân ngứa ngáy, hạ thân trống trãi. Chỉ có hai ngón tay vẫn không đủ lấp đầy sự trống vắng đó. Nàng vô thức nhướng người lên để ngón tay hắn đâm sâu vào trong hơn.

Xuân thuỷ nhẹ nhàng chảy ra, Lãnh Diệc Thần liếc nhìn quang cảnh nơi hạ thân Phượng Dạ Hi, chỉ cảm thấy có một ngọn lửa dục đang dâng

https://thuviensach.vn

lên, hạ thân hắn ngay lập tức hưng phấn. Hai ngón tay liền rút ra, phân thân to lớn nhanh chóng đưa vào bên trong hoa huyệt chật hẹp. Thế nhưng chỉ là lượn lờ đỉnh đầu ở phía bên ngoài, hắn vẫn chưa đưa vào bên trong.

Lãnh Diệc Thần nhìn nàng chằm chằm, im lặng không nói chờ nàng cầu xin mình.

Lúc hắn rút hai ngón tay ra, Phượng Dạ Hi liền cảm thấy phía dưới trống rỗng, lý trí dần dần mất đi. Thay vào đó là dục vọng bùng phát.

Nàng uốn éo thân thể, chậm rãi ma sát với người phía trên. Tiểu huyệt cảm nhận được thứ to lớn đang ở bên ngoài, thế nhưng lại chần chừ không chịu vào, liền hút mạnh quy đầu một cái. Lãnh Diệc Thần mỉm cười gian xảo.

"Xem kìa, gấp gáp đến như vậy, mau cầu xin ta. Ta sẽ cho nàng thoả mãn!"

Phượng Dạ Hi thở hổn hển, cố gắng giữ lại chút lý trí cho mình, quay đầu sang một bên, cố chịu đựng cơn khó chịu từ thân thể và hạ thân truyền đến. Nàng cắn môi đến bấy nhầy thịt, móng tay bấu vào bụng, muốn dùng cơn đau để quên đi dục vọng trong người.

Lãnh Diệc Thần thấy hành động của nàng liền lạnh mặt, chậm rãi nói: "Vô ích thôi! Dược này rất mạnh, trừ việc giao hoan ra thì không còn cách nào để giải hết. Nàng mau chóng cầu xin ta đi, nếu không sẽ phải chết!" Dược tính của dược này rất mạnh, nếu không giao hoan với người khác giới thì sẽ chết chỉ sau vài canh giờ.

Nàng vẫn làm như không nghe. Môi vẫn cắn chặt, tay càng dùng sức, mắt nhắm lại. Thế nhưng dù làm cách nào đi nữa vẫn không thoát được dục vọng đang bừng cháy trong cơ thể.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần kiên nhẫn dùng quy đầu cọ xát với cửa huyệt. Thật ra làm như vậy chính hắn cũng đã hại mình, bây giờ dục vọng bức hắn điên cả người, nếu nàng vẫn không mở miệng cầu xin thì hắn sẽ trực tiếp đâm vào.

Đúng lúc này, đôi mắt ướt nước của Phượng Dạ Hi chậm rãi mở ra. Trong mắt toàn là hơi nước, nàng mơ mơ màn màn cảm thấy người trước mặt mình rất quen thuộc, bây giờ căn bản nàng không nhớ được gì nữa cả. Chỉ cảm thấy toàn thân râm ran khó chịu mà thôi.

"Thần Thần..."

"Cầu xin ta!"

"Cầu xin cái gì?" Ánh mắt nàng mờ mịt: "Chàng là phu quân của ta, là tên ngốc mà ta cưng chiều nhất. Suốt ngày chỉ biết dựa vào ta, sao ta lại phải đi cầu xin chàng?"

Thấy nàng lại coi mình thành tên ngốc, Lãnh Diệc Thần tức giận. Quyết định không kiên nhẫn với nàng nữa.

Phân thân to lớn động một cái liền tiến sâu vào.

"A..."

Nàng đau đớn hét lớn một tiếng. Tiểu huyệt nhỏ nhắn chật hẹp bao lấy vật to lớn, tuy khác kích cỡ thế nhưng lại hoà hợp vô cùng. Nàng bọc lấy hắn vô cùng chặt, khiến Lãnh Diệc Thần thoã mãn ngẩng mặt lên trời gầm một tiếng.

Thế nhưng hắn lại không động. Bàn tay to lớn chầm chầm lướt trên da thịt non mềm, một bàn tay khác bắt lấy bầu ngực trắng noãn, xoa bóp không ngừng. Nhìn thấy điểm đỏ hồng kia không ngừng chuyển động, hắn động tâm, cúi xuống liếm nhẹ vào nơi đó.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cảm giác như có một luồng điện chạy qua, giật mình nảy người lên. Lại tình cờ đưa đầu nhũ vào sâu miệng hắn.

Mà Lãnh Diệc Thần cũng không để bên còn lại vắng vẻ. Hắn dùng bàn tay to lớn bao phủ lấy nó, xoa nắn, vuốt ve đầu nhũ đã dựng đứng.

"Ưm..."

Tiếng rên này của nàng đã chính thức kích thích hắn.

"Mau cầu xin ta!"

Mà lúc này tình trạng của nàng cũng thật không ổn. Nàng đã hoàn toàn mất đi lý trí. Không còn quan tâm đến bất cứ cái gì khác ngoài dục vọng. Cũng không bận tâm nam nhân phía trên mình là kẻ thù không đội trời chung.

Phượng Dạ Hi ôm lấy cổ Lãnh Diệc Thần, vùi đầu vào hõm vai hắn, nỉ non: "Cầu xin ngươi... Cho ta."

Ánh mắt hắn loé sáng, dục vọng vùi sâu trong có thể nàng phấn chấn lên, điên cuồng luận động.

Phượng Dạ Hi ôm lấy cổ Lãnh Diệc Thần, chân vòng lên eo hắn. Phối hợp với từng động tác, mang đến cho cả hai cảm giác thoả mãn vô cùng.

Cả hai cứ quấn lấy nhau cho đến tờ mờ sáng cũng chưa tách ra. Lãnh Diệc Thần vì hưng phấn quá mức mà đêm qua đã làm nàng hơn bảy lần. Đến bây giờ dục vọng vẫn chưa suy giảm, liền cùng nàng làm đến sáng.

Thế nhưng hắn không chú ý rằng... Tự bao giờ... Đôi mắt xinh đẹp của Phượng Dạ Hi đã nhắm lại, hơi thở suy yếu vô cùng. Bàn tay buông thỏng xuống đất, sắc mặt tái nhợt... Lúc này nàng giống như một cái xác không hồn, tuỳ ý để mặc hắn dày vò phát tiết.

https://thuviensach.vn

Bụng đột nhiên phát đau, Phượng Dạ Hi trong cơn mê man khẽ rên một tiếng. Tay vô thức ôm lấy bụng, đầu nghiêng sang một bên... Hôn mê!

***

Tổng cộng chương này là 9581 chữ nhé. Ta đăng bù cho chương hôm bữa hứa mà chưa đăng được đấy. Một chương này là bằng bốn chương bình thường rồi nhé! Viết mệt quá, ai vote, cmt và fl để tiếp thêm động lực cho ta đi. 💙 💙

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Mang Thai

Sau khi trút tất cả tinh hoa của mình vào người của Phượng Dạ Hi. Lãnh Diệc Thần thoã mãn nằm xuống cạnh nàng, vuốt ve gương mặt xinh đẹp, vén tóc qua cho nàng.

Bây giờ hắn cảm thấy thật dễ chịu, rất muốn bỏ qua tất cả mà cùng nàng sống yên ổn cả đời sau!

Kế hoạch của hắn đã thành công được tám phần. Đoạt lại được ngôi vị, bắt những người nợ hắn phải trả giá bằng máu và mạng sống. Làm cho người dân Nam Nhạc phải kiếp sợ, kính nể hắn bằng cả tấm lòng. Điều quan trọng nhất là... Lãnh Diệc Thần nhìn sang Phượng Dạ Hi: "Ta đã khiến nàng hoàn toàn quy phục mà ở bên ta mãi mãi!"

Bây giờ chỉ cần dùng nàng làm mồi nhử một lần cuối cùng. Tạo thành một cái bẫy lớn để bắt những 'con cá lớn'. Sau đó hắn sẽ hảo hảo mà bù đắp, yêu thương nàng. Cùng với nàng sinh ra những đứa con đáng yêu.

Ý nghĩ như vậy cũng làm tinh thần Lãnh Diệc Thần thoải mái hơn!

Đột nhiên, Phượng Dạ Hi cục cựa người, tay không ngừng ôm lấy bụng. Lúc này hắn mới để ý rằng gương mặt của nàng đang tái nhợt, mi tâm nhíu lại, miệng phát ra những tiếng kêu đau đớn.

Hắn theo một đường nhìn thẳng xuống dưới...

https://thuviensach.vn

Máu!!!

Trên giường có đọng lại rất nhiều vệt máu. Đã khô lại, chứng tỏ máu chảy rất lâu rồi!

Nhưng là từ lúc nào mà nàng lại chảy máu chứ? Tại sao nàng lại chảy máu? Lãnh Diệc Thần biết nàng cũng không còn là xử nữ nữa... Chẳng lẽ...

Lãnh Diệc Thần hoảng hốt bật người dậy, vội vã mặc y phục qua loa cho cả hai. Hắn lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của nàng, cảm nhận hơi thở yếu đến như không chân thật. Vô cùng lo sợ chạy ra bên ngoài.

"Người đâu, mau gọi thái y đến đây!"

Thế nhưng không có ai đáp lời hắn. Lúc này Lãnh Diệc Thần mới sực nhớ ra là mình đã căn dặn không ai được đến đây làm phiền. Cho nên hiện tại không có ai ở đây cả.

Tình trạng của Phượng Dạ Hi ngày một nghiêm trọng. Cả người nàng lạnh ngắt, mặt trắng bệch không còn một giọt máu, toàn thân bất động như tử thi.

Chỉ khác là tay nàng luôn ôm lấy bụng mình. Như để cưỡng chế đau đớn và bảo vệ một thứ gì đó!

Hắn lo lắng không thôi, bây giờ mà chạy đến kêu thái y đến đây e là không kịp mất!

"Nàng nhất định phải an toàn!"

Nếu không mọi chuyện sẽ đổ bể hết...

Đôi bàn tay đang ôm nàng run run, suýt chút nữa thì làm rơi Phượng Dạ Hi xuống đất, cho thấy hắn đang lo lắng đến cỡ nào. Chân đi mà như bay như chạy, hắn gấp đến độ không đợi được nữa, chỉ sợ rằng một giây

https://thuviensach.vn

sau đó thôi nàng sẽ biến mất. Bởi vì hơi thở của nàng hiện tại quá yếu, đến nỗi như có thể hoá thành hư không bất cứ lúc nào.

Thái y viện cách Lữ Hà cung rất xa. Mà vốn dĩ Lữ Hà cung là một cung điện riêng biệt được xây kín đáo độc lập, cách biệt hoàn toàn với những nơi khác. Hắn để nàng ở trong đó cũng là có nguyên do cả. Đều là vì muốn tốt cho nàng và cả cho hắn nữa, thế nhưng không ngờ rằng chính vì vậy mà đã gây ra sự việc này.

Vì cách quá xa cho nên đi đến đó cũng khá lâu. Lãnh Diệc Thần hết cách, cánh tay siết chặt nàng hơn nữa, ôm Phượng Dạ Hi thật chặt vào lòng, dùng khinh công lướt đi trên những mái nhà.

Hắn đang dùng hết tốc lực... Bởi người trong lòng đã quá yếu rồi!

Thật may làm sao, thái y viện đang ở phía trước. Trong lòng Lãnh Diệc Thần vừa lo lắng vừa hoang mang, lần đầu tiên trong đời hắn coi trọng thái y viện như vậy. Chân nhanh chóng đáp xuống mặt đất, tay ôm mỹ nhân, chân đạp tung cửa đi vào.

"Thái y đâu? Thái y chết đâu hết rồi? Ra đây gặp trẫm mau!"

Trong viện thái y lập tức xôn xao, nghe thấy tiếng thét giận dữ của tân vương, tất cả đều sợ hãi chạy vội ra. Sợ sẽ đắc tội với cái vị tính cách thất thường này!

"Hoàng... Hoàng thượng có chuyện gì sai bảo?"

Tất cả thái y trong viện đều quỳ xuống, thành kính thưa!

Lãnh Diệc Thần nhìn người trong lòng một cái, sau đó liếc nhìn đám thái y: "Nàng có chuyện, trẫm ra lệnh cho các ngươi phải cứu được nàng. Không thì coi chừng cái đầu của các ngươi!"

https://thuviensach.vn

Người đứng đầu thái y viện là lão La, năm nay đã ngoài năm mươi tuổi. Là người có y thuật tinh thông nhất kinh thành. Nay nhìn thấy Hoàng thượng gấp gáp ôm Hoàng hậu đến đây, lão biết chắc là có chuyện chẳng lành. Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, viền môi tím tái, tay buông thỏng xuống, nếu không có hơi thở yếu ớt thì lão đã nghĩ là Hoàng hậu chết rồi.

"Hoàng thượng, thỉnh người đặt Hoàng hậu xuống đây!" Lão cung kính chỉ về phía chiếc giường duy nhất ở đây, đó là nơi để lão và mọi người trị bệnh cho những người không đi được, ngất xỉu hoặc là quá yếu ớt.

Lãnh Diệc Thần gật đầu, đi tới đặt nàng nằm xuống giường!

"Nhất định phải chữa trị thật tốt cho nàng! Nàng không được phép có chuyện."

"Thần nhất định sẽ cố gắng!" Lão nhìn hắn nói: "Kính xin Hoàng thượng lui sang một bên để lão tiện chữa trị cho Hoàng hậu."

Vì lo lắng cho sự an nguy của nàng nên hắn cũng không chấp nhất thái độ có chút bất kính của lão La, dù sao lão ấy cũng từng là ngự y mà phụ hoàng tin tưởng giao cả mạng sống. Vì vậy liền lui sang một bên.

Lão La bắt mạch cho Phượng Dạ Hi, nhíu mày lại trông rất nghiêm túc. Đột nhiên, lão mở bừng mắt, kinh ngạc nhìn Lãnh Diệc Thần, quỳ xuống vái lạy.

"Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu đang mang long thai!"

Thật ra nói là long thai, thế nhưng chính lão vẫn không biết Hoàng hậu đang mang thai nam hay nữ, vì đứa trẻ vẫn còn quá nhỏ nên không xác định được, phải chờ nó lớn thêm một xíu nữa. Nói vậy phải chăng cũng chỉ để Hoàng thượng yên lòng.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói thật sao?" Lãnh Diệc Thần vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nỗi sợ hãi lo lắng lúc nãy đã bay đi đâu mất: "Nàng đang mang thai con của trẫm?"

"Chúc mừng Hoàng thượng có long tử. Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế."

Tất cả thái y và người hầu cung nữ trong viện đều đồng loạt quỳ xuống, nói chúc mừng hắn.

"Được được, tất cả đứng lên đi!"

"Tạ Hoàng thượng!"

Lão La lại tiếp tục bắt mạch, cảm thấy mạch tượng đập rất lạ, sắc mặt rất nhanh liền tái nhớt.

"Mạo phạm rồi!"

Lão nói xong liền nhìn xuống váy Phượng Dạ Hi, một màu máu đỏ tươi đập vào mắt, chói đến đáng sợ.

"Ngươi làm gì vậy?" Lãnh Diệc Thần tức giận hét, lão thái y to gan này, lại dám đụng chạm tự ý vào Hoàng hậu cũng hắn, đúng là ăn gan trời mà.

Thế những lão La lại không hề sợ hãi, chỉ là vội vàng đứng dậy, nói một câu: "Hoàng hậu không ổn, người chảy máu rồi."

Tất cả thái y nghe xong câu này liền đen mặt. Hoàng hậu chảy máu, vậy chẳng phải rất nguy hiểm hay sao?

Mà Lãnh Diệc Thần nghe xong cũng tràn đầy lo lắng, hắn đến bên cạnh nàng, xoa xoa bàn tay lạnh ngắt: "Vậy nàng phải làm sao? Còn nhi tử của trẫm nữa?"

https://thuviensach.vn

"Tối đêm qua có phải người cùng Hoàng hậu làm chuyện phòng the quá kịch liệt hay không?" Dường như đã rất quen với chuyện này, lão La hỏi như gà mổ thóc. Nam tử bây giờ cường tráng khoẻ mạnh, huống hồ chi Hoàng thượng còn là nam nhân lợi hại đến như vậy, trong một đêm ôm người đẹp trong người thì làm sao mà chịu nỗi được. Huống hồ gì Hoàng thượng còn không biết Hoàng hậu đang mang thai.

Mà Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền gật đầu, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, lúc trước hắn lợi dụng nàng là không đúng, tuy là nàng vẫn còn hữu ích, thế nhưng bây giờ nàng mang thai đứa con của hắn, cho nên hắn không thể nhắm mắt làm ngơ để nàng có chuyện được.

"Vậy nàng phải làm thế nào? Ngươi có cứu được nàng không?"

"Thỉnh Hoàng thượng đi ra ngoài lánh mặt một chút, chuyện này cứ để thần và cung nữ làm là được, trong này âm thịnh dương suy, Hoàng thượng không thích hợp để ở đây." Nói xong lão quay sang đám đệ tử: "Các ngươi cũng ra ngoài luôn đi."

"Vâng thưa sư phụ!" Nói xong, bọn họ rất có quy củ xếp thành một hàng dài đi ra ngoài.

Lãnh Diệc Thần chần chừ không chịu đi. Hắn lo lắng nàng sẽ có chuyện!

"Thỉnh Hoàng thượng đi ra ngoài, nếu ngài cứ ở đây thì thần không thể nào cứu chữa cho Hoàng hậu kịp thời được, cứ để như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng của người!"

Nghe lão La nói như vậy, Lãnh Diệc Thần mới chậm chạp bước ra ngoài.

Sau khi hắn đi, lão La chậm rãi chữa trị cho Phượng Dạ Hi. Vốn dĩ Hoàng hậu xuất huyết cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là bị động thai khí

https://thuviensach.vn

mà thôi. Đó là do kết cục của cuộc vận động kịch liệt đêm qua.

Thế nhưng thảm hơn cả việc động thai khí, toàn thân Hoàng hậu không có chỗ nào là không xanh tím, những vết hôn ngân phủ đầy cơ thể. Trong vô thức, Hoàng hậu cứ không ngừng hô.

"Đừng động vào ta!"

"Dừng lại, xin ngươi!"

"Tha cho ta, làm ơn tha cho ta..."

Xem ra... Đêm qua không phải là một đêm hoan ái bình thường. Vì lão thấy Hoàng hậu vừa hô vừa khóc rất thảm thương...

Lão La thở dài, xem ra sau này Hoàng thượng sẽ phải hối hận thật sâu rồi!

Một canh giờ sau đó, lão La dẫn theo cung nữ đi ra bên ngoài. Lập tức Lãnh Diệc Thần liền chạy đến hỏi.

"Hoàng hậu sao rồi? Nhi tử của ta có ổn không?"

"Đã ổn rồi thưa Hoàng thượng! Cả Hoàng hậu và thai nhi đều ổn." Lão ngước lên nhìn hắn, nghiêm mặt: "Nếu thần đoán không lầm, đêm qua không phải là hoan ái bình thường, mà là ngài mạnh bạo ép Hoàng hậu?"

Lãnh Diệc Thần trầm mặt: "Đây không phải là chuyện của ngươi. Ngươi chỉ là một thái y, không có quyền xen vào!"

"Nếu không nhờ thần thì Hoàng hậu đã chết!" Lão nhìn Lãnh Diệc Thần, lạnh mặt nói: "Trong khi Hoàng hậu mang thai, thỉnh xin Hoàng thượng đừng cố gắng ép buộc người hoan ái quá độ. Nếu không... Tính mạng của Hoàng hậu có đảm bảo hay không thì thần không biết đâu! Đặc

https://thuviensach.vn

biệt là ba tháng đầu, tuyệt đối không được đụng vào Hoàng hậu." Lão nhấn mạnh những dòng cuối cùng.

Vì lão La là ngự y của đời trước, rất được phụ hoàng trọng dụng, hơn nữa lúc nhỏ hắn còn hay được lão chữa trị cho nên cũng khá kính trọng lão. Không dám nói nặng lời.

Nghe lão nói vậy Lãnh Diệc Thần liền trầm mặt. Hoá ra đêm qua hắn ép buộc nàng là sai sao? Nhớ đến vẻ thống khổ của nàng đêm qua, không ngừng cầu xin hắn ngừng lại, thế nhưng hắn không nghe mà còn mạnh bạo ép buộc nàng. Đến cả khi nàng đã ngất xỉu rồi hắn vẫn không tha. Cho nên bây giờ mới có chuyện như thế này xảy ra...

Nghĩ đến việc nếu chậm trễ hơn một chút nàng sẽ chết, hắn liền sợ hãi vô cùng!

Lão La nhìn thấy hắn im lặng như vậy liền thở dài: "Người đi vào gặp Hoàng hậu đi, nhớ kĩ lời lão, không được đụng vào Hoàng hậu, nhất là ba tháng đầu!"

Lãnh Diệc Thần gật đầu, chạy vào phòng thăm nàng ngay tức khắc!

Lão La nhìn theo bóng dáng hắn, thầm nghĩ: Giới trẻ bây giờ yêu đương thật nhiều hận thù!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Âm Mưu

Phượng Dạ Hi từ từ mở mắt ra, xung quanh quá sáng khiến nàng nhất thời không thích ứng được, liền lấy tay che mắt lại.

"Nàng tỉnh rồi à?"

Bàn tay vàng ngọc từ từ buông xuống, nàng nhìn về phía chủ nhân của tiếng nói. Là Lãnh Diệc Thần. Sao hắn lại ở đây?

Nhìn xung quanh một chút, phát hiện nơi đây là cung điện mà tối qua mình và hắn đã...

Nghĩ tới đây, kí ức đêm qua lại ùa về. Từng hình ảnh, từng cảm xúc chân thật đến lạ thường. Nàng đã làm gì vậy, sao lại không có hình tượng đến mức đi bò lên người hắn cầu hoan ái?

Nỗi căm phẫn chợt tràn lên, nàng ngồi phắt dậy, cầm gối phang hắn.

"Ngươi là đồ bỉ ổi, lại dám đối với ta làm như vậy! Lãnh Diệc Thần, ta ghét ngươi, ta căm thù ngươi! Ngươi cút đi cho ta! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!"

Nước mắt tủi nhục lại rơi xuống, nàng ôm mặt khóc nức nở.

"Buông tha cho ta đi! Ngươi đã có được Nam Nhạc quốc rồi còn chưa đủ sao? Ngươi ép ta mất đi người mình yêu, mất đi người thân của mình,

https://thuviensach.vn

ngươi vẫn chưa thấy hả dạ sao? Đến một chút tự tôn cuối cùng cũng không chừa cho ta. Ngươi muốn ta chết mới vừa lòng sao?"

Hắn nghe nàng nói vậy, lòng liền chợt đau đớn, tim co rút lại. Lúc trước đối mặt với tên ngốc nàng luôn tươi cười hạnh phúc. Còn bây giờ đối mặt với hắn... Chỉ có hận thù và chán ghét!

Lãnh Diệc Thần thở dài, đi đến bên cạnh nang ngồi xuống: "Đừng khóc, nàng đang mang thai, không nên xúc động!"

"Ngươi nói cái gì?" Phượng Dạ Hi nghe vậy hoảng hồn, từ từ quay sang nhìn hắn: "Ta đang mang thai?"

Lãnh Diệc Thần gật đầu, tay chạm vào bụng nàng: "Nơi đây đã có nhi tử của nàng và ta, cho nên ta khuyên nàng kiềm chế cảm xúc của mình lại. Từ giờ ta sẽ đối xử với nàng thật tốt. Đừng nên xúc động quá mức, trong thời gian nàng mang thai ta sẽ không đụng vào nàng."

Phượng Dạ Hi ngơ ngác nghe những lời hắn nói. Đến nỗi quên luôn hất tay hắn ra. Nàng đã có thai, mang trong mình cốt nhục của kẻ đã khiến mình mất đi tất cả. Thế nhưng nàng không cảm thấy chán ghét nó, vì đứa trẻ này đâu có tội tình gì, người có tội là cha nó.

Thật kì diệu, trong bụng nàng đang có một sinh mệnh hình thành, từ từ phát triển và lớn lên. Rồi mai sau nó sẽ biết bò, biết nói và biết đi. Trở thành một người chững chạc có thể giúp ích được cho đất nước. Sẽ có một sinh linh bé nhỏ ra đời và cất tiếng gọi nàng là mẹ.

Thấy nàng không bực tức hay chán ghét khi nói đến đứa trẻ, Lãnh Diệc Thần thở phào, xem ra nàng không chán ghét con của họ.

Nghe tiếng thở phào bên cạnh, Phượng Dạ Hi sực tỉnh lại. Vội vã tránh xa bàn tay ma quái của hắn.

https://thuviensach.vn

"Ngươi cút đi, đây là con của ta, ta có thể tự nuôi nó được. Không cần ngươi lo! Hai mẹ con ta không cần phải ở lại trong cung cấm này. Ta muốn đem con đi!"

Câu này đã thành công khơi mào lửa giận của Lãnh Diệc Thần.

"Nàng nói cái gì?" Ánh mắt hắn lạnh hắn đi: "Lập lại lần nữa?"

"Ta muốn đem con đi! Ta muốn thoát khỏi nơi đây!"

Bàn tay vung lên, hướng mặt của nàng đánh tới. Phượng Dạ Hi vội vàng nhắm mắt lại, thế nhưng rất lâu sau vẫn không cảm nhận được cơn đau từ mặt truyền tới.

"Nàng nghe cho rõ đây! Đứa trẻ nàng đang mang trong bụng là con của ta, dù nàng có chết thì vẫn phải ở lại đây, sinh con xong mới được rời đi. Ta không cho phép nàng mang con đi đâu cả, nếu để ta phát hiện nàng mang con bỏ trốn thì sẽ không hạ thủ lưu tình." Lãnh Diệc Thần nói xong phất áo choàng một cái, hướng phía cửa rời đi, trước khi đi còn không quên nói: "Tối nay ở đại điện có tiệc, vốn định cùng nàng đi thế nhưng sức khoẻ nàng lại không tốt. Nàng cứ ở lại đây nghĩ ngơi, không cần bận tâm đến việc gì cả. Đêm nay ta sẽ dẫn Khả nhi đi cùng!"

Hắn nói vậy là ý gì? Muốn chọc tức nàng sao? Khả nhi, chính là cô tam công chúa đó. Xem ra lần này Lãnh Diệc Thần đối với tam công chúa kia là có tình thật rồi. Còn đối với nàng... Chỉ là vì dục vọng và lợi dụng, nay lại vì đứa trẻ nàng đang mang trong bụng mà thôi.

Nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, Phượng Dạ Hi thu lại nước mắt của mình. Nàng tự nhủ với lòng là không được buồn phiền, nếu không thì sẽ không làm được gì cả. Nàng phải mạnh mẽ lên, vì bây giờ không còn là một mạng nữa, mà là hai mạng. Nàng phải sống thật tốt và bảo vệ đứa con chưa ra đời của mình.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần, mặc kệ ngươi có yêu ta hay không. Nhưng nếu ngươi dám động đến con của ta, nhất định ta sẽ liều mạng với ngươi.

Lúc này, ở ngục tối hoàng cung, cũng chính là nơi giam giữ những tội phạm quan trọng. Mà Lãnh Thiên Hựu và Thái hậu, hai người này đã từng đứng trên vạn người, thế nhưng bây giờ lại bị nhốt ở đây, đón nhận đãi ngộ như đối với một tù nhân bẩn thỉu.

"Hựu nhi... Hựu nhi, con có sao không?" Thái hậu bò lại, đau lòng nhìn vết thương chồng chất vết thương của nhi tử. Lúc nãy cai ngục vừa đến, nhận mệnh của Lãnh Diệc Thần mà đánh đập nhi tử bà một trận đòn đau đớn. Khiến trên người nó bây giờ không chỗ nào là không chồng chất vết thương.

"Con... Không sao..." Gã yếu ớt nói, tứ chi bất động, đến nhấc lên cũng khó.

Thái hậu đau lòng không thôi. Đồng thời cũng vô cùng căm hận Lãnh Diệc Thần. Bà đã nuôi dưỡng nó tám năm, dùng những đãi ngộ tốt nhất đối xử với nó, còn quan tâm nó hơn cả Hựu nhi. Thế nhưng cuối cùng mọi chuyện lại trở về với quỹ đạo ban đầu. Lãnh Diệc Thần khôi phục lại trí nhớ, trở về làm con người ác độc tàn nhẫn trước kia, đẩy bà và nhi tử vào tình cảnh khốn khổ này?

Tại sao, tại sao hết lần này đến lần khác đều là hai mẹ con ả ta? Năm đó lúc ả tiện nhân Mộc Lâm Ngọc còn sống thì nhận được vô vàn sủng ái của tiên hoàng, là đích nữ Mộc gia, thân thế hiển hách nên được phong làm Hoàng hậu. Còn Vương Minh Chi bà tuy cũng là cành vàng lá ngọc, vào cung cùng lúc với Mộc Lâm Ngọc thế nhưng lại không được sự sủng ái của Hoàng thượng, phải làm biết bao chuyện mới có thể leo lên được chiếc ghế Hoàng quý phi. Nhưng Hoàng thượng vẫn không thèm nhìn lấy bà một cái.

https://thuviensach.vn

Năm đó Hoàng thượng say rượu nên vô nhầm phòng, đáng lẽ người định vào phòng của Mộc Lâm Ngọc thì lại đi nhầm vào phòng bà, cùng bà một đêm ân ái. Sau lần đó thì ngài tức giận, Mộc Lâm Ngọc cũng giận ngài, thế là từ đó về sau Hoàng thượng không bao giờ ghé qua phòng bà một lần nào nữa.

Đến lúc sinh con, may mắn làm sao bà lại sinh ra được cho Hoàng thượng đứa con trai đầu lòng, đặt tên là Lãnh Thiên Hựu, từ lúc đó ngài ấy mới để ý đến bà hơn.

Nhưng trớ trêu thay một năm sau đó, Mộc Lâm Ngọc lại hạ sinh cho Hoàng thượng một nhi tử nữa. Vì là Hoàng hậu hơn nữa còn vô cùng được đế quân sủng ái nên đứa con này vừa ra đời đã được phong làm Thái tử, đặt tên là Lãnh Diệc Thần. Lớn lên vô cùng tuấn tú, tư chất thông minh, võ công đầy mình. Từ nhỏ đã có tài khiến người người khâm phục, Hoàng thượng cũng rất hài lòng, vì vậy liền bỏ nhi tử của bà sang một bên. Đến năm Lãnh Diệc Thần mười lăm tuổi, vì muốn ổn định lòng dân nên Hoàng thượng mới lệnh cho hắn đi ra biên cương diệt giặc. Lãnh Diệc Thần vinh quang thắng trận trở về, rất được lòng dân, ngôi vị Hoàng thượng trong tầm tay. Vì vậy nên nhi tử của bà lại bị gạt sang một bên, trở nên lu mờ trước một vị Thái tử xuất sắc như vậy.

Cứ tưởng mọi chuyện đã ổn, Lãnh Diệc Thần đã trở thành một tên ngốc mãi mãi, thế nhưng đột nhiên bây giờ lại trở về, nhớ lại ánh mắt hắn nhìn bà... Thật sự rất lạnh lùng, không có lấy một chút tình cảm nào trong đó.

"Mẫu hậu..." Lãnh Thiên Hựu nắm lấy tay bà, yếu ớt kêu: "Người làm sao vậy? Có phải cảm thấy không khoẻ ở đâu không?"

Tiếng gọi của nhi tử khiến bà thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, bà nắm lại tay Lãnh Thiên Hựu, nói: "Mẫu hậu không sao! Quan trọng là con kìa, toàn thân đầy thương tích thế này... Tên đó thật quá ác độc!" Ánh mắt

https://thuviensach.vn

Thái hậu dần chuyển sang âm trầm: "Nhưng Hựu nhi à, con yên tâm đi! Mẫu hậu nhất định sẽ tìm cách thoát ra khỏi đây, ngai vàng kia chỉ có thể thuộc về con!"

"Không được đâu thưa mẫu hậu, bây giờ nhị đệ cấu kết với quân Nguỵ, đã đoạt được Nam Nhạc quốc rồi, nay đệ ấy đã là vương, còn chúng ta chỉ là tù nhân không hơn không kém." Gã thở yếu ớt: "Hơn nữa sau khi người dân nghe được câu chuyện ngày xưa của mẫu hậu và tiền Hoàng hậu thì cũng đã quay sang chán ghét chúng ta. Tất cả đều bất lợi, bây giờ chuyện lấy ngai vàng về là không thể!"

"Ai nói không thể?"

Một giọng nói the thé vang lên, cửa ngục được mở ra. Theo luồng ánh sáng nhỏ nhoi của chiếc đuốc, Lãnh Thiên Hựu và Thái hậu nhìn về phía nơi đang phát ra tiếng nói đó, liền thấy một thân ảnh rất quen thuộc...

"Trương công công/sư phụ?"

"Chính là lão nô!" Trương công công cầm xâu chìa khoá trên tay, mỉm cười nhìn Lãnh Thiên Hựu trong tình trạng chật vật: "Chặc chặc, Hựu nhi à, con thảm quá đấy!" Chưởng lại vung ra một cái, phá tay xiềng xích trên người Lãnh Thiên Hựu. Trương công công đi qua, cởi dây trói cho Thái hậu.

Được tự do, Lãnh Thiên Hựu ngơ ngác nhìn sư phụ của mình: "Sao sư phụ lại ở đây? Hơn nữa mấy ngày qua sư phụ đã đi đâu?"

"Ta bị thương!" Lão giơ tay ôm lấy hai bả vai đau nhức đến tê dại: "Hôm đó ở phủ quốc công bị Nam Cung Dạ Hi đả thương, đến giờ vẫn không hết đau."

Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu nghe xong liền há hốc mồm, gã nói: "Sư phụ võ công cao cường như vậy, sao có thể bị một nữ nhân yếu ớt đả

https://thuviensach.vn

thương?"

"Ta cũng không biết nữa. Ả dùng yêu thuật, từ trên ngón tay bắn ra một thứ gì đó vào bả vai ta, đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ. Không những là một mà còn là hai vai." Trương công công nói, ánh mắt loé lên vẻ căm thù rất nặng.

Thái hậu đăm chiêu nhìn lão ta, dường như nghĩ ra được điều gì đó, bà nói: "Trương công công, nếu lão có thể giúp Hựu nhi đoạt lại ngai vàng, quân quyền sẽ nằm trong tay lão." Lão ta là một con cờ tốt, võ công lại vô cùng cao cường, cho nên lợi dụng lão là hợp lý nhất.

Trương công công nghe Thái hậu nói vậy liền mỉm cười, bà nói rất hợp ý lão: "Vốn là lão nô cũng có ý định này. Thái hậu yên tâm, Hựu nhi là đồ nhi của lão, lão sẽ không để đồ đệ của mình phải chịu thiệt đâu."

"Tốt, vậy lão đã có kế hoạch gì chưa?"

"Đương nhiên rồi thưa Thái hậu cao quý." Ánh mắt lão âm trầm, vô cùng mưu mô: "Tối nay sẽ diễn ra đại tiệc mừng lễ đăng cơ của Lãnh Diệc Thần. Đây sẽ là thời cơ thích hợp nhất để giết hắn!"

"Giết hắn?" Lãnh Thiên Hựu ngạc nhiên nhìn lão: "Đệ ấy võ công cao cường như vậy, dù có hơn trăm người đi nữa cũng không giết được đệ ấy đâu!"

Trương công công nói: "Vậy thì chúng ta phải biết dùng mưu. Hai người có biết điểm yếu của Lãnh Diệc Thần là gì không?"

"Là tam công chúa Nguỵ quốc! Nghe đồn đệ ấy rất yêu vị công chúa đó, còn có đêm nào cũng ghé qua phòng nàng ta. Cho nên khẳng định điểm yếu của đệ ấy sẽ là Nguỵ Lương Khả." Lãnh Thiên Hựu nói.

https://thuviensach.vn

"Chậc chậc, rất tiếc nhưng con đoán sai rồi!" Lão nói: "Đó chỉ là tin tức do hắn tung ra để che mắt thiên hạ mà thôi."

"Là Nam Cung Dạ Hi!" Thái hậu nói chắc nịch: "Ta có thể chắc chắn là con bé."

Lãnh Thiên Hựu phản bác: "Không thể nào, từ lúc đệ ấy về đến hoàng cung cũng không thấy đệ muội đâu, bây giờ phong cho muội ấy làm Hoàng hậu rồi thì lại đẩy muội ấy đi ở Lữ Hà cung, cái nơi hoang vắng muỗi cũng không thèm vào ở. Sao có thể là muội ấy được?"

"Đó là để che mắt thế gian! Thật ra Lãnh Diệc Thần làm vậy để bảo vệ nó." Thái hậu nói xong liền quay sang Trương công công: "Ta đã hiểu nên làm thế nào rồi! Vẫn là phiền lão điều thêm một chút người. Như vậy chuyện mới có thể thành công được!"

"Lão nô đã biết! Tối nay kế hoạch sẽ được thực hiện. Muốn kết liễu được Lãnh Diệc Thần thì phải giết đi người mà hắn yêu thương nhất để làm mồi nhử... Nam Cung Dạ Hi!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đại Tiệc Đẫm Máu

Màn đêm dần buông xuống cũng là lúc hoàng cung Nam Nhạc quốc sáng rực đèn đuốc. Vì hôm nay là đại tiệc mừng việc tân hoàng lên ngôi nên khách khứa khắp nơi đều tụ tập về nơi đây. Kẻ ra người vào nườm nượp, quà tặng và lễ vật cũng chất thành đống.

Lãnh Diệc Thần mặc long bào, khoác tay Nguỵ Lương Khả đi vào đại điện. Hôm nay ả mặc một bộ y phục mà đỏ kiều diễm, càng tôn lên thân hình nóng bỏng xinh đẹp của mình. Ả rất tự tin vào chính mình, với bộ dạng xinh đẹp như vậy, Thần chắc chắn sẽ mê ả như điếu đổ. Chính vì thế mà hôm nay khi ả mặc bộ y phục này đến gặp chàng, nũng nịu vài câu thì chàng liền cho ả đi cùng lên đại điện. Là ả, chứ không phải Nam Cung Dạ Hi.

Người chàng yêu là ả, chứ không phải nàng ta. Đêm nay chuốc say chàng rồi dìu chàng về phòng... Sớm sinh ra một tiểu hoàng tử đáng yêu. Ngôi vị Hoàng hậu kia sớm muộn gì cũng là của ả mà thôi.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều rất ngạc nhiên, tại sao nữ tử đi cùng Hoàng thượng hôm nay không phải là Hoàng hậu nương nương mà là Nguỵ quý phi? Chẳng lẽ Hoàng hậu đã thất sủng rồi?

Thế nhưng bọn họ chỉ là những người dưng nước lã, đâu có quyền để quan tâm đến chuyện hậu cung tranh sủng của Nam Nhạc quốc.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

https://thuviensach.vn

Hắn hất áo choàng, lạnh giọng nói: "Tất cả miễn lễ."

"Tạ Hoàng thượng!"

Lãnh Diệc Thần an vị trên ngai vàng. Nguỵ Lương Khả thấy vậy liền đi đến ngồi cạnh chàng. Lúc nãy quần thần hành lễ với chàng nhưng lại không hành lễ với ả, khiến ả vô cùng tức giận. Vì ả vốn chỉ là một quý phi nhỏ nhoi, nếu lúc này ả là Hoàng hậu thì chắc chắn sẽ khác. Vì vậy nên ả định ngồi trên chiếc ghế dành cho Hoàng hậu để vớt lại chút thể diện cho mình, đồng thời chứng minh cho đám ngu muội dưới kia thấy, ả mới chính là kẻ sẽ trở thành Hoàng hậu thật sự. Thế nhưng đã bị Lãnh Diệc Thần ngăn lại.

"Người đâu, lấy ghế cho Nguỵ quý phi ngồi!"

Cung nữ gật đầu, lập tức chạy đi lấy ghế.

Nguỵ Lương Khả thấy vậy khuôn mặt liền vặn vẹo. Nhưng là vì trước mặt nhiều người nên ả không thể nào nũng nịu với hắn được, liền thì thầm hỏi: "Tại sao chàng không cho ta ngồi ở ghế Hoàng hậu?"

Hắn thần tình đầy vẻ dịu dàng nhìn nàng, ngon ngọt dụ dỗ: "Ngoan, ngồi ghế quý phi đi. Đợi một lúc nào đó sẽ đến lượt nàng ngồi trên chiếc ghế này thôi."

"Nhưng ta muốn ngồi, ngay bây giờ!" Nguỵ Lương Khả trong lúc không để ý đã tăng âm lượng của mình lên, thanh âm phát ra rất lớn. Khiến nhiều người nghe thấy liền buông lời xì xào.

"Không được đâu Nguỵ quý phi. Ghế Hoàng hậu là chỗ ngồi của bổn cung. Vẫn phiền quý phi an vị ở ghế của mình đi!"

Giọng nói ngọt ngào và trong trẻo vang lên. Khiến triều thần ngất ngây, nhìn về phía chủ nhân của giọng nói. Đột nhiên một người quỳ

https://thuviensach.vn

xuống, thế là kéo theo cả triều đều quỳ xuống.

"Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Nàng điềm tĩnh nhìn quanh một hồi, nhàn nhạt nói: "Đứng lên hết đi!"

"Tạ Hoàng hậu."

Nguỵ Lương Khả nhìn thấy cảnh này liền tức đến sôi máu lên được. Ả căm thù Nam Cung Dạ Hi, tại sao nàng ta không làm gì hết mà vẫn được phong làm Hoàng hậu. Gia thế của nàng ta có gì hơn ả? Nàng ta đã mất đi gia đình, còn ả là tam công chúa quyền cao chức rộng, người người kính nể. Nay yêu phải Hoàng thượng Nam Nhạc quốc, giúp chàng có được ngai vàng xong... Ả vẫn không có được ngôi vị Hoàng hậu. Với danh nghĩa Vương phi trước kia của chàng, Nam Cung Dạ Hi lại quang minh chính đại bước lên vị trí Hoàng hậu. Hơn nữa theo tục lệ của Nam Nhạc quốc thì triều thần sẽ chỉ hành lễ duy nhất với một nữ nhân trong hậu cung, đó là Hoàng hậu mà thôi. Còn với quý phi là ả, bọn họ vẫn sẽ hành lễ, nhưng là không trang trọng như nàng ta.

Bàn tay bấu chặt váy áo, bặm môi lại, hung hăng liếc Phượng Dạ Hi. Hôm nay nàng đi đến đây và ăn mặc rất đơn giản. Một bộ y phục màu trắng, tóc vấn cao lên, lại để loà xoà vào cọng xuống hai vai, môi đỏ tự nhiên không cần son... Kết hợp với làn da trắng nõn của nàng, quả thật là khuynh thành.

Hôm nay Phượng Dạ Hi ăn mặc hoàn toàn khác với sở thích hằng ngày của nàng. Tuy đơn giản nhưng lại ăn đứt Nguỵ quý phi lộng lẫy kiêu sa.

Nàng thong thả đi đến cạnh Lãnh Diệc Thần. Lúc này hắn vẫn còn ngẩn ngơ nhìn nàng, thực sự là nàng quá đẹp. Bạch y càng tôn lên vẻ dịu dàng hiếm có của nàng. Hắn bất giác nhìn mãi mà không dứt ra được.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng!" Nàng gọi khẽ.

Lãnh Diệc Thần giật mình, nghe những gì nàng vừa nói.

Hoàng thượng, một tiếng gọi thật xa lạ biết bao! Từ khi nào mà nàng đã vạch ra ranh giới với hắn như vậy?

Tức giận chợt dâng trào lên! Nàng đang mang thai, lúc sáng còn bị chảy máu, sao lại ra đây. Lại còn xưng hô với hắn xa cách như thế?

"Nàng đến đây làm gì?" Mi mắt sụp xuống, Lãnh Diệc Thần lạnh nhạt cất lời.

Thế nhưng nàng lại không tức giận, cũng lạnh nhạt đáp trả lại hắn, trong giọng nói không có lấy một phần tình cảm: "Đương nhiên là đến để chúc mừng tân Hoàng thượng là ngài đây rồi. Thân là Hoàng hậu, ta không thể không đến sao?"

"Có thể!"

Nàng cười nhẹ nhàng: "Vậy được rồi, chúng ta bắt đầu tiệc đi thôi. Sao mọi người lại cứng ngắt thế kia?" Nói xong nàng rất tự nhiên đi về phía ghế dành cho Hoàng hậu, ngồi xuống một cách thong dong.

Nguỵ Lương Khả ghen tức vì những đặc quyền mà chỉ có nàng mới có. Ả ta đi đến ghế quý phi của mình, mang một bụng tức giận ngồi xuống.

Lãnh Diệc Thần hết nhìn Phượng Dạ Hi rồi lại nhìn triều thần. Hắn đứng dậy, cầm một ly rượu lên, giơ lên trước mặt mọi người: "Hôm nay là đại tiệc mừng trẫm đăng cơ. Các ai khanh cứ ăn uống no say thoã thích." Dứt lời, hắn cầm lấy ly rượu uống cạn.

"Tạ ơn Hoàng thượng!"

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người cũng cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Sau đó lại vui đùa nói chuyện rôm rã.

Lãnh Diệc Thần rót cho mình một ly rượu, ngồi xuống ngắm nhìn Phượng Dạ Hi. Hôm nay trên gương mặt nàng luôn mang một nụ cười tươi, thế nhưng nó lại không có chút cảm xúc vui mừng nào cả. Nhìn kĩ thì lại vô cùng giả dối.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn nhìn qua. Nàng quay lại, cầm ly rượu lên kính hắn một ly.

Từ khi nào cả hai lại trở nên xa lạ như vậy?

Nguỵ Lương Khả nhìn thấy cảnh này tức đến điên người, ả đi đến cạnh Lãnh Diệc Thần. Tự tay rót rượu cho hắn, nũng nịu vài câu.

Vốn dĩ Lãnh Diệc Thần vẫn còn đang tức chuyện Phượng Dạ Hi lạnh nhạt với mình. Nhân cơ hội này hắn liền tiện tay ôm lấy eo Nguỵ Lương Khả. Đẩy nàng ngồi lên đùi mình, cả hai ôm lấy nhau giữa chốn đông người. Tuy nhiên mọi người đều đang uống rượu hăng say nên không ai để ý.

Hắn liếc qua Phượng Dạ Hi, vốn muốn xem nàng có ghen ghét hay không. Thế nhưng... Khiến hắn thất vọng rồi, nàng chỉ từ từ uống ly rượu của mình, ánh mắt nhìn về phía xa xăm. Hoàn toàn không để ý đến hắn.

Chỉ là hắn không biết, trong tâm nàng đang nghĩ rằng... Vậy cũng tốt, nếu hắn yêu tam công chúa như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ buông tha cho mình. Nàng và con sẽ được tự do. Sẽ thoát khỏi chốn tù ngục này,

Một mũi tên bay xẹt qua, hướng đến Phượng Dạ Hi mà phóng.

Nàng nhanh chóng cảm nhận được sát khí, liền né tránh sang một bên.

https://thuviensach.vn

Xem ra đêm này... Không phải là một đêm yên bình rồi...

Triều thần nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này lập tức hoang mang, nháo nhào cả lên.

Lãnh Diệc Thần biết đêm nay chắc chắn sẽ có thích khách, hơn nữa còn biết thích khách là ai. Cho nên hắn đã chuẩn bị từ trước để tiếp đãi bọn họ thật hậu hĩnh: "Người đâu, hộ tống chư vị sứ giả đến nơi an toàn cho trẫm."

"Rõ thưa Hoàng thượng."

"Đưa Hoàng hậu và Nguỵ quý phi đến nơi an toàn cho trẫm!"

"Không cần!" Nàng đặt ly rượu trong tay xuống, nhẹ nhàng nói: "Bổn cung có võ công, có thể tự bảo vệ được mình."

Nguỵ Lương Khả thấy vậy cũng nổi máu lên. Ả không thể chịu thua nàng ta được, lần đó bị nàng ta đánh là do ăn may thôi, ả vẫn luôn tự tin vào công lực của mình: "Bản cung cũng không cần! Võ công bản cung cao cường, quân địch không thể làm gì được bản cung."

"Thế nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả. Dẫn hai nàng ấy xuống cho trẫm!" Lãnh Diệc Thần quát lớn.

Thế nhưng Phượng Dạ Hi lại ngồi đó không chịu đi, nàng cầm lên một cái tách, đập vỡ nó thành những mảnh vụn. Đưa một mảnh kẹp vào giữa hai ngón tay: "Không cần phải đi. Bởi vì không kịp nữa rồi!" Dứt lời, mảnh sứ vụt một cái bay thẳng vào cổ của hắc y nhân.

Chỉ nghe thấy mùi máu tay dày đặc trong không khí..

"Mau rời đi cho ta!"

https://thuviensach.vn

"Ta không đi! Có thể chết ở nơi này cũng tốt!" Chết cùng đứa con chưa ra đời của mình, chết để thoát khỏi tay ác ma. Nàng rất sẵn lòng.

Lãnh Diệc Thần nóng nảy, vừa thúc giục Nguỵ Lương Khả vừa giục nàng.

Thế nhưng đúng như lời Phượng Dạ Hi nói... Quả thật không kịp nữa rồi!

Khách khứa đã được Lãnh Diệc Thần đẩy đi hết. Đại điện rộng lớn chỉ còn lại hắn, nàng và Nguỵ Lương Khả. Ngoài ra còn có hơn mấy chục hắc y nhân và ba tên cầm đầu của đám hắc y nhân đó... Ba người cầm đầu này cũng không phải ai xa lạ, không, phải nói là vô cùng quen thuộc mới đúng!

"Xem ra đúng như trẫm đoán. Hoàng huynh và mẫu phi lại có ý định muốn soán ngôi của trẫm." Lãnh Diệc Thần nhìn Trương công công, Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu, cười mỉa mai. Tất cả mọi chuyện với nằm trong tầm tay hắn.

Thái hậu nhìn Lãnh Diệc Thần với ánh mắt căm thù xen lẫn tức giận: "Ngai vàng này Hựu nhi đã ngồi được tám năm, cai trị Nam Nhạc vốn rất thịnh vượn. Ngươi trở về tạo phản khiến cho dân chúng lầm than. Thật đúng là cùng với tiện như Mộc Lâm Ngọc chung một giuộc. Mẹ nào con nấy mà. Nếu Mộc Lâm Ngọc không xuất hiện thì ngôi vị Hoàng hậu kia đã là của ta." Ánh mắt bà loé lên vẻ hận thù sâu đậm, nhớ lại những gì mà tiên hoàng đối xử với mình khi tiện nhân kia chết. Bà thật hận đến thấu xương, bây giờ lại đến nhi tử của tiện nhân đó hãm hại hai mẹ con bà.

"Ăn nói hàm hồ! Trẫm thân là Thái tử trước kia, lại là con của chính thất. Lên làm Hoàng thượng thì có gì sai? Trẫm khi xưa giết hàng vạn quân địch, lập bao nhiêu chiến công khiến phụ hoàng hài lòng, triều thần cũng nhất quyết chọn trẫm làm Hoàng thượng đời tiếp theo. Hoàng huynh tuy có xuất sắc, thế nhưng chung quy vẫn là đồ bỏ đi đối với trẫm. Hoàng huynh

https://thuviensach.vn

trị vì tốt sao? Không hề, ngoài mặt là vậy, thế nhưng Hoàng huynh lại âm thầm cho người thu thuế dân, khiến dân vô cùng khốn khổ. Hơn nữa mẫu phi à, người mau mau nhớ lại đi. Mẫu hậu trẫm khi xưa làm mẫu nghi thiên hạ được biết bao nhiêu người khâm phục bằng tài năng và sắc đẹp của mình. Rất được phụ hoàng yêu. Trẫm giống người cũng đúng thôi." Nói đến đây hắn dừng lại, liếc nhìn sắc mặt Thái hậu đang dần tái đi, lạnh giọng nói: "Nếu như lúc nãy trẫm nghe không lầm thì hình như mẫu phi đã nói rằng... Mẫu hậu trẫm là tiện nhân?"

Bị ánh mắt khát máu của hắn chiếu vào, Thái hậu run rẩy chỉ còn thiếu nước té xuống. Tuy nhiên vẫn quật cường trả lời: "Đúng vậy, nếu không có Mộc Lâm Ngọc thì ngôi vị Hoàng hậu đã là của ta!"

"Trên đời này không có nếu đâu thưa Thái hậu đáng kính." Không đợi Lãnh Diệc Thần mở miệng, Phượng Dạ Hi bất bình với chuyện này, liền lên tiếng: "Dù bà có nói gì đi nữa thì tiền Hoàng hậu cũng đã là một vị Hoàng hậu vô cùng đáng kính, lại còn được tiên hoàng yêu mến. Còn bà vẫn chỉ là Hoàng quý phi nương nương mà thôi!"

"Ngươi... Ngươi... Ta đã từng rất yêu thương ngươi... Lúc trước còn bảo vệ ngươi nữa... Tại sao lại vong ân bội nghĩa như vậy?"

"Vì đó chỉ là những cảm xúc giả tạo! Đó là sự nguỵ trang cho kế hoạch ác độc của bà. Mà bổn cung lại vô cùng ghét những thứ đó."

"Ngươi... Ta là Thái hậu, ngươi có quyền gì mà xưng bổn cung với ta?"

Nàng không cảm xúc nhìn Thái hậu, đáp: "Lấy tư cách là Hoàng hậu đương triều của Nam Nhạc quốc. Hơn nữa... Bây giờ bà là tù nhân, không phải là Thái hậu."

"Láo xược!" Trương công công ôm lấy một bên bả vai tiến lên: "Lúc trước Thái hậu bao dung ngươi thế nào, bây giờ ngươi lại có thể đối đãi với

https://thuviensach.vn

người như vậy?"

Phượng Dạ Hi nheo mắt nhìn Trương công công, cất giọng mỉa mai: "Hoá ra là Trương công công võ công cao cường đây sao. Lần trước bị ta 'đả thương' hai bên bả vai còn chưa đủ sao? Hay ngươi muốn tàn phế cả người mới chịu?"

Lãnh Diệc Thần và Nguỵ Lương Khả nghe vậy rất ngạc nhiên. Không ngờ Phượng Dạ Hi lại có thể đả thương một người có võ công cao cường như Trương công công. Đặc biệt là ả, thông qua Lãnh Diệc Thần ả cũng biết được trong số những kẻ thù của bọn họ có một kẻ có võ công rất cao cường. Thế nhưng nàng ta lại có thể... Đả thương kẻ đó...

Trương công công nhìn vẻ mặt mỉa mai và thần tình nhàn nhạt của nàng, cảm thấy vô cùng tức giận: "Ngươi dùng yêu thuật mà thôi. Chứ nếu không cũng chẳng đánh thắng được ta." Lão nén cơn đau, giơ tay lên, sau đó hất xuống: "Tất cả lên cho ta. Giết Nam Cung Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần."

"Rõ." Tiếng đáp vang trời vang lên, mấy chục hắc y nhân theo lệnh Trương công công tiến lên. Hướng thẳng đến Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần đánh đến.

Nguỵ Lương Khả thấy vậy cũng lao vào chiến trận. Ả ta như ám vệ của Lãnh Diệc Thần, giết hết những tên muốn giết hắn.

Bị ả cản đường hơn nữa còn gặp vô số kẻ muốn giết mình, Lãnh Diệc Thần căn bản là không thể đến cạnh nàng để giúp đỡ được. Hắn nghĩ nàng võ công vốn rất cao cường, chắc chắn vẫn có thể chống đỡ được đi. Chỉ cần không ảnh hưởng đến đứa trẻ là được rồi.

Một hắc y nhân lao đến, đao kiếm lạnh tanh hướng nàng đâm đến liên tục. Phượng Dạ Hi dùng ghế Hoàng hậu làm bàn đạp, sử dụng khinh công phóng lên cao. Tay nhanh chóng kẹp mảnh vỡ sứ lúc nãy vào giữa hai ngón

https://thuviensach.vn

tay, một đường phóng vào cổ tên hắc y nhân đó. Sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Trong tích tắc lúc hắc y nhân kia ngã xuống, Trương công công lại dùng gã ta làm màn che, lão đột nhiên phi đến trước mặt nàng. Ngón tay mang theo sát khí phóng đến.

Nàng nhanh chóng né sang một bên. Thế nhưng một chưởng đó của lão cũng xẹt qua ngực trái của nàng, cơn đau nhanh chóng truyền đến.

Trên ngón tay lão ta có độc!

Phát hiện được điều này, lúc đánh với lão nàng cực lực né tránh đụng chạm với bàn tay đó. Thế nhưng...

"Chết đi tiện nhân!"

Trương công công nhân lúc nàng không để ý, cướp kiếm của hắc y nhân kế bên, một đường chém thẳng xuống ngực nàng...

Nguỵ Lương Khả thấy vậy liền dùng nội lực đẩy nhát kiếm đó đi, thế nhưng lực trượt, kiếm vẫn chém xuống, chỉ là lực đạo đã nhẹ hơn một chút. Bên ngực trái của Phượng Dạ Hi lập tức truyền đến cơn đau.

Hai lần, nói là ngực trái nhưng thật ra là ở phía trên ngực một chút, thấp hơn vai một chút. Một lần bị trúng độc, lần thứ hai lại bị chém một nhát vào đó, chắc chắn là nhiễm trùng rồi.

"Thật phiền phức! Đến lúc này rồi còn muốn mưu hại ta." Nàng liếc nhìn ả ta, nói nhỏ. Thật sự là rất đau, một tháng gần đây nàng liên tục bị thương, không biết có chịu nỗi không nữa.

Mà Nguỵ Lương Khả sau khi nghe nàng nói vậy liền cười một cái. Sau đó... Ả liền thấy Trương công công căm hận cầm kiếm đứng lên, lại tiếp tục

https://thuviensach.vn

chém vào Phượng Dạ Hi.

Cơ hội tốt!

Ả chạy đến trước mặt nàng, cùng nàng giằng co một hồi, mượn góc khuất mà Lãnh Diệc Thần không thể thấy, ả cầm lấy hai tay của Phượng Dạ Hi, tự đẩy cơ thể của mình lao vào mũi kiếm đang đi đến.

Một cơn gió vụt bay đến, là Lãnh Diệc Thần. Hắn ôm lấy thân thể đang rơi xuống của Nguỵ Lương Khả, dùng chưởng lực hất thanh kiếm của Trương công công ra.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng lên tiếng: "Nàng thay đổi rồi! Ta không ngờ nàng lại có thể làm như vậy."

"Ta không..."

"Chính nàng muốn mưu hại Khả nhi. Ta đã cho nàng quyền lực của mẫu nghi thiên hạ. Thế nhưng nàng vẫn muốn làm hại nàng ấy?"

Lời trách móc của Lãnh Diệc Thần như ăn sâu vào máu Phượng Dạ Hi, cảm giác khó chịu trong lòng dâng lên. Nàng như nhìn thấy Nguỵ Lương Khả đang nhìn nàng cười thầm.

Phượng Dạ Hi cười tự giễu, hắn đã nghĩ như vậy rồi nàng còn giải thích được gì nữa đây? Giải thích cũng chỉ làm hắn thêm tức giận mà thôi. Trong mắt Lãnh Diệc Thần... Nàng luôn là người xấu, là người thích chống đối hắn. Chẳng phải sao?

"Ngươi muốn nghĩ sao cũng được!"

Nàng sắp chống cự không nỗi rồi, chất độc đang dần lan sang những bộ phận khác. Phải mau chóng đi về phòng lấy thuốc giải...

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy bộ dạng hờ hững cam chịu số phận của nàng, Lãnh Diệc Thần trong lòng khó chịu.

"Chuyện này nàng là người có lỗi trước, cái bộ dạng không phục của nàng là thế nào? Còn không mau xin lỗi Khả nhi?"

Nàng nhìn hắn, cười lạnh: "Ta là Hoàng hậu, ả ta là Hoàng quý phi, cấp bậc thế nào thì ngươi đã rõ. Thế nhưng hậu cung tranh đấu thế nào thì ngươi lại không rõ. Dựa vào hai điều trên, ta nghĩ mình không cần phải xin lỗi ả." Nàng nói xong liền đứng lên, đi thẳng về phía Trương công công: "Thích khách đã diệt hết, ta chỉ giúp ngươi được đến đây thôi. Mau bắt giam Lãnh Thiên Hựu và Thái hậu lại. Còn Trương công công này... Ta sẽ xử lý lão!"

Nguỵ Lương Khả lại không dễ dàng buông tha cho nàng như vậy, cất tiếng gọi lại: "Muội muội... Tỷ chỉ muốn giúp tỷ thôi. Tại sao muội lại đối với tỷ như vậy?"

"Thứ nhất, vốn dĩ ta cũng không cần ngươi giúp, tự ta có thể tránh được. Ngươi giúp chỉ làm ta bị thương thêm thôi, phiền phức. Thứ hai, ta là nhi nữ độc nhất của phụ thân, không có vị tỷ tỷ nào cả."

"Nhưng mà..." Nguỵ Lương Khả bày ra một bộ dạng uỷ khuất, nước mắt như sắp rớt ra.

Phượng Dạ Hi khinh bỉ nhất loại người này, giả tạo. Thế nhưng bây giờ nàng là người chịu thiệt, ở đây không có ai theo nàng cả. Kể cả hắn.

"Nam Cung Dạ Hi, nàng đứng lại cho ta!" Lãnh Diệc Thần hét lên.

Nàng không quay lại, vô cảm nói với hắn: "Để làm gì? Để ngươi mắng chửi, xử phạt, bắt ta xin lỗi ả ta sao? Nhưng ta không muốn đó, ngươi có thể làm gì được?"

https://thuviensach.vn

"Nàng..."

Phượng Dạ Hi vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi đến chỗ Trương công công. Lão đang chuẩn bị chạy trốn, thấy nàng đi đến thì sợ hãi vô cùng.

"Ngươi... Ngươi định làm gì?"

"Giết người!"

"Đừng... Đừng giết ta!"

"Ngươi đã tạo nghiệt quá nhiều. Ta giết ngươi cũng là vì muốn hoá kiếp cho ngươi sớm thôi." Nàng xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, nhấn một cái nút màu đỏ: "Vĩnh biệt!" Một tiếng nổ ầm vang lên, sau đó thì Trương công công ngã xuống, tắt thở.

"Á! Yêu thuật, muội ấy sử dụng yêu thuật. Thiếp sợ lắm." Nguỵ Lương Khả vô cùng ngạc nhiên, nhưng vì lúc ấy Phượng Dạ Hi xoay lưng về phía ả nên ả không thấy được nàng ta làm sao mà làm được cái trò đó. Vì vậy nhân cơ hội đó liền rúc vào lòng Lãnh Diệc Thần làm nũng.

"Đừng sợ, có ta đây! Nàng yên tâm, công bằng của nàng, ta nhất định sẽ lấy lại!"

"Cảm ơn chàng... Sao chàng không đuổi theo muội ấy? Buổi tối rất nguy hiểm."

"Cứ để nàng ấy đi, đó là do nàng ấy cứng đầu. Trẫm sẽ không bao dung nữa."

"Vâng... Thần, ta yêu chàng..."

Nghe đôi uyên ương tâm sự, Phượng Dạ Hi cười giễu, bước chân không tự chủ mà bước ra khỏi đại điện. Nàng đi mãi trong bóng đêm vô

https://thuviensach.vn

tận, mùi máu tanh hoàn toàn bị bỏ lại phía sau. Trời đêm lạnh giá, lại ít sao, nàng cảm thấy mình lúc này vô cùng yếu ớt. Gió lạnh tạt vào mặt, tạt vào người, làm lạnh giá trái tim nàng.

Bất giác, nàng ngẩng đầu lên trời, nhìn chằm chằm vào ông trăng sáng rực, tròn trịa. Quái lạ, sao trời ít sao mà trăng vẫn sáng thế nhỉ?

Lạnh quá, có ai không, giúp ta sưởi ấm với!

Ta sắp chịu không nổi rồi!

Đột nhiên lúc này... Ta thật nhớ phu quân ngốc của mình...

Tên ngốc của ta, chàng ở đâu? Ta muốn ôm chàng, hát ru cho chàng ngủ, rồi cùng chàng ngủ một đêm thật ấm áp.

Ta lạnh quá... Tên ngốc nghếch Lãnh Diệc Thần này, chàng đừng trốn ta nữa...

Trong màn đêm vô tận, dường như nàng nghe thấy tiếng ai đó thì thầm bên tai...

"Nương tử yên tâm, đã có vi phu ở đây rồi! Tuy vi phu ngốc, nhưng sẽ bảo vệ nương tử đến cùng. Có vi phu rồi, không ai ăn hiếp nàng được nữa..."

Tên ngốc của ta... Cuối cùng ta cũng được nghe giọng của chàng rồi...

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Trước Khi Mọi Chuyện Kết Thúc

Bầu trời tối tăm, mây đen dần dần che kín ánh trăng sáng. Khiến mọi thứ chìm vào bóng đêm.

Trời trở lạnh, mưa bắt đầu lất phất rơi, xung quanh trống trãi và tĩnh lặng đến mức khiến vạn vật dường như đóng băng. Trong màn mưa, một nữ nhân ôm lấy bả vai bên trái, lê từng bước nặng nề, mệt mỏi. Nữ nhân đó mặc bạch y, nếu nhìn kĩ hơn một chút thì sẽ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, máu nhuộm đỏ bạch y trắng muốt.

Tên ngốc... Tên ngốc của ta...

Ta nhìn thấy chàng rồi... Ta không cho phép chàng rời bỏ ta, mau đứng lại cho ta...

Nữ nhân cố gắng đuổi theo ảo ảnh của người mình yêu... Thế nhưng vô ích, bóng đêm dần dần nuốt chửng chút hình ảnh vụn vỡ trong trí óc nàng.

Phượng Dạ Hi lảo đảo, ngã khuỵa xuống đất. Tên ngốc của nàng hoàn toàn biến mất... Nước mắt hoà vào dòng nước mưa đang rơi xuống, trôi đi...

Tại sao... Tại sao lại cướp đi tất cả của ta như vậy? Đến cả giọng nói của chàng cũng không cho ta được nghe thấy...

https://thuviensach.vn

Gió lạnh tạt vào mặt, nước mưa rỉ xuống vết thương, đau điếng... Nàng dần dần tỉnh táo lại, cảm thấy mình thật ngu ngốc...

Bước chân trở nặng hơn vì độc đang phát tác, nàng cố gắng đi nhanh nhất có thể về Lữ Hà cung. Nếu chậm trễ hơn nữa thì độc sẽ không giải được mất.

Bước vào Lữ Hà cung rồi nàng mới cảm thấy cô đơn... Nơi đây thật vắng vẻ, không một bóng người canh gác. Chỉ có nàng và ánh đèn vàng nhàn nhạt... Cô tịch đến thê lương...

Nuốt thuốc giải vào miệng, nàng cảm nhận được một cái vị đắng ngắt trong cổ họng. Quái lạ, chẳng phải nàng chế tạo thuốc giải độc toàn là vị ngọt sao? Thế tại sao viên thuốc này lại đắng như thế?

Đắng như lòng nàng vậy...

Một tiếng động vang lên, Phượng Dạ Hi giật mình quay lại. Hoá ra là một con chuột.

Nơi này hoang vắng đến mức một bóng người cũng không thấy, chỉ có nàng và bầy chuột thôi sao?

Nàng nở nụ cười tự giễu: "Phải rồi, mình chỉ là một Hoàng hậu không có thân thế cao sang. Bị vứt bỏ đến nơi khỉ ho cò gáy này là đúng."

Có điều... Nàng cực kì chán ghét cái lồng vàng hoa lệ này. Có quyền lực của mẫu nghi thiên hạ thì sao chứ? Nàng căn bản không cần.

Mệt mỏi về cả tinh thần và thể xác, Phượng Dạ Hi nằm xuống chiếc giường gỗ đào, gác tay lên trên suy ngẫm. Nàng chỉ mong mỏi một ngày nào đó có thể thoát ra khỏi hoàng cung này, cùng con nàng ngao du khắp thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Trong tâm trí nàng hiện tại còn rất nhiều điều cần phải lo lắng. Mà ngày mai... Chắc chắn hắn sẽ tìm đến đây và 'hỏi tội' nàng. Phượng Dạ Hi chắc chắn điều đó.

Nhưng đó là một cơ hội tốt. Nàng có thể nhân lần này mà làm bàn đạp... Lên một kế hoạch thật hoàn hảo để trốn khỏi hoàng cung.

Phượng Dạ Hi nàng không cần gì cả, nhưng chỉ mong muốn một điều thôi... Đó là có thể thoát khỏi cái lồng son này.

Cái cung điện mạ vàng này, cả cái chức vụ Hoàng hậu nữa. Nhiều người rất muốn có nhưng nàng thì không. Đối với nàng bây giờ chỉ có tự do là quan trọng nhất mà thôi.

Đáy mắt nàng loé lên chút ánh sáng mờ ảo, không rõ là cảm xúc gì. Nhưng rất nhanh, đôi mắt xinh đẹp đó đã khép lại.

Mọi chuyện cũng đến lúc kết thúc rồi!

"Thần, lúc nãy thiếp thật sợ, cứ tưởng là muội ấy sẽ giết luôn thiếp chứ. Thiếp vốn chỉ muốn cứu muội ấy thôi, không ngờ rằng muội ấy... Lại đối với thiếp làm như vậy..." Nguỵ Lương Khả được Lãnh Diệc Thần dìu về phòng. Trên đường đi, ả không ngừng vùi vào lòng hắn, nũng nịu để nhận lấy sự quan tâm vốn nên thuộc về ả. Lần này thì tốt rồi, Thần đã thực sự hắt hủi tiện nhân kia, chàng đã coi nàng ta là người xấu rồi.

Lãnh Diệc Thần xoa đầu ả, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại không nghe ra cảm xúc gì vang lên: "Yên tâm, công bằng của nàng trẫm nhất định sẽ đòi lại. Còn bây giờ thì hãy vào phòng của nàng và ngủ ngon một đêm đi. Trẫm có việc phải đi trước." Nói xong, hắn xoay người rời đi.

"Khoan đã." Nguỵ Lương Khả nắm lấy tay áo của hắn, nhỏ giọng năn nỉ: "Chàng không thể ở lại đây với ta một đêm sao?" Vốn dĩ kế hoạch của ả đêm nay đã thất bại thảm hại vì sự xuất hiện không nên có của Phượng Dạ

https://thuviensach.vn

Hi và đám thích khách kia. Kể từ lần cùng chàng làm ở doanh trại cũng đã hai tuần qua đi. Ả phát hiện nguyệt sự vẫn đến như cũ, cho nên khả năng hoài thai đứa trẻ là bằng không. Ả muốn nhân cơ hội này cùng chàng làm một lần nữa, hi vọng có thể trở thành người đầu tiên sinh cho chàng một đứa bé thật bụ bẫm đáng yêu.

Chút tâm tư này của ả sao Lãnh Diệc Thần lại có thể không nhận ra. Hắn dịu dàng nhìn ả, sau đó nhẹ nhàng giật lại tay áo: "Bây giờ không được, nàng hãy ráng chịu đựng đi. Trẫm phải đến thư phòng xử lý chút chuyện. Không thể ở bên nàng vào đêm đen lạnh giá được rồi."

"Nhưng..."

"Trẫm xử lý xong chuyện sẽ trở lại thăm nàng. Có được không?"

Lúc này ả mới chịu buông tay áo Lãnh Diệc Thần ra. Nhìn theo bóng lưng hắn rời đi mà nói nhỏ: "Chàng đi cẩn thận."

Tuy có chút hụt hẫng như hôm nay thu hoạch cũng không nhỏ. Nguỵ Lương Khả thu lại tâm tình buồn bực, đi vào Nguyệt Hoa cung của mình. Vẫn là nơi này đẹp nhất, trăm hoa đua nở, lại vô cùng tấp nập. Đâu có như nơi ở hoang vắng không một bóng người của ai kia.

Sự việc hôm nay đã khiến chàng vô cùng căm ghét nàng ta. Nguỵ Lương Khả tin chắc rằng... Không lâu nữa ngôi vị Hoàng hậu kia sẽ là của ả mà thôi.

"Giáo chủ! Thuộc hạ có chuyện cần cấp báo."

"Nói!"

"Thưa, đã tìm thấy Nam Cung Hạo. Hắn đang phi ngựa bất kể ngày đêm tiến về phía kinh thành ạ."

https://thuviensach.vn

"Hắn có đi cùng ai không?"

"Thưa không, chỉ có một mình hắn." Mộc nhìn Lãnh Diệc Thần, hỏi: "Vậy có cần cho người bắt hắn lại không ạ?"

"Không cần, cứ để cho hắn đến đây. Ta biết lần này hắn định làm gì."

"Vâng ạ!"

Lãnh Diệc Thần cười lạnh, cuối cùng mọi chuyện cũng đã gần đi đến hồi kết rồi. Nam Cung Hạo cũng đã xuất hiện, giờ chỉ còn Trần Quốc Công nữa thôi.

Hi nhi à, lại phải để cho nàng chịu cực một chút rồi!

Kế hoạch của hắn... Còn một bước cuối cùng lại đành phải trông cậy vào nàng rồi.

Hôm sau, Phượng Dạ Hi dậy từ rất sớm, chất độc trong người đêm qua đã bị nàng tẩy trừ hết. Chỉ có duy nhất một vết thương ngay ngực là đã bị nhiễm trùng, chắc là sẽ kết thành sẹo rồi. Nhưng không sao cả, chỉ là một vết sẹo nhỏ ngay ngực, cũng không ảnh hưởng gì đến đời sống của nàng.

Nàng vệ sinh cá nhân, thay phục xong liền đi đến phòng bếp. Vì bây giờ trời vẫn còn chưa sáng cho nên nơi đây vẫn chưa có ai. Rất tốt, như vậy không làm giáng đoạn nàng làm việc.

Nàng lấy một ít rau củ dự trữ ra, rửa sạch sẽ sau đó cắt thái cẩn thận. Còn lấy cả thịt, tẩy rửa xong lại tỉ mỉ chế biến. Quá trình nấu nướng vô cùng công phu. Khiến cả phòng bếp thơm nức mũi mùi đồ ăn. Nàng chế biến ra năm món, thoạt nhìn vô cùng ngon miệng, màu sắc cũng đẹp vô cùng.

https://thuviensach.vn

Nàng canh thời gian, đem từng món về Lữ Hà cung, sắp xếp chúng thật đẹp mắt, để trên bàn tròn. Nàng còn lấy thêm hai cái bát và muỗng đũa nữa.

Khi tất cả vừa xong xuôi thì cũng là lúc trời hửng sáng, mặt trời từ từ mọc lên, mang đến ánh bình minh cho thế gian. Đúng lúc này, nàng nghe thấy tiếng bước chân đi đi lại lại trong cung của mình. Cuối cùng nhân vật mà nàng chờ cũng đã đến rồi, thật sự là quá trùng khớp với thời gian dự tính của nàng.

"Cung điện của nàng hoang vắng quá. Có cần ta cử thêm vài người đến đây bầu bạn không?"

Từ đằng xa đi vào, Lãnh Diệc Thần cảm thấy nơi ở này của nàng rất cô quạnh. Tuy hắn đang tức giận như cũng là nghĩ cho nàng. Hi nhi ở đây sẽ không buồn chứ?

Thế nhưng, Phượng Dạ Hi lại lắc đầu: "Cảm tạ ý tốt của Hoàng thượng, thế nhưng thiếp không cần đâu. Sống một mình rất tốt, ít ra cũng không ai làm phiền thiếp."

Hoàng thượng... Lại là Hoàng thượng, cách xưng hô này thật xa lạ.

Hắn nheo mắt nhìn nàng: "Chẳng phải ta đã bảo nàng cứ gọi ta là Thần Thần rồi sao?"

"Thần thiếp nào dám cơ chứ? Hoàng thượng cao quý như vậy, gọi thẳng tên thân mật của ngài cũng chỉ có Nguỵ quý phi dám thôi. Thiếp chỉ là phế hậu, đâu có quyền hành gì." Nàng nhàn nhạt đáp, trên mặt không một chút cảm xúc.

"Nàng..."

https://thuviensach.vn

"Chẳng phải Hoàng thượng đến đây là muốn ta đi xin lỗi Nguỵ quý phi sao?" Nàng chậm rãi cắt lời hắn: "Nhưng tiếc quá thưa ngài, thiếp phải dùng bữa rồi. Hiện tại không rảnh! Hơn nữa dù cho ngài có nói gì đi nữa thì thiếp vẫn sẽ không đi xin lỗi đâu." Nói rồi nàng cầm bát đũa lên, bắt đầu dùng bữa.

Lãnh Diệc Thần nghe nàng nói vậy rất muốn phản bác lại, thế nhưng tính cách nàng quá quật cường, có nói gì đi nữa thì đều trở thành vô ích. Nghĩ vậy hắn liền liếc mắt nhìn qua bàn ăn. Ngũ món ngũ vị, màu sắc rất đẹp, hương vị cũng rất hấp dẫn người khác thèm thuồng. Liếc đến một đôi bát đũa khác ở trên bàn, hắn cười lạnh: "Nàng đây là muốn mời ta dùng bữa chung sao?"

"Tuỳ ngài nghĩ thôi!" Nàng bỏ bát đũa xuống, chỉ chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh: "Thần thiếp nghĩ Hoàng thượng vẫn chưa ăn sáng, vì trời còn rất sớm ngài đã đến đây rồi. Nếu đã vậy thì cùng ngồi dùng bữa luôn đi, hơn nữa ta nấu rất nhiều, có muốn dùng một mình cũng không hết."

Hắn nghe lời nàng, từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đột nhiên hắn có cảm giác của gia đình, ấm áp vô cùng. Thế nhưng nghĩ đến kế hoạch sắp thành công, hắn liền mạnh mẽ áp chế cảm giác đó vào trong lòng: "Sao nàng biết trước ta sẽ đến?"

"Vì không ai có thể hiểu tâm tư của ngài hơn ta!"

Lòng hắn chấn động một hồi. Nàng nói vậy là có ý gì?

"Mau ăn đi, thức ăn nguội sẽ mất ngon." Phượng Dạ Hi nhìn thần sắc của Lãnh Diệc Thần, biết mình đã thành công làm cho hắn kích động. Liền che giấu vẻ vui mừng trong đáy mắt, nhàn nhạt nói.

Lãnh Diệc Thần cầm bát đũa lên ăn cơm. Từ trước đến giờ nàng chỉ nấu cho tên ngốc ăn, tuy hắn cũng từng được nếm nhưng mùi vị lại không rõ ràng như bây giờ. Quả thật... Hoàng hậu của hắn còn rất nhiều tài lẻ. Đặc

https://thuviensach.vn

biệt là nấu ăn, nàng nấu rất ngon. Vị của những món ăn này khiến hắn ngất ngây.

Hắn ăn một lượt hết sạch những thức ăn trên bàn. Có lẽ lâu lắm rồi Lãnh Diệc Thần mới được ăn ngon như vậy!

"Nếu Hoàng thượng đã ăn xong rồi thì thiếp đi dọn bát đĩa. Chuyện của Nguỵ quý phi chờ thiếp vào sẽ bàn với ngài."

"Nàng lại tính làm gì nữa đây?" Lãnh Diệc Thần lạnh lùng hỏi: "Theo như ta biết thì với tính cách của nàng sẽ không dễ dàng chịu khuất phục như vậy. Vừa mới sáng hôm qua nàng còn kịch liệt chống đối ta, thế mà sáng hôm nay lại ngoan ngoãn quy phục như thế. Đúng là có điểm không bình thường."

Phượng Dạ Hi khựng người lại, cảm thấy sống lưng lạnh ngắt bởi bị ánh mắt của hắn chiếu vào. Nàng từ từ quay đầu lại, mỉm cười: "Chẳng qua thiếp chỉ là thực hiện nghĩa vụ của một Hoàng hậu thôi mà."

"Cười thật khó coi." Hắn chán ghét nụ cười này của nàng, nó hoàn toàn không chứa một chút tình cảm nào cả: "Nàng định bỏ trốn?"

Nụ cười vốn gượng gạo nay lại càng trở nên xấu xí hơn. Sắc mặt Phượng Dạ Hi lúc này rất tệ, nàng lấp bấp nói: "Chỉ là nấu cho ngài một bữa ăn thôi. Sao lại nghi ngờ ta muốn bỏ trốn?"

"Vì không ai hiểu tâm tư của nàng hơn ta!"

Nàng đình chỉ mọi động tác, chằm chằm nhìn hắn. Đây chẳng phải là câu nói vu vơ của nàng lúc nãy sao? Sao hắn lại nhớ rõ như vậy?

Không xong rồi, kế hoạch bỏ trốn đã bị hắn phát hiện ra. Nàng chắc chắn sẽ không trốn thoát được.

https://thuviensach.vn

Đang định mở miệng nói gì đó thì hắn đã đi đến. Nắm lấy chiếc cằm thon nhỏ của nàng, ánh mắt lạnh lùng như muốn làm toàn thân nàng đóng băng. Thanh âm xen lẫn tức giận vang lên.

"Nàng đừng hòng trốn được khỏi ta. Nếu không ta sẽ giết chết tỳ nữ Linh Nhiên."

Đôi mắt nàng mở lớn, trợn trừng nhìn hắn: "Ngươi đã làm gì Linh Nhiên? Nếu ngươi làm hại muội ấy, dù có phải liều cái mạng này ta cũng liều với ngươi."

"Ta chưa làm gì cả, thế nhưng nếu nàng dám bỏ trốn thì ta sẽ giết nó ngay." Ánh mắt hắn tràn đầy lửa giận nhìn nàng, mang theo một tia không kiêng nhẫn.

"Ngươi dám..."

"Nàng cứ thử bỏ trốn xem, để coi ta có dám hay không?"

"Ngươi..."

Lãnh Diệc Thần nhìn vẻ mặt cùng đường mà vẫn cố quật cường của nàng. Rất tốt bụng nói ra một tin động trời, mà một câu này vừa thốt ra liền đập tan ý định bỏ trốn của Phượng Dạ Hi.

"Quên chưa nói cho nàng biết, Nam Cung Hạo vẫn còn sống!"

Tay như vô lực, nàng thả lỏng một cái, chén bát liền theo đó mà rơi xuống đất. Tạo thành những tiếng 'loảng xoảng' chói tai.

"Ngươi nói sao? Ca ca ta vẫn còn sống?" Ánh mắt nàng tràn đầy vẻ hoang mang cùng vui mừng, không ngừng nắm lấy ống tay áo của hắn lắc lắc: "Nói cho ta biết huynh ấy đang ở đâu? Ta muốn đi tìm ca ca của ta."

https://thuviensach.vn

"Đi tìm hắn để hắn giúp nàng cao chạy xa bay sao?" Lãnh Diệc Thần lạnh lùng nói: "Đừng mơ tưởng. Hơn nữa cũng không cần tìm. Hắn đang phi ngựa ngày đêm đến đây... Để gặp ta..."

Nàng nghe vậy liền sợ hãi, Lãnh Diệc Thần tên ác ma này đã hại cả gia đình nàng thành ra như vậy. Lần này ca ca lại dại dột mà đến tìm hắn, chẳng biết sẽ bị hắn xử lý ra sao nữa.

"Không được, ta phải đi tìm ca ca... Huynh ấy không nên đến đây..." Nàng đẩy Lãnh Diệc Thần ra, loạng choạng chạy bước đi từng bước nặng nề.

Thế nhưng cổ tay lại bị một lực cực mạnh kéo lại, giọng nói âm lãnh của Lãnh Diệc Thần vang lên: "Không được, riêng nàng phải ở lại đây để giúp ta... Thực hiện kế hoạch cuối cùng."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nam Cung Hạo Trở Về

"Giúp cái gì? Ngươi lại muốn lợi dụng ta để làm gì nữa?" Nàng tức giận đẩy hắn ra.

Lãnh Diệc Thần cười lạnh: "Giúp cái gì thì từ từ nàng sẽ biết. Còn bây giờ thì ngoan ngoãn ở yên Lữ Hà cung cho ta."

"Ta không muốn, hay nói đúng hơn là ta muốn trốn thoát khỏi đây. Lãnh Diệc Thần, ngươi có được ngai vàng rồi còn chưa đủ sao? Tại sao lại một mực muốn truy sát người nhà ta như thế? Phụ thân và ca ca của ta có làm gì sai hay đắc tội với ngươi sao? Ta có từng gây thù chuốc oán với ngươi chưa? Tại sao lại ép ta và người nhà rơi vào tình cảnh này?" Nàng quật cường chất vấn Lãnh Diệc Thần.

"Ai nói với nàng là lão quốc công kia không đắc tội với ta?" Hắn lạnh lùng giữ chặt tay nàng: "Vào cái năm mà ta vừa từ chiến trường chống giặc ngoại xâm về, phụ hoàng vì muốn trọng thưởng cho ta mà tổ chức một bữa tiệc mừng thật lớn. Thái hậu... À không, lúc đó bà ta là Hoàng quý phi... liền nhân cơ hội đó mà cấu kết với Trần Quốc Công, khiến ta trúng độc mà phát ngốc. Hơn nữa cái chết của mẫu hậu ta cũng là do bà ta và lão ấy gây nên. Nàng thấy ta có nên trả thù không?" Lãnh Diệc Thần nhìn nàng chằm chằm, nói: "Tuy nàng và Nam Cung Hạo không gây ra lỗi lầm gì cả, thế nhưng cả hai người đều là những con cờ tốt của ta. Ta cần Nam Cung Hạo, bởi vì hắn đang giữ thứ mà ta khao khát. Còn nàng... Ta còn cần nàng cho

https://thuviensach.vn

trận chiến cuối cùng!" Hơn nữa ta cũng cần nàng để sưởi ấm trái tim ta. Vì nếu không có nàng thì mọi thứ, mọi việc ta làm đều sẽ trở nên vô ích.

Phượng Dạ Hi nghe hắn nói vậy liền cúi thấp đầu xuống như muốn đụng ngực. Hóa ra trong lòng hắn nàng vẫn chỉ mãi mãi là một con cờ thôi sao? Ha, đúng rồi, nàng quên mất, người hắn yêu là Ngụy Lương Khả cơ mà, trái tim hắn đâu có chỗ dành cho nàng nữa, nàng chỉ là một con cờ mà thôi.

Lãnh Diệc Thần chỉ cần liếc sơ qua một cái là liền nhìn thấu nỗi lòng của nàng. Nhưng nàng có biết tuy lợi dụng nàng như vậy nhưng lòng hắn cũng sẽ rất đau.

Tâm trí hắn lúc này rối như tơ vò. Chỉ một lòng muốn gỡ những sợi tơ đó ra, thế nhưng nếu gỡ ra rồi thì nàng và tất cả mọi người đều sẽ nhìn rõ lòng hắn. Đến lúc đó kết hoạch sẽ đổ vỡ.

"Giúp ta hoàn thành ván cờ cuối cùng, sau đó ta sẽ hảo hảo yêu chiều và chăm sóc nàng thật tốt!" Hắn nhẹ giọng hắn đi.

Thế nhưng Phượng Dạ Hi lại không mảy may bận tâm đến lời nói của Lãnh Diệc Thần. Nàng từ từ ngước mặt lên, thần sắc lạnh lùng đối diện với hắn: "Ngươi có biết không? Người ta hay nói nam nhân tuyệt tình, có thể hứa được thì cũng có thể quên được. Nhưng ngươi là ngoại lệ, bởi vì ngươi có thể dùng lời ngon ngọt để hứa hẹn, xong lại chẳng bận tâm đến lời hứa đó. Lãnh Diệc Thần à, ngươi là nam nhân lạnh lùng nhất mà ta từng gặp." Nàng nhàn nhạt nói: "Cho nên ta sẽ không tin ngươi thêm một lần nào nữa. Lần trước khi ở Giang Nam ngươi cũng đã hứa sẽ kể mọi chuyện cho ta. Thế nhưng có sao? Ngươi hết lần này đến làn khác thay tên ngốc xuất hiện để đoạt lấy cơ thể ta. Thật quá giả dối. Ta không muốn nghe thêm bất kì lời hứa nào từ ngươi nữa. Mau dẫn ta đi gặp ca ca! Ta muốn gặp ca ca ta."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Lãnh Diệc Thần đen lại. Đã nói đến như vậy rồi mà nàng còn nghĩ rằng nói dối.

"Lãnh Diệc Thần ta xưa nay nói là làm, chưa từng lừa dối ai!"

"Thế nhưng ngươi đã lừa dối ta... Hơn nữa ta cũng không cần ngươi chăm sóc hay sủng ái gì cả."

"Nàng quả thật rất dễ dàng châm lên ngòi nổ của ta!" Hắn từ từ đi lại gần nàng, nhẹ nhàng bế nàng lên, sau đó lại mạnh bạo quăng nàng lên giường. Lãnh Diệc Thần không để Phượng Dạ Hi kịp phản ứng liền nằm đè lên người nàng: "Hi nhi, ta tức giận rồi!"

Nàng bất động nằm dưới thân hắn, cũng không phản kháng. Chỉ có ánh mắt lạnh lùng chống đối hắn: "Ngươi lại tính cưỡng hiếp ta?" Thanh âm không nghe ra mấy phần tình cảm, nàng phun một ngụm nước bọt vào mặt hắn: "Đúng là ta không nên tin ngươi mà. Mới lúc nãy còn hứa sẽ hảo hảo yêu chiều và chăm sóc ta thật tốt, vậy mà chưa đầy nửa khắc mà đã thô bạo ném ta lên giường rồi đòi cưỡng hiếp ta. Lời nói của nam nhân đúng là không thể tin được."

"Nàng..." Hắn tức giận định hung hăng mắng cho nàng một trận. Thật ra hắn không hề có ý định cưỡng hiếp nàng. Chính là do nàng hiểu lầm, hắn thấy nàng rời đi nên chỉ muốn giữ lại, không ngờ lại thành ra như thế này. Thế nhưng hắn còn chưa làm gì cả thì nàng đã hành động trước.

"Ngươi muốn có được ta chứ gì? Được, vậy thì ta sẽ đáp ứng ngươi!" Dứt lời, đôi bàn tay trắng nõn thoăng thoắt thoát ra y phục của mình. Khi vạt áo trượt đến ngực thì một vết thương sâu hoắm hiện ra, vẫn còn vài tia máu bám trên đó. Làm chói mắt Lãnh Diệc Thần.

Hắn vươn tay ngăn lại hành động thoát y của nàng, sờ lên miệng vết thương. Lập tức, Phượng Dạ Hi vì đau mà kêu lên.

https://thuviensach.vn

"Sao lại thế này?"

Nàng cười đáp: "Tất cả đều là nhờ ơn Ngụy quý phi yêu dấu của ngươi. Kế hoạch của nàng thật hoàn hảo, khiến ta trúng đòn nặng xong lại quay ra giả nai với ngươi. Khiến ngươi nghĩ ta là kẻ xấu mà chán ghét ta."

"Nàng... Có chuyện này tại sao lại không nói cho ta biết?"

"Nếu nói lúc đó liệu ngươi có tin không?" Nàng cười trào phúng: "Lúc đó trong lòng ngươi vốn dĩ chỉ nghĩ đến Ngụy Lương Khả mà thôi."

"Ta..." Hắn vốn định an ủi nàng, thế nhưng nghĩ tới kế hoạch liền thay đổi thái độ, trở nên lạnh lùng hơn hẳn: "Thế thì sao? Nàng lại không nói cho ta biết, đây là khinh thường ta sao?"

"Ngươi..."

"Ta như thế nào?"

Lãnh Diệc Thần vốn còn định mở miệng nói thêm điều gì đó thì đột nhiên Mộc gõ cửa gấp gáp, nói lớn: "Thưa giáo... Hoàng thượng, thần có tin lớn cần bẩm báo. Đại tướng quân Nam Cung Hạo hiện tại đang ở thư phòng, nói là muốn gặp ngài."

"Ngươi nói cái gì?" Phượng Dạ Hi dùng hết sức đẩy Lãnh Diệc Thần ra: "Ngươi nói cái gì? Ca ca của ta, huynh ấy đến đây rồi sao?"

Lãnh Diệc Thần nhíu mày, ôm chặt Phượng Dạ Hi vào lòng, bịt miệng nàng lại, nói với Mộc ở bên ngoài: "Trẫm biết rồi. Nói hắn đợi một chút, trẫm sẽ đến ngay."

"Vâng thưa Hoàng thượng!"

Lãnh Diệc Thần quay sang nhìn Phượng Dạ Hi: "Nàng ở yên đây cho ta." Dứt lời liền đứng dậy rời đi. Hắn không thể để cho nàng gặp Nam

https://thuviensach.vn

Cung Hạo được.

Thế nhưng một lực đạo nắm lấy tay hắn: "Cho ta đi cùng! Ta muốn gặp ca ca."

"Không được."

"Ta chỉ muốn gặp mặt..."

Lãnh Diệc Thần đưa tay đánh một chưởng vào gáy nàng. Phượng Dạ Hi lập tức ngất xỉu.

Hắn chỉnh lại chăn gối cho nàng, sau đó liền để lại một câu rồi rời đi: "Ngoan ngoãn ngủ một giấc đi. Khi nàng tỉnh lại sẽ được gặp hắn thôi."

Thư phòng cách Lữ Hà cung khá xa, vì vậy nên Lãnh Diệc Thần muốn đến đó cần khá nhiều thời gian. Lúc đến nơi, hắn đã thấy Nam Cung Hạo ngồi trên ghế, trên vai đeo một thanh kiếm, miệng nhăm nhi thưởng thức một ly trà.

"Hoàng thượng ngốc của chúng ta đến rồi à? Lại bắt ta đợi lâu như vậy, thật thất lễ đó!"

Hơn một tháng mất tích đã làm thay đổi con người Nam Cung Hạo, hắn trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều. Trên mặt và tay chân đều đầy những vết sẹo, giống như đó là những chiến tích tượng trưng cho sự anh dũng của hắn ở trên chiến trường. Giọng nói cũng trở nên khàn hơn, y phục vô cùng giản dị, hoàn toàn không còn nhận ra vị tướng quân lẫy lừng một thời khi xưa nữa. Hắn bây giờ giống như những hiệp khách giang hồ bình thường mà thôi.

Lãnh Diệc Thần sau khi kết thúc màn quan sát liền đi đến chiếc ghế phía đối diện, ngồi xuống nhìn Nam Cung Hạo, chậm rãi nói: "Ta không ngốc, tên ngốc chết rồi!"

https://thuviensach.vn

Nam Cung Hạo ngưng lại động tác uống trà: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ, rất dễ hiểu. Lãnh Diệc Thần ta vốn không ngốc, thế nhưng vào năm mười lăm tuổi bị người ta lập mưu hãm hại nên mới hình thành hai tính cách. Hôm đó ở trên chiến trường ta đã giết chết tên ngốc rồi. Cho nên hiện tại trong thân xác này chỉ còn lại một người là ta mà thôi."

Nam Cung Hạo như vỡ lẽ, à lên một tiếng, hỏi tiếp: "Vậy ngươi là Thái tử lạnh lùng năm đó. Là kẻ một mình cầm kiếm giết trăm tên địch ư?"

Lãnh Diệc Thần nâng tách trà lên, từ từ uống vào: "Chính là ta!"

"Hóa ra là vậy... Thảo nào khi nghe tin Lãnh Diệc Thần ngươi lên ngôi ta cứ bán tính bán nghi. Vì hôm đó ta cũng đã thấy tên ngốc lao mình vào màn mưa kiếm của quân Ngụy... Hóa ra tất cả đều là kế hoạch mà ngươi đã định trước."

"Thì sao? Bây giờ tất cả mọi chuyện cũng đã sắp kết thúc rồi. Ngươi còn nhắc lại vấn đề đó để làm cái gì?" Hắn liếc nhìn Nam Cung Hạo: "Chi bằng chúng ta vào vấn đề chính luôn đi."

Nghe xong câu này, săc mặt Nam Cung Hạo liền khôi phục lại trạng thái trấn tĩnh lạnh lùng, hắn nói: "Được, ta tin rằng ngươi cũng đã biết lý do vì sao ta đến đây rồi đúng chứ?"

"Biết!" Lãnh Diệc Thần chậm rãi đáp: "Thế nhưng ta lại muốn nghe từ chính miệng ngươi nói ra."

Nam Cung Hạo hít sâu một hơi: "Ngươi đã làm gì với phụ thân và muội muội ta?"

"Hahaha, quả thật là một câu hỏi rất buồn cười. Hi nhi là Hoàng hậu của ta, đương nhiên là ta sẽ hảo hảo yêu thương chiều chuộng nàng rồi. Sao

https://thuviensach.vn

có thể làm hại nàng được?" Hắn vừa nói vừa uống trà, điệu bộ rất thong dong.

Thấy vậy nhưng Nam Cung Hạo cũng không hề tức giận, hỏi: "Thế còn phụ thân ta? Ngươi đã làm gì với ông ấy?"

Lãnh Diệc Thần đặt tách trà xuống, những ngón tay thon dài rất có quy luật gõ gõ trên bàn.

"Chưa bắt được!"

"Chưa bắt được?"

Nam Cung Hạo nheo mắt lại, từ từ thâm dò Lãnh Diệc Thần, muốn biết được một chút gì đó từ trong ánh mắt hắn. Thế nhưng căn bản là không thể, ánh mắt hắn đóng chặt, hoàn toàn không nhận ra được cảm xúc gì cả.

Nam Cung Hạo bất lực thở dài: "Vậy nếu bắt được rồi thì ngươi sẽ làm gì với ông ấy?"

"Còn tùy trường hợp." Hắn nhàn nhạt đáp: "Ngươi có biết ai là kẻ đã khiến ta phát ngốc và âm mưu giết hại mẫu hậu của ta không?"

"Ngươi có ý gì?" Thật ra khi nghe Lãnh Diệc Thần nói vậy thì Nam Cung Hạo đã có đáp án trong lòng, chỉ là hắn không dám tin mà thôi.

Lãnh Diệc Thần cười lạnh: "Là Thái hậu, Lãnh Thiên Hựu và... Phụ thân của ngươi!"

"Ngươi nói sao?" Tuy trong lòng Nam Cung Hạo đã có đáp án, nhưng khi nghe từ miệng Lãnh Diệc Thần nói ra thì vẫn cảm thấy hoang mang vô cùng: "Thật sự là phụ thân ta sao? Thật sự là ông ấy sao?"

Lãnh Diệc Thần nhìn bộ dạng hoảng loạn không thể tin vào sự thật đó của Nam Cung Hạo, chỉ ngồi một bên mà không nói gì. Đợi một lát sau,

https://thuviensach.vn

hắn mới cất tiếng nói: "Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy khó mà chấp nhận được nhưng thật đáng tiếc vì nó chính là sự thật. Phụ thân ngươi đã gây ra quá nhiều tội ác cho nên phải chịu phạt. Đợi đến khi bắt được lão... Ta sẽ giết không tha." Đáy mắt hắn chậm rãi lóe lên một tia lạnh lùng, sát khí ngùn ngụt bốc lên, hận ý tràn đầy khi nhắc đến Trần Quốc Công.

Nghe đến phụ thân mình sẽ bị giết, Nam Cung Hạo giật mình nhìn Lãnh Diệc Thần: "Giết không tha? Vậy sao lúc đầu ngươi lại nói là tùy trường hợp?"

"Tùy trường hợp tức là tùy tâm tình của ta. Nếu bây giờ ngươi có thể đưa ra một thứ gì đó thuyết phục được ta thì có thể ta sẽ nghĩ lại mà không giết lão." Lãnh Diệc Thần nháy mắt nhìn hắn: "Ngươi biết ta muốn gì mà phải không? Đó cũng là mục đích mà hôm nay ngươi đến đây."

"Nếu bây giờ ta giết ngươi rồi giải cứu Hi nhi cùng với phụ thân ra thì sẽ như thế nào?"

"Ngươi căn bản không đánh lại ta, võ công của ngươi đã bị phế hơn phân nửa rồi." Hắn híp mắt nhìn Nam Cung Hạo: "Ngươi cần gì phải nhọc công như vậy? Nếu muốn giết ta thì ngay từ đầu ngươi đã không tìm đến đây rồi."

Vẻ mặt của Lãnh Diệc Thần bây giờ rất âm hiểm, hai mắt tà tà híp lại, tay không ngừng gõ gõ chiếc bàn bên cạnh, hắn nhẹ nhàng húp một ngụm trà ấm nóng. Nhìn từng động tác của hắn đều rất nhẹ nhàng, thế nhưng lại mang khí thế ép buộc nặng nề. Đây là khí chất của ngôi cửu ngũ chí tôn sao? Khiến người ta không thể không tuân theo.

Nam Cung Hạo bất lực thở dài, tay mò vào trong vạt áo, lấy ra một tấm thẻ bài bằng gỗ, ném qua cho Lãnh Diệc Thần.

Hắn cầm lấy, cẩn thẩn ngắm nghía, xem đến từng đường nét con chữ và hoa văn, soi mói thật chắc chắn từng bộ phận nhỏ trên thẻ bài, gật gù:

https://thuviensach.vn

"Đúng là binh phù ta cần."

"Vậy ngươi có thể tha cho phụ thân và muội muội của ta không? Thả bọn họ đi."

Lãnh Diệc Thần nhẹ nhàng mân mê binh phù, thốt ra hai chữ: "Không thể!"

"Ngươi..."

Lãnh Diệc Thần quay mặt qua nhìn hắn, vô tội nói: "Ta thế nào?"

"Rõ ràng là ngươi nói sẽ tha cho phụ thân ta. Còn muội muội ta nữa, không có con bé đi cùng không được."

Hắn nghe vậy liền cười phá lên, tay nắm chặt binh phù, cười rất tàn ác: "Ta chỉ nói nếu ngươi có thể đưa ra thứ thuyết phục được ta thì ta sẽ tha cho lão, nhưng biết làm sao bây giờ? Binh phù này không đủ để thuyết phục ta. Còn có muội muội ngươi... Ta đã nói rồi, Hi nhi là Hoàng hậu của ta. Cho dù có chết nàng ấy cũng phải chết ở đây."

"Ngươi..."

"Ta cho ngươi một cơ hội để đi gặp nàng lần cuối." Lãnh Diệc Thần nhàn nhạt nói, ngay lập tức Nam Cung Hạo liền đơ ra: "Dù sao thì ta cũng sẽ giết phụ thân ngươi, còn nàng thì bị giam cầm mãi mãi bên ta. Nếu lần này không gặp thì ngươi sẽ không bao giờ được gặp nàng nữa."

Nam Cung Hạo nắm chặt tay lại thành nắm đấm, gân xanh gân đỏ gì đều cũng nỗi lên cả. Cho thấy hắn đang rất đắn đo, vì chuyện của phụ thân và cả chuyện của muội muội nữa. Nếu bây giờ không thuyết phục được tên lạnh lùng này thì phụ thân sẽ chết. Nhưng bây giờ hắn bị mất hết quyền lực rồi, còn Lãnh Diệc Thần thì quyền lực vô biên. Còn nếu bây giờ không đi gặp muội muội thì sẽ không bao giờ được gặp nữa.

https://thuviensach.vn

Mi tâm hắn nhăng lại thành một đoàn, sắc mặt đen lại vô cùng khó coi. Rồi một lúc sau... Bàn tay đang nắm chặt lại dần dần buông lỏng... Nam Cung Hạo hắn đã hạ quyết tâm rồi.

"Có đi hay không?"

"Ta đi!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Xử Trảm Trần Quốc Công (1)

"Muội ấy làm sao thế?"

"Nàng mang thai, đang ngủ."

"Thế sao?"

Nam Cung Hạo thở dài, ngồi xuống cạnh đầu giường, luyến tiếc nhìn Phượng Dạ Hi, nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp trước kia. Khi còn nhỏ, hai huynh muội cùng nhau chạy khắp cánh đồng thả diều, tiếng cười vang vọng khắp nơi. Phụ thân một bên đứng nhìn, cười ấm áp vô cùng, vẻ cưng chiều hiện hữu rõ trên gương mặt người. Nhưng mà một thời ấy bây giờ đã qua rồi. Giờ đây Nam Cung Hạo hắn là một tên không thân thế, không nhà để về, mất hết tất cả. Muội muội vào cung, bị ép buộc trở thành Hoàng hậu cho kẻ thù. Phụ thân trở thành một tên tội đồ bị người người truy lùng, phải trốn chui trốn nhũi, không rõ tin tức.

Nam Cung Hạo vén tóc qua tai cho nàng, gương mặt toát lên vẻ hiền dịu của một ca ca, hắn nói, nhưng không quay mặt sang nhìn Lãnh Diệc Thần: "Chẳng phải ngươi đã có được ngai vàng rồi sao? Thái hậu và Hựu cũng đã nằm trong tay ngươi rồi. Tha cho phụ thân ta đi, ông ấy lúc đó cũng chỉ là nhất thời bồng bột mà thôi. Xem như ngươi là vì Hi nhi mà tha cho ông ấy đi. Nếu như phụ thân chết thì Hi nhi sẽ rất đau lòng, rồi lại ảnh hưởng đến cái thai ở trong bụng con bé. Ngươi thật sự muốn như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần hừ lạnh: "Nếu tha cho lão thì thật quá tội cho đệ đệ của ta rồi. Lão hại mẫu hậu ta, lúc đó mẫu hậu đang mang thai một hài tử, sắp đến ngày sinh rồi. Cuối cùng thì cả hai đều đi xuống hoàng tuyền vì âm mưu của phụ thân ngươi và Thái hậu. Sau đó lão ta còn cấu kết cùng bà ấy mà hãm hại ta. Ngươi nói xem... Một cái mạng của lão có đủ để đền cho ba người không?"

"Nhưng cho dù ngươi có giết phụ thân ta thì tiền Hoàng hậu và tiểu hoàng tử cũng sẽ không sống lại được."

"Nếu để lão ấy sống thì mẫu hậu và hoàng đệ cũng không sống lại được." Ánh mắt hắn toé lên vẻ lạnh lùng, Lãnh Diệc Thần nhớ lại lúc mẫu hậu lâm chung, ánh mắt người vô hồn, toàn thân đầy máu, còn đệ đệ thì đã hình thành được hình người, tuy nhiên đều nhuộm máu đỏ tươi. Hình ảnh ấy hắn không bao giờ quên được, bất lực nhìn mẫu hậu từ từ liệm đi, Hoàng quý phi đứng một bên cười lớn châm chọc.

Nam Cung Hạo không thể hiểu được nỗi khổ của Lãnh Diệc Thần, vì từ nhỏ hắn sinh ra đã được bảo bọc, không phải cố gắng sinh tồn ở trong Hoàng cung, cũng không cần phải tranh đấu. Nam Cung Trần, cũng chính là phụ thân hắn trước giờ đều rất hiền lành, đến một con kiến cũng không nỡ giết thì có thể hại ai? Thế nhưng chuyện đã đến cớ sự này, Nam Cung Hạo hắn không thể không tin vào sự thật trước mắt được. Lúc còn nhỏ, có mấy lần hắn thấy phụ thân gặp riêng Thái hậu, nói những chuyện gì đó mà hắn không thể hiểu được. Bây giờ gia quyến ly tán, sự thật bại lộ, chứng cớ rành rành. Hắn cũng không thể nói giúp cho phụ thân được, vì dù bây giờ Lãnh Diệc Thần có tha cho ông thì người dân thiên hạ cũng sẽ bắt ông lại và xử tử.

Nhưng hắn vẫn là rất không đành lòng, dù sao Nam Cung Trần cũng đã nuôi dưỡng hắn hai mươi lăm năm, nếu không có phụ thân thì hắn sẽ không có được như bây giờ.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần đi đến, vỗ vai Nam Cung Hạo: "Ta biết ngươi không nỡ. Nhưng thử bây giờ ta giết chết mẫu thân ngươi, lại giết luôn Hi nhi, vậy thì ngươi có tìm ta trả thù không?"

Nam Cung Hạo mím môi, gật đầu: "Sẽ!"

"Chính vì vậy cho nên ta phải trả thù thay cho mẫu hậu và đệ đệ. Giết chết Nam Cung Trần, cũng là phụ thân của ngươi. Nếu sau này ngươi có muốn tìm ta trả thù, ta cũng không cản!" Hắn đi đến, ghé vào tai Nam Cung Hạo, nói nhỏ: "Nhưng mà thật ra... Ta biết ngươi cũng sẽ không tìm ta để báo thù. Bởi vì Nam Cung Trần vốn không phải cha ruột của ngươi, đúng chứ?"

Nam Cung Hạo giật nảy người, nhìn chằm chằm vào Lãnh Diệc Thần, đáy mắt toả lên hơi lạnh: "Sao ngươi lại biết chuyện này?"

"Bởi vì máu mủ ruột thịt..." Lãnh Diệc Thần cười: "Ngươi vốn là con của Mai phi, một phi tần trong hậu cung của phụ hoàng. Lần đó Mai phi có thai là ngoài ý muốn, Thái hậu... Cũng tức là Hoàng quý phi lúc đó vì ghen tị nên mới tìm cách hãm hại, bà ta bắt cóc ngươi rồi đưa cho Nam Cung Trần xử lý. Nhưng lão ta vì thương xót ngươi nên đã giấu nhẹm chuyện này, đổi trắng thay đen, biến ngươi thành trưởng tử duy nhất của lão."

"Ngươi... Sao ngươi lại..."

"Sao ta lại biết chứ gì?" Lãnh Diệc Thần ngắt lời Nam Cung Hạo: "Đó là vì lúc đó ta tình cờ đi ngang qua khu rừng đó và nghe được đoạn đối thoại của Thái hậu cùng Nam Cung Trần. Cho nên... Theo lý mà nói thì ta phải xưng với ngươi một tiếng... Hoàng huynh..."

Nam Cung Hạo hoảng sợ nhìn Lãnh Diệc Thần. Tên này... Quả đúng thực xứng danh Thái tử năm xưa, lấy một địch trăm. Lạnh lùng vô đối, tàn nhẫn tuyệt tình, mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay hắn, từng tình tiết, kế hoạch đều được hắn sắp xếp thật chi tiết, không có một kẻ hở.

https://thuviensach.vn

"Ngươi... À không, hoàng huynh à, huynh có biết gì không? Khi xưa mẫu thân của huynh chết... Chính là do Nam Cung Trần giết, lão ta cùng Thái hậu bỏ độc vào trà của Mai phi. Sau khi sinh huynh ra được hai tháng, Mai phi lên cơn đau tim, chết ngay trong tư phòng." Lãnh Diệc Thần nhẹ nhàng châm biếm, hứng thú quan sát nét mặt của Nam Cung Hạo dần biến đổi.

Sắc mặt hắn tái nhợt, không tin vào những gì mình đã nghe thấy. Mặc dù hắn biết mình không phải là con ruột của phụ thân, nhưng hắn cũng không ngờ mọi chuyện lại là như vậy.

"Ngươi... Ngươi nói dối!"

Lãnh Diệc Thần cười lớn: "Ta có nói dối hay không, một lát huynh sẽ biết ngay thôi. Bởi vì... Người của ta vừa báo tin về, nói là đã bắt được Nam Cung Trần rồi, bọn họ đang áp giải lão về đây. Đến lúc đó... Ta cùng huynh hỏi lão rồi sẽ biết ngay thôi!"

"Ngươi định sẽ... Giết phụ thân thật sao?" Nam Cung Hạo không thể tin được rằng Lãnh Diệc Thần lại tàn nhẫn như vậy.

Hắn liền nhanh chóng đáp lời, khoé môi câu lên, thể hiện sự chiến thắng: "Đương nhiên rồi, giờ Ngọ trưa mai hành xử."

"Ngươi không sợ Hi nhi đau lòng sao?" Nam Cung Hạo thở dài, hắn cũng muốn biết chân tướng. Cho nên hiện tại mọi chuyện thành ra như thế này liền theo ý trời đi. Nghĩ đến lúc nhỏ nhìn thấy ai ai cũng có mẫu thân chỉ riêng hắn lại không có... Mà lời nói của Lãnh Diệc Thần lại đánh vào tâm của Nam Cung Hạo, hắn muốn biết chân tướng, có phải khi xưa phụ thân đã giết mẫu thân hắn thật không? Nhưng người làm hắn lo sợ sẽ bị ảnh hưởng nhất vẫn là Hi nhi.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền nhìn sang Phượng Dạ Hi đang ngủ say. Lúc ngủ trông nàng thật yên bình, không quấy cũng không nháo, lúc này

https://thuviensach.vn

nàng nhu thuận nhất, mềm mại nhất và cũng mong manh yếu đuối nhất. Hơn hết, trong lúc ngủ thì nàng cũng không nhìn hắn với con mắt tràn đầy hận thù cùng chán ghét, điều đó khiến hắn cảm thấy an nhàn và mãn nguyện.

"Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không làm nàng tổn thương. Hơn ai hết, ta luôn muốn cho nàng một cuộc sống bình an!"

"Nhưng ngươi lại là người đẩy muội ấy vào giữa cơn lốc xoáy, khiến muội ấy vạn kiếp bất phục, không thể thoát ra được." Nam Cung Hạo nói.

Lãnh Diệc Thần im lặng không đáp, vì hắn ta nói đúng, chính hắn đã khiến nàng rơi vào tình cảnh như hôm nay. Nếu 'hắn' không trở lại thì phải chăng nàng đang sống trong vui vẻ?

Nhưng trên đời không có nếu. Tất cả đều đã được vận mệnh an bài. Số phận của mỗi con người cũng vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, tiếp theo là giọng của Mộc: "Thưa Hoàng thượng, Trần Quốc Công đã được giải vào thành, khoảng chừng nửa canh giờ nữa thì sẽ được áp giải vào nhà lao ạ!"

"Được, trẫm đến ngay. Ngươi lui xuống đi!" Hắn quay sang Nam Cung Hạo: "Chúng ta cũng nên đi xem lão một chút chứ nhỉ?"

Nam Cung Hạo nắm chặt tay lại, một lúc sau, bàn tay dần buông lỏng: "Chúng ta đi!"

Lãnh Diệc Thần chỉnh lại chăn cho Phượng Dạ Hi, dịu dàng nói: "Hi nhi, ta đi rất nhanh sẽ trở lại. Nàng chờ xem trò hay nhé..."

Nửa canh giờ sau, tại thiên lao ẩm mốc tâm tối, khắp nơi đều là một mùi hôi thối bốc lên, ánh sáng ít ỏi đến thảm thương, đến một cái đệm nằm còn không có, chỉ có một ít rơm lót sàn.

https://thuviensach.vn

Tiếng roi da vun lên chang chát, tiếng tù nhân khóc than cầu xin, tiếng cai ngục quát lớn hâm doạ, tiếng máu chảy róc rách... Trực tiếp đánh vào tinh thần của người nghe, cảnh tượng trước mắt chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung... Vô cùng kinh khủng!

Đa số tù nhân ở đây là những trọng thần trước kia theo phe Lãnh Thiên Hựu mà chống đối Lãnh Diệc Thần hắn, cho nên sau khi lên ngôi, hắn đã túm hết một mẻ bắt vào đây, hằng ngày tra tấn, bỏ đói bọn chúng, nhìn tinh thần bọn chúng chết dần chết mòn, nhìn những con côn trùng, những động vật dơ bẩn gặm cắn bọn chúng. Có người còn bị chuột gặm đứt cả ngón chân, thế nhưng lại không được băng bó chữa trị khiến cái chân kia bị hoại tử, phải phế đi... Lãnh Diệc Thần đứng một bên quan sát tất cả, đây là lần đầu tiên hắn tới đây, cảm thấy thoã mãn vô cùng khi nhìn thấy bọn chúng từ từ chết đi.

Thấy Lãnh Diệc Thần đi vào, tất cả mọi người trong ngục đều quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Miễn lễ."

"Tạ Hoàng thượng."

Có một số tên cứng đầu ngoan cố không chịu hành lễ với hắn, còn dùng thái độ bất kính nhìn hắn. Lãnh Diệc Thần liền nói: "Những ai lúc nãy không hành lễ với ta... Giết!"

"Rõ!" Cai ngục xách đao lên, đi đến chém đầu từng tên dám bất kính với Hoàng thượng. Đám người này thật ngu ngốc, Hoàng thượng khi còn nhỏ đã từng lấy một địch trăm, bây giờ lớn lên càng thêm cường đại cỡ nào. Đắc tội với ngài ấy... Chỉ có chết!

Tiếng khóc than ai oán lại vang lên, thế nhưng vẫn không thấu được trời xanh.

https://thuviensach.vn

Một tên tù nhân đầu tóc bù xù, toàn thân hôi hám dơ dáy, y phục rách bươm, hốc mắt lún sâu vào, cả người ốm o gầy mò, chỉ có da bộc xương. Thế nhưng thấy tình cảnh này liền bất bình. Chỉ tay vào người Lãnh Diệc Thần hét lớn: "Tên hôn quân, ngươi cướp ngôi của Hoàng thượng, làm chuyện trái với thiên ý, sau này nhất định sẽ bị trời trừng phạt. Ngươi sẽ..."

Tên đó còn chưa kịp dứt lời, Lãnh Diệc Thần liền vung tay lên một cái, máu từ miệng gã hộc ra, chết không kịp nhắm mắt.

"Hoàng thượng bớt giận!" Cai ngục quỳ xuống.

"Trẫm không chấp nhất đám vô danh tiểu tốt này. Hôm nay trẫm đến đây để gặp Nam Cung Trần. Lão ta đâu?"

Nghe đến tên phụ thân mình, Nam Cung Hạo liền run lên một cái.

"Thưa Hoàng thượng, lúc nãy Mộc tướng quân đã áp giải một tù nhân tên là Nam Cung Trần vào phòng giam cuối cùng. Để thần dẫn người đến đó!"

Lãnh Diệc Thần gật đầu, đi theo cai ngục đến phòng giam cuối cùng. Nam Cung Hạo cũng đi theo.

Phòng giam cuối cùng, nơi giam giữ những kẻ phạm tội không thể dung tha. Căn phòng này được chia làm hai gian, gian thứ nhất là phòng ngủ, điều kiện khá tốt so với những tù nhân khác, thế nhưng gian thứ hai lại khiến người ta khiếp sợ... Một gian phòng có đủ các loại dụng cụ dùng để tra tấn tù nhân, không một ai dám nhìn vào đây cả. Vì trong đó toàn là huyết đỏ, tay chân, xương và tử thi chất đầy, cũng không có ai dọn dẹp. Mặc dù gian phòng ngủ khá sạch sẽ, nhưng mùi hôi thối của gian bên cạnh không ngừng bốc qua, đêm khuya khi đi ngủ sẽ nghe tiếng than khóc lầm than, chỉ cần nhắm mắt lại là thấy những đóm trắng bay lơ lửng, khiến người ta đến ngủ cũng không dám. Căn phòng này nhìn tốt như vậy thế nhưng lại tra tấn về cả tinh thần lẫn thể xác.

https://thuviensach.vn

Đẩy nhẹ một cái, cánh cửa vốn cũng không bền chắc mấy liền bật mở ra. Ánh trăng ngoài trời nhàn nhạt chiếu vào trong qua khung cửa sổ nhỏ, toàn bộ vóc dáng hốc hác của Nam Cung Trần đều hiện rõ ràng. Y phục lão sờn cũ, vài chỗ rách nát, tay chân chằn chịt những vết thương lớn nhỏ. Làn da đen sậm và nhăn nheo hẳn đi so với ngày trước. Đặc biệt là đôi mắt, mờ mịt không có tiêu cự.

Nghe tiếng đẩy cửa đi vào, Nam Cung Trần khẽ ngẩng đầu liền, đôi mắt híp lại, cố gắng nhìn về phía trước. Bóng dáng của Nam Cung Hạo hiện lên, lão mừng rỡ vô cùng, căn bản cũng không thấy rõ Lãnh Diệc Thần bên cạnh.

"Hạo nhi, là con à?" Giọng lão khàn khàn, run rẩy nói, hoàn toàn mất đi vẻ uy nghiêm trước đây.

Nam Cung Hạo nhìn Lãnh Diệc Thần một cái, thấy hắn gật đầu liền đi đến chỗ Nam Cung Trần, ngồi xuống. Nắm lấy bàn tay lạnh lẽo nhăn nheo của lão, xoa xoa: "Phụ thân, đúng là nhi tử, con đã trở về rồi đây!"

"Con vẫn còn sống sao?" Lão đưa vươn tay, chạm vào gương mặt góc cạnh của Nam Cung Hạo: "Ta cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại con được nữa. Ta cứ ngỡ con đã mãi mãi rời đi ta, rời đi Hi nhi... Nhưng may sao... Con vẫn còn sống... Con vẫn còn sống..." Thanh âm nghèn nghẹn không thể nói trọn câu, lão gục đầu xuống vai Nam Cung Hạo, khóc nất lên như một hài tử vừa tìm lại được món đồ quan trọng nhất đối với mình, cả người không ngừng run lên vì vui sướng và xúc động.

Nam Cung Hạo cảm thấy lòng chấn động liên hồi, tâm trí bây giờ trộn lẫn rất nhiều cung bậc cảm xúc, vui, buồn, hạnh phúc, thất vọng, bất ngờ... Khiến cho hắn nhất thời không biết nên làm thế nào.

Tay bất giác vươn ra quàng qua vai Nam Cung Trần, hai phụ tử ôm nhau sau một tháng xa cách, tưởng chừng như âm dương cách biệt. Hắn

https://thuviensach.vn

cảm thấy hốc mắt mình bây giờ ươn ướt, lòng thắt lại, nghèn nghẹt nói: "Phụ thân... Đừng khóc nữa... Nhi tử đã trở về rồi..."

Nam Cung Trần vẫn khóc, giờ phút này lão như một hài tử. Chính ông cũng không nghĩ rằng vì lần sinh ly tử biệt với nghĩa tử của mình mà lão lại khóc như thế.

"Khóc đủ chưa? Quyến luyến đủ chưa? Đúng là phụ tử tình thâm mà. À không, hay nói đúng hơn là nghĩa phụ tử tình thâm. Hai người đâu phải phụ tử ruột, cần gì phải làm quá lên thế?" Lãnh Diệc Thần lạnh nhạt nhìn một đôi phụ tử ôm nhau khóc trước mặt mình, cảm thấy bực tức liền mắng chửi không tiếc lời. Nhưng đồng thời cũng thấy tủi cho bản thân mình, lúc trước phụ hoàng tuy yêu thương hắn, nhưng đó chỉ là cái vẻ nguỵ trang bên ngoài, thật ra từ khi mẫu hậu mất đi thì phụ hoàng không còn yêu bất cứ ai nữa. Kể cả nhi tử của mình cũng vậy!

Nghe được giọng nói lạ trong phòng vang lên, Nam Cung Trần giật nảy mình, dáo dác nhìn xung quanh như muốn tìm ra người phát ra tiếng nói. Nhưng ngoại trừ Nam Cung Hạo ra thì lão chỉ thấy phía trước mờ ảo, cũng không hiểu sao nữa, hôm qua vẫn còn rất tốt, vừa đến đây nửa khắc đã cảm thấy mắt mờ rồi.

"Ai đó! Mau ra đây!"

Lãnh Diệc Thần cười lạnh: "Là ta, đứng trước mặt ngươi này."

Nghe thấy thanh âm lạnh lùng như vậy, Nam Cung Trần bất giác kinh sợ, từ từ ngẩng đầu lên phía trên: "Ngươi là... Chẳng lẽ ngươi là..."

"Lãnh Diệc Thần, Nam Nhạc đế..." Hắn cố ý dừng lại một chút, hừ một tiếng mang ý mỉa mai: "Và cả... Thái tử Đông cung nữa."

"Ngươi... Ngươi làm sao... có thể..." Lão lấp bấp nói, ngón tay run run chỉ vào người Lãnh Diệc Thần.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng còn chưa kịp đợi lão nói thì hắn đã ngắt lời: "Làm sao có thể khôi phục lại như trước chứ gì? Ta nói cho ngươi biết, những chuyện trước đây ta đều đã nhớ lại. Bao gồm cả việc ngươi và Thái hậu đã làm thế nào để hãm hại mẫu hậu cùng đệ đệ chưa ra đời của ta, biến ta thành ngốc tử tám năm, tuỳ tiện hoán ngôi đổi vị cho Lãnh Thiên Hựu..." Hắn ghé sát vào lỗ tai Trần Quốc Công: "Và đương nhiên... Cũng bao gồm cả chuyện của Hạo hoàng huynh và Mai phi nữa."

Nam Cung Trần nghe vậy giật bắn người. Ánh mắt tràn đầy kinh hãi cùng lo lắng không dám nhìn thẳng Lãnh Diệc Thần, giọng nói lão run run: "Ngươi... ngươi nghĩ nhiều rồi... Ta căn bản không... không biết ai là Mai... Mai phi cả... Hạo nhi là con của ta... Không phải là con của nàng ấy..."

Lãnh Diệc Thần cười phá lên, chậm rãi nhìn sắc mặt hai cha con Nam Cung Hạo tái lại: "Chưa đánh mà đã khai rồi, là chính ngươi tự nói đấy nhé, ta cũng chưa từng nói Nam Cung Hạo là nhi tử của Mai phi... Hạo huynh, giờ thì huynh tin chưa? Lời nói của lão ta đầy sơ hở như vậy, giấu đầu hở đuôi..." Hắn ghé sát tai Nam Cung Hạo: "Huynh chính là con của Mai phi..."

"Không đúng... Hạo nhi là nhi tử của ta... là ca ca của Hi nhi..." Nam Cung Trần lắc đầu liên tục, làm một đầu tóc vốn rối bời nay lại càng rối hơn nữa. Lúc này lão như một kẻ điên.

"Là con của Mai phi!"

"Không, là nhi tử của ta. Ta không làm gì sai cả, là ngươi sai. Ngươi vu khống cho ta, ta không giết người... Ta không..." Nam Cung Trần điên cuồng la hét, tâm trí rối loạn. Không đánh cũng tự khai.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy đi đến cạnh Nam Cung Trần, nắm tóc lão lôi lên, ánh mắt mang đầy hận ý khiến lão vô cùng sợ hãi: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi chính là kẻ giết người, ngươi phải đền tội cho những tội

https://thuviensach.vn

ác mà ngươi gây ra. Mạng đổi mạng, ngươi cùng Thái hậu hợp tác với nhau, giết chết mẫu thân ta, khiến đệ đệ của ta cũng vong mạng. Hơn nữa ngươi còn giết chết Mai phi. Cho nên ngươi cũng phải chết! Tuy là cái mạng già của ngươi không đủ để đổi, nhưng ta sẽ rộng lượng để ngươi được chết toàn thây. Bởi vì, nhi nữ của ngươi, cũng chính là Hoàng hậu của ta đang mang thai... Là long thai." Dứt lời, hắn càng dữ tợn hơn nữa khi đem tóc trên đầu Nam Cung Trần kéo đứt, máu chảy đỏ chót ở dưới chân tóc, trộn lẫn với da đầu và bụi bẩn.

"Ngươi làm gì vậy? Mau thả phụ thân ta ra, người đã già yếu lắm rồi. Nếu ngươi còn không buông ra... Nam Cung Hạo ta cũng sẽ không khách sáo nữa đâu." Hắn nói rồi chậm rãi rút thanh trường kiếm đeo bên hông ra, chỉa vào cổ Lãnh Diệc Thần. Tuy hắn rất tò mò cùng bận tâm vì những lời Lãnh Diệc Thần nói lúc nãy, nhưng thấy phụ thân đau đớn, hắn đúng là không thể cầm lòng được.

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần cũng không hề hoang mang sợ hãi, hắn khẽ liếc Nam Cung Hạo một cái: "Đừng quên huynh không đánh lại ta, cũng đừng quên chúng ta có cùng chung một dòng máu. Giết ta rồi huynh sẽ hối hận cả đời." Lời nói của Lãnh Diệc Thần đã thành công làm cho Nam Cung Hạo lay động không ít, thế nhưng nhìn thấy phụ thân già yếu bị hành hạ như thế, Nam Cung Hạo liền nhớ đến công ơn dưỡng dục trước kia, kiếm vẫn chỉa thẳng vào cổ Lãnh Diệc Thần đe dọa.

Nam Cung Trần vẫn ngơ ngác nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mặt. Lúc nãy lão đã nghe thấy gì nhỉ?

Đột nhiên Lãnh Diệc Thần cảm thấy tay áo bị kéo mạnh, là Nam Cung Trần, lão kéo tay áo hắn, điên cuồng hét lên: "Ngươi nói Hi nhi có thai? Con bé có thai? Sao có thể được? Chắc chắn là đồ cầm thú nhà ngươi lại đi cưỡng hiếp nó. Lão già ta là phụ thân của nó đương nhiên hiểu rất rõ tính cách của nhi nữ mình. Hi nhi yêu hận rõ ràng. Ngươi tạo ra cục diện hôm nay, khiến người nó yêu say đắm bỏ mạng nơi chiến trường lãnh khốc,

https://thuviensach.vn

khiến ca ca nó mất tích, lão già này phải bỏ chạy lên phương Bắc. Ngươi trước mặt Hi nhi ân ái với nữ nhân khác, hơn nữa còn cùng nữ nhân đó mưu phản, chiếm lấy Nam Nhạc quốc, làm mất đi bầu trời bình yên của nó. Với tính cách của Hi nhi, con bé hận ngươi còn không hết. Ngươi làm bao nhiêu chuyện gây thương tổn cho nó như vậy thì làm sao nó cam tâm tình nguyện mang thai đứa bé của ngươi được? Lập nó lên làm hậu thì không nói, còn lập luôn nữ nhân kia làm quý phi. Lãnh Diệc Thần, hôm nay ngươi còn muốn giết luôn ta thì e rằng Hi nhi cả đời này sẽ không bao giờ có thể tiếp nhận ngươi được nữa... Hahaha."

"Câm miệng!" Lãnh Diệc Thần vung tay lên, tán một cái thật đau vào mặt Nam Cung Trần: "Ta sẽ không bao giờ để cho nàng hận ta. Chính vì thế mà chuyện xử tử lão già ngươi sẽ là bí mật. Ta sẽ để nàng ngủ một giấc, đến khi nàng tỉnh dậy thì mọi chuyện đã xong rồi." Đột nhiên, hắn cười rộ lên: "Nếu một ngày nào đó nàng hận ta, vậy thì ta sẽ kể cho nàng nghe lúc trước phụ thân nàng đã làm bao nhiêu chuyện 'tốt' thì không biết đến lúc đó... nàng sẽ nghĩ thế nào nhỉ?"

"Ngươi..." Sắc mặt Nam Cung Trần rất kém, rõ ràng là không thể nói gì được. Tay ôm lấy má trái đau đớn

Nam Cung Hạo thấy vậy tức giận vô cùng, tay cầm kiếm đâm thẳng về phía Lãnh Diệc Thần. Hắn ta nhanh nhẹn né tránh, hai ngón tay vung lên, kẹp lấy một đầu của thanh kiếm, nội lực dồn lại, hất Nam Cung Hạo và thanh kiếm của hắn đi xa.

"Hạo nhi!" Nam Cung Trần hoảng hốt, lộm cộm từ trên giường bò xuống, muốn bò đến chỗ Nam Cung Hạo nhưng lại không được vì xiềng xích trói buộc, lão ta hét ầm lên: "Lãnh Diệc Thần, rồi sẽ có một ngày ngươi gặp quả báo! Ngươi đối xử với Hi nhi và Hạo nhi như vậy, ta có chết thành ma cũng sẽ không dung thứ cho ngươi!"

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần nghe vậy hừ lạnh: "Ta không sợ ngươi đến báo thù đâu. Nhưng ngươi nên nhớ, đẩy nhi tử và nhi nữ của mình đi đến bước đường cùng này là do ngươi. Nếu khi xưa ngươi không hợp tác cùng Thái hậu, không giết mẫu hậu và đệ đệ chưa ra đời của ta, không biết ta thành kẻ ngốc rồi đưa Lãnh Thiên Hựu lên ngôi thì những chuyện này cũng đâu có xảy ra. Đừng tưởng ta không biết, ngươi cũng chẳng có yêu thương gì nhi tử và nhi nữ của mình cho cam. Vì để khống chế ta, ngươi để cho nhi nữ của mình tiếp cận, quyến rũ ta. Nhưng lúc đầu chỉ có tên ngốc thích nàng, mà trớ trêu thì nàng lại chán ghét tên ngốc nên tự tử. Sau đó ngươi và Thái hậu lại tiếp tục diễn vô số vở kịch khác, ngươi làm bộ làm tịch không muốn gả Hi nhi cho ta vì sợ nàng tự tử lần nữa, nhưng thật ra đó chỉ là cái cớ, ngươi làm vậy để thiên hạ bạn cho ta cái danh sát thê. Cuối cùng Hi nhi oanh liệt sống lại, đổi tính hoàn toàn. Ngươi lại nghĩ cách để nàng tiếp cận ta, Thái hậu cùng Lãnh Thiên Hựu ban cho ta tước hiệu Lan lăng, phong làm Vương gia. Ngươi để Hi nhi bên cạnh ta để tiện bề lợi dụng. Nghĩ cách để giết ta trên chiến trường, cho Nam Cung Hạo đi theo ta, thực chất hắn cũng chỉ là một con cờ mà thôi. Cho đến khi mọi sự không thành, ta trở về khiến các ngươi sợ hãi chạy trốn, ngươi còn không quan tâm đến Hi nhi mà bỏ nàng ở lại, còn Nam Cung Hạo chết ở trên chiến trường thì ngươi lại không quan tâm. Thế thì ngươi nói xem, trong chuyện này ai quá đáng hơn ai? Ai nên là kẻ khiến Hi nhi câm hận hơn?"

Nam Cung Hạo ho ra một ngụm máu, ngẩn ngơ nghe câu chuyện khủng khiếp này. Ánh mắt như không thể tin được nhìn phụ thân mà mình đã từng yêu dấu, ngưỡng mộ nhất.

"Hahahahaha..." Nam Cung Trần ngửa đầu lên trời cười lớn: "Đúng, những lời ngươi nói đều đúng, không sai một chữ nào cả. Nhưng chẳng phải ngươi cũng tương kế tụ kế để giết tên ngốc đó sao? Ngươi nên nhớ một điều, tên ngốc đó là người mà Hi nhi yêu nhất, ngươi giết hắn cũng đồng nghĩa với việc ngươi sẽ không bao giờ có được tình yêu của con bé."

https://thuviensach.vn

Nam Cung Hạo và Lãnh Diệc Thần sau khi nghe xong lời này của Nam Cung Trần đều cứng người lại. Nam Cung Hạo không thể tin được phụ thân mình tàn nhẫn như thế. Còn Lãnh Diệc Thần thì bị nói trúng tim đen, lo lắng không thôi.

Nam Cung Trần thấy Lãnh Diệc Thần lo lắng thì vui mừng không thôi. Nhưng khi nhìn qua Nam Cung Hạo, lão liền thở dài, lòng xót xa đến vô hạn. Mặc dù không phải ruột thịt, nhưng từ nhỏ lão đều coi nó và Hi nhi như nhau, đối xử công bằng, yêu thương vô hạn. Nhưng đúng như Lãnh Diệc Thần nói, những năm qua lão luôn lợi dụng chúng nó để mưu lợi cho bản thân mình. Thầm nghĩ sẽ bù đắp vào một ngày nào đó, xem ra đã quá muộn rồi.

Nhìn thấy Nam Cung Trần thở dài, Nam Cung Hạo lại như mất đi tia hi vọng cuối cùng: "Phụ thân... Hắn nói đều là sự thật sao?"

Nam Cung Trần nắm chặt bàn tay, sao đó buông lỏng, thở dài gật đầu: "Đúng vậy Hạo nhi. Con không phải là nhi tử của ta. Con vốn là nhị hoàng tử, nhi tử Mai phi và tiên hoàng. Năm đó Thái hậu muốn ta giết con, nhưng ta không thể sát hại một sinh linh vô tội được. Thế là liền đổi trắng thay đen, đặt tên là Hạo, lấy họ Nam Cung. Từ đó con trở thành nhi tử của ta."

"Mẫu thân của con... Là do người giết?"

Nam Cung Trần trong nháy mắt cứng người lại, cuối cùng gật đầu: "Đúng vậy!"

Nam Cung Hạo như không tin vào những lời mình nghe thấy, viền mắt ươn ướt: "Vậy phụ thân có từng yêu thương con không?"

"Đương nhiên, tuy không phải là ruột thịt, nhưng ta đối với con và Hi nhi đều như nhau." Lão thở dài: "Chỉ đáng tiếc là ta sắp đi xuống hoàng tuyền rồi, sẽ không thể bù đắp được cho con, cho Hi nhi và cho cả những sai lầm trước đây nữa. Lão già ta sống gần sáu mươi năm, làm không biết

https://thuviensach.vn

bao nhiêu điều trái với luân thường đạo lý, đến khi ngộ ra thì đã quá muộn, cái chết đã gần ngay trước mắt rồi."

Nam Cung Hạo hít sâu một hơi, tay càng thêm nắm chặt thanh kiếm trong tay, có được lời này của phụ thân là quá đủ rồi. Lợi dụng thì sao? Cứ xem như là hắn đang trả ân dưỡng dục hơn hai mươi năm cho người đi. Tuy không phải ruột thịt nhưng lại hết mực yêu thương hắn, cho hắn tất cả, khiến hắn hơn người, trở thành đại tướng quân vang danh thiên hạ cũng là nhờ phụ thân động viên cổ vũ. Ân này nhất định phải trả!

"Người sẽ không chết!" Nam Cung Hạo dứt khoác nói: "Nhi tử sẽ không bao giờ để phụ thân phải chịu chết ở đây! Nhất định sẽ đưa phụ thân ra bên ngoài cùng với muội muội."

"Trẫm đã cho phép các người đi chưa?" Lãnh Diệc Thần nhàn nhạt nói, cách xưng hô cũng đã thay đổi, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào hai phụ tử xem hắn như vô hình: "Có muốn chạy cũng không được. Giờ Ngọ ngày mai tử hình, tuy không phải chém đầu, vì trẫm đã hứa sẽ để ngươi được chết toàn thây. Nhưng cách thức chết đi sẽ rất đau đớn."

"Ta sẽ không để cho ngươi làm điều đó!" Nam Cung Hạo nâng kiếm lên, lại dứt khoác đâm vào người Lãnh Diệc Thần, chỉ khác là lần này có dùng nội lực.

Lãnh Diệc Thần cười lạnh: "Hoàng huynh quả nhiên manh động, chỉ còn một nửa võ công mà cũng đòi đấu với Lãnh Diệc Thần ta." Hắn nhẹ nhàng né tránh, lần này không đánh trả, vờn Nam Cung Hạo như mèo vờn chuột. Một người đánh một người né. Cho đến khi một trong hai người kiệt sức.

Nam Cung Hạo buông kiếm xuống, hắn hận mình vô dụng, hận mình đánh mất võ công cái thế, để bây giờ chỉ có thể trở thành một tên với võ công hết sức bình thường. Lần đó rơi xuống thác, va đập mạnh nên võ công

https://thuviensach.vn

bị phế một nửa. Nếu không có cô nương dưới thác kia cứu... Chắc hắn đã trở thành phế nhân rồi.

"Chịu thua chưa hoàng huynh kính mến?"

Nam Cung Hạo tức giận nhìn Lãnh Diệc Thần: "Ngươi... Ta có liều cái mạng này cũng sẽ giết chết ngươi!"

"Hạo nhi, đừng!" Nam Cung Trần hét lên: "Con không phải là đối thủ của hắn ta, đừng phí sức nữa. Sinh tử tại thiên ý, nay ta chết cũng không có gì lạ, âu cũng là để bù đắp cho những tội lỗi khi xưa..."

"Nhưng phụ thân... Nếu người chết thì Hi nhi sẽ làm sao?"

Nam Cung Trần trầm mặc, lại nghiêm túc nói: "Chăm sóc con bé cho thật tốt. Nó là nhi nữ duy nhất của ta và nàng ấy, ta không muốn nó chịu thiệt!"

"Ngươi yên tâm, làm Hoàng hậu của ta nàng sẽ không bao giờ chịu thiệt!"

Lãnh Diệc Thần nói với Nam Cung Trần, sau đó lại đi đến chỗ Nam Cung Hạo, lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng hắn: "Uống hết cho ta!"

Nam Cung Hạo không đề phòng, nuốt cả viên thuốc xuống bụng, ho khan khó chịu: "Khụ khụ... Ngươi cho ta uống cái gì?"

"Là thuốc để ngươi yên tĩnh một chút."

Lãnh Diệc Thần vừa dứt lời, tay chân Nam Cung Hạo liền mềm nhũn ra, bò lết trên nền đất, không sao đứng dậy được.

"Cho hai phụ tử các ngươi tâm sự một đêm. Ngày mai sẽ giải cả hai lên chiến trường, cả Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu nữa. Nam Cung Hạo à, ngươi sẽ được tận mắt nhìn thấy 'phụ thân' của ngươi... Chết trong đau

https://thuviensach.vn

đớn!" Nói xong hắn cười lớn đi ra ngoài, dặn dò binh lính canh giữ bọn họ cho cẩn thận.

"Tên khốn!" Nam Cung Hạo vô lực đánh lên nền đất lạnh.

Nam Cung Trần cười tự giễu. Một đời người toan tính, mưu lợi cho bản thân, lợi dụng cả nhi tử và nhi nữ mình yêu quý nhất. Rốt cuộc lão cũng không biết mình sống vì cái gì, mục đích đã đạt được chưa? Tại sao lòng lão lại trống trải thế này? Trong đầu hiện ra hình ảnh của nữ nhân mình hằng mong nhớ... Lan nhi, chờ ta, ta đến với nàng ngay đây!

Thế sự thành ra ngày hôm nay cũng là do lão góp một tay gây nên thôi... Trách ai nữa bây giờ!

Lúc này ở Lữ Hà cung hoàn toàn không có một bóng người, im ắng đến đáng thương.

Đột nhiên, bên bờ tường loé sáng, một người mặc hắc y dùng khinh công nhảy vào trong. Dáng người mảnh khảnh, thoạt nhìn có vẻ yếu ớt nhưng lại mang đầy hận khí cùng sát ý. Đây là một nữ nhân!

Nữ nhân đó lần mò tìm đến gian phòng ngủ của Phượng Dạ Hi, nhìn gương mặt đang ngủ say bất biết của nàng, ả ta cười lạnh: "Phụ thân sắp bị xử tử nhưng vẫn có thể ở đây ngủ ngon lành được, đúng là bất hiếu! Ta không hiểu Thần lại thích ngươi ở chỗ nào nữa? Dáng người cũng coi là mi thanh mục tú, nhưng nhân cách lại thối đến tệ hại. Tình yêu của chàng lại không biết giữ, đúng là ngu ngốc."

Dứt lời, chuỳ thuỷ trong tay vung lên, hướng người đang ngủ đâm xuống!

"Chết đi tiện nhân! Ngươi chết rồi thì Thần sẽ là của ta!"

***

https://thuviensach.vn

Ta hỏi ý xíu, có ai muốn ta viết một bộ truyện riêng cho Nam Cung Hạo không?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Xử Trảm Trần Quốc Công (2)

Chuỳ thuỷ theo lực của Nguỵ Lương Khả mà đâm thẳng vào lồng ngực Phượng Dạ Hi. Thế nhưng... Khi chỉ còn cách một khoảng rất nhỏ thì một bàn tay trắng noãn vươn lên, hất văng chuỳ thuỷ xuống đất.

"Ngươi... Không thể nào! Rõ ràng là ngươi đã ngất xỉu."

Nguỵ Lương Khả kinh ngạc pha lẫn hoảng sợ nhìn người trên giường. Phượng Dạ Hi lúc nãy quả thật rất đáng sợ, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc thì nàng đột nhiên mở bừng mắt, tay không khách khí dùng một lực rất lớn đả kích lại Nguỵ Lương Khả. Nàng cười khinh bỉ nhìn ả ta chật vật té ngã dưới đất. Phượng Dạ Hi chậm rãi ngồi dậy, ngáp một cái rõ dài.

"Ngươi lầm rồi, bổn cung chỉ định nhắm mắt dưỡng thần một lát, không ngờ lại có một con 'chuột nhắt' dám cả gan nhân lúc trời tối không người mà lẻn vào Lữ Hà cung, âm mưu hành thích bổn cung!" Nàng mắt nhắm mắt mở, từ tốn nói: "Quý phi lại dám hành thích Hoàng hậu, tội này nên xử thế nào đây?"

Phượng Dạ Hi nói rất chậm rãi, rõ đến từng con chữ. Dáng ngồi thẳng tấp, hai chân ngay thẳng, ánh mắt toát lên vẻ uy quyền không thể chối cãi. Đây là khí thế của chủ mẫu hậu cung, của mẫu nghi thiên hạ dưới một người trên vạn người.

Trong nháy mắt, Nguỵ Lương Khả bị cuốn vào ánh mắt sâu thẳm của Phượng Dạ Hi. Ả giật mình, khí thế của nàng ta quả thật đáng sợ, cũng

https://thuviensach.vn

khiến ả hổ thẹn. Chỉ trong vài giây đã suýt nhận định mình thua nàng ta, xem nàng là chủ mẫu.

Bình tĩnh được vài giây, ả căm ghét nhìn thái độ nhàn nhạt lạnh lùng của Phượng Dạ Hi. Ngạo mạn cất lời: "Tuy ngươi là Hoàng hậu, nhưng chỉ là một khí hậu không quyền không thế, cũng không có được tình yêu của Hoàng đế. Người mà Thần yêu là ta, hơn nữa ta cũng là tam công chúa của Nguỵ quốc hùng mạnh. Chỉ là một khí hậu mà lại dám cả gan lên mặt với ta. Thật ngông cuồng!"

Phượng Dạ Hi nhướng mi, cũng không nhìn Nguỵ Lương Khả lấy một cái, chỉ chăm chú đùa nghịch tóc mình: "Thế thì sao, quyền lực thì thế nào, có được tình yêu của quân vương thì thế nào? Nhập gia tuỳ tục, ta không cần biết ngươi là tam công chúa hay tứ công chúa, đã đến Nam Nhạc quốc làm phi thì phải nhất nhất nghe theo chủ mẫu lục cung, chính là bổn cung ta đây."

"Ngươi..." Nguỵ Lương Khả tức đến nói không nên lời, căm hận chỉ ngón tay vào người Phượng Dạ Hi.

"Ta thì thế nào?" Nàng cười: "Nguỵ quý phi nhân đêm tối nguyệt khuất đột nhập vào tẩm cung của bổn cung, âm mưu hành thích Hoàng hậu Nam Nhạc quốc. Tin này mà truyền ra ngoài thì dù Hoàng thượng có ba đầu sáu tay cũng không bảo vệ được ngươi đâu."

Nguỵ Lương Khả vô cùng chán ghét nụ cười này của nàng, vì nó mang đến cho ả cảm giác thất bại. Từ lúc đi theo Thần đến này ả luôn là trung điểm của mọi thứ, thế nhưng từ sau lần Phượng Dạ Hi xuất hiện, mọi thứ đều chạy đến bên chân nàng ta, ngay cả ngôi vị Hoàng hậu ả hằng mong ước cũng vậy. Tất cả tất cả đều là do sự xuất hiện của nàng ta! Cho đến bây giờ ả vẫn chưa tìm được thứ gì có thể đả kích Phượng Dạ Hi cả.

https://thuviensach.vn

À không! Có một thứ! Hai mắt Nguỵ Lương Khả loé lên, đắc ý nhìn Phượng Dạ Hi: "Hôm nay cung triều hơi loạn, không biết Hoàng hậu nương nương có nghe tin gì chưa ạ?"

Đối với thái độ thay đổi đột ngột của ả, nàng cũng không bận tâm. Chỉ là cảm thấy da đầu đột nhiên run lên, hình như nàng đã quên mất chuyện gì đó vô cùng quan trọng?

"Là chuyện về phụ thân ngươi, Nam Cung Trần và đại tướng quân Nam Cung Hạo, cũng chính là ca ca ngươi!"

Lời này vừa dứt, Phượng Dạ Hi giật nảy người. Nàng nhớ ra rồi, trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, nàng nghe có người báo cho Lãnh Diệc Thần rằng ca ca nàng đã trở về. Nhưng tại sao lại có sự xuất hiện của phụ thân nàng ở đây?

Thấy nàng bị đánh trúng tim đen, Nguỵ Lương Khả càng thêm đắc ý, mở miệng châm chọc: "Người có muốn nghe không? Ta tin chắc rằng ngươi ngủ liền một ngày trời nên vẫn chưa hay biết gì cả. Phụ thân và ca ca ngươi đều bị giam vào ngục. Ca ca ngươi bị phế võ công. Còn về phụ thân ngươi thì..." Ả ta cố ý ngừng lại, thưởng thức nét hoảng hốt trên gương mặt xinh đẹp của Phượng Dạ Hi.

"Phụ thân ta thì thế nào?" Bây giờ nàng lo đến sốt vó lên rồi, đâu còn tâm trạng để mà đấu với chả đá võ mồm nữa chứ. Nắm chặt lấy bả vai của ả ta, nàng lay thật mạnh.

Nguỵ Lương Khả nhíu mày đau đớn, tỏ vẻ khinh thường, nói một câu như bố thí.

"Giờ ngọ ngày mai, hành hình!"

Tin này như sét đánh ngang tai. Phượng Dạ Hi bủn rủn cả người, tay buông vai ả ta ra, vô lực ngồi xuống giường!

https://thuviensach.vn

Không thể nào! Nàng nghe nhầm phải không? Lãnh Diệc Thần sẽ không tuyệt tình đến như thế chứ?

"Nhìn thấy ngươi với bộ dạng bây giờ, ta thật rất vui vẻ!" Nguỵ Lương Khả đứng một bên, cười mỉa mai: "Chỉ sau ngày mai thôi, ngươi sẽ mất tất cả. Chỉ còn lại ngôi vị Hoàng hậu mục nát." Ả ta kéo mạn che mặt lên, tuy đêm nay không giết được Phượng Dạ Hi, nhưng ả vẫn rất hài lòng khi thấy bộ dạng như mất đi tất cả của nàng ta. Vui vẻ phóng qua cửa sổ rời đi, còn không quên quăng lại một câu châm chọc: "Thật mong chờ đến ngày mai đấy. Thiếp thân nhất định sẽ đến xem buổi xử tử đến, thưa Hoàng hậu nương nương."

Màn đêm đen kịt, bao phủ lấy vạn vật, khiến chúng chìm trong bóng tối bất phục. Đêm nay, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau, đầy tâm sự trong lòng.

Ánh đèn ở ngự thư phòng mờ mờ ảo ảo, đèn vẫn chưa tắt, có nghĩa là Hoàng thượng vẫn còn xử lý công văn ở đây. Trước cửa có hai thị vệ gác, trông rất nghiêm túc.

Tiếng bước chân ngày càng đến ngày, hai thị vệ liếc nhìn nhau, phòng thủ rút đao ra, đồng thanh nói: "Kẻ nào dám to gan bén mãng đến gần thư phòng của Hoàng thượng!"

"Láo xược, chỉ là thị vệ thấp hèn mà lại dám mạnh mồn với bổn cung như vậy!" Phượng Dạ Hi từ trong màn đêm đi ra, đêm nay hơi lạnh, nàng mặc áo choàng lông cừu ấm áp, càng thêm xinh đẹp.

"Chúng thần không biết là Hoàng hậu nương nương giá đáo, thỉnh xin Hoàng hậu tha tội!" Trong lòng tràn đầy sợ hãi, hai thị vệ đồng loạt quỳ xuống.

Phượng Dạ Hi hừ lạnh, nhìn vào thư phòng: "Bổn cung không chấp các ngươi. Hoàng thượng ở bên trong đúng chứ?"

https://thuviensach.vn

"Vâng thưa Hoàng hậu, Hoàng thượng đang ở bên trong phê tấu chương với Mộc thị vệ ạ!"

Phượng Dạ Hi hừ lạnh, lướt qua hai thị vệ kia rồi toang đi vào bên trong. Sắc mặt nàng nhợt nhạt do cái lạnh của cơn gió vừa thổi qua, nhưng vẻ quyết tâm cùng hận thù trên gương mặt cũng vì vậy càng rõ hơn, lạnh giá soi rõ trái tim nàng. Đêm nay, nàng nhất định phải cùng Lãnh Diệc Thần nói chuyện cho ra lẽ.

Thế nhưng vừa tiến lên một bước, nàng liền bị hai thị vệ lúc nãy ngăn lại, một tên trong số đó nói: "Xin Hoàng hậu hãy về đi. Hoàng thượng đã có lệnh, đêm nay không ai được phép vào bên trong cả."

Ánh mắt nàng dần lạnh đi, đôi bàn tay trắng nõn nắm chặt lại, làm nó hằn đỏ lên: "Kể cả ta?"

"Cái này..." Hai thị vệ nhìn nhau, ấp a ấp úng không dám nói.

Phượng Dạ Hi nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt của thư phòng, đột nhiên ngửa đầu lên trời, hít một hơi thật dài: "Đã vậy thì bổn cung càng phải vào được bên trong!"

Nàng dùng khinh công phóng lên, lướt qua bọn chúng, nội lực trong tay ngưng tụ, chưởng cho mỗi tên một phát thật đau. Chân cũng không rảnh rỗi, mặc kệ đang mang thai, nàng vươn chân lên, dùng lực đạp thật mạnh vào cửa thư phòng làm cho nó mở ra. Thân mình rất nhanh liền phóng vào trong phòng!

Quả nhiên ngự thư phòng ấm áp đến kì lạ. Nhưng tuy là thân thể nàng ấm áp, nhưng trái tim lại lạnh như băng, trên gương mặt xinh đẹp hoàn toàn không có lấy một chút cảm xúc nào. Nàng giương mắt lạnh lùng nhìn nam nhân vẫn bình thản ngồi phê tấu chương phía trước.

"Ngươi đã biết rằng ta sẽ đến?"

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần không nhìn qua nàng, tay vẫn tiếp tục cầm bút viết viết: "Ta vẫn luôn chờ nàng đến!"

"Dối trá!"

"Hoàng hậu nương nương, sao người lại nói như thế với Hoàng thượng?" Mộc lên tiếng can ngăn hai vị đang cãi nhau này: "Hoàng thượng vẫn luôn chờ người mà!"

Phượng Dạ Hi cười trào phúng: "Chờ ta? Chờ ta mà lại đóng chặt cửa, dặn dò với thị vệ không cho ta vào. Đến lúc ta phá cửa vào rồi thì hắn lại không có chút gì giống như đang chờ cả." Nàng nhìn qua Mộc: "Ngươi là ai? Sao ta lại chưa từng thấy ngươi bao giờ?"

"Thần là Mộc, thị vệ thân tín của Hoàng thượng." Ngoài ra gã còn là một trong ngũ đại hộ vệ của Thiên Sát giáo phái. Để dễ dàng cho việc giúp đỡ giáo chủ nên gã mới được phong làm thị vệ trong cung. Giúp được cả ở giáo phái lẫn hoàng cung.

Phượng Dạ Hi gật đầu, cũng không hỏi nữa. Nàng chuyển tầm mắt sang nam nhân vẫn bất động thanh sắc nãy giờ: "Nếu đã biết trước ta sẽ đến đây, vậy chắc ngươi cũng đã biết mục đích của ta khi đến đây rồi chứ?"

Lúc này Lãnh Diệc Thần mới bỏ bút xuống, ngẩng mặt lên nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng lãnh tình: "Nàng muốn trẫm thả bọn họ? Trẫm nói cho nàng biết, chuyện đó là không thể!"

Trẫm? Bây giờ hắn đối với nàng xa cách như vậy sao? Lại xưng trẫm rồi? À đúng rồi, bây giờ hắn là vua một nước, lấy nàng về cũng chỉ là để làm bình phong, để nàng hứng chịu hết mọi nhục nhã do Nguỵ quốc phỉ nhổ.

Bây giờ nàng đã nhận ra, từ trước đến nay Lãnh Diệc Thần chưa bao giờ yêu Phượng Dạ Hi.

https://thuviensach.vn

Cười chua xót, nàng phi nhanh đến chỗ hắn, tay như chớp lấy chuỳ thuỷ trong vạt áo ra, kề lên cần cổ hắn.

Lúc này, cả hai đang ở thế giằng co, ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, vẫn chưa ai động thủ. Thế nhưng bây giờ... Hai người bọn họ đã chính thức quay lưng lại với nhau.

"Sai rồi, ta đến để giết ngươi!"

Như biết trước hành động và lời nói của Phượng Dạ Hi, Lãnh Diệc Thần cười lạnh, cũng không đẩy nàng ra, ngược lại còn nắm lấy tay cầm chuỳ thuỷ của nàng, ánh mắt bắn ra đạo hàn quang: "Muốn giết ta? Bằng sức của nàng ư?"

"Đúng vậy!" Phượng Dạ Hi không do dự kề chuỳ thuỷ vào sát cổ hắn: "Giết ngươi, sau đó giải cứu phụ thân và ca ca, ba người chúng ta sẽ trốn đi. Tuyệt đối đời này cũng sẽ không đặt chân vào đất Nam Nhạc quốc nữa."

"Nàng nghĩ ta sẽ để cho nàng thực hiện việc đó sao?" Lãnh Diệc Thần gằng từng chữ, trong lòng bỗng có một loại cảm xúc không nói nên lời, thế nhưng tất cả đều bị che giấu bởi đôi mắt chứa đầy hàn quang của hắn.

Lãnh Diệc Thần vừa dứt lời, tay liền nhanh như chớp nắm lấy chuỳ thuỷ đang kề trên cổ mình. Không đợi Phượng Dạ Hi phản ứng kịp thời, đến khi nàng sực nhận ra thì... Máu từ bàn tay đang nắm chuỳ thuỷ chảy ra, vô cùng ghê tợn, huyết nhuộm đỏ sang cả tay nàng, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống đất, tạo thành một vũng máu nhỏ đọng lại trên nền đất lạnh. Lực đạo trong tay càng thêm siết mạnh, Lãnh Diệc Thần như muốn khảm sâu vết thương này vào da thịt, vĩnh viễn tồn tại với hắn. Cảnh tượng kinh hoàng như vậy khiến Phượng Dạ Hi còn có chút khiếp sợ, thế nhưng người bị thương lại không hề để lộ bất cứ biểu cảm gì trên gương mặt tuấn lãng.

Nhân lúc nàng ngơ ngác, Lãnh Diệc Thần nhanh chóng giật chuỳ thuỷ từ tay nàng, ném mạnh xuống đất, chuỳ thuỷ vốn dính đầy máu, nay lại rơi

https://thuviensach.vn

trúng vũng máu đọng dưới đất của Lãnh Diệc Thần, dường như mất hút.

Hắn đưa bàn tay đầy máu của mình, chạm vào vết thương bên ngực trái chưa lành của Phượng Dạ Hi, nhất thời không đề phòng, nàng đau đến hít phải khí lạnh.

"Ngươi làm gì đó?"

Nàng toang tính hất tay hắn ra, nhưng Lãnh Diệc Thần lại nhanh hơn, hắn dùng bàn tay không bị thương, nắm lấy tay nàng, kéo ra.

Bàn tay mơn trớn trên lớp y phục, dùng lực một chút, vải vụn vươn đầy sàn, vết thương kinh người của Phượng Dạ Hi lộ ra trong không khí, lại tăng thêm huyết vị tanh nồng.

Lãnh Diệc Thần áp vết thương trên tay mình lên vết thương trên ngực nàng, ánh mắt sâu không thấy đáy, giọng nói nhàn nhạt vang lên.

"Nàng bị thương trên ngực trái là lỗi do ta, nay ta chuộc lại lỗi lầm của mình, vết thương trên tay trái của ta cũng không thể nào xoá bỏ được. Nó sẽ là một vết sẹo, mãi mãi khắc sâu trên cơ thể ta, là một phần của ta. Như vết thương trên ngực trái của nàng vậy. Chúng ta cuối cùng cũng có một điểm giống nhau!"

Phượng Dạ Hi đơ người, không biết nói gì để phản bác hắn.

Lãnh Diệc Thần cười: "Đây là lần cuối cùng ta cho phép nàng đả thương ta. Sau này dù nàng có hận, có căm ghét ta đến cực điểm thì cũng sẽ không có cơ hội để đả thương ta nữa." Nụ cười của ác ma, lạnh lùng vô nhân tính.

Lúc này, Phượng Dạ Hi mới bừng tỉnh, nàng giãy tay hắn ra: "Ngươi đừng nói mấy lời nhảm nhí. Dù có phải liều cái mạng này ta cũng sẽ giết ngươi!" Dứt lời, bàn tay phải nhanh chóng vươn lên muốn bóp cổ hắn.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lãnh Diệc Thần loé lên, nhanh hơn nàng một chút, điểm mạnh vào cổ nàng: "Chẳng phải ta đã nói đó sẽ là lần cuối cùng ta cho phép nàng đả thương ta sao?" Giọng hắn lành lạnh: "Đừng mơ tưởng giết ta một lần nữa. Nàng là Hoàng hậu Nam Nhạc quốc, ta lại là đế vương một cõi, cho nên nàng phải nghe lệnh ta."

"Ngươi có quyền gì mà bắt ta phải nghe theo? Đêm nay ta nhất định phải giết ngươi! Nhất định phải..."

"Vậy thì nàng thử cử động xem!" Hắn cười mỉa mai, nhìn bộ dạng cố gắng vùng vẫy của Phượng Dạ Hi như cá mắc cạn, thế nhưng vô ích, huyệt đã điểm, nàng sẽ không thể cử động được.

Phượng Dạ Hi sau bao nhiêu lần cố gắng giải huyệt điều không thành. Biết mình lúc này hoàn toàn không thể cử động được, nàng chỉ có thể giương đôi mắt đầy thù hận nhìn hắn. Đúng, là thù hận! Kiếp trước nàng không có gia đình, lại bị phản bội bởi một mối tình. Thế nhưng sang kiếp này, ông trời thương xót cho nàng mái ấm gia đình, ban cho nàng một người để yêu thương chăm sóc, giao phó cả đời cho hắn. Thế nhưng tất cả mọi chuyện đều bị hắn ta phá huỷ. Chính hắn đã cướp đoạt mọi thứ nàng có. Rồi lại gán cho nàng cái danh Hoàng hậu, nhốt vào lồng son. Hoàn toàn giam cầm tự do của nàng. Đúng, nàng hận hắn, vô cùng hận!

Không bận tâm đến ánh mắt hận thù của nàng, Lãnh Diệc Thần quay sang nói với Mộc: "Hoàng hậu mệt mỏi làm càn, trẫm không chấp nhất. Đưa nàng ấy về Lữ Hà cung, cử người canh gác cẩn thận. Nhớ thận trọng, chuyện nàng đang mang thai không được để cho ai biết!"

"Vâng thưa Hoàng thượng!" Nói xong, Mộc ôm Phượng Dạ Hi rời đi. Nhưng trước khi đi, nàng còn nghe Lãnh Diệc Thần nói rằng.

"Hoàng hậu của ta, chịu khó ngủ một giấc đến trưa mai, đến lúc đó ta sẽ cho nàng được gặp mặt Nam Cung Trần... Lần cuối cùng!"

https://thuviensach.vn

Nàng gằng từng chữ: "Lãnh Diệc Thần, đừng tưởng mọi việc đều theo ý ngươi. Rồi sẽ có một ngày ngươi hối hận vì hành động của mình, đau đến tận lương tâm, cắn rứt đến từng ngõ ngách của trái tim, hối hận sẽ lan khắp cơ thể ngươi, và ngươi sẽ chết trong cô độc!"

Nhìn bóng dáng nàng được đưa đi xa, Lãnh Diệc Thần thẫn thờ, hắn bước đến mở tung cửa sổ. Làn gió man mát lành lạnh thổi phà vào mặt, khiến hắn càng thêm chắc chắn về quyết định của mình hơn.

Kế hoạch trả thù của hắn chỉ cần sang ngày mai là sẽ hoàn thành. Mọi thứ sẽ được đưa về quỹ đạo vốn có của nó. Luân hồi ân oán hận thù, sang ngày mai sẽ được hoàn trả lại. Nợ máu phải trả bằng máu, nợ mạng phải trả bằng mạng, đó là quy luận của đấng tối cao!

Lãnh Diệc Thần vươn tay ra, nắm lấy chiếc lá đang rơi xuống vào tay mình. Mọi chuyện đã sắp kết thúc, thù của mẫu hậu và đệ đệ cuối cùng cũng được trả, hắn đáng lẽ phải vui mừng chứ, tại sao tận sâu trong đáy lòng lại có khoảng trống vô định thế này?

Rốt cuộc khoảng trống đó là gì? Hắn đang thiếu thứ gì sao? Giang sơn, quyền lực, sự tôn kính và cả mỹ nhân đều đã ở trong tay, hắn đâu còn thiếu thứ gì nữa?

Trong đầu dần dần hiện ra nụ cười của nàng vào đêm tân hôn, đỏ thắm rực rỡ, mới đẹp làm sao, mới ấm áp làm sao... Khiến hắn mê đắm, muốn chìm vào đó mãi mãi.

Một cơn gió thổi qua, giá lạnh rét buốt. Lãnh Diệc Thần kéo lại cửa sổ, đi vào bên trong thư phòng sưởi ấm. Ngồi bên lò sưởi, thế nhưng tại sao lòng hắn vẫn không ấm được?

Lạnh quá, trong tim tồn tại một khoảng trống lạnh lẽo, đó là gì vậy?

https://thuviensach.vn

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh nàng nhìn mình lúc nãy, trong đôi mắt xinh đẹp đó không hề tồn tại một chút tình cảm nào.

Đêm nay... Trời thật sự rất lạnh, đêm cũng tối mịt, không trăng!

Chiếc lá trên tay hắn đã nát vụn từ lúc nào...

Mặt trời lên đến đỉnh núi, tiếng lẻng xẻng của xiền xích vang lên trong ngục tù. Nam Cung Trần bị gong cổ, hai tay và hai chân đều bị xích lại, giải lên xe chở tù nhân bằng sắt, đó giống như một chiếc lồng khổng lồ. Riêng Nam Cung Hạo thì bị khoá tay chân, tuy không bị nhốt vào xe áp giải tù nhân để bị mọi người phỉ nhổ, hắn được đưa đến cạnh Lãnh Diệc Thần.

"Hoàng huynh đến rồi à!"

Lãnh Diệc Thần đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị cho ngày hôm nay. Mang bao tâm trạng và cảm xúc, hắn đều dùng ánh mắt lạnh lùng che đi tất cả. Từng bước từng bước đi đều vô cùng cẩn trọng. Hôm nay... Là ngày hắn báo được đại thù năm xưa cho mẫu hậu, cho đệ đệ, và cả cho hắn nữa!

"Im đi, ta không phải là hoàng huynh của ngươi. Ta mang họ Nam Cung, không phải họ Lãnh."

Lãnh Diệc Thần cười: "Thế nhưng dòng máu đang chảy trong người huynh là máu hoàng gia, huynh sinh ra đã định là người của Lãnh tộc rồi."

"Ngươi... Bỉ ổi, quân vương cướp ngôi vị của người khác!"

Thanh âm của Nam Cung Hạo rất to nên hầu như mọi người có mặt ở đây đều nghe thấy được. Tiếng xì xào bàn tán không ngừng vang lên.

Lãnh Diệc Thần thu lại tầm mắt, không ai biết hắn đang nghĩ gì, thế nhưng hơi lạnh toả ra từ người hắn cũng đủ khiến mọi người hiểu được rằng... Đế vương đang nổi cơn thịnh nộ.

https://thuviensach.vn

Hắn vung tay, tà áo bay bay trong gió, sống lưng thẳng tắp, dáng đứng uy nghiêm vô cùng, đây chính là phong thái của một bậc đế vương. Thứ mà Lãnh Thiên Hựu sẽ không bao giờ có được!

"Người đâu, trói Nam Cung đại tướng quân vào cột cho trẫm. Trẫm muốn hắn nhìn thấy phụ thân mình chết như thế nào!"

Lập tức liền có người đến lôi Nam Cung Hạo đi, trói vào trụ cột to lớn gần đó, nơi có thể quan sát rất tốt pháp trường.

"Lãnh Diệc Thần, ngươi là tên cẩu thối. Rồi một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận vì việc làm hôm nay!" Dứt lời, quân binh liền lấy vải bố nhét vào miệng hắn, còn tiện tay đấm Nam Cung Hạo một phát ngay bụng: "Đúng là ngông cuồng. Ngươi còn tưởng mình là đại tướng quân khi xưa à?"

Nam Cung Hạo phun ra một ngụm máu tươi, nghe tiếng gọi tên mình của Nam Cung Trần, hắn mỉm cười nhìn lão một cái, ý không sao.

Lãnh Diệc Thần lúc này vô cùng thẫn thờ. Quả nhiên là hai huynh muội tâm ý lương thông mà.

"Rồi sẽ có một ngày ngươi hối hận vì hành động của mình, đau đến tận lương tâm, cắn rứt đến từng ngõ ngách của trái tim, hối hận sẽ lan khắp cơ thể ngươi, và ngươi sẽ chết trong cô độc!"

Hối hận sao? Lãnh Diệc Thần nắm chặt bàn tay! Nhìn về phía Nam Cung Trần đang bò dưới đất, rồi lại nhìn Nam Cung Hạo lực bất tòng tâm. Cuối cùng, tầm mắt chuyển sang Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu run sợ ngồi dưới đất, khóc hết nước mắt của mình.

Hi nhi, bây giờ chắc nàng cũng đang trên đường đến đây nhỉ? Vậy thì ta sẽ cho nàng thấy một vài trò hay! Bây giờ, ta đi khởi động trước một bước. Nàng đến sẽ thấy phần chính của trò chơi mà thôi.

https://thuviensach.vn

"Trẫm tuyên bố, buổi lễ hành hình... Bắt đầu!"

"Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Trần Quốc Công, tên tự là Nam Cung Trần, mười hai năm trước cùng Thái hậu đương triều, Vương Mãn Chi âm mưu hãm hại tiền triều Hoàng hậu, cũng chính là mẫu hậu của trẫm. Hai con người độc ác này hại chết cả đệ đệ còn chưa ra đời của trẫm. Khiến mẫu hậu và đệ đệ chết trong đau đớn oán ức. Đến năm trẫm mười lăm tuổi, sau khi từ chiến trường trở về cũng bị bọn họ hại nên mới biến thành ngốc tử suốt tám năm. Thái hậu nhân cơ hội đổi trắng thay đen, cấu kết cùng các bè phái trong triều ép buộc phụ hoàng phế ta, lập hoàng huynh làm Thái tử. Sau đó còn nhân danh mẫu hậu mà nuôi dưỡng ta tám năm. Hoá ra cũng chỉ là âm mưu của bà ta, nuôi ta không lớn, cũng là để khắc chế, không cho ý chí khi xưa tỉnh lại. Còn rất nhiều tội danh của Nam Cung Trần và Vương Mãn Chi, nhưng trẫm không thể kể hết được."

Hắn nhìn vẻ khinh thường của các bá quan văn võ đối với Thái hậu, Lãnh Thiên Hựu và Nam Cung Trần. Mỉm cười nói: "Các ái khanh có bằng lòng để ta xử tử ba người họ tại đây không?"

"Bằng lòng thưa Hoàng thượng!" Tất cả đều đồng thành đáp.

"Tốt, vậy thì..."

"Khoan đã!" Một giọng nói thánh thót vang lên, theo thanh âm, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía người nói đó, chỉ nghe nữ tử đó lại hét lên: "Bổn cung không bằng lòng!"

"Là Hoàng hậu nương nương."

"Sao người lại ở đây? Chẳng phải Hoàng thượng nói Hoàng hậu đang bệnh ư?"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi mặc kệ những lời bàn tán xung quanh, nàng rải đều bước chân trên thảm đỏ, từng bước từng bước tự tin cùng quyết tâm, bước đến gần Lãnh Diện Thần, nàng liền dừng lại.

"Ta muốn bãi bỏ buổi xử tử này! Dù có chết ta cũng phản đối!"

Triều thần cùng người dân xôn xao. Bắt đầu nghĩ, cũng phải thôi, xử tử ba người thì trong đó có một người là phụ thân, còn kẻ bị giam trên cột kia lại là ca ca, Hoàng hậu nương nương đâu thể bỏ qua chuyện này được.

Lãnh Diệc Thần ngồi trên ghế cao nhìn xuống nàng, cũng không biểu lộ cảm xúc gì, chân mày nhíu lại: "Tại sao ta phải nghe lời nàng?"

"Vì nếu ngươi tiếp tục xử tử họ thì ta sẽ chết theo!" Phượng Dạ Hi không nói đùa, nàng lấy trong vạt áo ra một viên thuốc màu trắng, đưa lên miệng: "Đây là hoa tâm tán, chính là loại thuốc mà một khi uống vào thì cả ta và hài tử trong bụng đều sẽ chết." Nàng di chuyển dần dần đến chỗ Nam Cung Hạo, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Lãnh Diệc Thần.

Triều thần và tất cả mọi người có mặt ở đây đều hoang mang. Nhất là Nguỵ Lương Khả, sau khi nghe đến hai chữ 'hài tử' thì ánh mắt ả ta tràn ngập ghen ghét cùng căm hận. Không thể ngờ Phượng Dạ Hi vậy mà lại nhanh hơn ở một bước, đã sớm mang trong mình hài tử của chàng rồi ư? Hoàng hậu nương nương có thai, lại còn là hài tử, vậy thì nhất định ngôi vị Thái tử sẽ trong tầm tay rồi.

Nam Cung Hạo nghe nàng nói vậy liền hoảng hốt, tuy nhiên trọng miệng bị bịt vải bố nên không thể nào lên tiếng được. Chỉ ú a ú ớ mấy tiếng rất nhỏ. Hắn lo lắng nhìn nàng.

Phượng Dạ Hi dùng ánh mắt trao đổi với hắn, cả người che chắn trước mắt Nam Cung Hạo. Nhân gốc khuất không ai thấy, nàng cầm lấy tay hắn khẽ viết vài chữ. Ngay lập tức, hai mắt Nam Cung Hạo loé sáng.

https://thuviensach.vn

"Nàng chỉ biết dùng cái chết để uy hiếp ta thôi sao? Không còn trò nào khác ư?" Lãnh Diệc Thần siết chặt nắm đấm, dùng ánh mắt uy hiếp lại nàng: "Mau lại đây cho trẫm!" Hắn chuyển sang dùng trẫm, đây là khí thế của quân vương, tất cả mọi người ở đây trừ Phượng Dạ Hi ai cũng sợ đến mức hít phải khí lạnh.

"Ta không lại! Trừ phi ngươi tha cho bọn họ!"

Hắn tức giận, thế nhưng khí lạnh lại tràn ngập khắp người. Hắn vụt một cái liền biến mất, phi thẳng đến chỗ Nam Cung Trần, kề đao lên cổ lão: "Bỏ viên thuốc xuống, nếu không trẫm sẽ giết Nam Cung Trần ngay lập tức."

Phượng Dạ Hi chuyển ánh mắt sang Nam Cung Hạo, hắn hiểu ý gật đầu. Nàng lại quay sang nhìn Lãnh Diệc Thần, bàn tay dùng lực buông lỏng một cái, viên thuốc từ từ rơi xuống, lăn dài trên những bậc thang.

Lập tức, một bóng dáng nhanh như chớp phi lại chỗ nàng. Lãnh Diệc Thần ôm nàng vào lòng, tay đặt bên hông giữ thật chặt. Hắn kéo nàng lên ghế ngồi, hay đúng hơn là ngồi trên đùi hắn. Nơi cao nhất của pháp trường, từ đây có thể phóng mắt ra xa, thấy được toàn cảnh pháp trường.

Lãnh Diệc Thần cường bạo, nâng cằm Phượng Dạ Hi lên, ép buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. Thanh âm lạnh lùng chậm rãi vang lên, như có như không, tựa như giọng nói tuyệt vời của thiên thần, cũng tựa như thanh âm chết chóc của ác ma đến từ địa ngục.

"Nào Hoàng hậu của trẫm, hôm nay trẫm sẽ cho nàng thấy một màn trình diễn tuyệt vời. Buổi lễ rửa tội bằng huyết lệ của ác ma."

Nàng chỉ cảm thấy ở cổ nhói lên một cái, huyệt câm bị điểm, hắn ôm chặt nàng vào lòng, khiến nàng không nói được cũng không thể cử động được.

https://thuviensach.vn

"Tội của Thái hậu và hoàng huynh nặng nhất, phạt chém đầu. Riêng Trần Quốc Công, trẫm ân xá cho lão được chết toàn thây, đâm một nhát ngay tim. Hành lễ!"

Đao phủ vừa nghe vậy liên tiến đến lôi Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu lên tế đài, đầu bị ép đặt trên một thùng gỗ. Đao phủ thân hình cao to, cơ bắp cuồn cuộn, mỗi bước đi đều như chấn động mặt đất. Cho dù Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu có dãy dụa thế nào đi chăng nữa vẫn không thoát khỏi ma chưởng của hai vị đao phủ.

Tiếng khóc than ai oán vang lên. Thái hậu ngửa đầu lên trời cười như điên dại, không biết sức lực ở đâu, bà cắn đao phủ một cái, sau đó mặc kệ xiềng xích, bà nhân lúc đao phủ đau đớn liền vùng vẫy thoát ra. Chỉ tay vào người Lãnh Diệc Thần.

"Lãnh Diệc Thần, ta nguyền rủa ngươi. Vì ngươi và mẫu thân ngươi nên mẫu tử ta mới đi đến bước đường cùng hôm nay. Sau này ngươi sẽ mất đi người quan trọng nhất của mình, hằng ngày phải sống trong đau đớn dằn vặn, không thể ăn không thể ngủ. Mà người ngươi yêu sẽ hoàn toàn quên đi ngươi, nàng ta sẽ sở hữu một trái tim lạnh giá, mãi mãi cũng không bao giờ động tâm với ngươi một lần nữa! Hahaha... Lãnh Diệc Thần, đây là cho ta, cho Hựu nhi, cho ngươi, Mộc Lâm Ngọc và đệ đệ ngươi, còn cả cho chàng nữa. Tâm ý của ta chàng không đón nhận, vậy thì nay ta sẽ nguyền rủa nhi tử yêu quý của chàng sẽ có cuộc đời giống như ta. Bị người mình yêu thương ruồng bỏ. Hahaha..."

"Bắt bà ta lại. Lập tức chém đầu!" Lãnh Diệc Thần phẫn nỗ hét lên. Vì lời nói của Thái hậu mà có chút lo lắng nhìn vào thân thể ấm áp trong ngực mình.

"Hahaha, Lãnh Diệc Thần ơi Lãnh Diệc Thần, ta dùng huyết dùng lệ của mình để nguyền rủa ngươi. Một ngày nào đó sẽ trở thành hiện thực..."

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe tiếng gió rít gào bên tai, mùi máu tanh nồng lượn lờ trong không khí. Tiếng thét thất thanh của Lãnh Thiên Hựu vang lên. Đầu của Thái hậu đã rời khỏi cổ. Trên gương mặt đẫm máu vẫn còn mang nụ cười điên cuồng bất chấp. Cuộc đời của một con người đã từng làm mưa làm gió, người người e sợ... Đã kết thúc!

"Aaaaa, mẫu hậu...."

Gã thống khổ hét lên, ánh mắt căm thù nhìn vào Lãnh Diệc Thần ngồi trên vương vị phía xa. Bây giờ hắn uy quyền biết bao, còn gã chỉ là một con muỗi không hơn không kém.

"Ngươi giết mẫu hậu ta, một ngày nào ta khi xuống dưới âm tiền địa phủ, trở thành ma sai ta sẽ đến giết chết ngươi để báo mối thù này!" Gã gằng từng chữ, hai hàm răng ghiến lại, tựa hồ rất căm hận Lãnh Diệc Thần. Thế nhưng còn chưa kịp cựa quậy đã bị đao phủ lôi đi.

"Một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận về việc làm của mình hôm nay!"

Lại một lần nữa, mùi máu tràn ngập trong không khí. Thủ cấp rơi xuống nền đất lạnh, huyết lệ chảy xuống từng giọt từng giọt, da thịt bấy nhầy, xương cốt trắng tinh lộ ra. Càng thêm rợn người.

Khắp nơi đều hít phải khí lạnh trước cảnh tượng tàn khóc này. Thậm chí có một số người như Nguỵ Lương Khả chịu không nổi, mật xanh mật vàng đều đã ói ra, sắc mặt trắng bệch không chút máu. Vậy mà Hoàng thượng vẫn bình chân như vại trước cảnh tượng này, ánh mắt còn thích thú nhìn vào màu máu đỏ tươi. Tựa hồ máu sẽ khiến con người ta điên cuồng!

"Tốt lắm!" Lãnh Diệc Thần vỗ tay liên hồi, khoé miệng câu lên một nụ cười hài lòng: "Đem hai thủ cấp này treo trước cổng thành để mọi người làm gương. Sau này ai đắc tội trẫm thì đều xử như vậy."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều rùng mình trước lời nói của Hoàng thượng, run run quỳ xuống: "Vâng." Thầm nghĩ, sau này không ai dám đắc tội ngài nữa rồi.

Lãnh Diệc Thần hài lòng nhìn máu chảy thành một dòng suối nhỏ, màu đỏ tươi rất đẹp mắt. Mỗi lần nhìn thấy máu, hắn đều sẽ điên cuồng như thế.

Nhìn thân thể đang run run trong lòng mình, Lãnh Diệc Thần càng siết chặt nàng hơn. Ừm... Sao bây giờ thân thể này lại lạnh thế nhỉ?

"Sao nào Hi nhi? Đẹp mắt chứ? Máu chảy vô cùng kích thích phải không? Chẳng phải màu đỏ là màu nàng thích nhất hay sao? Lễ rửa tội này đặc sắc chứ hả?" Hắn thô bạo ép nàng ngẩng lên nhìn hắn, ánh mắt căm thù kia khiến hắn khẽ nhíu mi lại: "Trẫm quên mất là nàng không nói được. Thôi thì cứ im lặng nhìn vậy, cùng trẫm xem tiếp." Hắn thì thầm vào tai nàng: "Buổi lễ còn chưa kết thúc đâu. Phần sau còn đặc sắc hơn nữa kìa!"

Phượng Dạ Hi bất giác rùng mình một cái, sắc mặt tái nhợt. Chẳng lẽ ý hắn là...

"Đúng vậy, tiếp theo sẽ là đến phụ thân nàng!" Thanh âm chậm rãi vang lên, nhẹ nhàng nhưng lại có sức sát thương rất lớn.

"Trói Trần Quốc Công vào cột trên tế đàn."

Nam Cung Trần liền bị người lôi đi, lão cố vùng vẫy thế nào cũng không được. Ánh mắt bất lực nhìn Phượng Dạ Hi. Nàng cũng nhìn lại lão. Cho đến khi bị lôi lên tế đàn, tay chân đều bị trói buộc vào cái cột gỗ chọc trời đó. Lão mỉm cười nhìn nàng, tuy cách xa nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy được, giọng nói nghẹn ngào tràn đầy cảm xúc.

"Hi nhi, phụ thân sắp đi rồi! Tuy có nhiều điều muốn nói với con, nhưng bây giờ không phải là thời cơ thích hợp!"

https://thuviensach.vn

Nước mắt nàng chảy ra, dọc theo hai má rơi thẳng xuống bàn tay đang ôm eo nàng.

"Phụ thân yêu con nhiều lắm, Hi nhi!"

"Không!"

Nàng vùng vẫy, cố gắng thoát ra khỏi cái ôm của Lãnh Diệc Thần, thế nhưng hắn càng giữ chặt hơn.

"Nàng muốn đi đâu?"

"Cho ta đi gặp phụ thân!" Phượng Dạ Hi dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn: "Ta xin ngươi, ta muốn nói với ông ấy vài lời."

"Không thể được." Hắn có thể đọc hiểu được những gì ánh mắt nàng đang nói, thế nhưng không được là không được.

Tay khẽ động, nàng vùng vẫy không được liền há miệng, chủ ý muốn cắn hắn một cái.

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần như đoán được, hắn bịt miệng nàng lại: "Đừng mơ có thể thoát khỏi trẫm!"

Nhìn Nam Cung Trần đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, nàng rơi nước mắt. Thầm nhớ lại mình thời hiện đại. Không thân phận, không người thân, cha mẹ là ai nàng cũng không biết. Lúc nhận thức được tất cả thì nàng đã ở cô nhi viện rồi. Nơi đó tên là 'Hảo Tâm', thế nhưng nàng lại chẳng thấy nó hảo tâm chút nào cả. Lúc đó nàng không có võ công, chỉ toàn bị đám trẻ lớn hơn ức hiếp, rồi lại nhìn từng người từng người được nhận nuôi trong vòng tay ấm áp của người lớn. Vô số lần tưởng tượng ra, nếu cha mẹ nàng còn sống thì phải chăng mình cũng sẽ hạnh phúc như vậy? Phượng Dạ Hi ao ước, vô cùng mong muốn có một người cha có thể cõng nàng ở trên vai, che chở, dạy cho nàng mọi điều. Nàng mong ước

https://thuviensach.vn

có một người mẹ luôn ở bên động viên an ủi, muốn có anh trai. Thế nhưng bây giờ khi tất cả những điều đó đã thành sự thật thì lại bị đoạt đi mất. Kể cả người nàng rất yêu. Phượng Dạ Hi thừa nhận, lúc ở Giang Nam nàng có chút thích Lãnh Diệc Thần lạnh lùng, thế nhưng niềm yêu thích đó đã bay đi theo gió sau hàng loạt biến cố xảy ra.

Nàng bây giờ, trong lòng chỉ có hận thù mà thôi!

Nàng hận Lãnh Diệc Thần, hận hắn vô tâm cướp đi gia đình của nàng!

Nhìn thấy nhi nữ vẫn còn quan tâm mình như vậy, Nam Cung Trần vô cùng hổ thẹn. Lão nhìn nàng, lắc đầu rồi mỉm cười,

"Phụ thân đã lợi dụng con trong một khoảng thời gian dài, thật xin lỗi!"

Không, người không có lỗi!

"Đáng tiếc là lão già này dương thọ đã tận, tội ác gây ra quá nhiều, không thể bù đắp được nữa!"

Nước mắt nàng rơi xuống, từng giọt từng giọt ấm nóng tích tụ lại trên cánh tay của Lãnh Diệc Thần. Trong mắt hắn có gì một thứ gì đó khẽ biến hoá. Hiện tại hắn không nhìn thấy mặt nàng, cho nên không biết nàng đang nghĩ gì, chỉ biết là nàng đang khóc rất thảm.

Phượng Dạ Hi mấp máy môi, cổ họng không tài nào phát ra tiếng được: "Phụ thân, con cũng yêu người! Chẳng phải người nói đã làm sao nhiều thứ sao, Hi nhi sẽ cứu người, hãy ở lại đây, bù đắp cho tất cả."

Khoảng cách quá xa, có lẽ Nam Cung Trần không tài nào thấy được. Lão như đang chìm trong mộng, biết bao nhiêu kí ức trước kia đột nhiên ùa về. Lúc Lan nhi vừa sinh con bé ra, nhỏ nhỏ, đỏ hòn vô cùng đáng yêu, tiếng khóc vang thấu trời xanh, lớn lên cũng vô cùng khoẻ mạnh và xinh

https://thuviensach.vn

đẹp. Là nhi nữ bảo bối của lão, khi mẫu thân nó bỏ đi cũng chỉ để lại một mình Hi nhi, cho nên lão rất yêu chiều con bé. Từng bước từng bước nhìn nó trưởng thành. Rồi lại bị quyền lực chi phối, chính tay lão đẩy con bé vào vòng tranh đấu hoàng quyền. Đã đi đến bước đường này, đương nhiên sẽ không còn lối thoát. Huống chi Lãnh Diệc Thần cũng sẽ không để con bé cứu lão. Nam Cung Trần nhận ra... Hắn ta rất yêu Hi nhi, tuy độc ác mưu mô nhưng sẽ bảo hộ tốt cho con bé. Thế nhưng... Lão không thể để Hi nhi yêu hắn được.

Đột nhiên, Lãnh Diệc Thần đứng lên, ôm cả Phượng Dạ Hi vào lòng, di chuyển đến chỗ Nam Cung Trần.

"Hoàng hậu bảo bối của trẫm, nếu như nàng đã muốn gặp lão ta như vậy thì trẫm sẽ đáp ứng nàng. Trẫm sẽ để nàng chiêm ngưỡng màn hay nhất của buổi lễ. À, quên nói cho nàng biết, thật ra trẫm rất thích máu!"

Phượng Dạ Hi nhìn ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn, sắc mắt trong nháy mắt tái nhợt, nước mắt như chuỗi trẫn châu vì quá sợ hãi nên bị ngắt đoạn.

"Nàng đang hỏi trẫm muốn làm gì sao?" Lãnh Diệc Thần như có thuật đọc tâm, giọng nói trầm trầm hỏi nàng: "Trẫm muốn... Kết liễu ân oán của đời trước và đời này!"

Không được! Phượng Dạ Hi gần như là lết đến ôm lấy hai chân hắn, ngước ánh mắt cầu xin nhìn hắn. Vì nàng biết, bây giờ có sử dụng chiếc nhẫn cũng vô dụng, võ công hắn quá cao cường, chỉ cần một nốt nhạc liền tránh được. Không còn cách nào khác phải cầu xin!

"Hi nhi, con mau đứng lên đi! Lần này phụ thân chết đi cũng là số mệnh của trời. Lúc còn trẻ phụ thân đã gây ra quá nhiều tội ác, chết là điều không thể tránh được!" Khoé môi Nam Cung Trần tràn ra một ít máu, chảy dọc xuống cổ, trong rất ghê tợn.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi lắc đầu nguầy nguậy. Nước mắt đã sớm làm nhem nhuốc gương mặt xinh đẹp. Đầu tóc nàng rối bù, đâu còn phong thái của Hoàng hậu nữa chứ.

"Dù nàng có cầu chết ở đây trẫm cũng sẽ không tha cho lão!" Lãnh Diệc Thần lạnh lùng nói: "Đứng lên, quỳ như vậy còn xứng danh mẫu nghi thiên hạ nữa không?"

Nhưng Phượng Dạ Hi bất chấp tất cả vẫn quỳ. Nàng chỉ mới được nếm mùi vị gia đình mà thôi, vẫn còn muốn giữ lại chút hơi ấm của người cha.

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần lại tàn nhẫn hơn nữa, vì ngăn cho nàng không có ý nghĩ sẽ tự tử hay làm những hành động xấu hổ. Hắn vươn tay điểm luôn huyệt động của Phượng Dạ Hi, chỉnh lại tư thế và đầu tóc cho nàng, nâng lên chiếc cằm thon gọn. Ép buộc nàng ngẩng mặt lên.

"Xem xem trẫm làm sao trả thù! Nàng là Hoàng hậu của trẫm, mọi việc phu quân làm đều phải ghi nhớ, khắc sâu trong trí óc và trái tim nàng."

Vẻ mặt nàng bất lực, đôi mắt mở to tràn đầy tuyệt vọng cùng căm hận. Nàng hận hắn, hận hắn ép nàng phải đi vào cảnh gia đình ly tán, mất đi người thương. Hận hắn đã cướp đi tất cả của nàng rồi lại ban cho cái danh khí hậu, nhốt nàng vào chiếc lồng son không có cửa ra.

Nếu như có thể... Nàng thật muốn quên đi hắn, mãi mãi!

"Ngươi còn điều gì muốn trăn trối nữa không?" Lãnh Diệc Thần cầm chặt thanh kiếm trong tay, nâng lên chỉa thẳng vào lồng ngực của Nam Cung Trần.

Lão nhìn Phượng Dạ Hi rồi lại nhìn sang Nam Cung Hạo, để lại nụ cười cuối cùng cho hai đứa con mình yêu nhất.

https://thuviensach.vn

"Lão già rồi nên cũng không có mong ước gì cao sa. Chỉ mong ngươi có thể tha chết cho Hạo nhi, buông tha cho Hi nhi, để con bé tự do!"

"Tha chết cho Nam Cung Hạo thì có thể, bởi dù sao hắn cũng là cốt nhục của phụ hoàng, là hoàng huynh của trẫm. Nhưng..." Hắn nhìn sang Phượng Dạ Hi: "Buông tha cho nàng là không thể, vì nàng đã mang thai hài tử của trẫm. Nếu trẫm để nàng rời khỏi cung thì sẽ có biết bao nhiêu người muốn hành thích nàng?"

Nam Cung Trần thở dài: "Vậy thì hãy để lão dặn dò hai đứa nó những điều cuối cùng. Đây là mong ước của lão, cũng là của mẫu thân Hi nhi."

Lãnh Diệc Thần gật đầu.

Lão nhìn Phượng Dạ Hi, cười trìu mến: "Hi nhi, vừa sinh con ra thì mẫu thân con đã mất. Một tay phụ thân nuôi lớn con, còn có Hạo nhi bầu bạn cùng. Con từ nhỏ đã sợ lạnh, mỗi khi trời chuyển sang đông liền ở trong phòng cả ngày không ra ngoài. Cho nên khi ta đi rồi sẽ không ai thật tâm lo lắng cho con nữa. Vào những ngày lạnh hãy cố giữ ấm, khi đi dạo chơi cũng phải cẩn thận đừng để vấp ngã, vì con là một đứa hậu đậu. Nhớ ăn uống đầy đủ, từ nhỏ con đã kén ăn, điều này làm phụ thân vô cùng lo lắng. Khi bệnh thì phải uống thuốc nghe không. Dù có bị ức hiếp thì cũng phải cố nhịn rồi tìm cơ hội trả thù. Phụ thân không thể ở bên con, cho nên không giúp và an ủi con được nữa. Sinh hài tử ra thì nhớ chăm sóc cháu ta cho cẩn thận, nó mà có chuyện gì thì ta sẽ không yên lòng an nghỉ đâu đấy. Còn có... Mỗi năm vào ngày giỗ và tết nguyên tiêu hãy đốt giấy tiền vàng bạc xuống cho ta, nếu được thì viết một vài bước thư nữa, người ta nói dưới địa phủ rất tối, rất cô đơn, không có con cùng Hạo nhi đồng hành ta sẽ buồn lắm."

Phượng Dạ Hi chỉ có thể bất lực nghe Nam Cung Trần trăn trối những lời cuối cùng. Thế nhưng nàng đau lòng nhận ra... Những lời này của lão

https://thuviensach.vn

không dành cho nàng, là dành cho Nam Cung Dạ Hi. Chung quy nàng vẫn chỉ là một kẻ chiếm thân thể và gia đình của người ta mà thôi.

Nhưng nàng vẫn gật đầu, vì để cho lão vui, và cũng để hưởng hết tình thương vốn không thuộc về nàng, ích kỉ như vậy đấy, nhưng nàng vẫn là rất thích cảm giác ấm áp quan tâm đó. Quả nhiên sau khi nhìn thấy nàng khó khăn gật đầu, lão liền cười hiền hậu.

"Còn về Hạo nhi, con là một hài tử rất ngoan, từ nhỏ đã luôn phụ giúp ta mọi việc trong phủ, ham học, võ công cao cường, văn võ song toàn. Còn luôn giúp ta chăm sóc Hi nhi. Lúc nhỏ, con là đứa luôn khiến ta yên tâm nhất. Thế nhưng cũng lo lắng nhất, vì mọi cảm xúc của con dù là vui hay buồn đều chỉ giữ ở trong lòng, chưa bao giờ bộc lộ trước mặt ai kể cả ta. Cho nên, điều phụ thân muốn nhắn gửi cho còn rằng... Sau này hãy chịu khó bộc lộ cảm xúc của mình ra, như thế thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Nhưng khi không cần thiết thì hãy giữ trong lòng. Đó là khuyết điểm của con, còn lại ta có thể yên tâm giao phó cho con rồi. Ta đi rồi, Hi nhi dựa vào con vậy. Huynh muội đồng cam cộng khổ, dù có chuyện gì cũng không được nghi ngờ, giết hại lẫn nhau nghe không?"

Phụ thân! Chúng con đã nghe rồi. Kiếp này có duyên được gặp người, được làm nhi tử nhi nữ của người, chúng con đã mãn nguyện rồi. Chỉ xin người ra đi đừng quá đau khổ. Chúng con mãi mãi yêu người.

Nam Cung Hạo bị bịt miệng, Phượng Dạ Hi bị điểm huyệt câm, không ai nói được cả. Chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Nam Cung Trần nhìn hai đứa con của mình, mỉm cười: "Tiếng lòng của hai đứa, phụ thân đã nghe được rồi. Kiếp này duyên cạn, không thể tiếp tục ở bên cạnh các con được nữa. Hãy sống thật tốt, sống cả phần phụ thân nữa. Ta sẽ luôn dõi theo các con!"

https://thuviensach.vn

"Trăn trối xong rồi chứ? Quả thật rất cảm động. Nhưng Nam Cung Trần à, dù thế nào đi nữa thì tội lỗi của ngươi vẫn không thể nào bù đắp được. Đến lúc vĩnh biệt rồi!" Lãnh Diệc Thần sắc mặt lạnh như băng, tay dùng lực một chút, thanh trường kiếm dài liền đâm thẳng vào tim Nam Cung Trần.

Cả pháp trường chìm trong im lặng chết chóc...

"Hi nhi... Ngàn lần vạn lần... Không được yêu... Lãnh Diệc Thần... Hắn ta... Là ác ma..."

Thanh kiếm vốn đâm sâu trong ngực lại xoáy thêm một đường nữa, hắn tàn nhẫn đâm nát sự sống của Nam Cung Trần.

Nụ cười mãn nguyện hiện lên, kiếp này vậy là đủ rồi, ân oán cũng kết thúc ở đây... Mọi chuyện còn lại đều do thiên ý định đoạt vậy!

Lan nhi, ta đến với nàng đây!

Hơi thở đứt đoạn, cuối cùng tắt hẳn. Trần Quốc Công Nam Cung Trần số mệnh đã cạn, tội ác tày trời, không thể dung thứ.

Aaaa, phụ thân!

Rất muốn khóc thét lên, thế nhưng huyệt động lẫn huyệt câm đều bị điểm, nàng không tài nào cử động được.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều im lặng, giữ tôn nghiêm tuyệt đối cho Trần Quốc Công. Tình yêu mà lão dành cho hai con quá lớn. Lớn đến nỗi khiến bọn họ khâm phục, cảm động vô cùng. Một người như thế lại là phản đồ... Thật đáng tiếc!

Lãnh Diệc Thần từng bước tiến đến chỗ nàng, trên tay hắn là một thanh kiếm đầy máu, nụ cười trên mặt là của ác ma: "Hoàng hậu của trẫm,

https://thuviensach.vn

nàng thấy buổi lễ hôm nay thế nào? Rất đặc sắc chứ?"

Nàng giương đôi mắt căm hận nhìn hắn. Thầm vận nội công trong cơ thể, mong có thể hoá giải được cả hai huyệt này.

"Đừng cố gắng nữa, huyệt của ta điểm chỉ có ta giải được. Nàng càng cố thì càng tổn hại đến chân mạch mà thôi, hơn nữa cũng không giải được đâu."

Thế nhưng ngoài dự đoán của Lãnh Diệc Thần, sau một hồi cố gắng, hai mắt nàng đột nhiên loé sáng, một ngón tay cử động, sau đó là bàn tay, cánh tay... Cuối cùng là cả cơ thể đều có thể cử động được.

"Cái gì? Sao có thể?"

Bỏ lại cho hắn một ánh mắt hận thù cùng khinh thường, nàng dùng khinh công phóng nhanh đến chỗ Nam Cung Hạo. Thật đáng ghét, nội lực của nàng vẫn không đủ để phá giải huyệt câm. Bây giờ lồng ngực quặn lên từng cơn đau đớn. Chẳng lẽ đúng như hắn nói? Giải huyệt này khiến nàng bị trọng thương sao?

Nhưng mọi việc đều không còn quan trọng nữa. Nén nỗi đau mất cha và nỗi đau như ai cấu xé trong lòng ngực, nàng phi thẳng đến chỗ Nam Cung Hạo. Dù thế nào đi nữa vẫn phải cứu ca ca ra trước. Nếu không thì không biết cái tên Lãnh Diệc Thần đó lại làm gì huynh ấy nữa.

"Đừng tưởng ta không biết ý đồ của nàng, mau đứng lại đó cho ta!" Lãnh Diệc Thần hoảng sợ khi nhận ra mình hoàn toàn không đuổi kịp Phượng Dạ Hi. Không thể nào, nàng lấy đâu ra nội lực lớn như vậy. Vừa mới giải huyệt của hắn mà lại sử dụng quá nhiều nội lực như vậy, nàng chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Nàng đứng lại ngay cho ta."

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Phượng Dạ Hi vẫn không nghe, nàng vẫn liên tục di chuyển. Rất nhanh đã đến chỗ của Nam Cung Hạo, nàng đứng chắn trước mặt hắn. Lúc này nàng cảm thấy cổ họng mình ngứa ngứa.

"Không kẻ nào được phép đến đây!" Nàng nhanh chóng cởi trói cho Nam Cung Hạo trước khi Lãnh Diệc Thần kịp đuổi đến nơi. Nàng nhét vào tay hắn một cái chuỳ thuỷ cùng một ít ngân lượng: "Cầm lấy những thứ này rồi rời đi, huynh nhất định không được trở về kinh thành nữa, nếu có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại." Nói xong, nàng đút cho hắn một uống viên thuốc, tức thì, Nam Cung Hạo cảm thấy tất cả sức mạnh cùng võ công của mình trước kia đều trở lại.

"Hi nhi!!!" Lãnh Diệc Thần hét to phi đến: "Trẫm sủng ái nàng nên nàng làm càn quá rồi!"

"Đó là bản tính của ta, không phải do ngươi sủng ái mà thành." Nàng quay sang Nam Cung Hạo: "Còn không mau đi?"

"Nhưng mà Hi nhi... Còn muội!"

"Mau đi, muội không sao, hắn không dám làm gì muội đâu!"

Lãnh Diệc Thần tức giận, sắc mặt còn đen hơn đáy nồi đi đến: "Không có sự cho phép của ta không ai được rời khỏi đây cả! Hi nhi, nàng làm càn quá rồi, trở về trẫm nhất định sẽ trừng trị nàng."

"Đi mau!" Phượng Dạ Hi hét lên.

Nam Cung Hạo đắn đo một chút, sau đó nghĩ đến nếu mình không đi thì càng làm vướn tay vướn chân muội muội, Lãnh Diệc Thần rất yêu muội ấy, chắc chắn sẽ không hại Hi nhi: "Được, muội bảo trọng! Nhất định ca ca sẽ trở lại gặp muội!" Sau đó hắn liền dùng khinh công phóng đi mất. Thầm nghĩ ơn này của muội muội và ân oán hận thù của phụ thân, hắn nhất định sẽ trả lại tất cả.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần toang đuổi theo, thế nhưng lại bị Phượng Dạ Hi chặn lại: "Để huynh ấy đi, mối hận của ngươi và phụ thân ta không liên quan gì đến huynh ấy!"

"Nàng làm càn quá rồi Hi nhi. Kể từ bây giờ trẫm sẽ không nhân nhượng với nàng nữa, kể cả trong bụng nàng mang hài tử cũng vậy!"

Nhìn theo bóng dáng Nam Cung Hạo, quả thật đã đi rất xa rồi, nàng an tâm thở phào: "Ngươi làm vậy ta còn vui sướng hơn nữa."

"Nàng..." Lãnh Diệc Thần quá tức giận, toang chạy qua dạy dỗ Phượng Dạ Hi một trận để nàng nhớ. Thế nhưng một sự việc bất ngờ đã xảy ra.

"Lãnh Diệc Thần... Ta tự hỏi nếu ta chết đi thì sẽ thế nào nhỉ?" Dứt lời, toàn thân nàng buông lỏng, vốn dĩ đang dùng khinh công đậu trên cành cây, thế nhưng nàng làm vậy khiến cả người đều rơi xuống đất: "Thử xem nào!"

"Chết tiệt!" Nàng thoải mái buông mình như vậy, phải chăng đã hận hắn đến tận xương tuỷ rồi?

Không, hắn không cho phép!

Phi nhanh đến ôm lấy thân ảnh mảnh mai của nàng, Lãnh Diệc Thần bỗng cảm thấy cái lạnh tràn ngập trong cơ thể. Hơi thở của nàng quá yếu, sức mặt tái nhợt, khoé môi rỉ ra chút máu tươi đỏ chót, mạch tượng yếu ớt, căn cốt và chân mạch đều đã bị tổn thương nặng nề.

"Người đâu, mau gọi thái y!"

Ta không cho phép nàng xảy ra chuyện!

https://thuviensach.vn

Nam Nhạc quốc năm thứ mười sáu, tân đế Lãnh Diệc Thần lên ngôi. Tóm gọn tham quan, giết sạch những kẻ đắc tội với mình trước kia. Vương Thái hậu cùng phế đế Lãnh Thiên Hựu bị chém đầu. Trần Quốc Công Nam Cung Trần được ân xá, một nhát kiếm ngay tim, cắt đứt sự sống trên cõi hồng trần.

Ái nữ Nam Cung Dạ Hi, cũng chính là Hoàng hậu đương triều vô cùng đau lòng vì cái chết của phụ thân, vùng lên giải cứu cho ca ca đang bị giam cầm bởi phu quân mình, bị tổn hại nặng nề đến phượng thể. Đại tướng quân Nam Cung Hạo trốn thoát, từ đó mai danh ẩn tánh, biệt tích trên giang hồ.

Cũng vào thời gian này, đương triều Hoàng hậu mang thai tiểu hoàng tử. Vốn rất được Hoàng thượng sủng ái, thế nhưng lại mang tội danh thả trọng phạm triều đình. Bị giam cầm trong cung cấm ba tháng kiểm điểm bản thân. Trong ba tháng này, đương triều Hoàng thượng tuyệt nhiên không hề lui tới cung Hoàng hậu nửa bước.

Lịch sử Nam Nhạc quốc đã bước sang một bước ngoặt mới. Và tình duyên của bọn họ cũng đã gần đi đến hồi kết.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Rời Đi

Buổi xử tử ngoài mục đích để báo thù ra, Lãnh Diệc Thần còn muốn nhân đó cảnh cáo những kẻ đang âm mưu hãm hại hắn, nếu ai dám đắc tội hắn đều sẽ có kết cục như vậy cả.

Đơn giản chỉ là: "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!"

Sau sự việc này, rất nhiều quan binh muốn phản đối Lãnh Diệc Thần bỗng dưng im hơi lặng tiếng, trở nên ngoan ngoãn hắn đi. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là trong bóng tối không có kẻ nào đang âm mưu cướp đoạt ngôi vị của hắn. Chỉ là chưa đến thời cơ mà thôi.

Phụ thân mất, ca ca biệt tung biệt tích. Chính những điều này khiến Hoàng hậu nương nương bệnh liệt giường ba tháng trời. Nhưng đó chỉ là những lời đồn đại của dân gian, sự thật chính là Phượng Dạ Hi giúp Nam Cung Hạo trốn thoát, vì giải huyệt đạo của Lãnh Diệc Thần mà bị đả thương đến kinh mạch, cộng thêm sự đau lòng do phụ thân mất nên không dậy nỗi.

Nếu kể về tình hình lúc đó thì chỉ có thể dùng một từ 'loạn' để hình dung. Hoàng thượng sau khi kết thúc buổi xử tử ở pháp trường liền ôm Hoàng hậu một thân như người chết về Lữ Hà cung. Lão La vẫn còn nhớ rất rõ, lúc đó sắc mặt Hoàng hậu tái nhợt, kinh mạch bị tổn hại rất nặng nề. Còn Hoàng thượng thì lo lắng đến độ quýnh quáng lên, la hét chửi mắng tất cả mọi người xung quanh. Tuy ai nhìn vào cũng thấy Hoàng thượng lúc này

https://thuviensach.vn

rất đáng sợ, thế nhưng chỉ có lão nhìn thấy được... Hắn vô cùng sợ hãi mất đi thê tử của mình.

Nếu lúc đó Lãnh Diệc Thần không đưa nàng về kịp thời thì e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Lão La và hắn kết hợp với nhau, kẻ xem mạch và chữa trị, kẻ thì lặng lẽ truyền nội lực vào người nàng. Cuối cùng đến giữa đêm, tính mạng của Phượng Dạ Hi lúc này xác định đã ổn. Lãnh Diệc Thần mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Cảm tạ ngươi lão La, nếu hôm nay không có ngươi thì nàng xác định đã..."

Lão La vuốt chòm râu của mình, hết nhìn hắn rồi lại nhìn nữ nhân sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, suy tư: "Hoàng thượng không cần phải khách khí. Nhưng lão phải nhắc ngài chuyện này. Tình cảm của ngài dành cho Hoàng hậu lão nhìn thấy rất rõ. Nếu còn muốn tiếp tục thì ngài đừng nên làm Hoàng hậu tổn thương nữa. Nếu không mọi chuyện sẽ không cứu vãn được đâu!"

Lãnh Diệc Thần thở dài, trước mặt lão La hắn cũng không cần phải giữa cái bộ dạng lạnh lùng làm gì, vì lão ấy như phụ thân của hắn. Lãnh Diệc Thần ngồi xuống đầu giường, khẽ vươn tay vuốt tóc nàng: "Vậy thì trẫm nên làm gì đây? Những ngày qua trẫm đã lợi dụng nàng như một con cờ, giết chết phụ thân nàng để trả thù, hành hạ ca ca của nàng, khiến người nàng yêu chết trên chiến trường, ép buộc nàng mang thai hài tử của trẫm, nhốt nàng trong có lồng son không có cửa ra này. Trẫm biết nàng không có tội, cũng biết là nàng cần tự do chứ không phải ngôi vị Hoàng hậu và những thứ phù phiếm này. Nhưng biết làm sao được?" Hắn nhìn Phượng Dạ Hi, trong đôi mắt tràn đày bi thương: "Trẫm không thể không làm như thế, buộc phải cuốn nàng vào ván cờ hoàng quyền này. Để nàng đi theo, mãi mãi trở thành thê tử không rời nửa bước của trẫm. Giết chết Trần Quốc Công cũng là phụ thân nàng là để trả mối thù năm xưa, mạng đổi mạng cho mẫu hậu và đệ đệ trẫm, đây là điều buộc phải thực hiện. Nhưng trong ván

https://thuviensach.vn

cờ đầy kịch tính và nguy hiểm này... Trẫm đã không làm tốt vai trò của một trượng phu, bắt nàng phải chịu biết bao nhiêu đớn đau khổ cực, tổn thương nàng thật sâu, không cách nào vãn hồi!"

Lão La nhìn thiếu niên trước mặt mình. Đây là Hoàng thượng đương triều, nhưng đối với lão hắn vẫn chỉ là một hài tử mà thôi. Chứng kiến hắn lớn lên, tính cách của hắn lão hiểu rất rõ. Dù có chuyện buồn hay uất ức hắn cũng chỉ trầm mặc một hồi, sau đó lại trở về bộ dạng lạnh lùng. Nhưng đến hôm nay, lão mới biết được rằng tiểu hài tử năm xưa đã biết yêu. Chỉ là yêu không đúng cách khiến nữ nhân hắn yêu tổn thương thật sâu.

Hoàng hậu nương nương là một người tốt. Tuy nhiên... Lão thở dài, nương nương cũng thật là bất hạnh, cả cuộc đời chưa bao giờ đắc tội với ai, thế nhưng lại vô duyên vô cớ bị cuống vào hoàng quyền tranh đấu, để rồi trở thành một nhân vật chủ chốt trên bàn cờ, không thể nào thoát ra được nữa.

Trách ai được đây? Có trách thì cũng là trách nương nương sinh ra đã là nhi nữ của Nam Cung Trần. Cho nên mới bị giằng co giữa hai phe thế lực như vậy.

Không đành lòng nhìn Lãnh Diệc Thần đau buồn, lão nói: "Lão thiết nghĩ Hoàng thượng nên bù đắp cho khoảng trống trong tim của Hoàng hậu. Để nàng quên đi hận thù!"

Lãnh Diệc Thần đăm đăm nhìn gương mặt đang ngủ say của Phượng Dạ Hi. Tình cảm của hắn chắc chắn nàng sẽ không biết được. Là yêu, yêu đến sâu đậm, không thể dứt ra được. Nhưng hắn đã sai khi lợi dụng tình yêu đó. Tiếp cận nàng, cho nàng ngon ngọt, lấy lòng nàng, để rồi cuối cùng cuống nàng vào dòng xoáy tranh giành quyền lực. Cho đến khi hắn nhận ra thì đã quá muộn.

https://thuviensach.vn

Hắn muốn giữ nàng trong tim, cẩn thận nâng niu, quý trọng bảo hộ. Thế nhưng... Vẫn còn quá nhiều điều hắn vẫn chưa thực hiện được cho đất nước. Còn nàng, chắc hắn vẫn còn hận hắn đi!

Lãnh Diệc Thần đứng dậy: "Ngươi nói đúng! Trẫm sẽ cho nàng thời gian để thích ứng với ngôi vị Hoàng hậu này và để nàng buông bỏ hận thù. Chỉ là... Tạm thời trẫm không thể bù đắp cho nàng được. Trẫm cũng cần thời gian để ổn định mọi thứ." Hắn giơ ba ngón tay ra: "Ba tháng, chỉ sau ba tháng này trẫm sẽ hảo hảo sủng ái nàng, ban cho nàng những thứ tốt nhất."

"Nhưng thưa Hoàng thượng, nếu ngài làm vậy thì..."

Không đợi lão La nói hết câu, Lãnh Diệc Thần vỗ vai lão, ánh mắt tràn đầy vẻ tin tưởng: "Sức khoẻ của nàng giao cho ngươi. Đừng ngăn cản, ý trẫm đã quyết rồi!" Hắn nhìn gương mặt đang say ngủ của nàng: "Hơn nữa... Hiện tại trẫm cũng không đủ dũng khí để đối mặt với nàng."

"Hoàng thượng..."

"Chăm sóc nàng thật tốt giúp trẫm!"

Hắn trao cho lão La một ánh mắt kiên định, khiến lão không nhịn được mà gật đầu.

"Thần tuân chỉ."

"Vậy được rồi!" Dứt lời, Lãnh Diệc Thần bước đến gần Phượng Dạ Hi, đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ: "Hi nhi, ta biết nàng hận ta, nhưng cũng không sao. Dù sao hận thì vẫn hơn là trong lòng nàng không có ta, đúng không?"

Nữ nhân nằm trên giường nghe vậy cũng không có phản ứng gì. Chỉ nhàn nhạt thở đều, tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần thở dài, bước chân sải nhẹ đi ra bên ngoài. Trước khi đi còn nghe hắn dặn dò hạ nhân vài chuyện gì đó, chỉ là thanh âm quá nhỏ nên lão La không nghe thấy được.

Lão Là hết nhìn Hoàng hậu nương nương đang ngủ say trong thế giới của riêng mình rồi lại nhìn đến bóng lưng cô độc bước đi dưới ánh trăng. Thở dài, chuyện tình của hai vị đế hậu này quả là trắc trở. Hoàng thượng nói cho hắn ba tháng, cũng là cho nàng bs tháng, nhưng lão có thể chắc chắn rằng... Trong ba tháng này sẽ có vô số chuyện xảy đến, trực tiếp tác động đến tâm tư tình cảm của đế hậu, thậm chí là dẫn đến chia ly.

Dù sao thì Hoàng thượng chỉ mới hai mươi ba, còn Hoàng hậu chỉ mới mười tám, cả hai vẫn còn quá trẻ, quá non nớt trong chuyện tình cảm. Mọi thứ đều không thể qua mắt được lão già ở cái tuổi gần đất xa trời như lão.

Mẫu nghi thiên hạ vốn đã định là dưới một người trên vạn người. Có nghĩa là dưới trướng Hoàng thượng và trên cơ tất cả thần dân ở Nam Nhạc quốc. Thế nhưng tất cả các vị tiền Hoàng hậu trước kia đều không có được hạnh phúc viên mãn. Bởi lẽ đế vương đã định sẵn là kẻ sống trong cô độc.

Số phận của vị Nam Cung Hoàng hậu này có lẽ cũng bạc mệnh giống tiền Hoàng hậu. Khi xưa tiên hoàng vì nghe lời đồn bậy bạ của Hoàng quý phi mà nổi cơn ghen, hạ lệnh giam cầm tiền Hoàng hậu, cũng chính điều đó đã gián tiếp hại chết bà. Để rồi cuối cùng tiên hoàng hối hận không thôi, thậm chí còn muốn chết theo bà. Nhưng người đã đi, có hối hận cũng chẳng được gì. Chung quy... Vẫn là một vòng lẩn quẩn của hoàng quyền tranh đấu mà thôi!

Ba tháng sau đó, Lữ Hà cung chìm trong im lặng đến đáng sợ. Mọi người đều phải đi đường vòng để tránh xa nơi đây. Không ai có thể nghĩ đây là cung điện của một vị Hoàng hậu đương triều. Cũng trong ba tháng này... Hoàng thượng tuyệt nhiên không một lần ghé qua Lữ Hà cung.

https://thuviensach.vn

"Nương nương, người nên vào trong đi thôi. Bây giờ trời đã vào hạ, nắng nóng sẽ khiến người sinh bệnh đấy!"

Cung nữ vội vàng đi đến, vươn ô ra che đi cái nắng gay gắt.

"Là Linh Nhiên đấy à?"

"Nương nương, hồn của người lại trôi về phương trời nào rồi? Cả cái Lữ Hà cung này, ngoài nương nương, muội và mấy tên thị vệ gác cổng ra thì cũng đâu còn ai nữa!"

Phượng Dạ Hi cười tự giễu: "À, phải rồi nhỉ! Ta quên mất!" Quên là đãi ngộ của Hoàng hậu còn thua cả những cung phi mới vào cung. Quên mất đã ba tháng rồi hắn vẫn chưa đến đây một lần nào. Toàn cung khinh bỉ, chế nhạo nàng là khí hậu.

Ba tháng trước kể từ vụ xử tử đó, nàng nằm hôn mê liên tiếp hai tuần. Khi tỉnh lại thì đã thấy Linh Nhiên hầu hạ chăm sóc bên cạnh. Nghe bảo là Lãnh Diệc Thần đã thả nàng ấy ra để tiện bề chăm sóc cho nàng, vì dù sao Linh Nhiên cũng là thị nữ thiếp thân của Phượng Dạ Hi, vẫn là quen thuộc đường lối sinh hoạt của nàng hơn.

Ba tháng rồi, Lữ Hà cung vắng lặng đến đáng thương, nàng cũng không bước khỏi nơi đây nửa bước, đơn giản là vì cảnh quan của cung này rất đẹp, ngắm mãi không chán. Mỗi buổi sáng La thái y đều đến bắt mạch rồi cho nàng uống thuốc, bởi lẽ nàng đang mang thai Thái tử đương triều, dù có bị lạnh nhạt nhưng đối với Thái tử của không thể qua loa được.

Ngước nhìn cành lá xum xuê, chỉ cần một làn gió nhẹ thổi qua cũng đủ làm lá cây lay động. Phượng Dạ Hi có chút trầm tư. Ba tháng qua, tin tức nàng nghe được nhiều nhất chính là Nguỵ quý phi đang được đắc sủng hậu cung, quyền lực khuynh đảo, sớm đã áp chế nàng. Tuy vậy nhưng ả ta vẫn chưa mang trong mình mầm mống của Lãnh Diệc Thần, còn Phượng Dạ Hi

https://thuviensach.vn

thì lại có rồi. Bọn họ đều nghi vấn nàng sao lại may mắn như thế chỉ một lần đã có? Hay là thực chất đầu của Hoàng thượng đã sớm mọc sừng rồi?

Nghe được tin này Phượng Dạ Hi chỉ cười cho qua. Bây giờ nàng không bận tâm gì đến chuyện hậu cung tranh sủng cả, miệng là của họ, muốn nói thế nào thì tuỳ họ nói, nàng cũng không cản được. Thật muốn cứ thế này mà buông bỏ tất cả, an nhàn sống phần đời còn lại ở nơi đây. Nhưng Phượng Dạ Hi biết, ở chốn này cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Dù nàng có nhường nhịn đến đâu thì cuối cùng, kẻ có quyền vẫn sẽ thắng mà thôi!

Có chút luyến tiếc cảnh quan tươi mát và yên tĩnh ở nơi này. Còn luyến tiếc nhiều nhất vẫn là gương mặt góc cạnh, yêu nghiệt khuynh đảo chúng sinh kia. Thật lâu rồi hắn chưa đến đây, cho nên nàng cũng đã lâu chưa nhìn thấy hắn. Cũng có chút xôn xao trong lòng...

Thật ra, ba tháng là một khoảng thời gian đủ để nàng bình tâm suy nghĩ về những chuyện đã qua. Nàng luyến tiếc Nam Cung Trần, vì nàng đã thiếu thốn tình yêu thương gia đình từ kiếp trước. Nhưng đến cuối cùng khi cận kề cửa tử, lão vẫn chỉ căn dặn 'nhi nữ' yêu dấu của lão, là Nam Cung Dạ Hi mà không phải Phượng Dạ Hi nàng. Chính nàng đã chiếm lấy tình yêu thương và cơ thể của cô nương ấy. Thật ra thì những tình cảm đó cũng không dành cho nàng, thế thì tại sao nàng lại phải luyến tiếc, cố níu kéo như vậy? Không phải của mình thì vĩnh viễn đều không phải của mình. Đây là chân lý nàng đã nhận ra trong những ngày qua, nỗi đau về chuyện của Nam Cung Trần cũng đã bay biến hơn phân nữa.

Cũng chính là vì vậy, hận thù của nàng đối với Lãnh Diệc Thần cũng đã vơi đi ít nhiều. Tuy nhiên sẽ không biến mất, bởi vì hắn đã giết chết tên ngốc mà nàng yêu thương.

Phượng Dạ Hi thừa nhận, ban đầu mình có chút thích Lãnh Diệc Thần lạnh lùng, là bởi vì bộ dạng hắn rất soái, rất đảm đang và dịu dàng, còn biết

https://thuviensach.vn

chăm sóc, lo lắng cho nàng từng ly từng tí nữa. Khác hẳn với Lãnh Diệc Thần ngốc nghếch. Khiến nàng không khỏi sinh cảm giác thầm thương trộm nhớ. Nhưng điều đó khiến nàng bị loạn, đối với tên ngốc là yêu thương, đối với tên lạnh lùng lại là thầm thương trộm nhớ ư? Từ lúc nào nàng là bắt cá hai tay thế này?

Chuyện này quá rối rắm khiến nàng không muốn nghĩ nữa, liền tìm cách gạt nó sang một bên. Chỉ là đến lúc Lãnh Diệc Thần không đến thăm nàng trong một khoảng thời gian dài thì đáy lòng không tránh khỏi có chút... Hình như là nhớ!

Linh Nhiên nhìn thấy bộ mặt buồn bã của nàng liền bỉu môi: "Nương nương người đừng buồn nữa. Chẳng phải vẫn còn muội và tiểu hài tử ở bên cạnh người sao?"

Nàng chỉ cười cười, không nói gì. Tay lặng lẽ sờ vào chiếc bụng hơi gồ lên của mình. Tiểu hài tử đã gần bốn tháng rồi, có lẽ sau khi sinh ra thì sẽ trở thành Thái tử đương triều... Nhưng nàng không muốn con mình lớn lên trong cái lồng son này, không muốn nó đi theo con đường chông gai của chàng ấy. Càng không muốn cùng nó lớn lên ở đây!

"Linh Nhiên, muội sẽ cùng ta đi khỏi nơi đây chứ?"

Linh Nhiên nghe vậy khẽ kinh ngạc, nhưng dường như cũng đã biết trước được chuyện này, cung kính đáp: "Nơi nào có nương nương, nơi đó có Linh Nhiên! Muội nguyện dùng một đời của mình để trung thành với nương nương!" Linh Nhiên nắm chặt hai lòng bàn tay khiến nó ươn ướt mồ hôi vì hồi hộp, bạo gan hỏi: "Nhưng nương nương định đi đâu mới được?"

Nàng cười, nhẹ nhàng đáp: "Nơi nào cũng được, miễn là nơi đó không có Lãnh Diệc Thần, không có hoàng quyền tranh đấu thì nơi đó sẽ là chốn dừng chân của ta!" Nàng cười ngày càng đậm, nhưng khoé mắt lại chẳng mang chút tiếu ý nào: "Hoặc là cũng có thể... Biến mất trên thế gian này?"

https://thuviensach.vn

Linh Nhiên nghe vậy hoảng sợ, vội vàng cướp lời: "Nương nương, người nghĩ đi đâu vậy? Dù sao cũng hãy nghĩ thoáng hơn một chút, trong bụng người vẫn còn tiểu hài tử!"

"Phải rồi nhỉ, vẫn còn nhi tử của ta..." Giọng nói nàng thật nhẹ, dường như không thể nghe thấy được. Phảng phất có thể biến mất trên thế gian bất cứ lúc nào.

"Nương nương..."

Phượng Dạ Hi bất giác đưa tay lên sờ vào gương mặt vốn tái nhợt không còn sức sống của mình, lại cảm thấy nó vô cùng ẩm ướt và ấm nóng. Không biết tự bao giờ, nước mắt như những chuỗi trân châu nối đuôi nhau chảy xuống không ngừng.

"Ta không sao đâu Linh Nhiên!" Vươn tay áo lên lau nước mắt, động tác ung dung tự tại, uyển chuyển lại tinh tế xen lẫn dịu dàng vô cùng. Đây đúng là khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ. Nhưng nét u buồn trên gương mặt mỹ miều căn bản không sao che giấu được.

"Nương nương, có chuyện gì thì hãy nói cho muội biết, đừng cứ giữ mãi ở trong lòng như thế!"

"Ta biết rồi!" Nàng nói: "Linh Nhiên, trước khi rời đi ta muốn đi đến một nơi. Chỉ muốn đi một mình thôi, muội không cần đi theo đâu."

Nghe vậy, Linh Nhiên lập tức lo lắng. Nương nương nhà nàng đã yếu ớt lắm rồi, kinh mạch bị tổn hại nặng nề, võ công đều đã bị phế sạch sẽ, từ nay về sau e là người cũng sẽ không bao giờ có thể luyện võ được nữa. Bảo người đi ra ngoài một mình... Chắc chắn bọn phi tần mà biết được sẽ nhân cơ hội này tìm đến ức hiếp nàng cho xem.

"Nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

"Không cho phép phản bác ta. Chỉ đi một chút rồi sẽ trở lại ngay. Mặc dù bị võ công bị phế nhưng muội cũng đừng quên, ta là cao thủ dùng độc đấy."

Lúc này Linh Nhiên mới nhăn nhó chịu để Phượng Dạ Hi đi. Còn định lén lút bám theo sau, thế nhưng bị nàng mắng cho một trận nên liền lủi thủi đi về.

Phượng Dạ Hi đi dạo khắp hoàng cung, nàng căn bản cũng không sợ sẽ có phi tần đến gây chuyện. Lý do là vì bây giờ trời quá nóng, không ai lại muốn ra ngoài vào thời gian này cả.

Nàng muốn khắc thật sâu vào tâm trí mình những cảnh vật, đường lối ở cái nơi xa hoa này. Để nếu mai sau có rời đi thật lâu, ít nhất nàng cũng sẽ nhớ rằng mình đã từng có một vị trí nhỏ nhoi ở nơi đây.

Đi mãi đi mãi, rốt cuộc nàng cũng không biết mình đã đi bao lâu, cũng không biết mình đã đi bao xa. Chỉ cảm thấy hoàng cung này quả thật quá rộng lớn, cảnh vật cũng đa dạng vô cùng, đáng tiếc rằng bị bao phủ bởi một bức tường thành cao ngất, làm không khí tù túng hẳn đi.

Đôi chân mỏi nhừ, bỗng thấy một nơi vô cùng thoáng mát, cây trồng rất nhiều, bóng râm che phủ rợp cả một vùng trời. Còn có tiếng nước róc rách thật êm tai. Đây chính là hòn giả sơn nổi tiếng của hoàng cung mà ai ai cũng biết. Chỉ là đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nó, cảm giác rất thất thường.

Ngồi xuống một tản đá phía sau hòn giả sơn, ngọn gió man mát khẽ thổi vào mặt, mái tóc dài tung bay, phiêu bồng giống như tiên nữ. Gió xen qua từng đường tơ kẽ tóc, khiến nàng không khỏi hoài niệm những tháng ngày ở trong vương phủ. Bầu trời và không khí lúc nào cũng mát mẻ và yên tĩnh như vậy. Thế nhưng tất cả đều bị một tên ngốc nghếch phá nát. Làm cho vương phủ không loạn không thôi.

https://thuviensach.vn

Nhớ đến những hành đồng vô pháp vô thiên của hắn, nàng không khỏi mỉm cười. Khoảng thời gian ấy thật vui vẻ, hạnh phúc biết bao. Nàng dung túng, bao che, chăm sóc cho hắn. Tên ngốc đó lại mang đến cho nàng biết bao nhiêu miền vui, tuyệt nhiên hắn chưa bao giờ làm nàng khóc hay buồn phiền dù chỉ một lần.

Tên ngốc đó thật sự rất hiểu chuyện, thấy nàng buồn liền kiếm cớ chọc cho nàng cười, nàng mà không cười thì đến phiên hắn khóc nháo lên, khiến nàng mỗi khi nhớ lại vẫn cảm thấy lâng lâng hạnh phúc.

Còn nhớ đêm giao thừa, cả hai được một bà lão lạ mặt tặng cho một đôi vòng phu thê. Hắn liền vui vẻ cười cả ba ngày liền. Hắn đã hứa là sẽ luôn ở bên cạnh, bảo vệ nàng. Thế nhưng... Đúng là tên ngốc thất hứa, chàng như vậy mà lại đi trước ta một bước! Bỏ lại ta trên thế gian này, đơn côi một mình, không còn ai bảo vệ ta nữa.

Nàng vẫn còn nhớ, lúc đó ở trên đại điện, bị Lãnh Thiên Hựu ép vào chỗ chết nhưng tên ngốc ấy vẫn cứ liều mạng bảo vệ nàng, thật sự ngốc vẫn là ngốc mà. Ai cần chàng bảo vệ cơ chứ? Chàng chỉ cần sống và ở bên cạnh ta bầu bạn, vậy chẳng phải đã là sự bảo vệ lớn nhất cho ta rồi sao?

Thế nhưng cuối cùng... Chàng vẫn bỏ ta đi!

Lãnh Diệc Thần, ta muốn nghe chàng gọi ta một tiếng nương tử!

Nhưng ta lại cảm thấy hổ thẹn với chính mình. Chàng biết không, hình như ta đã hơi thích kẻ thù của chúng ta rồi, xem ra ta cũng ngốc quá nhỉ?

Nhưng mà chàng yên tâm, trong tim ta chàng vẫn là nhất, có biết không? Chàng ở trên đó không được buồn vì nghe ta nói như vậy đâu nhé, ta thích hắn, nhưng ta yêu chàng! Chung quy có cảm giác với hắn cũng là vì hắn mang hình dáng của chàng, khiến ta động tâm, nhìn hắn là cứ nhớ đến chàng.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên bây giờ ta không thích hắn nữa, thật đấy, bởi vì chính hắn đã giết chàng, giết phụ thân của ta, bức ca ca của ta không còn đường lui. Hắn khiến ta phải trở thành quân hậu trên ván cờ đầy âm mưu. Bây giờ cảm xúc trong ta nhiều nhất vẫn là hận hắn, muốn giết chết hắn rồi đưa hài tử đi thật xa. Nhưng giết hắn là điều không thể, hắn quá mạnh, căn bản không có đối thủ.

Chàng biết không tên ngốc của ta? Bây giờ ta rất muốn được chàng ôm vào lòng, nằm trong lồng ngực ấm áp của chàng, ta cảm thấy yên tâm lắm. Ta muốn hát ru cho chàng ngủ, muốn xua đuổi cái lạnh đêm đen và những hồn ma vất vưởn cho chàng.

Thế nhưng... Tất cả những điều đó chẳng phải đã thuộc về người khác rồi sao?

Một làn gió nhè nhẹ thổi qua, khiến nàng bỗng dưng muốn cất tiếng hát.

"Hoa nở rồi lại tàn, người đến rồi lại đi,

Giữa dòng đời tấp nập, hai ta lạc mất nhau.

Kí ức ngày nào đã nhạt phai, người có còn nhớ ta?

Từng cơn gió lạnh thổi qua, không ai ở bên che chở.

Tàn hoa năm ấy thật đẹp, như chuyện tình đôi ta.

Lời hứa khi xưa, liệu người có còn nhớ?

Người nắm tay ta, cùng ta an giấc nồng,

Ta nắm tay người, cùng người đi đến muôn phương,

Tiếc thay tiếc thay, tất cả chỉ là quá khứ.

https://thuviensach.vn

Bởi giờ đây, đôi ta lướt qua nhau, như hai người xa lạ,

Chẳng ai nhớ ai, chẳng ai quen ai."

Bài hát vừa kết thúc, bỗng dưng lúc này, tiếng vỗ tay bôp bốp vang lên. Phượng Dạ Hi hoảng hốt quay người lại phía sau.

Là Nguỵ Lương Khả và... Lãnh Diệc Thần. Cả hai đang tình tứ đi bên nhau, trên mặt của hắn chỉ toàn là một vẻ cưng chiều mà thôi.

Nàng trầm mặc, thân thể yếu ớt như muốn lung lay té ngã. Thật kì lạ, rõ ràng trời đã vào hạ, nóng đến mức có thể thiêu đốt người ta. Thế nhưng tại sao nàng lại cảm thấy toàn thân đều lạnh toát như thế này? Từ tay chân cho đến con mắt, cái miệng, cái mũi... Dần dần đến trái tim và cả trí óc đều lạnh toát.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Phượng Dạ Hi theo lễ nghi quỳ xuống, hai mắt cụp lại, không thể nhìn rõ là cảm xúc gì.

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương." Nguỵ Lương Khả cũng hành lễ với nàng.

Phượng Dạ Hi gật đầu, cũng không nhìn đến hai người bọn hắn nữa. Tầm mắt hướng về phía xa xăm bất định.

Điều này làm Lãnh Diệc Thần vô cùng khó chịu trong người, đến cả trái tim và trí não đều đã thắt lại. Nàng sao lại gầy như thế này? Sắc mặt còn tái nhợt, điệu bộ dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua thì nàng sẽ bay đi mất.

Thế nhưng điều làm hắn bực mình hơn nữa là từ đầu chí cuối, nàng vẫn không hề nhìn lấy hắn một cái. Kể cả lúc hành lễ hai mắt nàng cũng cụp lại, không để hắn nhìn ra bất kì cái gì.

https://thuviensach.vn

Lúc nãy vốn dĩ cùng Khả nhi đi dạo để che mắt bọn sứ giả Nguỵ quốc, nổi lên nhã hứng mới đi vào hòn giả sơn này, có ai biết đâu sau ba tháng cách xa, bọn họ lại chạm mặt trong tình huống như thế này chứ. Vì thế Lãnh Diệc Thần mới bình tĩnh mà quan sát sắc mặt của nàng, như muốn nhìn ra một chút khác thường. Thế nhưng nàng lại điềm nhiên như không, thậm chí còn không hề nhìn lấy hắn một cái, khiến hắn tức giận vô cùng. Nhưng càng lo sợ hơn cả là... Trong mắt nàng chỉ là một mảnh lạnh lùng, giống như không yêu cũng không hận.

Đây là điều hắn lo sợ nhất! Nàng có thể hận hắn, ít nhất như vậy cũng chứng minh được rằng trong lòng nàng có tồn tại hình bóng của hắn. Thế nhưng ánh mắt lạnh lùng, trống toát kia của nàng khiến hắn cảm thấy bất an.

Còn chưa kịp nói gì thì Nguỵ Lương Khả đã mở lời trước, miệng cười khanh khách: "Bài hát lúc nãy thật hay, không biết ta có được vinh hạnh được biết tên của nó không?"

Nàng ngẩn người một lát, thật lâu sau mới đáp lại: "Niệm cố nhân."

"Cái tên thật hay. Không biết tên này là do muội muội đặt hay là..."

"Là một vị cố nhân đặt." Nàng mỉm cười, như có mà như không, giọng nói rất nhẹ cất lên: "Nhưng mà bây giờ vị cố nhân đó... Như xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt." Trong câu nói hàm chứa biết bao ý vị mà chỉ có nàng và hắn mới có thể hiểu được.

Lãnh Diệc Thần thoáng chốc ngay người, vị cố nhân nàng nói là hắn sao? Nhưng nàng nói xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt là thế nào? Chẳng phải hắn vẫn còn ở đây sao?

Trong ba tháng vừa qua, hắn đã vô số lần mường tượng ra những lời sẽ nói khi gặp lại nàng, hỏi nàng có khoẻ không, ân cần dịu dàng chăm sóc cho nàng. Thế nhưng những lời đó bây giờ đều đã không quan trọng nữa.

https://thuviensach.vn

Hắn vô cùng lo sợ, lo sợ mất đi nàng. Cái cảm giác đó rất mãnh liệt, khiến hắn càng bất an hơn nữa.

"Hi nhi, cuộc sống của nàng vẫn tốt chứ?"

Hắn cảm giác được sống lưng nàng cứng lại. Một lúc sau, Phượng Dạ Hi từ từ quay người lại, nở một nụ cười vô cùng giả dối: "Vẫn ổn, thưa bệ hạ!"

Bệ hạ bệ hạ, hai từ này nghe qua thật xa cách làm sao. Từ lúc nào mà giữa nàng và hắn lại có khoảng cách lớn như thế? Lớn đến mức khiến hắn không thể nào nhảy qua để đón nàng trở về được. Tựa như một vực thẳm sâu vạn trượng, nuốt chửng lấy mọi thứ.

Tim hắn sao lại đau thế này?

Gượng cười, hắn nói: "Vậy thì tốt rồi!"

"Nếu như không có chuyện gì thì thần thiếp xin cáo lui." Thanh âm nàng nghe sao xa cách quá, ngữ điệu nàng thật sự khiến người ta chán ghét nhưng lại không có cách nào ghét được.

Vừa dứt lời, Phượng Dạ Hi liền như muốn rời đi. Lại bị Lãnh Diệc Thần nắm tay áo kéo lại.

"Có chuyện gì sao thưa bệ hạ?"

"Không... Không có chuyện gì cả..." Chỉ là vô thức muốn giữ nàng ở lại, ở bên nàng thêm một lúc lâu nữa. Hung hăn lay tỉnh nàng, cái thái độ lạnh lùng hờ hững đó là như thế nào. Nhưng lời vừa đến cửa miệng thì hắn không tài nào thốt ra được.

"Vậy thì thần thiếp xin cáo lui!" Nàng bước nhanh rời đi, không quay đầu lại dù chỉ là một cái.

https://thuviensach.vn

Giữa bọn họ, vẫn là khi một người quay lưng đi thì một người ở lại, còn khi một người ở lại thì một người lại quay lưng đi. Hoàn toàn là một đường thẳng với hai điểm chấm không bao giờ gặp nhau.

Hi nhi... Thì ra ta đã tổn thương nàng sâu như vậy! Đến lúc nhận ra thì đã không còn kịp nữa rồi.

Từ khi buổi xử tử đó kết thúc, hắn đã luôn muốn bù đắp cho nàng, hảo hảo yêu thương chiều chuộng nàng. Vì hắn thừa nhận là mình có tình cảm rất sâu đậm với nàng. Mê luyến cái hơi ấm thơm tho đó, không cách nào dứt ra được. Có nàng bên cạnh, tâm trí hắn mới được ngày ngày bình an.

Hắn cảm nhận được, hơi ấm mà hắn mê luyến đang dần dần biến mất. Mang theo cả trái tim của hắn.

Về đến Lữ Hà cung, nàng tức tốc chạy vào phòng: "Linh Nhiên, mau chuẩn bị kĩ càng, đêm nay chúng ta đi!"

Lúc này thì Linh Nhiên đã bị làm cho kinh ngạc đến hoá đá, mất một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được: "Nương nương, người có chuyện gì sao? Tại sao lại đòi đi ngay lúc này, chẳng phải vẫn còn quá sớm sao? Muội cứ nghĩ ít nhất cũng là hai đến ba ngày nữa."

"Không được, đi ngay bây giờ!"

Phát hiện ra bộ dạng bất thường của Phượng Dạ Hi, Linh Nhiên lo lắng hỏi: "Có chuyện gì sao thưa nương nương?"

"Đúng là gặp phải chút chuyện?" Nàng đưa tay chạm lên ngực trái của mình: "Tim ta đau như muốn vỡ ra vậy!"

"Vậy là thế nào? Có cần muội truyền La thái y đến không?"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi lắc đầu: "Lúc nãy ta bắt gặp chàng đang âu yếm Nguỵ Lương Khả ở hòn giả sơn. Chàng còn không đoái hoài gì đến ta, chỉ hỏi vài câu lấy lệ mà thôi. Ánh mắt chàng thuỷ chung vẫn đặt trên người ả ta!"

"Cái gì, thật quá đáng mà! Dù sao nương nương cũng là chủ mẫu lục cung..."

Nàng thở dài, xua tay: "Ta tự dưng cảm thấy đau lắm, cả tâm trí lẫn trái tim đều đau, cũng không biết tại sao nữa. Chỉ là muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, càng sớm càng tốt!"

Linh Nhiên đau lòng nhìn nàng. Tiểu thư nhà nàng lúc trước vô lo vô tư, người không làm gì nên tội, sao lại bị ép cuống vào dòng xoáy không lối ra thế này.

"Muội biết rồi, muội sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ! Tối nay chúng ta sẽ xuất phát. Tốt nhất là nên đi vào lúc nửa đêm, giờ đó vắng người nên sẽ chẳng ai thấy đâu."

Phượng Dạ Hi gật đầu, sắc mặt tái nhợt. Nàng uống một chung trà để ổn định lại tinh thần.

Vậy cũng tốt, rời đi, nàng không cần gì cả, chỉ mang theo hài tử của mình mà thôi.

Đứng lên đi về phía bàn gỗ, nàng mài mực, chấm bút viết từng con chữ rồng bay phượng múa. Rất nhanh một bức thư xinh xắn liền hoàn thành.

Có lẽ sau khi nàng trốn đi thì Lãnh Diệc Thần sẽ đến đây, cho nên vẫn là viết cho hắn một bức thư, nhắn nhủ những điều cuối cùng!

Vẫn còn tận năm canh giờ nữa trời mới chuyển tối... Thật sự bây giờ nàng mới cảm thấy được rằng, hoá ra thời gian lại trôi qua lâu như vậy.

https://thuviensach.vn

Thế cũng tốt, coi như đây là những giây phút cuối cùng nàng ở chung một 'mái nhà' với hắn đi. Sau năm canh giờ đó... Mọi chuyện cứ thế trôi vào vĩ vãn. Giống như bài hát Niệm Cố Nhân, ta quên người, cũng mong người quên ta. Cả hai quên nhau... Sẽ không ai phải đau khổ nữa.

Ngước nhìn bầu trời xanh trong, từng án vân nhẹ nhàng trôi bồng bềnh, trông bình yên đến lạ, nhưng thật ra dưới lớp bình yên đó lại là bão tố cuồng phong.

Nàng mỉm cười, thành tâm gửi một lời chúc tốt đẹp nhất và cũng là lời cuối cùng dành cho hắn.

"Lãnh Diệc Thần, ta chúc chàng hạnh phúc suốt cả phần đời còn lại của mình. Một cuộc đời không có sự tồn tại của ta."

Những điều này nàng cũng đã ghi ở trong bức thư đó. Chỉ mong khi hắn đọc được sẽ không nổi cơn thịnh nộ mà thôi.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Gieo Mình Nơi Vực Sâu

Màn đêm buông xuống, khắp nơi trong hoàng cung đều tưng bừng nhộn nhịp, bởi vì đêm nay là sinh thần của Nguỵ quý phi nương nương đắc sủng hậu cung nên rất hoành tráng. Hoàng thượng từ sáng đã dính với Nguỵ quý phi như keo sam, hai người cùng nhau đi dạo khắp nơi trong hoàng cung. Nụ cười trên môi của Nguỵ quý phi cả ngày hôm nay cứ nở tươi rói, xinh đẹp mỹ miều vô cùng. Có thể thấy được Hoàng thượng sủng ái Nguỵ quý phi như thế nào.

Có điều... Nếu chú ý một chút thì ai cũng có thể dễ dàng thấy được rằng ánh mắt Hoàng thượng cứ như lạc vào xa xâm, người cứ nhìn về một nơi vô định nào đó. Nguỵ quý phi có hỏi thì người cũng chỉ đáp lại vài câu. Thần trí đã sớm đi nơi nào rồi.

Triều thần cũng vô cùng ngạc nhiên, thọ yến lớn như hôm nay vậy mà lại chẳng thấy Hoàng hậu nương nương xuất hiện. Mặc dù mọi người biết Hoàng hậu đang bị Hoàng thượng chán ghét, thế nhưng thân là chủ mẫu lục cung, không đến yến thọ hôm nay là một chuyện không nên chút nào.

Kì lạ hơn nữa là cả buổi tiệc Hoàng thượng cứ không ngừng nhìn ra phía cửa như đang chờ đợi một ai đó. Cứ như vậy đã một canh giờ, chốc chốc lại nhìn. Thế nhưng mỗi khi có một người bước vào sảnh, Hoàng thượng lại thở dài thất vọng.

Nàng vẫn không đến!

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ vì chuyện sáng nay nên nàng dỗi? Phải rồi, nàng ấy hận mình như vậy, còn bắt gặp trượng phu của mình đi bên cạnh nữ nhân khác, mặc dù không yêu nhưng với thân phận Hoàng hậu, nàng hẳn là sẽ cảm thấy bị sỉ nhục đi.

Cứ nghĩ đến việc Phượng Dạ Hi bài xích, né tránh mình là Lãnh Diệc Thần lại cảm thấy tim đau nhói, có những lúc còn khó có thể hít thở được.

Ba tháng qua là quá đủ rồi! Hắn đã gây quá nhiều thương tổn và sỉ nhục cho nàng, cướp đoạt tất cả mọi thứ mà nàng đã yêu thương. Ba tháng qua hắn cũng rất khổ sở khi không gặp được nàng, cứ phải vùi đầu vào những tấu chương nhàm chán, việc nước việc nhà dồn dập khiến hắn không kịp trở tay. Hằng đêm những khi rảnh rỗi thì nỗi nhớ nhung khôn cùng sẽ nổi lên, hình ảnh xinh đẹp của nàng cứ hiện hữu trong trí óc hắn, chiếm lĩnh trái tim và tâm trí hắn. Khiến hắn vừa vui vẻ, vừa đau khổ vừa nhớ nhung. Muốn gặp và ôm nàng vào lòng, nâng niu chiều chuộng nàng hết mực. Nhưng hắn biết mình chưa thể, chỉ còn một chút nữa thôi. Và bây giờ tất cả mọi việc đã ổn định, ba tháng không gặp nàng khiến hắn phát điên. Nỗi nhớ nhung đó lại bùng phát lên trong lần gặp gỡ sáng nay. Đã đến lúc bù đắp cho nàng vì những tháng ngày cô đơn vừa qua rồi!

Nhấc lên chén rượu, hắn giơ cao lên, ngửa đầu uống cạn: "Các ái khanh, đêm nay trẫm có việc đột xuất. Thật không thể nán lại dùng tiệc, xin thứ lỗi!"

Dứt lời, hắn quay sang Nguỵ Lương Khả vẫn còn đang bàng hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nở một nụ cười dịu dàng: "Khả nhi, xin lỗi nàng!" Nhưng trông nụ cười đó mới giả tạo làm sao. Chỉ là hắn che giấu quá tốt nên không ai nhận ra được.

"Sao chàng lại... Đêm nay là sinh thần của thiếp..." Nguỵ Lương Khả cúi đầu, nước mắt từng giọt rơi xuống, cố gắng níu lấy tay áo hắn: "Đừng đi... Được không?"

https://thuviensach.vn

Hắn lắc đầu, cười khẽ: "Rất xin lỗi nàng. Ngày mai trẫm sẽ gửi quà mừng đến cung của nàng." Nói rồi, bàn tay tuyệt tình dứt khoác hất tay ả ra. Sau đó rời đi, cũng không ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Đêm nay là giới hạn cuối cùng ta đặt ra cho nàng ấy và cho chính mình. Hi nhi là người ta yêu, dù có chuyện gì xảy ra, nàng ấy vẫn là ưu tiên hàng đầu của ta.

Chờ ta, Hi nhi, nàng nhất định phải chờ ta! Ta đến với nàng ngay đây!

"Nương nương, thật sự là chúng ta phải đi sao?"

"Muội lại hỏi câu này, từ sáng đến giờ muội đã hỏi ta năm lần bảy lượt rồi. Đáp án chỉ có một!" Sắc mặt nàng ngưng trọng, ánh mắt dõi về phía đại điện thắp sáng ánh đèn: "Nhất định phải đi!"

Bởi vì nơi đó không có chỗ dành cho nàng. Phượng Dạ Hi nàng vốn chỉ là một con cờ của Lãnh Diệc Thần, không hơn không kém. Nay đã lợi dụng xong, con cờ này đã vô dụng lắm rồi, đến võ công còn không có thì làm sao sử dụng được nữa. Sớm muộn gì rồi cũng sẽ có ngày Lãnh Diệc Thần đối với nàng xuống tay tuyệt tình. Chi bằng giữ lại cho mình chút tôn nghiêm cuối cùng, vứt bỏ tất cả rời đi chốn cung đình thâm hiểm mưu mô này. Mang theo trái tim bị giày vò sâu đậm, đến mức bây giờ chỉ còn một mảnh lạnh lùng và hận thù.

Nhưng nàng có thể làm gì được đây? Trả thù sao? Không đủ sức mạnh thì có thể làm gì được cơ chứ? Lãnh Diệc Thần là người có võ công cái thế, bên cạnh hắn còn có quân triều đình và cái giáo phái thần bí gì đó. Mà nàng... Lúc đầu còn có tên ngốc bầu bạn bên mình, bây giờ hắn đã về với cõi hoàng tuyền, mọi thứ lại trở lại quỹ đạo ban đầu. Phượng Dạ Hi nàng là một kẻ đơn độc.

Không đúng! Nàng sờ lên chiếc bụng hơi gồ lên của mình. Cảm nhận được nơi đây đang chứa đựng một sinh linh bé nhỏ, là hài tử của Phượng

https://thuviensach.vn

Dạ Hi nàng.

Nàng không đơn độc! Vẫn còn có một thiên thần nhỏ luôn bên cạnh nàng.

Vứt bỏ tất cả rời đi, Phượng Dạ Hi nàng và Lãnh Diệc Thần hắn không ai nợ ai. Nàng không mang theo bất cứ thứ gì liên quan đến hắn, ngoại trừ hài tử bé nhỏ trong bụng và trái tim đã từng rung động vì hắn mà thôi.

"Nương nương!" Tiếng gọi khẽ của Linh Nhiên đánh thức Phượng Dạ Hi thoát ra khỏi dòng suy nghĩ: "Chúng ta làm thế nào để trốn ra bên ngoài?"

Nàng thở dài, nhìn về phía Nam đáp: "Muội yên tâm, ta đã chuẩn bị tất cả rồi. Cửa khẩu phía Nam canh gác lỏng lẻo, lại ít có người lui đến. Hôm nay lại là sinh thần của Nguỵ Lương Khả, khỏi phải nói là còn vắng vẻ đến mức nào. Muội đã hiểu nên làm sao rồi chứ?" Nàng thở dài, nét mặt có chút buồn bả.

Nhìn thấy nàng u sầu, Linh Nhiên ngay lập tức hiểu ra nguyên do. Cảm thấy bất bình thay cho nương nương nhà mình: "Hoàng thượng cũng thật kì lạ, chỉ lo ở bên Nguỵ quý phi mà không đoái hoài gì đến nương nương. Đúng là mắt ngài ấy hư rồi mà! Ai cũng nhìn ra Nguỵ quý phi kia tâm cơ bừng bừng như vậy, ánh mắt thèm khát ngôi vị Hoàng hậu đến cỡ nào rồi, còn luôn mong muốn có được hài tử với Hoàng thượng. Thế nhưng ông trời có mắt. Tuy ả ta được sủng ái nhưng những thứ nương nương có được thì ả ta đến bây giờ vẫn chưa có. Cho nên nương nương, người cũng đừng buồn làm gì. Bên cạnh người còn có muội và tiểu hài tử cơ mà."

"Được rồi được rồi! Ta không buồn, muội nói nhiều thật ấy!" Những lời của Linh Nhiên làm nàng phì cười, quả nhiên có một tỳ nữ tâm phúc bên cạnh, những lúc như thế này cảm thấy rất an lòng: "Chúng ta đi thôi,

https://thuviensach.vn

tối nay chắc chỉ tầm hai tên đứng canh gác. Muội chỉ cần đánh chúng ngất xỉu là được."

"Muội hiểu rồi!"

Đôi chân nhỏ nhắn khẽ nhấc lên, từng bước từng bước tiến về phía trước, không có lấy nửa phần do dự. Nhìn về phía đại điện sáng đèn kia, nơi ấy có tồn tại một người mà nàng vừa hận vừa thương. Thật mâu thuẫn, nhưng cũng thật đáng thương.

Lãnh Diệc Thần, ta đi đây! Đời này ta và ngươi buông tay nhau, duyên tàn, tình dứt. Đời đời kiếp kiếp cũng không mong gặp lại nhau nữa.

Ngươi hãy sống thật hạnh phúc, và ta cũng sẽ không còn đau khổ nữa!

"Giáo chủ." Mộc từ trên cây đáp xuống, gã vẫn luôn đi theo bảo vệ chủ nhân của mình: "Thuộc hạ có chuyện gấp cần cấp báo!" Trong hơi thở nghe ra sự hồi hộp, dường như chuyện này rất quan trọng.

Chẳng hiểu tại sao đột nhiên tim hắn nhói lên một cái, Lãnh Diệc Thần biết tin tức mình sắp nghe đây sẽ là một tin động trời, có liên quan đến nàng. Cố giữ bình tình, hắn đáp: "Nói đi."

Mộc nắm chặt hai bàn tay: "Một khắc trước Hoàng hậu cùng một tỳ nữ tên Linh Nhiên đã trốn ra khỏi thành. Cả hai là đi theo cửa phía Nam mà thoát ra, tỳ nữ Linh Nhiên kia võ công cao cường, đã sớm đánh ngất lính canh cổng. Lại bị thuộc hạ của Thiên Sát giáo phái phát hiện, toan giữ Hoàng hậu lại thì bị tỳ nữ kia đánh bại. Bây giờ Hoàng hậu cùng tiểu Thái tử..." Gã ngập ngừng không dám nói, cũng không dám ngước đầu lên nhìn Lãnh Diệc Thần. Vì gã biết, bây giờ giáo chủ đang rất tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là đau lòng.

Lãnh Diệc Thần cảm thấy hô hấp của mình như bị đình trệ. Tim đau như có ai bóp nát, lòng quặn thắt từng cơn liên hồi. Tất cả đều đến quá dồn

https://thuviensach.vn

dập, khiến hắn không tài nào thở nổi. Tại sao, tại sao nàng lại rời đi? Hắn biết mình đã tổn thương nàng, nhưng tại sao lại rời đi? Nàng có biết ngoài kia đầy rẫy nhũng nguy hiểm, tại sao không an phận ở lại nơi đây, chẳng phải hắn đã sắp xếp cho nàng một cuộc sống an nhàn đến cuối đời đó sao? Thế thì tại sao nàng lại bỏ đi? Hi nhi, Hi nhi... Tại sao nàng lại nhẫn tâm bỏ lại ta mà rời đi, còn mang theo cả trái tim của ta nữa, nàng có biết mình ác độc lắm không?

Không được, bằng mọi giá ta nhất định phải tìm ra nàng! Lần này tìm lại được, ta sẽ dùng mọi cách để giữ nàng lại bên mình. Chặt đứt hai chân nàng, giam cầm nàng mãi mãi ở chốn thâm cung này. Khoá chặt nàng trong trái tim ta.

Mạnh bạo nắm lấy vai Mộc, hắn lay: "Bây giờ nàng ở đâu? Ngươi nói nàng làm sao? Mau nói, mau nói!" Cầu trời cho nàng đừng xảy ra chuyện.

Nén lại cơn đau từ bả vai truyện đến, Mộc đáp: "Thưa... Hoàng hậu cùng tiểu Thái tử đã mất tích rồi ạ. Thuộc hạ vô năng nên đã để mất dấu họ. Bây giờ thuộc hạ cũng không biết Hoàng hậu đang ở đâu nữa."

Dứt lời, gã liền cảm thấy bàn tay đang nắm chặt vai gã bỗng nhiên run run. Lãnh Diệc Thần lảo đảo như muốn ngã khuỵu. Rồi bỗng dưng hắn đứng thẳng người lên, ánh mắt trống rỗng như người vô hồn.

Nàng bỏ hắn đi thật rồi, cuối cùng vẫn quyết định rời đi sao? Hơn nữa còn là dùng phương pháp rời đi tuyệt tình như vậy. Không hề để lại cho hắn một chút manh mối nào về nàng.

Quá đáng lắm, Hi nhi, nàng quá đáng lắm!

Nhưng nàng yên tâm, trẫm nhất định sẽ tìm ra nàng.

"Nàng đi về hướng nào?"

https://thuviensach.vn

Mộc ngơ ngác nhìn Lãnh Diệc Thần, sau đó thành tâm đáp: "Thưa, Hoàng hậu vừa rời đi không lâu, thuộc hạ nghĩ rằng người vẫn chưa ra khỏi thành đâu."

"Tốt, tốt lắm!" Hắn cười, một nụ cười vô cùng khó đoán. Nét mặt đột nhiên lạnh hẳn đi, hoàn toàn không nhận ra một chút cảm xúc nào: "Đóng cổng thành lại, không được để bất cứ ai xuất thành cũng như nhập thành."

Mộc cảm thấy khiếp sợ bởi giáo chủ bây giờ. Dường như ngài ấy đã quá tức giận rồi, đến nỗi không kiềm chế được nữa mà muốn bùng phát. E là kì này nếu Hoàng hậu nương nương bị bắt lại thì sẽ khổ đây.

"Vâng, thuộc hạ tuân chỉ!"

"Chuẩn bị mã, trẫm muốn đích thân đi bắt Hoàng hậu của trẫm về."

Hi nhi, nàng chờ đó! Không có sự cho phép của ta, nàng mãi mãi vẫn chỉ có thể ở bên ta mà thôi.

"Nương nương, Tuyết Ngân phi nhanh thật!"

"Đương nhiên rồi, mã do ta chọn sao có thể giống những con khác được!" Vuốt lông bờm của Tuyết Ngân, nàng cảm thấy vô cùng thoả mãn. Hoá ra lúc trước Linh Nhiên đã giúp nàng chăm sóc tốt cho Tuyết Ngân, còn bí mật đưa nó vào đội ngũ ngựa chiến của hoàng cung. Cho nên nàng mới có thể dễ dàng gặp lại được nó như vậy.

Như cảm nhận được tâm trạng của Phượng Dạ Hi, Tuyết Ngân vui vẻ hí lên một tiếng thật dài để biểu lộ cảm xúc.

Nàng phì cười, lại tiếp tục vuốt chiếc bờm mượt mà của nó. Lặng lẽ nhìn mây đen che kín trăng trên trời. Nàng và Linh Nhiên mỗi người một ngựa, phi mãi phi mãi về phía cổng thành. Nhưng trong đêm tối như thế

https://thuviensach.vn

này, mọi giác quan dường như trở nên thật nhạy cảm. Nàng có thể cảm nhận được điều gì đó bất thường ở đây.

Đáy mắt đen lại, che đi tất cả mọi cảm xúc, nàng lạnh lùng nói: "Chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ. Hắn đã biết chuyện ta bỏ trốn rồi!"

"Không thể nào!" Linh Nhiên hét lớn, giữa đường hoang vắng lại càng khiến thanh âm thêm vang vọng: "Chẳng phải hôm nay là sinh thần của Nguỵ quý phi sao? Tên đó sao có thể rời đi nhanh như vậy... A, muội xin lỗi!"

"Không sao!" Nàng lắc đầu: "Dù sao mọi chuyện cũng không liên quan đến ta nữa. Chỉ cần bước qua khỏi chiếc cổng to lớn kia thì ta sẽ trở thành người tự do."

Màng nhĩ bỗng nhiên rung lên một cái. Nàng rùng mình, cảm giác không ổn. Tiếng vó ngựa đang đến rất gần rồi. Không thể nào, hắn có thể đuổi đến nhanh như vậy ư?

"Linh Nhiên, đi mau, chúng ta phải đi mau!" Thúc một cái vào mông Tuyết Ngân, nó hí lên một cái, phóng thật nhanh về phía trước.

"Nương nương, có chuyện gì..."

"Hắn đến rồi... Đến rất gần rồi..."

Giọng nói nàng tràn ngập vẻ run sợ, thanh âm cũng không tự chủ mà run run.

"Hoàng thượng có lệnh đóng cổng thành. Mau đóng cổng thành..."

Sắc mặt nàng tái nhợt, tay đang cầm dây cương cũng cứng lại. Tiếng vó ngựa đã ở sát phía sau, hùng dũng mà uy nghiêm, dồn dập mà vội vã... Chính là hắn!

https://thuviensach.vn

Không dám ngoảnh đầu lại, nàng vẫn phi ngựa đi thẳng một mạch.

"Hi nhi, mau quay lại cho ta."

Nàng vẫn không quay đầu lại. Nhưng bóng lưng run run kia đã tiết lộ cho hắn biết được rằng... Nàng đang run sợ.

Hừ lạnh một tiếng, hắn quất roi thật mạnh vào mông chiến mã của mình. Chiến mã hí dài, tăng tốc chạy vụt lên. Đây là chiến mã của hắn, con ngựa chạy nhanh nhất Nam Nhạc quốc, chỉ cần là nó thì phi trăm dặm cũng không thành vấn đề.

"Đừng cố chạy nữa, ta sẽ chỉ cho là lần này nàng mang thai nên thay đổi tính khí mà không chấp nhất. Quay lại, nếu không đừng trách ta không hạ thủ lưu tình."

Cổng thành đang ở trước mắt, thế nhưng lại đóng chặt. Người mà nàng sợ hãi phải đối mặt nhất lại đang ở phía sau, từng bước từng bước cưỡi ngựa tiến lên muốn bắt nàng về, đem nàng nhốt trong chiếc lồng son ngột ngạt đó.

Không, nàng không muốn! Tuyệt đối không bao giờ muốn sẽ có một ngày phải trở lại nơi tù túng đó nữa.

Võ công đã mất nhưng khinh công vẫn còn. Tường thành lại không quá cao, có thể nhảy lên được.

Trao cho Linh Nhiên một ánh mắt ngầm, muội ấy liền hiểu ý, cũng nháy mắt lại với nàng.

Phía bên ngoài cổng thành có một vực thẳm cách đó không xa, nằm ở một khu hoàn toàn cách biệt, hoang vắng vô cùng, địa hình hiểm trở, vực sâu ngàn trượng, tên là Sát Tình, chính vì địa hình thế này nên ít có ai dám ngang nhiên tấn công vào kinh thành, còn cả người dân cũng phải đi đứng

https://thuviensach.vn

rất cẩn thận mới tránh không bị rơi xuống vực, mà con vực đó chính là cấm vực của tất cả mọi người. Nghĩ đến đây, ánh mắt Phượng Dạ Hi như tối lại. Nàng đang có một ý nghĩ rất táo bạo.

"Lãnh Diệc Thần, còn lâu ta mới trở về với ngươi!"

"Nàng dám..."

"Sao ta không dám cơ chứ?"

Dứt lời, mũi chân điểm một cái, dùng lưng của Tuyết Ngân làm bàn đạp, nàng phóng lên cao, phi qua khỏi cổng thành.

"Chết tiệt!" Ánh mắt hắn tràn ngập lửa giận cùng lo âu, hét lớn: "Đừng tưởng như vậy là nàng có thể trốn thoát khỏi ta."

Dứt lời, Lãnh Diệc Thần dùng khinh công tuyệt đỉnh của mình phóng ra ngoài thành. Tức tốc tìm kiếm bóng dáng của ái thê.

Trong không khí vẫn còn vương vấn mùi của nàng, chỉ là bóng dáng thì lại không thấy đâu. Chết tiệt, hắn lại để mất dấu nàng một lần nữa.

Khoan đã, để đi khỏi nơi đây thì chỉ có một đường duy nhất là phải... Đi vòng qua vực Sát Tình.

Lãnh Diệc Thần đột nhiên có một loại dự cảm không lành. Nhớ lại lời lần trước nàng nói trên pháp trường, toàn thân hắn đột nhiên ớn lạnh.

"Lãnh Diệc Thần, ta tự hỏi nếu ta chết đi thì sẽ như thế nào nhỉ... Thử xem nào!"

Chẳng lẽ tất cả mọi thứ đều là kế hoạch của nàng, chẳng lẽ nàng làm nhiều chuyện như vậy chỉ để dùng cái chết mà rời xa hắn ư?

Hắn đã tổn thương nàng nhiều đến thế sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng dù có như vậy thì hắn vẫn không cho phép nàng có chuyện. Nhất định nàng phải an toàn!

Bước chân không tự chủ được càng lúc càng nhanh. Vì nếu không nhanh sẽ không kịp mất.

Kia rồi, vực thẳm ở phía trước. Và cả nàng nữa.

"Hi nhi! Ta không cho phép nàng nhảy xuống, có nghe không?"

Hắn vừa đến nơi, đội quân tinh nhuệ triều đình rất nhanh cũng đã đến, bao vây xung quanh, khiến Phượng Dạ Hi không thể thoát ra được.

Vốn dĩ lúc nãy nàng chỉ nói vài câu bâng quơ với Linh Nhiên thì đột nhiên muội ấy giữ chặt nàng lại, còn nói cái gì mà nàng nghĩ quẩn. Không có đâu, nàng cảm thấy bên dưới cũng không sâu lắm mà.

"Hi nhi mau đến đây! Nếu không ta sẽ..."

"Ngươi sẽ làm gì?" Nàng lẳng lặng nhìn hắn: "Lại muốn dùng cái chết của những người xung quanh để uy hiếp ta ư? Nghe cho rõ đây, chiêu này của ngươi xưa rồi!"

Sắc mặt của Lãnh Diệc Thần cũng rất lạnh lùng: "Nàng biết thì tốt! Đã vậy thì người đâu, mau bắt tỳ nữ Linh Nhiên đến đây, giết tại chỗ."

"Ta đã cho phép các ngươi động thủ sao?" Nàng hét lớn, chắn ở trước mặt Linh Nhiên: "Lệnh của Hoàng hậu mà các ngươi cũng dám cãi?"

Thấy đám binh sĩ như e sợ vội vàng đứng lại, nàng liền quay sang Linh Nhiên, nói: "Muội mau chạy trước đi. Lãnh Diệc Thần sẽ không dám làm gì ta, nhưng còn muội thì ta không chắc. Mạng sống của ta có thể được bảo đảm vì còn có hài tử, muội không cần lo đâu!"

https://thuviensach.vn

"Nương nương nói gì vậy chứ? Muội sống là người của nương nương, vậy thì dù có chết cũng phải trở thành ma của nương nương. Sống chết có nhau, muội sẽ không rời đi!"

"Ngu xuẩn!" Nàng tát Linh Nhiên một cái thật mạnh: "Đi mau cho ta!"

"Muội không đi!"

"Nếu muội còn không đi thì ta sẽ ngay lập tức nhảy xuống vực này."

"Trẫm còn chưa cho phép thì không ai được rời đi cả." Lãnh Diệc Thần hét lớn: "Hi nhi phải trở về với trẫm, còn tỳ nữ Linh Nhiên kia, ngươi cũng không cần sống ở đây làm gì nữa."

Hắn vừa dứt lời, Phượng Dạ Hi liền cảm thấy toàn thân lạnh run. Đã bao lần rồi, hết lần này đến lần khác hắn đều dùng sự sinh tử của những người thân thiết để đe doạ nàng, làm nàng tổn thương và đau lòng thật sâu. Hết tên ngốc cho đến ca ca rồi lại đến phụ thân, bây giờ là Linh Nhiên. Chỉ cần hắn thả nàng đi là được rồi chẳng phải sao? Không yêu thì còn giữ lại làm gì? Muốn nàng nhìn thấy hắn và nữ tử khác âu yếm sao? Không cần, thật sự không cần. Sáng nay lúc thấy hắn và Nguỵ Lương Khả ở cạnh nhau thì nàng đã quyết định rời đi chẳng phải sao? Mang theo trái tim chằng chịt vết thương mà rời đi. Vứt bỏ mọi thứ, chỉ giữ lại tiểu hài tử. Thế mà hắn vẫn muốn bắt cái thân tàn này về... Là để làm gì?

Nhân lúc nàng vẫn còn suy nghĩ, quân binh liền theo lệnh Lãnh Diệc Thần tiến lên muốn bắt giữ Linh Nhiên. Cũng may võ công của muội ấy cao cường nên có thể tránh thoát được mấy chiêu. Chỉ là, quân địch đông kiến mà Linh Nhiên lại chỉ có một mình, chuyện sức tàn lực kiệt chỉ là sớm muộn mà thôi.

Như nàng dự đoán, Linh Nhiên đã sớm bị đẩy lùi, vết thương phủ kín khắp người, máu chảy nhỏ giọt rơi xuống đất, trộn lẫn với mồ hôi, đau rát

https://thuviensach.vn

vô cùng khiến Linh Nhiên không tự chủ được nghiến răng. Muội ấy vừa chống trả với quân lính, vừa nói với Phượng Dạ Hi.

"Nương nương, người mau mau rời đi. Hảo hảo sinh tiểu hài tử, nơi này cứ để muội lo. Muội nguyện chết vì người!"

"Không bao giờ ta để chuyện đó xảy ra!" Dứt lời, nàng chạy đến chắn phía trước Linh Nhiên. Đao kiếm đẫm mùi máu tanh đột nhiên dừng lại hẳn, cả hai phe đều đứng im bất động.

Sắc mặt Lãnh Diệc Thần tái nhợt, nhìn đao gươm khắp nơi đều chỉa vào người nàng. Nếu như lúc này binh sĩ dừng lại chậm hơn một chút vậy thì chẳng phải... Hắn thật không dám nghĩ tới.

"Nàng làm cái gì vậy? Có biết lao ra trước mũi gươm là nguy hiểm đến mức nào không?"

"Thả muội ấy đi!"

Lãnh Diệc Thần ngây đơ ra, chẳng lẽ nàng làm những chuyện đó chỉ là để hắn thả Linh Nhiên?

"Ngu xuẩn! Vì một tỳ nữ mà mạo hiểm tính mạng của mình có đáng không?"

"Thả muội ấy ra!"

"Không bao giờ!"

Gương mặt xinh đẹp từ từ ngẩng lên, đôi mắt vô hồn hoàn toàn không chứa đựng cảm xúc, nàng nhìn thẳng vào hắn khiến hắn hoảng hồn. Cảm giác đau lòng dâng lên từng cơn đau đớn, bây giờ hắn chỉ muốn tiến đến ôm nàng vào lòng, che đi đôi mắt vô hồn khiến trái tim hắn loạn nhịp kia. Hảo hảo yêu thương sủng ái nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn chưa kịp phản ứng thì nàng đã cướp mất lời.

"Lãnh Diệc Thần, ngươi có biết không? Năm lần bảy lượt, từng người thân mà ta yêu dấu nhất đều bị ngươi sát hại, khiến họ người thì bỏ mạng nơi chiến trường, người thì buộc phải từ bỏ tất cả rời đi với hai bàn tay trắng, người cuối cùng thì lại bị chính ta ngươi giết trên pháp trường. Đó cũng là ba người ta yêu thương nhất. Ngươi hại ta mất đi thân phận, mất đi ngươi thân. Cho đến bây giờ ta cũng chỉ còn lại Linh Nhiên là tỳ nữ tâm phúc và hài tử còn chưa ra đời. Ngươi chẳng nhẽ lại muốn bức tử họ luôn sao?" Nàng quỳ xuống, ánh mắt chung quy vẫn không rời khỏi Lãnh Diệc Thần: "Bây giờ tại đây, ta vứt bỏ tự tôn cuối cùng. Chỉ muốn xin ngươi buông tha ta, buông tha Linh Nhiên, để chúng ta rời đi."

Nhìn nàng quỳ dưới chân mình như vậy hắn không đành lòng. Tâm đau như cắt. Thế nhưng vì nàng, vì tương lai của cả hai, hắn không thể buông tha dễ dàng như vậy được.

"Hi nhi, nàng là thê tử của ta. Mà thê tử thì không cần phải quỳ trước mắt trượng phu, nàng hiểu ý ta không? Mau đứng lên."

Thế nhưng Phượng Dạ Hi vẫn ngoan cố quỳ một chỗ, ánh mắt khoá chặt Lãnh Diệc Thần.

"Ta sẽ không buông tha cho nàng!" Hắn lạnh lùng nói: "Còn về phần tỳ nữ Linh Nhiên kia, ta có thể để cho nó một con đường sống. Nhưng từ nay về sau sẽ không được phép tiếp cận nàng nữa."

Ý của hắn rõ ràng như vậy, cho dù là một tên ngốc thì nghe cũng hiểu được. Lãnh Diệc Thần sắp hết kiên nhẫn rồi, hắn muốn nàng trở về hoàng cung. Cho dù có phải giết chết hết tất cả mọi người ở đây hắn vẫn phải bắt nàng về cho bằng được.

Nghe Lãnh Diệc Thần nói như vậy, Linh Nhiên tức giận, toan mở miệng thì liền bị Phượng Dạ Hi ngăn lại. Nàng từ nền đất lạnh đứng lên,

https://thuviensach.vn

phủi đi cát bụi dính trên váy áo. Bóng lưng thẳng tắp, mà lúc này trăng tròn đã lộ diện khỏi những đám mây, ánh trăng mờ ảo càng tôn lên sự xinh đẹp và tuyệt tình của nàng.

Phượng Dạ Hi cầm lấy tay Linh Nhiên, nàng tháo chiếc nhẫn đeo trên ngón tay ra trao cho muội ấy.

"Linh Nhiên, ta muốn muội rời đi ngay bây giờ. Đây là chiếc nhẫn gia bảo của ta, nó rất quan trọng, hãy thay ta bảo hộ nó." Nàng đeo vào ngón tay của Linh Nhiên: "Chờ đến ngày gặp lại thì đưa nó cho ta."

"Muội sẽ không..."

"Đây là mệnh lệnh!" Ánh mắt nàng quyết tâm vô cùng, nhìn chằm chằm vào Linh Nhiên khiến muội ấy bất giác cứng đờ người: "Muội phải thoát khỏi nơi này an toàn."

Thanh âm tràn đầy sự lạnh lùng cùng quyết đoán, đây là khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ. Lời một khi đã nói ra thì sẽ có tính thuyết phục rất cao, khiến người khác không thể không nghe theo.

"Đi đi! Bảo hộ Tuyết Ngân giúp ta."

Cầm chắc chiếc nhẫn trong tay, hốc mắt muội ấy đã sớm tràn đầy nước mắt. Ôm chằm lấy Phượng Dạ Hi, luyến tiếc rời xa.

"Muội biết rồi! Nhất định, muội nhất định sẽ bảo hộ tốt cho Tuyết Ngân. Chờ ngày đoàn tụ với nương nương." Linh Nhiên khóc rất nhiều, nước mắt rơi ướt đẫm cả gương mặt: "Nương nương nhất định phải sống tốt!"

"Ta còn chưa cho phép, ai dám rời đi?"

"Nếu ngươi dám ngăn cản muội ấy ta sẽ nhảy xuống vực."

https://thuviensach.vn

Đế hậu lại giằng co, khiến binh lính xung quanh hoàn toàn câm nín.

"Nhân lúc này rời đi mau!"

Linh Nhiên vừa nghe được hiệu lệnh liền tức tốc nhảy lên cành cao, dùng khinh công rời đi.

"Bắt ả ta lại!"

Phượng Dạ Hi lạnh lùng lùi lại một bước chân, sát nép bờ vực. Nhìn thấy cảnh này khiến Lãnh Diệc Thần trong nháy mắt tái mét cả mặt. Thanh âm run rẩy chính hắn cũng không nghe rõ.

"Nàng không được nhảy xuống!" Hắn quay sang nói với Mộc: "Để cho tỳ nữ kia rời đi."

"Vâng!"

"Hi nhi... Đến đây với ta, mọi chuyện đã kết thúc rồi, từ đây về sau ta sẽ hảo hảo yêu thương nàng. Mấy tháng nay ta lạnh lùng khiến nàng đau lòng lắm phải không? Xin nàng hãy cho ta cơ hội sửa sai, ta làm vậy với nàng là có nguyên do. Để ta giải thích được không?"

Thanh âm của hắn vô cùng khó nghe, cổ họng nghèn nghẹn, đau rát. Dường như vào lúc này hắn vô cùng sợ hãi, sợ sẽ phải mất đi nàng. Sợ đến nỗi tất cả lục phủ ngũ tạng đều đau như có ai giằng xé. Đặc biệt là trái tim, đau đến rỉ máu. Đây là lần đầu tiên hắn cầu xin một người, mà người nay vô cùng quan trọng đối với hắn. Đời này kiếp này, người mà hắn yêu cũng chỉ có mỗi một mình nàng. Muốn trao cho nàng tất cả yêu thương, kể cả mạng sống của hắn. Chỉ cần nàng mãi mãi bình an...

"Đừng nhảy xuống, xin nàng!"

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Phượng Dạ Hi chỉ cười, nàng xoay người lại, để Lãnh Diệc Thần nhìn thấy nụ cười thanh thản trên môi mình.

Hắn hoảng hồn, nụ cười đó của nàng không vướn chút bụi trần. Cứ như của một người không thuộc về thế giới này. Nhẹ nhàng quá, nhưng nó lại như một chiếc roi dài và chắc, quất hắn thật đau. Chẳng lẽ mọi chuyện không thể vãn hồi được sao?

"Ngươi có thể gọi ta một tiếng nương tử được không?"

Lãnh Diệc Thần đơ người ra, như thế vẫn chưa hiểu nàng đang nói gì.

"Ta biết mà, tình cảm của quân vương đâu thể chỉ dành cho một mình ta!" Dường như chính nàng cũng không thể ngờ được rằng mình có thể nói một cách thanh thản như thế. Nhìn xuống vực sâu không đáy, nàng lại cười: "Lãnh Diệc Thần này, ngươi biết dưới đây có cái gì không?"

Hắn vẫn không thể cất lên lời.

"Là tên ngốc, ta thấy chàng đang cười với ta. Ở dưới đáy vực, chàng đang chờ ta ở dưới đó. Còn gọi ta là nương tử!"

"Ngươi có biết bây giờ ta muốn làm gì không?"

Lãnh Diệc Thần hoảng sợ, gương mặt đã vặn vẹo không biết thành cái dạng gì rồi. Hắn tức tốc phi xuống ngựa. Cố níu lấy tà áo của nàng. Nhưng vẫn là... Không kịp...

"Ta muốn đi gặp tên ngốc."

Thân mình nhẹ như loài chim phượng hoàng, nhẹ nhàng rơi xuống đáy vực sâu thăm thẳm, không luyến tiếc, cũng chẳng than oán, chỉ muốn vứt bỏ đi tất cả để đến với phu quân của mình. Nụ cười chung quy vẫn nở trên môi, như thể đây là thứ cuối cùng nàng để lại cho Lãnh Diệc Thần.

https://thuviensach.vn

"Con à, chúng ta cùng đi gặp phụ thân con nhé!"

Một năm đã qua kể từ lúc đến đây, biết bao nhiêu sống gió trải qua, cuối cùng nàng cũng nhìn rõ lòng mình. Đối với tên ngốc là yêu thích, nhưng chung quy... đối với tên lạnh lùng kia nàng vẫn không biết thứ tình cảm dành cho hắn là gì.

Nhưng có nghĩ nữa cũng đâu thể thay đổi được gì. Nàng cảm nhận được dòng nước ấm nóng rơi trên mặt mình. Đây là nước mắt của Lãnh Diệc Thần chăng? Hắn đang khóc vì nàng đó sao? Tất cả đều quá nhạt nhoà khiến nàng không nhìn thấy được gì cả. Chỉ lờ mờ thấy hắn muốn nhảy xuống cùng với nàng, thế nhưng lại bị Mộc ngăn lại. Tình cảnh này khiến nàng đột nhiên rất muốn cười. Nhưng dù cố gắng thế nào đi nữa thì nụ cười vẫn không thể vụt ra được.

"Đời này ta và ngươi buông tay nhau, duyên tàn, tình dứt. Đời đời kiếp kiếp cũng không mong gặp lại nhau nữa."

Hắn khóc vì nàng sao? Thật tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể khiến cho hắn đau lòng. Coi như là để trả thù cho những chuyện hắn làm với từ trước đến giờ đi.

"Hi nhi, nàng đừng nghĩ cứ nhảy xuống đó là sẽ thoát khỏi ta! Nhất định ta sẽ tìm được nàng, chúng ta phải cùng nhau trầm luân, vạn kiếp trầm luân."

Đúng là tên ngu ngốc mà!

Bây giờ nàng mới biết, hoá ra quân vương không phải bậc vô tình. Những giọt nước mắt của hắn chỉ dành cho người mà mình yêu thương nhất thôi!

Nàng buông thỏng thân mình để nó tự do rơi xuống. Con ơi, mẫu thân có lỗi vì đã kéo con cùng nhau tử. Thế nhưng không sao... Bây giờ một nhà

https://thuviensach.vn

chúng ta đã đoàn tụ rồi.

Dường như nàng nghe tiếng ai đó đang gọi mình. Nó thôi thúc nàng không thôi!

"Nương tử, vi phu ở đây chờ nàng, nhanh một chút đến đây!"

Tên ngốc của ta, cuối cùng chúng ta cũng được gặp lại nhau rồi...

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Nương Tử

Phượng Dạ Hi từ từ nhắm chặt hai mắt lại, chờ đợi thân mình rơi xuống, đón chịu cơn đau vô hạn. Nhưng không, nàng bị hẫng lại, một cỗ năng lực quái dị từ đâu xuất hiện rồi đột nhiên phát sáng. Hương thơm ngào ngạt vươn vấn nơi chóp mũi, bóng dáng xinh đẹp của một nữ nhân dần hiện ra.

"Bà là..."

Nhưng chưa kịp dứt câu, Phượng Dạ Hi bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, cảnh vật trước mắt mờ dần đi, trắng xoá một màu. Để rồi cuối cùng bao vây nàng chỉ là một màn đen kịt.

Phượng Mẫu nương nương dùng tiên lực nâng thân người của Phượng Dạ Hi lên, nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, nơi sâu nhất của đáy vực.

Bà thở dài: "Sự tình đi đến nước này quả nhiên nằm ngoài dự đoán của ta. Không ngờ rằng hận thù của con lại lớn đến mức như vậy!"

Bà vừa lời liền hoá thành một luồng khí, chui vào trong thần trí của Phượng Dạ Hi. Nơi chứa đựng linh hồn và suy nghĩ thật lòng của nàng.

Bóng hình co ro ngồi giữa bóng đêm, đầu gục xuống đầu gối, cuộn mình lại, hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má trắng nõn. Cảm giác được có người đang đến gần, chiếc đầu từ từ ngẩng lên, nhìn chằm chằm vào

https://thuviensach.vn

người trước mặt. Trên người bà ấy toát ra khí thế của tiên nhân, thoát tục, không vướn bụi trần, dung nhan mỹ lệ đến không chân thực.

"Bà là ai?"

Phượng Mẫu nương nương tiến đến, bà như lướt trên không, chân cách mặt đất một khoảng.

"Ta là mẫu thân của con."

Nữ nhân mặt đối mặt với bà, ánh mắt mang vẻ đâm chiêu: "Đùa sao? Ta là cô nhi, đến cha mẹ mình là ai cũng không biết. Đột nhiên bà nhảy ra nhận là mẹ của ta, làm sao để tin bà?"

Phượng Mẫu nương nương thở dài, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Phượng Dạ Hi: "Ta là Phượng Mẫu nương nương, Thiên đế còn phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ. Vốn tưởng rằng đời này ta sẽ cô độc một mình, nhưng vạn vật sinh ra đều có duyên số. Trong một lần bị thương, máu của ta đã chảy xuống trần gian, tuy kịp thời ngăn cản nhưng cũng đã chảy đến bốn giọt. Mà cũng chính lúc đó có bốn sinh linh chào đời đã kịp hấp thu những giọt máu mà ta làm rơi. Chính là con và ba người bạn thân của con. Máu của ta là loại máu phượng hoàng cao quý, biết bao kẻ thèm muốn, có một loại sức mạnh kì lạ. Cũng chính bởi vậy nên nó đã thay đổi vận mệnh của con, đưa con đến với cái thời đại này và tìm được một nửa của mình. Cho nên theo lý mà nói, ta chính là mẫu thân của con."

"Vậy sao?" Ánh mắt nàng nhìn vào hư không, đáy mắt là một mảnh mông lung, vô hồn: "Đưa ta đến đây để tìm được một nửa của mình? Một nửa của ta..."

"Ta nghĩ con cũng đã biết hắn là ai!" Lời của Phượng Mẫu nương nương tràn đầy ý khẳng định.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi khó khăn gật đầu, cũng không biểu lộ cảm xúc gì: "Con biết, là Lãnh Diệc Thần." Sau vô số chuyện xảy ra, từ khi xuyên đến đây nàng chỉ yêu duy nhất Lãnh Diệc Thần, và cũng chỉ hận mỗi một mình hắn. Rõ ràng đến như vậy, đến kẻ ngốc còn nhìn thấy được cơ mà.

"Vậy con nghĩ sao? Vẫn muốn tiếp tục?"

Nàng im lặng hồi lâu, xong lại lắc đầu: "Từ khi con quyết định kết thúc sinh mạng của mình thì cũng đã không còn ý nghĩ quay lại nữa!"

"Thế nhưng con không chết!" Bà dõng dạc nói: "Còn nhi tử của con và hắn thì sao? Chẳng lẽ con định để cháu của ta không có phụ thân?"

Không chết? Vậy thì có nghĩa là bà ấy đã cứu hai mẹ con nàng. Cũng tốt, dù sao nàng cũng muốn bắt đầu lại từ đầu.

Bụng nàng đã hơi lớn, lâu lâu vẫn có thể cảm thấy được hài tử đang đạp. Mạnh khoẻ như vậy, lớn lên chắc hẳn rất năng động. Nhưng tiếc thay... Chính nàng đã chia cắt nó với phụ thân mình. Biến nó thành một hài tử không cha.

Nhưng mà... Không có hắn thì sao chứ? Nàng vẫn có thể nuôi được con của mình.

Nhìn thấy thần sắc của nàng, Phượng Mẫu nương nương âm thầm thở dài. Bà đã tường tận suy nghĩ của nàng rồi.

"Con muốn quên tất cả! Người làm được mà phải không?"

Vốn dĩ đã sớm đoán được, chịu nhiều đau thương như thế, muốn quên đi cũng không có gì là lạ. Chỉ là...

"Tất cả thật sao?"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi mím môi, hai bàn tay nắm chặt, ngồi thẳng người dậy, nàng nhìn bà với vẻ quyết tâm: "Không, hãy để cho con nhớ được rằng mình vẫn còn một hài tử. Cả đời cũng chỉ nguyện yêu thương chăm sóc một mình hài tử đó."

Bà nhìn nàng, trong giọng nói cũng không có quá nhiều cảm xúc. Nhưng chắc chắn: "Con chắc chứ?"

"Chắc chắn! Xin người hãy giúp con."

"Được, ta giúp con! Từ bây giờ, con sẽ không còn nhớ gì đến những chuyện đã xảy ra trước đây, kể cả lúc ở hiện đại, cuộc đời con sẽ bước sang một trang mới. Không còn ai tên là Lãnh Diệc Thần nữa cả. Cũng không còn hậu cung tranh đấu. Từ giờ, sẽ chỉ có con và hài tử của mình." Thanh âm trong không gian vắng lặng nặng nề đánh vào tâm trí của Phượng Dạ Hi, nàng cũng không biết bây giờ trong lòng mình đang mang loại cảm xúc gì cả. Nhưng còn chưa kịp bàng hoàng thì giọng nói của Phượng Mẫu nương nương lại tiếp tục vang lên: "Còn nữa, ta ban cho cháu của ta một cái tên, Phượng Đằng Quân."

Dứt lời, thân ảnh tựa như hư như ảo, hoá thành một làn khói mỏng manh như sợi chỉ đỏ, biến mất không để lại dấu vết gì.

Mộng cảnh... Đã biến mất!

Dưới chân núi, một nữ nhân đầu tóc hơi rối, y phục nhàu nát, bám khá nhiều bụi bẩn. Thân ảnh nữ nhân đó nằm gọn trong một góc bờ vực. Mặt trời vừa nhô lên, ánh nắng sáng chói chiếu rọi khắp mọi nơi. Duy chỉ có vực sâu thẳm là nhận được rất ít ánh nắng. Nữ nhân nằm trong gốc tối, hơi thở đều đặn, tay chân hơi hơi trầy xước một chút, dung nhan vô cùng xinh đẹp mỹ miều.

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, xa xa tít đằng kia có vô số binh lính như đang truy lùng một ai đó. Nhưng họ không thể biết được rằng,

https://thuviensach.vn

người mà họ đang ngày đêm tìm kiếm lại ở rất gần như vậy.

Bỗng nhiên, một cành cây gãy rạp toan rơi xuống, thân ảnh ai đó như loé lên. Rất nhanh ôm lấy nữ nhân kia vào lòng.

"Tại sao nàng lại ở đây?"

Phong Hồn cẩn thận lau từng vết bẩn trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Liếc nhìn đám binh lính Nam Nhạc đằng kia, còn có cả tên Lãnh Diệc Thần nữa. Rồi lại nhìn đến thân ảnh nhỏ xinh đang nằm trong lòng mình. Y như hiểu ra tất cả mọi chuyện.

"Hoá ra là vậy! Hắn đã làm nàng đau khổ đến như vậy sao? Yên tâm, từ bây giờ ta sẽ che chở, cho nàng một mái ấm tốt nhất."

Dứt lời, thân ảnh vụt một cái biến mất, mang theo nữ nhân kia.

Lãnh Diệc Thần như có linh cảm nhìn qua một cái. Nhưng chung quy là vẫn không thấy gì.

Hắn thở dài, tiếp tục ra lệnh cho quân lính tìm kiếm nàng. Ba ngày không ngủ, gương mặt hắn bây giờ hốc hác, tái nhợt vô cùng đáng sợ. Râu dưới cằm mọc đầy cả lên. Thân thể như gầy đi một vòng. Nước mắt vẫn chưa khô, đọng lại trên hai gò má hắn.

Hi nhi, nàng đừng trốn nữa, mau xuất hiện đi. Ta biết sai rồi! Xin nàng... xin nàng hãy tha thứ cho ta!

"Giáo chủ, đã mười ngày trôi qua rồi! Hoàng hậu nương nương hoặc đã được ai đó cứu thoát, hoặc giả... người đã về trời rồi cũng nên."

"Ngươi nói láo!" Lãnh Diệc Thần vươn tay, đập đổ hết tất cả đồ đạc trên bàn: "Nàng còn sống, ta có thể cảm nhận được, nàng còn sống!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng thưa giáo chủ... Đã hơn mười ngày rồi nhưng vẫn không thấy tin tức của Hoàng hậu. Quân binh cũng đã kiệt sức rồi!"

"Tìm, tiếp tục tìm cho ta! Nhất định phải tìm ra nàng. Tìm không ra thì các ngươi cũng phải chịu chết cùng nàng."

Mộc mấp máp môi, thất kinh trước thanh âm to lớn của Lãnh Diệc Thần, thật lâu cũng không dám ngẩng đầu lên: "Vâng, thuộc hạ rõ rồi!"

Đêm nay lại là một đêm không trăng. Một bóng hình cô đơn lẽ bóng khẽ khàng bước vào Lữ Hà cung, như đang sợ kinh động giấc ngủ của ai đó. Tiếc thay, từ ngày chủ nhân của nơi này đi mất thì nó vắng lặng vô cùng, đến một bóng người cũng không thấy, hoa cỏ cây lá đều đã héo tàn khô mục. Tất cả mọi người đều sợ đến đây, bây giờ gặp phải Lữ Hà cung ai cũng phải đi đường vòng. Vì đơn giản, nơi này giống như đã bị yểm bùa, những người ở đây điều phải chết.

Nhưng là hắn không tin, và nàng cũng vậy. Vốn dĩ lúc đầu an bài cho nàng ở đây là vì nơi này rất đẹp và yên tĩnh, hợp với tính cách của nàng. Hắn cũng rất vui vì nàng thích. Hơn nữa phong cảnh nơi đây cũng rất hữu tình, cây cỏ hoa lá mọc lên rất đẹp, hương thơm ngào ngạt. Và hắn đã đúng, nàng rất thích nơi này.

Thế nhưng bây giờ chủ nhân của nó đã không còn nữa. Vắng lặng đến đáng thương.

Lữ Hà cung ngày trước nhờ có nàng mà ấm áp vô cùng. Nay nàng đã rời đi, cái cung điện này lại trở về một mảnh yên tĩnh cùng lạnh lẽo. Không có lấy một hơi ấm.

Hắn vốn dĩ không nên dùng nàng làm con cờ mà lợi dụng. Hắn đã sai rồi, Lãnh Diệc Thần hắn rất yêu nàng, vô cùng yêu. Thế nhưng lại bị quyền lực cùng hận thù làm mờ mắt.

https://thuviensach.vn

Ngồi xuống chiếc giường mà nàng ngủ hằng đêm, hương thơm hoa hồng như vương vấn đâu đây. Hắn yêu chết cái mùi hương hoa trên cơ thể nàng. Thế nhưng bây giờ, mọi thứ đều nhạt nhoà và lạnh tanh. Khiến cho tim của hắn cũng bất giác run lên.

Mười ngày rồi, đã mười ngày trôi qua rồi. Mấy ngày đầu hắn như một con thú lao đầu vào tìm kiếm nàng, ở tại chân núi đó ba ngày ba đêm, không ăn không ngủ. Quân binh cũng đã sức tàn lực kiệt, thế nhưng nàng vẫn bặt vô âm tính. Sống phải thấy người chết phải thấy xác. Hắn vẫn chỉ nghĩ nàng đây là đang giận dỗi mình nên mới không chịu xuất đầu lộ diện mà thôi. Vì vậy nên vẫn tìm kiếm không ngừng. Thế nhưng cuối cùng, chung quy là vẫn vô vọng. Hắn mang buồn bã cùng thất vọng trở về hoàng cung, vùi đầu vào đống tấu chương cùng binh thư để quên đi hình bóng của nàng. Nhưng mỗi phút giây, mỗi khoảng khắc, tâm trí hắn đều hiện lên nụ cười xinh đẹp, thanh âm trong trẻo, dáng hình khuynh mạo của nàng. Kể cả ánh mắt hận thù... Tất cả đều xoay vòng trong trí óc hắn, đau đến tận tâm can, quặn thắt tận đáy lòng. Đêm đêm, hắn đều mơ về những kí ức tươi đẹp trước đây của cả hai, hạnh phúc đến mức không muốn tỉnh lại. Nhưng chính những giây phút đó, câu nói cùng hình ảnh cuối cùng của nàng bên bờ vực ấy lại hiện lên. Khiến hắn choàng tỉnh sau cơn u mê tăm tối, sau đó là cả một đêm dài thao thức, hoàn toàn không thể đi vào giấc mộng được nữa.

Tình trạng như thế đã diễn ra tận mười ngày. Hắn nhớ nàng, nhớ đến tận tâm can, tận đáy lòng. Hôm đó bên bờ vực, nhìn thấy nàng nhảy xuống hắn như bị đình trệ hơi thở, chỉ muốn lao xuống cùng với nàng. Ái thê của hắn đã bị phế hết võ công, cả người yếu ớt lại cộng thêm dưới chân núi là một hồ nước lạnh băng giá, nàng chắc chắn sẽ không chịu được. Mộc cùng vô số binh lính chạy lên ngăn hắn lại, bọn họ nói có thể nàng vẫn còn sống. Còn hắn thì không được phép chết, bởi vì quốc gia đâu thể một ngày không có vua.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn đâu còn màng đến điều gì nữa, chỉ mong một lòng hoá giải được hận thù trong nàng. Cùng nàng sống đến đầu bạc răng long.

Cảm giác lành lạnh trên tay truyền đến. Hắn giơ cánh tay phải lên nhìn, đập vào mắt là một chiếc vòng màu đỏ. Một đoạn kí ức chợt ùa về.

Ngày hôm đó tên ngốc nhõng nhẽo, không chịu ăn cho nên nàng phải dụ hắn bằng cách bảo, nếu hắn ăn xong thì nàng sẽ cho hắn đi dạo chơi quanh kinh thành. Lúc ấy hắn vẫn chưa xuất hiện nhiều, thế nhưng qua đôi mắt của tên ngốc, hắn vẫn thấy được tất cả mọi chuyện đang diễn ra. Bọn họ nắm tay nhau, đến tửu lâu sau đó lại đi khắp nơi, chỗ nào náo nhiệt là có bọn họ. Trên gương mặt nàng vẫn luôn là nụ cười cưng chiều cùng yêu thương vô hạn, hoàn toàn không tồn tại một chút hận thù nào cả.

Nghĩ đến đây Lãnh Diệc Thần lại cảm thấy tủi thân. Đối với tên ngốc nàng hoàn toàn là quan tâm chăm sóc cùng yêu thương. Còn đối với hắn chỉ có hận thù và chán ghét!

Thế nhưng trớ trêu thay, hắn lại yêu nàng từ bao giờ. Yêu nụ cười xinh đẹp thanh thoát, yêu dáng vẻ mỹ miều không chút son phấn, yêu thanh âm ngọt ngào dễ mến... Nhưng hắn vẫn yêu hơi ấm và mùi hương của nàng nhất, chỉ cần cảm nhận được hai thứ đó là hắn sẽ hạnh phúc mỉm cười cả ngày.

Tất cả những thứ đó giờ đây chỉ còn là hư ảo mà thôi. Nàng rời đi rồi, chỉ để lại cho hắn mỗi một chiếc vòng này.

Đưa tay chạm vào chiếc vòng, cảm giác lành lạnh truyền đến khiến hắn bất giác run lên. Lời nói của bà lão tặng đôi vòng này lại hiện hữu trong đầu hắn. Nặng nề đánh vào tâm trí và trái tim sâu thẳm.

"Trừ phi một trong hai người chết, hoặc cả hai cùng chết, hay trong trường hợp người này phản bội người kia, nếu không vòng sẽ không bao giờ tháo ra được. Nhưng ta nghĩ, trường hợp thứ ba sẽ không bao giờ xảy

https://thuviensach.vn

ra, vì vòng phu thê sẽ chỉ chọn những cặp đôi mà nó cho là có thể sống cùng nhau đến chết."

Chiếc vòng vẫn đeo chặt trên tay của hắn và không thể tháo ra được. Có nghĩa là ba trường hợp trên vẫn không xảy ra. Vậy nàng... Vẫn còn sống!

Nàng vẫn còn sống, vẫn còn sống! Ý nghĩ này làm cho hắn sung sướng phát điên. Nàng chỉ đang giận dỗi cùng chán ghét hắn mà thôi. Một ngày nào đó sau khi nguôi giận rồi nàng sẽ trở về. Đúng, nhất định là như vậy. Hơn nữa nàng còn đang mang thai hài tử của bọn họ, nàng sẽ không để đứa bé sinh ra mà không vó phụ thân chứ!

"Nương tử, chỉ cần nàng trở về, vi phu sẽ thực hiện ước muốn của nàng!"

Nương tử nương tử, hai tiếng này lúc trước hắn cứ ngỡ là sẽ không bao giờ phát ra được, vì hắn không muốn làm kẻ thay thế cho tên ngốc. Nhưng bây giờ lời đã thốt ra khỏi miệng, hoá ra lại dễ dàng như vậy. Cũng chính tại lúc này hắn đã biết vì sao nàng lại thích được nghe hai chữ 'nương tử'. Bởi vì đơn giản, nó rất dễ nghe và tình cảm.

"Nương tử, vi phu biết lỗi rồi, nàng trở về được không?"

Bỗng dưng Lãnh Diệc Thần thấy dưới chiếc gối nằm của nàng có một mảnh giấy nhô ra. Tim đập nhanh hơn bao giờ hết, hắn nhẹ nhàng giở chiếc gối lên... Là một bức thư.

Tay run run, hắn rất muốn biết những gì nàng viết ở trong này. Chắc là gửi cho hắn đi.

Bức thư mở ra, dòng chữ nắn nót của nàng hiện lên, vô cùng tinh xảo, hương thơm hoa hồng vẫn còn đâu đây.

https://thuviensach.vn

"Khi ngươi đọc những dòng chữ này có lẽ ta đã không còn ở nơi này nữa. Nhưng như thế cũng tốt, chấm dứt mối tình này, cả hai bên đều có lợi. Ta biết ngươi không yêu ta, nhưng Lãnh Diệc Thần này, có một đoạn thời gian ta đã từng cảm thấy thích ngươi, vì ngươi rất đảm đang và biết chăm sóc cho ta. Thế nhưng theo thời gian, vô số chuyện đã xảy ra. Ngươi bị hận thù cùng quyền lực xâm chiếm mà bất chấp tất cả. Hại tên ngốc của ta bỏ mạng nơi chiến trường, gia quyến ly tán, nước nhà lầm than. Cũng từ lúc đó, phần tình cảm ta dành cho ngươi đã hoàn toàn biến mất. Giờ đây trong ta chỉ còn hận thù, ngươi cho ta quyền lực nhưng lại biến ta thành một khí hậu vô dụng bị người đời chán ghét, soi mói đủ điều. Nhưng ta không oán ngươi, cũng không biết tại sai nhưng ta không oán. Và rồi ta quyết định rời đi, buông bỏ tất cả mọi thứ, không mang theo bất cứ thứ gì liên quan đến ngươi cả, ngoại trừ hài tử của chúng ta. Xin ngươi hãy cho ta được quyền nuôi lớn và chăm sóc nó. Lãnh Diệc Thần, ta rời đi không mang theo đau thương, và ngươi cũng hãy như vậy, đừng oán đừng hận ta. Cả hai chúng ta đều sẽ sống thật tốt cho quãng đời còn lại, từ giờ sẽ không còn liên quan đến nhau nữa. Lãnh Diệc Thần, ta chúc ngươi hạnh phúc suốt cả phần đời còn lại của mình. Một cuộc đời không có sự tồn tại của ta.

Dạ Hi kính bút!"

Bức thư từ trên tay hắn rơi xuống đất, nhẹ nhàng và khẽ khàng, không gây nên bất cứ tiếng động nào. Nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt, thấm ướt cả bức thư.

"Nương tử nàng biết không? Vi phu rất yêu nàng, yêu nàng hơn tất cả mọi thứ!"

"Nương tử, nàng đừng hòng rời đi dễ dàng như thế. Sống phải thấy người chết phải thấy xác. Vi phu không tin rằng nàng đã chết như thế, hơn nữa đôi vòng phu thê vẫn không tách nhau ra chẳng phải sao? Nàng vẫn còn sống, ta chắc chắn, vì vậy nên cứ trốn kĩ đi, vi phu nhất định sẽ tìm

https://thuviensach.vn

được nàng! Và cả hài tử của chúng ta nữa, một nhà ba người, sống hạnh phúc bên nhau."

"Nương tử, cuộc đời của vi phu vốn không thể thiếu nàng được!"

Hoàng cung nháo nhào lên tìm Hoàng thượng đang mất tích. Nhưng không ai biết được lúc này, tại Lữ Hà cung hoang vắng, có một nam nhân mặc long bào, vừa khóc vừa kêu "nương tử".

Phiên ngoại nhỏ

(Đoạn này kể về lúc còn ở doanh trại, cái đêm mà Nguỵ Lương Khả đòi đến lều của Lãnh Diệc Thần ngủ).

Nữ nhân như một con rắn không xương, quấn trên người nam nhân không rời. Nam nhân cũng rất nhiệt tình đáp lại ả ta, cả hai cùng nhau tạo nên một bản tình ca giữa đêm khuya. Tiếng rên rỉ cùng thở dốc không ngừng vang lên.

"Đã sắp xếp ổn thoả rồi chứ?"

"Vâng thưa giáo chủ!"

Hai kẻ đang nói chuyện chính là Lãnh Diệc Thần cùng Mộc. Từ lúc gặp Phượng Dạ Hi thì Nguỵ Lương Khả dường như không chịu đựng được nữa mà cấp tốc đánh chủ ý với hắn. Còn đòi đến lều của hắn ngủ. Thế nhưng cả cuộc đời này của Lãnh Diệc Thần hắn không thể ngủ cùng ai khác ngoài Hi nhi của mình.

Mộc âm thầm líu lưỡi trước thủ đoạn của giáo chủ. Cho tam công chúa Nguỵ quốc uống thuốc gây ảo giác, sau đó mượn bóng tối tráo người. Giáo chủ nhanh chóng đi ra bên ngoài, còn kẻ đang điên cuồng cùng với tam công chúa chính là một tên lính của Nguỵ quốc.

https://thuviensach.vn

Ngọn gió lạnh tạt vào mặt, Lãnh Diệc Thần bất giác run người. Rất nhớ hơi ấm cùng mùi hương của nàng. Thầm nghĩ trời đêm nay vừa lạnh vừa gió thế này, nàng có chịu nổi hay chăng? Rất muốn đến thăm nàng, ôm nàng ngủ một giấc.

"Mộc, ngươi canh gác ở đây, tuyệt đối không được để bất cứ ai ra vào. Ta đi chỗ này một chút sẽ trở về liền."

Mộc "vâng" một tiếng. Nhìn theo thân ảnh của giáo chủ rời đi. Mà ngài ấy đi đâu thì quá rõ ràng rồi. Cái hướng đó là đi đến lều của Nam Cung tiểu thư, chẳng phải sao?

Rốt cuộc cả đêm đó, Lãnh Diệc Thần cũng không có trở về!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Mất Trí Nhớ

Tiêu Dao cung, điện Bảo Hoà, phòng ngủ của Phong Hồn. Một nữ nhân dung mạo vô cùng mỹ miều đang say ngủ trên giường bảo thạch quý giá. Hô hấp nàng đều đều, duy chỉ có gương mặt là tái nhợt, tay chân bất động. Hai tay nàng chấp lại, để lên giữa ngực.

"Nàng ấy sao rồi?"

"Cung chủ yên tâm, Nam Cung tiểu thư vẫn bình an vô sự! Chỉ là thân thể suy nhược. Mạch tượng có chút giống như từng bị tổn thương nặng nề. Chắc có lẽ đó cũng là nguyên do gây nên những rối loạn trong cơ thể của tiểu thư, khiến cho võ công bị phế bỏ hoàn toàn."

"Ngươi nói cái gì? Võ công của nàng bị phế? Chuyện này sao lại xảy ra được?"

"Chắc có lẽ tiểu thư từng dùng nội lực để phá giải huyệt hiểm do cao nhân điểm. Chính vì vậy nên nội lực đã tác động nặng nề đến kinh mạch trong cơ thể, gây nên xuất huyết, tổn thương sâu, dẫn đến võ công bị phế bỏ."

Phong Hồn trầm mặc nghe từng lời của Minh hộ vệ nói. Vốn dĩ Minh cũng là người có y thuật cao minh nhất trong Tiêu Dao cung, kiến thức về bộ môn này vô cùng sâu rộng. Nếu Minh đã nói vậy thì cứ nghe theo thôi.

https://thuviensach.vn

Minh hộ vệ mấp máy môi, như có điều muốn nói mà lại không dám nói: "Thưa... Thưa cung chủ... Có chuyện này thuộc hạ thiết nghĩ nên nói với ngài."

"Ngươi nói đi!"

Gã siết chặt nắm tay, quyết định nói: "Tiểu thư đang mang thai. Cũng đã được ba tháng rồi."

Một tin tức động trời như sét đánh ngang tai. Làm Phong Hồn không kịp trở tay. Nàng đã mang thai rồi sao? Vậy đứa bé chỉ có thể là của... Lãnh Diệc Thần.

Nếu đã mang thai hài tử của hắn thì cớ sao nàng lại liều mạng nhảy xuống vực như vậy? Cũng bỏ đi một cách quyết liệt, khiến Lãnh Diệc Thần và cả hoàng cung đều đang hoang mang. Tin tức Hoàng thượng huy động ba ngàn đại quân truy tìm tung tức của Hoàng hậu đã lan rộng ra đến những nước xung quanh cũng rõ mồm một. Âm thầm kinh ngạc vì tình yêu cao cả mà Hoàng thượng Nam Nhạc dành cho Hoàng hậu của mình. Không một ai biết lý do tại sai Hoàng hậu lại mất tích cũng như xích mích giữa họ. Có lẽ chỉ có người trong cuộc biết mà thôi.

"Ta đã biết!" Dứt lời, y lại quay sang nói với hai hộ vệ còn lại là Nguyên và Lôi: "Cứ để nàng ở đây, Dạ Hi từng là ân nhân cứu mạng ta hai lần, ân này sâu như biển, cao tựa thái sơn. Hơn nữa ta cũng không phải kẻ vong ơn bội nghĩa. Đợi khi nàng tỉnh lại, quyền lực của nàng sẽ cao ngang ta, tất cả nhân khẩu của Tiêu Dao cung đều phải nghe lời nàng."

Ngay lập tức, lời nói của Phong Hồn đã đá động đến Nguyên, Minh và Lôi. Bọn họ kịch liệt phản đối. Tiến lên đầu tiên vẫn là Nguyên hộ vệ.

"Thưa cung chủ, điều này là không thể được. Mặc dù thuộc hạ biết ân của Nam Cung tiểu thư đối với người rất lớn. Nhưng nếu để nàng ấy có quyền lực ngang ngửa người, vậy thì Tiêu Dao cung ắt hẳn sẽ loạn."

https://thuviensach.vn

Phong Hồn nheo mắt lại, nguy hiểm nhìn vào ba hộ vệ của mình: "Các ngươi đây là đang sợ nàng mưu phản, cướp lấy Tiêu Dao cung từ tay bản cung chủ?"

Ba người Nguyên, Minh, Lôi lập tức im bặt, đầu cúi thấp xuống đất, không dám ngẩng lên nhìn Phong Hồn.

"Các ngươi im lặng như vậy... Cho thấy bản cung chủ đã nói đúng?" Y nói, nhưng không nhìn vào ba hộ vệ của mình mà là ngồi xuống cạnh giường bảo thạch, hai tay vuốt ve gò má trơn nhẵn của Phượng Dạ Hi, cảm xúc mềm mịn dễ chịu, khiến y bất giác nhéo mạnh nó.

Lôi hộ vệ thấy vậy giật mình, vội hô: "Cung chủ, như vậy là không hợp với quy củ."

Nguyên và Minh cũng gật đầu đồng ý. Cung chủ làm vậy là vượt quá lễ giáo. Nam Cung tiểu thư cùng lắm chỉ là ân nhân của cung chủ, vậy mà cung chủ lại đối với nàng như là những người yêu nhau. Những động tác đó chỉ có thể dành cho cung chủ phu nhân. Phải chăng cung chủ làm vậy là đã ngấm ngầm thừa nhận... Nam Cung tiểu thư sẽ là thê tử của ngài ấy?

"Không hợp quy củ thì thế nào? Chỉ cần bản cung chủ muốn thì không gì là không thể. Hơn nữa ý bản cung chủ đã quyết thì không ai được phép chống lại. Nếu không có nàng thì liệu cái mạng này của bản cung chủ có còn trên đời?" Như nhận ra ý chống đối và nghi ngờ của ba hộ vệ, Phong Hồn quả quyết nói: "Các ngươi yên tâm, bản cung chủ không có ý lập nàng làm thê. Nhưng ân nợ phải trả. Không hiểu vì sao nàng lại từ bỏ ngôi vị Hoàng hậu và Lãnh Diệc Thần để bỏ trốn cùng đứa bé trong bụng, nhưng bản cung chủ nghĩ với tính khí của nàng, một khi đã quyết định rời đi thì sẽ không bao giờ muốn trở lại nữa. Cho nên cho đến lúc nàng tìm được chỗ ở mới thì cứ để nàng ở đây. Một phần cũng là để tránh tai mắt của Lãnh Diệc Thần và để bảo vệ hài tử trong bụng nàng. Một phần là để bản cung chủ trả

https://thuviensach.vn

món nợ ân tình này." Trong suốt cuộc nói chuyện y vẫn luôn xưng là "bản cung chủ", cho thấy y đang rất nghiêm túc.

Khí thế uy nghiêm đó của Phong Hồn đã áp chế được sự kích động của Nguyên, Minh, Lôi. Khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, cũng không chống đối nữa.

"Tất cả đều nghe theo cung chủ!"

Y xua tay, đuổi ba hộ vệ của mình ra bên ngoài. Khi trong phòng chỉ còn lại mình y và Phượng Dạ Hi, nỗi lòng bỗng được sáng tỏ.

Dạ Hi, nàng phải mau chóng tỉnh lại đấy!

Hậu cung của Hoàng thượng Nam Nhạc quốc chỉ có bảy mươi hai phi tần. Giữa chức vị cao nhất là Hoàng hậu nương nương, tiếp đến là Nguỵ quý phi nương nương. Nhưng dạo gần đây dấy lên một tin đồn, đó là Hoàng hậu nương nương mất tích đã gần một tháng, hậu cung sắp đổi chủ. Nguỵ quý phi thường ngày độc sủng hậu cung, quyền lực vô biên, lại là tam công chúa của Nguỵ quốc, chức vị Hoàng hậu này sớm muộn gì cũng vào tay ả, đó là điều mà không có ai nghi ngờ gì cả.

Thế nhưng tin này nhanh chóng bị áp xuống. Chính miệng Hoàng thượng đã nói: "Hoàng hậu chỉ đến chùa Quy Tự ở phía Bắc để thanh tịnh tu tâm mà thôi. Một khoảng thời gian sau nàng ấy sẽ trở về. Hậu cung vẫn như cũ do nàng làm chủ."

Lời rồng đã điểm, những lời bàn luận lập tức lắng xuống. Thầm nghĩ phải chăng vị Hoàng hậu này có một thế lực ngầm nào đó chống lưng chăng? Nếu không thì tại sao chỉ là một khí hậu mà vẫn cao cao tại thương như thế? Hơn nữa gia đình của nàng ta cũng đã ly tán, đâu còn là Nam Cung tiểu thư cao cao tại thượng khi xưa nữa. Vậy thì tại sao Hoàng thượng vẫn không phế nàng? Trong chuyện này nhất định có uẩn khúc!!

https://thuviensach.vn

Đêm đó, không ngoài dự đoán của Lãnh Diệc Thần. Nữ nhân ăn vận xinh đẹp, đầu đội mũ khắc hoạ hình phượng hoàng, y phục cũng tương tự như phượng bào, ung dung tiến vào Minh Lân điện của Hoàng thượng tối cao.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Lãnh Diệc Thần vẫn như cũ không ngẩng đầu lên, ánh mắt từ lúc Nguỵ Lương Khả bước vào đến giờ chung quy vẫn không nhìn lấy ả một cái. Ả hành lễ, hắn vẫn im lặng, không có kêu ả đứng lên.

Mãi một lúc sau, khi hai chân đã tê mỏi, Nguỵ Lương Khả mới ấp úng cùng lo sợ: "Hoàng... Hoàng thượng..."

Lúc này, Lãnh Diệc Thần mới ngước đầu lên, nhưng là không nhìn sang Nguỵ Lương Khả, mà là nhìn sang ngọn nến bên cạnh. Nó đã cháy gần hết, hắn mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng như lại như tu la địa ngục vang lên: "Nàng biết mình sai ở đâu chưa?" Vẫn không hô miễn lễ.

Nguỵ Lương Khả run lên một cái, sống lưng không tự chủ được lạnh ngắt, sắc mặt tái nhợt: "Thần... thần thiếp ngu dốt! Không hiểu Hoàng thượng nói gì." Bình thường đáng lẽ ra ả rất thong dong tự tại, có thể nhào vào lòng hắn để nũng nịu, ép buộc hắn nói yêu ả. Nhưng hôm nay thì lại khác. Khí thế lạnh lùng cùng tuyệt tình của hắn khiến ả sợ hãi, hai chân mềm nhũn không dám kháng cự. Cộng với tin tức ả nhận được từ vua cha sáng nay... Mọi thứ dường như sụp đổ ngay tại giây phút vinh quang nhất của ả.

Lãnh Diệc Thần nhướng mi, lúc này mới quay sang nhìn Nguỵ Lương khả, ánh mắt chứa đầy lạnh lùng cùng chán ghét: "Chính ngươi đã nói cho nàng biết về vực Sát Tình!!!" Đây không còn là câu nghi vấn nữa, mà nó là khẳng định.

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp không biết... Thần thiếp không nói cho Hoàng hậu về con vực đó, không hề nói cho người biết là con vực đó nằm ngay sát kinh thành, không hề..." Dứt lời, ả như một người điên bò lại chỗ Lãnh Diệc Thần, níu lấy chân hắn: "Hoàng thượng ngài phải tin thiếp, đừng nghe những lời đồn đại bên ngoài. Thiếp chưa bao giờ đến phòng Hoàng hậu vào đêm khuya, cũng không nói cho nàng biết chuyện gì cả. Hoàng thượng phải tin thiếp, chẳng phải người sủng ái thiếp nhất sao?"

Lãnh Diệc Thần chán ghét, nhấc chân đá ả ta sang một bên: "Trẫm có nói nàng từng đến phòng Hi nhi vào đêm khuya sao? Đây là chính nàng đang thừa nhận ư?"

Nguỵ Lương Khả hoảng hồn, ngã khuỵu xuống đất: "Thần thiếp không..."

"Nói dối!" Hắn lao đến nắm lấy cổ ả ta, bóp chặt: "Chính ngươi, tại vì ngươi tiết lộ thông tin về vực Sát Tình nên nàng mới chết!"

"Thiếp không có..."

"Còn dám nguỵ trang y phục thường thành phượng bào ư? Trẫm nói cho nàng biết, đời này chỉ có một mình Hi nhi là được phép khoác phượng bào đi bên cạnh trẫm. Còn những kẻ khác thì đừng hòng." Lãnh Diệc Thần liếc nhìn chiếc mũ phượng giả mạ vàng trên đầu Nguỵ Lương Khả, chán ghét giật mạnh xuống: "Mũ phượng, ấn phượng và phượng bào, tất cả đều là của Hi nhi. Chim sẻ đừng mơ tưởng đòi làm phượng hoàng, cũng đừng nguỵ trang thành phượng hoàng. Bởi vì... Con chim sẻ đó cũng sắp chết rồi!"

Ánh mắt ả hoảng hốt nhìn Lãnh Diệc Thần, tròng mắt tràn đầy sự sợ hãi: "Ý ngài là gì?"

"Thư của Nguỵ vương, nhận được rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Thân thể của Nguỵ Lương Khả không chủ động được mà run lên lẩy bẩy: "Ngươi đã làm gì với Nguỵ quốc của ta?"

"Chỉ đơn giản là... Báo thù cho Hi nhi!"

Phượng Dạ Hi tỉnh dậy trong một ngày đầy nắng ấm và ánh sáng mặt trời. Ngọn gió mùa hạ nhè nhẹ thoảng gió, mang theo mùi hương của cây cỏ. Làm lay động tâm hồn của biết bao nhiêu loài sinh vật, khiến họ phải hoà vào khúc ca mùa hạ xinh đẹp.

Vì chìm trong bóng tối khá lâu nên nhất thời nàng không thích ứng được ánh sáng chói loá. Hai tay đưa lên che lại đôi mắt xinh đẹp, một lúc sau, nàng bỏ tay ra.

Thanh âm trầm ấm bên cạnh vang lên: "Nàng tỉnh rồi à?"

Như một ngọn gió xuân phơi phới, chủ nhân của giọng nói này sở hữu một thanh âm cực hay. Khiến nàng phút chốc ngẩn ngơ.

"Có cảm thấy không khoẻ ở đâu không?"

Nàng nhìn chằm chằn vào nam nhân bên cạnh, ngây ngốc một hồi liền buộc miệng hỏi.

"Ngươi là ai?"

Nam nhân dường như rất kinh ngạc, hỏi ngược lại nàng: "Nàng làm sao vậy? Có phải đầu óc bị hỏng chỗ nào không? Hay lúc rơi xuống vực gặp va chạm mạnh nên mất trí rồi?"

"Ta rơi xuống vực ư?" Nâng hai tay lên ôm đầu, nàng cảm thấy từng trận đau đớn cứ không ngừng ập đến, đau đến gần như không thở nỗi: "Đầu... đầu đau quá! Sao ta không nhớ được gì hết... Ta là ai... Ngươi là

https://thuviensach.vn

ai... Chuyện gì đang xảy ra... Ta đang ở đâu?" Mọi thứ trước mắt như mờ dần mò dần, rốt cuộc, bao phủ nàng lại là một màn đen kịt.

Lúc này, Phong Hồn dường như đã cảm thấy vấn đề thực nghiêm trọng, liền cho gọi Minh hộ vệ vào.

"Nàng ấy sao rồi?"

Minh vừa bắt mạch, vừa lắc đầu: "Có lẽ lúc rơi xuống vực tiểu thư đã va chạm với một cái gì đó, khiến cho não bị va đập mạnh, dẫn đến mất trí nhớ!"

"Mất trí nhớ?" Phong Hồn giật mình: "Có nghĩa là nàng sẽ không nhớ được những chuyện liên quan đến trước kia nữa?"

Minh hộ vệ thở dài: "Đúng vậy thưa giáo chủ! Nàng đã quên tất cả rồi."

Phong Hồn trầm mặc, như lạc vào chính suy nghĩ của mình. Một lát sau, y phất phất tay: "Được rồi, bản cung chủ đã biết. Ngươi lui ra đi!"

"Theo như ngươi nói thì ta tên Phượng Dạ Hi, còn ngươi là Phong Hồn?" Nàng nằm dài trên một chiếc tràng kỉ, đón nhận ánh nắng mặt trời ấm áp. Lần thứ hai tỉnh lại, tâm trạng đều đã bình ổn hơn nhiều. Liền hỏi nam nhân luôn ở bên cạnh về thân thế của mình.

Phong Hồn mỉm cười, gật đầu: "Đúng vậy!"

Phượng Dạ Hi liền tiếp tục đưa ra thắc mắc của mình: "Vậy tại sao ta lại quen biết ngươi, ta với ngươi là gì của nhau? Còn nữa..." Nàng đưa tay sờ lên chiếc bụng đã lớn của mình: "Hài tử trong bụng ta là của ngươi sao?"

Phong Hồn giật mình, lúc sau lại cười lớn: "Nàng là ân nhân cứu mạng của ta, cũng chính là bằng hữu thân thiết. Ta và nàng quen nhau trong

https://thuviensach.vn

một đêm tối, lúc ấy ta bị thương và nàng cứu giúp." Y lần lượt giải đáp hết tất cả những câu hỏi của nàng: "Còn về hài tử, nó không phải của ta. Là của một nam nhân tên Lãnh Diệc Thần, nhưng hắn ta đã chết trên chiến trường rồi. Còn nàng bị quân giặc đuổi cùng giết tận nên rơi xuống vực núi hiểm trở. Tình cờ ta đi ngang qua và cứu giúp, cũng như để trả ơn."

"Vậy sao?"

Lãnh Diệc Thần, Lãnh Diệc Thần... Cái tên này nghe sao hoài niệm quá. Nhưng quả thật nàng không còn nhớ bất cứ điều gì về hắn cả. Chỉ cảm thấy mỗi lần nhắc đến cái tên này là trong lòng sẽ dậy sóng.

"Lãnh Diệc Thần là phu quân ta?"

"Đúng vậy!" Phong Hồn không chút do dự gật đầu: "Nhưng hắn bạc mệnh, đã chết rồi!"

Chết rồi sao? Tim nảy lên một cái, Phượng Dạ Hi không tự chủ được đưa tay lên chạm vào lồng ngực bên trái của mình. Sao lại đau thế nhỉ?

"Cái tên Lãnh Diệc Thần đó... chắc hắn ta rất yêu hắn nhỉ?"

Câu cuối cùng như tự nói cho mình nghe. Phong Hồn cũng không trả lời, chỉ đứng một bên làm như không nghe thấy. Giọng nói nàng rất nhỏ, đến gần như là không chân thật...

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Năm Năm Sau

Ánh chiều tà chiếu rọi khắp hoa viên rộng lớn. Mặt trời xuống núi, hoàng hôn đỏ rực một màu ráng chiều, làn gió mùa hạ man mát thổi qua, làm lay động lòng người. Bóng hình nữ nhân in sâu vào mặt đất. Phượng Dạ Hi ngẩng người, nàng ngồi trên xích đu, cả người cứ đung đưa đung đưa, mang lại cảm giác dễ chịu thoải mái. Lúc này nàng cảm thấy tâm trí mình thanh thản vô cùng.

"Mẫu thân!"

Tiếng gọi phá vỡ sự yên tĩnh vốn có, một thân ảnh nhỏ nhắn đáng yêu chạy đến, nhưng lại quên không ngó đường, vì thế chân trước ngán chân sau, té một cái đầy đau đớn. Nhưng tuyệt nhiên đứa bé đó không hề rơi lấy một giọt nước mắt.

"Quân nhi!" Nữ nhân tràn đầy lo lắng, chạy ngay đến cạnh đứa bé: "Thật hậu đậu mà, sao lại đi không nhìn đường cơ chứ. Nếu con mà có chuyện thì mẫu thân sẽ lo lắng lắm đấy!"

Vừa nói, Phượng Dạ Hi vừa vươn tay lau đi những vết bẩn dính trên mặt đứa bé. Hai cái má phấn nộn mềm mềm trông yêu không chịu được, lớp bụi bẩn rất nhanh được lau hết. Đứa bé cười nhìn nàng, nhe ra hai hàm răng trắng bóc.

"Mẫu thân đừng lo, Quân nhi không sao! Người xem, Quân nhi không khóc." Nói rồi, hai cái tay nhỏ nhắn mập mạp giơ lên, quệt quệt mắt mình,

https://thuviensach.vn

khô ráo, hoàn toàn không có một giọt nước. Như muốn chứng minh cho Phượng Dạ Hi thấy rằng nó không hề khóc.

Nàng bất đắc dĩ nhìn nhi tử của mình, nở một nụ cười thương yêu.

Đây là nhi tử của Phượng Dạ Hi nàng. Bốn năm trước mang nặng đẻ đau sinh nó ra, nàng thậm chí còn không biết phụ thân của đứa bé hình dáng ra sao, chỉ biết hắn tên Lãnh Diệc Thần. Phong Hồn nói phu quân nàng đã chết, còn nàng thì bị quân giặc truy sát nên rơi xuống vực, y tình cờ đi ngang qua nên cứu giúp. Y còn nói phu quân của nàng họ Lãnh, thế nhưng không hiểu sao nàng vẫn muốn đặt tên nhi tử theo họ mình, Phượng Đằng Quân. Đó là cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng khi vừa mới sinh Quân nhi. Phượng Dạ Hi thấy tên này khá hay nên liền lấy đặt cho nhi tử của mình.

Quân nhi năm nay chỉ mới bốn tuổi nhưng lại vô cùng hiểu chuyện. Nó chưa bao giờ làm nàng buồn phiền về bất cứ chuyện gì. Lúc nhỏ rất bám nàng nhưng kể từ khi thằng bé được ba tuổi thì liền đổi tính hẳn, việc gì cũng đòi tự mình làm. Lại vô cùng kiên cường, hằng ngày đều đi theo Phong Hồn luyện võ công. Khác hẳn với những hài tử khác, Quân nhi khi xa mẫu thân cũng không khóc không nháo, vô cùng điềm tĩnh, chỉ là nếu để ý kĩ thì vẫn thấy sâu trong đôi mắt to tròn là một nỗi buồn man mát. Đứa bé này khiến nàng yêu mến vô cùng.

"Mẫu thân, mẫu thân!" Phượng Đằng Quân quơ quơ bàn tay nhỏ bé trước mặt Phượng Dạ Hi như muốn kéo thần trí của nàng lại. Nhìn gương mặt đáng yêu kia, nàng phì cười.

Đứa trẻ Phượng Đằng Quân này lớn lên có dung mạo rất đẹp, ai nhìn vào cũng nói nó giống nàng. Nhưng thật ra, bản thân Phượng Dạ Hi thấy thằng bé chỉ giống nàng có ba phần, còn bảy phần kia là giống một người khác, mà kẻ đó chắc chắn là phu quân đã tử của nàng.

https://thuviensach.vn

Không biết hắn ta có tuấn mỹ hay không, nhưng rõ ràng bộ dạng của Quân nhi vô cùng công kích phái nữ, chỉ cần thằng bé ở đâu là y như rằng sẽ có rất nhiều nữ oa ở đó. Quân nhi vô cùng soái, không chỉ nàng mà ai cũng công nhận điều đó. Hơn nữa còn vô cùng đáng yêu, nhất là mỗi khi nó hướng nàng làm nũng là y như rằng tim nàng sẽ không chịu nổi.

Phượng Dạ Hi ngồi xuống, vươn tay xoa đầu Phượng Đằng Quân: "Nói cho mẫu thân biết, từ sáng đến giờ Quân nhi đã làm gì?"

"Quân nhi cùng Hồn thúc thúc đi luyện công ở phía sau núi! Hồn thúc thúc vô cùng lợi hại, Quân nhi đánh không lại thúc ấy." Dứt lời, thằng bé lời xụ mặt xuống, như rất buồn vì thất bại hôm nay của mình. Nhưng là rất nhanh, gương mặt nhỏ nhắn ngước lên, ánh mắt tỏ ra vẻ ngoan cường: "Nhưng mà mẫu thân yên tâm, Quân nhi sẽ cố gắng theo Hồn thúc thúc học võ thật tốt. Sau này Quân nhi sẽ bảo vệ mẫu thân. Ai ức hiếp mẫu thân thì Quân nhi sẽ đánh kẻ đó."

Lời nói đầy kiên quyết kết hợp với thanh âm non nớt trẻ con đó khiến nàng không nhịn được cười lớn. Thấy mẫu thân không tin vào lời mình nói, Phượng Đằng Quân hai tay chống nạnh, ngẩng đầu nhỏ lên: "Mẫu thân cười Quân nhi, điều đó có nghĩa người không tin lời con. Nhưng mẫu thân đừng thấy con nhỏ mà xem thường. Sau này lớn lên Quân nhi nhất định sẽ trở thành nam nhân lợi hại nhất thiên hạ, có thể đánh bại cả Hồn thúc thúc nữa. Nhất định sẽ bảo vệ mẫu thân chu toàn, đến một con muỗi cũng không đụng được đến người."

"Hahahaha, nói hay lắm!"

Thân ảnh mặc bạch y tiêu soái đi đến. Nhìn thấy y, Phượng Đằng Quân lập tức nhảy cẫng lên reo hò, chạy đến ôm lấy y: "Hồn thúc thúc."

Nhìn thấy cảnh này, Phượng Dạ Hi bỗng cảm thấy ấm lòng vô cùng, liền hướng Phong Hồn cười tươi. Ngay lập tức y cũng hướng nàng cười đáp

https://thuviensach.vn

lại. Sau đó liền ôm lấy Phượng Đẳng Quân.

"Ừm, lúc nãy từ phía xa đã nghe Quân nhi nói muốn đánh bại thúc thúc sao?"

Phượng Đẳng Quân lập tức chu môi lên, vẻ mặt tràn đầy quyết tâm: "Đúng a, một ngày nào đó Quân nhi nhất định sẽ đánh bại Hồn thúc thúc. Vậy thì con có thể trở thành nam nhân lợi hại nhất thiên hạ rồi!"

"Hử? Tại sao con lại nghĩ đánh bại được thúc thúc thì sẽ trở thành người lợi hại nhất thiên hạ?"

"Vì Hồn thúc thúc là cung chủ Tiêu Dao cung, có võ công cái thế, trên thế gian này người căn bản không có địch thủ. Cho nên chỉ cần Quân nhi luyện tập chăm chỉ là có thể đánh bại được thúc, trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ. Thúc thấy Quân nhi nói có đúng không?" Dứt lời, Phượng Đẳng Quân giơ ngón cái lên, chứng tỏ lời nói của mình là đúng.

Thế nhưng nghe những lời nghĩa tử của mình nói, Phong Hồn liền lâm vào trầm tư. Thật ra y cũng chẳng phải là kẻ lợi hại gì. Người đánh bại y đúng là rất ít nhưng không phải không có. Đã từng... Trên thế gian này đã từng có một kẻ khiến y thua tâm phục khẩu phục.

"Hồn thúc thúc." Thanh âm non nớt vang lên, kéo y về với thực tại. Phượng Đẳng Quân dỗi hờn: "Thúc lại ngẩng ngơ nữa rồi!"

"A, thúc xin lỗi!" Y vươn tay xoa xoa cái đầu bé nhỏ, ngồi xổm xuống cạnh Phượng Đẳng Quân: "Con ngoan, nghe thúc nói này. Thật ra thúc không phải là đệ nhất sát thủ đâu. Trên thế gian này, người được xưng là 'kẻ không có địch thủ' chỉ có một, và người đó chỉ có thể là hắn ta mà thôi."

"Hắn ta? Vậy hắn là ai?"

https://thuviensach.vn

Phong Hồn mím môi, nhìn sang Phượng Dạ Hi đang ở một bên thưởng trà, rốt cuộc quyết định nói: "Nam Nhạc đế vương, cũng chính là Thiên Sát đại giáo chủ." Y không biết mình đã nói ra một tin rất động trời. Tin này sẽ thay đổi cả tương lai và vận mệnh của y và cả mẫu tử Phượng Dạ Hi nữa. Nhưng chuyện gì chung quy vẫn có số của nó.

Không hiểu sao khi nghe Phong Hồn nhắc đến cái nhân vật này, tim Phượng Dạ Hi bỗng nảy lên một cái. Đây là cảm xúc gì vậy? Tim đau, lòng cũng đau. Thật sự cảm giác này rất quái lạ.

Thanh âm non nớt lại vang lên, cắt đứt sự suy tư và lo lắng của nàng và y.

"Vậy thì rất đơn giản a, chỉ cần đánh bại hắn, sau đó giành lấy vị trí thiên hạ đệ nhất sát thủ là được!"

Cả Phong Hồn lẫn Phượng Dạ Hi nghe vậy đều ngẩng ngơ, nửa khắc sau mới kịp phản ứng. Nàng bị phản ứng trẻ con của nhi tử mình chọc cười, cười đến mức không bò dậy được.

Khoé môi y giật giật, nhưng là vẫn cố kìm nén. Y nắm vai Phượng Đằng Quân, nói: "Quân nhi này, con nên biết đánh bại hắn ta không hề dễ dàng. Đến cả thúc thúc mà vẫn phải e sợ hắn..."

"Nhưng con làm được!" Cậu ngắt lời y, mạnh dạn nói: "Bất kể hắn ta là ai, tên gì, ở đâu, có quyền lực thế nào đi chăng nữa... Phượng Đằng Quân con nhất định sẽ đánh bại hắn!"

Phong Hồn lắc đầu cảm thán, thầm nghĩ đứa bé này quả thật gan dạ. Nhưng mà Lãnh Diệc Thần là phụ thân của nó, nếu để một ngày Quân nhi biết được mình muốn đánh bại phụ thân của mình thì sẽ thế nào?

"Được rồi được rồi!" Phượng Dạ Hi lên tiếng, cắt đứt cuộc tranh luận của y và nhi tử mình: "Ta vừa mới gọt hoa quả, hai người các ngươi mau

https://thuviensach.vn

mau chút đến ăn!"

Phượng Đằng Quân nhịp nhịp chạy đến, cầm lấy miếng táo cắn một ngụm, ánh mắt liền loé sáng: "Ngọt quá mẫu thân ơi!"

Phượng Dạ Hi cười hiền hậu, năm tháng qua đi, nay nàng cũng đã hai mươi tư cái xuân xanh, vẻ đẹp mặn mà in dấu trên gương mặt của nàng, khắc lên dung mạo xinh đẹp, lại thêm chút vẻ thuỳ mỵ của một người làm mẹ. Phượng Dạ Hi đẩy dĩa hoa quả đến gần chỗ nhi tử của mình: "Nếu ngọt thì ăn nhiều một chút." Như vớ được vàng, cậu liền ăn không tiếc rẻ gì, thầm nghĩ dù sao đây cũng là của mẫu thân gọt cho mình. Nhưng sực nhớ ra điều gì đó, cậu liền quay sang Phong Hồn.

"Đúng rồi Hồn thúc thúc, Tiểu Bạch sao rồi ạ?"

Tiểu Bạch là một chú hổ con mà trong lúc đi săn cậu đã nhặt về được.

"Nó bị thương ở chân, đã được Minh băng bó rồi nên không sao. Bây giờ nó đang ngủ!"

Nghe vậy, Phượng Đằng Quân cũng không nói gì, chỉ "a" một tiếng rồi lại tiếp tục vùi đầu vào dĩa trái cây.

Y đứng một mình, bóng hình cô đơn vô cùng. Thấy vậy, Phượng Dạ Hi liền vẫy vẫy tay: "Ngươi cũng lại đây ăn một chút đi." Sau đó liền nở một nụ cười tươi.

Nhìn thấy nụ cười đó của nàng, tim y không tự chủ đập. Năm năm qua đi, y càng xác định rõ hơn cảm xúc của mình đối với nàng. Là yêu mến, là hâm mộ, là biết ơn, là khâm phục. Nhưng nhiều nhất vẫn là yêu, phải, y yêu nàng. Tuy nhiên từ sâu trong đôi mắt xinh đẹp kia, y nhìn ra trong lòng nàng không hề có y. Mặc dù nàng đã quên hết mọi chuyện trước đây, làm lại một cuộc đời mới, thế nhưng chỉ cần y lơ đãng nhắc đến cái tên 'Lãnh Diệc Thần' thì nàng lại giật bắn mình, cả người không tự chủ run rẩy. Điều

https://thuviensach.vn

đó cho thấy tuy nàng quên đi hắn, nhưng vẫn không thể nào quên đi những cảm xúc về hắn. Nàng không yêu y, đối với nàng y chỉ là một người bằng hữu.

Nhưng y cũng không phải là người thích cưỡng cầu. Yêu nhau thích nhau là phải phụ thuộc vào cả hai. Nếu nàng đã không thích, vậy thì y cũng không ép.

"Ngươi làm gì vậy? Còn không mau đến đây?"

"Hả à, ta đến ngay đây!" Đôi chân vững bước đi từng bước chậm rãi tiến đến chỗ mẫu tử nàng. Ít nhất thì vào giây phút này, hãy để y được ở bên nàng thêm một chút nữa. Vì có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ rời y mà đi.

Ánh hoàng hôn chiếu rọi vào hoa viên rộng lớn. Ba người ngồi thành một hình tam giác, cùng nhau ăn uống cười đùa. Người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng họ là một gia đình thật sự.

Thiên Sát giáo phái, nơi tụ tập những sát thủ vô cùng lợi hại của thiên hạ. Được cai trị bởi tứ đại giáo chủ thần thông quản đại, võ công cái thế, dung mạo tuấn mỹ vô song. Vốn dĩ tứ đại giáo chủ của nơi đây lúc nào cũng tĩnh lặng và nguy hiểm. Thế nhưng hôm nay là ngoại lệ, từ lúc chiều tà, đại giáo chủ đã dùng bồ câu gọi tam đại giáo chủ khác đến để cùng uống rượu. Khiến cả giáo phái trên dưới ai cũng rét run. Vì giáo chủ của bọn họ chưa từng uống rượu. Điều kì lạ này xảy ra, chắc chắn là giáo chủ nổi giận rồi.

Nhưng ngoài tam đại giáo chủ ra thì không ai biết... Thật ra Lãnh Diệc Thần đang rất buồn.

"Đại ca, huynh đừng uống nữa." Lăng Dạ Tuân nhếch nhác ngồi dậy, khuyên nhủ: "Tuy đệ ít uống rượu nhưng cũng biết rượu là thứ vô cùng độc hại. Nếu huynh uống nhiều sẽ dẫn đến nguy hiểm cho cơ thể đấy!"

https://thuviensach.vn

"Tuân, đừng khuyên nữa. Cứ để huynh ấy uống, giờ phút này không ai khuyên được huynh ấy đâu." Long Kỳ Chu nói, trong thanh âm cũng có một chút lo lắng, nhưng hắn vẫn là biết không thể khuyên được nên đành im miệng.

"Năm năm rồi..." Lãnh Diệc Thần mang vẻ mặt u sầu, nỗi nhớ thương hằn lên đáy mắt: "Nàng ấy bỏ đi đã năm năm rồi!"

"Đại ca, có thể là đại tẩu đã về trời rồi cũng nên." Lưu Thiên Thác nhẹ nhàng nói.

Lãnh Diệc Thần lắc đầu, cầm vò rượu lên uống như điên dại: "Đệ nói bậy, nàng chưa chết, nàng vẫn còn sống."

"Đã qua năm năm rồi, huynh ngày ngày cho người tìm kiếm nàng. Ngay cả chân vực kia cũng đã bị huynh làm cho đảo lộn mọi thứ lên rồi còn gì. Vậy mà huynh vẫn còn ôm hy vọng sao?" Long Kỳ Chu lúc này thật sự điên tiết, đứng lên nắm lấy cổ áo của Lãnh Diệc Thần: "Tỉnh lại đi đại ca, đại tẩu đã không còn trên đời này nữa rồi."

Bàn tay dùng lực mạnh một chút, hất văng Long Kỳ Chu ra xa: "Không ai được quyền nói nàng như thế, kể cả đệ. Ta nói nàng vẫn còn sống thì nhất định vẫn còn sống. Các đệ xin hãy giúp ta tìm nàng. Lãnh Diệc Thần ta có thể lấy cái mạng này ra để bảo đảm rằng nàng vẫn còn sống."

Tam đại giáo chủ biết lúc này Lãnh Diệc Thần chỉ là yêu quá hoá cuồng. Cũng không chấp nhất chuyện hắn tức giận, vì dù sao huynh ấy cũng là đại ca của bọn họ, tức giận kiểu gì đây. Vì thế liền đồng ý giúp đỡ. Lỡ đâu sau này có một ngày, bọn hắn cũng lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, yêu không lối thoát giống đại ca thì sao? Vì vậy nên bây giờ giúp huynh ấy thì khi bọn hắn gặp phải tình cảnh tương tự sẽ được huynh ấy giúp đỡ.

https://thuviensach.vn

Còn Lãnh Diệc Thần bây giờ vẫn còn đang rất rối bởi mọi chuyện. Mặc dù đã năm năm trôi qua, hắn vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích của nàng. Dưới con vực đó đã bị hắn cho người xới tung lên, nhưng vẫn không có gì cả. Hắn cũng đã cho nhân lực của hoàng cung và cả Thiên Sát giáo phái đi tìm kiếm nàng, nhưng vẫn không thấy. Có điều hắn chắc chắn nàng còn sống, nhất định vẫn còn sống. Hắn vẫn cảm nhận được hơi thở của nàng thông qua chiếc vòng phu thê này. Chỉ cần vòng vẫn ở trên tay thì nàng nhất định vẫn còn sống.

Hi nhi, nàng đang ở đâu? Xin đừng khiến ta đau lòng thêm nữa. Nương tử à, nàng mau trở về đi được không? Vi phu rất nhớ nàng, rất nhớ, nhớ vô cùng...

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Khát Vọng

Bầu trời trong xanh, gió nhẹ nhàng thôi, mây nhẹ nhàng trôi. Ánh nắng mặt trời ấm áp soi rọi muôn nơi.

Ở một cái đình nằm giữa hồ nước trong vắt, ba người ngồi kề nhau, cùng cười thật vui vẻ, đẹp như một bức tranh thuỷ mặc cổ xưa. Nữ nhân đánh đàn, thanh âm trong trẻo thanh thuần động lòng người. Nam nhân lẳng lặng ngồi nghe tiếng đàn như cõi thần tiên đó, thanh âm khiến y xúc động thật sâu. Hài tử cũng ngồi nghe, tay vuốt ve chú hổ con lông trắng trên đùi mình, hoàn toàn chìm đắm.

Tiếng đàn dứt, gió như ngừng thổi, mây như ngừng trôi... tất cả đều lặng im như âm thầm cảm thán thứ thanh âm cực hay đó.

Nữ nhân từ trên mặt đất đứng lên, hướng nhi tử mình và nam nhân kia hỏi: "Thế nào?"

Phượng Đằng Quân nghe vậy vỗ tay bôp bốp, cười toe toét: "Mẫu thân đàn hay lắm. Quân nhi nghe mà ngây ngẩn luôn." Cậu cười làm hai chiếc má trắng noãn núng nính lay động, Phượng Dạ Hi không kiềm lòng được vươn tay bóp một cái. Da thịt cậu bé quá mềm mại, sờ vào thật dễ chịu, như có thể bóp ra nước vậy. Phượng Đằng Quân thấy vậy nhăn nhó: "Mẫu thân, đau lắm!"

"Tiểu tinh nghịch nhà ngươi mà cũng biết đau sao?" Nàng cười.

https://thuviensach.vn

"Đau lắm đấy mẫu thân, hơn nữa Quân nhi không có nghịch nha. Nếu không tin mẫu thân cứ hỏi thúc thúc đi!" Phượng Đằng Quân níu lấy áo Phong Hồn: "Quân nhi không nghịch đúng không Hồn thúc thúc?"

Phong Hồn nghe vậy cười: "Đúng đúng, Quân nhi là hài tử ngoan nhất thế gian."

"Đó, mẫu thân thấy chưa? Người suốt ngày chỉ biết ức hiếp Quân nhi thôi!" Khuôn mặt xụ xuống, bộ dáng cứ như một lão già. Khiến Phượng Dạ Hi cưng chiều không thôi.

Nàng cười lớn: "Được được, từ này về sau không ức hiếp Quân nhi nữa." Dứt lời, nàng quay sang Phong Hồn: "Huynh thấy muội đàn thế nào?"

Y xoa đầu Phượng Đằng Quân. Ánh mắt mang một tia khác thường nhìn nàng: "Tiếng đàn rất hay, trong trẻo tiếng hoạ mi hót. Vừa hoa lệ lại thoát tục, ẩn chứa một loại thanh khiết như không tồn tại ở trần gian, xứng danh tiếng đàn từ cõi tiên. Nghe vào như mật ngọt rót tai. Hi nhi, muội thật xứng với cái danh đệ nhất cầm sư thiên hạ."

Phượng Dạ Hi cười, một nụ cười không vướn bụi trần: "Hồn sư huynh đừng nói như vậy. Nếu không nhờ huynh năm năm qua cho mẫu tử ta trú tạm, còn rất hào phóng mà dạy Quân nhi võ thuật. Huynh biết võ công ta không thể phục hồi liền cho ta học y thuật và cầm nghệ. Còn mời y sư cùng cầm sư xuất sắc nhất đến dạy cho ta. Thật sự mẫu tử muội mang ơn huynh nhiều lắm." Những ngày qua nàng đã sớm sửa cách xưng hô thành 'Hồn sư huynh', đó cũng là ý muốn của y.

"Chắc có lẽ muội không nhớ nhưng năm năm trước, cái mạng này của ta là do muội đoạt từ tay diêm vương về. Nếu không có muội, ta nghĩ có lẽ mình đã sớm vong mạng rồi!"

https://thuviensach.vn

Quả thật nàng không nhớ gì cả. Tỉnh lại lần đó cũng là nhìn thấy thân ảnh của y đầu tiên. Cho nên y nói gì thì liền là cái đó: "Thật sự là muội rất vui vì năm năm trước đã cứu huynh." Nói xong câu này, hai nắm tay dấu dưới ống tay áo nắm chặt lại. Phượng Dạ Hi như đang đấu tranh cho một việc gì đó. Rốt cuộc, nàng cắn môi, nói ra những lời trong suy nghĩ của mình: "Hồn su huynh, muội có chuyện muốn nói với huynh."

Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo hơi ấm của mùa hạ. Khoảng khắc đó vạn vật tĩnh lặng đến đáng sợ. Phong Hồn thở dài, biết rằng chuyện mình không mong muốn lâu nay cuối cùng đã đến. Y đẩy đẩy lưng Phượng Đằng Quân: "Quân nhi ngoan, con dẫn Tiểu Bạch đi dạo hoa viên đi được không? Thúc thúc có chuyện cần nói với mẫu thân con!"

Cậu cũng cảm thấy giây phút này, có một thứ áp lực vô hình đang đè nén trong không khí. Cậu bỗng cảm thấy khó thở. Phượng Đằng Quân không phải một đứa ngốc, cậu tất nhiên hiểu cảm giác này do đâu mà đến. Liền ngoan ngoãn ôm Tiểu Bạch mềm mại vào lòng, di dời khỏi đình gỗ: "Vậy được, Quân nhi đi đây. Thúc thúc cùng mẫu thân ở lại nói chuyện vui vẻ." Mà bản thân cậu biết, thật ra cuộc nói chuyện này chắc chắn sẽ không vui tí nào. Hồn thúc thúc thích mẫu thân, điều này rõ như ban ngày mà ai cũng biết, kể cả mẫu thân cũng rất rõ. Nhưng người lại không thích thúc ấy.

Trong nội tâm của Phượng Đằng Quân đã sớm nhận định một vấn đề. Hồn thúc thúc nói phụ thân đã mất, mà đã mất thì chắc chắn sẽ không thể lo lắng cho mẫu tử cậu như thúc ấy. Cho nên nếu có thể được, cậu thật sự mong mẫu thân sẽ đáp ứng Hồn thúc thúc. Cậu muốn có phụ thân, mà thúc ấy lại rất phù hợp với tiêu chuẩn Sạch - Cao - Phú - Mỹ - Nhu* của cậu. Cho nên, Phượng Đằng Quân muốn Hồn thúc thúc trở thành phụ thân của mình.

*Sạch - Cao - Phú - Mỹ - Nhu: Sạch sẽ, cao ráo, giàu có, tuấn mỹ, ôn nhu.

https://thuviensach.vn

Haizz, nhưng mà chuyện này quyền quyết định không nằm ở cậu. Chỉ có thể để hai người đó tự thân tự diệt vậy.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn rời đi, Phong Hồn mặt tĩnh lặng như hồ nước, cướp lời trước: "Ta biết muội muốn nói gì! Tại sao lại muốn như vậy?"

"Muội..." Phượng Dạ Hi cắn môi, kiên quyết nói: "Muội thật sự muốn rời đi, xin sư huynh tác thành!"

"Vì cớ gì? Chẳng lẽ ở Tiêu Dao cung không tốt sao? Hay có kẻ bạc đãi muội? Nói cho ta biết, ta sẽ lập tức đi giết kẻ đó."

"Không có đâu sư huynh, huynh nghĩ nhiều rồi. Tiêu Dao cung rất tốt, cũng không có ai bạc đãi muội cả. Huynh cũng rất tốt, cưu mang mẫu tử muội tận năm năm. Còn giúp muội tinh thông y thuật và cầm nghệ. Nuôi dưỡng Quân nhi nên người. Chỉ là... thực xin lỗi, muội muốn rời đi." Nàng đi đến bên đàn cầm của mình, ngồi xuống. Những ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc khẽ vuốt ve dây đàn, ngẩng đầu lên nhìn y: "Sư huynh, đó là khát vọng của muội. Muội muốn được tự do đi đến những nơi mình muốn. Tránh xa những chốn thị phi mưu mô khóc liệt. Muội muốn đến một xóm làng nhỏ, mở một tiệm bán thuốc. Ngày ngày chữa bệnh cho những người dân ở đó. Chỉ là một khát vọng nhỏ nhoi, nhưng nếu ở đây muội sẽ khó thực hiện được. Cho nên muội muốn rời đi. Hơn nữa bây giờ muội cũng đã có thể tự lo cho mình, Quân nhi cũng đã muốn. Muội không muốn tiếp tục làm phiền huynh."

"Hi nhi, nghe này, ta không ngại muội phiền, hơn nữa muội cũng không phiền!" Phong Hồn ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên vai nàng, ánh mắt chứa đầy vẻ thành tâm cùng chân ý: "Ta biết muội đã rõ chân tình của ta đối với muội, thế sao lại còn muốn rời đi?"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi nghiêng đầu đi. Tránh né không muốn nhìn thẳng vào mắt y.

"Muội biết ta thích muội mà Hi nhi!"

Nàng vẫn quay mặt đi, cảm giác được ánh mắt nóng bỏng ấy nhìn thẳng vào mình khiến nàng chỉ muốn tránh né.

Phong Hồn như một con thú bị thương, điên dại lắc vai nàng: "Cớ sao lại trốn tránh ta? Còn muốn rời đi?" Y ôm nàng vào lòng, thành khẩn nói tựa như cầu xin: "Hi nhi, ở lại Tiêu Dao cung, làm cung chủ phu nhân của ta. Xin nàng!"

Đến lúc này, Phượng Dạ Hi liền phản ứng lại, cực lực đẩy y ra: "Không được, muội không muốn làm cung chủ phu nhân của huynh."

"Tại sao, tại sao?" Cảm giác đau xé ruột xé tim này khiến y vô cùng khó chịu: "Tại sao lại muốn rời đi? Tấm chân tình của ta đều dành hết cho muội, đều này rõ đến mức tất cả mọi người ở Tiêu Dao cung ai cũng biết. Chỉ có muội là làm như không biết. Hi nhi, muội định hành hạ ta đến mức nào đây?"

"Không được đâu sư huynh. Đối với muội, huynh chỉ là sư huynh thôi." Nàng vỗ vai y: "Phong Hồn sư huynh, chân tình của huynh... muội rất rõ, nhưng xin thứ cho muội không thể đáp lại. Rồi huynh sẽ tìm được một nữ nhân tốt hơn muội, người đó sẽ yêu huynh bằng cả tấm lòng."

"Nhưng ta chỉ yêu một mình nàng!"

Phượng Dạ Hi lắc đầu, đẩy người y ra, cười nhẹ nhàng: "Phong Hồn sư huynh, thực xin lỗi. Muội chung quy vẫn là không thích huynh!"

Phong Hồn như bị rút hết sức lực. Cả người nhũn xuống, ánh mắt vô hồn không có tiêu cự. Nàng không yêu y, điều này đáng lẽ y phải rõ hơn ai

https://thuviensach.vn

hết chứ. Hà cớ gì lại phải bày tỏ chân tình rồi lại bị từ chối thẳng thừng như vậy?

"Phong Hồn sư huynh, xin huynh hãy để muội được rời đi. Nhưng tuy là rời đi thì Tiêu Dao cung vẫn là ngôi nhà của muội. Những khi rảnh rỗi muội sẽ trở lại thăm huynh."

Y ngước mắt lên nhìn nàng. Gương mặt ấy, dung mạo ấy, thanh âm dịu dàng ấy... Tất cả đều đã khắc sâu vào tâm trí y, khiến y không thể nào quên được. Năm năm qua, y sớm nhìn thấy lòng mình, yêu nàng đến sâu đậm. Cuộc đời của Phong Hồn y chỉ có âm mưu tính toán, giang hồ tranh đấu. Trải qua mười năm đầy phong ba bão táp, rốt cuộc y cũng xây dựng nên cơ ngơi đồ sộ nay. Mà nay y cũng đã hai mươi bảy tuổi, những người đàn ông bằng tuổi y lúc này đã sớm có thê tử, con cháu đầy đàn rồi. Nhưng y vẫn cô đơn lẻ bóng một mình. Đó là vì y luôn chờ, chờ đợi chân tình của mình xuất hiện.

Và nàng đã đến! Ánh sáng duy nhất trong lòng y. Lần đầu gặp mặt, y bị thương nhưng cũng không đến nỗi nặng. Chỉ là nằm nhắm mắt dưỡng thần một chút, vậy mà lại bị nữ nhân này làm quá lên. Băng bó, nấu cháo rồi lại luyên thuyên nói chuyện với y thâu đêm. Lúc đó, y chỉ cảm thấy nàng rất thú vị. Nhưng nàng lại là nữ nhân của Lãnh Diệc Thần, đối thủ truyền kiếp của y, đâm ra y cũng ghét nàng. Thế nhưng trải qua bao nhiêu bão tố, chứng kiến thân mình nhỏ nhắn nhưng lại quật cường đến đáng sợ kia... y nhận ra mình đã thầm thương trộm nhớ nàng từ lúc nào rồi. Một nữ nhân chân yếu tay mềm lại cưỡi ngựa không quản ngày đêm từ kinh thành đến Giang Nam chỉ để tìm phu quân của mình. Nàng luôn như vậy, yêu hận chán ghét rõ ràng. Trước mũi giáo của Lãnh Diệc Thần đêm đó, nàng xả thân bảo vệ y, lại nhặt về cho y thêm một mạng.

Rồi nhìn thấy khoảng khắc nàng rơi xuống vực sâu, tim y như muốn vỡ vụn ra. Đau đớn cùng lo lắng tràn khắp cơ thể, chiếm lĩnh tâm trí y. Rốt cuộc, y cũng đã cứu được nàng, báo đáp được ân này. Lại giữ nàng bên

https://thuviensach.vn

mình năm năm, tình cảm từ thích dần chuyển sang yêu. Trái tim hai mươi bảy năm trống rỗng rốt cuộc cũng biết yêu.

Nhưng tình cảm của y không được đáp lại. Trong ánh mắt nàng nhìn y chỉ có một loại kính trọng đối với sư huynh. Vốn dĩ y không nên chấp nhận để nàng gọi mình hai tiếng "sư huynh". Để rồi mọi chuyện sai càng thêm sai. Tấm chân tình bị giày vò, đau đớn vô cùng. Nhưng Phong Hồn y xưa nay chưa từng ép buộc ai, và bây giờ cũng vậy, huống chi người đó lại là nàng... nữ nhân mà y yêu nhất.

"Muội thật sự vẫn muốn đi?"

Phượng Dạ Hi mấp máy môi: "Xin sư huynh tác thành, muội muốn cùng Quân nhi rời đi. Cũng xin huynh đừng buồn, muội nhất định sẽ trở về thăm huynh."

"Muội đi đi..." Y nhẹ nhàng nói: "Ta không mong muội trở lại, bởi tấm chân tình này đã bị muội giày vò, đau đớn không thở nổi. Nếu một mai muội trở về, chắc chắn ta sẽ chết." Dứt lời, Phong Hồn đứng dậy. Y thất tha thất thểu đi về một phương hướng không cố định. Bóng hình thường ngày vô cùng mạnh mẽ giờ phút này lại yếu ớt vô cùng. Có lẽ con người ta khi bị tổn thương về tinh thần thì thể xác cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đến khi thân ảnh kia dần mờ ảo đi, Phượng Dạ Hi mím môi, hét lớn: "Sư huynh." Khoé mắt nàng đọng nước mắt, pha trộn rất nhiều cảm xúc lại với nhau: "Cảm ơn huynh đã luôn ở bên muội và giúp đỡ muội. Đi lần này có lẽ là sẽ khó gặp lại lần nữa. Dù sao, muội cũng chúc huynh khoẻ mạnh, sớm tìm được người thích hợp với mình. Sư huynh, bảo trọng!"

Phong Hồn dừng bước chân, quay lại nhìn nàng. Y nở một nụ cười, nhưng trông nó giả tạo vô cùng.

"Muội cũng bảo trọng!"

https://thuviensach.vn

Thanh âm phiêu táng giữa không gian trống vắng mênh mông, theo gió nhanh chóng bay mất. Chỉ để lại bóng lưng nặng nề bước đi, cùng với... gương mặt rơi lệ của nam nhân kia.

Phong Hồn là người rõ hơn ai hết, Hi nhi nàng... vĩnh viễn cũng không thể đáp lại tình cảm của y được.

Cho nên dù đau đớn đến đâu, y vẫn không thể thay đổi quyết định của nàng. Buông tay, để nàng rời đi.

Nước mắt ấm nóng từng giọt từng giọt rơi xuống. Từ lúc mẫu phi chết, y vẫn chưa rơi một giọt lệ nào. Mà nay lại vì nàng rơi thật nhiều lệ nóng. Quả nhiên... Tình cảm này của y đã quá sâu đậm rồi.

Nhưng nếu không thể nhận được hồi đáp của nàng, vậy thì y cũng sẽ ở từ phía xa dõi theo, bảo vệ nàng chu toàn.

Khát vọng của nàng, y sẽ giúp một tay cùng nhau thực hiện.

Hi nhi, tạm biệt!

Trong tâm trí của Lãnh Diệc Thần, thứ đẹp nhất chính là nụ cười của Phượng Dạ Hi. Ngọt ngào như kẹo đường, thanh khiết như sương sớm, dịu dàng động lòng người. Khiến hắn khắc thật sâu vào trong trí não, không sao dứt ra được.

Nụ cười đẹp đẽ của nàng, mỗi lần nhớ đến đều khiến hắn ngây ngất, cứ như phiêu lãng vào thiên đường. Đêm đêm hắn đều mơ thấy nàng, Hi nhi nhìn hắn, vươn lên bàn tay trắng ngọc như đang đón chờ hắn. Trong giấc mơ, nụ cười nàng luôn nở trên môi. Nhưng chờ đến khi Lãnh Diệc Thần đến gần thì mới phát hiện ra... Đó là nụ cười chất chứa đầy hận thù, giọng nói dứt khoát tuyệt tình không ngừng vang vọng trong đầu hắn.

https://thuviensach.vn

"Đời này ta và ngươi buông tay nhau, duyên tàn, tình dứt. Đời đời kiếp kiếp cũng không mong gặp lại nhau nữa."

Lãnh Diệc Thần vươn tay, cố níu kéo lại thân ảnh như hư như ảo sắp tan biến của nàng. Nhưng là không thành, một làn gió cuốn qua, bóng hình nàng biến mất trước mắt hắn, cứ như vậy rời đi, không để lại bất kì dấu vết gì.

Giây phút đó hắn liền choàng tỉnh, cả người đầy mồ hôi lạnh. Trên gương mặt tuấn mỹ vô song... từng dòng lệ nóng hổi rơi xuống, lệ có vị mặn, nhưng riêng Lãnh Diệc Thần lại cảm thấy nó vô vị, nếm vào chẳng có cảm giác gì cả. Giống như trái tim hắn lúc này, trống rỗng đến đau đớn.

Hắn cần một ai đó đến và lấp đầy khoảng trống đấy. Thế nhưng điều đó không phải ai muốn làm cũng được. Chỉ có nàng, nữ nhân thanh lệ như hoa đó...

Đi đến bên cửa sổ, Lãnh Diệc Thần dùng sức khẽ đẩy một cái, cửa bậc mở, làn gió man mát mùa hạ liền tràn vào, như xoa dịu đi tâm tình kích động của hắn.

Phóng tầm mắt ra xa, Lãnh Diệc Thần không ngờ nơi này lại đơn sơ đến thế. Nội thất cũng khá đơn giản và ít ỏi. Lữ Hà cung có một khoảng sân khá rộng, thế nhưng hoàn toàn trống trãi, chỉ có một mảnh vườn bên phải sân là được chủ nhân trước đó cẩn thận vung trồng, đơm được chút hoa quả. Thế nhưng bây giờ chủ nhân nơi này đã rời đi rồi, Lữ Hà cung không còn ai quan tâm chăm sóc nữa, mọi thứ dần theo thời gian mà một mục.

Có lẽ không ai ngờ được rằng, vị Hoàng đế cao cao tại thượng của Nam Nhạc quốc lại tình nguyện buông bỏ Minh Lân điện uy nghi cao sang để chạy đến một nơi hoang vắng như Lữ Hà cung. Đúng vậy, năm năm qua hắn bỏ bê Minh Lân điện, nhân đêm tối liền khẽ khàng đi đến Lữ Hà cung này qua đêm. Hành tung của hắn là tuyệt đối bí mật, chỉ có Mộc hộ vệ biết.

https://thuviensach.vn

Hắn muốn gom góp lại những kỉ niệm về nàng, tất cả tất cả, từ những mảnh nhỏ đến những mảnh lớn. Tuy rằng mỗi khi nhớ đến hắn đều sẽ đau, đau đớn tận tâm can, đến hít thở cũng không xong. Cảm giác tim bị bóp chặt, như có ai đó muốn giết chết hắn. Nhưng Lãnh Diệc Thần biết, chỉ có làm như vậy mới khiến lòng hắn an ổn được. Hắn đã từng thử rất nhiều cách để quên đi nàng, vùi đầu vào tấu chương, rượu chè thâu đêm suốt sáng... Thậm chí hắn còn từng nghĩ tìm một nữ nhân khác thay thế nàng, nhưng rồi hắn nhận ra, điều đó là không thể. Không ai có thể thay thế Phượng Dạ Hi trong lòng hắn, vĩnh viễn không thể.

Hi nhi, nàng có biết không? Vi phu nhớ nàng đến phát điên rồi. Thật muốn vứt hết tất cả để đi tìm nàng. Tại sao lúc trước ta lại ngu ngốc chọn giang sơn mà từ bỏ nàng cơ chứ? Tại sao lại bị thù hận xâm lấn mà chiếm lấy, lợi dụng nàng?

Hi nhi, vi phu hối hận lắm rồi! Bây giờ vi phu rất muốn ôm nàng trong vòng tay, ngửi mùi hương thơm ngát toả ra từ người nàng và chìm sâu vào giấc mộng. Năm năm qua, ta luôn bị những cơn ác mộng nửa đêm đánh thức, sau đó là những giây phút trằn trọc khó ngủ.

Bây giờ ta mới biết, Hi nhi, nàng chính là trái tim của ta, là nguồn sống của ta. Không có nàng, ta chẳng khác nào một cái xác không hồn biết đi, biết thở.

Năm năm trước nàng đã từng chịu ấm ức khi không có sức lực phản kháng. Hắn cho nàng uống thất công tán, Nguỵ Lương Khả liền nhân cơ hội đó tát nàng mười một cái. Những món nợ đó hắn đã thay nàng trả hết. Bây giờ chỉ cần nàng trở về, hắn nhất định sẽ nắm tay nàng, cùng nhau chinh chiến, san bằng Nguỵ quốc và giành lấy thiên hạ.

Hi nhi, nàng cứ trốn tránh đi, nhất định vi phu sẽ tìm được nàng.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Mộc từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt lo lắng vô cùng: "Hoàng thượng, thuộc hạ có chuyện gấp cần báo!"

Ngay lập tức gã nhận được một ánh mắt rét lạnh. Sợ hãi liền bao trùm, Mộc run rẩy quỳ xuống: "Hoàng thượng thứ tội! Nhưng đây là chuyện cấp bách, thuộc hạ buộc phải thông báo gấp." Gã biết bây giờ giáo chủ đang tưởng niệm vị Hoàng hậu quá cố, những giây phút khi giáo chủ đắm chìm vào quá khứ thì không ai có thể làm phiền ngài ấy được. Nếu không sẽ bị trừng phạt nặng.

Lãnh Diệc Thần thở dài: "Được rồi, trẫm không muốn có lần hai. Ngươi muốn nói gì thì nói đi!"

"Thưa Hoàng thượng, quân Nguỵ tấn công quân đồn ở biên cương. Thuộc hạ tra ra được chuyện này có liên quan đến Nguỵ quý phi nương nương."

"Chết tiệt!" Thay vẻ mặt trầm tư thành lạnh lùng cùng tàn nhẫn, hắn quát: "Truyền lệnh của trẫm, huy động mười vạn quân đi đến biên cương. Dặn dò tướng lĩnh bên đó cố gắng chống cự. Trận này, trẫm đích thân lãnh quân."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Hi nhi, nàng hãy nhìn vi phu trả thù cho nàng đây!

"Thần, sao chàng nỡ xuất binh đánh Nguỵ quốc của thiếp?" Nguỵ Lương Khả mang một bộ dạng lê hoa đái vũ xông vào Lữ Hà cung, nước mắt đã sớm làm lem đi lớp trang điểm trên mặt: "Chẳng lẽ chàng vẫn là vì thiếp đã tát nàng ta mười một cái mà ghi hận? Vì chuyện cỏn con đó mà thôn tính quốc gia của thiếp sao? Chàng đừng quên, lúc đầu nếu không có phụ vương của thiếp cho mượn binh thì còn lâu chàng mới ngồi được trên ngai vàng như hôm nay."

https://thuviensach.vn

"Câm miệng! Chưa được trẫm cho phép đã cả gan chạy vào cấm địa này, ngươi đây là muốn chết!" Lãnh Diệc Thần rống giận: "Còn nữa, ngoài mười một cái tát ra, người còn nợ nàng một vết thương trước ngực và hai mạng người. Nếu ngươi không nói cho nàng biết về vực Sát Tình thì Hi nhi cũng không đến nỗi phải chết, kéo theo cả hài tử của bọn ta. Về phần mượn binh, chính là phụ vương của ngươi tự nguyện dâng binh cho trẫm dùng, trẫm không thiếu binh đến mức phải đi mượn đâu. Lão già kia là muốn đem ngươi gả đến đây nên mới chủ động dâng binh lên. Của ngon dâng đến miệng, trẫm tội gì không ăn đúng không?"

Nguỵ Lương Khả như không tin vào những gì mình đã nghe thấy, ả ta ngã khuỵu xuống đất: "Không... Thần, nghe thiếp nói... Thần..."

"Câm miệng! Trên đời này ngoài nàng ra không ai được phép gọi thẳng tên huý của trẫm." Hắn từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống: "Từ bây giờ cho đến lúc tìm được nàng, trẫm sẽ từ từ chơi đùa với Nguỵ quốc của ngươi." Dứt lời, Lãnh Diệc Thần vươn chân đá Nguỵ Lương Khả một cái: "Nên nhớ, chiến tranh lần này là do ngươi gây ra. Chuẩn bị hứng cơn thịnh nộ của trẫm đi!"

Nguỵ Lượng Khả run run, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, không còn huyết sắc.

Lên ngôi được năm năm, quân quyền này hắn đã nắm chắc trong tay. Các thế lực trong triều cũng an ổn mà nghe theo lệnh hắn. Hơn nữa quân binh triều đình và sát thủ của Thiên Sát giáo phái gần đây cũng rảnh rỗi, có thể để hai thế lực này của hắn hoạt động giãn gân giãn cốt một chút.

Hi nhi, khát vọng lớn nhất của ta lúc này là tìm được nàng. Ta biết nàng còn sống, cũng biết nàng đang trốn tránh ta. Vì vậy nên ta sẽ đợi, mà trong lúc đợi cũng nên tìm vài việc để làm cho tiêu bớt thời gian chứ.

https://thuviensach.vn

Nam Nhạc năm thứ hai mươi, Hoàng đế lấy hiệu là Ngự Thiên Đế, đổi niên hiệu thành Ngự Thiên. Tên huý của Hoàng đế lúc này là một bí mật quốc gia đại sự. Bất kể ai biết hoặc gọi thẳng tên của ngài đều bị xử phạt. Chính vì vậy nên toàn dân thiên hạ lúc này không ai biết tên của Ngự Thiên Đế cả. Trừ một số người...

Qua tam đời đế vương, Nam Nhạc năm thứ hai mươi đổi thành Ngự Thiên năm thứ nhất. Ngự Thiên Đế mang mười vạn binh mã cùng khát vọng của mình, chinh chiến thiên hạ. Đầu tiên, ngài thu phục Nguỵ quốc, làm cho muôn dân vô cùng sợ hãi trước sự lợi hại và uy nghiêm của ngài. Nhưng ngài không hoàn toàn phá huỷ Nguỵ quốc mà là chờ đợi, đúng vậy, Ngự Thiên Đế đang chờ đợi một ai đó, cùng hắn nắm tay, thuần hoá Nguỵ quốc, chinh phục thiên hạ.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đến Quân Trại

"Mẫu thân, bây giờ chúng ta đi đâu?" Tay ôm chặt Tiểu Bạch trong người, trên vai khoác tay nải, Phượng Đằng Quân nhẹ nhàng hỏi Phượng Dạ Hi. Cậu biết rằng chuyện giữa mẫu thân và Hồn thúc thúc đã không thành rồi. Sau cái hôm ở đình viện, sang ngày hôm sau mẫu thân liền dẫn theo cậu cùng Tiểu Bạch và một đống hành lý rời đi. Một cách rất bí mật, cũng không thấy Hồn thúc thúc ra tiễn.

Phượng Đằng Quân thở dài, tuy biết chuyện này cậu không thể định đoạt được. Nhưng là Quân nhi muốn có phụ thân nha. Hồn thúc thúc rất tốt, thật tiếc vì thúc ấy không thể trở thành phụ thân của mình được.

"Tiểu nghịch ngợm đang nghĩ gì đó?" Phượng Dạ Hi cốc đầu cậu: "Lại nghĩ linh tinh gì rồi đúng không? Bây giờ chúng ta cứ ngao du khắp thiên hạ đi, đến nơi nào cần chúng ta giúp thì sẽ tạm thời dừng chân ở đó."

"Vâng ạ!" Phượng Đằng Quân vừa dứt lời, bỗng từ đâu một tiểu cô nương chạy ra, đâm sầm vào người cậu. Cả hai té nhào xuống đất, Tiểu Bạch "ngao ô" một tiếng, liền nhảy ra xa.

Nhìn lấy tiểu cô nương đang té ngã ở trên người mình, bộ dạng trắng trẻo đáng yêu, tóc cột thành hai búi tròn như bánh bao, gương mặt mềm mại nõn nà, nhìn chỉ muốn cắn một cái cho thoả miệng, đôi mắt to tròn đen láy đang không ngừng liếc qua liếc lại. Mà y phục của tiểu cô nương này hoàn toàn là một thân vải lụa, tay chân cũng mịn màn, hoàn toàn không có một vết sẹo, đây rõ ràng là tiểu thư con nhà giàu.

https://thuviensach.vn

"Này!" Phượng Đằng Quân vỗ vỗ lưng tiểu cô nương, khẽ hô: "Ngươi né ra, nặng chết ta!"

Nghe cậu nói vậy, nước mắt rất nhanh đảo quanh hai hốc mắt của tiểu cô nương, bàn tay nhỏ nhắn cuộn lại thành nắm đấm bé xinh, liên tục nện vào người Phượng Đằng Quân, mếu máo: "Huhu, Minh ca ca chê ta béo, đến một người dưng như ngươi cũng chê ta béo. Nạp Lan Tư Du ta thật khổ sở."

Nước mắt nước mũi sớm đã dính tèm lem hết người Phượng Đằng Quân, khiến cậu không nhịn được nhíu mày. Vươn tay đẩy mạnh tiểu cô nương ra, lớn tiếng quát: "Ngươi xem ngươi đã làm gì ta này? Ta có chê ngươi béo sao? Chỉ là có hơi nặng cân một chút, xém nữa đè chết ta thôi. Chỉ có vậy mà đã khóc ầm lên rồi. Đúng là không có khí thế nữ nhân."

Nghe cậu nói vậy, tiểu cô nương càng khóc dữ dội hơn.

Phượng Dạ Hi thấy cảnh này liền phì cười, đi đến cho nhi tử của mình thêm một cái cốc đầu: "Dù sao đi nữa tiểu cô nương nhà ngươi ta vẫn là chân yếu tay mềm. Quân nhi không nên quát ầm lên như thế. Sẽ khiến tiểu cô nương sợ hãi đấy."

Phượng Đằng Quân bĩu môi, liếc nhìn Nạp Lan Tư Du: "Nữ nhân gì mà yếu đuối, lại mập như vậy. Mai mốt con lớn lên tuyệt đối sẽ không lấy một con lợn như nàng ta."

"Quân nhi! Con thật ngang bướng." Lần này, nàng thật sự tức giận, liền quyết định không để ý đến nhi tử của mình nữa. Quay sang tiểu cô nương đáng yêu kia, dịu dàng xem xét những vết thương khi té xuống gây nên cho nàng: "Có đau không?"

Nạp Lan Tư Du vẫn là lần đầu tiền nhìn thấy một người vừa đẹp lại vừa dịu dàng như vậy, liền ngây ngốc đáp: "Du nhi không đau." Nói rồi

https://thuviensach.vn

nắm lấy tay nàng, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu nghiêng nghiêng sang một bên: "Người chính là tiên nữ giáng trần sao? Thật sự quá đẹp!"

"Ta mới không phải là tiên nữ gì đâu. Chỉ là một nữ lang y đi khắp nơi trị bệnh giúp người nghèo mà thôi." Nói rồi, nàng chỉ sang Phượng Đằng Quân và Tiểu Bạch: "Thằng nhóc đó chính là nhi tử của ta. Tính nó có hơi nghịch ngợm, con đừng để tâm. Thật ra nó rất tốt bụng. Còn con vật lông trắng kia tên là Tiểu Bạch, thú cưng của Quân nhi nhà ta."

"Con mới không nghịch!"

Phượng Dạ Hi vẫn không để ý đến Phượng Đằng Quân, tiếp tục trị thương cho Nạp Lan Tư Du: "Tiểu cô nương, nhà con ở đâu?"

Nhưng còn chưa kịp để Nạp Lan Tư Du trả lời thì từ đằng xa, tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến. Mấy chục binh mã đang phi như bay đến đây. Mà nam nhân dẫn đầu không ngừng la hét.

"Du nhi, con ở đâu, Du nhi?"

"Là phụ thân!" Nạp Lan Tư Du hướng nam nhân dẫn đầu kia, hét lớn: "Phụ thân, con ở đây. Du nhi ở đây!"

Đoàn binh mã này mặc quân phục của Nam Nhạc quốc. Tên dẫn đầu phong thái uy nghiêm lẫm liệt, chắc chắn có chức vụ không thấp ở hoàng cung. Nam nhân này cũng khoảng hơn bốn mươi tuổi, tuổi cũng khá cao, vậy tại sao lại còn được đi biên cương đánh trận? Chắc chắn chuyện này không đơn giản, vẫn là nên rời đi trước.

Nam nhân trung niên phi như bay đến, vụt nhảy xuống ngựa, chạy đến ôm chầm tiểu bảo bối nhà mình: "Du nhi làm phụ thân lo quá. Sao con lại bỏ đi thế này?"

https://thuviensach.vn

"Du nhi là đi lạc nha!" Tiểu cô nương mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền trông rất đáng yêu: "Nhị nương nói sẽ dẫn Du nhi đi gặp mẫu thân. Du nhi cũng rất nhớ mẫu thân nên liền đi theo Nhị nương. Ai ngờ vừa đi được một đoạn thì không thấy Nhi nương đâu cả, Du nhi còn bị một bọn người xấu xém nữa bắt đi, may mà chạy kịp. Du nhi muốn đi tìm Nhị nương, nhưng là phát hiện nơi này quá xa lạ." Dứt lời, Nạo Lan Tư Du liền chỉ tay sang mẫu tử nhà nàng: "Đi mãi đi mãi, đến đây thì gặp tiên nữ tỷ tỷ và một tên nghịch ngợm."

"Ngươi nói ai nghịch ngợm hả?" Phượng Đằng Quân gắt lại.

"Là đang nói ngươi đó."

"Ngươi... Bị lừa bán đi mà còn không biết. Đúng là ngu ngốc!"

Phượng Dạ Hi liền chen vào giữa, tách hai đứa trẻ ra: "Được rồi, đừng nghịch nữa."

Nam nhân trung niên nhìn chằm chằm vào nàng, đột nhiên phát hiện dung mạo này rất quen, nhưng là không nhớ đã gặp ở đâu. Lão trước giờ là tướng quân cai quản các đồn điền ở biên cương, rất ít khi về hoàng cung nên cũng không nhớ mặt ai nhiều. Nhưng là gương mặt này quá sức diễm lệ, rất quen thuộc.

"Ta là Nạp Lan Tĩnh, tướng quân cai quản quân đội biên cương. Dung mạo này rất quen, chẳng hay ta đã gặp qua cô nương rồi sao?"

Người trong triều đình thường không đơn giản. Không hiểu sao trong tiềm thức của Phượng Dạ Hi có một giọng nói không ngừng vang lên, nói là nhất định không được dính vào người trong triều. Vì vậy nàng cẩn thận đáp lại: "Thưa, chưa ạ. Dân nữ thấp hèn, sao có thể được vinh hạnh quen biết tướng quân từ trước?"

https://thuviensach.vn

"Vậy sao?" Nạp Lan Tĩnh vẫn nhìn nàng, ánh mắt suy tư: "Nhưng ta vẫn cảm thấy dung mạo này rất quen thuộc. Giống một ai đó trong cung."

Nàng cúi gầm đầu xuống, nhẹ nhàng đáp lại: "Chắc là vì khuôn mặt của dân nữ khá đại trà nên tướng quân thấy quen thôi. Trước giờ dân nữ chỉ đi khắp nơi chữa bệnh cho mọi người. Chưa từng đặt chân vào chốn cung đình."

"Sao tỷ tỷ lại nói vậy?" Nạp Lan Tư Du chen vào cướp lời, ngất ngây nhìn Phượng Dạ Hi: "Tỷ tỷ là nữ nhân đẹp nhất từ trước đến giờ mà Du nhi gặp. Dung mạo của tỷ tỷ không thể thuộc loại đại trà."

Phượng Đằng Quân nghe vậy cộc cằn: "Ai cho ngươi gọi mẫu thân ta là tỷ tỷ?"

"Ta thích thì gọi, mắc mớ gì đến ngươi?"

"Hai đứa im nào!" Nạp Lan Tĩnh lên tiếng, lại tiếp tục hỏi Phượng Dạ Hi: "Nếu cô nương đã nói mình đi khắp nơi chữa bệnh cho mọi người, vậy chắc hẳn cô nương đây là lang y?"

"Dân nữ đúng là lang y!"

"Tốt, nhân tiện đây quân trại biên cương đang thiếu lang y. Chẳng hay cô nương có thể..."

"Không thể!" Nàng cắt ngay lời Nạp Lan Tĩnh: "Xin thứ cho dân nữ thất thố. Dân nữ chỉ là một lang y bình thường, chẳng dám trèo cao đi đến quân trại." Dứt lời, nàng liền nắm lấy tay Phượng Đằng Quân: "Dân nữ xin cáo biệt."

"Tỷ tỷ!" Nạp Lan Tư Du mếu máo, níu lại tay áo của Phượng Dạ Hi: "Xin tỷ đi đến quân trại giúp bọn họ. Chiến tranh xảy ra, lang y cũng vô cùng ít. Hằng ngày binh lính bị thương lại nhiều như núi. Du nhi... Du nhi

https://thuviensach.vn

nhìn thấy rất đau lòng, nếu giúp họ giảm đau nhưng lại không biết y thuật. Lúc nãy Du nhi té rất đau, có cảm giác như sắp gãy xương đến nơi. Nhưng tỷ tỷ chỉ cần xoa xoa mấy cái rồi thoa thuốc cho Du nhi là liền hết đau. Tỷ tỷ chính là thần y. Xin thần y tỷ tỷ hãy cứu lấy mọi người, bọn họ rất đau đớn, còn có thê tử và con cái ở nhà. Nếu cứ như vậy thì khi chiến tranh thật sự nổ ra, bọn họ sẽ chết. Rất nhiều nữ nhân sẽ trở thành goá phụ, nhiều hài tử sẽ mồ côi. Du nhi không muốn đâu, xin tỷ tỷ hãy cứu lấy bọn họ." Thật ra, cứu thương cho quân binh chỉ là một phần thôi. Nạp Lan Tư Du vẫn muốn được ở cùng vị tỷ tỷ xinh đẹp này. Người quá đẹp, hơn nữa hơi ấm toả ra từ người làm cho nàng mê luyến, rất giống mẫu thân năm xưa.

Nạp Lan Tĩnh nhìn nhi nữ yêu quý của mình, tuy có hơi ngốc nghếch nhưng dùng cách này khá hữu hiệu. Có thể giữ lại được nữ nhân này lại cũng tốt. Vừa nhìn thấy nàng, gã đã có cảm giác nàng có một khí chất rất đặc biệt, dung mạo cũng thuộc loại cực phẩm. Giữ nàng lại, quân trại vừa có thêm lang y, mà Hoàng thượng... Dạo này đang u sầu, nếu dâng nữ nhân tuyệt phẩm này lên, chắc chắn sẽ rất kích thích...

Bởi vì, khí chất trên người nữ nhân này là khí chất của loại phượng hoàng, như loài mẫu đơn cao quý. Sở hữu phong thái uy nghiêm của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Mà Phượng Đẳng Quân cũng vô cùng ngạc nhiên, chẳng phải lúc này con nhóc kia vẫn còn rất ngốc nghếch sao? Thế quái nào mà lại có thể nói ra những lời cảm động như thế. Làm cậu nghe mà muốn... Khâm phục!

Phượng Dạ Hi nghe vậy sững sờ, liền di chuyển đến cạnh Nạp Lan Tư Du, ngồi xuống: "Du nhi, ta không phải là tỷ tỷ. Gọi ta là Dạ Hi a di. Hơn nữa, a di ta thật sự chỉ là một lang y bình thường, không xứng với cái danh thần y kia đâu. Trên đời này còn nhiều người có y thuật cao minh hơn ta. A di không dám trèo cao. Du nhi hãy trở về đi!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng ta chỉ muốn tỷ... Dạ Hi a di." Nạp Lan Tư Du mếu máo, quay sang Nạp Lan Tĩnh: "Phụ thân, Dạ Hi a di y thuật cao minh. Người mau thuyết phục a di."

Nạp Lan Tĩnh thấy cái tên Dạ Hi này rất quen, dường như đã nghe ở đâu đó, nhưng là gã vẫn không thể nhớ ra. Gã xoa đầu Nạp Lan Tư Du, mỉm cười nhìn Phượng Dạ Hi, từ tốn nói: "Dạ Hi cô nương, Du nhi nói rất đúng. Dù sao chiến tranh cũng sắp kết thúc rồi, nhưng vẫn không thể lơ là chẳng phải sao? Hiện tại quân ta và quân địch đều bị tổn thất, đề phòng trước vẫn hơn. Có thể cô nương không có y thuật cao minh, nhưng xin cô nương hãy giúp một tay, vì Nam Nhạc quốc của chúng ta. Cô nương chắc chắn có thể băng bó và sát trùng vết thương, như vậy là đủ. Hoàng thượng của chúng ta sắp dẹp loạn và thống nhất thiên hạ rồi. Cô nương xin hãy giúp sức cho đến lúc đó."

Phượng Dạ Hi rất muốn giúp, nhưng mà... Đời này nàng tuyệt không muốn có bất cứ giao tình gì với người trong cung.

"Nhưng mà..."

"Mẫu thân!" Phượng Đằng Quân cũng chen vào, nói: "Về điểm này thì con đồng ý với con ngốc đó. Chẳng phải mẫu thân luôn muốn cứu người, chữa bệnh cho những ai cần mình sao? Bây giờ đã có rất nhiều người cho mẫu thân cứu, cũng có rất nhiều người cần mẫu thân. Sao người có thể bỏ qua cơ hội này chứ?" Cậu luyên thuyên nói, cứ như một ông cụ non.

"Nhưng ta..."

"Mẫu thân, chẳng phải bọn họ đã nói rồi sao. Hoàng thượng Nam Nhạc quốc cũng đã sắp bình định thiên hạ rồi. Đến lúc muôn dân an cư lập nghiệp, người có thể rời đi được mà." Thật ra cậu cũng chẳng muốn đi đến quân trại gì đó đâu. Cũng chẳng muốn làm người tốt đi chữa bệnh gì. Nhưng lúc nãy nghe bọn họ nhắc đến hai chữ "Hoàng thượng" thì mắt cậu

https://thuviensach.vn

liền loé sáng. Đây chính là tên thiên hạ đệ nhất sát thủ mà Hồn thúc thúc đã nói. Chỉ cần đánh bại hắn, cậu sẽ trở thành người có võ công cao nhất thiên hạ rồi.

Nạp Lan Tư Du nghe Phượng Đẳng Quân nói vậy liền vui vẻ đến mức nhảy cẳng lên. Rốt cuộc nàng cũng thấy tên nghịch ngợm này có điểm tốt.

Nghe những lời nhi tử mình nói, cộng thêm sự thuyết phục của hai người Nạp Lan Tĩnh và Nạp Lan Tư Du. Phượng Dạ Hi rốt cuộc gật đầu, đồng ý đi đến quân trại làm quân y.

Chung quy, rời đi năm năm. Cuối cùng vẫn trở về vạch xuất phát.

Vận mệnh... Đúng là thứ mà con người ta không ai đoán trước được!

"Hoàng thượng, Thiên Trường đại lục của chúng ta có mười quốc gia, đã chiếm được ba nước. Giờ chỉ còn lại bảy nước." Mộc nói.

Vẻ mặt Lãnh Diệc Thần vẫn thờ ơ, hắn phất tay: "Trẫm đã biết, tiếp tục xuất binh đánh những nước lân cận khác. Đợi đến khi thu thập đủ, liền tấn công những nước lớn. Thôn tính Thiên Trường đại lục, xưng bá thiên hạ!"

"Thuộc hạ đã rõ!"

Những ngày tháng cô đơn dần trôi qua. Hi nhi, nàng rời ta đi cũng đã hơn năm năm, nàng còn định hành hạ ta đến khi nào nữa đây?

Để vơi bớt đi nỗi nhớ dây dứt không nguôi, ta xuất binh chinh chiến thiên hạ. Tất cả cũng chỉ là vì nàng. Ta thay nàng trả thù, chỉ mong nàng tha thứ cho ta.

Hi nhi, một khi nàng trở lại thì chính là mẫu nghi thiên hạ. Đứng trên tất cả mọi người! Nàng có vui không? Còn ta... Cũng không biết lúc này

https://thuviensach.vn

mình cảm thấy thế nào nữa. Tâm trí và cả tất cả cảm xúc đều hỗn loạn.

Nhưng mà... Giờ phút này ta chỉ gặp nàng mà thôi! Dù cho có phải đánh đổi cả mạng sống, ta cũng nguyện ý.

Trong ngục thất tối tăm ẩm thấp. Nữ nhân bị nhốt trong gian phòng đầu tiên đang vẫy vùng, gào thét.

"Các người thả bổn cung ra. Nên nhớ, lũ người các ngươi chỉ là bọn khốn hạ đẳng. Bổn cung đường đường là quý phi, sao có thể ở cái nơi tăm tối, còn phải chịu sự đối xử như thế này? Mau mau thả bổn cung ra thì còn may được tha mạng sống."

Thế nhưng đáp lại lời của Nguỵ Lương Khả chỉ là sự im lặng đáng sợ. Ả bất lực ngồi xuống: "Tại sao? Tại sao chứ? Ta đã làm gì sai? Người đáng lẽ nên trở thành mẫu nghi thiên hạ phải là ta. Tại sao lúc này cũng là nàng ta? Một con người chẳng có gì ngoài xinh đẹp? Nàng ta vô dụng, thân phận thấp hèn. Thua kém ta rất nhiều. Rốt cuộc là tại sao?"

"Đó là vì con chưa biết cách bắt lấy trái tim của nam nhân." Nhà giam bên cạnh, một lão già khoảng năm mươi tuổi lên tiếng.

"Phụ hoàng!"

Nguỵ đế cười khà khà, ngoắc ngoắc Nguỵ Lương Khả: "Con ngoan, đến đây phụ hoàng nói cho con nghe cách khiến hắn yêu con. Yêu đến đắm say, hoàn toàn quên đi hồ ly tinh kia."

Nguỵ Lương Khả nghe lời tiếng đến. Nghe được những gì mà Nguỵ đế nói, hai mắt ả sáng lên.

Lần này thì... Thần chắc chắn là của ả rồi!

https://thuviensach.vn

Thiên giới, đỉnh Thiên Sơn. Một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, làn váy bay bay càng thêm thoát tục. Vẻ đẹp của nàng chỉ có thể diễn tả bằng bốn từ: Thanh lệ và trầm tĩnh. Nữ nhân đó đang đứng trước miệng giếng thần có thể thấy được mọi chuyện, được đặt ở hoa viên Phượng cung.

"Dao Dao, nàng đang làm gì vậy?" Một nam nhân từ phía sau tiến đến, ôm lấy thân thể mềm mại. Mắt nhìn đến miệng giếng: "Hoá ra đây chính là những đứa 'con' của nàng ư? Thật quái lạ, ta và nàng còn chưa sinh hài tử mà nàng đã có con riêng ở bên ngoài rồi. Ta thật giận đấy!"

"Tiêu Phàm, chàng lại giởn thói nhõng nhẽo ra rồi. Mau đi vào bên trong nấu cơm. Thiếp xem xong Hi nhi sẽ vào với chàng."

Nam nhân tên Tiêu Phàm xụ mặt, buồn bã đi vào bên trong.

Nữ nhân tên Dao Dao đó cũng chính là Phượng Mẫu nương nương.

Nàng thở dài, âm thầm cảm thán vì thiên ý quá thần kì. Không, phải nói là vì Ti Mệnh Tinh Quân viết quá xuất thần. Đi một vòng cuối cùng là trở về điểm xuất phát.

Hi nhi, vận mệnh của con... Ta đã bắt đầu không thể nắm bắt được nữa rồi.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Trung Thu

Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt quá kinh khủng. Máu, tiếng la hét, rê rỉ đầy đau đớn, những vết thương lớn nhỏ có đủ và cả... sự tuyệt vọng hằn sâu trong đôi mắt của những binh sĩ khiến nàng phải chịu sự kích thích vô cùng.

Quân y tắp nập chạy khắp nơi, chưa kịp chữa thương cho người này xong thì đã phải chạy đến chỗ người kia. Những vết thương ấy băng bó cũng không được kĩ càng, băng quấn lỏng lẻo, sát trùng sơ xài khiến họ đau đớn vô cùng.

"Tại sao?" Nàng đưa hai tay lên bịt miệng, cảm giác khó thở bao trùm cả người, thân thể dần dần khuỵu xuống: "Rõ ràng đã nói Nam Nhạc quốc đang là bên thắng lợi, đáng lẽ ra số thương vong phải vô cùng ít chứ. Tại sao binh sĩ bị thương lại nhiều thế kia? Bọn họ, bọn họ... trông họ đau khổ biết bao..."

Nạp Lan Tư Du chớp chớp hai mắt nhìn Phượng Dạ Hi. Nàng hiểu được vì sao a di lại đau khổ như thế. Cũng không muốn giải thích, bởi nàng cũng đang rất khó chịu khi phải nhìn thấy cảnh tượng đầy đau thương này.

Phượng Đằng Quân cũng cảm thấy khó thở. Một tay ôm chặt Tiểu Bạch trong lòng, một tay cậu nắm lấy tay mẫu thân.

Nạp Lan Tĩnh tiến lên phía trước, dáo dác nhìn xung quanh, thở dài nói với Phượng Dạ Hi: "Cảnh tượng này cũng là chuyện thường thấy ở

https://thuviensach.vn

quân trại thôi. Hôm nay, thánh thượng vừa thâu tóm được Man quốc, đã là quốc gia thứ tư rồi. Cộng với Nam Nhạc quốc là chính quốc thì hiện tại, Thiên Trường đại lục còn năm quốc gia chờ thánh thượng thống nhất."

Nàng nghe vậy tim liền thắt lại. Những binh sĩ này đáng lẽ không nên phải ở đây chịu đau khổ. Bọn họ phải được ở bên cạnh người thân để vui vẻ. Tất cả cũng là tại chiến tranh do tên bạo chúa đó gây nên. Nếu hắn không phát động chiến tranh, đòi thống nhất thiên hạ thì những chuyện này cũng đâu có xảy ra.

Phượng Dạ Hi bỗng nhiên cảm thấy... Mình vô cùng chán ghét hoàng thất. Đặc biệt là tên Hoàng thượng kia.

Chính hắn đã đẩy hàng ngàn con người rơi vào cảnh đầu rơi máu chảy, gia đình ly tán, nước nhà toang hoang này. Không chỉ riêng những binh sĩ ở nơi đây mà còn có tất cả người dân của Thiên Trường đại lục nữa. Tất cả bọn họ đã, đang và sẽ phải đối mặt với một cơn giông tố mang tên chiến tranh đầy tâm tối.

Nắm chặt hai bàn tay, nàng lạnh lùng lên tiếng: "Tại sao lại phát động chiến tranh? Tại sao lại muốn thống nhất thiên hạ?"

Nạp Lan Tĩnh nhướng mi, dường như vẫn chưa hiểu lắm về những điều mà Phượng Dạ Hi nói: "Cô nương nói vậy là có ý gì?"

Nàng nhào đến, nắm lấy vạt áo của Nạp Lan Tĩnh, gương mặt vô cùng lạnh lùng, mang đầy sát ý: "Ta đây là đang hỏi Hoàng thượng của các ngươi. Có phải hắn ta bị úng não rồi không? Rảnh rỗi không đi giúp dân an cư lập nghiệp mà lại phát động chiến tranh. Hắn có biết chăng việc làm này của hắn sẽ khiến rất nhiều người nhà tan cửa nát, mất đi người thân bằng hữu, lưu lạc nơi xứ người? Chưa kể thương vong cũng tăng vô số kể từ khi chiến tranh xảy ra. Những binh sĩ ở đây họ không đáng để phải chịu đựng những đau đớn như thế này. Họ nên vui vẻ sống. Người dân lầm than, tiếng

https://thuviensach.vn

oán hận vang lên khắp nơi. Hoàng thượng các ngươi sao lại tự đi chuốc hoạ vào thân như thế? Hao tốn lương thực, nhân lực và cả thời gian, tâm sức... cùng với mạng người. Hằng ngày có biết bao nhiêu người chết, các ngươi coi đây là trò chơi hay sao? Không chỉ là đối với Nam Nhạc quốc mà còn là đối với những quốc gia ở Thiên Trường đại lục. Người dân họ có làm gì sai? Họ cũng giống như hắn, là con người nhỏ bé. Chỉ khác rằng họ không có quyền lực tối cao mà thôi. Tại sao lại phải tự sát hại đồng bào của mình? Sau khi xưng bá thiên hạ rồi hắn sẽ làm gì với những ngươi dân vô tội đó? Trong đó còn có cả hài tử, nữ nhân và lão nhân. Chẳng lẽ hắn định giết hết bọn họ sao? Ta tự hỏi chính bản thân mình và cũng là hỏi chính hắn: Tại sao lại muốn chinh chiến thiên hạ, hắn muốn làm gì?"

"Cô nương bình tĩnh lại đã." Nạp Lan Tĩnh nhẹ nhàng đẩy Phượng Dạ Hi ra. Đảo mắt nhìn non sông hùng vĩ nhưng lại hoang vắng nơi biên cương. Rồi lại nhìn sang số binh sĩ bị thương, gã nói: "Ta cũng không rõ ý của Hoàng thượng là gì. Tại sao lại muốn đi chinh chiến thiên hạ? Ta thật không biết. Nhưng có một điều ta dám chắc là Hoàng thượng không phải bạo quân. Bằng chứng là cô nương hãy nhìn những binh sĩ này xem. Bọn họ đau đớn vì những vết thương chằn chịt trên người mình, tiếng la hét cứ không ngừng vang vọng. Nhưng cô nương không để ý sao? Bọn họ tuyệt không hề có một lời oán trách đối với Hoàng thượng."

Phượng Dạ Hi thoáng chốc ngẩn ngơ.

"Cô nương chắc cũng không biết. Thật ra đối với những quốc gia đã xâm chiếm được, Hoàng thượng chỉ bắt giam những người cầm đầu. Còn những người dân thì vẫn tự do vui sống. Hoàng thượng miễn thuế cho họ năm năm, còn cấp lương thực và y phục cho họ. Tuyệt không hề có ý muốn sát hại người dân vô tội. Ta nghĩ, Hoàng thượng chỉ muốn thống nhất thiên hạ, lập lại trật tự của thế gian, mang lại hoà bình cho mọi người. Đợi đến khi mười quốc gia của Thiên Trường đại lục đều nằm trong tay, Hoàng thượng sẽ sáp nhập mười nước lại làm một, cai trị khoảng trời rộng lớn của

https://thuviensach.vn

riêng người. Mang lại hạnh phúc ấm no cho muôn dân. Dạ Hi cô nương, Hoàng thượng của chúng ta tuyệt đối không phải là một vị hôn quân. Ngài ấy là thần linh được thượng đế phái xuống cứu rỗi cho mọi người."

"Đúng đó đúng đó Dạ Hi a di. Hoàng thượng tuyệt đối là người tốt. Hôm đó Du nhi bị té ngã, chính thánh thượng đã giúp Du nhi đứng lên đó. Ngài ấy tuy ngoài mặt lạnh lùng nhưng là bên trong rất dịu dàng nha." Nạp Lan Tư Du mỉm cười, dường như tên Hoàng thượng đó rất được tiểu cô nương yêu thích.

Phượng Đằng Quân nghe vậy bĩu môi: "Người như ngươi mà lại vinh hạnh được thánh thượng nâng đỡ. May mà ngài ấy không bị gãy tay vì đỡ đứa mập như ngươi." Cậu vừa vuốt ve Tiểu Bạch đáng yêu trong người vừa chê bai Nạp Lan Tư Du.

"Ngươi im lặng, ta mập hay không liên quan đến ngươi sao? Ta muốn nghe Dạ Hi a di trả lời." Dứt lời liền không quan tâm đến Phượng Đằng Quân nữa mà nhìn sang nàng.

Gương mặt nàng đâm chiêu, như chìm sâu vào dòng suy nghĩ.

Từ lúc tỉnh lại năm năm trước, nàng hoàn toàn không nhớ gì cả. Chỉ biết mình có một nhi tử, tên của cậu là Phượng Đằng Quân. Được Phong Hồn sư huynh cưu mang và giúp đỡ, dù cho không luyện được võ công thì nàng vẫn tinh thông y thuật và cầm nghệ. Nhưng có một chuyện rất kì lạ, trong tiềm thức của nàng vẫn luôn chán ghét cái nơi gọi là 'hoàng cung' và mọi thứ liên quan đến nó. Chỉ cần gặp quan binh hay hoàng thất quyền quý, nàng liền tránh đường khác mà đi.

Cho nên lúc nghe Nạp Lan Tĩnh nói muốn nàng đến quân trại trị thương cho binh sĩ thì nàng liền cự tuyệt. Mặc dù bản tính của một lang y thôi thúc nàng chữa trị cho những thương binh kia, nhưng vẫn không thắng được sự chán ghét cùng sợ hãi đang dâng trào của nàng. Bởi vì nơi đó có

https://thuviensach.vn

hoàng thất Nam Nhạc quốc. Còn có cả thánh thượng tối cao. Phượng Dạ Hi chỉ cần nghe đến ba chữ Ngự Thiên Đế là trong lòng liền có một loại cảm xúc kì lạ dâng lên, vô thức cự tuyệt.

Cho đến lúc đặt chân đến quân trại này, nàng vẫn còn chán ghét Ngự Thiên Đế. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy cảnh binh sĩ phải quằn quại trong đau đớn, nàng lại càng thêm một phần hận tên bạo chúa kia. Nếu hắn không phát động chiến tranh thì những đau thương này sẽ không xảy ra.

Nhưng sau khi nghe những lời của Nạp Lan Tĩnh và Nạp Lan Tư Du nói thì nàng liền dâng lên một chút hảo cảm với Ngự Thiên Đế. Thực ra, trong lòng nàng vẫn luôn tự hỏi... Mục đích thực sự của cuộc chiến tranh này là gì? Phượng Dạ Hi vẫn cảm thấy Ngự Thiên Đế không chỉ đơn thuần là muốn muôn dân an cư lập nghiệp không. Mà là hắn... vẫn còn có một khác khao gì đó, ẩn sâu trong đáy lòng, một nỗi niềm khó nói chăng?

Đến lúc này Phượng Dạ Hi vẫn rất tò mò cùng khó hiểu về vị Ngự Thiên Đế danh tiếng lẫy lừng này và những việc làm của hắn. Tuy là bọn họ chưa từng gặp mặt, nhưng sao nàng lại cảm thấy... Một cỗ cảm giác kì lạ không ngừng dâng lên mỗi khi nghĩ về hắn, chính nàng cũng không biết đó là gì nữa.

Nhưng mà bỗng dưng lúc này... Nàng thật sự muốn ở lại nơi này để cứu giúp những binh sĩ bị thương. Tiện thể... Tìm ra đáp án cho những cảm xúc kì lạ này của nàng.

Chưa kịp để nàng nghĩ xong, Nạp Lan Tĩnh đã nói: "Dạ Hi cô nương, chính vì vậy mà mạc tướng rất mong cô nương sẽ tiếp tục ở lại nơi này. Xin hãy chữa trị cho những thương binh đang đau đớn kia."

Nạp Lan Tư Du cùng Phượng Đằng Quân mím môi, chờ đợi câu trả lời của nàng.

"Được!"

https://thuviensach.vn

Để thốt ra được lời này, Phượng Dạ Hi đã phải hạ quyết tâm rất lớn. Cũng chính từ giây phút này, cuộc đời nàng sẽ trở lại quỹ đạo ban đầu. Những bí ẩn về thân phận và trí nhớ trước đây, cả cảm xúc kì lạ này nữa... Tất cả đều sẽ được giải đáp.

Cũng như bao ngày, sau khi sát trùng và băng bó, chữa trị vết thương cho những binh sĩ kia, Phượng Dạ Hi liền trở về lều của mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc nàng đã ở đây tròn ba tháng. Ngự Thiên Đế cũng trong khoảng thời gian này mà đã chiếm được bảy nước ở Thiên Trường đại lục, trừ đi Nam Nhạc quốc thì chỉ còn hai quốc gia mà thôi.

Cảm giác được cứu chữa cho những sinh mạng đang hấp hối rất tuyệt vời. Nàng cảm thấy nhẹ nhàng và thanh thản biết bao, đây quả là một nhiệm vụ thiêng liêng mà thượng đế đã giao cho nàng.

Nhưng trong ba tháng nàng ở đây, loại cảm xúc kì lạ đó vẫn chưa vơi đi được phần nào. Nhất là mỗi khi có ai đó nhắc về Ngự Thiên Đế, nàng đều cảm thấy lòng bồi hồi vô cùng.

Phơi xong chiếc áo cuối cùng, nàng đi vào lều, định bụng sẽ có một giấc ngủ trưa thư giãn.

Thế nhưng mọi chuyện không đơn giản như thế. Chưa kịp để chiếc giường ấm lên thì hai thân ảnh nhỏ nhắn từ bên ngoài chạy vào. Phượng Dạ Hi lờ mờ cảm thấy nhi tử của mình là người tiến lên trước.

"Mẫu thân, mẫu thân mau dậy đi. Hôm nay là trung thu đó nha. Mọi năm mẫu thân đều là bánh trung thu cho Quân nhi và mọi người ở Tiêu Dao cung ăn, hương vị đó quả thật không thể quên được. Năm nay không có Hồn thúc thúc và Nguyên, Minh, Lôi hộ vệ. Vậy mẫu thân cũng phải làm cho Quân nhi và Du mập ăn chứ."

https://thuviensach.vn

"Nè, ngươi gọi ai là Du mập hả?" Nạp Lan Tư Du bĩu môi, hằn hộc: "Ta mới không mập như ngươi nói. Chẳng qua chỉ là... chỉ là hơi phát phì một chút thôi."

"Phát phì cũng chính là mập. Ngươi trời sinh đã định là mập rồi nên im lặng đi. Ta nói mẫu thân làm bánh trung thu, còn cho ngươi ăn ké, ngươi nên cảm kích mới đúng. Mẫu thân làm bánh trung thu là tuyệt nhất thế gian đấy."

Nạp Lan Tư Du không phục, nhưng cũng không thể phản bác được gì. Dù sao nàng cũng rất muốn ăn thử bánh trung thu do Dạ Hi a di làm nha.

Nhìn hai đứa trẻ náo loạn không cho nàng ngủ này, Phượng Dạ Hi tuy có chút đau đầu nhưng vẫn mỉm cười. Thật nhanh, mới đây đã đến trung thu rồi. Cũng không biết... Hồn sư huynh thế nào rồi...

"Hai đứa đi ra ngoài đi, bây giờ ta sẽ bắt tay vào làm bánh trung thu. Sẽ làm thật nhiều, chia cho các binh sĩ và mọi người ăn nữa."

"Mẫu thân là tuyệt vời nhất, Quân nhi yêu mẫu thân nhất trên đời." Dứt lời, Phượng Đằng Quân liền hôn một cái thật kêu lên mặt Phượng Dạ Hi. Sau đó kéo Nạp Lan Tư Du chạy ra ngoài cùng chơi đùa với Tiểu Bạch.

Phượng Dạ Hi mỉm cười hạnh phúc. Bảo bối nhỏ nhà nàng thật sự là vô cùng đáng yêu.

Nàng đi đến phòng bếp, bắt tay vào làm một mẻ bánh thật lớn.

Tiêu Dao cung, hoa viên đình viện. Một nam nhân ngồi suy tư, mặt trời dần xuống núi, ánh chiều tà phủ lên bóng hình thê lương.

"Cung chủ, nàng đã đi được ba tháng rồi. Thỉnh cung chủ đừng đau buồn nữa."

https://thuviensach.vn

Phong Hồn lắc đầu: "Bản cung chủ không đau buồn, chỉ cảm thấy có chút cô đơn thôi." Y nhìn lên bầu trời cao, thanh âm nhẹ nhàng như phiêu táng trong không khí tự lúc nào: "Đêm nay là trung thu à?" Là câu hỏi, nhưng y lại không mong muốn có người sẽ trả lời nó.

Năm năm qua, đây là trung thu đầu tiên không có nàng.

Hai mươi bảy năm qua, đây là trung thu đầu tiên y cảm thấy cô đơn nhất.

Đêm trung thu, trăng tròn vành vạnh. Ánh trăng dịu nhẹ toả xuống khắp thế gian. Như đang nhảy múa vui đùa cùng màn đêm.

"Hoàng thượng, ngài nghỉ tay ăn một chút bánh đi. Từ sáng đến giờ ngài chưa ăn cái gì rồi." Mộc đặt đĩa bánh trung thu xuống bàn, nói với Lãnh Diệc Thần.

Thế nhưng hắn lắc đầu, ánh mắt chung quy vẫn dán vào đống tấu chương: "Trẫm không ăn, ngươi ăn đi."

"Thuộc hạ ăn rồi. Đây là bánh trung thu do một nữ quân y mới vào quân trại làm. Tay nghề rất tốt, đã ăn một lần thì khó lòng quên được mùi vị." Mộc dừng lại một chút rồi nói: "Không những vậy, nữ quân y đó y thuật rất cao minh, lại có tấm lòng nhân hậu, đêm nay binh sĩ trong quân trại phía sau đều được ăn bánh trung thu do nàng làm."

"Từ lúc nào là quân trại cho phép có nữ quân y?"

"Thưa, là do Nạp Lan tướng quân giữ nàng ấy lại ạ. Tướng quân nói rất coi trọng nàng ấy."

"Vậy sao?" Lãnh Diệc Thần nhướng mi: "Đúng lúc trẫm cũng hơi đói. Nếu nữ quân y đó đã nhọc công làm nhiều bánh như vậy thì trẫm phải ăn để không phụ lòng nàng rồi."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Lãnh Diệc Thần liền cầm lấy một chiếc bánh, cắn lấy một miếng. Hương thơm ngào ngạt vấn vít quanh chóp mũi, mùi vị ngon đến khó tả.

Nhưng... mùi vị bánh này thật sự rất quen thuộc. Hắn bỗng cảm thấy có một dòng cảm xúc kì lạ dâng lên trong lòng, bao phủ lấy cả trái tim. Khiến hắn xúc động không thôi!

Hương vị này... Dù có chết hắn cũng không thể quên được...

Đây là hương vị do nàng làm, chỉ có thể là nàng mà thôi.

Lãnh Diệc Thần đột ngột đứng lên, nắm lấy vai Mộc lay mạnh. Thanh âm gấp gáp cùng nôn nóng đến kì lạ: "Nàng ở đâu, nữ quân y đó ở đâu?"

"Nàng đang ở... Phía sau quân trại trị thương cho các binh sĩ."

Vừa dứt lời, Mộc chỉ cảm thấy có một luồng gió thoáng qua mình. Giáo chủ liền không thấy ở đâu nữa.

Lãnh Diệc Thần cảm thấy mình sắp điên rồi. Tại sao lại ngu ngốc đến như thế? Mấy tháng nay tâm trạng hắn đột nhiên bấn loạn đến lạ kì, cộng với chiếc vòng phu thê trên tay đậm màu hơn bình thường. Tại sao hắn lại không để ý đến việc đó cơ chứ? Rằng nàng đang ở rất gần hắn, Hi nhi đang ở rất gần hắn.

Lần này, hắn nguyện dùng cả linh hồn để giữ nàng ở bên cạnh mình hết đời này. Hi nhi, Hi nhi của ta, đừng hòng vi phu để nàng rời đi lần nữa.

Phía sau của quân trại là khu vực mà các binh sĩ bị thương ở. Nơi đây vô cùng sạch sẽ và thoáng mát, lại có nhiều gian lều nhỏ nối tiếp nhau. Khá thuận tiện cho viện trị thương cho binh sĩ.

https://thuviensach.vn

Bình thường nàng chỉ giúp các binh sĩ trị thương vào buổi sáng, hiếm hoi lắm mới có một trường hợp gấp vào buổi tối đêm nay. Hơn mười binh sĩ bị tập kích bất ngờ. Nghe đâu là có một tù nhân vừa trốn thoát, là nữ nhân. Chính nàng ta đã khiến những binh sĩ này bị thương, đau đớn đến hôn mê.

Phượng Dạ Hi làm quân y ở nơi đây đã lâu, cũng được coi là khá có kinh nghiệm. Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy trường hợp bị thương nặng như thế này. Mùi máu tanh nồng trong không khí. Những quân y trong quân trại đều được tập hợp. Vội vàng trị thương cho những thương binh.

Mãi mê chăm chú chữa thương cho các binh sĩ nên Phượng Dạ Hi không có để ý... Một luồng khí tức quen thuộc đang tiến đến gần mình.

Không phải là quen thuộc bình thường, mà là rất thân thuộc.

Nhìn thấy bóng lưng mảnh khảnh đó, Lãnh Diệc Thần như phát điên, chỉ muốn nhào đến ôm chằm lấy nàng, giam giữ nàng bên cạnh, tuyệt đối sẽ không để cho lần chia ly thứ hai xảy ra.

Nhưng là hắn sợ hãi, hắn sợ phải nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thù hận đó. Sợ nàng không chịu quay về bên hắn. Bước chân vì thế cũng bất giác chậm lại. Những chung quy vẫn tiếp tục bước, không hề dừng lại.

Lãnh Diệc Thần không hiểu, mãi mãi hắn vẫn không thể hiểu được nàng. Đây là nơi hắn đóng quân để phục vụ cho ý định chinh chiến thiên hạ. Nhưng hắn biết, Hi nhi rất ghét chiến tranh, hơn nữa nàng rất hận hắn. Thế thì tại sao nàng lại tình nguyện đến đây để làm quân y?

Hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu bất cứ điều gì cả. Chỉ biết là bây giờ đây, hắn nhớ nàng đến phát điên rồi.

https://thuviensach.vn

Bóng hình giai nhân luôn hiện hữu trong mỗi giấc mơ và kí ức mờ nhạt, cuối cùng đã trở lại, hiện hữu rõ ràng chân thật như vậy, mùi hương, dáng hình, cả thanh âm dịu dàng kia nữa... Nhất định là nàng rồi!

Lãnh Diệc Thần rất muốn tiến lên, ôm lấy nàng vào lòng.

Thế nhưng thiên ý trêu người!

"Báo, có người đang định phóng hoả kho lương thực. Là tù nhân ở phòng giam thứ nhất. Ả ta nói chỉ cần Hoàng thượng đến gặp ả thì hoả hoạn sẽ không xảy ra!" Mộc hốt hoảng chạy vào, hét lớn. Khiến tất cả mọi người trong lều đều quay lại nhìn gã và Lãnh Diệc Thần.

Bọn họ không ngờ rằng thánh thượng sẽ đích thân đi đến nơi hoang sơ này. Liền ngẩn ngơ đến mức không kịp hành lễ.

"Chết tiệt!" Lãnh Diệc Thần xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên nhìn nàng một cái, thì thầm: "Hi nhi, đợi ta!"

Giây phút nàng quay lại, cũng là lúc hắn rời đi. Hai người bọn họ, chung quy vẫn chưa thật sự đối mặt nhau.

Bánh xe vận mệnh vẫn tiếp tục quay, rốt cuộc mối tình này sẽ đi đến đâu?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Phụ Tử Gặp Mặt

"Quân Quân, ngươi mau dậy, nè, mau dậy đi." Nạp Lan Tư Du vừa nói, vừa tát vào mặt Phượng Đằng Quân mấy cái thật mạnh.

Cậu đành phải rời khỏi đống chăn êm nệm ấm, ngồi dậy, trong giọng nói còn có chút buồn ngủ chưa tan: "Có chuyện gì?"

"Có người định phóng hoả kho lương thực, ta với ngươi đi ngăn ả."

"Khuya rồi còn nói nhảm, chuyện ngăn ả đã có Hoàng thượng cùng binh sĩ lo. Ngươi chỉ mới năm tuổi, không cần phải lo xa. Về lều ngủ đi."

Nạp Lan Tư Du lắc đầu, kéo Phượng Đằng Quân đang muốn chìm vào giấc ngủ ngồi dậy: "Không được nha, chuyện lần này hình như có liên quan đến Dạ Hi a di. Ta thấy Hoàng thượng và kẻ phóng hoả đó nhắc đến a di nhiều lắm đấy."

Nghe tên của mẫu thân mình, Phượng Đằng Quân như được nạp đầy năng lượng, liền lập tức đứng dậy, lấy áo choàng khoác vào người.

"Chúng ta đi!"

"Thần ở đâu? Ta muốn gặp chàng! Nếu Thần không ra đây thì ta sẽ đốt kho lương thực này ngay lập tức."

Một nữ nhân dung mạo sắc xảo nhưng lại bị nhem nhuốc, cả người đầy bụi bẩn, đầu tóc bù xù đang đứng trước kho lương thực. Kế bên ả là

https://thuviensach.vn

một đống rơm, trên tay là cây đuốc sáng rực ánh lửa. Hành động của ả khiến người người hoảng sợ.

Chỉ cần dùng cách này, chắc chắn Thần sẽ trở về bên cạnh ả. Chỉ một lát nữa thôi, ả sẽ bảo Thần thả phụ hoàng ra. Nguỵ quốc đối với Nam Nhạc quốc chính là phục tùng cùng tuân mệnh, tuyệt đối sẽ không mưu phản chính quốc. Chính chàng đang hiểu lầm, vậy thì ả sẽ giúp chàng hoá giải sự hiểu lầm này. Để chàng hoàn toàn trở về bên cạnh ả, quên đi con hồ ly tinh kia. Thần yêu là ả, chỉ là chàng hiểu lầm Nguỵ quốc mưu phản nên mới chối bỏ tình yêu đó mà thôi. Đúng, chính là như vậy.

"Nguỵ quý phi, à không, bây giờ ngươi không còn là quý phi nữa rồi. Mau bỏ đuốc xuống, nếu không đừng trách bổn tướng ác độc." Nạp Lan Tĩnh cầm đầu một nhóm binh lính, được giao nhiệm vụ tạm thời cầm chân Nguỵ Lương Khả lại, chờ Hoàng thượng đến.

Gã chậm rì rì, từng bước tiến đến gần ả ta.

Nhận ra hành động của Nạp Lan Tĩnh, Nguỵ Lương Khả hét to: "Dừng lại, nếu ngươi còn dám tiến đến một bước nữa thì ta sẽ phóng hoả ngay lập tức." Ả để cây đuốc lại gần đống rơm, chân cũng không tự chủ mà lùi một bước.

Nạp Lan Tĩnh thấy vậy hoảng sợ, kho lương thực đó chính là nguồn thức ăn dự trữ cuối cùng của toàn quân trại. Nếu Nguỵ Lương Khả đốt đi thì toàn bộ quân binh, tướng sĩ và cả Hoàng thượng đều sẽ chết đói. Vì vậy nên gã đứng im bất động, không dám tiến tới một bước.

"Được được, ta không tiến. Người mau bỏ đuốc xuống đi!"

"Ta không bỏ!" Nguỵ Lương Khả đột nhiên hét lớn, vẻ mặt điên cuồng, đầu ngửa lên trời: "Lãnh Diệc Thần, chàng mau ra đây cho ta. Nếu còn không ra ta sẽ đốt sạch nơi này!"

https://thuviensach.vn

Nạp Lan Tĩnh nghe vậy sắc mặt tái mét. Tên huý của bệ hạ là đều cấm kị, bất kể ai nhắc đến đều sẽ bị xử tử. Mà nay... Vị phế phi này lại ngang nhiên trước mặt nhiều người như vậy hét lên tên của bệ hạ...

Tiếng bước chân trầm ổn từ từ truyền đến. Tiếp theo đó, một thân ảnh hắc y tiến đến.

"Tham kiến bệ hạ."

"Đứng lên hết đi."

"Tạ ơn bệ hạ!"

Nạp Lan Tư Du nhìn thấy Lãnh Diệc Thần đến liền kéo kéo tay áo của Phượng Đằng Quân: "Ngươi thấy không? Vị đó là Hoàng thượng."

Cậu ngáp một cái rõ dài: "Đương nhiên là thấy rồi, ta đâu có mù."

"Xí, nói chuyện với ngươi chẳng vui gì cả." Tiểu cô nương hết nhìn Lãnh Diệc Thần rồi lại quay sang nhìn Phượng Đằng Quân, như phát hiện ra điểm gì kì lạ, liền hét lên: "A, Quân Quân, ngươi với Hoàng thượng thật giống nhau. Từ đôi mắt đến mũi, miệng, khuôn mặt, hình dáng và cả bóng lưng đều giống nhau đến kì lạ."

Phượng Đằng Quân nghe vậy cũng phát hiện ra điểm bất thường, cậu nhìn chằm chằm Lãnh Diệc Thần. Đôi con ngươi bỗng loé sáng.

Chẳng lẽ có chuyện người giống người kì lạ đến như vậy? Hơn nữa cậu với Hoàng thượng cũng chưa từng gặp nhau mà lại cảm thấy thân thuộc vô cùng. Không lẽ...

Mẫu thân, người có chuyện giấu Quân nhi!

Nguỵ Lương Khả nhìn bóng hình mình đã nhớ thương mấy tháng nay, trong lòng có một loại xúc động dâng trào, nước mắt như chực tràn ra.

https://thuviensach.vn

"Thần, cuối cùng chàng đã đến..."

Vừa dứt lời, một bạt tay như trời giáng, hướng thẳng mặt Nguỵ Lương Khả tát đến. Sức lực vô cùng mạnh, làm cả mặt ả lệch sang một bên, rướm máu. Ả đau đớn té khuỵu xuống mặt đất. Tuy nhiên tay vẫn cố cầm chặt cây đuốc.

Như không thể tin vào những gì đang xảy ra, Nguỵ Lương Khả từ từ quay mặt lại, ánh mắt mở to nhìn chằm chằm Lãnh Diệc Thần: "Tại sao?"

Hắn toàn thân đều phủ một luồng khí lạnh, khiến người ta không rét mà run. Đứng từ trên cao như một con sư tử ngạo nghễ nhìn miếng mồi của mình.

"Trẫm có cho phép ngươi gọi tên huý của trẫm sao?"

Hai mắt ả mở to, như vẫn chưa xua hết nỗi bàng hoàng: "Chàng nói sao?"

"Tên huý của trẫm chỉ có một người mới có thể gọi." Hắn ngồi xuống, mặt đối mặt với Nguỵ Lương Khả. Đôi mắt lạnh lùng kia làm ả hoảng sợ vô cùng: "Là Hi nhi."

"Quân Quân, ngươi nghe thấy chưa? Bọn họ đang nhắc đến "Hi nhi". Chẳng lẽ "Hi nhi" đó chính là Dạ Hi a di sao?"

"Ta không biết, sao ngươi cứ hỏi ta mãi thế?"

"Vì ta tưởng ngươi biết!" Nạp Lan Tư Du chu môi, tỏ vẻ đáng thương.

"Chúng ta coi tiếp."

Dứt lời, Phượng Đằng Quân không quan tâm tiểu cô nương nữa mà chuyển sang quan sát Lãnh Diệc Thần. Cậu cảm thấy từng bộ phận trên người của hắn ta đều giống hệt mình. Chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp?

https://thuviensach.vn

Không, làm gì có sự trùng hợp lạ kì đến như thế? Tên Hoàng thượng này chắc chắn có liên quan đến mẫu thân và cậu. Không những liên quan bình thường, mà còn là rất liên quan.

Trong đầu cậu bỗng bừng sáng, nhìn dung mạo giống hệt mình kia... Phượng Đằng Quân cậu đã tìm ra lời giải đáp cho sự trùng hợp này rồi...

Nguỵ Lương Khả khuôn mặt vừa cười vừa khóc, trông ghê tợn vô cùng: "Không, chẳng phải chàng nói yêu thiếp sao? Chàng nói có thể làm bất cứ việc gì cho thiếp. Chẳng phải tên của chàng chỉ có mình thiếp mới có thể gọi hay sao? Đó là điều hiển nhiên mà." Ả điên cuồng la hét, khiến những người xung quanh hoảng sợ, nhất là ả vừa hét vừa vung vẩy cây đuốc trên tay: "Thần, chàng xem này. Trong bụng thiếp đã có cốt nhục của chàng, chúng ta đã có hài tử. Đây sẽ là Hoàng đế tương lai của Nam Nhạc ta. Chàng xem, thằng bé khoẻ mạnh biết bao."

"Ngươi có hài tử của trẫm?" Lãnh Diệc Thần cười lạnh: "Đó là nghiệt chủng giữa ngươi và tên lính Nguỵ quốc. Những đêm mà trẫm lâm hạnh ngươi, thực ra là điều tìm kẻ thay thế. Nguỵ Lương Khả, trẫm chưa từng chạm vào ngươi thì làm sao ngươi mang thai con trẫm được?" Trên gương mặt hắn đã ẩn ẩn tức giận: "Hơn nữa đừng có gọi thằng tên huý của trẫm. Ghê tởm! Người đâu, mau lôi nữ nhân này xuống, giết!"

Dứt lời, hắn đưa tay giật lấy cây đuốc trên tay Nguỵ Lương Khả. Thế nhưng ả lại nhanh hơn một chút né sang một bên. Hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng. Tiếng cười lớn như ác quỷ vang lên

"Thật không thể tin được, bao năm nay ngươi vẫn luôn lừa ta. Những tưởng ngôi vị Hoàng hậu đã nắm trong tay, hoá ra chỉ là hư không." Ả nhìn hắn, vẻ mặt chất chứa tình cảm và hận thù: "Ngươi có biết không? Nguỵ quốc không phản bội ngươi. Chúng ta vẫn luôn trung thành với ngươi. Một mực đem ngươi tôn làm vua chúa. Thế mà ngươi lại..."

https://thuviensach.vn

"Trung thành? Thế nhưng lại có mưu đồ phản lại trẫm? Nguỵ Lương Khả, trẫm nhắc cho ngươi nhớ, ba tháng trước chính ngươi đã thông báo cho phụ hoàng ngươi về địa hình Nam Nhạc quốc. Sau đó Nguỵ đế kia liền nghe theo, dẫn binh đến Nam Nhạc quốc, âm mưu nhẹ nhàng thâu tóm quốc gia của trẫm trong bóng tối. Đừng tưởng trẫm không biết. Ngươi là vì ghen tị với Hi nhi, ghen tị vì ngươi không thể có được ngôi vị Hoàng hậu và cốt nhục của trẫm, cho nên mới mưu hại nàng và cả Nam Nhạc quốc này. Đúng không?"

Nguỵ Lương Khả điên cuồng cười: "Đúng, là ta đã hại chết Nam Cung Dạ Hi. Đêm đó chính ta đã lẻn vào phòng nàng ta, nói cho nàng biết về buổi xử tử của Nam Cung Trần và Nam Cung Hạo. Chính là để nàng hận ngươi. Sau đó ta còn nhân lúc thần trí nàng ta không tỉnh táo lắm, tiết lộ thêm chút thông tin về vực Sát Tình. Vốn chính là muốn nàng ta chết đi, lúc đó mọi thứ sẽ thuộc về ta." Trên mặt ả dần hiện ra hận thù khi nhắc đến Phượng Dạ Hi: "Nàng ta có tất cả những thứ mà ta không có. Ngôi vị Hoàng hậu, hài tử của ngươi, sự tin yêu của dân chúng, dung mạo khuynh thành. Cho nên, từ lần đầu gặp mặt ta đã vô cùng ghen tị với nàng ta. Chỉ muốn nàng ta chết đi, càng thê thảm càng tốt."

"Ngươi dám..." Lãnh Diệc Thần vô cùng tức giận, hắn toan xông lên cướp lấy ngọn đuốc rồi giết chết nữ nhân đã khiến nương tử của hắn tưởng chừng như vong mạng. Thế nhưng vẫn không kịp.

"Hãy để cho nỗi hận thù của ta chết đi. Cùng ngươi, ở tại nơi này."

Lúc này ở trên một cái cây gần đó, có hai thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi xem kịch. Thấy nữ nhân kia định buông tay để ngọn đuốc rơi xuống, tiểu cô nương liền hô lên.

"Không xong rồi Quân Quân, ả ta định đốt kho lương thực kìa. Nếu đốt rồi thì chúng ta sẽ chết đói a. Du nhi không muốn bị đói đâu."

https://thuviensach.vn

Phượng Đằng Quân bĩu môi, khinh thường: "Hừ, đến giờ phút này rồi mà chủ lo ngươi đói hay no. Đúng là heo tham ăn, hèn gì lại mập như vậy."

"Ngươi nói gì đó?" Nạp Lan Tư Du tức giận, cốc đầu cậu một cái: "Không cho ngươi nói xấu ta, nếu không ta sẽ về méc Dạ Hi a di."

"Được rồi, được rồi. Đợi ngươi cằn nhằn nữa thì kho lương sẽ cháy rụi mất. Chúng ta đi đến đây để ngăn vụ này mà đúng không?"

"Đúng a!" Nạp Lan Tư Du gật đầu: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?"

"Đúng là ngốc mà, đưa cung tên cho ta."

Nhận lấy cung tên mà Nạp Lan Tư Du đưa, Phượng Đằng Quân hài lòng vuốt ve. Đây là cây cung mà Hồn thúc thúc đã cùng cậu làm, lực đàn hồi rất tốt. Đừng nghĩ cậu chỉ mới bốn tuổi mà không kéo nổi cung. Từ nhỏ Phượng Đằng Quân đã có khí chất hơn người, thân thể cũng phát triển vượt bậc hơn so với những hài tử cùng trang lứa. So với Nạp Lan Tư Du năm tuổi, cậu còn cao hơn tiểu cô nương hẳn một cái đầu.

"Xem bổn thiếu gia trổ tài đây!" Dứt lời, một mũi tên xé gió được phóng ra. Bay thẳng đến chỗ Nguỵ Lương Khả. Mũi tên bắn vào ngọn đuốc, làm nó văng ra xa, rơi nhẹ nhàng xuống nền đất lạnh rồi từ từ tắt ngấm. Mũi tên cũng vô tình sượt qua cổ tay Nguỵ Lương Khả, làm ả đau đớn vô cùng.

"Là kẻ nào?" Nạp Lan Tĩnh hét lên, quan sát xung quanh. Rốt cuộc nhìn thấy điểm nghi vấn, gã lắc đầu thở dài: "Du nhi, Quân nhi, hai đứa lại phá phách rồi."

"Chính nhờ tụi con phá nên mới cứu được mọi người đó." Nạp Lan Tư Du cười lớn, nắm lấy tay Phượng Đằng Quân: "Chúng ta đi thôi." Ở lại để bị ăn chửi sao, Du nhi không ngốc đâu nha.

https://thuviensach.vn

"Mau bắt ả ta lại, giết trong đêm nay." Lãnh Diệc Thần nhíu mày, dẹp bỏ nghi vấn đang dấy lên trong lòng. Trước tiên cứ giết chết mầm móng tay hoạ này đi là tốt nhất.

"Vâng thưa bệ hạ." Nói rồi, hai binh sĩ tiến lên lôi Nguỵ Lương Khả xuống. Trước khi chết, ả còn không ngừng la hét.

"Lãnh Diệc Thần, ngươi hại ta nước mất nhà tan. Vậy thì ngươi cũng sẽ không hạnh phúc. Bởi vì... Nam Cung Dạ Hi đã chết rồi. Tên khốn nhà ngươi thì sẽ cô độc đến già."

Sau đó... Đương nhiên là không có sau đó nữa. Bởi vì Nguỵ Lương Khả đã chết rồi!

Nạp Lan Tĩnh thấy sự việc đã kết thúc liền quay sang nói với Lãnh Diệc Thần: "Đã phiền bệ hạ đêm nay mệt nhọc rồi. Người hãy trở về nghĩ ngơi đi ạ! Mạt tướng cũng xin cáo lui." Dứt lời, gã vươn vai một cái, quay người định rời đi.

"Khoan đã."

Nạp Lan Tĩnh dừng bước chân, xoay người lại: "Hoàng thượng còn điều gì cần sai bảo?"

"Lúc nãy ở trên cây là ai?"

"Thưa, là nhi nữ của thần và một tiểu tử tên là Quân nhi."

Lãnh Diệc Thần nhíu mày, nghi vấn càng lúc càng sâu: "Trẫm nhớ ở quân trại chỉ có mỗi nhi nữ của ngươi là chưa thành niên. Từ lúc nào mà lại có thêm một tiểu tử nữa rồi?"

Nạp Lan Tĩnh biết Hoàng thượng tức giận, liền quỳ xuống: "Xin Hoàng thượng thứ tội. Là do thần tự tiện quyết định chuyện này. Quân nhi

https://thuviensach.vn

là bạn thân của Du nhi. Cũng là nhi tử của nữ quân y mới vào quân trại. Vốn thấy nữ quân y kia y thuật quá tốt nên liền lưu giữ hai mẫu tử bọn họ lại." Nói xong, gã còn liếc nhìn sắc mặt của Hoàng thượng.

Lãnh Diệc Thần giật nảy người, đôi mắt như loé sáng. Chậm rãi hồi tưởng lại thanh âm và hình dáng mờ ảo núp sau màn đêm của tiểu tử kia. Tâm trí như bừng sáng.

Hoá ra là như vậy!

Hi nhi, nàng lại dám có điều giấu ta!

Kì này, ta nhất định sẽ đem mẫu tử các nàng khoá chặt bên người mình, không để phải chia xa một lần nữa.

"Tiểu tử kia tên đầy đủ là gì?"

"Thưa, là Phượng Đằng Quân."

"Còn nữ quân y kia?"

"Là Phượng Dạ Hi ạ."

"Được rồi, ngươi lui xuống đi!"

"Vâng."

Phượng Dạ Hi, Phượng Đằng Quân. Cả nhà chúng ta rốt cuộc đoàn tụ.

Đôi chân bước nhanh như bay. Lãnh Diệc Thần hắn không thể chờ được nữa. Mong muốn được nhìn thấy nàng, ôm chặt nàng vào lòng đã quá nhiều rồi, kiên nhẫn đã mất sạch.

Chạy đến lều chính ở phía sau, nơi chuyên dùng để các quân y tập hợp thương binh lại và chữa trị. Hắn nhìn các binh sĩ đã được trị thương và

https://thuviensach.vn

đang ngủ say. Tuyệt nhiên lại không hề có hình bóng của nàng, mày kiếm nhíu lại thật sâu.

Một lão quân y thấy là Hoàng thượng giá đáo, liền đi đến hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế. Chẳng hay cơn gió nào đưa ngài đến đây?"

"Nàng đâu rồi?"

"Ai cơ ạ?" Lão quân y nhíu mày.

"Là nàng, nữ quân y duy nhất của quân doanh. Phượng Dạ Hi đâu rồi?"

Lão quân y vô cùng khó hiểu khi Hoàng thượng lại vội vã đến nơi này tìm Dạ Hi cô nương như thế. Nhưng trong chốc lát liền hiểu ra. Hoàng thượng ba tháng nay chỉ lo việc dân việc nước, đi đến biên cương cũng không đem theo bất kì một vị phi tần hay tỳ nữ nào. Dạ Hi cô nương lại là nữ nhân duy nhất của quân doanh lúc bấy giờ, dung mạo xinh đẹp, tính tình đoan trang, nhân hậu hiền lành. Hoàng thượng có phải hay không đã 'nhịn' đến hỏng rồi... Liền muốn tìm Dạ Hi cô nương để...

"Chuyện này... Thưa bệ hạ, Dạ Hi cô nương lúc nãy đã đi lên núi hái thuốc rồi ạ. E là ba canh giờ nữa mới có thể trở về được."

"Nàng đi hái thuốc?" Lãnh Diệc Thần nhìn lên bầu trời vẫn tối mịt: "Vào giờ này ư?"

"Thưa bệ hạ, đường từ quân doanh của chúng ta lên ngọn núi đó khá xa. Bây giờ là giờ Dần, Dạ Hi cô nương đi bộ đến đó và hái thuốc là kịp giờ Mão rồi ạ. Để trở về đây là khoảng giờ Thìn ạ."

*Nói cho dễ hiểu, lúc Dạ Hi đi là ba giờ sáng, lúc về là chín giờ sáng. Tổng cộng sáu tiếng là bằng ba canh giờ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng bỗng dâng lên một trận mất mát. Tốn biết bao thời gian như vậy, rốt cuộc hắn vẫn không gặp được nàng. Chỉ là muốn nhìn thấy nàng mà thôi, khó khăn đến vậy ư?

Nhưng khoang đã, còn nhi tử của hắn thì sao?

"Tiểu tử Phượng Đằng Quân có đi cùng với nàng không?"

Lão quân y lắc đầu: "Thưa không ạ, mỗi tháng Dạ Hi cô nương đều đi hai thuốc bốn lần, hơn nữa lần nào cũng đi rất sớm. Tiểu tử đó vẫn là buồn ngủ không chịu dậy, thế nên Dạ Hi cô nương liền đi một mình."

Chết tiệt! Tiểu tử này lại dám để nàng đi một mình. Đường lên núi hiểm trở, lỡ đâu nàng gặp chuyện không may thì sao? Về sau nhất định phải trừng trị tiểu tử này mới được.

"Lều của mẫu tử họ ở đâu?"

Lão quân y nghe vậy chỉ tay vào một cái lề nhỏ nhắn nằm ở trong góc khuất: "Chính là nó."

"Được rồi, ngươi lui xuống đi!"

"Vâng!"

Hi nhi à, bao nhiêu năm rồi nàng vẫn không thay đổi. Vẫn thích những nơi yên tĩnh. Đến khi vào quân doanh rồi nàng cũng chọn cho mình một góc khuất tĩnh lặng, dựng nên chiếc lều nho nhỏ.

Ta yêu bản tính này của nàng biết bao. Vì như thế ta rất dễ nhận ra nàng, dù cho chúng ta có chia xa bao lâu đi nữa.

Đường đi đến lều nhỏ rất gần, nhưng Lãnh Diệc Thần lại cảm thấy như cách xa đến vạn dặm. Hắn không biết đối với lần đầu tiên gặp mặt này nên dùng thái độ gì để cư xử với nhi tử đây? Thừa nhận với cậu rằng hắn

https://thuviensach.vn

chính là của cậu ư? Hay là lấy lý do thám thính phía sau quân khu nên mới đi đến đây? Thật sự bây giờ đầu óc hắn rất rối, không biết nên làm gì nữa.

Rất nhanh, lều nhỏ đã ở ngay trước mặt mình. Lãnh Diệc Thần chần chừ không dám bước vào. Nhi tử của mình, kết tinh của nàng và hắn... Đang ở đây.

Đang lúc Lãnh Diệc Thần bối rối thì từ bên trong, một giọng nói vang lên.

"Người còn đứng ngoài đó làm gì? Mau vào đây."

Lãnh Diệc Thần sững sờ, vén rèm ra bước vào.

Bên trong lều nhỏ tối đen như mực. Nhưng Lãnh Diệc Thần vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi trên ghế, đầu ngẩng cao, hai chân bắt chéo lại với nhau. Rất có khí khái.

Bỗng nhiên khắp nơi bừng sáng, hoá ra là cậu đã thắp đèn lên.

Phượng Đằng Quân nhân cơ hội này quan sát kĩ Lãnh Diệc Thần. Diện mạo uy vũ, tu mi tuấn mục, tóc đen phiêu dật, dáng vẻ đường hoàng, cao to. Đặc biệt, loại khí chất toả ra từ người nam nhân này vô cùng cường đại, đúng là bậc đế vương.

Không tồi, phụ thân ruột thịt của cậu gia thế hiển hách, chiến công đầy mình, diện mạo tuấn mỹ, khí thế ngút trời.

Coi như có thể tạm chấp nhận vậy!

Lãnh Diệc Thần cũng quan sát Phượng Đằng Quân. Đây là nhi tử của bọn họ sao? Khuôn mặt còn hơi non nớt, nhưng lại giống hắn y đúc. Chỉ khác là làn da trắng hơn, đôi mắt to hơn và vô cùng có hồn. Về điểm này

https://thuviensach.vn

thì cậu thật sự rất giống nàng, đôi mắt to tròn đen láy, vô cùng mê hoặc người khác.

Phượng Đằng Quân nhướng mi, nhìn nam nhân giống cậu như tạc này, thanh âm non nớt vang lên.

"Người là phụ thân của ta?"

Lãnh Diệc Thần nghe hỏi vậy, trong phút chốc không biết nên trả lời như thế nào.

"Sao không trả lời? Chẳng lẽ người không phải là phụ thân của ta ư?"

"Ta chính là phụ thân của con. Hi nhi là nương tử của ta."

"Ồ!" Phượng Đằng Quân chỉ chỉ tay vào cái ghế kế bên, ý bảo hắn ngồi ở bên đó: "Vậy sao con lại không nghe mẫu thân nhắc gì về người?"

Lãnh Diệc Thần ngồi xuống, cười khổ: "Nàng hận ta!"

"Mẫu thân hận người?"

"Con có muốn nghe kể chuyện xưa không?"

Phượng Đằng Quân nheo mắt, thầm nghĩ rất muốn nghe chuyện xưa giữa phụ thân và mẫu thân. Dù sao tuy xuất sắc hơn so với những hài tử cùng lứa, nhưng cậu vẫn mong muốn có cho mình một người cha. Mà nay, Hồn thúc thúc không thể trở thành phụ thân của mình được, bởi vì thúc ấy không có quan hệ huyết thống, hơn nữa mẫu thân cũng không thích thúc ấy. Nhưng nam nhân ngồi trước mặt cậu thì khác. Hắn, có máu mủ ruột thịt với cậu. Là phụ thân thân sinh cậu.

"Rất muốn nghe, người kể đi."

https://thuviensach.vn

Được sự đáp ứng, Lãnh Diệc Thần bắt đầu kể những chuyện khi xưa của mình và Phượng Dạ Hi. Tất cả những kỉ niệm vui buồn, những ân oán hận thù và cả lúc mang thai cậu. Khi phụ thân kể đến khúc mẫu thân nhảy xuống vực sâu, nỗi đau đớn khôn cùng như khắc sâu vào tâm trí cậu. Lúc đó, tuy Phượng Đằng Quân chỉ là một bào thai nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được, nỗi đau tê tâm liệt phế của mẫu thân.

Rồi cậu nghe tiếng thút thít, những giọt nước mắt ấm nóng của phụ thân đang rơi.

"Quân nhi, con có biết không? Phụ thân yêu nàng nhiều lắm, nhưng phụ thân đã sai khi bị ân oán năm xưa và quyền chi phối, lợi dụng mẫu thân con như một con cờ. Để rồi đến cuối cùng nàng mang đau thương rời đi. Ta cứ tưởng nàng đã rời đi mãi mãi, nhưng không, vòng phu thê vẫn còn, vậy thì nàng vẫn còn sống. Và ta đã đúng, cuối cùng cũng đã gặp lại nàng và nhi tử của bọn ta. Nhưng Quân nhi à, đã năm năm rồi phụ thân chưa được đối diện trực tiếp với nàng. Chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng đơn bạc chăm chú trị thương cho binh sĩ mà thôi. Phụ thân mong được một lần ôm nàng vào lòng."

Như cảm nhận được nỗi đau của cả phụ thân và mẫu thân, Phượng Đằng Quân tiến đến, hai cánh tay ngắn nhỏ giơ lên, ôm lấy Lãnh Diệc Thần: "Người thật giống mẫu thân. Dạo gần đây đêm nào mẫu thân ngủ cũng khóc nức nở, còn nói mớ đủ điều. Vẻ mặt mẫu thân những lúc ấy đau lòng lắm."

"Nàng đau lòng ư?" Lãnh Diệc Thần cười tự giễu: "Phải rồi, năm năm trước phụ thân đã gây ra cho nàng biết bao nhiêu đau khổ như vậy... đến cả trong mơ nàng vẫn gặp ác mộng. Phụ thân đúng là tồi tệ mà. Ước gì nàng có thể quên đi tất cả mọi chuyện trước kia..."

"Mẫu thân thật sự đã quên!"

https://thuviensach.vn

Như không tin vào tai mình, Lãnh Diệc Thần kích động bật dậy, nắm lấy bả vai Phượng Đằng Quân: "Con nói sao?"

"Mẫu thân đã quên hết những chuyện của năm năm về trước. Vì rơi xuống vực, đầu bị va chạm nặng nên mẫu thân mất trí nhớ."

"Là do ta, chính tại do ta!" Lãnh Diệc Thần cảm thấy như có ai hung hăng giày xéo trái tim mình, đau đến không thở nỗi: "Chính ta đã hại nàng!"

Phượng Đằng Quân không nói gì, chỉ lẳng lặng để phụ thân ôm mình. Cậu có thể cảm nhận rõ thân thể của phụ thân đang run. Người đang đau lòng đến mức nào, cậu không biết, nhưng cậu nghĩ phụ thân đang rất đau lòng, cực kì đau. Bởi vì nam nhân sẽ không khóc vì bất cứ chuyện gì, trừ phi đó là chuyện về người mà hắn yêu nhất.

"Quân nhi, chính vì phụ thân mà hại con và nàng phải chịu khổ rồi. Phụ thân xin lỗi!"

Phượng Đằng Quân lắc đầu, hưởng thụ cái ôm đầy ấm áp, đây đúng là tình thân ruột thịt, thật dễ chịu: "Những năm qua thật sự một chút cực khổ cũng không có. Hồn thúc thúc đã giúp đỡ con và mẫu thân rất tốt."

"Hồn thúc thúc? Chẳng lẽ là Phong Hồn?" Lãnh Diệc Thần kinh ngạc, nhẹ nhàng hỏi cậu: "Năm năm qua con và mẫu thân sống ở Tiêu Dao cung sao?"

"Đúng vậy, Hồn thúc thúc nói chính thúc ấy đã cứu mẫu thân thoát khỏi nguy hiểm nơi bờ vực đó. Còn dạy cho mẫu thân y thuật và cầm nghệ, hằng ngày đều đưa con lên núi luyện võ. Thúc ấy rất tốt, Quân nhi đã từng nghĩ để thúc ấy làm phụ thân càng tốt, bởi vì Hồn thúc thúc bảo phụ thân của con chết rồi. Thúc ấy rất yêu mẫu thân, người trong Tiêu Dao cung ai cũng thấy rõ. Phòng của mẫu thân sát bên phòng của thúc ấy. Còn có..."

https://thuviensach.vn

Nhận ra phụ thân mình dần chuyển từ bi thương sang ghen tị, mùi dấm chua nồng đậm bốc lên. Phượng Đằng Quân ác ý bồi thêm một câu.

"Hồn thúc thúc còn từng cầu hôn mẫu thân nữa."

"Rầm" một tiếng, chiếc bàn bên cạnh ngay lập tức nát thành cám vụn.

Cậu sợ hãi, liền run lên một cái. Phụ thân quả đúng như lời Hồn thúc thúc nói, quá cường đại.

"Chết tiệt!" Lãnh Diệc Thần tức điên lên. Lần trước đã cảnh báo y không được bén mảng đến gần nàng nửa bước, không ngờ chỉ mới năm năm tiếp xúc mà đã đem nàng cầu hôn. Hắn có thể chắc chắn rằng nàng không đồng ý, vì nếu đã đồng ý thì làm sao nàng còn ở đây được nữa. Hừ, tức chết hắn mà. Lần sau gặp mặt nhất định hắn sẽ giết y.

Phượng Đằng Quân cười khúc khích, phụ thân thật sự đáng yêu nha. Nhưng mà bây giờ chuyện quan trọng nhất không phải là chuyện này. Nghĩ vậy, cậu liền kéo tay áo của Lãnh Diệc Thần, nghiêm túc nói.

"Như con đã nói, mẫu thân quên hết tất cả mọi chuyện trước đây rồi. Hơn nữa bây giờ người còn rất ghét hoàng tộc. Mà phụ thân lại là kẻ đứng đầu hoàng tộc, nếu để mẫu thân biết được nhất định sẽ chạy trối chết."

Lãnh Diệc Thần nghĩ đến cảnh Phượng Dạ Hi sẽ lại một lần nữa rời xa mình thì liền sợ hãi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Quân nhi nhất định phải giúp phụ thân."

"Yên tâm, Quân nhi nhất định sẽ giúp hai người đến được với nhau." Cậu cười, một nụ cười gian xảo: "Nhưng phải có điều kiện nha."

Lãnh Diệc Thần nhướng mi, đặt Phượng Đằng Quân lên chiếc ghế nhỏ: "Điều kiện? Được, con cứ nói. Muốn vàng bạc châu báu, phụ thân đều sẽ cho hết."

https://thuviensach.vn

"Những thứ đó chán chết, con không cần." Cậu phẩy phẩy tay ra vẻ ghét bỏ. Lúc còn ở Tiêu Dao cung, cậu sớm đã nhìn thấy vàng bạc châu báu đến phát ngán. Hồn thúc thúc rất giàu có, đến mức nếu gia nhân làm sai liền lấy ngân lượng ra ném vào bọn họ. Cho nên bây giờ cậu ngán rồi. Tuy biết rằng phụ thân mình so với Hồn thúc thúc càng không thua kém, vì thiên hạ sắp nằm trong tay người rồi. Nhưng lại cậu vẫn không thích.

"Vậy thì con cần thứ gì nào?" Ngữ khí của Lãnh Diệc Thần hoàn toàn là cưng chiều. Hắn mỉm cười, đã rất lâu rồi hắn không cười.

Nghĩ đến mục đích của mình lúc đầu đến đây, Phượng Đằng Quân liền nói: "Người đứng yên cho con đâm một nhát trước mặt thật nhiều người. Sau đó nói "ta xin nhận thua" thì con sẽ giúp."

"Hả?" Hắn hoàn toàn ngơ ngác trước lời mà nhi tử của mình nói. Cậu... Đang muốn giết hắn sao?

Phượng Đằng Quân nhìn gương mặt giống mình như đúc kia, lại nhớ tới những giọt nước mắt của phụ thân. Cậu thở dài: "Thôi bỏ đi, con đổi điều kiện khác!"

"Được!" Hắn dường như vẫn chưa thoát khỏi bàng hoàng vì lời nói lúc nãy của nhi tử mình.

Chỉnh lại tướng ngồi, hai chân bắt chéo, tay đan vào nhau đặt ngang bụng, đầu ngẩng cao kiêu ngạo. Thanh âm non nớt vang lên.

"Giang sơn của người, thiên hạ của người... Tất cả đều phải trao lại cho con!"

Dứt lời, bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, đây là muốn móc ngoéo rồi.

Nghe vậy, Lãnh Diệc Thần ngây đơ ra mấy giây, sau đó lại cười lớn. Tay cũng giơ ra, móc ngoéo với nhi tử của mình.

https://thuviensach.vn

"Được, thành giao. Chỉ cần con giúp mẫu thân quay lại với phụ thân thì giang sơn và thiên hạ ta chiếm được... sau này đều do con làm chủ!"

"Một lời đã định!"

"Một lời đã định, tuyệt không nuốt lời!"

****

Cho ta xin vài fl đi mọi người, truyện sắp hoàn rồi, fl để ta có thêm động lực ra chương nhanh nha.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nhi Tử Giúp Sức

Mặt trời dần lên cao, không khí ấm áp bao trùm khắp mọi nơi. Những chú chim tung tăng bay lượn hót líu lo. Cây cao vươn mình đón ngày mới. Những giọt sương sớm càng làm tinh khiết tiết trời.

Phượng Dạ Hi vươn vai, nhìn chiếc giỏ sau lưng mình đầy cây, lá, cỏ... tất cả đều là những vị thuốc rất dân giả bình thường.

"Hôm nay đến đây là đủ rồi, trở về thôi!"

Đường lên đỉnh núi cũng khá dễ dàng, chỉ là hơi xa nên cần rất nhiều thời gian. Trèo đồi lội suối, vừa đi vừa về cộng thêm thời gian hái thuốc cũng mất tận ba canh giờ. Do đó, mỗi lần đi hái thuốc nàng đều phải xuất phát từ lúc mặt trời chưa ló dạng, và về đến nơi khi ánh nắng ban mai lên đến ngọn tre.

Quân doanh có hơn mười quân y, trong đó có năm quân y phụ trách việc đi hái thuốc hằng tháng, mỗi tháng sẽ là một người khác nhau. Vừa vặn tháng này lại đến lượt của nàng. Cứ mỗi buổi sáng cuối tuần là phải lên núi hái thật nhiều thuốc dùng cho một tuần.

Công việc này tuy vất vả nhưng lại rất vui và ý nghĩa. Hơn nữa, lương tâm của một quân y cho thấy nàng thật sự rất thích việc làm này. Vừa có thể thoã mãn mong ước, học tập được nhiều điều về y thuật, hơn nữa lại còn được hít thở bầu không khí trong lành mát mẻ buổi sáng sớm ở trên đồi núi

https://thuviensach.vn

hoàn toàn tự nhiên này và rèn luyện sức khoẻ. Phượng Dạ Hi cảm thấy vô cùng thoải mái, như thể mình trẻ lại mười tuổi vậy.

Nhìn mặt trời đã lên đến ngọn cây, sực nhớ ra là Quân nhi vẫn chưa có ăn sáng, nàng mới hoảng hốt tăng nhanh tốc độ. Nhi tử của nàng rất kén ăn, cậu sẽ không ăn bất cứ thứ gì mà người khác nấu, ngoại trừ là nàng.

Tuy võ công bị phế nhưng khinh công vẫn còn. Thân ảnh bạch y phiêu bạc lướt trên những ngọn cây, tà váy theo làn gió bay bay thoát tục vô cùng, những sợi tóc tung tăng nhảy múa cùng không khí, gương mặt tươi tắn hồng hào, nụ cười rực rỡ như tiên nữ hiện hữu. Không thể không công nhận rằng Phượng Dạ Hi của hiện tại rất đẹp.

Tất cả quân y của quân doanh đều phải ở khu vực phía sau. Đó là nơi tập hợp các thương binh, cũng là nơi để trị thương cho họ. Do đó, lúc đi thì nàng đi cổng sau, lúc về của là về cổng sau.

Cánh cổng rộng mở, hai thân ảnh nhỏ nhắn đã đứng từ lâu để chờ nàng về.

"Mẫu thân."

"Dạ Hi a di."

Phượng Đằng Quân cùng Nạp Lan Tư Du đồng thanh cất tiếng. Gương mặt bầu bĩnh của tiểu cô nương cùng với nét đáng yêu của Quân nhi như muốn đánh bại trái tim nàng.

Phượng Dạ Hi đi đến, cưng chiều nhéo má của hai hài tử: "Không có ta ở đây, hai đứa có ngoan không đấy? Hay là lại đi phá phách gì rồi?"

Nạp Lan Tư Du chột dạ, nhớ về vụ phóng hoả tối nay chính bọn họ cũng có tham gia. Nhưng đó là cứu người tốt, diệt trừ kẻ xấu. Không phải là phạm tội. Nghĩ vậy, tiểu cô nương lắc đầu: "Không có đâu a di, bọn con

https://thuviensach.vn

rất ngoan." Nói rồi quay sang Phượng Đằng Quân: "Đúng không Quân Quân?"

"Đừng có gọi ta là Quân Quân, nghe không hay chút nào."

Phượng Dạ Hi thấy cảnh này liền phì cười. Nàng vô cùng yêu thương hai hài tử này. Ngoại trừ Quân nhi là nhi tử ruột thì Du nhi cũng rất ngoan và nghe lời, lại bám nàng không dứt. Tự bao giờ nàng đã ngầm coi tiểu cô nương này là nhi nữ của mình.

Thấy nàng cười, Phượng Đằng Quân liền vứt bỏ bộ mặt cộc cằn, quay sang nàng làm nũng: "Mẫu thân, Quân nhi đói."

"Được, mẫu thân biết rồi!" Nàng xoa đầu cậu: "Hai đứa đi chơi đi, mẫu thân cất thuốc rồi sẽ làm đồ ăn ngon cho hai đứa."

"Vâng ạ!" Nói rồi, một nam một nữ phóng đi mất. Đi được một đoạn khá xa, nhìn quanh một lúc, xác định không thấy bóng dáng của mẫu thân cậu mới quay sang nói với Nạp Lan Tư Du: "Ngươi đi về lều chơi một mình đi, ta có việc phải làm."

"Không được, ta còn phải chờ đồ ăn ngon từ Dạ Hi a di. Không đi nơi nào hết." Nạp Lan Tư Du bĩu môi, ánh mắt nhìn cậu đầy nghi ngờ: "À, ngươi tính dụ ta đi rồi sau đó một mình ăn đồ ngon chứ gì. Tư Du ta không ngốc đâu nhé..." Tiểu cô nương cười rất chi là gian xảo.

Thế nhưng lời vừa dứt, Nạp Lan Tư Du đã hoảng sợ hét lên, cả người lùi ra khỏi chỗ nàng đang đứng mấy trượng.

Phượng Đằng Quân vô cùng nâng niu xà con trên tay, cười nói với tiểu cô nương: "Ngươi không đi cũng được. Thế thì ở lại đây cùng ta chơi đùa với Tiểu Hắc Xà đi, nó rất là đáng yêu đó." Nói rồi cậu đưa tay vuốt ve cái đầu của Tiểu Hắc Xà.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Nạp Lan Tư Du tái nhợt, miệng lắp bắp không run rẩy: "Ta mới không cần chơi với thứ gớm ghiếc đó. Ngươi thích thì tự mà chơi một mình đi." Tiểu cô nương khóc lớn: "Quân Quân là đồ khác người, suốt ngày chỉ chơi với động vật. Hết hổ rồi lại xà. Ta ghét ngươi." Ba chân bốn cẳng đều vắt lên cổ chạy vụt đi mất.

Phượng Đằng Quân mỉm cười nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đã đi xa. Cậu biết rất rõ, tiểu cô nương đó là cực kì sợ xà nha.

Vụt một cái, gương mặt đáng yêu ngây thơ liền thay bằng vẻ trầm tĩnh không nên có của một hài tử bốn tuổi. Cậu ngẩng đầu nhìn lên cái cây ở gần đó, cất giọng.

"Người còn định núp ở trên đó đến bao giờ nữa?"

Bóng đen trên cây liền nhảy xuống, mỉm cười nhìn nhi tử của mình: "Phụ thân không ngờ rằng con ngoài vẻ ngoài giống phụ thân như đúc thì còn có hai nhân cách không khác gì ta. Thật sự là làm phụ thân kinh hỉ đó, Tiểu Quân nhi à. Đều đã doạ tiểu cô nương đáng yêu chạy đi mất rồi."

Phượng Đằng Quân phất phất tay: "Phụ thân à, người sai rồi. Quân nhi không phải có hai nhân cách giống người, mà phải gọi là tính cách thất thường mới đúng."

Lãnh Diệc Thần híp mắt nhìn nhi tử của mình. Kể từ khi biết đến sự tồn tại của cậu, hắn đã vui mừng vô cùng. Nhất là khi thấy được dung mạo y hệt mình kia, Lãnh Diệc Thần hắn càng thêm thương yêu cậu hơn. Đôi mắt hoàn toàn là giống nàng, cuống hút hắn thật sâu. Hơn nữa lại vô cùng thông minh, tinh thông văn võ. Chỉ mỗi tội là còn quá nhỏ. Quân nhi à, con thật sự đã làm phụ thân tự hào đấy.

"Có phải con nên đổi từ họ Phượng sang họ Lãnh rồi không?" Là nhi tử của Lãnh Diệc Thần hắn, còn là Thái tử tương lai sao lại có thể theo họ mẫu thân được chứ. Mặc dù hắn không hiểu tại sao nàng lại lấy họ Phượng,

https://thuviensach.vn

nhưng cũng là rất thích cái họ này. Tuy nhiên, nếu một mai thân phận của Quân nhi bại lộ thì sẽ có nhiều rắc rối xảy ra nếu cậu không phải họ Lãnh.

Nghe vậy, Phượng Đằng Quân lắc đầu: "Chuyện này thì phải đợi đến lúc người lừa được mẫu thân hẵn nói. Bây giờ vẫn còn quá sớm để lo chuyện họ tên đấy."

Lãnh Diệc Thần thở dài: "Được rồi, vậy thì tạm thời dẹp chuyện này sang một bên. Nhưng về chuyện của mẫu thân con... Quân nhi phải giúp phụ thân đấy!"

"Đương nhiên, chỉ cần giang sơn của người sau này giao lại cho còn là được."

Hắn âm thầm cười trong lòng. Nhi tử của hắn rất thông minh, nhưng cũng có đôi khi lại ngốc nghếch đến kì lạ. Thân là nhi tử duy nhất của hắn, sau này chắc chắn sẽ là Thái tử đương triều. Vậy thì giang sơn, thiên hạ cùng với binh quyền của hắn đều sẽ thuộc về cậu. Chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Đem chuyện này ra làm điều kiện thì chẳng khác gì cậu đang giúp hắn không công đâu chứ.

"Được, giang sơn sau này sẽ giao cho Quân nhi."

Cậu cười, ngoắc ngoắc tay ý muốn hắn cúi xuống: "Phụ thân, chúng ta bắt đầu kế hoạch nào."

Hai phụ tử nhìn nhau, sâu trong đáy mắt là vẻ ăn ý mà không ai có thể hiểu được.

Mùi thơm ngát của thức ăn phiêu tán trong không khí khiến vị giác của con người ta bất giác tăng vụt. Màu sắc cùng hương vị của những món ăn kia luôn khiến người ta thèm khát. Trong quân y ai cũng phải công nhận rằng tài nấu ăn của Phượng Dạ Hi là tuyệt đỉnh.

https://thuviensach.vn

Sau khi hoàn thành các món ăn, nàng đem bát dĩa bày trên bàn. Chậm rãi nhìn thành quả của mình.

Ừm, rất đẹp! Chắc chắn Quân nhi sẽ thích lắm đây.

Phượng Dạ Hi vốn định đi ra bên ngoài để gọi Phượng Đằng Quân vào dùng bữa. Không ngờ cậu lại nhanh hơn nàng một bước, thân ảnh nhỏ nhắn vụt chạy vào. Sắc mặt trắng bệch cùng dáng vẻ hối hả của cậu khiến Phượng Dạ Hi vô cùng lo lắng.

"Bảo bối, có chuyện gì vậy? Du nhi đâu rồi?" Nàng từ tốn hỏi.

Phượng Đằng Quân thở gấp do phải chạy nhanh, tay nhỏ chỉ về phía vườn phía sau: "Lúc nãy... con với Tiểu Du đang chơi đùa thì một con xà từ đâu bò đến. Tiểu Du vì quá sợ hãi mà đã chạy mất. Còn con chạy theo con xà kia, toan đập chết nó. Nhưng ai biết đâu nó lại bò đến phía sau một gốc cây. Cảnh tượng đó khiến con kinh hãi vô cùng. Có một thúc thúc bị thương nằm ở gốc cây đó, con xà biến mất tích. Máu chảy rất nhiều, màu đỏ choá mắt vô cùng. Sắc mặt thúc ấy tái nhợt, toàn thân lạnh như băng. Nếu không phải thúc ấy vẫn còn thở thì con đã nghĩ rằng thúc ấy đã chết rồi."

"Con nói sao?" Phượng Dạ Hi nghe vậy, bản tính lương y lại nổi lên, vô cùng đau đớn khi nghe tin có người bị thương: "Mau, dẫn mẫu thân đến đó." Dứt lời, nàng vội lấy thùng thuốc để trên bàn mang theo bên mình. Theo sự chỉ dẫn của Phượng Đằng Quân, rất nhanh đã đến gốc cây đó.

Mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi khiến Phượng Dạ Hi bất giác rùng mình. Nỗi đau thương lại dâng trào. Nàng luôn luôn cảm thấy đau đớn khi gặp phải một người bị thương. Đó hoàn toàn là đau đớn mà không phải là thương tiếc hay tội nghiệp.

"Chính là nơi này, thúc ấy nằm ở phía sau gốc cây đó."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi chậm rãi tiến về phía đó. Đập vào mắt nàng là cảnh tượng vô cùng kinh hoàng. Còn ghê tợn hơn cả những lời mà nhi tử của mình đã kể. Nam nhân này có một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, nhưng đã bị máu che khuất, căn bản khó có thể nhìn ra hình dạng ban đầu. Toàn thân hắn đầy máu, còn khủng khiếp hơn khi có một mũi tên cắm xuyên qua bắp đùi hắn. Bộ giáp ở bên ngoài đã bị phá huỷ hơn phân nửa. Toàn thân hắn đang run rẩy như để kìm chế sự đau đớn không nguôi. Các đầu ngón tay tái nhợt, sắc môi tím tái. Quan trọng hơn là hơi thở vô cùng yếu ớt.

Cảnh tượng này quá mức kinh hoàng. Nàng không thể nào tưởng tượng ra, một con người bình thường đáng lẽ phải sống vui vẻ mà lại bị thương thành cái dạng này. Đau đớn phút chốc tràn lan khắp người.

Nam nhân đó bỗng nhiên mở mắt, thấy được nàng như thấy được một chiếc phao cứu sinh. Hắn yếu ớt nói.

"Cô nương, cứu ta. Có người định ám sát ta. Chỉ cần cô nương cứu giúp, ta nguyện lấy thân báo đáp."

Vốn dĩ câu nói này có chỗ không được bình thường, hơn nữa nếu để ý kĩ thì sẽ thấy trong đáy mắt của nam nhân vô cùng trầm tĩnh, hoàn toàn không có sự đau đớn. Nhưng lúc này đây, Phượng Dạ Hi đã bị đau thương bao phủ, cho nên nàng căn bản không nhận ra điều gì khác thường cả. Ý nghĩ duy nhất của nàng lúc này là chỉ muốn cứu sống cho nam nhân này.

"Ngươi đừng cử động, cũng đừng nói gì hết. Ta là quân y, nhất định sẽ cứu ngươi." Dứt lời nàng liền ngồi xuống cạnh hắn, vung tay điểm một vài huyệt để tạm thời cầm máu.

Phượng Dạ Hi đỡ đầu hắn dậy, ôm hắn vào lòng. Mùi hương thoang thoảng quen thuộc xộc vào mũi, làm Lãnh Diệc Thần ngất ngây. Được cơ thể mềm mại của nàng ôm vào lòng, hắn rất muốn làm điều gì đó nhưng lại đang giả vờ bị thương nên không tiện cử động. Chỉ có thể âm thầm nhịn.

https://thuviensach.vn

Thanh âm trong trẻo lại vang lên: "Quân nhi, mau đến đây giúp mẫu thân đỡ hắn về lều."

"Vâng ạ!"

Hai ánh mắt chạm nhau, Phượng Đằng Quân âm thầm mỉm cười như muốn nói...

Phụ thân à, người cũng thật tinh quái nha!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Khổ Nhục Kế

Căn lều đạm bạc đơn xơ, những vật dụng trang trí đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa. Chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn và một cái tủ chứa y phục. Trong lều tràn ngập mùi y dược thoang thoảng nhẹ nhàng cùng với mùi hương của riêng nàng. Khiến Lãnh Diệc Thần hoài niệm vô cùng. Cảm giác thoải mái ùa đến, vào lúc này hắn chỉ muốn nhắm mắt lại và ngủ một giấc mà thôi.

"Này, tỉnh lại, vào lúc này tuyệt đối không được nhắm mắt. Ngươi mau mở mắt ra cho ta." Thanh âm trong trẻo truyền vào tai, buộc hắn phải mở to hai mắt ra. Lúc này Phượng Dạ Hi đang đứng từ trên nhìn xuống hắn, còn Lãnh Diệc Thần thì nằm trên giường của nàng. Cũng chính vì vậy mà hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Gương mặt khuynh thành khiến hắn đêm đêm hoài niệm, nhớ mong. Thanh âm quen thuộc mà hắn mê đắm. Mùi hương khiến tâm hồn hắn thanh thản và bình yên. Tất cả đều đang ở đây, người hắn yêu nhất trên cõi đời này rốt cuộc trở lại, nàng đem trái tim đã bị đánh cắp gắn vào cơ thể hắn. Như được hồi sinh, Lãnh Diệc Thần bây giờ cảm thấy mọi thứ chân thực vô cùng. Bởi nàng đã trở lại, Hi nhi của hắn, nương tử mà hắn yêu thương nhất đã trở lại.

Trái tim như có dòng nước ấm chảy qua, ấm áp đến kì lạ, làm cho hắn có muốn buông cũng không được. Cõi lòng đau đớn đã được xoa dịu,

https://thuviensach.vn

khoảng trống trong tim được lắp đầy. Thê tử và cả nhi tử của hắn, đây là bảo bối, là tâm can hắn đặt ở trong tim.

Hi nhi, năm năm trước ta chỉ có thể lực bất tòng tâm đứng nhìn nàng rời đi trong đau đớn tuyệt vọng. Nhưng bây giờ, ta nguyện dùng cả trái tim và sinh mệnh của mình để giữ nàng ở lại. Sẽ không bao giờ để nàng rời đi một lần nữa.

Bỗng hắn cảm thấy có một bàn tay bé nhỏ đang chạm vào mình, chính sự ấm áp đó kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ. Lãnh Diệc Thần nhìn Phượng Đằng Quân, ánh mắt của phụ tử giao nhau, như có thần giao cách cảm, cả hai cùng lúc gật đầu.

Lãnh Diệc Thần đau đớn ôm chặt cánh tay của Phượng Dạ Hi, bạc môi mỏng bị cắn đến bậc máu.

"Cô nương, ta không sao. Chỉ là cảm thấy đùi có chút đau đớn."

Nàng thấy vậy liền lo lắng không thôi, mồ hôi tụ thành từng hạt rơi xuống, nắm lấy bàn tay đầy máu của hắn, nhỏ giọng thì thầm như an ủi: "Ngươi đừng lo, có ta ở đây, nhất định ngươi sẽ không sao."

"Thật sự vô cùng cảm tạ cô nương. Nhưng mà... xem ra ta đã gây phiền phức cho cô nương rồi."

"Sao ngươi lại nói vậy chứ, cứu người là trách nhiệm của quân y. Ngươi không gây phiền phức gì đâu." Vừa nói, nàng vừa lấy một chiếc khăn mềm nhúng vào nước: "Trước tiên, để ta lau đi vết máu ở bắp đùi cho ngươi. Sau đó mới có thể tiến hành chữa trị và băng bó được. Sẽ hơi đau một chút, ngươi ráng chịu nhé." Dứt lời, bàn tay khẽ động một cái, từ từ mà cẩn thận nhưng cũng không kém phần nhanh chóng rút mũi tên đã cắm sâu vào da thịt ra. Lãnh Diệc Thần đau đớn kêu lên một tiếng. Máu bắn ra khắp nơi, tanh nồng nhức mũi.

https://thuviensach.vn

"Không sao chứ?" Phượng Dạ Hi đau lòng nhăn mày lại, tay ngay lập tức lấy chiếc khăn mềm chặn lại miệng vết thương, tiếp tục điểm thêm một vài huyệt ngăn chặn quá trình chảy máu: "Vốn dĩ mũi tên này đã cắm sâu vào da thịt của ngươi và nó cũng chính là thứ duy nhất để cầm máu. Nếu không cẩn thận mà rút ra thì máu không còn vật cản, sẽ chảy mãi chảy mãi, lúc đó có thể sẽ mất máu mà chết. Nhưng nếu không rút ra thì da thịt có khả năng sẽ bị hoại tử, đến lúc đó thì chỉ có nước là chặt đi một chân của ngươi thôi. Cho nên dù đau nhưng ngươi cũng phải cố chịu."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy cắn môi, mặt tái mét không còn một giọt máu, cơn đau từ bắp đùi không ngừng truyền đến, đau đớn vô cùng. Lúc nàng rút mũi tên ra thì cũng kéo theo một chút thịt của hắn. Nói cảm giác đó như là bị cắt từng miếng da thịt quả không sai.

Nhưng hắn biết, giai nhân bên cạnh cũng đang lo sợ không kém. Bởi vì nàng có tấm lòng bác ái, nhìn thấy ai đó đang đau đớn thì nàng cũng sẽ đau theo. Lãnh Diệc Thần cảm nhận rất rõ điều đó. Mà hắn cũng rất quyến luyến vẻ mặt lo lắng này của nàng, từ lúc quen biết thì nàng chỉ đối với tên ngốc làm vẻ mặt này, còn hắn thì lúc nào cũng nhận được ánh mắt hận thù cùng chán ghét. Nàng chưa bao giờ trao cho hắn ánh mắt đau đớn, đồng cảm đó. Cho nên vào lúc này, một sự xúc động không lời đang bao trùm khắp cơ thể hắn.

Mà Phượng Đăng Quân ở bên cạnh cũng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này. Cậu vốn chỉ tưởng phụ thân nguỵ trang để dùng khổ nhục kế với mẫu thân thôi, ai ngờ đâu... người lại tình nguyện để mình bị thương thật. Mũi tên đó, miếng thịt và máu... tất cả đều là của phụ thân.

Lúc này đây, Phượng Đăng Quân bỗng có một nỗi xúc động không nói nên lời. Sự việc này đã cho thấy phụ thân quả thật rất yêu mẫu thân. Cuộc đời của cậu và mẫu thân sau này có thể yên ổn được rồi.

https://thuviensach.vn

"Ta không sao, nàng cứ tiếp tục đi." Nỗi đau khắc cốt ghi tâm này cứ coi như là hắn đang trả nợ đi, vì khi xưa đã đối xử với nàng tệ bạc như vậy. So với nỗi đau mất nàng khi đó thì mất chút da thịt này cũng không đáng là bao.

Mồ hôi cứ tiếp tục rơi, mắt cũng ươn ướt, Phượng Dạ Hi quả thật vô cùng cảm động vì sự kiên cường của nam nhân trước mặt. Nỗi đau mất da mất thịt này không phải người nào cũng có thể chịu được. Nhưng hắn không những không rơi một giọt nước mắt nào mà lại còn quật cường như thế. Chính vì vậy đã làm nàng cảm động thật sâu.

"Được, vậy thì ngươi hãy cố gắng chịu đựng, sẽ rất nhanh thôi."

Suốt cả quá trình còn lại, Lãnh Diệc Thần không hề than đau lấy một tiếng. Chỉ có bạc môi đang cắn chặt đã tiết lộ rằng lúc này hắn đang phải khổ sở chịu đựng như thế nào.

"Xong rồi!" Phượng Dạ Hi khó khăn cất lời, để trị thương cho nam nhân này nàng đã hao tốn biết bao nhiêu sức lực. Đây cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy căn thẳng khi trị thương cho một ai đó như vậy. Có lẽ bởi vì khí chất quật cường của hắn làm cho nàng cảm thấy khác lạ, cho nên mới tạo ra áp lực vô hình đè nén tâm tình của nàng sao?

"Đa tạ cô nương."

Phượng Dạ Hi mím môi nhìn nam nhân trước mặt, nàng đưa chậu nước đã biến thành màu đỏ và khăn mềm cho Quân nhi cất đi, sau đó nhẹ nhàng hỏi hắn: "Có thể nói cho ta biết tại sao ngươi lại bị thương nặng đến như vậy không?"

Phượng Đằng Quân nghe vậy liền dừng lại bước chân, cùng Lãnh Diệc Thần trao đổi ánh mắt, sau đó cậu rời đi không ngoảnh đầu lại, nhưng tai vẫn cố gắng lắng nghe mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Hắn nói: "Ta vốn là con thứ của một nhà quan, tuy phụ thân ta chức quyền thấp nhưng lại vô cùng kiêu căng. Bởi huynh trưởng ta luận về mọi mặt đều giỏi, luôn khiến phụ thân tự hào, trái ngược hoàn toàn với ta cho nên vào ngày hôm đó, phụ thân nghe theo sự xúi giục của đại nương và huynh trưởng mà bán ta cho một thương gia. Vì không chịu nỗi sự đối đãi tàn nhẫn, suốt ngày bị đánh đập hành hạ của gã mà ta đã lén trốn đi. Cuối cùng thì gia nhập vào quân doanh này. Tuy thân hình ta cao to nhưng thật ra lại vô cùng yếu ớt, ta nhanh chóng bị mọi người trong quân doanh ghét bỏ. Bọn họ cướp thức ăn của ta, khi đi ra chiến trường thì lại đem ta ra làm bia đỡ. Hôm qua trong lúc luyện tập bắn cung, ta sơ sẩy bị bọn họ bắn trúng. Nói là sơ sẩy nhưng thật ra chính là bọn họ cố ý. Cũng không có ai mời quân y giúp ta trị thương. Thế là ta cố gắng đi đến đây với một chân chảy máu, nhưng vì quá mệt mỏi đau đớn cùng với đói bụng nên ta đã ngã gục xuống gốc cây đó. Cũng may có tiểu tử kia nhìn thấy và được cô nương cứu giúp. Nếu không thì cái mạng này của ta chắc chắn không còn nữa rồi."

Phượng Đằng Quân nghe vậy phì cười, phụ thân bịa chuyện cũng thật hay, đúng là nói dối không chớp mắt mà. Trên đời này nếu có ai dám đối với người mà làm như vậy thì chắc chắn đã chết lâu rồi.

Hơn nữa, cậu vừa nghe thấy cái gì đây? Phụ thân nói người yếu ớt ư? Yếu đến mức lấy một địch trăm sao?

Chuyện này đến trẻ con còn có thể nghe ra sơ hở, nhưng Phượng Dạ Hi lúc này đã vô cùng đau lòng vì hoàn cảnh của nam nhân này, cho nên cũng không có phát hiện ra điểm khác lạ. Vết thương lúc nãy cộng với hoàn cảnh đau thương, đây quả thật là nam nhân kiên cường nhất nàng từng gặp.

"Vậy bây giờ ngươi định sẽ như thế nào? Tiếp tục trở về để làm bia đỡ cho bọn vô liêm sỉ kia sao?" Nàng có chút tức giận hỏi. Nam nhân này tuy kiên cường nhưng cũng thật ngốc nghếch, bị người ta lợi dụng đến mức đó rồi mà cũng không biết đánh trả. Nhưng cũng đâu thể làm gì khác được, binh sĩ trong quân doanh ai ai cũng cường tráng khoẻ mạnh, còn nam nhân

https://thuviensach.vn

này thì lại khác, hắn chỉ được cái thân thể cao to còn sức khoẻ thì lại yếu ớt.

Nam nhân nghe vậy buồn bã cúi đầu: "Ta cũng không biết nên làm thế nào, vì cũng không còn nơi nào có thể dung chứa ta nữa. Tất cả mọi người đều coi thường ta yếu ớt và vô dụng."

Thế nhưng giây phút hắn cúi đầu xuống không ai nhìn thấy được, khoé môi kia đang câu lên ý cười rõ của một người vừa đạt được mục đích.

"Hay là cứ để thúc ấy ở đây đi!" Phượng Đằng Quân mỉm cười đi đến, cậu nhào vào lòng Phượng Dạ Hi nũng nịu: "Mẫu thân người không thấy sao? Thúc ấy rất đáng thương, hơn nữa còn rất ngốc nữa. Bị người ta lợi dụng cùng ruồng bỏ như vậy mà lại không có lấy một lời oán hận, người xem, nếu để thúc ấy trở về thì chẳng phải một ngày nào đó chúng ta lại phải đi nhặt xác cho thúc ấy sao? Hơn nữa thúc ấy chưa chắc gì đã có một nơi để về, có thể là bị chiếm luôn chỗ ngủ ấy chứ. Quân nhi thấy thúc ấy rất đáng thương, chúng ta để thúc ấy ở lại đây được không mẫu thân?" Đôi mắt cún con long lanh nhìn nàng, khiến Phượng Dạ Hi động lòng không thôi.

Lúc nghe nam nhân này kể về hoàn cảnh của mình, nàng không kìm được mà đau lòng. Tự hỏi trên đời này sao lại có người đáng thương như thế cơ chứ? Bị gia đình ruồng bỏ chán ghét, bị bán đi rồi lại bị hành hạ đánh đập, cuối cùng còn bị mọi người khinh bỉ ức hiếp. Rốt cuộc nam nhân này đã phải chịu biết bao nhiêu nỗi khổ trên đời cơ chứ? Để hắn ở lại đây cũng được, nhưng mà chỗ nàng chỉ có một cái lều, trong lều cũng chỉ có một chiếc giường dành cho nàng và Quân nhi ngủ mà thôi. Nam nhân này lại bị thương như thế, chẳng lẽ lại để hắn ngủ dưới đất?

Đang giây phút nàng đắn đo thì lại nghe thấy thanh âm trầm trầm vang lên, nam nhân tuấn mỹ đó nhìn chằm chằm Phượng Đằng Quân, vươn tay xoa đầu cậu: "Cảm ơn tiểu tử ngươi, nhưng thật sự thúc thúc không dám làm phiền mẫu tử ngươi đâu. Ai cũng phải có cuộc sống cho riêng mình, cô

https://thuviensach.vn

nương đây hôm nay cứu một mạng của ta từ quỷ môn quan về thì ta đã mang ơn cô nương lắm rồi. Không dám chuốc phiền thêm cho cô nương nữa." Hắn thở dài: "Cùng lắm thì lại trở về cái cảnh lấy đất làm nệm lấy trời làm chăn thôi. Ta quen chịu khổ rồi nên chẳng sao cả." Dứt lời, hắn cười mỉa mai cho số phận hẩm hiu của mình. Đôi mắt cũng thấm đẫm buồn đau.

Phượng Dạ Hi thấy vậy, lòng thắt lại, tim chợt đau như có ai hung hăn giày xéo. Không hiểu sao lúc nhìn thấy nam nhân này đau buồn nàng cảm giác cũng đau theo. Từ giây phút đầu tiên gặp hắn, nàng đã cảm thấy rất quen thuộc, xúc động ùa về, như cái cảm giác mà khi nghe người ta nhắc đến Ngự Thiên Đế và Lãnh Diệc Thần. Nhưng là thiếu cái gì đó, một mảnh ghép khiến nàng nhớ ra được tất cả. Những hình ảnh mờ ảo như ẩn như hiện trong tâm trí Phượng Dạ Hi, nàng ôm đầu đau đớn. Những hình ảnh đó là gì? Nam nhân kia là ai? Quen thuộc như vậy sao nàng lại không thể nhớ ra?

Đầu đau như búa bổ, nàng ngã khuỵu xuống đất. Lãnh Diệc Thần cùng Phượng Đằng Quân sợ hãi, liền chạy đến ôm lấy nàng.

"Hi nhi."

"Mẫu thân."

Phượng Dạ Hi nghe thấy hai chữ "Hi nhi" tâm trạng liền xúc động, cơn đau đầu vơi bớt đi. Nàng nắm lấy tay nam nhân kia, cất giọng yếu ớt: "Ngươi vừa gọi ta là gì?"

Lãnh Diệc Thần biết mình lỡ lời, tuy thấy nàng đau đớn thì tim hắn cũng sẽ đau nhưng vẫn phải tiếp tục lừa dối nàng. Nếu không thì khi Hi nhi lấy lại được kí ức trước đây thì sẽ lại trở nên hận hắn. Nghĩ đến đây Lãnh Diệc Thần bỗng cảm thấy lo sợ, hai phụ tử nhìn nhau trao đổi hàm ý, hắn cất lời: "Dạ Hi cô nương."

https://thuviensach.vn

Nàng lắc đầu: "Không đúng, không phải cái danh xưng này. Lúc này ngươi gọi ta là gì đó, ta không thể nhớ được. Hơn nữa làm sao ngươi lại biết ta tên Dạ Hi, ta còn chưa nói cho ngươi..." Lời còn chưa dứt, cơn đau đầu lại ập đến, mày phượng nhăn lại.

"Hi... Dạ Hi cô nương, nàng không sao chứ?" Chỉnh sửa lại tư thế cho nàng một chút, để nàng tựa vào người mình ở vị trí thoải mái nhất. Lãnh Diệc Thần vươn tay, ấn huyệt đường cùng một vài huyệt khác ở trên đầu của nàng.

Nằm trong lồng ngực ấm áp lại còn được một lực đạo vừa phải làm xoa dịu cơn đau đầu. Mày phượng dần giãn ra, sự đau đớn lúc nãy như bị thổi bay mất. Một cỗ cảm giác quái dị lập tức xộc thẳng lên não.

Nam nữ thụ thụ bất thân, đây là đạo lý mà ai cũng hiểu. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp nam nhân này, sao có thể để hắn dễ dàng chiếm tiện nghi như thế chứ? Mà nàng còn rất thoải mái hưởng thụ như một phản xạ tự nhiên. Đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Nghĩ vậy, Phượng Dạ Hi liền hất tay hắn ra, đẩy thân thể cường tráng mình đang tựa sang một bên, từ từ ngồi dậy: "Thất lễ rồi!"

Nam nhân bị một loạt hành động của nàng làm cho kinh ngạc, hai mắt mở lớn. Lát sau hắn liền "à" lên một tiếng, hai tay thả lỏng bên hông: "Thì ra ta phiền đến cô nương như thế sao?"

Đôi mắt đượm nỗi u buồn đó lại một lần nữa hung hăng đánh vào tâm Phượng Dạ Hi. Chỉ là lần này nàng cố gắng bình tĩnh tâm tình, hỏi hắn: "Làm sao ngươi biết tên ta?"

Nam nhân nhẹ nhàng đáp: "Trong quân doanh chỉ có mỗi mình nàng là nữ quân y, tinh thông y thuật, dung mạo khuynh thành. Đó là chuyện mà trong quân doanh ai ai cũng biết, tên của nàng đã sớm lan ra xa rồi. Cho nên ta biết tên nàng cũng là lẽ đương nhiên thôi."

https://thuviensach.vn

Nàng hoài nghi nhíu mi: "Không đúng, lúc nãy rõ ràng ngươi gọi ta là... Ta không thể nhớ được, đầu đau lắm. Nhưng là rất quen thuộc. Ta với ngươi đã từng gặp nhau ở đâu rồi sao?"

Tim Lãnh Diệc Thần đập mạnh một cái. Chẳng lẽ nàng đã nhớ ra rồi sao? Không, biểu hiện ngây ngô này... có lẽ nàng vẫn chưa nhớ ra. Hắn cố bình ổn tâm tình, nhẹ giọng đáp: "Cô nương nghĩ nhiều rồi, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Nhưng có lẽ ta đã làm phiền đến cô nương. Cho nên nàng mới tức giận như thế." Dứt lời, hắn cảm nhận đứng ánh mắt của nhi tử truyền đến, gắng gượng đứng dậy, đi về phía cửa: "Ơn cứu mạng này của cô nương ta xin nhớ rõ, đợi đến khi nào cần, cô nương có thể nhờ ta. Nhất định ta sẽ giúp đỡ. Không nán lại làm phiền đến nàng nữa, cáo từ." Bóng lưng thẳng tắp đi không ngoảnh đầu lại. Chẳng hiểu sao tim Phượng Dạ Hi lại đập mạnh một cái.

Chưa kịp để nàng phản ứng thì Phượng Đằng Quân ở kế bên đã nhéo vào tay mình một cái, lập tức nước mắt tràn mi. Cậu chạy đến ôm chân Lãnh Diệc Thần: "Thúc thúc, xin đừng đi mà. Thúc lại muốn bị ức hiếp nữa sao? Hơn nữa vết thương trên chân của thúc chưa lành..."

Hắn cúi xuống xoa đầu cậu, nở nụ cười hiền hoà: "Con ngoan, mau thả thúc thúc ra. Hôm nay đã phiền đến mẫu tử con nhiều rồi. Thúc thật sự xin lỗi!"

Cậu lắc đầu nguầy nguậy: "Không phiền không phiền, một chút cũng không phiền. Quân nhi rất thích thúc thúc, hơn nữa cứu người cũng là trách nhiệm của một quân y." Cậu quay sang Phượng Dạ Hi: "Mẫu thân thấy con nói có đúng không?"

Nghe nhi tử của mình hỏi như vậy, Phượng Dạ Hi nhanh chóng nắm được một chỗ sơ hở trong lời nói của cậu: "Con nói là rất thích hắn sao? Nhưng hai ngươi mới gặp nhau lần đầu tiên."

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân không thấy thúc ấy rất giống con sao?"

Nàng nghe vậy chậm rãi quan sát gương mặt của hắn, ngay lập tức liền giật mình, quả đúng thật là rất giống. Nhi tử của nàng lại có diện mạo y đúc với nam nhân xa lạ lần đầu tiên gặp gỡ, đây là thiên ý sắp đặt sao?

"Sao lại giống đến như thế?"

"Có lẽ là do ông trời muốn thúc ấy giống con đó. Mà nếu đã giống con như vậy thì phải ở cạnh con mới hoà hợp."

Phượng Đằng Quân nói xong quay sang nhìn hắn: "Cho nên nhất định thúc phải ở lại đây. Vừa để trị thương, vừa bầu bạn với mẫu tử con."

Lãnh Diệc Thần mỉm cười, cố nén cơn đau ở chân mà ôm cậu lên: "Tiểu tử nói hay lắm, nhưng là nàng..." Hắn ngập ngừng nhìn sang Phượng Dạ Hi: "Mẫu thân con chắc chắn sẽ không nhận thúc đâu." Trong giọng nói ẩn ẩn sự cô đơn.

"Ta..." Nàng ấp úng, không phải là không muốn nhận. Để hắn ở đây cũng được, nhưng cô nam quả nữ lại ở chung phòng thì thật không hay lắm.

Nhưng không đợi nàng từ chối, thân ảnh cao lớn bỗng lung lay, Phượng Đằng Quân được đặt xuống đất. Hắn chỉ thấy trời đất chao đảo, ngã khuỵu xuống đất, vết thương ngay đùi rỉ máu, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt gần như là hôn mê.

Vì để lừa giai nhân, chuyến này hắn tốn không ít da thịt cùng máu rồi!

Nàng thấy vậy liền hoảng hốt chạy đến, điểm huyệt cầm máu cho hắn. Lòng bỗng ẩn ẩn đau. Chuyện cô nam quả nữ gì đó đều bị vứt ra sau đầu. Lúc này trong lòng nàng chỉ có một điều quan trọng nhất, đó là phải cứu sống nam nhân mang dung mạo hệt với Quân nhi làm tâm nàng rối loạn này.

https://thuviensach.vn

Phượng Đằng Quân thấy vậy bĩu môi nhìn nàng: "Mẫu thân người xem, thúc ấy đã đau đến như vậy mà ngươi còn muốn đuổi thúc ấy đi sao? Mẫu thân thật ác độc, Quân nhi ghét người." Cậu uất ức, nước mắt như chợt tuông trào: "Nếu người không để thúc ấy ở lại đây thì Quân nhi sẽ tuyệt giao với người."

Phượng Dạ Hi mím môi, hết nhìn nam nhân đang đau đớn ở trên sàn rồi lại nhìn sang nhi tử đang muốn khóc của mình. Bản chất của một quân y và mẫu thân bộc phát, nàng liền gật đầu.

"Được rồi, cứ để hắn ở đây!"

Lời vừa dứt, khoé môi của Lãnh Diệc Thần và Phượng Đằng Quân đều câu lên. Nhưng tiếc thay Phượng Dạ Hi không nhìn thấy điều này.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Yên Bình

Chú ý: Chương này dùng một từ để diễn tả là sủng. Hai từ là quá sủng. Ba từ là cực kì sủng.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, kể từ ngày gặp được nam nhân bị thương nặng dưới gốc cây đó đến bây giờ đã một tháng trôi qua. Mà trong khoảng thời gian này cũng có biết bao chuyện xảy ra.

Chủ nhân của đất nước này, Ngự Thiên Đế, vị đế quân cuồng ngạo tham vọng cùng đầy tài năng... Đã chính thức bước lên ngôi vị bá chủ thiên hạ khi hắn thu thập được mười quốc gia của Thiên Trường đại lục.

Thế nhưng biến cố lại xảy ra trước ngày hắn chinh phục đất nước cuối cùng là Nguỵ quốc. Vốn dĩ trước đó Ngự Thiên Đế đã bắt giam Nguỵ đế, tam công chúa Nguỵ Lương Khả cùng một vài tướng lĩnh quan trọng khác của Nguỵ quốc. Nhưng không biết 'vì một chuyện gì đó' mà tam công chúa chết rất thảm, xác bị chặt thành tám khúc ném xuống vực sâu vạn trượng. Đây vốn chính là lời cảnh báo dành cho những ai dám chống đối Ngự Thiên Đế. Thế nhưng chính vì nhi nữ mất khiến cho Nguỵ đế đau lòng, lão tìm mọi cách thoát khỏi ngục tù cùng xiềng xích, tập hợp tàn dư binh lính của Nguỵ quốc, giải cứu cho những tướng lĩnh tài ba, quyết tâm chống đối Nam Nhạc quốc cùng Ngự Thiên Đế. Chỉ là một tàn binh nho nhỏ không đáng kể, nhưng vấn đề là vì nhỏ nên bọn họ trốn rất kĩ, khó có thể tìm thấy dễ dàng được.

https://thuviensach.vn

Việc Ngự Thiên Đế sơ suất để Nguỵ đế trốn thoát làm triều đình có chút giao động. Tận lực truy đuổi đám tàn binh đó.

Nhưng đối với Phượng Đằng Quân, việc Nguỵ đế trốn thoát không chỉ đơn thuần là do Ngự Thiên Đế 'sơ suất' nên lão già đó mới có cơ hội trốn thoát. Mà sự thật chính là...

"Phụ thân, có phải người cố tình để Nguỵ đế trốn thoát không?"

Giữa nơi hoang vu hẻo lánh, người thì có nhưng đã ngủ hết như thế này khiến cho giọng nói trong trẻo của Phượng Đằng Quân càng thêm vang vọng khắp nơi. Cậu đi đến gần hắn, dưới tản cây ngô đồng ngồi bẹp xuống. Nhìn ngó xung quanh khu vực phía sau quân doanh xem có người hay không, sau đó xác định nơi này thật sự vắng vẻ, cái đầu nhỏ liền ngẩng lên như muốn nghe lời giải thích.

Lãnh Diệc Thần nhướng mi, cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề của nhi tử mình: "Quân nhi nói vậy là có ý gì?"

"Mưu mô như người thì những thứ đã nằm trong tầm tay còn có thể để nó chạy thoát sao? Nguỵ đế kia cùng lắm chỉ là một lão già sắp tận mạng, đâu còn hơi sức để mà trốn thoát được. Nếu không phải phụ thân cho người 'giúp đỡ' thì lão ấy đã chết rục xương trong ngục rồi." Cậu bĩu môi, ngón tay trắng nõn mũm mĩm chỉ thẳng vào người hắn: "Người đừng cho rằng con không biết. Phụ thân đại nhân à, người lại đang tính làm gì đây?"

"Không phải con thông minh lắm sao? Vậy hãy thử đoán xem ta định làm gì?" Hắn hoàn toàn không nhìn vào cậu, tay nâng quyển sách để dưới đất lên tiếp tục đọc.

Phượng Đằng Quân lắc đầu: "Tuy con thông minh, nhưng dù sao vẫn là 'giống do người gieo ra', hổ phụ sinh hổ tử. Vậy thì phụ thân là người thân sinh ra con, chắc chắn sẽ phải mưu mô hơn con rồi. Những gì người nghĩ trong đầu thì làm sao con biết được."

https://thuviensach.vn

Hắn mỉm cười, ngón tay vươn đến cốc vào đầu cậu một cái đau điếng: "Con đó, còn nhỏ thì biết ít thôi. Có những chuyện đôi khi biết nhiều quá thành ra không hay." Trong đôi mắt hắn ẩn chứa sự dịu dàng vô tận của một phụ thân đối với nhi tử mình.

"Hừ, vậy thì con không hỏi nữa." Vừa đáp cậu vừa đưa tay lên ôm lấy cái trán bị cốc đến sưng đỏ.

Đúng lúc này Phượng Dạ Hi từ bên trong lều đi ra, một ngày mới bắt đầu, mặt trời lên đến đỉnh núi, nàng vươn vai đón ánh nắng ấm áp vào buổi sớm. Vừa vặn nhìn thấy hai gương mặt giống nhau như đúc đang ngồi dưới tản cây ngô đồng. Ngây ra một chút rồi lại mỉm cười: "A Thần, Quân nhi, buổi sáng tốt lành."

"Nàng cũng vậy."

"Mẫu thân buổi sáng tốt lành."

Không những dung mạo giống nhau mà ngay cả thanh âm cũng không khác gì. Đứng chung một chỗ quả thật rất hài hoà. Điều này khiến nàng bất giác cười tươi. Cảm giác yên bình và hạnh phúc cứ không ngừng len lỏi vào sâu tận trong tim.

Nam nhân đó tên là A Thần, một binh sĩ đến từ quân doanh của Ngự Thiên Đế. Trong một lần tình cờ nàng đã cứu về cho hắn một mạng, sau khi nghe thấy hoàn cảnh đáng thương của hắn, nàng và Quân nhi quyết định để hắn ở đây một thời gian.

Lúc đầu vẫn còn hơi lạ lùng và không quen, nhưng bây giờ, mỗi buổi sáng khi thức dậy và buổi tối trước khi đi ngủ đều nhìn thấy mặt hắn đã trở thành một thói quen vốn có. Hơn nữa Quân nhi cũng rất thích A Thần, thường dính lấy hắn không thôi. Hai gương mặt giống như đúc này càng làm Phượng Dạ Hi hoài nghi hơn, liệu đây chỉ là một sự trùng hợp do thiên

https://thuviensach.vn

ý sắp đặt? Nhưng theo thời gian, nỗi lo đó đều đã bị nàng vứt ra sau đầu. Bây giờ, thứ nàng bận tâm chính là giữ gìn sự yên bình thoải mái này.

Dường như từ lúc nào đó, nàng đã coi A Thần là một người không thể thiếu trong cuộc sống nữa rồi!

Hơn nữa hắn không những không vô dụng như trước kia đã nói, ngược lại còn rất được việc, đặc biệt là những việc liên quan đến đầu óc. A Thần vô cùng thông minh và hiểu biết, hắn đem hết những kiến thức mình có dạy cho Quân nhi, khiến hài tử của nàng trong vòng một tháng trở nên thông minh hơn hẳn.

"Mẫu thân, con đói." Phượng Đằng Quân chạy đến ôm lấy Phượng Dạ Hi. Gương mặt nhỏ nhắn hồng nộn dưới ánh nắng sáng sớm, khiến nàng không tự chủ được vươn tay nhéo một cái.

Đau quá! Cậu buồn bực rủa thầm trong bụng. Lúc nãy hết bi phụ thân cốc đầu, bây giờ lại bị mẫu thân nhéo mặt. Thật sự là quá đau đớn mà!

"Được rồi, mẫu thân sẽ nấu một bàn ăn cực kì thịnh soạn cho Quân nhi, chịu không nào?"

Nhịn cơn đau từ trán và má truyền đến, cậu cười vui vẻ: "Vâng ạ!"

Nhìn theo bóng dáng Phượng Dạ Hi rời đi. Cậu nháy mắt với Lãnh Diệc Thần, hắn nhìn cậu gật đầu. Hai phụ tử cực kì ăn ý với nhau. Phượng Đằng Quân nói: "Sắp rồi, phụ thân người cứ chờ đến thời cơ đi." Dứt lời, trong lòng âm thầm đếm: "Một, hai, ba."

Thanh âm non nớt vừa dứt, từ trong phòng bếp liền truyền ra tiếng kêu: "Củi ở nơi này biến đi đâu hết rồi?"

Lãnh Diệc Thần cùng Phượng Đằng Quân chạy đến, vẻ mặt hớt hả. Cậu liền hỏi: "Có chuyện gì thế mẫu thân?"

https://thuviensach.vn

"Tất cả củi đều biến mất hết rồi. Ta nhớ hôm qua Nạp Lan tướng quân vừa cho người đem thêm củi đến đây, vẫn còn rất nhiều mà. Sao bây giờ lại mấy hết rồi?"

Phượng Đằng Quân nhìn phụ thân mình, nở nụ cười gian xảo. Lãnh Diệc Thần nhận được tín hiệu, quay sang nhìn nàng: "Điều này thì Dạ Hi cô nương đừng lo, đêm qua Hoàng thượng vừa cho người thu hồi hết củi để dùng cho phòng bếp phía trên quân doanh. Binh sĩ phía trước đông hơn gấp mười lần so với binh sĩ phía sau này, cho nên hết củi cũng đúng thôi."

"Nhưng nếu như vậy thì chúng ta sẽ chết đói thì làm sao? Hơn nữa còn biết bao nhiêu chuyện cần dùng đến củi cơ chứ." Nàng bực mình thở dài, thầm nghĩ vị Ngự Thiên Đế kia vẫn là một người không thể chọc tới, cho nên cũng không nhắc đến để kẻo tai vách mạch rừng mà đắc tội với hắn. Chân xoay một cái liền hướng phía ngoài đi ra: "Ta phải đi gặp Nạp Lan tướng quân xin ít củi cho quân doanh phía sau này mới được. Nếu không thì chúng ta sẽ chết đói mất."

"Mẫu thân khoan đi đã." Cậu níu lấy tay áo của nàng: "Nạp Lan tướng quân đã sớm cùng các vị tướng khác đi lên núi tập luyện bắn cung rồi."

"Thế thì ta đi tìm binh sĩ quanh đây, nhờ bọn họ đốn củi giúp."

"Binh sĩ cũng theo các vị tướng quân đi tập luyện rồi. Mẫu thân không biết nhưng mà... hiện tại quân doanh chỉ còn có con, người và A Thần thúc thúc cùng với thương binh mà thôi."

Nghe đến đây nàng liền cảm thấy nhức đầu, hai tay xoa xoa thái dương: "Vậy phải làm sao? Thương binh họ yếu ớt thế kia, bây giờ chắc vẫn còn chưa ngủ dậy. Sao ta có thể làm phiền họ được?"

Phượng Đằng Quân mỉm cười nhìn nàng: "Mẫu thân quên rằng hiện tại chúng ta vẫn còn một người nữa ư?" Cậu huých tay vào người Lãnh

https://thuviensach.vn

Diệc Thần: "Sao người không thử để A Thần thúc thúc giúp người đốn củi cùng bổ củi xem."

"A Thần?" Tầm mắt nàng cũng chuyển dời, nhìn sang hắn, trong đáy mắt có chút lo lắng: "Ngươi có làm được không? Chẳng phải lúc đầu ngươi nói sức khoẻ mình rất yếu hay sao? Việc đốn củi này khá nặng nhọc, ta sợ ngươi làm không được đâu." Dứt lời, nàng thở dài, giọng nói nhẹ hẳn đi: "Phải chi mà ta vẫn còn võ công thì tốt rồi!"

Câu nói cuối cùng của nàng vốn rất nhỏ, nhưng với thính lực của Lãnh Diệc Thần thì sao mà hắn không nghe thấy được? Hơn nữa còn nghe thấy rất rõ ràng. Những lời đó cũng nàng như một con dao, hung hăng đâm vào tim hắn. Khiến những vết thương trước đây vốn đã lành bỗng rách toang ra, máu rỉ thành giọt. Cũng chính tại hắn mà nàng mới bị mất võ công như bây giờ, chẳng phải sao? Cho nên hắn muốn dùng tất cả những thứ mà mình có để bù đắp cho nàng.

"Cô nương yên tâm, tuy ta có yếu ớt, nhưng thân là một nam nhân, chuyện cỏn con này ta đương nhiên có thể làm được. Để trả ơn cứu mạng của cô nương, chuyện này ta nhất định sẽ giúp tới cùng." Hắn tự tin hứa, với một người đã từng trên chiến trường giết hơn trăm người như hắn thì mấy cái chuyện đốn củi, bổ củi này có là gì đâu.

"Nhưng mà..." Nàng thấy vậy cũng hơi do dự, dù sao hắn cũng rất yếu, sao nàng lại có thể...

Nhưng lời còn chưa vụt ra khỏi miệng thì nang đã cảm thấy mình bị một lực đẩy nhỏ đẩy về lều: "Mẫu thân cứ đi dọn dẹp phòng óc đi. Con và phụ... A Thần thúc thúc sẽ giúp người hoàn thành tốt chuyện bếp múc." Còn không để Phượng Dạ Hi từ chối thì Phượng Đằng Quân đã đưa nàng về đến chiếc lều quen thuộc, đẩy nàng vào bên trong, kéo rèm lại: "Cứ yên tâm, nhất định sẽ xong ngay thôi."

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi thấy vậy thở dài, quay vào bên trong lều dọn dẹp chỗ ở. Thầm nghĩ không biết tiểu nghịch ngợm nhà nàng sẽ lại gây thêm rắc rối gì nữa đây.

Mà bên này, sau khi Phượng Đằng Quân dụ được mẫu thân mình về lều thì lại chạy sang chỗ Lãnh Diệc Thần đang đốn củi. Bàn tay nhỏ nhắn giơ lên ngón cái mũm mĩm, gương mặt tươi cười nói: "Phụ thân yên tâm rồi nhé, đã có con giúp đỡ, nhất định người sẽ có thể ra oai với mẫu thân."

Đúng vậy, cậu đây là đang giúp cho đoạn tình duyên của phu thê hai người này trở nên tốt đẹp hơn nha. Đầu tiên, cậu lợi dụng quyền chức của phụ thân, nói với người rằng hãy sai người đem hết củi ở quân doanh phía sau đi. Sau đó lại nhân dịp mỗi sáng người trong quân doanh đều đi tập luyện hết mà bảo phụ thân đi đốn củi. Vốn dĩ người rất mạnh, nhưng phải che giấu nó trong thân xác yếu ớt, cho nên lúc này chỉ cần phụ thân có thể đốn và bổ thật nhiều củi để mẫu thân nấu cơm thì chắc chắn người sẽ rất kinh ngạc. Ấn tượng của mẫu thân đối với phụ thân cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Lãnh Diệc Thần xoa đầu cậu, dáng vẻ quân vương cao ngạo biến đâu mất hết. Bây giờ chỉ còn lại sự dịu dàng của một phụ thân đối với nhi tử của mình: "Hay lắm, quả không hổ là nhi tử của ta. Lần này có thể dụ được mẫu thân con về thì phần lớn công sức đều là của con rồi."

Phượng Đằng Quân vui vẻ đón nhận sự ấm áp từ bàn tay của Lãnh Diệc Thần. Trong lòng cảm giác hạnh phúc dâng trào, quả nhiên là phụ thân ruột thịt của mình, rất muốn ở bên người thêm nữa.

Quả nhiên, lúc Phượng Dạ Hi nhìn thấy đống củi được bổ cẩn thận đặt một bên thì vô cùng ngạc nhiên. Ấn tượng đối với người bổ củi là A Thần lại tăng vượt bậc. Sau đó nàng đã nấu một bữa vô cùng thịnh soạn. Tiếng cười vang vọng khắp nơi, mặc dù là mùa đông đang đến nhưng cứ ngỡ là mùa xuân đã về.

https://thuviensach.vn

Điều đáng kinh ngạc hơn là sau khi ăn xong, tiểu lười biếng Phượng Đẳng Quân lại xung phong đi rửa bát. Không đợi nàng kịp hỏi lý do, cậu chỉ bỏ lại một câu.

"Mẫu thân đã cực khổ sinh con ra, nay đã đến lúc con báo đáp người."

Sau đó liền rời đi cùng đống bát dĩa.

Bỏ lại hai người một nam một nữ ngồi lại bàn ăn. Không khí ngượng ngùng bỗng dưng bao trùm. Cuối cùng vẫn là Lãnh Diệc Thần cất lời trước.

"Dạ Hi cô nương sao lại lưu lạc đến quân doanh này làm nữ quân y?"

Lời vừa nói ra, không khí trầm mặc lập tức bị phá vỡ. Phượng Dạ Hi nhanh chóng đáp lời: "Chính là vì mong muốn của ta. Khoảng khắc tỉnh lại năm năm trước ta không còn nhớ bất cứ điều gì hết, nhưng trong lòng vẫn có một loại khao khát nung nấu. Đó là được tự do ngao du khắp thiên hạ, không bị bó buộc bởi bất cứ xiềng xích nào cả. Cho nên mặc dù nơi ta ở trước đây tốt bao nhiêu thì ta vẫn rời đi."

Lời vừa dứt, đôi mắt Lãnh Diệc Thần liền ảm đạm, đầu hắn cúi xuống cho nên không ai rõ hắn đang nghĩ gì. Một lúc sau, thanh âm trầm trầm chậm rãi vang lên: "Nơi cô nương ở trước kia là..."

"À, nơi đó là một cung điện rất đẹp, cũng rất giàu có. Nhưng ta lại cảm thấy nó như một cái lồng vàng, cảm giác đó rất quen thuộc, cứ âm ỉ mãi trong trí óc ta. Sau đó, ta từ biệt sư huynh của mình, dẫn theo Quân nhi rời đi."

Tuy nàng không nói rõ nhưng hắn vẫn biết, nơi đó chính là Tiêu Dao cung. Còn vị sư huynh mà nàng nói chính là Phong Hồn. Không hiểu sao hắn lại cảm giác tức giận vô cùng. Nàng lại ở cùng tên đó những năm năm. Đợi đến khi gặp lại y, hắn nhất định sẽ giết không tha.

https://thuviensach.vn

Vẫn đang chìm trong dòng suy nghĩ thì thanh âm trong trẻo của nàng lại vang lên: "Huynh nghĩ thế nào về Ngự Thiên Đế?"

Câu hỏi này khiến hắn sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp. Chẳng phải nàng ghét quân quyền ư? Tại sao lại đi hỏi về hắn?

"Không biết, ta chỉ là một kẻ lưu lạc ở chốn nhân gian, vì hoàn cảnh ép buộc nên mới phải gia nhập vào quân doanh này. Cho nên cũng không hiểu lắm về vị Ngự Thiên Đế này." Trên thực tế, Ngự Thiên Đế chính là Lãnh Diệc Thần hắn, có việc gì để thắc mắc về chính bản thân mình đâu chứ. Thế nhưng vào lúc này, hắn lại rất muốn nghe những suy nghĩ của nàng đối với mình: "Vậy còn nàng? Theo nàng thì Ngự Thiên Đế là người như thế nào?"

"Ngự Thiên Đế ư?" Nàng trầm ngâm: "Theo ta thấy thì... Hắn là một vị bạo đế, có tham vọng điên cuồng xâm chiếm hết Thiên Trường đại lục này. Khiến chúng sinh lầm than, là một vị vua tồi tệ."

Lãnh Diệc Thần bỗng có một nỗi thất vọng tràn trề, không khỏi thở dài. Hoá ra nàng nghĩ về hắn như vậy sao?

"Nhưng đó là những suy nghĩ trước đây thôi. Sau khi đến quân doanh này được một thời gian ta cũng đã quan sát và thấy rất rõ. Binh sĩ nơi đây tuy phải chịu những vết thương đau đớn nhưng họ chưa bao giờ buông một lời oán thán về Ngự Thiên Đế. Hơn nữa Nạp Lan tướng quân cũng đã từng nói, hắn ta là một vị thần do thiên giới phái xuống để cứu giúp chúng sinh. Lúc đầu ta không tin, nhưng sau này thì đã thay đổi hoàn toàn suy nghĩ đó. Nạp Lan tướng quân nói rất đúng, Ngự Thiên Đế chưa hẳn là một vị bạo đế. Những lúc ta đi lên núi hái thuốc, dọc đường đi có qua một vài ngôi làng, bọn họ đều nói nhờ có Ngự Thiên Đế nên họ mới thoát khỏi cái cảnh chịu thuế ngầm và sự áp bức bốc lột của bọn quan cao chức rộng. Người dân ai ai cũng vui mừng khi cầm trên tay lương thực và chăn nệm do triều đình Nam Nhạc cung cấp. Họ còn nói vốn dĩ Thiên Trường đại lục này đã

https://thuviensach.vn

mục nát, nhưng nhờ có Ngự Thiên Đế mà khiến nó vực dậy. Tuy là chìm trong khói lửa chiến tranh, nhưng đây là một cuộc chiến tranh mang đến hoà bình và thống nhất, nó trừng trị kẻ ác và giúp đỡ người dân vô tội. Lúc đó, ta bỗng thấy Ngự Thiên Đế rất tốt. Và bây giờ đây ta tuy có ác cảm với quân quyền, nhưng lại vô cùng đồng tình với những việc làm và quan điểm của Ngự Thiên Đế."

Lãnh Diệc Thần nghe xong những lời này chỉ thấy lòng tràn đầy sự xúc động. Nữ nhân hắn yêu nhất... Không phản đối hắn...

Vẻ mặt cùng biểu cảm của nàng lúc nói những lời đó hoàn toàn là chân thực. Khiến hắn cảm động thật sâu.

Hắn còn muốn nói một vài điều nữa với nàng, nhưng tất cả mọi thứ đều bị nghẹn lại ở trong cổ họng. Làm thế nào cũng không thốt ra được.

Đúng lúc này Phượng Đằng Quân lại từ bên ngoài bước vào: "Mẫu thân, A Thần thúc thúc." Vừa nói, chân nhỏ nhịp nhịp đi đến. Lúc đi ngang qua Lãnh Diệc Thần, cậu nói nhỏ vào tai hắn, thanh âm chỉ đủ hai người nghe: "Phụ thân mau đi ra bên ngoài, Mộc hộ vệ có việc cần tìm."

Dứt lời, cũng không ngoảnh lại nhìn hắn nữa, cậu chạy đến chỗ Phượng Dạ Hi, nhào vào lòng nàng làm nũng: "Mẫu thân, con rửa bát xong rồi."

Nàng cưng chiều xoa đầu cậu: "Quân nhi của mẫu thân giỏi quá. Có muốn mẫu thân thưởng gì không?"

"Không ạ!" Cậu lắc đầu, hai tay dụi mắt: "Con chỉ cảm thấy hơi buồn ngủ, mẫu thân có thể hát ru con ngủ không?"

Nhìn ra ngoài trời, ánh nắng gắt gao chiếu vào. Mới đây mà đã đến buổi trưa rồi, thời gian trôi qua quả thật quá nhanh.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi đứng dậy, dắt tay Phượng Đằng Quân đi ra khỏi phòng bếp: "Vậy thì ta xin cáo lui trước vậy."

Lãnh Diệc Thần gật đầu, chăm chú nhìn theo thân ảnh mẫu tử nàng rời đi, từ đầu chí cuối cũng không cất nỗi một lời. Chỉ thấy trong mắt là xúc động thật sâu.

"Giáo chủ!" Mộc từ bên ngoài đi vào, cẩn trọng khai báo: "Đã có tin tức của Nguỵ đế cùng tàn binh phản loạn. Mời người về lều nguyên soái để bàn bạc rõ hơn về việc này.

"Ta biết rồi!" Lãnh Diệc Thần đứng dậy, sóng lưng thẳng tắp, ánh nắng mặt trời chiếu vào càng làm hắn thêm uy nghiêm, bộ y phục giản đơn trên người cũng không đủ để che đậy phong thái cuồng dã của bậc đế vương. Ánh mắt hắn lúc này chỉ còn một mảnh lạnh lùng, thần tình xúc động lúc nãy như bay biến đi đâu mất: "Trở về lều nguyên soái! Còn nữa, chỉ có lúc ở giáo phái mới được gọi ta là giáo chủ. Còn ở nơi đây và hoàng cung thì nhất định phải gọi ta là Hoàng thượng."

"Rõ, thưa Hoàng thượng!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Hắn Là Đế Vương

Quân doanh của quân đội Nam Nhạc chia làm khu phía trên và khu phía dưới. Đãi ngộ của hai khu cũng rất khác biệt. Khu phía trên là nơi ở của Ngự Thiên Đế và các vị tướng lĩnh cùng những binh sĩ khoẻ mạnh và tráng kiện. Mọi thứ đều rất tốt, tướng quân mỗi người sẽ ở một lều riêng, còn binh sĩ thì cứ hai người sẽ ở chung một lều, điều kiện thoáng mát sạch sẽ, đông vui nhộn nhịp hơn hẳn khu vực còn lại. Bởi vì khu phía dưới chính là nơi ở của các thương binh và quân y, điều kiện sống đương nhiên cũng không thể tốt bằng với khu phía trên.

Ở giữa quân doanh của khu phía trên là một khu vực cấm địa, chỉ có tướng binh cao cấp và những ai đã được cho phép mới có thể bước vào. Nơi đó chính là lều nguyên soái, nơi dùng để bàn việc quân sự và cũng chính là chỗ ngủ của Ngự Thiên Đế. Ai dám tự ý xông vào khi chưa có lệnh thì nhất định sẽ chết không toàn thây.

Từ đằng xa, chúng binh sĩ thấy được một bóng áo đơn bạc phiêu dật đi đến, mà kế bên hắn chính là Mộc hộ vệ, hay còn gọi là Mộc tướng quân, kẻ có quyền lực có thể tự do ra vào lều nguyên soái bất cứ lúc nào tuỳ thích, cũng chính là thân cận của Hoàng thượng. Thoạt nhìn thì nam nhân đi kế Mộc hộ vệ trông rất đơn giản, nhưng nếu chăm chú nhìn kĩ thì sẽ bị khí chất toát ra từ người hắn trấn áp, một loại khí chất cuồng ngạo của bậc đế vương. Mà kẻ có thể được Mộc hộ vệ cung kính đi theo sau chỉ có thể là Hoàng đế bệ hạ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Thấy Lãnh Diệc Thần đi đến, binh sĩ liền xếp thành hai hàng dài đứng sang hai bên, cung kính hành lễ, thanh âm vang vọng trời xanh.

"Hoàng thượng vạn tuế."

"Đứng lên cả đi."

"Tạ ơn Hoàng thượng."

Bước vào chiếc lều quen thuộc của mình, lâu ngày không trở về đây nên hắn ít nhiều cảm thấy nội thất sa hoa này có điểm không thể thích ứng được. Mùi hương thanh nhã cùng không khí tĩnh lặng ở khu phía dưới vẫn thoải mái hơn.

Ho khẽ một cái để che giấu tâm trạng, hắn cất giọng trầm trầm: "Nạp Lan tướng quân và các vị khác đang ở đâu?"

"Thưa bệ hạ, bọn họ đều đang ở khu vực luyện tập dàn binh ở phía sau núi. Thuộc hạ đã truyền lệnh triệu tập của người, rất nhanh bọn họ sẽ trở về thôi."

Lãnh Diệc Thần gật đầu, khoác lên người tấm áo choàng của bậc quân vương, lãnh ngạo ngồi xuống ghế dành cho nguyên soái: "Nói đi, tin tức của lão già kia."

"Hoàng thượng. Ngài thừa biết thuộc hạ gọi ngài trở về không phải bởi vì điều đó mà" Mộc thở dài: "Huống hồ gì, cũng là chính tay người thả Nguỵ đế ra, chẳng phải sao?"

"Ngươi có gì bất mãn với quyết định của trẫm?"

Mộc lắc đầu, bàn tay lấy từ trong vạt áo ra một tờ giấy, cung kính dâng lên cho Lãnh Diệc Thần, gã nói: "Đây là những gì mà Nguỵ đế đã làm trong một tháng qua. Thưa bệ hạ, Nguỵ đế đã đi quá gì xa, người cũng

https://thuviensach.vn

không nên để lão già đó muốn làm gì tuỳ thích chứ?" Mặc dù chỉ là hộ vệ, nhưng trong chuyện này Mộc hoàn toàn có quyền nhắc nhở Lãnh Diệc Thần, vì nó có liên quan đến cả Thiên Sát giáo phái.

"Hừ, cho lão một tí màu, lão lại muốn mở cả phường vải. Nếu không phải trẫm thả lão ra thì bây giờ, Nguỵ đế kia chỉ là một lão già sắp tận mạng chờ chết ở trong ngục mà thôi. Trẫm nhân nhượng cho lão được sống thêm một khoảng thời gian nữa, vậy mà lão lại dám ngang nhiên chống đối Ngự Thiên Đế trẫm sao? Lại còn làm ra những chuyện này để uy hiếp trẫm trao lại quân quyền?" Lãnh Diệc Thần phe phẩy tờ giấy trên tay, sắc mặt bỗng hoá lạnh, chỉ nghe "rẹt" một tiếng, tờ giấy liền phiêu tán trong không khí: "Dẫn binh đến kinh thành, cướp bóc tài sản của dân chúng, gan hơn nữa là còn dám phóng hoả đốt hoàng cung? Tội này không thể dung tha."

"Người nói sao?" Đúng lúc này, Nạp Lan tướng quân cùng một vài vị tướng khác bước vào bên trong lều nguyên soái, lại nghe được tin động trời này khiến họ tức giận không thôi, Nạp Lan Tĩnh liền cất lời: "Lão già thối nát đó lại dám làm như vậy?" Bọn họ chỉ mới từ trên núi về, cho nên chỉ nghe được những việc mà Nguỵ đế đã làm, vẫn chưa hề biết âm mưu của Lãnh Diệc Thần.

Một màn băng lãnh bao trùm trong không khí, sự căng thẳng bỗng ùa đến khí các vị tướng quân uy dũng trên chiến trường cũng phải kinh sợ. Phải, bọn họ đối với vị đế vương trước mặt này có vô vàn sợ hãi cùng kính sợ. Tuy vẫn còn trẻ nhưng tài dụng binh vô cùng xuất thần, trên chiến trường chỉ cần có hắn thì y như rằng trăm trận trăm thắng. Ngự Thiên Đế chính là quân át chủ bài của Nam Nhạc quốc. Hắn khiến tất cả mọi người đều e sợ chỉ bằng một cái liếc mắt. Mà vị đế vương này rất ít khi nỗi giận, nhưng một khi hắn giận thì khắp nơi sẽ bao trùm trong không khí ảm đạm và căng thẳng. Đây chính là lúc rõ nhất, Ngự Thiên Đế tức giận rồi.

Ghế bị đẩy ra, chỉ thấy Lãnh Diệc Thần hùng hổ đứng lên, tay vung một cái dứt khoác, mệnh lệnh liền được ban hành.

https://thuviensach.vn

"Tất cả nghe lệnh, Nạp Lan tướng quân cùng Hầu tướng, Trung tướng ở lại canh giữ mặt trận. Còn lại đều theo trẫm xuất phát trở về kinh thành trong đêm nay."

Lời vừa nói ra liền khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Thế nhưng lời của đế vương chính là mệnh lệnh tối cao nhất, bọn họ đâu ai dám kháng lệnh. Vì vậy liền cung kính đáp.

"Đã rõ, thưa bệ hạ."

Thiên hạ này không có bất kì ai dám cãi lời hắn.

Bởi vì hắn là Ngự Thiên Đế, quân vương cai quản một cõi thiên hạ.

Tia nắng buổi chiều ấm áp chiếu xuống gốc cây ngô đồng, nơi đó có hai mẫu tử nọ vui vẻ chơi đùa cùng nhau. Người mẹ đẩy chiếc xích đu, khiến cho hài tử của nàng bay thật cao. Mà tiểu tử đó cũng rất khoái chí cười sảng khoái, tuy còn nhỏ nhưng cậu không hề sợ hãi với độ cao như vậy.

"Mẫu thân, cao nữa cao nữa, đẩy cao hơn nữa."

Phượng Dạ Hi mỉm cười, nhưng vẫn không có tăng thêm lực đẩy: "Không được, bay cao quá nếu có chuyện gì thì mẫu thân sẽ đau lòng lắm." Thanh âm dịu dàng, tràn đầy sự quan tâm và cưng chiều đối với nhi tử của mình.

Cảnh tượng đó toàn bộ đều đập vào mắt Lãnh Diệc Thần, khiến cõi lòng hắn có một nỗi hạnh phúc dâng trào. Nữ nhân hắn yêu và hài tử của hắn đều ở đây, ở nơi mà hắn có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào. Không như trong những giấc mộng trước kia, chúng đến nhanh mà cũng biến mất thật nhanh. Sáng hôm sau tỉnh dậy liền thấy một bên gối ướt đẫm, mà giai nhân cũng không còn.

https://thuviensach.vn

Hắn từ từ di chuyển đến gần họ, dáng vẻ quân vương đứng trên vạn người khi nãy đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một khí chất dịu dàng của một trượng phu và phụ thân: "Chơi vui quá nhỉ?"

"A Thần thúc thúc." Phượng Đằng Quân thấy phụ thân của mình đến liền vui vẻ mỉm cười, nói với Phượng Dạ Hi: "Mẫu thân mau cho con xuống, con muốn nói chuyện với A Thần thúc thúc."

Nàng dừng lại động tác, Phượng Đằng Quân ngay lập tức chạy đến ôm lấy Lãnh Diệc Thần: "Quân nhi nhớ thúc lắm."

"A, tiểu tư nghịch ngợm này còn biết nhớ thúc nữa sao?" Hắn vui vẻ xoa đầu cậu: "Nhưng tiếc là lần này thúc đến vì có chuyện cần nói riêng với mẫu thân con. Quân nhi đi tìm Nạp Lan tiểu thư chơi đi nhé."

Nói rồi, hắn len lén ra hiệu cho cậu. Phượng Đằng Quân liền hiểu ý, cậu tinh nghịch lè lưỡi ra: "Vậy được, Quân nhi không làm phiền A Thần thúc cùng với mẫu thân nói chuyện nữa. Con đi chơi đây." Dứt lời, thân ảnh bé nhỏ vụt chạy đi mất, còn không quên để lại một lời nhắn cho Lãnh Diệc Thần, ý muốn nói: Phụ thân, con chúc người đại công cáo thành.

Phượng Dạ Hi thấy vậy lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, nàng cùng hắn đi đến chiếc bàn đá cạnh đó, ngồi xuống ghế. Nâng lên ấm trà nóng hổi, nàng rót ra hai ly: "Không biết lần này ngươi đến tìm ta là có chuyện gì cần nói?" A Thần cho đến bây giờ vẫn là một con số bí ẩn trong cuộc đời nàng. Ngoài cái tên A Thần và hoàn cảnh đáng thương ra, nàng vẫn chưa biết gì về hắn cả. Mỗi ngày hắn đều sẽ đến đây hai ba lần, sau đó buổi tối liền rời đi, cũng có đôi khi lưu lại, nhưng là nàng làm cho hắn một gian phòng riêng bên trong chiếc lều bé nhỏ, đến sáng hôm sau thì sẽ không thấy bóng dáng hắn đâu nữa. Hành tung vô cùng bí ẩn. Hơn nữa tuy A Thần nói hắn là kẻ yếu ớt, nhưng có đôi khi vô tình chạm phải cổ tay hắn, nàng đều cảm thấy có một nguồn sức mạnh vô cùng kinh người đang chậm rãi vận chuyển bên

https://thuviensach.vn

trong từng mạch máu của nam nhân này. Từ sau lần đó nàng âm thầm xác định, A Thần kì thực không đơn giản.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy mỉm cười, tay nhẹ nhàng nâng ly trà lên uống, sau khi thử một ngụm, hắn khen: "Quả là trà ngon." Không vội trả lời câu hỏi của nàng, tuy nhiên lần này hắn đã để lộ một sơ hở rất rõ rệt. A Thần từng nói mình là con nhà thứ xuất, lại gặp biết bao nhiêu tình huống khó khăn nghèo khổ. Thế nhưng lúc này đây, từng động tác khi uống trà của hắn đều toát lên một khí chất quý tộc mà hiếm ai có được. Khiến Phượng Dạ Hi đã nghi ngờ nay càng thêm hoài nghi.

Tuy nhiên nàng lại cất giấu hoài nghi đó ở trong lòng, thầm nghĩ chỉ là mình quá đa nghi mà thôi. A Thần bấy lâu nay ở cạnh nàng cùng Quân nhi cũng không có hành động gì quá trớn, dù thế nào hắn vẫn là người tốt?

"Ngươi quá khen rồi, đây chỉ là loại trà tĩnh liên tầm thường mà thôi." Nàng cười: "Mà quan trọng hơn hết, ngươi muốn nói với ta chuyện gì? Đừng làm ta hồi hộp."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy tay vẫn xoay xoay tách trà, lát sau liền đặt nó xuống bàn, quay sang nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh: "Ta sắp đi kinh thành."

"Ngươi sắp phải đi đến kinh thành? Tại sao phải đi?" Phượng Dạ Hi như nghe phải một tin sét đánh, cảm giác trống rỗng dần dần bao phủ. Một tháng qua nàng đã quá quen đến cái cảnh sáng trưa chiều tối hắn đều chạy đến ăn chực, hoài niệm cái cảnh mà ngày ngày đều thấy hắn cùng Quân nhi ngồi dưới tản cây ngô đồng, hắn dạy cậu học binh thư. Nếu bây giờ hắn rời đi, chẳng phải những cảnh đó đều sẽ tan biến như phù du hết sao?

Phượng Dạ Hi cũng không hiểu tâm trạng mình tại sao lại kì lạ như thế. Rõ ràng bản thân nàng biết rằng đời người chỉ là một chốc thoáng qua, thế nhưng vẫn không tự chủ được nảy sinh cảm giác với một nam nhân vừa

https://thuviensach.vn

gặp được một tháng. Vì hắn vừa hiền lành lại pha chút ngốc nghếch, có đôi lúc lại đảm đang đến kì lạ. Làm nàng cảm thấy quen thuộc, hình bóng của ai đó như ẩn như hiện trong đầu. Nhưng dù nàng cố gắng như thế nào vẫn không thể nhớ ra được.

"Ta muốn đi để học hỏi. Lúc nãy Nạp Lan tướng quân có nói đêm nay Hoàng thượng sẽ có một chuyến đi về kinh thành để dẹp loạn binh, cho nên ta muốn đi theo." Thanh âm đều đều của Lãnh Diệc Thần vang lên: "Nhưng mà Hi nhi, thật lòng ta không muốn xa nàng và Quân nhi."

Hai chữ "Hi nhi" như một chiếc roi mạnh mẽ quất vào trong lòng Phượng Dạ Hi, nàng không bài xích hắn gọi mình như vậy, thậm chí còn thấy quen thuộc. Nhưng nàng dặn mình phải tự kiềm chế nỗi lòng lại, A Thần chỉ là một vị khách trong cuộc đời nàng, có hợp rồi lại có tan, cuối cùng vẫn sẽ như người dưng qua đường thôi. Vì vậy tuy có chút cảm giác khác lạ với hắn nhưng nàng vẫn tự dặn mình không được bộc lộ quá trớn.

"Nếu ngươi thích thì hãy đi đi." Nàng gượng cười: "Vì có nam nhân nào mà không muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn đâu. Ngươi đi cùng với Ngự Thiên Đế, hắn ta là một bậc chính nghĩa quân vương, chắc chắn sẽ giúp ngươi thoát khỏi đám chuyên ức hiếp ngươi trước kia. Có điều..." Nàng ngập ngừng: "Có lẽ khi ngươi trở lại nơi này thì ta đã không còn ở đây nữa rồi."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy hoảng hốt, vội hỏi: "Nàng định đi đâu?"

"Như đã nói với ngươi trước đó, khát vọng của ta là được tự do đi khắp muôn nơi và không đội trời chung với hoàng quyền, hoàng gia. Tuy ở quân doanh cũng rất tự do, ta có thể làm bất cứ điều gì mình thích, nhưng nơi đây là địa bàn của Ngự Thiên Đế, là nơi hoàng gia đóng quân. Ta không chán ghét Ngự Thiên Đế, nhưng cũng không muốn dính dáng đến hắn. Ở lại quân doanh này chỉ đơn thuần là vì ta muốn chữa trị cho những thương binh, đó là bản năng tự nhiên của một bậc lang y. Ta muốn nhìn

https://thuviensach.vn

thấy nụ cười và hạnh phúc của những binh sĩ bị thương, ta không muốn bất kì ai phải chết. Cho nên mới ở lại nơi này. Nhưng bây giờ Hoàng thượng trở về kinh thành, điều đó cũng nghĩa là chiến tranh này cũng sắp hết, thương vong ở quân doanh giảm dần, ta cũng nên rời đi. Bởi ngoài kia còn biết bao người phải chịu thương tổn do chiến tranh, ta muốn cứu giúp họ." Nhẹ nhàng và thoải mái, nàng nói ra tâm tư và khát vọng của mình.

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần lại ghét chết cái tính cách hướng ngoại này của Phượng Dạ Hi. Chỉ cần nàng bảo thủ một chút và không chán ghét hoàng gia thì được rồi.

Nhưng suy đi tính lại thì cũng là tại hắn nên nàng mới chán ghét hoàng quyền như vậy. Vào khoảng khắc này đây, Lãnh Diệc Thần bỗng cảm thấy tự trách bản thân vô cùng.

Giọng hắn nhẹ nhàng: "Hi nhi, đừng đi được không?"

"Không được, đó là khát vọng duy nhất của ta, nhất định phải thực hiện." Đập tan hi vọng của hắn, đổi lại là một lời cự tuyệt vô tình của nàng.

Đã đến nước này rồi thì chỉ còn có một cách mà thôi...

Lãnh Diệc Thần nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy thành ý cùng mong chờ: "Hi nhi, ta mong nàng có thể cùng ta đi đến hoàng cung."

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, nghĩ tới cái chốn đấu tranh coi thường sinh mệnh con người kia, nàng bỗng dâng lên ý chán ghét: "Không đời nào ta lại đi đến cái nơi đó. A Thần, ngươi biết rõ ta chán ghét hoàng cung, càng ghét hoàng quyền tranh đấu hơn. Bắt ta đi đến đó chẳng khác nào ngươi đang tước đi quyền tự do của ta." Trong mắt loé lên hàm ý giận dữ. Đã ở cùng nhau hơn một tháng, đây là lần đầu tiên Lãnh Diệc Thần thấy nàng to tiếng như vậy.

https://thuviensach.vn

"Thế nhưng..." Hắn ngập ngừng, hai nắm tay nắm chặt lại, cuối cùng nghĩ đến tương lai của cả hai, hắn đưa ra quyết định cuối cùng: "Hi nhi, ta không muốn rời xa nàng."

Một câu đó của hắn đủ làm trái tim Phượng Dạ Hi lung lay. Nhưng bỗng nhiên trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh của hoàng thân quốc thích chém giết lẫn nhau để đạt hoàng vị, nỗi chán ghét lập tức thay thế tình cảm trong lòng. Khát vọng tự do dâng lên, nàng nói: "Ngươi không muốn rời xa ta vậy thì tại sao còn quyết định đi đến kinh thành? Nam nhân đúng là nói một đằng làm một nẻo. Nhưng A Thần à, ngươi vẫn chưa nghe cổ nhân thường hay nói gì sao? Có mỹ nhân sẽ không có giang sơn, có giang sơn sẽ không có mỹ nhân. Ngươi chỉ được chọn một. Nhưng dù ngươi có chọn cái nào thì ta vẫn quyết định sẽ rời đi thôi."

"Hi nhi, nàng đừng nói như vậy, cũng đừng tự dối lòng mình. Ta biết trong lòng nàng có ta."

Lời vừa dứt, Lãnh Diệc Thần liền nhận được một ánh mắt trầm tĩnh lạnh như băng: "Đừng có tự suy diễn, ai bảo trong lòng ta có ngươi? Những người, những thứ có liên quan đến hoàng quyền tranh đấu đều không đội trời chung với ta. Ngươi mau trở về chuẩn bị để tối nay xuất phát đi." Nàng mím môi, nói: "Sau khi ngươi đi ta cũng sẽ rời đi vào sáng mai." Dứt lời liền đứng dậy, đi vào bên trong lều.

Nhưng lại bị một lực kéo lại, lưng nàng chạm vào một lồng ngực ấm áp, cảm xúc dâng trào, lời tỏ tình đột ngột được thoát ra: "Hi nhi, ta yêu nàng. Rất yêu, rất yêu, yêu từ rất lâu rồi."

Đây là lần thứ hai nàng được người ta tỏ tình. Một lần là Hồn sư huynh, lần này lại đến A Thần, cả hai đều là người mà nàng yêu quý. Thế nhưng cảm giác rất khác, đột nhiên được hắn tỏ tình khiến nàng bàng hoàng vô cùng, cũng có chút vui mừng. Thế nhưng... cố gắng khắc chế con

https://thuviensach.vn

tim đang đập loạn nhịp, nàng vùng vẫy đẩy hắn ra: "Ta không cần, ngươi mau cút cho ta."

"Ta không cút, Hi nhi, ta yêu nàng." Lời này hắn muốn nói từ rất lâu rồi, bây giờ mặc kệ tất cả. Cho dù nó có quá đường đột và nhanh chóng hắn vẫn phải nói ra. Vì đối với nàng, đột nhiên hắn nói ra lời này rất kì lạ. Thế nhưng đối với hắn, đây đã là tâm niệm từ năm năm trước, từ cái khoảng khắc mà nàng rơi xuống vực sâu vạn trượng kia rồi.

"Cút."

"Hi nhi, có thể nàng không biết nhưng... Bây giờ ta sẽ không giữ bí mật nữa. Thật ra ta không những liên quan đến hoàng quyền, mà còn liên quan rất lớn. Cho nên chuyến này ta nhất định phải trở về hoàng cung."

"Đủ rồi, mau cút." Nàng dùng hết sức bình sinh của nàng, quay lại tát cho hắn một cái, hét lớn: "Đời ta ghét nhất là những người liên quan đến hoàng thất. Nếu đúng như ngươi nói thì sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa."

Tâm trạng của Phượng Dạ Hi lúc này vô cùng phức tạp, ân hận vì mình đã thu nhận một tên có liên quan đến hoàng gia, cũng rối bời bởi tâm trạng thất thường của mình. Nàng toan chạy vào lều, nhưng sức lực của nữ nhân sao có thể sánh với nam nhân, huống hồ gì hắn còn là người đứng đầu Nam Nhạc quốc, Ngự Thiên Đế danh tiếng lấy lừng. Cho nên Phượng Dạ Hi vốn không thể nào đọ sức với hắn được. Liền bị Lãnh Diệc Thần nắm lấy cổ tay. Thanh âm trầm khàn vang lên, thế nhưng lại là một tin tức động trời.

"Hi nhi, có thể nàng không tin, nhưng ta chính là..."

"Ta không muốn nghe, không muốn nghe..." Nàng vùng vẫy bịt tai lại. A Thần, xin hãy để ta lưu lại ấn tượng tốt cuối cùng về người, đừng để ta biết thêm một tin tức khiến ta chán ghét ngươi nữa.

https://thuviensach.vn

Hắn nhẹ nhàng kéo tay nàng ra, giọng nói trầm ấm kề sát lỗ tai trắng noãn: "Ta chính là Ngự Thiên Đế."

Tin tức này như sét đánh ngang tai, khiến nàng sững sờ, thân hình đứng yên không thể động đậy. Cứ như vậy, hai người đúng im bất động khoảng nửa khắc, ánh nắng chiều tà chiếu rọi, càng làm tăng thêm phần ảm đạm. Phượng Dạ Hi khó khăn cất lời, thanh âm nghèn nghẹn: "Ngươi nói... sao?"

"Ta chính là Ngự Thiên Đế."

"Cút đi!" Nàng dậm mạnh vào chân hắn, thoát ra khỏi cái ôm ấm áp nhưng đáng sợ kia. Thế nhưng lần này Lãnh Diệc Thần không giữ nàng lại, chỉ đứng im ở đó, nhìn thân ảnh kia chạy vụt vào lều.

"Ta quên chưa nói cho nàng biết, tên của ta là Lãnh Diệc Thần."

Thanh âm nghe sao bi thương quá. Vị đế quân khát máu trên sa trường biến đâu mất rồi?

Thế nhưng giai nhân nào có nghe thấy đâu. Nàng đã chán ghét hắn đến như vậy cơ mà.

"Phụ thân." Phượng Đằng Quân nhẹ nhàng đi đến, trên gương mặt không còn thấy sự vui vẻ lúc nãy.

Lãnh Diệc Thần cười gượng, xoa đầu cậu: "Quân nhi ngoan, phụ thân có việc cần phải đi ngay bây giờ. Giúp ta chăm sóc cho mẫu thân con."

"Phụ thân định bỏ con và mẫu thân lại ạ?" Gương mặt cậu méo mó, hai mắt rưng rưng như sắp khóc đến nơi.

"Sao có thể chứ? Phụ thân nhất định sẽ đưa con và nàng về hoàng cung. Chỉ là gặp chút khó khăn thôi." Hắn u buồn: "Mẫu thân con không

https://thuviensach.vn

thích ta, bởi vì ta là Ngự Thiên Đế."

Phượng Đằng Quân ngẩng mặt lên nhìn hắn, trong đáy mắt là sự quyết tâm: "Con muốn đến hoàng cung."

"Thật chứ?"

"Vâng, khác với mẫu thân, con không hề chán ghét hoàng cung gió tanh mưa máu. Thân là nam nhi đại trượng phu, phải đối mặt với những thứ đó mới có thể trưởng thành được."

Lãnh Diệc Thần bỗng cảm thấy có một tia hi vọng dâng lên, tiểu tử trước mặt chính là nguồn sáng của hắn: "Được, vậy thì hẹn con canh tuất* tối nay, phụ thân sẽ trở lại đưa con và nàng về hoàng cung. Nhưng là Quân nhi phải nghĩ cách giúp mẫu thân con ở lại."

*Canh tuất: Từ 7h đến 9h tối.

"Chuyện đó thì người cứ để cho con." Cậu vỗ ngực tự tin.

Lãnh Diệc Thần mỉm cười, ôm lấy gương mặt trắng nộn kia hôn một cái thật kêu. Sau đó liền dùng khinh công rời đi.

Nhưng có một chuyện xảy ra ngoài dự đoán của hai phụ tử Lãnh Diệc Thần. Đó là sau khi Lãnh Diệc Thần bỏ đi được hai khắc, Phượng Dạ Hi liền thu dọn hành lý, dẫn theo Phượng Đằng Quân rời đi.

Cậu rất muốn thông báo cho phụ thân, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh và bất ngờ khiến cậu không kịp trở tay, phụ thân lại ở quá xa. Vì thế Phượng Đằng Quân chỉ còn cách dùng hạt đậu trong tay nải rải dọc đường đi, làm dấu hiệu để phụ thân tìm thấy.

"Quân nhi, chúng ta rời đi thôi, rời khỏi chốn thị phi này. Có lẽ con không biết nhưng A Thần thúc thúc chính là Ngự Thiên Đế. Quân nhi có

https://thuviensach.vn

từng nhớ mẫu thân đã nói gì không? Tránh xa hoàng quyền mới mong sống yên ổn."

Phượng Đằng Quân chỉ đáp "vâng" một tiếng, nhưng gương mặt nhỏ nhắn lại không tỏ vẻ đồng ý. Đương nhiên cậu biết A Thần thúc thúc chính là Ngự Thiên Đế, hơn nữa còn biết hắn chính là phụ thân của mình nữa. Chỉ có điều là mẫu thân không biết thôi, chưa có sự cho phép của phụ thân, cậu không được phép tiết lộ bất cứ thứ gì. Chi bằng để lại kí hiệu rồi chờ phụ thân đến đưa mẫu tử cậu về thôi.

Từ nhỏ đến lớn đều sống trong tình yêu thương của mẫu thân và mọi người. Nhưng Phượng Đằng Quân vẫn còn thiếu một thứ, đó là tình phụ tử, cậu cần một người phụ thân. Thế nhưng trớ trêu thay phụ thân cậu lại chính là một kẻ dính vào hoàng quyền, mà mẫu thân lại cực ghét những người đó, còn éo le hơn nữa khi phụ thân lại chính là Ngự Thiên Đế, kẻ cai trị hoàng quyền.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì cậu vẫn muốn mình có một gia đình hoàn chỉnh. Mong muốn phụ mẫu được ở bên nhau. Tuy phụ thân là đế vương, nhưng người không vô tình như bao bậc quân vương khác. Cậu có thể cảm nhận rất rõ điều đó, tình cảm của phụ thân dành cho mẫu thân rất chân thành. Người bỏ qua biết bao nhiêu việc quan trọng chỉ để đến cạnh cậu và mẫu thân, hi sinh máu thịt để nhận được sự tin tưởng của mẫu thân. Từ một quân vương đứng đầu vạn người mà tình nguyện nguỵ trang thành tiều phu xuất thân thấp hèn. Đó là bằng chứng lớn nhất, minh chứng cho tình yêu của phụ thân.

Vì vậy cho nên bằng mọi giá cậu cũng phải khiến cho mẫu thân thoát khỏi sự bài xích hoàng quyền. Bởi vì đã có phụ thân che chở, chắc chắn một giọt máu cũng không thể nào dính được vào người mẫu thân đâu.

Đúng như Phượng Đằng Quân dự đoán, Lãnh Diệc Thần theo dấu vết cậu để lại, rất nhanh đã đuổi đến nơi. Đây là phi ngựa đi đến cho nên mới

https://thuviensach.vn

nhanh như vậy.

Phượng Dạ Hi thấy được người đang tiến đến, sắc mặt liền hoảng hốt: "Nguy rồi Quân nhi, mau chạy."

"Không!" Cậu nắm lấy vạt áo của nàng, kéo lại: "Đó là phụ thân của con, là trượng phu của người."

Nàng cho là mình đang nghe nhầm: "Con đang nói cái gì vậy? Hắn chính là Ngự Thiên Đế, chúng ta còn không mau chạy?"

Tiếng vó ngựa đã kề sát bên tai, Phượng Dạ Hi rất muốn chạy, nhưng là bị Phượng Đằng Quân kéo lại, cũng không biết cậu đào đâu ra nội lực lớn như vậy, khiến nàng không thể nào nhúc nhích được, muốn lôi cậu đi cũng không thể.

"Người nhất định phải hồi cung cùng với con và phụ thân."

"Con đang nói cái..."

Lời còn chưa dứt, bên hông liền bị một lực đạo ôm lấy, Phượng Dạ Hi cảm giác được mình đang bay lên. Chỉ trong chốc lát, nàng liền yên ổn người trên yên ngựa, mà phía sau là một nam nhân vô cùng quen thuộc.

Tiếng vó ngựa ở phía sau lại truyền đến, một đoàn quân liền xuất hiện, khí thế làm cho nàng phải kinh ngạc.

Chỉ thấy nam nhân đang ôm nàng hét lên một tiếng, tất cả mọi người đều nghe theo hắn: "Hộ tống tiểu Thái tử hồi cung."

"Rõ."

Lập tức, có người đưa Phượng Đằng Quân lên một chiếc kiệu. Nàng thấy vậy liền lo lắng, huých tay đánh nam nhân phía sau một cái đau điếng: "Ngươi làm gì? Mau thả ta và Quân nhi ra."

https://thuviensach.vn

"Câm miệng!" Lãnh Diệc Thần mặc giáp, đầu đội mũ sắt, hai mắt lạnh băng. Người đang cùng nàng nói chuyện bây giờ chính là Ngự Thiên Đế, quân vương cai quản một cõi thiên hạ, hắn nói một là một, nói hai là hai, từ trước đến giờ chưa có ai cãi lời hắn. Riêng nàng là ngoại lệ, hắn cho phép nàng cãi, nhưng mọi việc vẫn phải nằm trong tay hắn, nếu nàng không chịu ăn mềm thì ăn cứng vậy: "Nàng thân là Hoàng hậu đương triều, Quân là là tiểu Thái tử của Nam Nhạc quốc, hai người muốn đi đâu?"

"Ngươi nói nhảm cái gì vậy? Ta không..." Nàng cũng bắt đầu có chút e sợ khí thế của hắn, cái loại áp bức này người thường khó có thể chịu được, huống hồ gì lúc này đây bọn họ đang ngồi sát nhau, mặt đối mặt, mắt đối mắt như thế này.

"Hi nhi, nàng đừng nói nữa, ý ta đã quyết, nàng không thay đổi được gì đâu." Hắn vùi đầu vào vai nàng, hít thở hương thơm thanh nhã, giọng nói trầm ấm vang lên: "Xin lỗi nàng!"

Trước mắt tối sầm lại, Phượng Dạ Hi mất đi tri giác.

"Hồi cung!"

"Rõ."

Đoàn người rầm rộ đi trong màn đêm, xua tan cái lạnh của mùa đông đang đến.

Hi nhi, như ta đã nói. Lãnh Diệc Thần đời này nguyện dùng cả sinh mạng để giữ nàng bên cạnh. Cho dù nàng không đồng ý, ta sẽ dùng mọi biện pháp để ép nàng trở về. Tuy vậy nhưng ta không thể xuống tay quá nặng đó. Đó là bởi vì luyến tiếc nàng.

Hi nhi, cuối cùng chúng ta đã có thể mãi mãi bên nhau, đời này không cách rời nửa bước.

https://thuviensach.vn

Hi nhi, ta yêu nàng!

***

Chư vị đọc truyện làm ơn cho ta thêm động lực để viết tiếp nha. Có thể vote, cmt và fl đều được nha.

Đếm ngược, còn 22 chương nữa hết truyện nà.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Gợi Lên Kí Ức

Chậm rãi tỉnh lại, Phượng Dạ Hi phát hiện mình đang nằm ở trên một chiếc giường bằng gỗ đào. Ánh nắng chói chang khiến nàng loá mắt. Sau khi thích nghi được, nàng bước xuống giường, xỏ hài vào. Quan sát nội thất nơi đây.

Căn phòng được trang trí rất đơn giản, thế nhưng từng món vật dụng đều là thứ hiếm trên đời. Như bộ ấm trà làm bằng ngọc lưu ly sáng chói, sờ vào cảm giác mát lạnh này, hay chiếc rèm châu hoạ khắc tinh xảo... đến cả chiếc giường của làm bằng loại gỗ đào quý giá. Thoạt nhìn rất giản dị, nhưng giá trị của căn phòng này là không tưởng.

Không đúng, nơi đây căn bản không phải là một căn phòng nhỏ. Mà nó là một gian nhỏ trong căn nhà ba gian này.

Không hiểu sao Phượng Dạ Hi lại cảm thấy nơi đây rất quen thuộc, tuy đây là lần đầu tiên nàng đặt chân đến nơi này. Biết rõ nơi đây chính là nơi sẽ nhốt mình mấy ngày tới đây, nhưng khi ở trong này nàng vẫn không thể kìm chế được cảm giác bồi hồi và xúc động. Cứ có một loại ảo tưởng rằng nơi đây vốn là của nàng, Phượng Dạ Hi nàng đã ở đây từ rất lâu về trước rồi chăng? Bởi vì không những cảm thấy quen thuộc mà nàng nhớ rõ từng ngóc ngách của nơi đây.

Mùi hương thanh nhã cứ thi thoảng xộc vào mũi. Đem lại cho nàng cảm giác dễ chịu vô cùng. Lại càng khiến nàng ngạc nhiên hơn thì mùi

https://thuviensach.vn

hương ở đây lại có mùi hoa hồng, giống hệt hương thơm tự nhiên trên cơ thể nàng.

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Tại sao biết rõ là mình bị bắt nhốt, nhưng nàng lại chần chừ không muốn thoát ra chỉ vì muốn ở lại quan sát căn phòng này?

Đầu có chút đau, từng đoạn kí ức vụn vặt lúc ẩn lúc hiện. Đây là chuyện xảy ra lúc nào vậy? Sao nàng chẳng có một chút ấn tượng gì về nó cả?

Đang lúc nàng trầm tư suy nghĩ thì "cạnh" một tiếng, cửa bậc mở. Một nam nhân trên người khoác long bào thong thả đi vào. Hắn đưa mắt liếc nhìn xung quanh, sau đó nhìn thẳng vào Phượng Dạ Hi, giọng nói trầm ấm vang lên.

"Tỉnh rồi à?"

"Ngươi..." Nàng xoa xoa thái dương đau nhức, đôi mắt bỗng tức giận liếc nhìn hắn: "Ngự Thiên Đế?"

"Chính là ta."

"Thả ta ra!" Nàng rất rõ tình cảnh của mình hiện giờ, cũng không hỏi vòng vo làm gì. Chỉ cần vào vấn đề chính là được.

Hắn phớt lờ câu hỏi của nàng, giọng đều đều như thường: "Nàng không hỏi tại sao ta lại đưa nàng về đây?"

Nàng thở dài: "Không cần biết, thả ta và Quân nhi ra ngay."

"Nếu ta nói không?"

https://thuviensach.vn

"Vậy thì ta sẽ cùng với Quân nhi tìm mọi cách trốn ra khỏi nơi đây." Thanh âm vì tức giận cùng uất ức đan xen nên đột nhiên trở nên lớn vô cùng, khiến cung nữ, thái giám ngoài kia nghe thấy đều sợ đến vỡ mật. Bọn họ cũng không thể ngờ rằng, ngoài tiền Hoàng hậu lại có người dám quát nạt Hoàng thượng như vậy.

Lãnh Diệc Thần đột nhiên cười lớn: "Hi nhi à, không ngờ sau năm năm gặp lại nàng vẫn như cũ không thay đổi. Cứ luôn miệng muốn trốn đi. Nhưng nói cho nàng biết, ta sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra, nàng đừng hòng rời khỏi ta một lần nữa." Dứt lời, gương mặt tuấn mỹ của hắn sáp lại gần nàng. Ước muốn giữ nàng lại bên mình khiến thanh âm hắn bỗng chốc âm lãnh hơn, vì chỉ có như vậy mới khiến nàng nguôi ngoai ý đồ bỏ trốn phần nào: "Hơn nữa, có lẽ nàng không biết... à không, phải nói rằng có lẽ nàng không nhớ. Nhưng Quân nhi không những là con của nàng, mà còn là nhi tử của ta. Thái tử tương lai của Nam Nhạc quốc."

"Ngươi đang nói cái gì vậy?" Từng lời nói của hắn cứ không ngừng âm vang trong đầu nàng, những mảnh kí ức cứ vụn vặt hiện lên, nhưng là thiếu một sợi chỉ để khâu chúng lại với nhau. Đầu nàng đau vô cùng, thanh âm cũng trở nên run rẩy: "Năm năm trước... năm năm trước có chuyện gì? Ta và ngươi đã từng gặp nhau trước đó sao... ta không nhớ... không nhớ gì cả. Còn Quân nhi... Quân nhi là nhi tử của ta... là do ta hoài thai mười tháng sinh ra... Hơn nữa Hồn sư huynh đã nói... nói..."

Lãnh Diệc Thần kiên nhẫn đợi nàng nói hết, không có chen lời, chỉ là chân mày đã sớm chặt nhíu lại.

"Huynh ấy từng nói... Phu quân ta đã chết trên chiến trường rồi..."

Lời vừa dứt, Phượng Dạ Hi liền cảm thấy có một bàn tay to nắm lấy cổ tay mình. Nàng nghe được thanh âm trầm trầm cùng âm hiểm cất lên ở bên cạnh: "Đúng là phu quân nàng đã chết trên chiến trường. Nhưng đó

https://thuviensach.vn

chính là tên ngốc, mà tên ngốc đó đáng phải chết, bởi vì hắn chiếm dụng thân thể của ta tám năm."

"Ngươi nói cái gì... Ta không hiểu?" Nàng ngây ngốc nhìn hắn.

"Phu quân nàng bây giờ là ta, là Lãnh Diệc Thần, là Ngự Thiên Đế. Hi nhi, nàng là Hoàng hậu đương triều, năm năm trước vì giận dỗi ta mà rời đi, không cẩn thận bị người hãm hại nên rơi xuống vực sâu vạn trượng. Lúc ta tìm đến nơi chỉ kịp thấy thân ảnh nàng phiêu bạc rơi xuống, căn bản không thể làm gì khác. Đó cũng chính là nguyên do khiến nàng hiện này ghét hoàng quyền đến như vậy." Lãnh Diệc Thần nắm lấy hai vai thon gầy, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn Phượng Dạ Hi: "Lúc đó nàng đang hoài thai Quân nhi, ai cũng nói rơi xuống đó chỉ có thể chết, hoặc là nàng sống và Quân nhi chết. Nhưng riêng ta thì vẫn tin hai mẫu tử nàng vẫn còn sống. Bởi vì chúng ta có vòng tay phu thê làm vật kết nối. Vòng này sẽ không bao giờ tháo ra được, trừ phi một trong hai người chết, hoặc cả hai cùng chết, hay trong trường hợp người này phản bội người kia, nếu không vòng sẽ không bao giờ tháo ra được. Lúc đó tuy không tìm thấy nàng dưới vực sâu, nhưng ta vẫn tin rằng nàng còn sống. Bởi vì nàng xem, vòng vẫn ở trên tay chúng ta."

Phượng Dạ Hi hai mắt trống rỗng nhìn vào cặp vòng tay mà nam nhân trước mặt vừa nói. Đây đúng là một cặp vòng tay phu thê. Màu đỏ rực choá mắt, trên chiếc vòng của hắn có khắc chữ 'phu' vô cùng tinh xảo, còn của nàng là chữ 'thê'.

"Tâm trạng của ta hiện giờ đang rất rối." Nàng lắc lắc đầu, nhắm mắt lại: "Hồn sư huynh đã từng nói phu quân trước kia của ta đã chết trên chiến trường, ta bị quân giặc truy đuổi nên rơi xuống vực sâu, tình cờ y đi qua nên tiện tay cứu giúp. Huynh ấy nói phu quân ta tên là Lãnh Diệc Thần. Bây giờ ngươi cũng nói mình tên là Lãnh Diệc Thần, lại lôi ra vòng tay phu thê gì đó, lỡ đâu nhân lúc ta ngủ ngươi sai người đeo vào thì sao, làm thế nào ta có thể tin ngươi được? Bởi vì ta hoàn toàn không có kí ức của năm

https://thuviensach.vn

năm trước, cả cuộc đời ta chỉ gói gọn trong năm năm sau này, từ năm ta mười tám đến năm ta hai mươi ba tuổi. Huống hồ gì hết Hồn su huynh rồi lại đến ngươi, mỗi người lại kể cho ta nghe về một quá khứ quá cách biệt như vậy, càng khiến ta không thể tin ai được." Phượng Dạ Hi khó nhằn mở mắt ra: "Mặc kệ quá khứ trước kia thế nào, nhưng bây giờ ta chỉ muốn rời khỏi đây cùng với Quân nhi. Cùng nhau ngao du khắp tứ hải năm châu. Sống một cuộc đời phiêu dật tự do, hàng nghề trượng nghĩa cứu người. Mong ước nhỏ nhoi như vậy sao lại khó thực hiện quá." Nàng cười khổ.

Lãnh Diệc Thần đau lòng nhìn nàng, hắn nghĩ bây giờ nàng sẽ không tin bất kì ai cả, ngoại trừ...

"Người đâu, đi mời tiểu Thái tử đến đây!"

"Không cần mời đâu phụ thân." Thanh âm non nớt vang lên, cắt ngang lời của thái giam, thân ảnh bé nhỏ ngay sau đó vụt chạy vào: "Con đến rồi đây."

Lãnh Diệc Thần mỉm cười nhìn cậu: "Tiểu tử, lại nghe lén rồi."

"Con đâu có!" Cậu cười trừ, nhìn phụ thân đang cười gượng gạo và mẫu thân đang u buồn không có huyết sắc của mình: "Phụ thân gọi con đến để làm gì?"

Lãnh Diệc Thần không chần chờ thêm nữa, hắn vươn tay ôm lấy nhi tử của mình, kéo cậu đến trước mặt Phượng Dạ Hi: "Bằng chứng để chứng minh ta chính là phu quân của nàng, đó là gương mặt của ta và Quân nhi giống nhau như đúc."

Nàng thở dài: "Chuyện này ngươi cũng đã nói rồi, là do diện mạo ngươi đại trà quá thôi."

"Mẫu thân đừng nói như vậy." Phượng Đằng Quân vô cùng bất mãn với lời nói của Phượng Dạ Hi: "Lúc đầu, phụ thân vì không muốn mẫu thân

https://thuviensach.vn

biết thân phận của người nên mới nói như vậy. Mẫu thân có thấy ai trên đời này không có huyết thống mà lại giống nhau như đúc không?"

Phượng Dạ Hi ngây đơ ra, lời nhi tử nói cùng với những sự việc đã xảy ra gần đây khiến nàng ngộ ra một chuyện, giọng nói vô cùng lạnh lùng: "Thì ra ngay từ đầu hai người các ngươi đã phối hợp với nhau lừa ta?"

Cậu chột dạ, ánh mắt nhìn sang nơi khác, không dám nhìn thẳng mặt nàng: "Không có đâu mẫu thân!"

"Quân nhi, nhìn thẳng vào mắt mẫu thân."

Phượng Đằng Quân rụt rè, không dám quay lại.

Điều này khiến nàng càng thêm xác nhận điều mà mình nghĩ trong đầu, sự tức giận cùng thất vọng đan xen, nàng vớ lấy chiếc gối bên cạnh, ném sang hai người đang đứng trước mặt mình, hét lớn: "Cút ra, tất cả đều cút ra ngoài hết. Phu quân, nhi tử gì đó... Đều cút hết cho ta!"

Phượng Đằng Quân chưa bao giờ thấy mẫu thân mình thất vọng như vậy, nhận ra mình đã quá vội vàng, cậu mở miệng: "Mẫu thân..."

"Cút!"

Lãnh Diệc Thần biết tâm trạng nàng đang rất loạn, mặc dù không muốn nàng nhớ lại để mang hận thù của hắn. Nhưng thấy nàng cứ quên đi mình như thế này thì... Lãnh Diệc Thần hắn chịu không nổi, con tim cứ âm ỉ đau.

Thà rằng nàng nhớ lại mà hận hắn, còn hơn thấy nàng thân thiết mà lại quên đi hắn.

Hi nhi, nếu không quên được thì chúng ta trầm luân đi, cùng nhau... Vạn kiếp trầm luân!

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, cậu liền chắn Phượng Đằng Quân đang muốn tiến lại gần Phượng Dạ Hi, thanh âm bừng tĩnh vô cùng: "Quân nhi, con đi ra bên ngoài đi."

"Nhưng..."

"Đi ra ngoài cho ta!"

Hết bị mẫu thân quát lại đến phụ thân mắng, Phượng Đằng Quân mang theo sợ hãi cùng uất ức, chạy ra bên ngoài.

Chỉ nghe Lãnh Diệc Thần hét lớn: "Trương Cận, đi mời sử quan đến cho trẫm. Bảo lão ta đem sử kí đến, tìm quyển nào có ghi chép về Hoàng hậu."

Trương Cận là thái giám thân cận của Lãnh Diệc Thần, nghe vậy liền đáp: "Vâng." Sau đó dứt khoác chạy đi.

Trong phòng, Lãnh Diệc Thần nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Phượng Dạ Hi, trên mặt hắn không biểu lộ bất cứ biểu cảm nào, nhưng lại làm nàng không rét mà run. Chỉ vì biểu cảm của hắn quá mức bình tĩnh. Bàn tay to lớn đưa đến chính giữa hai người, Lãnh Diệc Thân nhẹ nhàng cởi lớp băng gạt màu trắng bao phủ cả bàn tay trái ra, lộ ra một vết sẹo rợn người.

Bao năm chinh chiến trên sa trường, trên tay trái của hắn lúc nào cũng có quấn một lớp băng gạt ở phía ngoài, chỉ để che đi vết sẹo đó.

"Đây là... cái gì?" Nàng lấp bắp hỏi, chính bản thân cũng không thể tin được rằng Ngự Thiên Đế xuất quỷ nhập thần mà lại có người có thể đả thương được hắn.

Lãnh Diệc Thần đưa vết sẹo đến gần tầm mắt nàng: "Đây là bằng chứng cụ thể nhất của chúng ta. Không những ta có, mà nàng cũng có!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng trên tay ta không có một vết sẹo nào cả."

"Tay không có..." Hắn cố ý làm chậm lời nói lại, tay đưa lên, dứt khoác xé đi vạt áo bên trái của nàng, làm bờ vai trắng nõn và hơn nửa bầu ngực lộ ra: "Nhưng ngực thì có!"

"Ngươi làm gì vậy? Bỉ ổi, đê tiện!" Nàng một tay ôm lấy ngực, một tay kia giơ lên định tát hắn. Nhưng Lãnh Diệc Thần nhanh hơn một bước, chỉ với bàn tay trái, hắn đã có thể chặn được đòn đánh của nàng. Vết sẹo sần sùi chạm vào làn da trắng nõn khiến Phượng Dạ Hi bất giác rùng mình.

"Đây là minh chứng cho một khoảng thời gian rất đặc biệt." Bàn tay trái với vết sẹo lại chậm rãi di chuyển, dần dần lên đến gần vết sẹo ngay ngực trái nàng, cuối cùng, hai vết sẹo kết hợp lại với nhau: "Ta nợ nàng và nàng nợ ta. Ân oán chồng chất!" Hắn mỉm cười, nhưng là nụ cười này không có hồn: "Nàng không thấy chúng vốn sinh ra là để dành cho nhau sao? Hi nhi, nàng xem này, từng đường gân, dấu vết lồi lõm đều khớp nhau đến như vậy. Đến nước này rồi mà nàng vẫn chưa nhớ ra điều gì sao? Hay là vẫn chưa công nhận ta chính là tướng công của nàng? Nhưng mà Hi nhi à, nếu vi phu đã rõ từng dấu vết trên người nàng như vậy thì chúng ta cũng chẳng phải người xa lạ gì đâu."

"Ta..." Phượng Dạ Hi lúc này không hề phản kháng lại, hay nói đúng hơn là nàng chẳng còn tâm hơi để phản kháng nữa, để tuỳ cho hắn đụng chạm. Bởi vì những lời nam nhân này nói đều thuyết phục nàng đến kì lạ, cứ như những chuyện này trước đây đã từng xảy ra thật vậy. Hơn nữa hắn còn có gương mặt giống hệt Quân nhi, đeo vòng tay phu thê với nàng, còn có... hắn ta lại rành về cơ thể nàng như vậy, còn biết bên ngực trái nàng có một vết sẹo, có thể nói rõ nguyên nhân như vậy... thậm chí đến nàng còn không biết tại sao mình lại có vết sẹo này, thế mà hắn lại biết.

Chẳng lẽ Ngự Thiên Đế lại thật sự chính là phu quân của nàng. Phượng Dạ Hi nàng, một kẻ chán ghét hoàng quyền như loài sâu bọ đáng

https://thuviensach.vn

ghét... lại là Hoàng hậu đương triều ư? Ai đó làm ơn nói cho nàng biết chuyện này không phải là thật đi.

"Sao nào, nàng tin chưa?"

Phượng Dạ Hi mím môi, lắc đầu: "Không bao giờ có chuyện ta lại chính là Hoàng hậu. Còn về vết sẹo, có thể ngươi nhân lúc ta ngủ mà... xem thì sao?"

"Nói đến mức này rồi mà nàng còn không tin ta chính là phu quân của nàng." Lãnh Diệc Thần thở dài bất lực: "Hi nhi, ta phải làm sao với nàng đây?"

Đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói the thé của thái giám Trương Cận: "Bẩm bệ hạ, sử quan đã đến rồi ạ."

Tin này truyền đến lại giống như một quả bom nổ chậm. Trái ngược hoàn toàn với Phượng Dạ Hi đang lo lắng thì Lãnh Diệc Thần vô cùng vui mừng.

"Truyền lão vào đây!"

Sử quan bước vào, trên tay cầm theo một quyển sách, dáng vẻ trung trực, tuổi cũng khá cao, tóc đã lấm tấm bạc. Những người như vậy tuy làm việc có hơi chậm chạp nhưng lại vô cùng chính trực, sẽ không có chuyện ăn hối lộ.

"Vi thần tham kiến bệ hạ."

Lãnh Diệc Thần phất tay: "Bình thân đi."

"Tạ bệ hạ." Sử quan đứng dậy, trong lúc lơ đãng liền nhìn sang Phượng Dạ Hi, sắc mặt lão lập tức tái xanh, vội vàng quỳ xuống, dập đầu xuống đất: "Vi thần không biết Hoàng hậu nương nương cũng ở đây nên đã

https://thuviensach.vn

thất lễ, xin nương nương thứ tội." Điều này làm sử quan vô cùng bất ngờ, hậu cung thất sủng bấy lâu nay vì Hoàng thượng ra chiến trường, hơn nữa những hôm Hoàng thượng có ở đây cũng sẽ không triệu bất kì phi tử nào, vì ngài chỉ tâm niệm mỗi Hoàng hậu nương nương. Mà nay vị Hoàng hậu đó trở về, ngay lập tức liền thấy mặt Hoàng thượng ở đây, ân sủng này đúng là có thể sánh ngang với trời cao.

Phượng Dạ Hi nghe vậy vô cùng ngạc nhiên, nàng vội vàng xua tay: "Không cần phải làm quá lên như vậy, ta cũng không phải..."

"Nàng chính là Hoàng hậu của ta!" Lãnh Diệc Thần nhanh chóng chặt đứt những lời tàn nhẫn mà nàng sắp nói, hắn quay sang sử quan, hỏi: "Ngươi mau đưa cuốn sách trên tay đây."

"Thưa, đây ạ!" Sử quan cung kính, hai tay dâng lên cuốn sách sử của mình. Đột nhiên lúc nãy tâm phúc Trương Cận của bệ hạ chạy đến, nói người muốn xem cuốn sách sử có liên quan đến Hoàng hậu nương nương. Lệnh vua khó cãi, lão liền cấp tốc lấy cuốn sách đó rồi chạy đến đây.

Lãnh Diệc Thần đi đến cạnh Phượng Dạ Hi, giở đến trang sách có tên nàng, chỉ vào: "Hi nhi, nàng nghe này. Tên của nàng là Nam Cung Dạ Hi, nhi nữ độc nhất của tiền Trần Quốc Công. Ngày xưa lúc ta còn là Lan Lăng Vương thì nàng được gả vào vương phủ làm Lan Lăng Vương phi, sau khi ta đăng cơ liền phong nàng làm hậu. Hôm đó kẻ thù nhân lúc chúng ta có tranh chấp mà hãm hại nàng, khiến nàng rơi xuống vực sâu vạn trượng. Phong Hồn cũng là một người ta quen biết, không hiểu vì sao y lại nói dối nàng về ta cũng như về những chuyện khác. Và cả họ của nàng, Hi nhi, nàng không phải họ Phượng mà là họ Nam Cung. Sách sử có ghi rõ ngày tháng năm chúng ta thành thân, cũng ghi rõ... Nam Cung Dạ Hi là Hoàng hậu của Ngự Thiên Đế."

Nhớ lại đi, nhớ lại đi! Hi nhi, ta xin nàng hãy nhớ lại đi!

https://thuviensach.vn

"Không thể..." Phượng Dạ Hi sau khi nghe xong tin này đột nhiên ôm đầu ngã quật xuống giường, sắc mặt tái nhợt, môi bị cắn đến bậc máu: "Ta họ Phượng, ta không liên quan đến hoàng quyền. Ta không thể là Hoàng hậu, cũng không muốn gả cho ngươi."

Đầu nàng đau quá, như có ai đó đang dùng búa đập thật mạnh vào. Đau đến muốn nức ra, hoàn toàn vượt quá sức chịu đựng của con người.

Phát hiện ra điểm kì lạ của nàng, Lãnh Diệc Thần vội vàng chạy đến: "Hi nhi, nàng làm sao vậy, đừng làm ta sợ, này, mau tỉnh lại. Nàng đừng ngất!"

"Truyền thái y, mau truyền thái y!"

Từng đoạn kí ức cứ hiện lên, nhưng là rời rạc cùng không rõ ràng. Mọi thứ đều mờ ảo vô cùng.

Ai vậy, đó là ai? Người đang mỉm cười vẫy tay với nàng kia? Trông bộ dáng hắn ta thật ngốc nghếch, nhưng tiếc là mờ quá, nàng không thấy rõ được mặt. Chỉ nghe giọng nói thoang thoảng...

"Nương tử, vi phu sẽ mách mẫu hậu bỏ đói nàng!"

"Nương tử, mọi việc đều nghe theo nàng."

"Nương tử, nàng là nhất, đồ ăn nàng nấu cũng là nhất."

Ai đó, ngươi là ai? Sao đầu ta lại đau thế, cả trái tim cũng... đau...

"Hi nhi... Ngàn lần vạn lần... Không được yêu... Lãnh Diệc Thần... Hắn ta... Là ác ma..."

Thanh âm sao nghe bi ai và yếu ớt thế kia? Người là ai? Sao lại bị trói trên pháp trường thế? Không được, mau thả ông ấy xuống, người già sức

https://thuviensach.vn

yếu, sẽ không chịu nổi đâu. Ơ kìa, sao máu lại chảy khắp nơi rồi? Lão ta cũng không còn cất tiếng nói nữa? Nè, mau tỉnh dậy đi... Phụ... thân?

Lạnh quá, sao phút chốc lại lạnh như băng rồi? Không khí thật lạnh, chẳng có chút hơi ấm nào. Đầu vẫn đau quá! Mới nãy nàng vẫn còn thấy một pháp trường cùng máu tràn lan, sao bây giờ lại đến... Một bờ vực cheo leo thế này?

Nam nhân kia... Bộ dạng hắn thật đau khổ...

Còn nữ nhân kia nữa... Nàng đang đứng kế mép vực, nguy hiểm quá...

Không đúng, nữ nhân kia... vốn chính là bản thân nàng...

"Đừng nhảy xuống, xin nàng!"

"Hi nhi, nàng đừng nghĩ cứ nhảy xuống đó là sẽ thoát khỏi ta! Nhất định ta sẽ tìm được nàng, chúng ta phải cùng nhau trầm luân, vạn kiếp trầm luân."

Phượng Dạ Hi thấy bản thân mình ngã xuống vực sâu. Đừng, sao lại ngu dốt thế kia? Sao lại đi chấm dứt sinh mệnh của mình?

Đầu đau quá, kí ức cứ vụn vặt như những mẩu vải nhỏ. Căn bản vẫn chưa được xâu lại.

"Hi nhi, mau tỉnh lại, nàng đừng làm ta sợ!"

Lãnh Diệc Thần nhìn sắc mặt tái nhợt tràn đầy đau đớn của nàng, lòng cũng quặn đau theo. Phải chăng hắn đã quá vội vàn?

Bỗng dưng, bàn tay bị nắm chặt, thanh âm tràn đầy bất lực xen lẫn... hận thù vang lên.

"Lãnh Diệc Thần, buông tha cho ta."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Có Chút Rung Động

Những lời mà nàng nói như một con dao hai lưỡi, tổn thương hắn, và cả chính bản thân nàng nữa.

Lãnh Diệc Thần biết, kí ức của nàng đã dần trở lại, hắn không nên ép nàng nữa. Bây giờ cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên, dùng tất cả tấm chân tình của mình để bù đắp và gieo trồng hạnh phúc cho tương lai của cả hai sau này.

Bởi vì nếu nàng đau một thì hắn đau mười.

Hối hận ăn sâu vào tận tâm trí và trái tim hắn. Từ quá khứ đến hiện tại, hắn đã làm nàng đau quá đủ rồi. Lãnh Diệc Thần, ngươi đúng là đồ khốn mà!

Gương mặt bất lực và lời nói xen lẫn hận thù của nàng âm vang mãi trong đầu hắn. Khiến Lãnh Diệc Thần ngẩn ngơ, không thể suy nghĩ được bất cứ chuyện gì khác.

Thái y nhanh chóng được triệu đến, náo loạn cả lên, cung nữ, thái giám ra vào liên tục. Cuối cùng lại bị thái y đuổi ra hết để dễ dàng tiến hành việc chữa trị cho Hoàng hậu nương nương.

Tấm vải mỏng phủ lên cổ tay trắng ngọc, thái y khẽ chạm vào mạch tượng của nàng. Sự hỗn loạn của mạch khiến lão ngạc nhiên. Vội vàng quay sang gọi Lãnh Diệc Thần.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương có chút..."

Lãnh Diệc Thần đang chìm trong thế giới riêng của mình, nghe vậy liền bừng tỉnh. Ngồi xuống bên cạnh Phượng Dạ Hi, trong đáy mắt chỉ tồn tại một loại lo lắng của trượng phu dành cho thê tử của mình. Thậm chí có xen lẫn một chút hối hận.

"Nàng như thế nào?"

"Nương nương bị đả kích về mặt tinh thần, dẫn đến thần trí không ổn định. Hơn nữa nương nương cũng mệt mỏi về mặt thể xác vì phải đi từ biên cương về đến đây mất mấy ngày trời. Cho nên hiện tại sức khoẻ rất yếu, người bị cảm mạo rồi." Lão thái y thở dài: "Việc mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần này có ảnh hưởng rất lớn đến sức khoẻ và thân thể của nương nương. Thần sẽ kê đơn thuốc. Những ngày này xin Hoàng thượng đừng để nương nương tiếp xúc với gió quá nhiều. Cũng đừng kích động người, nếu không sẽ làm cho thần trí càng rối loạn hơn nữa, nương nương có thể rơi vào trạng thái điên cuồng."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy, lòng hung hăng chấn động. Nhưng tất cả đều được hắn che đậy sâu trong đáy mắt. Hắn vươn tay, vuốt ve mái tóc mềm mại của Phượng Dạ Hi, cũng không có quay sang nhìn thái y, chỉ có thanh âm đều đều vang lên: "Trẫm biết rồi, lui đi!"

Lão thái y nhanh chóng hành lễ, bước chân dần dần thoát lui: "Thần xin lui!" Ra đến bên ngoài, lão thái y nhanh chóng thở dài. Thật ra Hoàng hậu bệnh nặng cũng là do Hoàng thượng gây ra, trước khi lão đến đây có nghe bảo rằng giữa hai vị đế hậu này có tranh cãi. Bắt mạch cho nương nương rồi mới thấy, đúng là vì thần tình xúc động cùng tức giận nên mới sinh ra cớ sự này.

Lão thở dài bất lực, từ cái ngày lão La rời đi, mọi chuyện ở thái y viện đều do lão đảm nhiệm. Lão La có nói một ngày nào đó sẽ trở về. Chỉ mong

https://thuviensach.vn

lão ta sớm trở về một chút, trong cung này chỉ có lão là hiểu rõ tính tình của Hoàng thượng nhất. Mà nay Hoàng hậu lại trở về, e rằng Hoàng thượng sẽ không kìm nén nỗi xúc động mà quá trớn.

Lão La ơi, ngươi nhanh trở về đi!

Trong phòng, Lãnh Diệc Thần thẩn thờ nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng. Hắn vẫn còn nhớ như in lần đầu gặp mặt, nàng xinh đẹp như thế nào, nụ cười rạng rỡ ra sao, tất cả đều khiến hắn ngất ngây. Thế nhưng sau bao biến cố xảy ra, nụ cười đơn thuần và trong trẻo ấy dần biến thành nụ cười chất chứa đầy hận thù. Như vậy còn đỡ, vì quá kích động mong muốn nàng nhớ lại mà Lãnh Diệc Thần hắn đã khiến nàng hôn mê. Đến cả ngủ cũng không được yên, chân mày chau lại, tầng tầng lớp lớp mồ hôi mịn khẽ rịn ra, biểu hiện rõ nàng đang rất khó chịu và đau khổ.

Chúng ta đi đến bước đường này, chung quy cũng là lỗi do ta.

Hi nhi, dù nàng hận ta thì ta vẫn muốn được ở bên nàng, chăm sóc cho nàng mỗi khi đau ốm, cùng nàng chia sẻ mọi niềm vui nỗi buồn. Ta còn muốn bù đắp lại khoảng thời gian trước kia. Hi nhi, ta tuy là phu quân của nàng, phụ thân của Quân nhi, nhưng khi nàng đau khổ sinh hài tử thì ta lại không thể ở bên nàng. Bản thân Lãnh Diệc Thần ta cảm thấy mình thật vô dụng. Không thể nhìn Quân nhi từng bước lớn lên, không được nghe hài tử của mình cất tiếng nói đầu tiên...

Lãnh Diệc Thần nắm lấy bàn tay trắng nõn nhưng lại lạnh giá của nàng, áp vào lồng ngực mình để tăng thêm sự ấm áp: "Ta sẽ dùng tất cả của mình để bù đắp cho nàng. Nhưng nếu thật sự nàng hận ta đến mức tự dày vò bản thân mình thì hãy dùng chính bàn tay này của nàng, giết ta!"

Năm năm trước lợi dụng nữ nhân mình yêu nhất, kéo nàng vào hoàng quyền tranh đấu, để rồi nàng hận và rời xa mình. Những điều đó mỗi khi

https://thuviensach.vn

nghĩ lại đều làm Lãnh Diệc Thần đau như muốn chết đi. Nhưng là hắn không thể chết được!

Người đời thường nói: "Có giang sơn không thể có mỹ nhân, có mỹ nhân thì đừng hòng đoạt được giang sơn." Câu nói này lúc đầu hắn cảm thấy thật vô nghĩa, bởi vì lòng mang hận thù cùng tham vọng, lúc đó hắn đã nghĩ rằng dù có phải giết hết nữ nhân trên đời này cũng phải đoạt được giang sơn về tay. Thế nhưng cho đến khi có được thứ mình muốn rồi thì hắn lại cảm thấy nhớ nhung sự ấm áp luôn ở bên hắn mỗi đêm đông lạnh giá kia. Lãnh Diệc Thần thừa nhận, hắn mê luyến sự ấm áp của nàng, mê luyến tất cả mọi thứ của nàng. Nhưng lúc nhận ra thì đã muộn, người hắn yêu đã mãi mãi rời xa hắn.

Tuy nhiên, Lãnh Diệc Thần hắn vẫn luôn tin rằng nàng còn sống. Và hắn đã đúng! Bởi vì lúc đứng trên mép bờ vực đó nàng không hề muốn gieo mình xuống. Nàng chỉ muốn trốn đi, sau đó làm một nữ lang y chuyên cứu người. Thế nhưng hắn lại bắt ép nàng trở về, rơi vào tình cảnh bắt buộc khiến nàng đành phải nhảy xuống. Nghĩ lại thì lúc đó nếu như hắn thả nàng đi thì mọi chuyện của đâu thành ra như vậy? Nàng cũng sẽ không bị mất trí nhớ!

Nhưng trời không phụ lòng người, sau bao ngày nhớ nhung, hối hận, tự trách và giằng vặt bản thân. Cuối cùng sau một cuộc hội ngộ ở biên cương, hắn gặp được nữ nhân mình yêu nhất và nhi tử của mình. Liền hợp tác cùng với Quân nhi, lừa nàng về đây.

Bây giờ nàng đang ở đây, ngay bên cạnh hắn. Thế nhưng sắc mặt lại tái nhợt, thần tình mệt mỏi. Làm cho Lãnh Diệc Thần thương tâm vô cùng.

Môi nàng khẽ mấp máp như muốn nói gì đó, hắn kề sát tai lại, cố gắng để nghe được những lời nàng nói. Thế nhưng tất cả chỉ là thanh âm thì thào vô nghĩa.

https://thuviensach.vn

Người luôn quật cường như nàng mà giây phút này đây lại yếu ớt không nhấc nổi một ngón tay. Cánh môi vốn hồng nhuận cũng không có lấy một chút huyết sắc. Hắn nhìn thấy mà đau lòng. Hơn nữa cả người nàng lúc này rất nóng, Lãnh Diệc Thần liền biết đây là phát sốt rồi. Hắn thở dài đầy bất lực, bàn tay chạm khẽ vào gương mặt trắng bệch. Thế nhưng lại bị một người hất ra.

Nhìn thấy người mình yêu thương mở mắt, Lãnh Diệc Thần vô cùng vui mừng: "Hi nhi, nàng tỉnh rồi!"

Thế nhưng đáp lại hắn là một ánh mắt lạnh lùng vô cảm, Phượng Dạ Hi chán ghét nhìn hắn, điều đó làm trái tim của đế vương đau như cắt, thanh âm khàn khàn do cơn bệnh cất lên: "Lúc trước ngươi có nói ta là thê tử của ngươi. Vậy ta xin được hỏi một câu, ngươi có yêu ta không?"

"Người ta nói đế vương vô tình, nhưng ta chỉ vô tình với thiên hạ, còn với nàng, ta nguyện dùng đời đời kiếp kiếp để bảo vệ thương yêu." Hắn không do dự trả lời ngay: "Ta yêu nàng, rất yêu!"

"Vậy ta có yêu ngươi không?"

Câu hỏi này của Phượng Dạ Hi khiến Lãnh Diệc Thần ngây ngẩn, hắn mấp máp môi, thanh âm mang đầy vẻ ưu thương cùng khổ sở: "Nàng... hận ta!"

"Nếu đã vậy thì tại sao ngươi còn muốn ta nhớ lại? Ngươi yêu ta, nhưng ta lại hận ngươi. Quên đi là tốt cho cả hai, bây giờ ta nhớ lại thì ngươi sẽ càng thêm thống khổ vì bị người mình yêu hận thù căm ghét, chẳng phải sao?" Phượng Dạ Hi đã bình tĩnh hơn so với lúc trước, nàng từ tốn hỏi hắn, đôi mắt sâu không đáy như muốn xoáy hắn vào bên trong.

"Ta thà rằng để nàng hận ta còn hơn để nàng mãi mãi quên ta. Hi nhi, đối với nàng thì hận một người và quên một người rất dễ. Nhưng ta thì không, tuy nàng hận ta thì sẽ vô cùng đau buồn, nhưng nếu nàng quên ta thì

https://thuviensach.vn

ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm ta đều cảm thấy thống khổ vô cùng."

Phượng Dạ Hi im lặng nhìn hắn, cũng không nói gì.

"Có phải nàng đã nhớ lại rồi không?" Hỏi hắn nhiều như vậy, có thể rằng nàng ấy đã nhớ ra mọi chuyện rồi cũng nên.

Thế nhưng đã làm hắn thất vọng rồi, Phượng Dạ Hi lắc đầu, cũng không trả lời câu hỏi của hắn mà lại hỏi một câu khác: "Ngươi biết ta hận nhất là hoàng quyền tranh đấu?" Tuy là câu hỏi, nhưng lại mang ý khẳng định rất cao.

"Ta biết!"

"Tuy ta chưa nhớ lại nhưng cũng đã cảm thấy chán ghét hoàng quyền như vậy. Nếu ta nhớ lại thì sẽ như thế nào? Thù mới chồng lển thù cũ, hận mới chồng lên hận cũ, mãi luẩn quẩn trong vòng tuần hoàn, không biết bao giờ mới tới điểm đến được." Nàng vẫn nhìn hắn: "Cho nên, thả ta đi, Lãnh Diệc Thần."

Hắn nghe vậy liền thương tâm, nhưng thái độ quả quyết thì không thay đổi. Chỉ là khoé môi cong lên, cước bộ nhanh chóng đến thẳng chỗ nàng, nắm lấy bả vai thon gầy, kéo thân hình xinh đẹp lại gần mình, trong nháy mắt, hai gương mặt kề sát gần nhau. Trao nhau nụ hôn nóng bỏng.

Phượng Dạ Hi giật mình, tay nhanh chóng đẩy Lãnh Diệc Thần ra, thế nhưng sức lực của nữ nhân sao có thể so với nam nhân, hơn nữa nàng còn là người bệnh đây? Vì vậy liền bị hắn cưỡng ép đón nhận lấy nụ hôn khủng khiếp này. Nước mắt cứ như vậy liền rơi xuống.

Cảm nhận được sự chống đối và lệ nóng của nàng, Lãnh Diệc Thần hoảng hốt buông thân thể nhỏ bé trong ngực ra. Ngay lập tức liền nhận được một cái tát đầy đau đớn.

https://thuviensach.vn

"Đê tiện, dám lợi dụng ta bị bệnh mà cưỡng ép. Mau cút đi! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa. Phượng Dạ Hi ta vĩnh viễn cũng không yêu người của hoàng thất." Nàng ôm lấy hai bả vai, cả người run run.

Hắn vươn tay lau máu trên môi của mình, đau lòng nhìn nàng, thanh âm mang theo vẻ cầu khẩn và tràn đầy thành ý: "Hi nhi, cả cuộc đời này ta chỉ mong nàng có thể ở lại đây, cùng ta an hưởng tuổi già. Ngày trước ta sai, đã làm nàng tổn thương thật sâu, khiến tình trạng của chúng ta đi đến bờ vực này, cũng khó có thể vãn hồi. Nhưng ta xin nàng đừng nhìn ta với ánh mắt chán ghét như thế, bởi tim ta sẽ đau lắm. Cả cuộc đời này và sinh mạng của ta đều dành hết cho nàng. Hi nhi, nếu nàng hận ta thì có thể giết ta, bằng chính đôi tay của mình. Nhưng Lãnh Diệc Thần ta chỉ nói với nàng như này, ta yêu nàng, yêu cả Quân nhi, chỉ mong muốn có thể bảo hộ hai mẫu tử nàng thật tốt. Nàng cũng đừng chán ghét hoàng quyền, tuy nó có mặt xấu nhưng mặt tốt cũng nhiều không kém. Bởi nếu ta không làm Hoàng đế thì còn có đủ quyền năng để bảo vệ hai mẫu tử nàng an toàn sao? Vì vậy, ta cần hoàng quyền, cũng cần nàng và Quân nhi. Nhưng đối với ta, nàng và con luôn là nhất. Cả đời này ta có thể không đau lòng vì bất cứ ai, duy chỉ đau lòng vì nàng và Quân nhi mà thôi."

Phượng Dạ Hi nghe lời bộc bạch của hắn, trong phút chốc sự tức giận đã vơi đi hơn nửa phần. Thay vào đó, trong lòng lại dâng lên một cảm giác mơ hồ, là cảm động chăng?

Chưa kịp định hình lại thì nàng đã thấy Lãnh Diệc Thần đi đến, những tưởng hắn sẽ làm gì nàng nhưng không. Bàn tay to lớn vươn đầy máu sa trường đó lại vì nàng mà vén chăn lên, đắp lên người nàng, động tác vô cùng dịu dàng.

Một nụ hôn nhẹ đặt lên trán, khiến tâm nàng chấn động. Thanh âm trầm trầm đặc trưng của nam nhân vang lên: "Cả ngày hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi. Ngủ ngon, Hi nhi!"

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần vừa dứt lời nến trong phòng liền được thổi tắt, xung quanh chỉ còn một màn đêm dày đặc bao phủ, tĩnh lặng vô cùng. Mà bóng dáng nam nhân kia cũng không thấy đâu nữa.

Phượng Dạ Hi thở dài nằm xuống, hai tay đan vào nhau, xoa xoa cánh môi vừa bị hắn hôn lúc nãy, cả nụ hôn nhẹ trên trán... Tất cả đều khiến nàng rung động không thôi! Có một loại cảm giác rất lạ nổi lên, vừa quen thuộc nhưng cũng rất kì lạ. Chỉ biết rằng tim nàng hiện đang đập rất nhanh!

Thật kì quái, rõ ràng là nàng hận hoàng gia như vậy, thế nhưng tại sao lúc này trong tâm lại loạn bởi hình bóng của ai kia?

Mà lúc này ở Chính Xuân cung, nơi ở của Lan phi, một phi tần có sở thích trồng cây, đặc biệt là những loại cây thuốc và hoa thơm cỏ lạ. Chỉ cần ả ta thấy thích liền gọi người tìm kiếm hoặc cướp đoạt về cho bằng được. Tuy nhiên việc làm lại rất kín tiếng nên không ai hay biết, kể cả Lãnh Diệc Thần. Ả ta trước mặt mọi người đều cư xử rất hoà nhã, nhưng sau lưng thì không ai biết được.

Lan phi là nhi nữ bảo bối của người đứng đầu thái y viện lúc này. Kể từ khi lão La rời đi thì một kẻ khác lên nắm quyền, đó là lão Tần. Mà lão Tần này ỷ thế có nữ nhi làm phi liền kiêu ngạo, lão thích ai thì liền chữa trị, không thích ai thì liền bỏ mặt. Vì sau khi Phượng Dạ Hi và Nguỵ Lương Khả rời đi thì Lan phi là kẻ có quyền lực cao nhất hậu cung nên cũng cạy quyền, phối hợp với lão Tần gây ra một trận náo loạn. Cây thuốc cùng dược liệu quý giá và cả ngân lượng của thái y viện đều bị hai phụ tử này bòn rút nghiêm trọng. Năm năm nay, Lãnh Diệc Thần luôn đi đánh trận nơi biên cương nên cũng không biết những chuyện này. Vì thế nên hai phụ tử này luôn lọng hành. Mà nay hắn trở về cũng chỉ lo chuyện thù trong giặc ngoài, làm sao có thể để ý đến lão Tần và Lan phi cơ chứ.

Thế nhưng một biến cố xảy ra, khiến cho ả Lan phi và lão Tần phải sống trong đau khổ cả đời. Mà đó là chuyện của ba canh giờ sau.

https://thuviensach.vn

Nghe được tin dược liệu cùng cây thuốc ở nơi này rất nhiều, Phượng Đằng Quân nhanh chóng lên kế hoạch đi đến Chính Xuân cung để trộm cây thuốc. Mẫu thân đang bị bệnh, sốt cao không ngớt, cậu muốn giúp mẫu thân xua đi đau đớn. Mấy năm qua ở cạnh mẫu thân và Minh thúc thúc, cậu cũng hiểu khá rõ về y thuật, có thể nhận biết loại cây nào chữa trị được cho mẫu thân. Lúc đầu cậu định đến thái y viện, nhưng người ở đó chỉ nghĩ cậu là một tiểu tử bình thường nên không cho vào, bởi vì phụ thân còn chưa thông báo với thiên hạ về thân phận của cậu. Thế nhưng Phượng Đằng Quân cũng không bực tức, thầm nghĩ rồi từ từ bọn họ sẽ phải trả giá. Sau đó, cậu định lên núi tìm thuốc, nhưng cổng thành lại đang đóng để truy tìm địch nhân đang trà trộn, giả làm dân thường ở trong thành. Cho nên chỉ còn cách là đến Chính Xuân cung lấy thuốc thôi.

Vì mẫu thân, chuyện gì cậu cũng sẽ làm!

Nghĩ rồi, cậu đeo giỏ thuốc lên vai, cùng Tiểu Bạch hướng thẳng Chính Xuân cung đi đến.

Nhắc đến mới nhớ, từ ngày nhặt được Tiểu Bạch cũng đã trôi qua nửa năm, từ một bạch hổ nhỏ bé vô hại, nay Tiểu Bạch đã cao lớn hơn rất nhiều, chỉ chừng ba bốn tháng nữa thôi thì nó hoàn toàn có thể khiến người ta nhầm lẫn với những con hổ trưởng thành.

"Ngươi ở yên đây, khi nào ta gọi thì hẳn xuất hiện. Đừng tuỳ tiện đi lại xung quanh đây, sẽ doạ người, nghe không?" Phượng Đằng Quân nhét nó vào một bụi cây gần đó, bụi cây này khá lớn, hoàn toàn có thể che đi Tiểu Bạch.

Cái đầu hổ to khẽ cọ vào người cậu làm nũng, tỏ vẻ đồng ý. Phượng Đằng Quân gật đầu hài lòng, liền rời đi.

Chính Xuân cung cũng không phải là lớn. Thua xa cung của Nguỵ quý phi và Lữ Hà cung của mẫu thân. Bởi vốn dĩ Lan phi cũng không nhận

https://thuviensach.vn

được sự sủng ái của phụ thân, à không, phụ hoàng mới đúng.

Bầu trời hôm nay khá u ám, dường như sẽ lại có mưa, hơn nữa còn là mưa lớn. Bởi vì ba ngày nay mưa không ngớt, chỉ là sáng hôm nay liền tạnh trong vài canh giờ, một chốc nữa sẽ lại mưa cho xem.

Một nữ nhân từ trong Chính Xuân cung chạy ra, đem những cây hoa xinh đẹp vào nơi có mái che. Đó hẳn là Lan phi rồi. Bởi ngoài ả ta ra thì còn có ai yêu cây cỏ như vậy. Trời sắp mưa liền đem những cây kiểng của mình dời vào trong, để những cây thuốc quý ở bên ngoài chịu mưa gió. Chắc hẳn ả ta nghĩ hoa vốn yếu ớt, không chịu nổi lượng mưa lớn. Còn cây thuốc vốn khoẻ mạnh nên có thể chịu được đây mà.

Đúng là một nữ nhân ngu ngốc, không có đầu óc. Dung mạo cũng bình thường, dáng dấp cũng chẳng có gì đặc biệt. Thua xa mẫu thân, à không, mẫu hậu ta.

Thấy ả sai người đóng cửa phòng lại, những cây hoa cũng ở bên trong. Phượng Đằng Quân liền tức giận vô cùng, nhìn trời hôm nay chắc chắn mưa sẽ rất lớn, để cây thuốc ở ngoài lỡ nó bị úng rồi sao? Ai nói nữ nhân này yêu cây cỏ? Ả ta ham của lạ thì đúng hơn!

Thấy thời cơ của mình đã đến, cậu chạy lại vườn thuốc của Lan phi, tìm những cây thuốc cần thiết để chữa bệnh cho mẫu thân. Sẵn tiện còn hái thêm vài loại thuốc quý để về trồng ở cung điện của mẫu thân.

Bỏ những gì mình đã hái vào giỏ thuốc sau lưng, Phượng Đằng Quân toan đứng lên rời đi, thế nhưng lại bị một lực từ phía sau cản lại. Có người nắm lấy vai cậu.

"Tưởng là ai, hoá ra chỉ là một tên trộm cỏn con. Tiểu tử, có biết rằng tội danh trộm thuốc và lẻn và Chính Xuân cung của ta sẽ bị xử phạt như thế nào không?" Nữ nhân tư sắc bình thường nhưng tính tình lại hung dữ kia ngăn Phượng Đằng Quân lại, không cho cậu rời đi.

https://thuviensach.vn

"Ngươi là Lan phi?"

"Chính là ta!"

"Xấu chết đi được, lại còn to mồm, chẳng có lấy một chút thục nữ. Vậy mà còn đòi trồng cây ngắm cảnh!" Ý của cậu là ở triều đại này, chỉ có thục nữ mới coi trọng việc trồng cây, vì trồng cây là cần phải có sự kiên nhẫn và tình yêu dành cho tất cả loại cây. Đây là đang bêu rếu, ý nói Lan phi không phải là thục nữ.

Quả nhiên, lời nói của cậu đã chọc giận đến ả, sắc mặt ả vặn vẹo: "Tiểu tử thối, mặc kệ ngươi là con nhà ai, nếu hôm nay không đánh ngươi một trận nên thân để ngươi nhớ thì ga không phải là Lan phi."

Ả dứt lời liền giơ tay lên, định tát vào mặt Phượng Đằng Quân một cái. Thế nhưng cậu nhanh chóng né ra, nhìn ả cười châm biếm, vốn dĩ ngay từ đầu cậu đã không thích ả rồi: "Ồ, chưa biết ta là con của ai mà lại dám đánh. Nếu dám đụng một ngón tay dơ bẩn của ngươi đến ta, thì ta sẽ không chắc rằng Hoàng thượng sẽ làm gì các người đâu." Ả nữ nhân này tiếng xấu đồn xa, hôm nay không trị ả thì cậu không phải là Phượng Đằng Quân.

Vốn dĩ phụ hoàng nói cậu tính cách thất thường cũng không sai. Phượng Đằng Quân cậu chỉ làm nũng trước mặt mẫu hậu thôi, còn những người khác thì... nếu tâm trạng tốt thì cậu sẽ đối tốt với họ. Nhưng trong trường hợp này, tâm trạng cậu đang rất xấu.

Lan phi nghe những lời nói của cậu liền che miệng cười: "Ngươi tưởng ngươi là ai mà Hoàng thượng sẽ để tâm đến? Thái tử sao? Thật là hoang tưởng mà."

Ả dứt lời liền hô to lên: "Người đâu, mau bắt tiểu tử này lại, trói cho chặt, nhốt dưới tầng hầm cho ta." Ả vốn định đi gặp Hoàng thượng thì lại bị cậu phá đám, dám hái trộm cây thuốc, còn hăm doạ bệ hạ sẽ trừng phạt ả. Điều này khiến ả tức điên lên.

https://thuviensach.vn

Phượng Đằng Quân nghe vậy cười lạnh, bộ dạng một tiểu tử bốn tuổi lại có thể khiến người khác cảm thấy cậu vô cùng nguỵ hiểm: "Tiểu Bạch, mau đến cắn chết bọn người này cho ta! Ăn luôn xương của bọn chúng cũng được!"

Cậu vừa dứt lời, Tiểu Bạch từ trong bụi cây liền nhảy ra, doạ bọn thị vệ của Chính Xuân cung sợ đến vỡ mật. Lan phi cũng sợ hãi đến mức đến ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, miệng lấp bấp.

"Sao... sao lại có hổ ở đây?" Hơn nữa lại còn là Bạch Hổ, loài hổ mạnh nhất, chúa tể muôn loài.

"Đây là thú nuôi của ta!" Cậu hài lòng nhìn khuôn mặt hoảng sợ của đám người kia, vuốt ve bộ lông trắng mượt của Tiểu Bạch, nó cũng rất thân thiết mà cọ vào người cậu. Phượng Đằng Quân nheo mắt lại, ra lệnh: "Tiểu Bạch, hôm nay ta cho ngươi ăn no! Mau lên!"

Chính Xuân cung vì một tiểu tử không rõ lai lịch mà đại loạn. Máu chảy khắp nơi, tiếng thét vang thấu trời xanh.

Ba ngày gần đây trời có mưa không dứt, giọt mưa trong suốt như hạt trân chân cứ như vậy mà rơi mãi, rơi mãi. Bầu trời u ám này cũng khiến tâm trạng của con người ta bất định theo.

Phượng Dạ Hi cũng mê man suốt ba ngày. Có một cung nữ gọi là Tiểu Thu được Lãnh Diệc Thần cử đến chăm sóc cho nàng. Tiểu Thu này tay chân lanh lẹ, hiểu biết thâm sâu, cũng rất kín miệng. Cho nên chuyện động trời ở Lữ Hà cung mới không bị truyền ra.

Ngày đó sau khi nàng đuổi Lãnh Diệc Thần đi thì hắn không rời đi mà cứ quỳ mãi trước Lữ Hà cung, như cầu mong sự tha thứ và bày tỏ thành ý của mình. Tuy nàng hôn mê nhưng vẫn nhận biết được một vài chuyện. Đó là hắn đã quỳ như vậy suốt ba ngày, không ăn không uống ba ngày rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Thu lay Phượng Dạ Hi dậy, đút cho nàng một muỗng thuốc, tận tình khuyên nhủ: "Hoàng hậu, cứ như vậy thì Hoàng thượng sẽ chết mất."

"Hắn muốn quỳ thì cứ để hắn quỳ, quỳ chết hắn cũng được. Còn nữa, đừng gọi ta là Hoàng hậu." Nàng nhắm hai mắt lại, thanh âm lạnh lùng vang lên. Nhìn qua nàng có vẻ rất bình tĩnh, nhưng không ai biết hiện tại lòng nàng đang xao động. Tuy là ghét hoàng quyền, nhưng nàng cũng đã thừa nhận rằng không chán ghét Ngự Thiên Đế. Tuy rằng hắn cũng đã làm chuyện có lỗi với nàng, lừa dối nàng. Nhưng dù sao hắn cũng là phụ thân của Quân nhi, nếu mất đi hắn, Quân nhi liền trở thành cô nhi. Hơn nữa ở cùng nhau một tháng qua, hắn luôn dịu dàng mà đối đãi với nàng.

Hơn nữa... Nàng là nữ nhân, mà nữ nhân thì rất dễ rung động với những ai đối xử tốt với mình!

Không lên tiếng bảo hắn đi vào là bởi vì nàng ngại!

Tiểu Thu thấy nàng nói như vậy liền sốt sắn cả lên: "Nhưng thưa..."

"Không nhưng nhị gì cả!" Nàng nhanh chóng cắt lời Tiểu Thu, xua xua tay: "Thuốc ta cũng đã uống xong rồi, ngươi mau đi ra đi!"

Tiểu Thu nghe vậy thở dài, liền thu dọn rồi đi ra. Nàng thật sự không hiểu, rõ ràng trong mắt Hoàng thượng và Hoàng hậu ai cũng đều có tình ý với người kia, sao lại tự dằn vặt nhau như thế chứ?

Phượng Dạ Hi nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỉ thấy nam nhân kia một thân long bào vàng rực, thân phận cao quý thế kia lại nguyện vì nàng mà quỳ ba ngày ba đêm dưới làn mưa lạnh buốt. Nước mưa chảy xuống làm ướt cả người hắn, chảy qua gương mặt tuấn mỹ, làm nàng cứ tưởng như hắn đang khóc. Tâm lại khẽ rung động.

Mình bị sao thế này? Phượng Dạ Hi thật sự không hiểu, liền đóng sầm cửa sổ lại. Lên giường đắp chăn ngủ trưa.

https://thuviensach.vn

Mà trong khoảng khắc nàng vừa mới xoay người rời đi, một hắc y nhân đáp xuống, lấy ô che chắn cho Lãnh Diệc Thần. Thế nhưng hắn lại gạt ra, tức giận quát: "Không cần ngươi quan tâm!"

Mộc mang vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thưa Hoàng thượng, thuộc hạ đến đây là có chuyện muốn bẩm báo. Tiểu Thái tử..."

"Quân nhi làm sao?" Hắn dường như hoàn toàn kích động.

Mộc ghé sát vào tai Lãnh Diệc Thần nói mấy câu. Chỉ thấy sắc mặt hắn đại biến. Lưu luyến nhìn khung cửa sổ đang đóng chặt kia, dứt khoát rời đi.

Nam nhân, quả nhiên là không đáng tin!

Mới lúc sáng còn quỳ ở nơi đó, vẻ mặt thành tâm hối lỗi. Chỉ là nàng vừa mới quay đi một chút, ngủ trưa một giấc thì hắn đã rời đi. Chung quy, vẫn là thành ý của hắn không đủ, hắn không thực sự yêu nàng, phải vậy chăng?

Phượng Dạ Hi quả thật buồn cười bản thân mình. Rõ ràng lúc đầu sau khi biết hắn là Ngự Thiên Đế liền chán ghét như thế, mà nay lại vì những lời nói ngon ngọt cùng hành động quỳ trong mưa kia mà rung động.

Nhưng mà Phượng Dạ Hi vẫn không biết, thực ra nguyên nhân nàng cảm thấy rung động đối với Lãnh Diệc Thần là do... Trí nhớ đã dần khôi phục lại!

Đúng lúc này, Tiểu Thu từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt hớn hãi: "Nương nương, không xong rồi! Hoàng thượng té xỉu, nhưng người nhất quyết không chịu đến thái y viện mà một mực đòi đến đây."

"Cái gì?" Nàng từ trên bệ cửa sổ đứng lên, hốt hoảng: "Tại sao hắn lại ngất xỉu?"

https://thuviensach.vn

"Chính là tại vì mẫu hậu để phụ hoàng ở ngoài trời dầm mưa ba ngày ba đêm, sau đó phụ hoàng còn đi cứu con, vết thương ở chân tái phát. Dù có mạnh mẽ đến đâu nhưng chung quy phụ hoàng vẫn là con người, quá sức chịu đựng thì ngất xỉu thôi." Thân ảnh nhỏ nhắn ướt đẫm nước mưa tiến vào, đi theo sau Phượng Đằng Quân là Mộc đang dìu Lãnh Diệc Thần.

Phượng Dạ Hi thấy cảnh tượng này liền kinh hãi, đùi hắn chảy máu, làm long bào nhiễm đỏ một mảnh, cả người ướt đẫm nước mưa, hơi thở yếu ớt mỏng manh.

"Sao lại thành ra thế này? Mau mang y phục khô của hắn đến đây. Quân nhi, con lại đây, vừa giúp mẫu thân vừa kể lại toàn bộ sự tình." Động tác nhanh thoăng thoắt. Tuy lòng nàng đang rất loạn nhưng vẫn không thể để hắn bị thương thế này được. Vì Phượng Dạ Hi nàng là một lang y.

Đuổi Mộc và Tiểu Thu ra, trong phòng chỉ còn lại Lãnh Diệc Thần, nàng và Quân nhi. Nghe nhi tử kể lại hết sự tình, nàng bỗng cảm thấy xấu hổ. Nguyên lai là vậy à?

Quân nhi vì muốn cứu nàng nên đột nhập và Chính Xuân cung của Lan phi để trộm thuốc, cuối cùng lại gây nên ẩu đả, suýt chút nữa là giết luôn Lan phi. Binh lính gần đó thấy vậy liền tập hợp lại hơn mười người, cùng chiến đấu với Tiểu Bạch và Phượng Đằng Quân. Vì bên địch quá đông nên Tiểu Bạch bị thương. Quân nhi thất thế, liền bị Lan phi giam giữ. Mộc hay tin liền chạy đi báo cho Lãnh Diệc Thần, chính vì vậy mà hắn rời đi.

Sau khi thay y phục và châm cứu, Lãnh Diệc Thần từ từ mở mắt ra, luyến tiếc nhìn Phượng Dạ Hi, giọng khàn khàn cất lời: "Hi nhi, ta xin lỗi. Cuối cùng vẫn là ta bỏ đi!"

"Thật ngu ngốc, ta có bảo ngươi quỳ ở đó suốt ba ngày liền đâu cơ chứ? Lúc đầu thấy ngươi điềm tĩnh rời đi như vậy, tưởng rằng ngươi sẽ về

https://thuviensach.vn

điện của mình nghĩ ngơi. Ai ngờ đâu lại làm ra hành động dại dột như vậy. Ngươi nghĩ ta sẽ cần à?" Nàng giận dữ quát. Không phải là vì giận dữ hắn cứ mãi bám theo nàng, mà là vì hắn quá ngu ngốc.

Thế nhưng đáp lại, Lãnh Diệc Thần chỉ cười trừ: "Ta biết nàng sẽ không cần, nhưng vẫn muốn làm thử. Bởi ta muốn nàng ở lại nơi này, ta muốn nàng nhìn thấy tấm lòng thành của ta!"

"Thật ngốc! Nghe thiên hạ đồn rằng Ngự Thiên Đế oai phong lẫm liệt, lấy một địch trăm như thế nào. Hoá ra chỉ là một kẻ ngốc!" Nàng nhẹ nhàng châm biếm, thế nhưng lòng lại vì câu nói đó của hắn mà dao động.

"Mẫu hậu thật xấu xa!" Phượng Đằng Quân bĩu môi: "Phụ hoàng đã làm nhiều việc cho người như vậy rồi mà người vẫn không chịu hiểu cho tấm lòng của phụ hoàng sao? Lúc nãy, chỉ cần ghé sang thái y viện gần đó là phụ hoàng sẽ ổn, nhưng người nhất quyết muốn trở về đây để gặp mẫu hậu. Bởi vậy cho nên bây giờ tình trạng mới nghiêm trọng như vậy."

"Quân nhi, con đừng nói nữa!" Lãnh Diệc Thần cười, vẻ mặt tràn đầy bất lực.

Phượng Dạ Hi thấy vậy thở dài, ngồi xuống cạnh hắn, dùng thái độ chân thành nhất để nói chuyện: "Ngươi thật sự muốn ta ở lại nơi này sao?"

"Đúng vậy!" Không do dự gật đầu.

"Được, ta đáp ứng ngươi!"

Lãnh Diệc Thần và Phượng Đằng Quân đều ngạc nhiên nhìn nàng. Cậu nhóc vui vẻ nhảy cẫng lên: "Thật sao mẫu thân?"

Nàng gật đầu: "Đương nhiên là thật, thế nhưng ta có một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Lãnh Diệc Thần nheo mắt nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

"Ta đồng ý ở lại nhưng không có nghĩa sẽ đồng ý trở thành Hoàng hậu của ngươi. Ta muốn là người đứng đầu thái y viện. Cũng là vì muốn tìm lại kí ức của mình. Hơn nữa bọn người trong cung này quá hống hách rồi, đến Quân nhi của ta mà còn dám đụng, vì vậy ta muốn cùng ngươi thanh trừ hết bọn tham ô. Biết đâu đến lúc đó ta lại không còn chán ghét hoàng quyền nữa thì sao?" Thật ra, nàng đồng ý ở lại là bởi vì muốn khẳng định lại cảm giác của mình với hắn là gì, chán ghét hay không? Hơn nữa cũng muốn Quân nhi có một người cha.

"Vậy chi bằng nàng trở thành Hoàng hậu để dễ dàng hơn."

"Không là không, khi nào ta chưa lấy lại được trí nhớ của mình thì đừng hòng."

"Có nghĩa là khi mẫu thân có kí ức thì sẽ đồng ý trở thành Hoàng hậu ạ?" Phượng Đằng Quân tủm tỉm cười. Lần hi sinh này của phụ hoàng của thật đáng giá, rốt cuộc cũng có thể rước được mẫu thân về.

Phượng Dạ Hi nghe nhi tử hỏi vậy, khoé môi giật giật: "Tiểu tử dẻo miệng, chuyện tương lai cứ để tương lai tính. Ta đồng ý ở lại là đã tiện cho hai phụ tử ngươi lắm rồi!"

Lãnh Diệc Thần nghe nàng đáp ứng mình, mặc dù nàng không muốn trở thành Hoàng hậu, nhưng chỉ cần ở lại bên cạnh hắn thôi thì hắn đã rất vui rồi. Khoé miệng liền câu lên nụ cười chân thành.

"Hi nhi, cảm ơn nàn vì đã đồng ý ở lại!"

***

Xin lỗi mọi người vì đã lâu không đăng truyện. Hạ vừa từ viện về, vốn tưởng chủ nhật là về được, ai ngờ ông bác sĩ lại bảo ở lại thêm một ngày để theo dõi. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ Hạ.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Phi Tần Gây Chuyện

Cuộc sống trong hoàng cung cũng không có như Phượng Dạ Hi tưởng tượng. Những cảnh huynh đệ tương tàn, đấu đá tranh giành hoàng vị căn bản là không có. Bởi đơn giản, huynh đệ của Lãnh Diệc Thần đã chết hết, hiện tại chỉ còn mỗi hắn tại vị, hơn nữa hắn còn là Ngự Thiên Đế danh chấn bốn phương, nổi tiếng với cái danh lấy một địch trăm trên chiến trường, là người nắm cả Thiên Trường đại lục trong tay. Vì thế mà có rất nhiều người đối với hắn sợ hãi, cũng không dám mơ cao đến hoàng vị.

Tuy nhiên, vị Ngự Thiên Đế cao ngạo kia lại đang nằm ở Lữ Hà cung, lên cơn sốt cao suốt ba ngày nay. Phượng Dạ Hi vừa phải đi lại giữa thái y viện, vừa phải chữa trị cho hắn trong bí mật, nàng âm thầm nghĩ rằng: quả thật là số trời, hết nàng bệnh rồi đến hắn bệnh.

Chuyện Lãnh Diệc Thần bệnh là bí mật tuyệt đối, vì nếu tin này lộ ra ngoài thì có thể ảnh hưởng đến quốc gia đại cuộc. Không ít kẻ sẽ nhân cơ hội này mà giết hắn. Tuy nói rằng Lãnh Diệc Thần không có huynh đệ tranh giành hoàng vị, nhưng không phải là những kẻ ngoài kia không muốn nó. Chỉ là họ đang chờ thời cơ thích hợp mà thôi.

Hiện tại, nàng đang ở thái y viện. Phượng Dạ Hi cảm thấy mình rất đúng khi quyết định ở lại đây. Bởi nơi này có rất nhiều phương thuốc và cách trị bệnh thất lạc từ lâu. Khiến cho một người vốn đam mê y thuật như nàng giống như cá gặp nước, tiếp thu được rất nhiều kiến thức bổ ích và tiện dụng.

https://thuviensach.vn

Còn chuyện ở Lữ Hà cung thì cứ để cho Quân nhi lo. Dù sao thì Lãnh Diệc Thần cũng đã hạ sốt rồi, chỉ là vết thương ở chân trở nên lở loét trầm trọng nên khiến hắn khó khăn đi lại thôi. Nhưng không sao, với phương thuốc nàng vừa tìm được trong một cuốn sách cổ kia thì chỉ khoảng hai ngày sau là hắn có thể đứng dậy chạy nhảy như bay rồi.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo hơi lạnh cuối thu. Phượng Dạ Hi buông sách xuống, nhìn ra ngoài trời, bầu trời u ám nhưng lại không mưa, lá vàng rụng đầy sân, vậy là mùa đông sắp đến rồi!

Cuối thu, sự lạnh giá bao trùm khắp nơi. Những ngự y ở thái y viện cũng đã về trước. Bây giờ thái y viện chỉ còn lại mỗi mình nàng ngồi đây nghiên cứu, chế ra các loại thuốc mới.

Thế nhưng rất nhanh, nàng lại được một trận làm nóng người lên. Từ đằng xa, một đoàn người đang hướng thẳng thái y viện đi đến. Dẫn đầu là một nữ nhân mặc hồng y, trang điểm vô cùng lộng lẫy, theo sau là một nữ nhân mặc tử y, dung mạo cũng không có gì nổi bật, nhưng xem ra cũng là người có chức có quyền. Còn theo sau hai người bọn họ chính là môt đám thái giám, cung nữ.

Đoàn người đến trước cổng thái y viện liền ngừng lại.

Nữ nhân mặc tử y tiến lên phía trước, liếc nhìn Phượng Dạ Hi với ánh mắt khinh bỉ, sau lại quay sang nhìn nữ nhân mặc hồng y, cười nịnh nọt: "Khang Chiêu nghi, người xem! Bất quá cũng chỉ là một nữ nhân dung mạo hơn người một chút, tư chất cũng chẳng có gì đặc biệt, bộ dạng nhìn lại nghèo nàn như vậy... Thần thiếp không hiểu sao Hoàng thượng lại có thể bỏ mặc Chiêu nghi nương nương để sủng ái nàng ta cơ chứ?"

Hồng y nữ tử nhìn Phượng Dạ Hi một cái, theo cách mà tử y nữ tử gọi thì ả ta là Khang Chiêu nghi.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói đúng, hôm nay bổn cung đến đây cũng là vì muốn 'chiêm ngưỡng' dung mạo chiêm sa cá lặn có thể mê hoặc được Hoàng thượng." Chiêu nghi nheo mắt nhìn nàng, ả ta giơ chiếc quạt trong tay lên cao, để dưới cằm của Phượng Dạ Hi, nâng nó lên, quan sát dung mạo của nàng. Lát sau, sắc mặt ả ta chuyển động, có phần tái nhợt: "Ngươi... Phượng hậu?"

"Phượng hậu?" Cả Phượng Dạ Hi và tử y nữ tử đồng thanh. Nàng nheo mắt không hiểu, Phượng hậu mà bọn họ nói đến... chẳng lẽ lại chính là...

"Khang Chiêu nghi, người đừng đùa, tiện nhân dám quyến rũ Hoàng thượng này sao có thể là Phượng hậu được? Hơn nữa Phượng hậu đã mất tích năm năm rồi." Tử y nữ tử vô cùng bàng hoàng, hết nhìn Khang Chiêu nghi rồi lại nhìn sang nàng, bỗng dưng, sắc mặt ả cũng tái nhợt: "Phượng hậu, dung mạo này đúng là Phượng hậu rồi!"

Đám thái giám, cung nữ phía sau nghe vậy sắc mặt cũng tái mét.

Cả hai nữ tử đều nhìn chằm chằm vào Phượng Dạ Hi. Nàng thật sự không hiểu, Phượng hậu bọn họ nói ở đây chẳng lẽ là nàng ư? Tại sao khi không hai người họ lại đến đây?

Khang Chiêu nghi là người bình tĩnh lại đầu tiên, ả ta nhìn vào nàng, nhếch miệng cười lạnh: "Trinh Thục dung, ngươi cũng trấn tĩnh lại mình đi. Mặc dù nàng có dung mạo rất giống Phượng Hoàng hậu quá cố, nhưng chưa chắc gì nàng chính là nương nương cao quý. Hơn nữa ngươi cũng biết rằng Hoàng thượng rất yêu Hoàng hậu, nếu nàng chính là Phượng hậu thì Hoàng thượng vì cớ gì lại phải đày nàng ta đi làm thái y?"

Tử y nữ tử, không, phải gọi là Trinh Thục dung nghe vậy liền trấn tĩnh lại, chậm rãi nghĩ về những gì Khang Chiêu nghĩ đã nói, ả cười: "Chiêu nghi tỷ tỷ nói đúng, tiện nhân đang ngồi trước mặt chúng ta nào có phải là Hoàng hậu cao quý. Chỉ là dung mạo giống hệt mà thôi, chính vì vậy mà

https://thuviensach.vn

người mới có thể mê hoặc Hoàng thượng, khiến ngài đưa ngươi vào Lữ Hà cung ở, hằng đêm dụ hoặc quyến rũ ngài ở lại với mình. Chính vì vậy mới khiến Hoàng thượng bỏ bê việc non việc nước, ở trong Lữ Hà cung tận ba ngày. Có đúng không, tiện nhân?"

Rốt cuộc là hai nữ nhân này đang nói cái gì vậy? Nàng có đi quyến rũ Lãnh Diệc Thần sao? Rõ ràng là thấy hắn vì mình mà phát bệnh nên mới chăm sóc thôi. Hơn nữa hai cái nữ nhân này đang yên đang lành đột nhiên đến đây tìm nàng làm cái gì? Nàng đây cũng là lần đầu gặp bọn họ. Chẳng lẽ đây là... Bọn họ không phải nghĩ rằng mình muốn chiếm lấy Lãnh Diệc Thần làm của riêng nên mới đến tìm nàng gây chuyện đó chứ?

"Này, các ngươi hiểu lầm rồi!" Phượng Dạ Hi lên tiếng giải thích: "Ta không có quyến rũ hắn!"

"Hỗn xược! Dám ăn nói với Khang Chiêu Nghi và bổn cung như vậy. Người đâu, mau lên dạy bảo cho con tiện nhân không biết phép tắc này một bài học." Trinh Thục dung hét lớn, đem bực tức lộ cả ra ngoài. Vì cái gì, ả đã thầm mến mộ Hoàng thượng từ rất lâu, sao có thể để một nữ nhân mới xuất hiện đã chiếm trọn tâm tình của Hoàng thượng được? Hơn nữa ngài đã năm năm rồi mới xuất hiện ở Hoàng cung một lần, ả không thể để lớ cơ hội.

Khang Chiêu nghi nghe vậy cũng không ngăn cản, ả cũng muốn xem xem, rốt cuộc nữ nhân này có bản lĩnh thế nào mà có thể quyến rũ được cả Hoàng thượng.

Đám cung nữ, thái giám nghe vậy liền tiến đến, đầu tiên là giật lấy cuốn sách y trong tay nàng xé nát, sau đó lôi nàng đứng dậy khỏi ghế, dùng lực một chút, thân ảnh nhỏ nhắn liền té xuống đất.

"Ta còn chưa gây chuyện với các ngươi, sao lại xé sách của ta?" Phải nói là nàng quý sách biết bao nhiêu, huống chi đó còn là một cuốn sách

https://thuviensach.vn

quý. Bọn họ đã dám đặc tội với nàng, dù có phải liều cái mạng nhỏ không có võ công này, nàng cũng phải trả thù.

Trinh Thục dung nghe vậy cười châm biếm, đi đến bên cạnh quyển sách bị xé, giơ chân đạp mạnh vào: "Tội của ngươi đó là dám quyến rũ Hoàng thượng, làm cho ngài bỏ bê việc nước, ba ngày liền đều ở tại Lữ Hà cung của ngươi. Tội thứ hai, thấy hai người bọn ta mà không quỳ xuống hành lễ. Tội thứ ba, dám cả gan chống đối phi tần hậu cung. Chỉ ba tội này cũng đủ để nghe bị phạt. Đến, người đâu mau vả miệng nàng ta cho bổn cung." Bàn chân đặt trên quyển sách càng dùng lực mạnh hơn, phút chốc, quyển sách mà nàng quý nhất đã bị đạp nát ra, vấy bẩn.

Mà nữ nhân Khang Chiêu nghi kia vẫn đứng một bên xem kịch hay, khoé miệng ả ta nhếch lên, một bộ dạng thống khoái.

Cơn tức của Phượng Dạ Hi đã lên đến đỉnh điểm, nàng cố hết sức vùng ra, thế nhưng sức lực của một mình nàng sao có thể thắng được cả đám bọn chúng. Trong tâm trí dường như có một giọng nói đang vang vọng, phải giết hết bọn chúng. Nhưng nàng không làm được, bởi thân là lang y, nàng không cho phép bản thân mình sát sinh.

Tuy nhiên, Phượng Dạ Hi nàng cũng không phải loại hiền lành gì. Nàng vốn không quen biết hai người này, bọn họ lại dẫn người đến ra oai kiếm chuyện với nàng. Bây giờ nàng mới hiểu ra, hậu cung còn ghê gớm hơn cả đám nam nhân muốn tranh giành hoàng vị kia. Vì một tương lai sống yên ổn, nàng tuyệt đối không thể tha cho loại nữ nhân xấu xa, hay hiềm nghi ghen tị và coi thường người khác như thế này được.

Không có võ công, nhưng có y thuật! Trong những trường hợp nguy cấp, y thuật có thể biến thành võ công để phòng vệ.

Lấy ra kim châm giấu trong ống tay áo, nàng đâm vào huyệt vị của bọn thái giam cung nữ vây quanh mình. Động tác mau lẹ vô cùng, cứ như

https://thuviensach.vn

đang khâu vết thương cho những binh sĩ bị thương. Bởi ngày xưa ở Tiêu Dao cung, nàng đã được thần y chỉ bảo những huyệt vị có thể làm cho con người ta mê man, liền như vậy áp dụng.

Mà Khang Chiêu nghi cùng Trinh Thục dung một bên đứng nhìn liền vô cùng ngạc nhiên. Sắc mặt xen lẫn vài phần hoảng sợ.

Làm cho bốn thái giám cung nữ vây quanh mình ngất xỉu, ánh mắt Phượng Dạ Hi rất nhanh liền liếc đến hai ả, một bộ dạng lãnh khốc vô tình đi đến. Tà áo theo làn gió bay về phía sau, mái tóc dài đen như suối cũng tung bay, trong nàng quỷ mị vô cùng.

Cả nàng và Khang Chiêu nghi hôm nay đều mặc hồng y. Tuy nhiên dựa vào dung mạo và khí chất thì Phượng Dạ Hi ăn đứt ả, bởi nàng từ lúc sinh ra đã được định là mẫu nghi thiên hạ rồi. Trên đời này nếu nói có ai hợp với màu đỏ nhất thì người đó chính là nàng.

Phượng Dạ Hi nắm lấy tóc của Khang Chiêu nghi, kéo lên: "Ngươi không hợp với hồng y, từ nay về sau đừng mặc nữa."

Dứt lời, nàng liền đi sang Trinh Thục dung, làm ả ta sợ hãi lùi về phía sau: "Cứu giá, mau cứu giá, có kẻ định hành thích bổn cung và Khang Chiêu nghi."

Thế nhưng ngược lại với dự đoán của Trinh Thục dung, Phượng Dạ Hi đi đến cạnh quyển sách đang nằm trơ trội trên sàn của mình, vươn tay nhẹ nhàng nhặt lên, phủi sạch bụi. Nhưng chung quy quyển sách đã bị dẫm nát, không thể phục hồi bộ dạng ban đầu.

Nàng lắc đầu, tiếc nuối vô cùng: "Sách của ta đã hỏng rồi. Nên làm gì với ngươi đây, Trinh Thục dung?"

"Giết ả đi mẫu hậu!" Từ trong bụi cây, một tiểu tử tuấn tú trắng nõn bước ra, theo sau cậu là một con bạch hổ xinh đẹp: "Giết ả, à không, giết cả

https://thuviensach.vn

hai ả luôn. Sau đó quăng xác qua đây để con cho Tiểu Bạch ăn. Nó chưa được ăn no mấy bữa nay rồi, mặc dù thức ăn trong cung rất ngon, nhưng Tiểu Bạch vẫn thích ăn thịt người hơn, tuy là thịt của hai ả này có thể không thơm ngon, nhưng đủ để Tiểu Bạch no là được rồi." Dứt lời, cậu nhìn hai ả cười thân thiện. Tiểu Bạch dường như cũng thật cao hứng, cọ cọ vào người cậu.

Khang Chiêu nghi và Trinh Thục dung không ngờ rằng một tiểu tử nhỏ con, đáng yêu như vậy mà lời nói thốt ra từ miệng lại có thể tàn nhẫn như vậy. Nếu như đứng trước mặt bọn họ là hài tử bình thường thì không nói, còn đằng này... sau lưng hài tử kia là một con bạch hổ cao to... là bạch hổ đó... Bảo sao hai ả không kinh sợ được!

"Quân nhi!" Thấy người đến là nhi tử của mình, Phượng Dạ Hi vơi bớt đi phần nào tức giận, vì có ai muốn trông dữ tợn trước mặt nhi tử mình đâu: "Con đến đây có chuyện gì?"

"Phụ hoàng bảo con gọi mẫu hậu về Lữ Hà cung, người có chuyện cần nói!" Vừa nói cậu vừa vuốt ve bộ lông óng mượt của Tiểu Bạch.

Mà Khang Chiêu nghi và Trinh Thục dung nghe thấy hai danh xưng kia liền kinh hãi: "Phụ hoàng? Mẫu hậu? Này tiểu tử, ngươi có biết mình đang nói gì không? 'Mẫu hậu' chẳng lẽ là đang nói ả tiện nhân này?"

Bọn họ vừa dứt lời, ánh mắt lạnh tanh của Phượng Đằng Quân liền liếc sang: "Cẩn thận cái miệng của các người, chỉ cần ta ra lệnh cho Tiểu Bạch xông lên thì vác ngươi đừng hòng toàn mạng. Huống hồ gì, đụng đến mẫu hậu là gián tiếp chọc tức phụ hoàng. Kì này, các ngươi chết chắc rồi!" Cậu nhếch miệng cười khinh bỉ, khiến hai ả có cảm giác lạnh tận xương sống.

Tiểu Bạch như có thể nghe hiểu lời của Phượng Đằng Quân, hướng Trinh Thục dung và Khang Chiêu nghi ngầm lên một tiếng thật lớn, ánh

https://thuviensach.vn

mắt mang vẻ đe doạ.

Trinh Thục dung tiến đến, sợ hãi đến mức nước mắt chảy dài, quỳ xuống ôm lấy chân nàng cầu xin: "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp sai rồi! Là thần thiếp có mắt mà như mù, không thấy thái sơn. Xin nương nương thứ tội. Nhị ca của thiếp là một lang y có tiếng ở kinh thành, thần thiếp sẽ xin huynh ấy nhượng lại một số cuốn sách y hay cho Hoàng hậu, xin người đừng giết thần thiếp."

Khang Chiêu nghi thấy vậy cũng vô cùng sợ hãi, hàm nanh sắc bén của con bạch hổ kia cứ như muốn xơi sực ả, bất chấp địa vị cao quý, bất chấp tất cả, ả quỳ xuống cùng với Trinh Thục dung: "Nương nương tha mạng, đừng để bạch hổ kia đến đây. Thần thiếp hứa sẽ cấm túc mình ba tháng không bước khỏi cửa. Từ nay về sau cũng không đến tìm nương nương gây sự, cũng không mặc hồng y nữa. Xin tha mạng!"

Phượng Dạ Hi thấy vậy thở dài, tức giận tuy còn nhưng đã vơi bớt đi hơn phân nữa, nàng nâng hai ả dậy: "Đứng lên đi, ta không phải Hoàng hậu, đừng quỳ như vậy. Nếu các ngươi yên ổn sống mà không chọc giận ta thì sự việc cũng không đi đến nước này. Bây giờ trở về, thực hiện y như những gì các ngươi vừa nói với ta. Nếu sai một chữ..." Nàng nhìn sang Tiểu Bạch đang nhoẻn miệng cười với mình: "Nếu sai một chữ, các ngươi tự mà đến làm thức ăn cho Tiểu Bạch ngoan ngoãn."

"Thần thiếp tuân mệnh!" Dứt lời, hai ả liền dẫn theo nô tỳ của mình rời đi. Lúc đến kiêu ngạo bao nhiêu thì lúc đi lại thảm hại bấy nhiêu. Đây cũng coi như là bài học cho hai ả. Chuyện này chắc chắn sẽ rất nhanh được lan truyền khắp hoàng cung. Từ bây giờ chắc nàng cũng sẽ được sống an ổn mà không bị bất cứ phi tần nào đến kiếm chuyện.

Tuy nhiên, có một người lại rất buồn. Phượng Đằng Quân xoa đầu Tiểu Bạch, nhẹ giọng an ủi nói: "Tiểu Bạch đáng thương của ta, hôm nay lại không thể cho ngươi ăn no nê rồi!" Dứt lời, cậu thở dài. Tiểu Bạch

https://thuviensach.vn

dường như hiểu được nỗi ưu sầu của chủ nhân, liền dùng cái đầu to cọ vào người cậu.

"Quân nhi!" Nàng gọi: "Phụ hoàng con muốn nói gì với ta?"

Cậu nhún nhún vai: "Cái đó thì con không biết! Mẫu hậu cứ trở về bàn bạc với phụ hoàng là được. Chuyện của người lớn, Quân nhi sẽ không tò mò mà xen vào đâu!" Cậu nhìn nàng, mỉm cười: "Về thôi mẫu hậu! Phụ hoàng đang chờ chúng ta đó!"

Phượng Dạ Hi cũng mỉm cười, cùng Phượng Đằng Quân và Tiểu Bạch hướng về phía Lữ Hà cung đi đến. Dưới ánh chiều tà, bóng hình hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau và một con vật đi kế bên thật đẹp, theo sau mỗi bước chân của họ là cả một khoảng sân đầy lá rụng, cảm giác vô cùng yên bình.

Lúc này Phượng Dạ Hi mới nhận ra các gì gọi là nhà!

Đó là nơi dù có đi xa đến đâu thì rồi có một ngày, ta vẫn phải trở về!

Bánh xe vận mệnh vẫn quay mãi. Rời đi năm năm, rốt cuộc Phượng Dạ Hi lại trở về "nhà" của mình. Liệu khi nàng nhớ ra thì mọi chuyện sẽ như thế nào? Liệu đến lúc đó, nàng có còn muốn trở về "ngôi nhà" đó nữa không?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Hắn Muốn Cùng Nàng Thống Nhất Thiên Hạ

Bước vào phòng, Phượng Dạ Hi thấy Lãnh Diệc Thần đang ngồi ở trên giường, tay cầm một đạo thánh chỉ, sắc mặt trầm tư.

Nàng đi đến gần hắn, Phượng Đằng Quân cũng dẫn Tiểu Bạch đi vào. Chỉ có điều, cậu và nó dừng lại trước bàn trà, cùng nhau đùa giỡn, cũng không làm ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện của người lớn.

"Ngự Thiên Đế!" Nàng khẽ gọi: "Ngươi đây là đang làm cái gì? Sao lại gọi ta đến đây?"

Lãnh Diệc Thần bị gọi tỉnh, ngước mắt lên quan sát nàn từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên. Lát sau, hắn thở dài: "Hi nhi, đừng gọi ta là Ngự Thiên Đế. Nàng có thể gọi ta là Thần."

"Nhưng người đời ai cũng nói rằng, nếu dám gọi tên của Ngự Thiên Đế chính là phạm phải khi quân trọng tội. Chính vì vậy mà khắp thiên hạ này có rất ít người biết tên huý ngươi, mà nếu biết thì họ cũng chẳng dám gọi. Chính vì vậy mà ta cũng không dám gọi."

Hắn thở dài: "Nhưng nàng là ngoại lệ! Hi nhi, nàng có biết vì sao ta đặt ra cái luật lệ đó không? Nàng có biết tại sao ta lại không để cho bất cứ ai gọi tên mình không?"

Phượng Dạ Hi lắc đầu: "Vì sao?"

https://thuviensach.vn

"Là bởi vì nàng! Trên cõi đời này, chỉ có mỗi mình nàng mới được gọi thẳng tên huý của ta, chính vì ý nghĩ đó nên ta mới ban ra lệnh cấm."

Nàng mím môi nhìn hắn, không nói gì. Nhưng không ai biết rằng trong tâm nàng hiện đang rất loạn! Chẳng lẽ một đế vương từng chinh chiến nhiều năm, máu lạnh vươn đầy tay lại thật sự đối với nàng có tình ý? Đến mức hắn chỉ muốn có mỗi mình nàng là có thể gọi tên hắn?

Thấy Phượng Dạ Hi đứng im ở đó không nói không hỏi, hắn biết những gì mình nói cũng đã phần nào tác động được nàng. Nhưng mà, sau năm năm, có những chuyện cũng đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu của nó.

"Nàng thay đổi rồi!"

"Ta? Thay đổi?" Nàng nhìn chằm chằm hắn.

Lãnh Diệc Thần gật đầu: "Đúng vậy, là đã thay đổi, hơn nữa còn thay đổi rất nhiều. Khác hắn trước kia." Hắn nhìn nàng, ánh mắt mang đầy đau đớn: "Thật sự ta rất muốn nàng nhớ lại, nhưng trong lòng lại sợ hãi vô cùng."

"Ngươi sợ ta sẽ lại hận ngươi?"

Hắn im lặng không nói.

Phượng Dạ Hi cũng trầm mặc. Lúc này đây, nàng cảm nhận rất rõ ràng phần tình cảm mà hắn giành cho mình, nhưng ánh mắt hắn u buồn, phảng phất như đang nhớ về quá khứ, nhớ đến một người nào đó, không phải là nàng của hiện tại! Một nữ nhân khác hoàn toàn với mình!

Không hiểu sao, tim Phượng Dạ Hi có chút ê ẩm đau!

Hắn nói yêu nàng, vậy mà không chịu chấp nhận nàng của hiện tại, chỉ luyến tiếc quá khứ?

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cảm thấy mình thật ngốc! Chân tình của hắn rõ ràng như vậy, nồng cháy như vậy, đến kẻ ngốc hay hài tử như Quân nhi còn nhìn ra được. Hắn vì nàng mà tình nguyện hy sinh trầy da tróc thịt, quỳ dưới mưa to gió lớn ba ngày ba đêm. Bây giờ hắn có nhớ, cũng là nhớ đến nàng. Vậy mà nàng lại đi ghen tị, ăn giấm chua của chính bản thân mình!

Bỗng nhiên, Lãnh Diệc Thần đứng phắt dậy, nắm lấy tay nàng, hướng phía Nam kéo đi: "Nàng đi theo ta đến một nơi!" Dứt lời, hắn quay sang Phượng Đằng Quân: "Còn con, Quân nhi. Con đi đâu đó chơi đi, hoặc là gọi Mộc đến dẫn con đi thăm quan hết hoàng cung. Ta với mẫu hậu con đi nơi này một lát." Chưa phong hậu cho Phượng Dạ Hi, nhưng lại xưng nàng là "mẫu hậu" của nhi tử mình. Chứng tỏ trong lòng hắn, mỗi giây mỗi phút, Phượng Dạ Hi đều là Hoàng hậu của hắn.

Nàng chưa kịp phản ứng đã bị hắn dùng khinh công kéo đi. Chỉ đành đi theo hắn xem, rốt cuộc là có điều gì mà hắn nhất quyết muốn nàng đi theo thế này?

Thấy hai thân ảnh của phụ hoàng và mẫu hậu rời đi, Phượng Đằng Quân bỉu môi, xoa xoa đầu Tiểu Bạch: "Ngươi nói xem, rốt cuộc đến khi nào mẫu hậu mới nhớ ra? Mà liệu khi người nhớ ra có hận phụ hoàng nữa không?"

Tiểu Bạch chỉ "ngao" một tiếng, sau đó lại dùng cái đầu to cọ cọ vào người cậu.

"Chán quá! Chuyện tình của phụ hoàng và mẫu hậu rắc rối thật ấy! Mai mốt khi ta lớn lên nhất định sẽ không dây vào tình yêu, để rồi lòng vòng như hai người đó."

Tiểu Bạch lại "ngao" một tiếng, lần này rất có uy thế liếc cậu đầy khinh bỉ. Như muốn nói: 'Ông đây chống mắt chờ xem, nhất định ngươi sẽ còn đau khổ hơn cả hai người đó!'

https://thuviensach.vn

"Ngươi liếc ta làm gì? Gan lớn quá nhỉ? Có vẻ được chiều chuộng lâu rồi nên ngươi chưa nếm mùi khổ sở phải không?"

Lần này, nó ngoảnh mặt đi luôn, không thèm nhìn cậu. Toàn thân trắng muốt to lớn cuộn tròn lại, cứ như một con mèo bự lười biếng.

"Chán quá, chán thật ấy! Ta muốn giúp phụ hoàng một tay nhanh chóng đưa mẫu hậu về." Dứt lời, mắt cậu đảo quanh một lượt. Như nảy lên sáng kiến nào đó, cậu đập bàn một cái, hưng phấn nhảy cẳng lên, xoa xoa đầu Tiểu Bạch: "Có rồi! Nhưng để làm được chuyện này chúng ta phải có giúp đỡ từ một bang phái hoặc một người có quyền thế."

Cậu gãi gãi đầu, bắt gặp ánh mắt Tiểu Bạch đang nhìn mình, liền vỗ đầu nó một cái: "Có rồi, đi! Chúng ta đến Tiêu Dao cung, cũng lâu rồi chưa thăm Hồn thúc thúc cùng Nguyên, Minh, Lôi các thúc ấy." Dứt lời, cậu ngồi lên lưng Tiểu Bạch, để nó chở mình đi đến Tiêu Dao cung.

Đứng trên cành cây cao vút, gió lạnh cuối thu thổi tạt vào mặt, kết hợp với cảnh sắc hoang tàn của nơi đây không khỏi khiến Phượng Dạ Hi cảm thấy rùng mình.

"Nơi đây là..."

Lãnh Diệc Thần không đổi sắc mặt, ánh mắt nheo lại nhìn chằm chằm vào nơi dưới chân bọn họ: "Phía Nam hoàng cung. Hai lần rồi, nơi này lưu lại cho ta không ít kỉ niệm đẹp." Hắn cười, như nhớ lại cảnh tượng gì đó.

"Ngươi nói kỉ niệm đẹp? Đối với ngươi, cái cảnh tang thương chết chóc này lại là kỉ niệm đẹp ư?" Nơi này căn bản không một bóng người, còn yên ắng hơn cả Lữ Hà cung của nàng. Quan trọng và kinh hoàng hơn hết, đó là cả vùng phía Nam hoàng cung này đều bị cháy rụi hết. Cành cây, ngọn cỏ, cung điện, đồ dùng sinh hoạt và cả cổng phía Nam... cháy đen hết cả thảy. Khiến cho nơi đây không một bóng người. Nàng không kìm lòng được, hỏi: "Sao ngươi không cho tu sửa lại nơi này?"

https://thuviensach.vn

"Không cần, để như này đẹp hơn. Dù sao vùng phía Nam này vốn trước kia cũng ít người lui tới." Ánh mắt hắn vẫn nhìn vào xa xâm.

"Đúng là hoàng gia, căn bản không tiếc đất tiếc tiền chút nào. Người dân ngoài kia cần một mảnh đất để cày cấy cũng không có. Vậy mà ngươi lại bỏ đi cả một khu đất rộng như vậy." Hoàng cung vốn rất rộng lớn. Chỉ một phần của nó thôi là đã bằng cả hơn mười mẫu ruộng hợp lại.

Hắn cười: "Vậy nàng có biết tại sao ta lại bỏ nó đi không?"

Phượng Dạ Hi nhìn Lãnh Diệc Thần, im lặng không nói, như đang chờ đáp án từ hắn.

"Năm năm trước, ngày đầu tiên sau khi ta vừa đoạt được hoàng vị liền lập nàng làm hậu. Phong Hồn nhân thời điểm ta sơ suất, y cho người đốt đi khu vực phía Nam này. Cử ba trăm nhân khẩu cầm chân ta, y đối với ta sử dụng kế giương đông kích tây."

Nàng thắc mắc hỏi, dường như vô cùng kinh ngạc bởi những gì hắn nói: "Tại sao y lại phải làm vậy?" Phong Hồn sư huynh rất hiền, tuy y là cung chủ của một cung phái lớn mạnh nhưng lại luôn mang một bộ mặt ôn hoà. Nàng không tin chính y là người làm ra cái chuyện động trời như vậy.

Thế nhưng, câu trả lời của Lãnh Diệc Thần lại khiến nàng được một phe kinh ngạc hơn nữa. Hắn nói: "Đó là bởi vì y muốn cứu nàng!"

"Tại sao y lại muốn cứu ta?"

"Cái này thì đợi khi nàng có được trí nhớ, tức khắc sẽ biết nguyên do." Hắn cười thần bí: "Còn bây giờ, ta sẽ không nói thêm gì nữa!"

"Làm sao để ta có được trí nhớ?"

"Nếu nàng muốn có thì ta sẽ giúp! Chỉ là nếu nàng thực sự muốn có!"

https://thuviensach.vn

Nàng mím môi không nói. Gió thổi qua, tạt vào mặt đầy đau đớn. Phượng Dạ Hi thầm nghĩ, liệu nàng có thực sự muốn có lại trí nhớ ngày trước không? Bởi vì trong thâm tâm của nàng luôn tồn tại một giọng nói, nó kêu gào rằng tuyệt đối không được nhớ lại, bởi những kí ức đó cùng Lãnh Diệc Thần liên hệ thật sâu, cũng thật đau khổ.

Hắn nhìn nàng một cái, chỉ một cái nhìn đó thôi cũng đủ để thấu trọn tâm can của nàng. Hắn thở dài, số lần thở dài hôm nay của hắn cũng đủ bằng ba năm trở lại đây.

Hắn biết nàng đang phân vân, vì vậy cũng không gượng ép. Đang định mở miệng thì nàng đã cướp lời.

"Ta không chắc mình có muốn nhớ lại hay không. Bởi vì ta có cảm giác, nếu như nhớ lại thì sẽ chán ghét ngươi."

Lãnh Diệc Thần ngây ra.

"Nhưng mà, ta tin vận mệnh sẽ quyết định tất cả. Tới đâu hay tới đó, trước mắt cứ lo chuyện của hiện tại. Trí nhớ của ta đâu phải muốn có lại là có lại liền được. Còn tuỳ vào thời điểm nữa. Cho nên, khi nào nó nhớ lại thì ta tiếp nhận. Vì dù sao đó cũng là trí nhớ của ta, nhận lại nó là chuyện buộc phải làm, có muốn hay không thì cũng chẳng quyết định được."

"Nói hay lắm!" Bỏ qua cảm xúc khác thường bởi vì lời nói của nàng, hắn nắm chặt tay, âm thầm hạ quyết định.

Lúc này đây, Phượng Dạ Hi bỗng nhớ ra chuyện gì đó, liền hỏi hắn: "Mà đúng rồi, ngươi đưa ta đến đây làm gì?"

Lãnh Diệc Thần nghe vậy, buông thỏng nắm đấm, đi đến bên cạnh Phượng Dạ Hi, nắm chặt vai nàng: "Hi nhi, ta muốn cùng nàng thống nhất thiên hạ! Tất cả những việc ta làm trong năm năm qua, đều là vì thời khắc này đây!"

https://thuviensach.vn

Thống nhất thiên hạ, cùng hắn thống nhất thiên hạ. Đứng ở nơi cao nhất của Thiên Trường đại lục, nhìn con người nhỏ bé phía dưới với cặp mắt của kẻ chiến thắng. Hiện nay Lãnh Diệc Thần đã gần như chiếm trọn mười nước ở Thiên Trường đại lục. Chỉ còn Nguỵ quốc là dư lại tàn binh, như những con kiến nhỏ bé mà cố gắng chống chọi lại với hồ nước sâu thẳm. Việc thâu tóm bọn kiến đó dễ như ăn cháo, mà Lãnh Diệc Thần lại chần chờ lâu như vậy vẫn chưa thấy hắn động thủ. Thì ra, là hắn đang chờ nàng, hắn muốn cùng nàng thống nhất thiên hạ. Xây dựng bá nghiệp ngàn thu.

Nhưng mà, đây là chuyện quốc gia đại sự. Phận nữ nhi như nàng thì có thể làm gì được. Hơn nữa, thống nhất thiên hạ thì chiến tranh nhất định sẽ xảy ra. Phượng Dạ Hi đắn đo một hồi rồi nói: "Thống nhất thiên hạ? Vậy thì chiến tranh sẽ xảy ra ư? Nếu là vậy sẽ có rất nhiều người chết, ta không đồng ý!" Nàng mím môi: "Hơi nữa... Ta không nghĩ rằng mình sẽ làm được!"

"Hi nhi, nàng thay đổi rồi!" Hắn chậm rãi nói: "Nếu là năm năm trước, ta có thể chắc chắn nàng sẽ có đáp án khác hoàn toàn."

"Ta sẽ nói gì?" Nàng cũng thật tò mò về chính bản thân mình năm năm trước. Đối với nàng, năm năm chính là cả cuộc đời. Nhưng mà trước năm năm đó, cũng là cuộc đời của nàng.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy chỉ cười: "Đợi đến khi nàng có lại trí nhớ thì tự khắc sẽ biết mình đáp như thế nào thôi. Ta chỉ muốn nói rằng, nàng của năm năm trước đây là lãnh khốc, là vô tình, chỉ có mang hận thù trong người, võ công đầy mình, giết người không gớm tay, máu nhuộm đỏ một thân hồng y. Nhưng mà... cũng có đôi lúc nàng rất ấm áp, khiến ta không muốn rời xa."

Phượng Dạ Hi chăm chú nghe hắn nói. Nàng phát hiện ra lúc Lãnh Diệc Thần nói những lời này, gương mặt hắn rất đỗi dịu dàng. Ánh mắt

https://thuviensach.vn

cũng mất đi vẻ lạnh lùng vốn có của nó.

"Ta hỏi nàng một câu thôi!" Hắn đột nhiên dừng cười, gương mặt nghiêm túc quay sang nhìn Phượng Dạ Hi: "Ta muốn nàng cùng ta thống nhất thiên hạ, đồng ý hay không?" Bàn tay hắn đưa đến trước mặt nàng.

Nàng thấy vậy, bàn tay trắng ngọc cũng chậm rãi đưa tay ra, đắn đo suy nghĩ cũng đã đủ rồi, ngu ngơ mờ mịt cũng đã đủ rồi. Đây là cuộc đời nàng, là số mệnh của nàng, buộc nàng phải đối mặt với nó.

"Ta đồng ý!"

Mà Phượng Dạ Hi không hề hay biết rằng, câu nói này sẽ khiến nàng hối hận không thôi.

Hôm nay, Tiêu Dao cung vốn yên tĩnh bỗng được một phe náo loạn.

Chỉ thấy tam đại hộ vệ uy danh lẫy lừng, võ công đầy mình, uy phong lẫm liệt hiện tại đang phải há hốc mồm tràn đầy kinh ngạc. Nguyên hộ vệ tay run run, chỉ vào thân ảnh nhỏ nhắn mặc hắc y đứng trước mặt mình.

"Quân... Quân nhi... Là Quân nhi phải không?"

Phượng Đằng Quân ngồi trên lưng hổ bỗng nhảy tót xuống, mỉm cười tươi rói nhìn Nguyên, Minh, Lôi: "Đúng a, là Quân nhi! Hôm nay con đến thăm ba thúc và Hồn thúc thúc nữa."

Lôi hộ vệ không kìm lòng được tiến đến, vươn tay nhéo hai cái má núng nín trắng nõn lại vô cùng mềm mại của Phượng Đằng Quân. Cảm giác như được chạm vào tơ lụa thượng hạng khiến Lôi hộ vệ thoã mãn vô cùng, ôm chằm lấy cậu: "Quân nhi, thúc rất nhớ con nha!" Rồi lại trái hôn một cái, phải hôn một cái vào hai má của cậu. Ở Tiêu Dao cung này, ai mà không biết Lôi yêu thích cậu bé tuấn tú dễ thương này cơ chứ. Ngày nào

https://thuviensach.vn

cũng phải mò đến nựng nựng hôn hôn vài cái cho đỡ cơn nghiện mới chịu đi.

"Con cũng rất nhớ Lôi thúc thúc nha!" Cậu cũng ôm lấy Lôi hộ vệ một cái.

Còn riêng Minh hôn vệ, gã đi đến cạnh Tiểu Bạch, hết xoa xoa lại vuốt vuốt đầu nó. Tiểu Bạch dường như cũng không kháng nghị, ngược lại còn rất ngoan ngoãn cọ cọ đầu vào lòng bàn tay. Gã không kìm lòng được, nói: "Không thể tin được, đây là bạch hổ từng bị thương nặng được ta cứu ngày xưa sao? Giờ nó đã lớn đến mức này, có thể doạ sợ người được rồi." Gã quay sang hỏi Phượng Đằng Quân: "Quân nhi, con không sợ người dân nhìn thấy nó liền săn bắt nó ư?"

Cậu lắc đầu: "Không sợ, bởi vì phụ thân đã ra thánh chỉ rằng: Nếu ai có gặp phải một con bạch hổ trên đường đều phải né nó ra, nếu bạch hổ muốn cắn người cứ để nó cắn, cắn chết cũng không sao, trẫm sẽ đền bù tổn thất tinh thần và vật chất cho hộ đó. Còn nếu ai làm bạch hổ bị thương thì... chém đầu!"

Nguyên, Minh, Lôi đều âm thầm tán dương mức độ quyền uy của Ngự Thiên Đế.

"À phải rồi, Hồn thúc thúc đâu ạ?"

Phượng Đằng Quân vừa dứt lời, từ bên trong tẩm thất, một nam nhân khoác bạch y đi ra. Định quát mắng các hộ vệ của mình vì quá ồn ào, nhưng khi thì người đến là Phượng Đằng Quân thì lại ngạc nhiên không thôi.

"Quân nhi, sao con lại đến đây? Mẫu thân con đâu?"

Cậu chạy đến cạnh y, giơ tay đòi bế. Phong Hồn mỉm cười, vô cùng chiều chuộng mà bế thân thể nhỏ nhắn lên. Cậu nói: "Mẫu hậu đang bận

https://thuviensach.vn

bàn chuyện thiên hạ cùng với phụ hoàng. Hôm nay phụ hoàng muốn cùng mẫu hậu nói gì đó, quan trọng lắm. Mà thông minh như con đây thì cũng đã đoán ra được hai người đó định nói gì với nhau rồi. Lại thấy phụ hoàng si tình như vậy mà mãi vẫn chưa ẵm được mẫu hậu về nhà, cho nên hôm nay con đến đây là muốn nhờ thúc giúp đỡ."

Nói xong, cậu có chút đau lòng nhìn gương mặt đang vặn vẹo của Hồn thúc thúc. Phượng Đằng Quân biết chắc chắn thúc ấy đang đau khổ lắm. Không khác gì phụ hoàng, Hồn thúc yêu mẫu hậu còn hơn cả mạng sống của mình. Nhưng biết làm sao bây giờ, mặc dù rất thích Hồn thúc, nhưng cậu cùng phụ hoàng là máu mủ ruột thịt nha. Đương nhiên phải giúp phụ hoàng rồi.

Nén lại cơn đau dữ dội đang dâng lên trong lòng. Phong Hồn thầm nghĩ, trước kia mình đã nhủ rằng sẽ giúp cho tương lai nàng không một vật cản trở. Nay nhi tử nàng đến nhờ giúp đến, y sao lại không giúp cơ chứ. Thanh âm xen lẫn đau thương cất lên: "Con muốn thúc giúp gì?"

Phượng Đằng Quân ghé sát vào tai Phong Hồn, nói ra vài lời. Lập tức liền thấy sắc mặt y biến đổi.

Phong Hồn cắn môi mình đến chảy máu!

***

Ngoài lề: Có ai hóng lúc Hi tỷ nhớ lại không nà?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Phượng Đằng Quân Mất Tích

"Hồn thúc thúc thật lợi hại nha! Sao thúc lại biết căn cứ quân Ngụy ở đây?" Một thân ảnh nhỏ nhắn tuấn tú đứng cạnh một thân ảnh cao to tuấn mỹ. Tiểu tử kia cứ không ngừng mở miệng, nói liên tục.

Phong Hồn cốc đầu cậu một cái: "Con nghĩ thúc là ai cơ chứ? Cung chủ Tiêu Dao cung, chuyên cho các nước mượn binh đánh giặc. Do vậy nên tình hình các nước xung quanh thúc cập nhật rất rõ." Nói rồi y âm thầm thở dài. Coi như lần này y giúp hai người họ một lần cuối cùng, để cho mối tình này được hàn gắn.

Hi nhi, sư huynh chúc muội được hạnh phúc!

"Hồn thúc thúc, Hồn thúc thúc!" Thanh âm non nớt kéo y ra khỏi dòng tâm tư suy nghĩ, vừa nhìn sang liền thấy tiểu tử kia giơ ra cánh tay nhỏ nhắn, chỉ vào bọn Ngụy quốc, nói: "Bọn chúng đến rồi! Con đi ra đây."

"Được rồi, cẩn thận chút. Có gì cứ hét lên, thúc ở phía sau bảo vệ con."

"Thúc nghĩ con là ai cơ chứ? Là Phượng Đằng Quân, à không, Lãnh Đằng Quân đấy. Hoàng đế tương lai của Nam Nhạc quốc, người cai trị thiên hạ trong tương lai. Con sao có thể có chuyện được." Cậu cười: "Con đi đây, nhất định lần này phải thành công giúp phụ hoàng và mẫu hậu đến với nhau mới được."

https://thuviensach.vn

Kế hoạch của cậu rất đơn giản. Lấy thân phận Thái tử mà phụ hoàng vừa mới công bố, dụ dỗ bọn Ngụy quốc bắt mình, gửi thư cho phụ hoàng dụ mẫu hậu đến. Để mẫu hậu cứu cậu, cùng với việc phát hiện ra căn cứ của Ngụy quốc, trở thành nữ hiệp sĩ trong mắt mọi người. Bảo Hồn thúc thúc sắp đặt một màn anh hùng cứu mỹ nhân, để mẫu hậu gặp nguy hiểm, xong lại để phụ hoàng cứu mẫu hậu, khiến tình cảm hai người bền chặt hơn. Nếu có thể xóa bỏ hận thù trước kia của mẫu hậu nữa thì càng tốt.

Hơn nữa với bộ hắc y thêu rồng này thì cậu tin chắc rằng mình sẽ thành công. Bởi nhìn khắp một cõi thiên hạ này, còn ai ngoài Ngự Thiên Đế và nhi tử của hắn ta là dám khoác long bào cơ chứ. Mà Ngự Thiên Đế thì sẽ cao to chứ không bé như cậu bây giờ. Cho nên, bọn Ngụy quốc rất nhanh liền biết cậu là Thái tử rồi. Bởi bọn chúng đang rượt cậu chạy khắp nơi kìa.

Vừa chạy, Phượng Đằng Quân vừa giả bộ la lớn: "Cứu ta, hộ giá, hộ giá đâu. Có thích khách, mau cứu bổn Thái tử." Càng khiến bọn Ngụy ngu ngốc kia rượt đuổi hăng say hơn.

Phụ hoàng mẫu hậu, Quân nhi đang cố hết sức giúp hai người đây. Hai người phải cố gắng đến với nhau thật nhanh đó.

Còn phụ hoàng nữa, giang sơn này về sau là của con đó! Người đã hứa rồi, không được nuốt lời đâu.

Sau khi đồng ý sẽ cùng hắn thống nhất thiên hạ, Lãnh Diệc Thần đưa nàng đến một nơi khác nữa, vô cùng xa lạ, cũng uy nghiêm bức người. Nhưng nơi đây nằm ở một nơi mà không ai biết, mặc dù khí thế hào hùng nhưng xung quanh vắng lặng cũng giảm đi phần nào hào khí đó.

Nơi đây giống như hoàng cung, nhưng lại nhỏ hơn rất nhiều. Nó giống như một toà nhà được bao bộc bởi rừng rậm, kiến trúc kiên cố, vững chắc, lại giống với kiến trúc của hoàng cung. Trên đỉnh có treo lá cờ của Nam Nhạc quốc, cờ hiệu bay phất phới, thể hiện uy nghiêm của nó.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần nói với nàng, nơi đây chính là căn cứ quân lệnh chính của Nam Nhạc quốc. Mọi thông tin của địch và các hoạt động của quân ta ở khắp mọi nơi trên đất nước đều được truyền về nơi này. Đây cũng là nơi tập hợp nhiều quân binh nhất của Nam Nhạc quốc. Chính vì vậy mới nói, nơi này rất quan trọng, chỉ có những tướng lĩnh cấp cao và ai sở hữu binh quyền mới được ra vào, đặc biệt hơn là phải được sự cho phép của Lãnh Diệc Thần hắn.

Nơi trang nghiêm như thế này tất nhiên sẽ không xuất hiện bóng dáng của nữ tử. Mà nàng, Phượng Dạ Hi lại chính là nữ nhân duy nhất từ trước đến giờ trong lịch sử Nam Nhạc quốc được đặt chân đến đây, lại đi cùng với Ngự Thiên Đế, điều này tất nhiên khiến cho ai ai cũng đều phải kinh ngạc.

Thấy hắn đi đến, mọi người đều cúi đầu hành lễ.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Bình thân!"

"Tạ ơn Hoàng thượng."

Chúng tướng nghe hắn miễn lễ liền chậm rãi đứng dậy. Lại mang theo nghi vấn cùng kinh hỉ nhìn sang nữ nhân đứng bên cạnh hắn.

Vị tướng đứng đầu tiên, cũng chính là Lan tướng quân, chỉ huy quân đội phía Bắc thấy vậy liền đứng lên, đi đến trước mặt Lãnh Diệc Thần, cung kính hỏi: "Thưa Hoàng thượng, vị này là..." Gã nhìn qua nàng.

"Nữ nhân."

"Sao ạ?" Vị tướng mù mịt.

"Trẫm nói nàng là nữ nhân!"

https://thuviensach.vn

Chúng tướng đồng thanh à lên một tiếng, Lan tướng quân kia ho khụ một cái, lại hỏi tiếp: "Cái này... thần đương nhiên biết nàng là nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân rất đẹp. Được bệ hạ dẫn đến đây... nàng vẫn là nữ nhân đầu tiên được ban ân huệ đó. Nhưng bệ hạ à, người nên biết rằng đây là nơi như thế nào? Nữ nhân chỉ nên ở hậu cung an dưỡng, sao có thể đến nơi trang nghiêm quan trọng này cơ chứ?"

Lãnh Diệc Thần nghe vậy liền nhướng mi, hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, ánh mắt chậm rãi mà tràn đầy nguy hiểm liếc sang vị tướng nọ: "Ngươi đây là đang muốn thuyết giáo trẫm sao?"

"Thần không dám!" Cảm nhận được sự uy hiếp đến từ bậc quân vương, vị tướng nọ trên chiến trường vốn rất dũng mãnh nay lại dâng lên sợ hãi, cả người bỗng run lập cập. Thế nhưng nghĩ đến đây là nơi quan trọng mà lại có nữ nhân bước vào, gã nhịn không được liền tiếp tục nói, mặc kệ cho mình có biết bao nhiêu sợ hãi đối với vị đế vương này: "Nhưng thưa bệ hạ, xin ngài hãy nghĩ đến những lễ nghi, quy củ mà tiên đế đặt ra trước đây. Nơi tôn nghiêm như thế này, hơn nữa còn chứa vô vàn tin tức quan trọng của quân sự Nam Nhạc quốc, không thể để cho nữ nhân này tuỳ tiện bước vào được. Nếu tiên hoàng biết được chắc chắn sẽ không đồng ý việc này. Hơn nữa đâu biết chừng nữ nhân này lại chính là Nguỵ quốc giả trang, trà trộn vào hoàng cung quyến rũ Hoàng thượng ngài thì sao?"

Phượng Dạ Hi nghe vậy, cơn tức giận bỗng nhiên xộc thẳng lên não. Nàng đang định lên tiếng thì Lãnh Diệc Thần đã chặn lại, hắn nhìn chằm chằm vào vị tướng ấy, trong giọng nói mang đầy khí thế của quân vương.

"Ý ngươi là trẫm không có mắt nhìn người?"

Một câu nói của hắn liền khiến gã hoảng hồn, sự băng lãnh cùng cảm giác nguy hiểm ập đến, làm cho gã như không cách nào thở nổi.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc nữ nhân này là ai? Nàng ta có ma lực gì mà có thể quyến rũ Hoàng thượng đến mức u mê đầu óc như vậy? Khiến cho bệ hạ mất luôn cả kiên định thường ngày, nhất quyết đưa nữ nhân vào nơi bí mật trang nghiêm này.

"Sao không trả lời?" Hắn lại tiếp tục hỏi, thong thả từ tốn, như mèo đang vờn chuột.

"Thần..."

Định tướng quân đang ngồi gần đó thấy tình hình không ổn liền tiến đến, giải vây cho Lan tướng quân, gã hướng Lãnh Diệc Thần nói: "Thưa bệ hạ, Lan tướng quân đây chỉ là muốn tốt cho ngài. Cũng là sợ bệ hạ sẽ khiến tiên đế trên trời thất vọng vì không tuân thủ quy củ năm xưa tiên đế đặt ra, và cũng là vì muốn bảo vệ những thông tin quan trọng tránh khỏi tai mắt quân địch, cho nên mới lỡ lời như vậy. Xin Hoàng thượng nương tay."

"Ồ." Lãnh Diệc Thần gõ gõ tay lên mặt bàn, thanh âm từ tốn: "Quy củ? Giang sơn này là do ai đang cai trị? Là trẫm, là Ngự Thiên Đế. Phụ hoàng ta đã băng hà từ rất lâu rồi, bây giờ lão cũng không còn bao nhiêu tiếng tăm nữa. Ngự Thiên Đế trẫm xưa nay làm việc chưa bao giờ tuân theo quy củ do lão ta đặt ra. Thiên hạ này, giang sơn này là do chính tay trẫm chiếm đoạt được và sẽ tiếp tục gây dựng nên. Hơn nữa khắp triều Nam Nhạc này đều biết rằng từ sau khi tiền Hoàng hậu, cũng chính là mẫu hậu của trẫm mất đi thì quan hệ giữa trẫm và phụ hoàng cũng chẳng mấy tốt đẹp gì. Chính vì lẽ đó, tại sao trẫm lại phải tuân theo quy củ của lão ta đặt ra? Ở đây, trẫm chính là quy củ, là lễ nghi, là phép tắc mà các ngươi buộc phải tuân theo. Nếu như trẫm mù quáng đến mức không nhận định được ai là địch ai là bạn mà đưa vào đây thì trẫm sẽ không thể trong năm năm chiếm được một cõi thiên hạ. Các ngươi nên nhớ điều đó."

"Này... Chuyện này..." Chúng tướng nghe vậy liền câm nín, bởi bọn họ nghĩ những lời này vô cùng đúng. Hơn nữa Ngự Thiên Đế nổi danh là 'sát

https://thuviensach.vn

thủ trên chiến trường', chỉ cần một mình hắn và một thanh kiếm thì cũng đủ để địch lại hơn một trăm người. Do vậy nên chúng tướng rất e sợ cùng kính nể hắn.

Lãnh Diệc Thần thấy lời nói của mình đã đá động được đến chúng tướng, hắn vô cùng hài lòng. Nhìn sang Phượng Dạ Hi đang đứng nhìn một mình, hắn mỉm cười đi đến, một nụ cười vô cùng dịu dàng khiến chúng tướng kinh hãi, Ngự Thiên Đế ác ma vậy mà lại có thể nở nụ cười dịu dàng với một người, chúng tướng lúc này mới phát hiện, dường như bọn họ chọc phải người không nên chọc rồi.

"Hi nhi!" Lãnh Diệc Thần đưa tay ra: "Đến đây, cạnh ta!"

Phượng Dạ Hi một phần vì e sợ cái không khí bức bách im lặng này, một phần vì cảm thấy lời nói của hắn như có ma lực, như một sợi dây vô hình, khiến nàng bất tự chủ mà đi đến bên cạnh hắn. Lãnh Diệc Thần cầm lấy bàn tay trắng ngọc mềm mại, giơ thật cao lên trước mặt chúng tướng. Dõng dạc tuyên bố.

"Nữ nhân này các ngươi tuyệt đối không được bất kính. Bởi nàng chính là Hoàng hậu tương lai của các ngươi! Nàng là người sẽ cùng trẫm chinh bá thiên hạ!"

Vốn dĩ những vị tướng có mặt ở đây đều là tướng từ những nơi khác trên đất Nam Nhạc đến, chưa bao giờ được diện kiến dung mạo của Phượng hậu, cho nên không nhận ra nàng cũng là chuyện thường. Nếu bọn họ biết lúc này, người đang đứng trước mặt họ là vị Hoàng hậu trong truyền thuyết kia thì chắc chắn sẽ không có bất kì phản đối gì với quyết định của Lãnh Diệc Thần.

Thế nhưng xui xẻo thây, bọn họ lại không biết!

Chưa hết bàng hoàng thì lại nghe thấy vị Ngự Thiên Đế uy nghiêm cất lời. Đứng trước biết bao người, hắn trông như vị thần toả ra ánh hào quang

https://thuviensach.vn

rực rỡ. Mà nữ nhân đứng cạnh hắn cũng hào nhoáng không kém. Ở nàng có một khí chất mà không phải nữ nhân này cũng có được. Thanh thoát tựa tiên nữ, kiêu sa tựa hoa mẫu đơn, cao quý như loài Phượng Hoàng. Nàng sánh vai cùng với Ngự Thiên Đế uy dũng, long phượng hợp lại, lóe lên ánh sáng chói mắt biết bao người. Khiến họ không khỏi cảm thán... nữ nhân này quả thật rất có khí khái của một vị Hoàng hậu.

"Từ bây giờ trở đi, lệnh nàng là lệnh trẫm, lệnh trẫm là lệnh nàng. Ở Nam Nhạc quốc này, nàng có chức quyền ngang bằng trẫm." Dứt lời, hắn quay sang nàng: "Hi nhi, nếu có ai dám cãi lời nàng, cứ việc chém không tha. Cũng sẽ không có ai dám trách tội nàng đâu."

Phượng Dạ Hi cũng không hiểu sao mình đối với những lời hắn nói có vô vàn xúc động. Trong vô thức bất giác gật đầu, tâm trí bỗng hiện lên một đoạn kí ức vụn vặt. Dưới ánh nắng chói chang cùng với con mắt của toàn dân thiên hạ, một nam nhân mặc hỉ phục đỏ thẩm, vô cùng ôn nhu bế nữ nhân cũng mặc hỉ phục đỏ thẩm từ trong kiệu ra, ôm nàng bước trên chín mươi chín bậc thang để đến nơi cao nhất, cùng nàng cử hành nghi lễ thiêng liêng nhất, thành thân.

Mà ánh mắt của nam nhân đó cũng giống như Lãnh Diệc Thần lúc này. Tuy đối với những người khác đều lạnh lùng nhưng chỉ đối với một nữ nhân duy nhất mà ôn nhu. Quen thuộc như vậy... bọn họ có quan hệ huyết thống chăng? Hay vốn dĩ là cùng một người?

Chúng tướng phía dưới nghe vậy xôn xao hẳn lên, cũng vì khí chất và những lời Ngự Thiên Đế nói mà lòng giao động. Người không phục nhất vẫn là Lan tướng quân, bởi vì đối với gã, việc leo lên được đến chức vụ hiện tại đã vô cùng khó khăn rồi, vậy mà một nữ nhân vô danh lại đùng một cái trở thành người được Hoàng thượng tín nhiệm, tuy chưa có chức vụ gì cao, nhưng mai sau sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, mà nữ nhân hậu cung lại được tham gia chính sự, đây chính là điều gã ghét nhất. Nhưng gã cũng

https://thuviensach.vn

không thể tùy tiện đụng đến người đã được ban 'kim bài miễn tử' của Hoàng thượng được.

"Vậy thì nữ nhân này phải thật sự có tài." Lan tướng quân nói: "Bởi vì chỉ có nhân tài thực sự mới được mọi người công nhận, dù cho có được Hoàng thượng bảo vệ, nhưng miệng lưỡi thiên hạ khó lường, người cũng không thể bảo vệ nàng ấy mãi. Chi bằng hãy để nàng chứng minh tài năng của mình để được mọi người công nhận."

Lãnh Diệc Thần nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, hắn biết nàng có tài, và cũng biết được bọn người kia định bảo nàng làm gì, nhưng hắn không muốn để nàng biết nhanh như vậy. Vốn định nói điều gì đó nhưng lại bị nàng cướp mất lời.

Phượng Dạ Hi thần tình nhàn nhạt đứng trước tất cả mọi người, khiến bọn họ nảy sinh một loại cảm giác bị khuất phục. Hai tay chấp lên trước ngực, nàng dõng dạc nói: "Chư vị, ta vốn xuất thân không cao, cũng chỉ là một ngự y nhỏ nhoi trong hoàng cung, sở trường chỉ là trị bệnh cứu người, cũng không quá lợi hại như các vị tưởng tượng. Hơn nữa ta cũng không mơ trèo cao đến vị trí Hoàng hậu này. Chỉ là ta đã hứa với bệ hạ là sẽ giúp hắn thống nhất thiên hạ, đó là lý do ta ở đây. Ta không tự nhận mình lợi hại, chỉ muốn một lòng giúp đỡ. Phận nữ nhi hèn mọn, thấp cổ bé họng, kính xin chư vị nương tay."

Lời nói không quá tự cao, tuy ngoài mặt mang ý hạ thấp mình, nhưng thật ra lại đem Ngự Thiên Đế ra làm bia đỡ, tạo thành thế cân bằng. Ý nói nàng không cao cũng chẳng thấp, nhưng vì có Hoàng đế bảo vệ nên sẽ không có ai có thể ức hiếp được nàng. Tuy nhiên cũng âm thầm đưa các vị tướng lên mức ngang hàng mình. Khiến bọn họ cũng được một phe hả dạ không nhỏ.

Tuy nhiên, riêng Lan tướng quân thì không, bởi gã đã chán ghét nàng ngay từ khoảng khắc đầu tiên gặp mặt. Nghe nàng nói vậy liền hừ lạnh,

https://thuviensach.vn

thanh âm mang theo vẻ chán ghét vang lên, nhưng cũng không dám quá phận, bởi Hoàng thượng tối cao đang đứng kế bên nàng: "Nếu vậy thì được, ngươi mau chóng đi tìm Thái tử thất lạc về đây."

"Thái tử?"

"Đúng vậy, hiện tại Thái tử đang nằm trong tay Ngụy quốc. Ngài ấy là người kế vị duy nhất của Hoàng thượng. Nhưng không may bị bắt cóc, người của ta vừa đưa tin về lúc nãy, vốn bọn ta định đi cứu tiểu Thái tử về đồng thời diệt trừ luôn bọn Ngụy láo toét kia. Nhưng ngươi đến cũng đúng lúc lắm, vậy thì mau đưa ra kế sách tốt nhất để cứu tiểu Thái tử về mà không khiến ngài bị thương." Gã ngưng lại một chút, vẻ mặt âm hiểm nhìn nàng: "Hơn nữa, ngươi cũng phải tiêu diệt được tàn binh Ngụy quốc trong lúc giải cứu tiểu Thái tử."

"Tiểu Thái tử?" Phượng Dạ Hi không vội trả lời Lan tướng quân mà mang theo nghi hoặc quay sang nhìn Lãnh Diệc Thần, nói nhỏ vào tai hắn: "Người mà gã ta nhắc đến có phải là Quân nhi không?"

Hắn chột dạ gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi phong cho nó làm Thái tử lúc nào?"

"Vừa mới nãy!"

"Mới nãy?" Nàng cảm thấy hơi hoang mang.

"Đúng vậy, lúc nãy ta vừa viết thánh chỉ sắc phong cho Quân nhi. Đã đưa cho Mộc đi thông báo khắp nơi. Công bố thân phận của nhi tử yêu quý của Lãnh Diệc Thần này." Là cái lúc mà hắn bảo Quân nhi đi gọi Phượng Dạ Hi từ thái y viện về, trong lúc đó đã soạn thánh chỉ.

"Sao lại phong cho nó làm Thái tử cơ chứ? Ta muốn con ta được tự do lớn lên chứ không phải là ở trong cái lồng vàng này."

https://thuviensach.vn

"Vì nó là nhi tử của ta, mà đã là nhi tử của ta thì buộc phải trở thành Thái tử, tương lai sẽ cai trị đất nước này." Hơn nữa chính Quân nhi đã nói với hắn rằng phải nhường mọi thứ cho cậu ngay khi cậu lớn lên. Thân là nam nhân đại trượng phu, không thể nuốt lời được.

"Ngươi..." Nàng thở dài: "Tạm thời bỏ qua chuyện đó. Tại sao Quân nhi lại bị bắt cóc?"

Lãnh Diệc Thần nhún nhún vai: "Tiểu tử đó nhân lúc chúng ta nói chuyện với nhau, chạy đi Tiêu Dao cung, bị quân Ngụy tình cờ thấy được, cũng biết đây chính là Thái tử đương triều vừa được sắc phong. Liền bắt nó để uy hiếp ta lui binh." Thật ra mọi chuyện cũng không phải như vậy, lúc nãy hắn vừa nhận được thư của tiểu tử đó. Trong thư có nói chuyện này có liên quan đến nàng... đúng là nhi tử của hắn, đầu óc quả thật lanh lợi hơn người thường, rất có khí chất trở thành quân vương tương lai, cai trị một cõi thiên hạ.

Quân nhi, lần này lại phải cảm ơn con rồi.

"Ngươi thấy không, chỉ vừa mới được lên làm Thái tử lại gặp phải nguy hiểm. Sau chuyện này ngươi phế chức nó cho ta. Ta muốn dưỡng nó thành một thần y tài ba, cùng ta cứu người." Phượng Dạ Hi nói.

Lãnh Diệc Thần im lặng không đáp, tuy nhiên trong lòng lại nghĩ rằng: Nếu nàng muốn nuôi dưỡng một hài tử thành thần y tài ba thì không cần thiết phải là Quân nhi. Nhi tử của ta mệnh trời đã định sẵn phải trở thành Thái tử, nếu nàng muốn có thần y, chúng ta có thể sinh thêm vài đứa nữa...

Đúng lúc này, Lan tướng quân dường như đã mất kiên nhẫn, liền hướng Lãnh Diệc Thần hành lễ một cái, liền quay sang Phượng Dạ Hi: "Cô nương có thể làm được chứ?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên rồi!" Nhi tử của ta, đương nhiên ta phải đi cứu rồi. Phượng Dạ Hi nghĩ nghĩ, xong lại quay sang nói với gã: "Tướng quân nói Thái tử bị quân Ngụy bắt đi phải không?"

"Đúng vậy, cô nương có diệu kế gì chăng?"

"Đương nhiên rồi!" Nàng mỉm cười, tuy thoạt nhìn có vẻ dịu dàng nhưng lại chứa sát ý: "Muốn bắt cọp thì phải vào hang cọp. Muốn cứu tiểu Thái tử từ trong tay quân Ngụy thì phải đột nhập vào doanh trại quân Ngụy. Lấy đầu Ngụy đế, đe dọa tàn binh, cứu tiểu Thái tử, diệt sạch quân thù!"

Từng câu từng chữ lạnh như băng kia cứ nặng nề đánh vào lòng chúng tướng. Bọn họ cũng không thể ngờ rằng, chỉ là một nữ nhân mà lòng dạ lại có thể thâm độc như vậy. Lời nói, thanh âm cùng khí chất giống hệt Ngự Thiên Đế, khiến bọn họ không rét mà run.

Nữ nhân này, quả thật có tướng trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Mà trong lúc gấp gáp này lại không ai nhận ra rằng, Lãnh Diệc Thần đang nhìn nàng với ánh mắt tán thưởng, ẩn chứa vô số dịu dàng.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tấn Công Tàn Binh Nguỵ Quốc

Năm Ngự Thiên thứ năm, Ngự Thiên Đế dẫn binh tấn công tàn quân Nguỵ quốc. Dưới trướng ngài là hàng ngàn binh tướng tinh nhuệ, đều đi ở phía sau. Sách sử ghi lại, Ngự Thiên dẫn đầu, ngài ngồi trên chiến mã, oai phong lẫm liệt, khí thế ngút trời, chỉ huy binh sĩ đánh giặc. Quân Nguỵ thấy vậy sợ hãi, chạy trốn khắp nơi. Ai ai cũng e sợ Ngự Thiên Đế, bởi hắn quá tàn nhẫn ác độc. Duy chỉ đối với một người là hắn tỏ ra vô cùng dịu dàng. Đó là nữ nhân cưỡi ngựa đi kế bên hắn. Không ai biết danh tính của nàng. Chỉ thấy bên cạnh một thân hắc y Ngự Thiên Đế, nàng bạch y bay phất phới, chiến trường máu tanh bốc lên, nàng vẫn hiên ngang đi bên cạnh hắn, thanh thoát tựa tiên nữ, khác hẳn ác ma bên cạnh mình. Nhưng khi hai người đứng cạnh nhau lại tạo nên một cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Căn cứ quân Nguỵ nằm ở tận sâu trong rừng, vì là tàn binh nên căn cứ cũng vô cũng vô cùng tàn tạ, không có lấy một chút khí thế nào. Chỗ ở thì ẩm ướt, quân bệnh bị thương nhiều như rơm rạ, cũng không có tiền để mướn lang y về trị, Nguỵ vương liền sai người đi bắt ba bốn lang y về, đe dọa nếu không trị bệnh cho quân binh thì lão ta sẽ giết hết người nhà của bọn họ. Lương thực thiếu thốn, quân chết nhiều như rơm rạ, đa phần đều là vì đói, lạnh, bị thương mà chết.

Phượng Dạ Hi thầm nghĩ, nếu đã khổ như vậy thì sao còn phải tiếp tục chống đối với Lãnh Diệc Thần làm gì? Nàng thấy những quân sĩ thua trận của nước khác đi theo hắn còn có cái ăn cái mặc, chỗ ở chỗ ngủ sạch sẽ

https://thuviensach.vn

thoát mát, còn có lang y chuẩn bệnh hằng tháng. Tội vạ gì phải chống đối hắn chứ? Bọn người này thích bị ngược sao?

Mà nghĩ cũng lạ, căn cứ này mặc dù nằm sâu trong núi, nhưng cũng đâu có khó tìm mấy. Sao hắn lại phải mất đến mấy ngày mới tìm thấy được cơ chứ? Còn là nhờ người điều tra, gửi thư về hắn mới biết. Hay là vì hắn lại phát sốt nữa nhỉ? Phải nhờ người trợ giúp mới tìm ra nhanh vậy?

Phượng Dạ Hi đâu biết rằng, thực ra mọi hành động và vị trí của quân Ngụy đều bị hắn nắm rõ trong lòng bàn tay. Bởi vì hắn chính là người đã thả Ngụy đế ra ngoài, tạo cơ hội để lão tập hợp tàn binh lại. Ngay cả việc lão cho người đốt hoàng cung phía Nam cũng là hắn ngấm ngầm cho phép. Chứ nếu không, Ngụy đế kia đã sớm đầu lìa khỏi cổ trước khi có cơ hội làm những việc đó rồi.

Sở dĩ hắn không nhanh chóng kết liễu Ngụy đế mà còn thả lão đi chính là để chờ nàng trở về. Cùng nắm tay nàng, thống nhất thiên hạ. Bởi hắn nợ nàng một thiên hạ, nợ này phải trả.

Rốt cuộc nàng cũng trở về, còn sinh cho hắn một hài tử kháu khỉnh đáng yêu. Tuy mất trí nhớ, quên hết tất cả mọi ân oán hận thù trước đây, quên luôn cả hắn. Nhưng không sao, cùng với nhi tử của mình, dần dần dụ nàng vào bẫy, khiến nàng yêu hắn trước khi nhớ lại.

Hôm qua nhận được thư báo của Quân nhi gửi về, nói là cậu vẫn ổn, xung quanh có vệ binh của Tiêu Dao cung canh gác, cuộc sống trong ngục cũng khá thoải mái. Ngày ngày đều được ăn ba bữa cơm, do Nguyên, Minh, Lôi hộ vệ thay phiên nhau đưa đến, còn thịnh soạn hơn cả trong cung. Cũng không biết Phong Hồn đã làm cách gì mà quân Ngụy thậm chí còn không dám đụng vào một ngón tay của cậu. Rơm rạ đều đã được thay bằng nệm tơ lụa thượng hạng, nằm mà êm cả lưng.

https://thuviensach.vn

Đọc đến đây, mí mắt Lãnh Diệc Thần giật giật liên tục. Thầm nghĩ, mối quan hệ của nhi tử mình khi nào thì đối với người ngoài lại tốt như vậy? Còn có, trên đời này liệu có ai giống cậu không, ở trong ngục mà cứ như ở trên thiên đường, giọng điệu khi viết thư còn hả hê như vậy?

Ngoài ra, trong thư còn chỉ ra cách để hắn đối với nàng dùng kế anh hùng cứu mỹ nhân.

Lãnh Diệc Thần âm thầm cảm thán nhi tử của mình, chỉ là một hài tử mà suy nghĩ còn tiến bộ hơn cả người lớn. Quả không hổ danh là Thái tử tương lai. Xem ra, ngôi vị này hắn có thể an tâm mà truyền cho Quân nhi được rồi.

"Tất cả nghe lệnh trẫm, tấn công trực tiếp vào căn cứ địch, triệt tận gốc bọn Ngụy kia. Kẻ nào chém được đầu của Ngụy đế, phong hào!"

Nghe thấy vậy, chúng tướng kích động hơn hắn, giơ cao binh khí trong tay lên, hét to: "Triệt quân Ngụy, Ngự Thiên Đế thống nhất thiên hạ. Triệt quân Ngụy, Ngự Thiên Đế thống nhất thiên hạ."

Khí thế vô cùng to lớn, chỉ với một ngàn quân, Lãnh Diệc Thần tin rằng cũng đủ để diệt sạch bọn rác rưởi kia.

Đang lúc quân binh hào hứng xông lên, Phượng Dạ Hi đột nhiên gửi thấy một mùi hương kì dị trong không khí. Nàng tái mặt, hét lên: "Đừng vội xông thẳng vào căn cứ quân địch. Khắp nơi đều là khí độc, tuy nhiên đây chỉ là loại khí độc rẻ tiền không đáng kể, nhưng phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh. Mọi người mau lấy khăn che mũi, miệng lại. Tránh để khí độc theo hai đường đó vào cơ thể mà ăn mòn." Sau đó quay sang Lãnh Diệc Thần và chúng tướng đang đứng cạnh hắn: "Hoàng thượng, người mau bảo binh sĩ dừng lại. Đưa khăn che mặt cho bọn họ. Loại độc này tuy không đáng kể, nhưng nếu nó theo đường mũi miệng vào được cơ thể thì nguy to."

https://thuviensach.vn

Lan tướng quân nghe vậy hừ lạnh: "Sao ngươi lại có thể chắc chắn như vậy? Hay là đang làm chậm lại quá trình chinh chiến thiên hạ của bệ hạ?"

"Không phải mà! Ta đã bảo rằng một lòng muốn giúp đỡ cho các người thì sẽ không làm cái loại chuyện đó. Trước khi biết đến Ngự Thiên Đế, ta từng là lang y chuyên đi trị độc. Chút độc này đương nhiên có thể dễ dàng nhận biết rồi!"

Lan tướng quân vốn có hiềm khích với Phượng Dạ Hi, còn đang định dùng lời lẽ công kích nàng thì đã bị Lãnh Diệc thần gắt lời: "Ngươi mà còn chống đối nàng nữa thì trẫm cho ngươi ra biên cương ở với dã thú." Dứt lời liền quay sang những tướng sĩ còn lại: "Các ngươi nói binh lính lấy tạm vải áo bên ngoài che miệng với mũi lại đi. Tránh để bị trúng độc!"

"Vải áo cũng tốt, nhưng nhất định phải là áo trong. Bởi y phục ở ngoài có thể đã bị nhiễm độc." Phượng Dạ Hi chậm rãi nhắc nhở.

Lãnh Diệc Thần phân phó xuống dưới, bảo người làm y hệt những gì mà nàng đã nói. Rốt cuộc chúng binh sĩ sau khi trang bị đầy đủ cũng tràn đầy hào khí xông lên. Tránh thoát được khí độc, như mọc thêm cánh, quân Ngụy rất nhanh bị tóm gọn cả lũ. Chỉ còn lại Ngụy đế mất tích.

Phượng Dạ Hi đứng cạnh Lãnh Diệc Thần, từ trên cao nhìn xuống thế trận đang nghiêng về phía mình. Trong lòng ngổn ngan vô vàn cung bậc cảm xúc. Có thương tiếc, cũng có một loại cảm giác kì lạ không thuộc về nàng mang tên thỏa mãn.

Rốt cuộc mình đang thỏa mãn điều gì? Chính bản thân Phượng Dạ Hi cũng không biết.

Nhìn dòng người bỏ chạy tán loạn ở phía dưới, rốt cuộc Phượng Dạ Hi cũng nhớ ra việc quan trọng nhất của mình, cũng là mục đích chính khi đến

https://thuviensach.vn

đây. Nàng quay sang nói với Lãnh Diệc Thần: "Nhi tử của ta, phải mau đi cứu Quân nhi về."

Thấy hắn gật đầu, cả hai toan cưỡi ngựa xuống dưới thì đột nhiên, từ trong bụi cây nhảy ra một tiểu cô nương, cũng khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Tiểu cô nương ấy mày ngọc miệng ngà, xinh đẹp non nớt tựa một tiên nữ lưu lạc trần gian. Đôi mắt to tròn đen láy, vô cùng có hồn, khiến người ta khi đã lạc vào thì không còn lối thoát. Da dẻ trắng noãn, trông thực mềm mại, như nhéo vào có thể chảy ra nước. Cả người toát ra khí chất của hoàng gia. Ngay cả cách ăn mặc cũng cho thấy tiểu cô nương này thuộc hạng giàu có. Nhưng một người như thế thì là gì ở chốn này?

"Tiểu cô nương, muội làm gì ở đây? Nơi này rất nguy hiểm, còn không mau trốn đi?" Phượng Dạ Hi cất lời.

Thế nhưng tiểu cô nương này không những không tránh đi, ngược lại còn ngoan cố chắn trước ngựa của hai người. Sắc mặt tái nhợt, trên mặt tràn đầy nước mắt, khiến gương mặt xinh đẹp nhem nhuốc cả ra. Người run lên bần bật, miệng nhỏ nhắn mở ra, thanh âm non nớt trong veo cất lên: "Ta tên Ngụy Vô Song!"

"Cái gì cơ?" Phượng Dạ Hi có chút không hiểu, nhưng mày kiếm của Lãnh Diệc Thần đã nhíu lại vô cùng chặt rồi.

"Ta là Cửu công chúa Ngụy quốc, Ngụy Vô Song." Tiểu cô nương dõng dạc nói, tuy ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, nhưng thái độ vẫn ngoan cường: "Xin các vị hãy bắt ta đi, tha cho phụ hoàng của ta và Ngụy quốc."

Một màn này được bạch y nhân đang ngồi thong dong trên cây quan sát tất cảo. Mày kiếm của y sau khi xem xong một hồi cũng nhíu lại, chặt như Lãnh Diệc Thần. Phong Hồn âm thầm siết chặt nắm đấm, Ngụy Vô Song này, không phải là một người xa lạ. Tiểu cô nương này y rất quen thuộc đã cảnh báo nàng phải tránh xa chiến sự khó lường, sao lại còn đi

https://thuviensach.vn

đâm đầu vào chỗ chết thế này chứ? Ngụy đế kia có gì tốt, lão ta chỉ lợi dụng nàng mà thôi. Vậy mà nàng ấy vẫn có thể nghĩ cho lão nhiều như vậy.

Đột nhiên không hiểu tại sao, lồng ngực Phong Hồn siết chặt lại, có một nỗi bực tức dâng lên từ tận đáy lòng. Vẫn tiếp tục ngồi trên cây quan sát hành động của đám người Lãnh Diệc Thần. Mà đặc biệt hơn, y vô cùng chăm chú nhìn Ngụy Vô Song, như thể chỉ muốn làm sao xách nàng về Tiêu Dao cung, nhốt ở trong đó không cho chạy loạn.

Đồng thời, ánh mắt y chăm chú nhìn sang Phượng Dạ Hi, mang theo vô vàn sự phức tạp. Mà nhiều hơn vẫn là tình cảm nồng nhiệt khó có thể che giấu.

Mà bên này, trái với sự lo lắng của Phượng Dạ Hi và tình trạng khá là vất vả của đoàn người. Phượng Đằng Quân nằm trên chăn êm nệm ấm, miệng nhồm nhoàm nhai cao lương mỹ vị đem từ Tiêu Dao cung đến, bên cạnh là Lôi hộ vệ đang nằm ngủ gà ngủ gật.

"Tiểu Bạch này, không biết phụ hoàng có đưa được mẫu hậu đến chưa nhỉ. Ta ngồi chờ ở đây cũng phát chán rồi, mấy món này ăn mãi cũng thấy lạc miệng. Xương muốn rục ra luôn ấy." Vừa xoa đầu Tiểu Bạch, miệng nhỏ vừa lầm bầm: "Hiệu suất làm việc của phụ hoàng kém quá!"

Tiểu Bạch há to miệng hổ, "ngao" lên một tiếng. Sau đó cũng rất vui vẻ mà ăn cao lương mỹ vị do Lôi họ vệ đem đến.

Mọi chuyện vốn rất thuận lợi theo kế hoạch đã bày ra sẵn, nhưng bất thình lình, một chuyện không may xảy ra. Cửa ngục bật mở, tiếng bước chân ngày càng đến gần, cuối cùng dừng lại trước cửa ngục của cậu.

Phượng Đằng Quân âm thầm cảm thấy không ổn, đầu nhỏ ngẩng lên liền thấy một thân ảnh già nua, râu ria đầy mặt, hốc mắt lõm xuống, trông xuống sắc vô cùng.

https://thuviensach.vn

"Ngụy đế?"

Thấy lão im lặng, Phượng Đằng Quân âm thầm xác định lời nói của mình là đúng. Chỉ có vì sao lão lại nhìn cậu với ánh mắt như vậy. Mơ mơ hồ hồ không có hồn, cứ như là bị ai hút mất hồn đi vậy.

Mà Lôi hộ vệ bên cạnh nghe thấy động tĩnh cũng tỉnh dậy, vừa thấy lão Ngụy đế, gã âm thầm kêu: "Không ổn!"

"Có chỗ nào không ổn?" Phượng Đằng Quân hỏi, chính cậu cũng cảm thấy lão Ngụy đế lần này rất lạ.

"Hai mắt vô hồn, hốc mắt lõm xuống, lưng còng, bước đi chậm chạp. Đây chính là tê hồn thuật của Phi Linh quốc. Bí thuật gia truyền của hoàng gia họ Phỉ. Là Phi Linh quốc nhúng tay vào việc này." Lôi nói.

Phượng Đằng Quân nheo mắt, chậm rãi hỏi: "Tê hồn thuật, đó là cái quái gì thế, hơn nữa tại sao ngươi lại biết rõ như vậy, còn chắc chắn chuyện này là do Phi Linh quốc gì đó gây nên?"

"Bởi ta từng đọc được một quyển sách ở trong phòng cung chủ, nêu rất rõ về Phi Linh quốc và những thứ liên quan đến đất nước này. Phi Linh quốc là một đất nước vô cùng thần bí, bọn họ nổi tiếng nhất về nghiên cứu và sử dụng các loại hồn thuật, ma thuật kì ảo. Chỉ có người hoàng gia họ Phỉ mới được truyền lại những thuật kì diệu này. Ở Phi Linh quốc, Thái tử Phỉ Ngạn là người được muôn dân xưng tụng là 'bậc thầy của ma hồn thuật'. Nhưng mười năm về trước, Phỉ Ngạn Thái tử bị trục xuất khỏi Phi Linh quốc, từ đó biệt tung biệt tích, cho nên việc này không thể là do y làm. Sau khi Phỉ Ngạn đi, Nhị hoàng tử Phỉ Luật lên năm quyền thay, nhưng Hoàng đế nước đó nhất quyết không chịu phong y lên làm Thái tử, vì vậy mà Phỉ Luật vô cùng căm hận, nghe bảo y cũng rất tinh thông về hồn thuật."

https://thuviensach.vn

Nghe Lôi hộ vệ nói như vậy, Phượng Đằng Quân lại càng thêm xác định được suy nghĩ của mình là đúng: "Nếu như ngươi nói thật thì chuyện này có thể do Phỉ Luật gây nên. Nhưng hoàng gia Phi Linh quốc sao chỉ có hai hoàng tử được? Lỡ đâu là do một hoàng tử khác gây nên thì sao?"

"Chuyện đó là không thể!" Lôi lắc đầu: "Bởi sau khi Thái tử Phỉ Ngạn rời đi thì Nhị Hoàng tử Phỉ Luật đã sai người giết hết tất cả các Hoàng tử khác của Phi Linh vương triều."

"Sao những chuyện này lại được ghi vào một quyển sách? Hơn nữa quyển sách đó còn nằm trong phòng của Hồn thúc thúc cơ chứ?"

"Chuyện này sao ta biết được? Chỉ là tình cờ thấy rồi chôm về đọc mà thôi."

Lôi hộ vệ vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng vỗ tay từ trong gốc tối truyền đến. Một thân ảnh toàn thân hắc y, mặt che khăn, hoàn toàn không nhận diện được. Chỉ thấy y dáng người cao ráo, tướng tá vóc người rất đẹp. Đặc biệt hơn cả là mái tóc đều đã hóa bạc, xõa dài phiêu tán trong không khí.

Y phát ra tiếng cười trầm thấp, hướng hai người bọn họ nói. Thanh âm nghe vô cùng hay.

"Ta là Phỉ Luật, Nhị Hoàng tử của Phi Linh quốc."

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tam Đại Giáo Chủ Giúp Sức

"Nhị Hoàng tử của Phi Linh quốc, Phỉ Luật?"

Phỉ Luật nhìn chằm chằm Lôi hộ vệ, đáp: "Chính là ta! Cũng khen cho ngươi biết khá nhiều chuyện về ta."

Lôi hừ lạnh: "Chẳng phải thiên hạ có lời đồn rằng Phỉ Luật Hoàng tử không bao giờ rời khỏi Phi Linh quốc nửa bước sao? Cũng hay, hôm nay may mắn được diện kiến mỹ mạo của cao nhân trong truyền thuyết, Lôi ta đây cũng mãn nguyện rồi. Nhưng mà..." Lôi nhếch môi, sắc mặt bỗng âm trầm hẳn đi, hoàn toàn mất đi cái vẻ cợt nhã hằng ngày: "Tại sao ngươi lại ở đây? Có âm mưu gì với Nam Nhạc quốc?"

"Những chuyện đó ngươi không cần biết." Y phát ra tiếng cười trầm thấp. Thật đáng tiếc cho gương mặt bị che khuất dưới lớp khăn đen, nếu lúc này y bỏ khăn ra thì đó chắc chắn sẽ là một gương mặt tuấn mỹ vô cùng. Y hướng hai người bọn họ, nói: "Chỉ cần biết ta đây hoàn toàn không có ý cản trở việc thống nhất Thiên Trường đại lục của Ngự Thiên Đế."

Phượng Đằng Quân nãy giờ im lặng ngồi nghe đoạn hội thoại của hai người này, biết cái tên toàn thân đen thui đứng trước mặt mình không hề dễ dàng đối phó. Đột nhiên, cậu cảm nhận được một ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, khiến toàn thân cậu nổi cả da gà: "Ngươi nhìn ta làm gì?"

"Không có gì nghiêm trọng lắm. Chỉ thấy người rất đáng yêu, tròn tròn trắng noãn giống một chú cún. Hơn nữa bộ dạng cũng thật soái, lớn lên

https://thuviensach.vn

chắc chắn sẽ trở thành một đại nam nhân mê hoặc chúng sinh. Làm ta muốn biến ngươi thành tử thi, sau đó triệu hồn ngươi nhập xác, để mặc ta sai khiến." Nói ra những lời như vậy mà sắc mặt y vẫn có thể từ tốn, không một gợn sóng nào.

Lôi vừa nghe vậy liền đi đến chắn ở phía trước Phượng Đằng Quân, bảo vệ cậu. Rồi lại nhìn sang lão già Ngụy đế, nói: "Ngươi dùng tê hồn thuật trên người lão ta đúng không?" Sở dĩ gã hỏi vậy là vì thấy Ngụy đế có điểm kì lạ. Lúc đầu nhìn sơ qua thì có giống tê hồn thuật thật. Nhưng dựa vào những gì gã đọc được trong quyển sách ghi chép ở phòng của cung chủ và những lời Minh hộ vệ từng nói thì... Ngụy đế đây không phải bị trúng tê hồn thuật. Mà là một thứ gì đó khác, năng lực cũng ghê gớm hơn.

Phượng Đằng Quân ở bên cạnh đột nhiên nổi da gà. Mặc dù cậu rất gan dạ, cũng mưu mô. Nhưng chung quy vẫn là một hài tử bốn tuổi, thấy Ngụy đế như một cái xác biết đi, trên người lão cũng tỏa ra mùi hôi thối. Hơn nữa cũng bị những lời của Phỉ Luật khủng bố. Không tránh khỏi có chút sợ hãi.

Phỉ Luật nhìn Lôi hộ vệ như gà mẹ bảo vệ con, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười: "Ngươi yên tâm, ta còn chưa ác đến mức động tới một hài tử. Huống hồ gì hài tử này còn là nhi tử bảo bối của Ngự Thiên Đế, ta dù có ăn gan hùm cũng chẳng dám động vào đâu." Y nói: "Hơn nữa đúng như ngươi nghĩ rồi. Ta không dùng tê hồn thuật với lão. Mà thứ ta dùng là... Cương thi tán đoạt hồn!"

Nhìn hai người bọn họ ngẩn ngơ, y giật mạnh một sợi dây xích. Lúc này Phượng Đằng Quân mới phát hiện ra, trên cổ Ngụy đế có một sợi xích, nối liền với tay của Phỉ Luật.

Tầm mắt cậu mờ dần di, chỉ nghe trước khi hôn mê, y nói nhẹ nhàng: "Đến lúc đoạt lại những thứ thuộc về ta rồi!"

https://thuviensach.vn

Phượng Đằng Quân ngã xuống, tia ý thức cuối cùng khiến cậu nhận ra được rằng... Ngay cả Lôi hộ vệ cũng bị y làm cho hôn mê. Nam nhân này tuyệt đối không thể động vào.

Phụ hoàng, mẫu hậu, Hồn thúc thúc. Ba người phải cẩn thận đó!

"Đệ nói cái gì? Người rời khỏi Phi Linh quốc là Phỉ Luật?" Long Kỳ Chu gần như là hét lên. Khiến cho muôn thú trong rừng bay tán loạn.

Lăng Dạ Tuân xoa xoa lỗ tai đau nhức, nhẹ giọng đáp lại Long Kỳ Chu: "Huynh nhỏ tiếng lại một chút, cẩn thận tai vách mạch rừng. Tin về người rời khỏi Phi Linh quốc đệ cũng vừa được Hỏa báo về, gã còn bảo là cẩn thận một chút, người của Phi Linh quốc rất khó đối phó. Vốn đệ chỉ tưởng là một tiểu nhân vật nào đó, ai ngờ người đến lại là Phỉ Luật cơ chứ." Những lời hắn nói hôm nay cũng đã bằng ba tháng cộng lại, Vốn dĩ Lăng Dạ Tuân là một người siêu lười, chỉ ở cạnh các huynh đệ của mình, hắn mới nói nhiều như vậy.

Lưu Thiên Thác nghe vậy nói: "E rằng lần này Phỉ Luật xuất hiện cũng là vì muốn truy tìm Phỉ Ngạn rồi."

"Chẳng phải nghe thiên hạ đồn rằng Thái tử Phỉ Ngạn đã mất tích rồi hơn mười năm rồi sao? Tại sao đến bây giờ Phỉ Luật mới đi tìm? Hơn nữa huynh đệ bọn họ như nước với lửa, năm đó Phỉ Ngạn đi chẳng phải vừa ý Phỉ Luật sao? Còn tìm y về làm gì?" Long Kỳ Chu hỏi.

Lăng Dạ Tuân nhún nhún vai: "Cái này đệ không biết? Hỏa nói chuyện về Nhị Hoàng tử Phỉ Luật quá ít. gã căn bản chẳng tìm được bao nhiêu thông tin cả."

"Điều đó không quan trọng!" Lưu Thiên Thác nói: "Quan trọng là bây giờ phải đến nơi thật nhanh để còn trợ giúp Đại ca. Bởi thiên hạ ca tụng Phỉ Ngạn Thái tử là Phỉ Ngạn Ma Nhân, nhưng so với Phỉ Ngạn thì đệ đệ Phỉ Luật tuy yếu hơn, nhưng lòng lang dạ sói, tính tình cổ quái. Ai biết y sẽ làm

https://thuviensach.vn

gì Đại ca đâu. Tuy Đại ca là Ngự Thiên Đế, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Bởi thuật đoạt hồn chiếm phách của Phỉ Luật một khi đã hạ thì chỉ có chính bản thân y và Phỉ Ngạn mới giải được."

Long Kỳ Chu và Lăng Dạ Tuân đều không hẹn cùng nhau gật đầu. Tốc độ di chuyển lại càng tăng nhanh hơn nữa.

Ba người họ vừa nghe tin tức về Phỉ Luật của Phi Linh quốc đang ở Nam Nhạc quốc liền tức tốc đi đến đó ngay. Bởi Phỉ Luật căn bản không hề đơn giản. Đại ca dù có lợi hại đến đâu thì một khi đã bị đoạt hồn phách cũng chẳng thể làm gì được.

Mà bên này, Phượng Dạ Hi cùng Lãnh Diệc Thần đang hoàn toàn rối trí với tiểu cô nương Ngụy Vô Song.

"Xin các người rộng lượng tha thứ cho phụ hoàng của ta." Ngụy Vô Song nước mắt rơi đầy mặt, quỳ xuống thảm thiết cầu xin Lãnh Diệc Thần: "Người là Ngự Thiên Đế đúng không? Phụ hoàng của ta chỉ là nhất thời phạm phải sai lầm thôi. Nếu không có phụ hoàng, mẫu hậu sẽ đau lòng mà chết. Ngụy quốc cũng sẽ hoàn toàn bị diệt vong. Xin người tha cho..."

"Nếu trẫm nói không?" Lãnh Diệc Thần nheo mắt nguy hiểm nhìn Ngụy Vô Song.

Như bị điện giật, toàn thân tiểu cô nương run lên bần bật, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, không còn một giọt máu: "Ta tình nguyện đổi tất cả những gì mình có!"

"Ngươi thì có cái gì?" Hắn cười mỉa mai: "Một vong quốc công chúa như ngươi thì có cái gì để trao đổi cơ chứ? Hơn nữa dù có Ngụy đế thì Ngụy quốc cũng không trụ được bao lâu đâu. Vì trẫm sẽ cùng nữ nhân mình yêu thống nhất thiên hạ ngay thôi."

https://thuviensach.vn

Thân mình Ngụy Vô Song so với Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần đang ngồi trên lưng ngựa kia thật nhỏ bé, lung lay trước gió như có thể ngã xuống bất kì lúc nào.

Phong Hồn ở trên cây thấy vậy, lòng xót xa vô cùng. Dù sao Ngụy Vô Song này đối với y cũng coi như có chút giao tình. Không thể để nàng chịu thiệt thòi như vậy. Đang lúc y muốn nhảy xuống đưa nàng đi thì một mùi hương xộc vào mũi. Mọi hành động đều dừng lại. Bởi mùi hương này khiến y nhớ đến vài chuyện không tốt lắm. Vẫn nên quan sát một chút thì hơn. Có Hi nhi, Lãnh Diệc Thần chắc chắn sẽ không tàn nhẫn đến mức giết Ngụy Vô Song trước mặt nàng đâu.

Dòng suy nghĩ của Phong Hồn vừa dứt, một thân ảnh màu đen từ từ di chuyển đến sau lưng Lãnh Diệc Thần, bước chân của y vô thanh vô thức, khiến Lãnh Diệc Thần nhất thời không nhận ra được. Thân ảnh hắc y kia dắt theo ba người nữa. Một tiểu tử bốn tuổi được y vác trên vai, một nam nhân dung mạo tuấn tú bị y để nằm dưới thân, hoàn toàn không động vào nhưng gã lại như có từ tính, bị hút đi theo y. Trên tay y có một sợi dây nối liền với một lão già, mà lão ta sắc mặt vô hồn, như là người đã chết.

Hắc y nhân mang theo nhiều người như vậy nhưng y vẫn di chuyển rất linh hoạt. Y đứng sau lưng Lãnh Diệc Thần tay giơ lên định bóp cổ hắn, lúc này hắn như có linh cảm, kiếm vung lên chém về phía sau mình. Kiếm chuẩn bị chạm vào một vật gì đó thì đột nhiên, tiếng cười trầm thấp vang lên.

Ba người Long Kỳ Chu, Lăng Dạ Tuân, Lưu Thiên Thác vừa đến nơi, thấy Phỉ Luật tiếp cận Lãnh Diệc Thần, hơn nữa hắn còn vung kiếm lên chuẩn bị chém y. Lăng Dạ Tuân thấy tình hình nguy cấp, liền xông lên đẩy Lãnh Diệc Thần sang một bên: "Đại ca cẩn thận, không được chém."

Nhờ Lăng Dạ Tuân mà Lãnh Diệc Thần tránh được một kiếp nạn. Thế nhưng xui xẻo thay, vì đẩy hắn ra xa mà Lăng Dạ Tuân rơi vào tầm ngắm

https://thuviensach.vn

của bàn tay nguy hiểm kia. Lúc Phỉ Luật sắp chạm vào người của hắn thì từ trên cây, thân ảnh bạch y khẽ khàng đáp xuống, cùng lúc lôi Lăng Dạ Tuân sang một bên.

Cả hai tránh được một kiếp nạn!

Lãnh Diệc Thần vô cùng ngạc nhiên nhìn tình cảnh trước mặt. Hắc y nhân kia biến mất vào trong bóng tối, cả ba người được y mang theo cũng mất tích. Sự việc càng trở nên rắc rối hơn.

"Chu, Tuân, Thác. Sao ba đệ lại ở đây?" Lãnh Diệc Thần hướng ba người họ hỏi.

Lăng Dạ Tuân là người vừa tránh được một kiếp nguy hiểm, vì vậy càng kích động hơn ai hết. Hắn chạy đến, ánh mắt mang vẻ nghiêm túc nhìn Lãnh Diệc Thần, nói: "Đại ca, huynh phải rời khỏi đây ngay!"

"Tại sao?"

"Bởi vì hắc y nhân lúc nãy chính là Phỉ Luật!" Lưu Thiên Thác mặt không chút biểu tình, chậm rãi nói.

Lời hắn vừa dứt, khắp nơi đều hít phải khí lạnh. Ai ai cũng biết rằng, họ Phỉ trên thế gian này rất hiếm, chỉ tồn tại ở Phi Linh quốc, một nơi thần bí chuyên nghiêng cứu về ma thuật. Sau khi Phỉ Ngạn Ma Nhân mất tích thì thiên hạ này chỉ còn mỗi Nhị Hoàng tử Phỉ Luật là thông thạo ma thuật. Mà y đã từng lập lời thề rằng sẽ không bao giờ rời khỏi hoàng cung Phi Linh quốc nửa bước. Trừ phi...

"Ta không quan tâm y là ai, tên gì, ở đâu!" Đang lúc mọi người trầm lặng thì thanh âm trong trẻo của Phượng Dạ Hi cất lên, vang vọng cả khu rừng: "Điều ta quan tâm là y đang bắt giữ nhi tử của ta."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy, sắc mặt xám ngoét: "Nàng nói thật chứ?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên rồi, sao ta có thể nói dối được khi chuyện đó có liên quan đến sự an nguy của nhi tử ta? Trên vai y vác Quân nhi, còn có Lôi hộ vệ của Tiêu Dao cung và Ngụy đế... hình như là bị y kéo đi?'

Nghe vậy, chúng tướng sĩ không khỏi có lời bàn tán. Về chuyện của Phỉ Luật và cả Tiêu Dao cung. Bọn họ đang thắc mắc tại sao Tiêu Dao cung lại tham dự vào chuyện này. Hơn nữa bọn họ cũng âm thầm xác định rằng, hài tử lúc nãy bị vác trên vai Phỉ Luật chính là tiểu Thái tử. Mà nữ nhân đứng cạnh Hoàng thượng lại gọi thẳng tên của tiểu Thái tử một cách tự nhiên như thế. Xem ra... ngôi vị Hoàng hậu cũng đã được chọn rồi. Lúc nãy bọn họ được tận mắt chứng kiến nữ nhân này cứu các binh sĩ một mạng, cũng đã âm thầm thừa nhận trong lòng. Nữ nhân khí phách hào kiệt, có thể sánh đôi cùng bệ hạ thống nhất thiên hạ, nàng là người phù hợp với ngôi vị Hoàng hậu hơn ai hết.

Một vị tướng bạo gan tiến lên, nói: "Thưa Hoàng thượng, lúc nãy chúng thần quả thực nhìn thấy tiểu Thái tử được y vác trên vai, còn có Ngụy đế. Nếu đã vậy thì chúng ta chỉ cần giết y đi, sau đó đoạt người là được."

"Đúng là gan lớn loạn ngôn mà. Ngươi tưởng Phỉ Luật là người đơn giản thế sao? Muốn giết là có thể giết y à?" Long Kỳ Chu khinh bỉ nói.

Câu nói này của hắn đã chọc giận vị tướng nọ, gã ta lập tức xù lông lên: "Ngươi là ai mà dám đứng ở đây ăn nói hàm hồ như vậy?"

Chúng tướng âm thầm đổ mồ hôi thay cho vị tướng xấu số kia.

"Ta ư?" Long Kỳ Chu chỉ vào người mình, cười: "Thật ra ta chỉ làm một chức quan nhỏ ở Viên Niên quốc thuộc Hạ Minh đại lục mà thôi."

"Ngươi làm chức gì?"

https://thuviensach.vn

Long Kỳ Chu sờ sờ cằm, chẳng hiểu sao vào giây phút này hắn lại rất thích đùa giỡn bọn người ngu ngốc này: "Nếu nói ta làm Hoàng đế thì có tính là chức quan nhỏ không?"

Chúng tướng rớt cằm!

Lãnh Diệc Thần thấy vậy ho khụ một cái, cũng không để ý đến Long Kỳ Chu nữa, quay sang nhìn Lăng Dạ Tuân, người hiểu rõ sự tình nhất, hỏi: "Đệ có biết tại sao Phỉ Luật lại tái xuất giang hồ không?"

Lăng Dạ Tuân trầm ngâm, một lúc sau mới nói: "Cái này thì đệ cũng không chắc, nhưng có lẽ lần này Phỉ Luật xuất hiện là vì Phỉ Ngạn."

Nghe thấy cái tên Phỉ Ngạn này, cả người Phong Hồn run lên một chút. Y quan sát xung quanh, cảm nhận mùi hương kia trong không khí ngày càng dày đặc cùng nồng mùi hơn. Bảo vệ cho Ngụy Vô Song đã sớm ngất xỉu vì sợ hãi ở sau lưng mình. Y nhận ra có thứ gì đó vẫn luôn di chuyển xung quanh, khí tức của nó vô cùng nguy hiểm. Y hét lên: "Tất cả cẩn thận, Phỉ Luật đang đến!"

Y vừa dứt lời, bóng đen kia như một mũi tên từ trên cao lao xuống. Phỉ Luật vẫn mang theo ba người kia. Bàn tay thò ra ngoài, trắng nhợt nhạt đến khiến người ta kinh sợ. Y như muốn chạm vào Lãnh Diệc Thần bằng mọi giá.

Hắn nhanh chóng tránh sang một bên, Lãnh Diệc Thần giao Phượng Dạ Hi cho ba người đệ của mình, rút kiếm ra chuẩn bị giao chiến với y. Lưu Thiên Thác cùng Long Kỳ Chu đang muốn xông lên thì bị Lãnh Diệc Thần cản lại: "Các đệ đưa nàng cùng những người vô tội đi cho ta. Đây là ta van xin các đệ!" Dứt lời, y liền xông lên.

"Mau giao Phỉ Ngạn ra đây, ta biết y đang ở Nam Nhạc quốc này. Ngươi là Ngự Thiên Đế, Hoàng đế trị vị Nam Nhạc quốc này, ngươi giấu y đi đâu rồi?" Phỉ Luật càng nói càng điên cuồng. Y chỉ muốn chạm tay vào

https://thuviensach.vn

người Lãnh Diệc Thần, hoàn toàn không tấn công hắn. Chính điểm này cũng khiến Lãnh Diệc Thần để ý, vừa đánh, hắn vừa cật lực tránh bàn tay ma quái kia.

"Ta không biết Phỉ Ngạn, cũng chẳng biết y ở đâu. Ngươi tìm lầm người rồi!" Lãnh Diệc Thần đáp.

"Nói láo, nếu đã vậy thì đừng trách sao ta độc ác." Miệng y khẽ niệm một câu chú, Lãnh diệc Thần chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, động tác vô thức chậm lại, thân mình nhích lại gần bàn tay của Phỉ Luật.

Phong Hồn thấy tình cảnh không ổn, miệng khẽ niệm ra một câu chú khác, hướng hai người đang đánh nhau kia chưởng đến.

Phỉ Luật vốn tưởng mưu đồ của mình sắp thành công, chỉ cần y chạm tay vào người hắn thì linh hồn hắn sẽ bị y bắt mất. Nhưng bất thình lình lại bị người phá, mà cái chiêu thức này y rất quen thuộc.

Phong Hồn tiến đến, vốn định niệm chú kéo lại phần hồn bị hút hơn phân nửa của Lãnh Diệc Thần, lại vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra hắn hoàn toàn bình thường, đang nhìn y và Phỉ Luật với ánh mắt đăm chiêu.

Cả một mảnh đất rộng chỉ còn lại ba người bọn họ, cùng với Ngụy Vô Song đang ngất xỉu.

"Ngươi để bọn họ ở đâu rồi?" Phong Hồn quay sang hỏi Phỉ Luật: "Ở chỗ Hi nhi?"

Phỉ Luật cười ha hả, không đáp lời Phong Hồn. Khiến y càng tin chắc vào phán đoán của mình, chân mày nhíu chặt, y nói với Lãnh Diệc Thần: "Hi nhi đang gặp nguy hiểm, ngươi mau đi..." Nhưng khi y quay lại thì đã chẳng thấy bóng dáng của Lãnh Diệc Thần đâu. Xem ra vừa nghe thấy hung tin, hắn ta đã tức tốc chạy đến chỗ nàng rồi. Đúng là si tình, về điểm này thì y không bằng hắn.

https://thuviensach.vn

"Hoàng huynh!" Thanh âm nguy hiểm của Phỉ Luật vang lên, hả hê nhìn Phong Hồn đang nhíu chặt chân mày: "Mười năm rồi, ngươi trốn cũng kĩ nhỉ? Để ta xem, Tiêu Dao cung chủ à, Phong Hồn sao? Chỉ bởi vì che giấu thân phận mà ngươi lại cả gan làm đến mức này." Phỉ Luật tà mị ghé miệng sát tai Phong Hồn, thanh âm rất nhỏ, chỉ đủ để hai người bọn họ nghe: "Ngươi quên bản thân mình là ai rồi sao? Thế thì để ta nhắc cho nhớ nhé. Ngươi là Phỉ Ngạn, Thái tử đương triều của Phi Linh quốc, kẻ thừa kế sức mạnh ma thuật cổ xưa của Phỉ tộc, được chúng sinh ca tụng là Phỉ Ngạn Ma Nhân. Thế mà ngay đến cả gia quy ngươi cũng chẳng nhớ, lại trốn đi mười năm, còn dám học võ thuật? Ngươi quên đó là điều cấm rồi sao?"

Phong Hồn nghe vậy nhíu mày, đẩy Phỉ Luật ra: "Ta không phải Phỉ Ngạn, ta là Phong Hồn, bằng hữu thân nhất của y. Còn về phần Phỉ Ngạn, y đã... chết rồi!" Phong Hồn lấy trong vạt áo ra một bức thư: "Đây là bức thư duy nhất y để lại. Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi đến mộ của Phỉ Ngạn." Dứt lời, Phong Hồn cũng không quan tâm sắc mặt Phỉ Luật tệ đến mức nào, y tiến đến gần Ngụy Vô Song, bế nàng lên. Đi thẳng về phía Đông.

Trời đất rộng bao la, chuyện đã qua lâu như vậy nhưng vẫn bị đào xới lên. Thật tội cho Phỉ Ngạn, đã mất mười năm rồi nhưng cũng chẳng được yên nghỉ.

Phải, Phong Hồn y là bằng hữu tốt của Phỉ Ngạn.

Phỉ Ngạn đã chết rồi, y chết rồi!

Y vốn nên chết đi, chứ không phải sống để bị dằn vặt bởi quá khứ đau thương.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Vì Máu Gặp Nguy Hiểm

Căn cứ Ngụy quốc cháy rụi, bọn họ không thể đi lại gần đó, nếu không chắn chắn sẽ bị ngạt bởi khói đen dày đặc che kín bầu trời. Theo lệnh của Đại ca, ba người Long Kỳ Chu, Lăng Dạ Tuân và Lưu Thiên Thác phải dẫn mọi người đi xa khỏi nơi này, càng xa càng tốt. Càng phải bảo vệ thật tốt cho Phượng Dạ Hi. Chính vì vậy cho nên bọn họ liền chạy lên một ngọn đồi cách đó khá xa. Những binh tướng sau khi xác định mình đã đến nơi an toàn, hít sâu một hơi liền đồng thời ngã ngồi trên mặt đất.

"Tuy đã chạy xa như vậy rồi nhưng chưa chắc đã an toàn, các ngươi nghỉ một chút rồi chuẩn bị chạy tiếp." Long Kỳ Chu dõng dạc nói. Mặc dù chính hắn cũng rất mệt nhưng qua chuyện vừa rồi, hắn vẫn cảm nhận được nguy hiểm còn rình rập quanh đây, nếu để Phỉ Luật hay những thứ do y tạo nên tìm đến thì quả thật chỉ có đường chết.

Lăng Dạ Tuân nghe Nhị ca của mình nói vậy cũng đồng tình gật đầu. Bởi chính bản thân Lăng Dạ Tuân hắn cũng hiểu rất khá rõ về Phỉ Luật. Y là một bậc thầy chuyên về ma thuật, nếu nói trên đời này ai có thể trị được Phỉ Luật thì cũng chỉ có Phỉ Ngạn mà thôi. Nhưng Phỉ Ngạn Ma Nhân đã tuyệt tung tuyệt tích trên giang hồ mười năm, có nhiều người nói y đã chết rồi. Vì vậy nên Phỉ Luật mới trở thành bậc thầy của ma thuật. Cả hai huynh đệ họ Phỉ kia đều có một khả năng rất đặc biệt ở đôi bàn tay của họ. Một khi chạm tay vào ai đó thì hồn của người bị chạm sẽ lập tức rời khỏi cơ thể. Ghê gớm hơn nữa, nếu ai ngoan cố dám chống đối hoặc muốn chém đứt tay của huynh đệ họ Phỉ thì linh hồn của kẻ đó sẽ bị nguyền rủa, có nguy cơ khi

https://thuviensach.vn

chết đi sẽ bị quỷ sai tìm kiếm mà rỉa từng mảnh hồn phách, cho đến khi không còn lại gì. Để tránh phiền toái không đáng có, huynh đệ Phỉ gia kia luôn mang bao tay bên mình. Khi bọn họ muốn hại ai, chỉ cần chạm tay vào người đó, sau đó rút đi linh hồn của họ, nếu Phỉ Ngạn và Phỉ Luật bị tấn công thì cũng chỉ bị tổn thất nhẹ, người tấn công hai huynh đệ kia sẽ bị ăn sạch hồn phách. Đó chính là lý do mà lúc nãy khi Lãnh Diệc thần định chém tay Phỉ Luật, Lăng Dạ Tuân đã tiến lên ngăn lại.

Nói chung, Phỉ gia và Phi Linh quốc luôn tồn tại những điều kì bí, nhưng cũng chẳng lấy làm tốt đẹp gì. Tốt nhất là nên tránh xa bọn họ.

Đột nhiên lúc này, Phượng Dạ Hi đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó chạy nhanh lại đến gần một cái cây: "Quân nhi, Quân nhi, Lôi. Hai người mau tỉnh lại đi."

Sự kích động của nàng chính thức lôi kéo được sự chú ý của tất cả mọi người. Long Kỳ Chu vội chạy vụt lại. Thấy Phượng Đằng Quân cùng Lôi hộ vệ đang nằm trên cây, như đang bất tỉnh nhưng cũng không phải. Bọn họ bất động, hai mắt ngược lại mở to, vô hồn.

Lăng Dạ Tuân cùng Lưu Thiên Thác cũng nhanh chóng chạy đến nơi. Thấy tình cảnh không ổn, Lăng Dạ Tuân phi người lên, đưa cả hai an toàn xuống đất. Tiếp đó, hắn yên lặng quan sát tình trạng của cả hai, đôi mày kiếm bỗng nhíu lại thật chặt, quay sang nói với Phượng Dạ Hi, Long Kỳ Chu và Lưu Thiên Thác: "Nguy, là thi độc."

"Thi độc? Thi độc là cái gì?" Nàng buông bàn tay đang bắt mạch cho Phượng Đằng Quân ra, thanh âm có chút nghẹn ngào hỏi.

Lưu Thiên Thác: "Là độc do khi chém giết cương thi thấm vào người. Khiến người bị trúng phải có cảm giác mơ mơ hồ hồ, lạc vào mộng cảnh."

"Vậy có giải được không?" Phượng Dạ Hi hỏi, sắc mặt cũng dần bình tĩnh lại, vì nàng biết bây giờ có hoảng loạn cũng chẳng làm nên trò trống gì

https://thuviensach.vn

cả.

Lăng Dạ Tuân: "Đại tẩu yên tâm, tụi đệ đã nghiên cứu rất kĩ về Phi Linh quốc nên đối với thi độc này cũng không xa lạ gì. Trúng nhiều thì chết, nhưng trường hợp của Quân nhi và tên Lôi hộ vệ của Tiêu Dao cung này không đáng kể. Chỉ là một ít thi độc thấm vào mà thôi. Qua vài canh giờ nữa tự khắc sẽ khỏi."

Phượng Dạ Hi gật đầu, hỏi ba người bọn họ: "Các đệ dường như biết rất nhiều nhỉ?"

"Đương nhiên rồi, lúc trước Đại ca cùng tụi đệ đã nhận ra một điều, có võ công cái thế chưa chắc đã trở nên mạnh nhất. Đặc biệt là từ khi biết đến sự tồn tại của Phi Linh quốc và Phỉ gia, Đại ca và chúng đệ đã cố gắng tìm hiểu về những thứ kì bí này. Còn biết được một chuyện rằng, nếu không phải người Phỉ gia thì không thể luyện được ma thuật. Ngược lại, người Phỉ gia cũng không học được võ công, nếu không bọn họ sẽ tẩu hỏa nhập ma mà chết." Long Kỳ Chu tự hào khoe ra những kiến thức hiểu biết của mình.

Đúng lúc này, dường như Phượng Dạ Hi nhận ra được một điểm kì lạ: "Nhưng mà ta thấy kì lắm, rốt cuộc thì thi độc ở đâu ra? Tuy biết là từ trên người của cương thi, nhưng rốt cuộc bọn cương thi đó ở đâu? Theo quan sát của ta thì lúc nãy, bên cạnh Phỉ Luật không hề tồn tại bất kì con cương thi nào."

Nghe vậy. sắc mặt ba người bọn họ tái lại. Mà binh sĩ bên kia cũng hoảng loạn vô cùng, bọn họ bất giác lạnh người khi nghe nhắc đến cương thi.

Một cơn gió thổi qua, trong không khí truyền đến mùi hương đặc trưng của người chết, hôi thối! Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, cầm chặt vũ khí trên tay.

https://thuviensach.vn

"Nguy to rồi!" Long Kỳ Chu hét lên một tiếng, rút bảo kiếm trong vỏ ra, nói với Lăng Dạ Tuân và Lưu Thiên Thác: "Các đệ bảo vệ Đại tẩu và Quân nhi." Dứt lời, hắn như một cơn gió lao đến nơi có động tĩnh lớn nhất. Mặt đất chỗ đó dần dần nứt ra, một bàn tay trắng bệch thò lên, bám lấy mặt đất, từ từ chui ra khỏi đó.

Một tiếng rít dài vang lên, khiến vạn vật kinh động. Binh sĩ nhìn thấy cương thi thì sợ đến mất tá hỏa cả lên, từ từ lui lại đứng cùng nhau thành một vòng tròn lớn. Bao bọc năm người Lăng Dạ Tuân, Lưu Thiên Thác, Phượng Dạ Hi, Phượng Đằng Quân và Lôi.

Lăng Dạ Tuân và Lưu Thiên Thác đứng chắn trước mặt mẫu tử Phượng Dạ Hi, tay cầm kiếm, như chỉ cần cương thi vừa đến nơi là sẽ giao chiến với nó.

Con cương thi này khác hoàn toàn với những gì trong sách miêu tả. Da tuy trắng nhợt thật, hai mắt trợn tròn như muốn lòi ra, nhưng nó không nhảy cà tưng như những con khác mà nàng đã được nghe người đời truyền miệng. Cử động không những không chậm chạm mà còn rất nhanh nhẹn, cứ như nó có tính người vậy. Hoặc là...có kẻ ở phía sau giật dây điều khiển nó.

Sau khi nhìn kĩ dung mạo của con cương thi này, chúng tướng sĩ đều hít phải khí lạnh. Ngay cả Lan tướng quân cũng tỏ vẻ sợ hãi, đâu còn sức mà phách lối nữa.

"Ngụy đế, là Ngụy đế!"

"Sao lão ta lại biến thành cương thi rồi?"

"Ngụy đế chết rồi, vậy thiên hạ này chắc chắn là của Ngự Thiên Đế rồi."

https://thuviensach.vn

"Nguy to, Ngụy đế biến thành cương thi, không biết đau đớn, dù có chém giết như thế nào thì lão vẫn không chết được nữa."

Lời của binh sĩ kia vừa dứt, tất cả đều cảm thấy bi ai cho số mệnh của mình. Mặc dù Ngụy đế chỉ có một, trong khi bọn họ lại có hơn ngàn người, nhưng thứ do Phỉ Luật tạo nên thì ai biết được cơ chứ. Mạnh đến thế nào, diệt như thế nào điểm yếu ở đâu, cũng chỉ có người tạo nên nó biết thôi.

"Nó đến đó, cảnh giác vào. Bây giờ không phải lúc bàn luận."

Long Kỳ Chu vừa dứt lời, Ngụy đế như cơn gió lao đến, xé tan vòng vây của chúng binh sĩ. Nó đi lướt qua Long Kỳ Chu, vì hắn vốn không phải mục tiêu của lão.

Trong miệng Ngụy đế luôn lầm bầm gì đó mà chỉ có thính lực tốt cộng với đứng gần nó mới nghe được. Chất giọng khàn khàn yếu ớt, như đã ba bốn chục năm rồi chưa được nói chuyện.

"Máu, máu Phượng Hoàng. Đem về, phải đem về cho chủ nhân. Máu... sự sống..."

Long Kỳ Chu thầm nhủ: " Máu Phượng Hoàng? Đây lại là thứ quỷ quái gì nữa vậy. Phượng Hoàng... chẳng phải chỉ có trong truyền thuyết thôi sao?"

Tiếng la hét cứ không ngừng vang lên. Từng tốp từng tốp người cứ như vậy bị Ngụy đế cắn xé mà chết, một số do cả gan chém vào lão, bị thi độc bám vào người, số lượng quá nhiều nên chết. Cứ như vậy, rất nhanh lão Ngụy đế không biết mệt mỏi và đau đớn này sẽ tiến đến gần nhóm năm người ở phía trong. Lăng Dạ Tuân và Lưu Thiên Thác thì còn có thể đối phó được. Nhưng Phượng Dạ Hi không có võ công và Phượng Đằng Quân, Lôi hộ vệ đang bị ngất thì quả là một vấn đề nan giải.

https://thuviensach.vn

Vì bảo vệ nàng mà không ít người hi sinh, Phượng Dạ Hi thật hận bản thân vô dụng.

Như cảm nhận được mùi máu ngày càng gần, Ngụy đế kích động hẳn lên, hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng. Không biết lấy mạnh ở đâu ra, lão một hơi quật ngã hết mấy mươi mạng, thấy được thân ảnh của nàng sau lớp người, lão phát ra tiếng rít dài vang vọng. Mùi hôi thối tỏa ra khắp nơi.

"Máu... Phượng... Hoàng..."

Thấy vòng người vẫn còn rất dày đặc, Ngụy đế mất hết kiên nhẫn, rít lên một tràn dài, sau đó chui tọt xuống mặt đất. Tiến thẳng đến nơi có mùi máu kích thích lão.

Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy mặt đất run lên, sự di chuyển dưới chân đang ngày càng đến gần chỗ nàng. Như có thứ gì kích động, mặt đất vốn chỉ run chuyển bỗng nhiên lại nức toát ra. Một cánh tay trắng bệch thò lên, nắm lấy cổ chân nàng.

Ngụy đế khàn giọng: "Máu... Phượng... Hoàng... Tìm thấy... rồi!" Dứt lời, lão nắm cổ chân nàng kéo xuống đất. Phượng Dạ Hi vùng vẫy, giẫm mạnh lên bàn tay đang nắm lấy cổ chân mình kia. Nhưng lực kéo quá mạnh, hơn nữa cương thi không biết đau, thế cho nên nàng không tài nào rút chân ra được.

Tình huống xảy ra quá nhanh, huynh đệ Long Kỳ Chu căn bản không kịp phản ứng. Đến lúc bọn họ đến kịp thì Ngụy đế đã nắm kéo được một bàn chân của nàng xuống đất.

Đúng lúc này, một cơn gió thổi đến, mang theo nam nhân kiêu ngạo kia. Thấy nữ nhân mình thương gặp nguy hiểm, Lãnh Diệc Thần vội vàng lao ngay đến. Không thể trực tiếp chém vào cương thi, bởi nàng đang ở rất gần nó, manh động sẽ chỉ làm hỏng chuyện. Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại, kéo nàng ra khỏi mặt đất. Tức thì, bàn tay cương thi kia cũng trồi lên. Lưu

https://thuviensach.vn

Thiên thác nắm bắt cơ hội đó, đá thật mạnh vào tay của Ngụy đế, tuy không đủ làm đau lão, nhưng cũng khiến bàn tay dịch sang một bên. Lãnh Diệc Thần thành công giải cứu Phượng Dạ Hi. Dùng khinh công ẫm nàng bay lên cây.

"Hi nhi, nàng không sao chứ?"

Phượng Dạ Hi lắc đầu, vỗ vai hắn xem như trấn an sự lo lắng: "Ta không sao!" Nàng thở dài: "Nhưng là rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Quân nhi cùng Lôi hôn mê bất tỉnh. Còn có Ngụy đế đang yên đang lành sao lại trở thành cương thi ghê gớm thế kia? Giết ngươi không gớm tay."

Lãnh Diệc Thần chậm rãi nói: "Là Phỉ Luật, y muốn tìm Phỉ Ngạn nên mới xuất hiện trên giang hồ. Nhưng ta cũng khg hiểu vì sao y lại sai khiến lão tấn công nàng?"

"Lúc nãy ta có nghe lão nói rằng muốn máu Phượng Hoàng gì đó!"

"Máu Phượng Hoàng? Chẳng phải Phượng Hoàng chỉ có trong truyền thuyết thôi sao? Hơn nữa muốn máu Phượng Hoàng sao lại đi tấn công nàng? Trừ phi..."

"Trong người ta có máu Phượng Hoàng đang chảy."

Lời của nàng vừa dứt, cả hai liền nhận ra một điều. Sắc mặt trong phút chốc tái nhợt: "Nguy to, Quân nhi không xong rồi!"

Câu nói vừa dứt, đã nghe thấy tiếng ba huynh đệ Long Kỳ Chu truy hô cái gì đó ở dưới mặt đất. Là Ngụy đế. Lão ta vốn định bắt nàng về giao cho chủ nhân, nhưng máu Phượng Hoàng chính gốc thật khó lấy, vì vậy lão liền chuyển mục tiêu sang dòng máu Phượng Hoàng khác, tuy bị pha lẫn máu của loài người, nhưng không sao.

https://thuviensach.vn

Mà mục tiêu mới của lão, vừa vặn chính là Phượng Đẳng Quân đang hôn mê.

"Chu, Tuân, Thác. Bảo vệ Quân nhi, lão ta muốn bắt nó." Nói xong, hắn để Phượng Dạ Hi ở trên cây, một mình nhảy xuống đất, trước khi đi còn nói với nàng: "Hi nhi, nàng ngồi yên ở đây, tuyệt đối không được nhảy xuống. Mục tiêu chính của lão là nàng. Có bọn ta đối phó, lão sẽ không tiếp cận nàng được."

"Nhưng ta muốn bảo vệ nhi tử của mình!" Phượng Dạ Hi cố gắng chống đối. Liều mạng nhảy từ trên cây xuống đất, nhưng lại bị Lãnh Diệc Thần một đường chặn lại.

"Nàng ở yên đây, hài tử ta sẽ bảo vệ. Hãy cho ta được một lần bảo vệ con. Năm năm nay nàng cực khổ rồi, bây giờ đến ta."

Lời vừa dứt, chỉ thấy hắn nhanh chóng hòa nhập cùng với bọn Long Kỳ Chu. Truy đuổi Ngụy đế, đồng thời không để cho lão hãm hại Phượng Đẳng Quân. Lăng Dạ Tuân phụ trách đưa cậu đến một nơi an toàn.

Nhìn cảnh này, Phượng Dạ Hi bỗng cảm thấy lòng bồi hồi khó tả!

Cuối cùng thì, nàng cũng đã tìm thấy gia đình của mình rồi chăng?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Nhớ Lại

Tình hình bây giờ đang rất căn thẳng, Lãnh Diệc Thần cùng ba nghĩa đệ của mình vây bắt Ngụy đế. Nhưng khổ nổi, kẻ trên bờ người dưới đất, khó có thể nào bắt được trong khi lão ta cứ thích chơi cái trò độn thổ này. Chỉ có một điểm yếu là nơi nào có lão thì mặt đất sẽ gồ lên một chút, tuy nhiên tốc độ di chuyển của lão cũng vô cùng nhanh, người người vây đánh, đâm kiếm xuống nơi đất gồ nhưng vẫn không thể trúng lão được.

Đó là đối với binh lính bình thường. Còn bốn người Lãnh Diệc Thần thì cũng đâm trúng lão được hơn mười lần, nhưng thân thể người chết, cũng đã hóa thành cương thi thì lấy đâu ra đau đớn nữa. Vì vậy mặc dù bị đâm trúng nhưng lão vẫn cứ điềm nhiên như không. Tiếp tục đi tìm mùi của máu Phượng Hoàng.

Lường trước được chuyện lão không tấn công được Phượng Dạ Hi thì sẽ quay sang công kích Phượng Đằng Quân. Lãnh Diệc Thần sớm cho người đưa cậu lên chỗ nàng, để hai mẫu tử họ được ở chung. Đồng thời chính mình ở dưới này lại đánh lạc hướng, không cho lão đến được chỗ hai mẫu tử nàng.

Lãnh Diệc Thần sau một hồi vây đánh, thấy mọi chuyện dần trở nên khó khăn, quân ta sức cùng lực kiệt, trong khi địch thì chỉ có một nhưng vẫn còn sung sức. Hắn gọi ba người Long Kỳ Chu, Lăng Dạ Tuân và Lưu Thiên Thác lại, cùng bàn kế hoạch.

Kế hoạch mang tên: "Hỏa tán."

https://thuviensach.vn

Vì sao hắn lại đưa ra kế hoạch này, lý do rất đơn giản. Bởi Ngụy đế là người chết, tuy đã hóa cương thi có sức mạnh cùng uy lực cường hãn, nhưng chung quy lão vẫn chỉ là một khối tử thi biết đi mà thôi. Chỉ cần dùng lửa đốt, chắc chắn sẽ cháy thành tro.

Nhưng vấn đề ở đây là làm cách nào mới có thể dụ lão lên mặt đất được. Nếu cứ ở dưới lòng đất thì cho dù hắn có đốt cả vùng rộng lớn này cũng không làm gì lão được, hơn nữa còn hại đến người vô tội, không bảo đảm được an toàn cho tất cả mọi người. Mà những chuyện không chắc chắn thì hắn sẽ không bao giờ làm.

Cho nên mặc dù biết là sẽ không có hiệu quả nhưng hắn vẫn cứ thử, đâm đâm chém chém để dụ lão lên. Nhưng là thất bại rồi! Cương thi do Phỉ Luật tạo nên quả nhiên đáng gờm, thông minh lanh lợi hơn hắn những con cương thi trong sách vở miêu tả.

Chỉ còn một cách để tiêu diệt triệt để con hung thi này. Cách đó nhanh hơn và cũng không mất quá nhiều sức lực như bây giờ. Nhưng là... Cách này cần mồi nhử. Mà Lãnh Diệc Thần thì lại không muốn để nàng gặp nguy hiểm.

Dường như tâm ý tương thông, Phượng Dạ Hi nhìn hắn một cái, Lãnh Diệc Thần cũng đang nhìn nàng, hai đôi mắt chạm nhau, nàng đang định nhảy xuống để nói cho rõ kế hoạch của mình thì đã thấy hắn hoảng hốt, ra hiệu cho nàng ở yên trên đó. Sau đó, Lãnh Diệc Thần điểm mũi chân, nhảy lên cây ngồi cạnh nàng.

Phượng Dạ Hi thấy vậy thở dài, nói: "Ngươi không cần phải làm nhiều chuyện cực khổ như vậy. Ta biết thật ra còn có kế khiến chuyện này kết thúc nhanh hơn nhiều. Hơn nữa ta nghĩ chắc chắn ngươi cũng biết kế đó."

Lãnh Diệc Thần lặng thinh không nói.

https://thuviensach.vn

"Ta biết ngươi lo lắng cho ta, nhưng cũng đừng vì ta mà lỡ chuyện đại sự. Các ngươi hơn một ngàn người bị vướn vào cảnh này cũng là do ta. Hơn nữa cương thi không biết đau không chảy máu, dù có cực lực tấn công cho đến mức nào thì cũng là phe ta bị hại mà thôi." Phượng Dạ Hi nhìn hắn, ánh mắt sâu thẳm: "Dùng ta làm mồi nhử, chuyện này kết thúc nhanh chóng. Ta và ngươi cùng nhau thống nhất thiên hạ!"

Đáy mắt Lãnh Diệc Thần có chút dao động, nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng sẽ gặp nguy hiểm thì hắn dứt khoác lắc đầu: "Không được!"

Nàng nhíu mày, chỉ tay xuống phía dưới, mọi người đang vất vả truy bắt cương thi, mạnh miệng nói: "Ngươi đừng trẻ con như thế, ta cũng không phải hạng vô dụng gì, đâu đến mức có thể để con cương thi đó muốn bắt thì bắt được. Nhưng ngược lại, ngươi nhìn bọn họ ở bên dưới kìa, vì ta mà chịu biết bao khổ cực, bây giờ lại vì ngươi lưỡng lự mà còn cực khổ hơn nữa. Cương thi sợ lửa, hơn nữa lúc nãy các ngươi thảo luận ta đều đã nghe hết cả rồi. Cứ như vậy mà làm, phóng lửa giết chết Ngụy đế. Còn có, dùng ta làm mồi nhử sẽ nhanh hơn." Dứt lời, nàng cả giận đứng lên, toan nhảy xuống phía dưới. Nhưng bàn tay rất nhanh đã bị bàn tay to lớn khác nắm lấy.

Thanh âm trầm trầm mang theo chút khó đoán vang lên, Lãnh Diệc Thần hỏi: "Vì sao?"

Ý hắn hỏi vì sao cứ ngoan cố như vậy, mọi chuyện hắn đều có thể giải quyết được, nàng cứ ngồi yên ở đây chẳng phải là được sao? Vì cái gì phải liều mạng mình như thế?

Những hàm ý này, Phượng Dạ Hi đều hiểu hết, nàng mỉm cười, đáp: "Vì người, vì Quân nhi, vì mọi người, ta không muốn bất kì ai gặp nguy hiểm vì ta. Hơn nữa..." Phượng Dạ Hi cụp mắt xuống, thanh âm giảm xuống một chút: "Ta có cảm giác trước đây mình không nhát như vậy, cũng

https://thuviensach.vn

chẳng vô dụng. Thứ cảm giác đó cứ thôi thúc ta không ngừng. Ta muốn chiến đấu! Cũng là thử xem, liệu có tìm lại được kí ức trước đây không."

Lãnh Diệc Thần nghe cắn răng, biết rằng một khi nàng đã quyết rồi thì sẽ không bao giờ đổi ý. Hắn âm thầm đưa quyết định, nói: "Được, nhưng phải cẩn thận. Hãy nhớ rằng ta luôn ở đằng sau để yểm trợ cho nàng." Vừa nói, hắn vừa xoa đầu Phượng Đằng Quân, đồng thời nghĩ xem nên đem cậu đến đâu là an toàn.

"Cảm tạ!" Dứt lời, nàng liền nhảy xuống phía dưới, nói với bọn Long Kỳ Chu: "Dùng ta làm mồi nhử."

Ba người bọn họ nhìn nhau một cái, sau đó lại nhìn sang Lãnh Diệc Thần. Thấy hắn gật đầu, bọn họ cũng đã hiểu.

Lưu Thiên Thác tiến đến, nói: "Đại tẩu, mạo phạm rồi!" Hắn nói vào tai nàng toàn bộ kế hoạch, Phượng Dạ Hi gật đầu: "Ta biết rồi, không cần e ngại ta. Bắt đầu đi!"

Ba người bọn họ chỉ huy binh đoàn của Ngự Thiên Đế tránh xa chỗ này ra. Cột lên tay Phượng Dạ Hi một sợi dây mềm nhưng chắc chắn. Sau khi dàn xếp xong xuôi, bọn họ cũng nhảy tót lên cây, chỉ để lại dưới mặt đất một mình Phượng Dạ Hi.

Đúng lúc này, dưới chân rung động kịch liệt, thứ dưới mặt đất kia đang di chuyển với tốc độ thật nhanh đến chỗ nàng. Chân bỗng cảm thấy nằng nặng, mùi hôi thối xộc vào mũi. Ngụy đế thò tay lên nắm lấy bàn chân trắng mịn của nàng, một lòng kéo xuống đất.

Ngay lúc này, nàng hướng bọn họ giật dây một cái, Lưu Thiên Thác cùng Long Kỳ Chu dùng sức kéo nàng lên. Đồng thời cũng kéo luôn Ngụy đế ra khỏi lòng đất.

Lãnh Diệc Thần hét: "Hi nhi, đạp lão xuống!"

https://thuviensach.vn

"Không cần ngươi nhắc!" Nàng giơ một chân không bị nắm lên, đạp thật mạnh vào tay lão một cái. Ngụy đế tuy không bị đau, nhưng phải nói rằng lực chân nàng dùng khá mạnh, bàn tay của lão dần trượt ra khỏi cổ chân nõn nà. Thân hình Ngụy đế rớt xuống đất. Còn Phượng Dạ Hi được kéo lên cây. Ngay cả Lôi vốn nằm dưới đất cũng đã được đưa đến chỗ an toàn.

"Ngay lúc này, Tuân, phóng lửa."

Nghe khẩu lệnh của Lãnh Diệc Thần, Lăng Dạ Tuân rải bột mì xuống thân người Ngụy đế, sau đó lại thả đuốc trên tay xuống. Lửa gặp bột, bùng cháy dữ dội. Ngụy đế rít lên một tràn dài, vang xa khắp nơi, khiến rừng núi lay động, cây cỏ như đổ rạp. Tiếng rít này khiến lỗ tai của những người ở gần lão cũng muốn điếc tai.

"Thành công chưa?" Long Kỳ Chu hỏi. Tuy nhiên, không khí im lặng này chính thức khiến tinh thần của hắn trở nên căn thẳng, không khỏi lấp bấp cất giọng: "Này này... Đừng nói là..."

Lãnh Diệc Thần liếc hắn một cái: "Đệ tự mình đi mà nhìn!"

Long Kỳ Chu theo lời nhìn xuống. Chỉ thấy sau tràn rít dài, ngọn lửa vốn bao bộc lão dần dần tản đi, sau đó tắt hẳn. Ngụy đế nhướn người một cái, chậm rãi hướng về nơi có máu Phượng Hoàng, đám người Long Kỳ Chu lúc này cũng nhìn thấy được thần sắc của lão. Chỉ có thể diễn tả bằng hai từ, hung hăng. Đúng vậy, Ngụy đế sau khi 'bị đốt' đã trở nên hung hãn hơn hẳn. Thấy bọn họ, lão cũng không thèm chui xuống mặt đất nữa, trực tiếp phóng lên cây. Gào thét truy bắt hai mẫu tử Phượng Dạ Hi.

Lãnh Diệc Thần, Long Kỳ Chu, Lăng Dạ Tuân, Lưu Thiên Thác, Phượng Dạ Hi chỉ biết há hốc mồm mà nhìn cảnh tưởng có một không hai này.

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ thấy cương thi biết leo cây!

https://thuviensach.vn

Lăng Dạ Tuân không kìm được buông lời cảm thán: "Quả đúng là thứ do bậc thầy ma thuật làm ra. Năng lực cùng sự sống vượt trội hơn hẳn những con trong sách nói."

"Đệ bớt nói nhảm đi, đây là giờ phút nào rồi cơ chứ?" Long Kỳ Chu nói.

Lưu Thiên Thác thấy tình hình nguy cấp, buông lời: "Vậy chúng ta phải làm sao đây?"

"Tìm cách tấn công vào não bộ của nó!" Bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm xa lạ. Chỉ thấy Lôi hộ vệ vốn đang trúng thi độc ngất xỉu, nay đã tỉnh. Gã tiếp tục nói: "Ta từng đọc trong một quyển sách ở phòng cung chủ. Trong đó nói cương thi do người của Phi Linh quốc làm ra, sức mạnh cùng quyền ấn vốn là nằm ở phần não. Chỉ cần đâm thủng não của nó thì tự khắc sẽ chết thôi!"

Đối với những lời này của Lôi, mọi người vốn cũng không tin tưởng gì lắm, vì từ lâu Tiêu Dao cung vốn là đối thủ không đội trời chung với Thiên Sát giáo phái,có thể gã sẽ nhân cơ hội này mà diệt luôn bọn họ thì sao. Nhưng mà bây giờ cũng đâu còn cách nào khác. Cả đám người bọn họ ở đây ai cũng võ công cao cường, nhưng cương thi hung hãn, căn bản không sợ đau, bởi thế cho nên đao kiếm trở nên vô dụng. Lời Lôi hộ vệ nói tuy không đáng tin và cũng chẳng có căn cứ để tin. Mà nếu không thử thì sẽ lâm vào cảnh tiến thoát lưỡng nan. Lúc đó nếu không giết được Ngụy đế thì gã cũng sẽ chẳng toàn thay mà rời khỏi đây. Cho nên, tội gì mà không thử cơ chứ.

Bốn huynh đệ đều chung một ý nghĩ, nhìn nhau gật đầu.

"Vậy chỉ cần cầm kiếm rồi đâm thẳng vào đầu lão, sao cho xuyên qua não là được chứ gì?" Long Kỳ Chu hào hứng, nâng thanh bảo kiếm của mình lên, định xông lên đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng hắn lại bị Phượng Dạ Hi cản lại: "Đệ đừng manh động, dường như Lôi vẫn còn điều muốn nói."

Lôi nghe vậy gật đầu, nói: "Chỉ có Dạ Hi cô nương là hiểu ý ta." Gã cười hì hì, không để ý rằng sắc mặt của Lãnh Diệc Thần đang rất tệ. Lôi tiếp tục nói: "Thực ra biện pháp ngươi nói cũng đúng, quả thực chỉ cần làm như vậy thì khẳng định lão sẽ chết ngay. Nhưng ngươi nhìn xem, Ngụy đế đang lên cơn điên đó, vùng vẫy liên tục chứ đâu có chịu đứng im. Mà các ngươi nãy giờ giao đấu với lão cũng biết rồi, tốc độ vô cùng kinh người. Nếu lão không chịu đứng im thì lấy đâu ra mà đâm được?"

Lôi vừa nói xong câu này, thân cây nơi bọn họ trú ngụ run lên một cái. Nhìn xuống phía dưới liền thấy Ngụy đế đang dùng tay điên cuồng đấm vào thân cây, cũng đã sắp không trụ được nữa.

Lãnh Diệc Thần vội nói: "Nhảy mau!" Hắn ôm lấy Phượng Đằng Quân vẫn còn đang ngất xỉu, dùng khinh công cùng những người khác di chuyển sang thân cây khác.

Chỗ mới này cách khá xa chỗ cũ, tạm thời Ngụy đế sẽ không đến nhanh như vậy được. Vừa đáp xuống, Lưu Thiên Thác liền hỏi Lôi: "Vậy chúng ta phải làm thế nào? Hay là dùng thế gọng kìm, ba người chặn lão, một người nhân thời cơ đó đâm lão?"

Lôi cười khẽ, lắc đầu nói: "Vậy cũng không được! Ngụy đế chỉ cần cảm thấy nguy hiểm là liền chui xuống lòng đất. Đến lúc đó khó có thể đoán được lão định làm gì tiếp theo, hơn nữa cũng rất khó để dụ lão lên."

Huynh đệ Long Kỳ Chu nhìn trời than vãn thầm: "Rốt cuộc bọn hoàng gia Phi Linh quốc là cái giống gì vậy? Đã rành về ma thuật không nói, còn cả hồn thuật cũng rành. Phỉ Luật kia lại tạo nên cương thi cường hãn như vậy, biết trèo cây, độn thổ, đánh hơi, hơn nữa còn không thể hỏa thiêu

https://thuviensach.vn

được. Cũng may Phỉ gia không thể luyện được võ công, cũng không tham luyến ngai vương thiên hạ, chứ nếu không thì thế gian sẽ đại loạn mất."

Lăng Dạ Tuân thở dài: "Vậy giờ làm sao đây, lão sắp đuổi đến nơi rồi kìa!"

Phượng Dạ Hi bỗng nói: "Hay là ta lại dùng mồi nhử?"

"Không được!" Lôi cùng Lãnh Diệc Thần cùng nhau đồng thanh. Lôi nhìn hắn đang giữ sắc mặt đen sì, cười nói: "Dạ Hi cô nương à, nàng cũng nên nghĩ đến cảm nhận của Ngự Thiên Đế chút đi, đảm bảo bây giờ hắn ta đến ruột gan cũng lộn lên cả rồi. Hơn nữa tuy lúc nãy ta mê man, nhưng cũng có nghe loáng thoáng rằng nàng dùng chính mình làm mồi nhử. Xin lỗi phải nói điều này nhưng... một chiêu không thể dùng được hai lần đâu. Vì đây dùng sao cũng là cương thi do Phỉ Luật tạo nên, chắc chắn cũng có điểm khác người."

"Điểm gì khác người?" Phượng Dạ Hi hỏi.

Lôi cười, đáp: "Chính là cương thi kia tuy là người chết, nhưng lại vô cùng thông minh và dường như bất tử. Sức lực vô biên, không bao giờ cạn kiệt, lại không biết đau đớn, biết độn thổ, trèo cây. Nếu ai không biết điểm yếu của nó nằm ở bộ não thì chết chắc rồi!"

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy rằng Lôi đang giễu cợt bọn họ!

"Theo ngươi nghĩ thì nên dùng loại vũ khí gì mới diệt được nó?" Lưu Thiên Thác hỏi ngược lại Lôi.

Chưa kịp để gã trả lời, Lăng Dạ Tuân đã cướp lời trước: "Không tiếp cận được, vậy thì kiếm vô dụng. Phải đâm xuyên qua đầu để vào để não, vậy thì cung tên cũng vô dụng vì dù người bắn có bắn mạnh và nhanh như thế nào đi nữa, thì chỉ cần Ngụy đế nhanh chóng lách người đi sẽ né được. Phi tiêu ám khí cũng không được, vì nó không đủ dài để đụng đến não."

https://thuviensach.vn

"Vậy rốt cuộc chúng ta phải làm sao?" Nghe tiếng động ở đằng xa, Long Kỳ Chu hoảng hồn nhìn tới, nói: "Ngụy đế đuổi đến rồi kìa!"

Phượng Dạ Hi liếc nhìn Lãnh Diệc Thần, thấy hắn cũng đang nhìn lại mình. Đột nhiên nàng mang mán nhớ ra được một thứ gì đó, hình ảnh xuất hiện rất mơ hồ, nhưng nàng có thể chắc chắn rằng đó là một chiếc nhẫn. Cấp tốc nói: "Kiếm, đao, cung tên, phi tiêu và ám khí đều không dùng được. Thứ chúng ta cần là một vũ khí bắn tầm xa, lực đủ mạnh và chuẩn xác, phải nhỏ để Ngụy đế không nhìn thấy nó, nhưng cũng phải thật mạnh để xuyên qua não. Thứ vũ khí đó... hình như ta có!"

Lãnh Diệc Thần lập tức gắt gao nhìn nàng. Trong đôi mắt tràn đầy tâm tình quái lạ.

Cả đám người lập tức nhìn qua nàng, Lăng Dạ Tuân nói: "Vậy Đại tẩu mau lấy nó ra đi!"

Phượng Dạ Hi nghe vậy, tay trái vô thức sờ vào ngón trỏ trên bàn tay phải. Đột nhiên, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy thiếu thiếu gì đó sau năm năm. Dường như có một đoạn kí ức dần dần tràn về. Đầu nhói dau, Phượng Dạ Hi đã nhớ ra điều gì đó, nhưng nàng nhịn xuống nỗi xúc động, vì bây giờ đang ở trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Thấy nàng im lặng, Lôi nhắc nhở: "Dạ Hi cô nương?"

"Đưa cho người khác rồi!"

"Sao?"

"Ta nói, chiếc nhẫn đó ta đã đưa cho tỳ nữ của ta rồi!"

Nghe vậy, đôi mắt Lãnh Diệc Thần mở to nhìn nàng, đáy mắt còn ẩn ẩn chứa đựng sự đau đớn, những lời nói đó như sét đánh vào tim hắn. Nàng

https://thuviensach.vn

đã nhớ lại rồi sao? Cũng tốt, nhớ lại hắn, nhớ những kí ức của bọn họ. Có vui, có hận, có chia ly, có trùng phùng...

Dường như sau khi nói xong câu đó, ánh mắt Phượng Dạ Hi thủy chung cũng không nhìn sang Lãnh Diệc Thần lấy một lần.

Đúng lúc này, một tiếng rít dài truyền đến, phá tan sự tĩnh lặng và ngượng ngùng.

"Lão đến, mau chạy!" Lãnh Diệc Thần tạm thời bỏ qua cảm xúc ngổn ngang, hét lớn. Tay bế Phượng Đằng Quân, dùng khinh công tiếp tục phóng đi.

Dường như biết trước được chiêu này của hắn, cũng biết rằng nữ nhân mang dòng máu Phượng Hoàng thuần chủng rất khó bắt. Vì vậy Ngụy đế chuyển hắn mục tiêu sang hài tử trong tay Lãnh Diệc Thần.

Ngụy đế như được truyền tiếp một cỗ mệnh lệnh, giọng nói kia cứ không ngừng vang lên trong đầu, yêu cầu lão phải làm gì tiếp theo. Thấy con mồi cứ mãi chạy trốn, lão liền rống lên, chân dùng lực đạp một cái, phóng người lên cao ngang Lãnh Diệc Thần. Toan tính giật hài tử trong tay hắn.

Long Kỳ Chu lại thầm cảm thán: "Bái phục Phỉ Luật, bây giờ đến cương thi còn biết dùng khinh công!"

Lãnh Diệc Thần thấy nguy hiểm, ôm chặt Phượng Đằng Quân vào lòng, hắn liền rút bội kiếm bên hông ra, dùng sóng kiếm đánh lệch tay lão sang một bên.

Đối với cương thi, đâm chém là điều cấm kị. Nếu lỡ trúng phải thi độc, nặng quá thì chắc chắn sẽ chết, còn nhẹ thì sẽ khiến cả người yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng lần này ngoài ý Lãnh Diệc Thần, Ngụy đế trở tay, nắm chặt bảo kiếm của hắn trong tay, giật hắn nó ra khỏi tay hắn, quăng xuống đất. Vì chỉ còn một tay, hơn nữa phải che chở cho Phượng Đẳng Quân nên khiến hắn trở tay không kịp. Ngụy đế vươn tay muốn cướp Phượng Đẳng Quân, liền bị hắn đạp cho một cước văng ra xa. Tưởng chừng lão sẽ rơi xuống đất nhưng không. Lão nắm lấy chân Lãnh Diệc Thần, kéo hắn xuống theo.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một lực đạo vừa phải tiến đến, đẩy hắn và Phượng Đẳng Quân ra xa. Phượng Dạ Hi cầm lấy bảo kiếm vừa rớt xuống của hắn lúc nãy, chém đứt tay Ngụy đế.

"Coi chừng thi độc!" Lãnh Diệc Thần khó khăn nói.

Phượng Dạ Hi ném cho hắn một ánh mắt trầm lặng cùng lạnh lùng, môi nở nụ cười: "Ngươi yên tâm, ta không bị ảnh hưởng bởi thi độc!"

Dứt lời, mặc kệ Lãnh Diệc Thần đang nhìn mình với ánh mắt phức tạp như thế nào. Nàng như một mũi tên lao xuống mặt đất, cầm kiếm quyết đấu với Ngụy đế.

Nói là đấu, nhưng thực ra chỉ là chém lung tung thôi. Bởi vì võ công nàng đã bị phế từ lâu rồi!

Thanh kiếm đâm xuống, nàng vốn định một nhát đem não cũng lão phá hủy. Nhưng không ngờ được rằng, lão lại nhanh chóng giơ tay chặn lại đường kiếm của nàng.

Ngụy đế đột nhiên né sang một bên, khiến nàng mất đà ngã thẳng xuống đất. Bàn tay trắng bệch nức nẻ, mang mùi hôi thối của hung thi vươn đến, cạnh trái tim nàng.

Năm đại nam nhân có mặt ở đây liền cấp tốc chạy đến, nhưng dường như họ phát hiện ra, cả người mình có chút tê dại, khó có thể cử động được.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần điên cuồng gào thét: "Phỉ Luật, nếu ngươi dám làm gì nàng, trẫm nhất định sẽ sang bằng cả Phi Linh quốc của ngươi.'

Đột nhiên Ngụy đế cười lớn, lưu loát nói ra một tràn: "Nếu ngươi có thể, xin mời! Ta rất hoan nghênh."

"Ngụy đế?" Lăng Dạ Tuân nhướn mày: "Không phải, ngươi là Phỉ Luật phải không?"

Ngụy đế nói: "Đúng mà cũng không đúng. Ta chỉ là một phần hồn phách của Phỉ Luật mà thôi, vừa mới thi chú, nhập vào con cương thi vô dụng rách việc này, nhanh chóng làm cho xong chuyện!" Lão cười: "Phỉ Luật thật sự đang ở bên cạnh Phỉ Ngạn."

"Ngươi định làm gì nàng? Phỉ Luật, nàng vô tội." Lãnh Diệc Thần sốt ruột hỏi, hắn hận mình toàn thân vô lực, nếu bây giờ cử động được, hắn nhất định sẽ chạy đến cạnh giải thoát cho nàng, ôm nàng vào lòng, che chở mưa bão cho nàng, thủ thỉ: "Đừng sợ!"

"Làm gì ư?" Chỉ thấy bàn tay vốn bị chém đứt đang dần dần hồi phục, mọc ra một cánh tay hoàn toàn lành lặn: "Ta chỉ cần một chút máu của Phượng Hoàng thôi, không làm nàng chết đâu. Xong việc ta sẽ trả nàng lại cho các ngươi." Dứt lời, ngón tay vừa dài vừa đen giơ lên, nàng chỉ kịp nghe thanh âm trầm khàn vang lên: "Thứ lỗi, mạo phạm cô nương!"

Móng tay kề sát da thịt nàng, chỉ cần ấn vào một cái, máu sẽ xịt ra.

Đột nhiên đúng lúc này, một cơn cuồng phong thổi đến, một nữ nhân toàn thân vận hắc y từ trong cuồng phong bước ra. Nàng ta giơ chân, một cước thật mạnh đem Ngụy đế đá sang một bên, nhanh đến mức khiến lão khiến lão không kịp trở tay. Đến cạnh Phượng Dạ Hi đỡ nàng đứng dậy, sau đó một chân quỳ xuống. Cung kính dâng lên một chiếc nhẫn vô cùng tinh xảo: "Nô tỳ đến chậm, xin nương nương thứ tội!"

https://thuviensach.vn

Một làn gió thổi qua, phất lên mạng che mặt của nữ nhân đó, một gương mặt rất quen thuộc lộ ra.

Phượng Dạ Hi không chút do dự nhận lấy chiếc nhẫn thuộc về mình, hướng nữ nhân kia nói: "Đứng dậy đi Linh Nhiên! Ngươi đến đúng lúc lắm!"

Tất cả mọi người đều trố mắt ra nhìn một màn này. Nhất thời không ai nói được gì.

Ngón tay trỏ với chiếc nhẫn giơ lên, hướng Ngụy đế nhắm đến: "Tuy ta không biết ngươi cần máu của ta để làm gì. Nhưng thứ lỗi ta không thể cho ngươi được. Phỉ Luật, bậc thầy về ma thuật và hồn thuật lại khăng khăng đòi máu của ta, biết đâu được lại chế ra thứ gì đó gây hại cho ta và mọi người thì sao? Ngươi đã gây ra quá nhiều phiền phức cho ta và người thân rồi. Giết chết Ngụy đế, Phỉ Luật ngươi cũng chẳng chết được! Xin thứ lỗi!"

Chỉ nghe "đùng" một tiếng, viên đạn kim loại tròn nhỏ từ bên trong chiếc nhẫn phóng ra. Một phát ghim thẳng vào đầu Ngụy đế, tiếng sọ vỡ vụn vang lên. Lão ta rít dài, khoảng nửa khắc sau, vô lực ngã xuống đất.

Năm ánh mắt nhìn nàng, trong đó, chỉ có Lãnh Diệc Thần là gắt gao nhất. Hắn không kinh ngạc bởi nàng đã giết được Ngụy đế, cũng chẳng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Linh Nhiên. Chỉ là... vì sao đã chuẩn bị tốt tinh thần đón nhận việc nàng nhớ lại, nhưng hắn vẫn không tránh khỏi hoang mang cùng bối rối vô độ?

Ánh mắt của nàng thủy chung vẫn nhìn về nơi khác, một giây cũng không hướng về phía hắn. Điều đó khiến hắn cảm thấy khó thở, ngay cả sắc mặt cũng vặn vẹo đến khó coi.

Hắn không hối hận vì đã khiến nàng nhớ lại, điều hắn quan tâm chỉ là... liệu nàng có một lần nữa rời xa hắn như năm năm trước không?

https://thuviensach.vn

Hi nhi, cuối cùng trí nhớ của nàng cũng đã hồi phục rồi! Và cả tình cảm của nàng nữa, thứ tình cảm mãnh liệt dành cho tên ngốc. Không hề dành cho ta!

Phải chăng đối với ta nàng thật sự chẳng có một chút động tâm, chỉ có hận thù thôi sao?

Hi nhi của ta?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Thống Nhất Một Cõi Thiên Hạ

Thế nhưng ngoài dự đoán của Lãnh Diệc Thần. Thái độ lạnh nhạt, xa cách hay hận thù gì gì đó đều không diễn ra trên gương mặt của Phượng Dạ Hi. Chỉ là sau khi nàng nhớ lại, nhìn cũng không thèm nhìn lấy hắn một cái. Tuy nhiên, sau khi cảm nhận được ánh nhìn tràn đầy cảm xúc của hắn dành cho nàng thì Phượng Dạ Hi mới quay lại, liếc nhìn hắn một cái, cũng không rõ cái nhìn kia có hàm ý gì. Sau đó thì nàng liền quay đi.

Lãnh Diệc Thần vô cùng ân hận, nhưng hắn biết lúc này có ân hận mãi thì cũng chẳng làm được gì. Chi bằng cứ đến trước mặt nàng lấy lòng, mặc cho nàng hận thù vẫn cứ bám dính lấy nàng, bày tỏ thành ý của mình, vì nàng nguyện dấn thân vào biển lửa cũng không từ. Như vậy nếu không thể xua đi được nỗi hận thù của nàng thì ít nhất, cũng sẽ làm cho nàng cảm thấy đối với hắn có thương cảm mà nhúng nhường một chút, ban cho hắn một ánh nhìn thiện ý. Chỉ như vậy thôi, Lãnh Diệc Thần cũng đã cảm thấy thoã mãn lắm rồi.

Thế là hắn cứ không ngừng nhìn nàng, ánh mắt chứa chan đầy hàm ý. Thầm nghĩ trước kia sao mình có thể lợi dụng nàng như vậy kia chứ? Tuy là Trần Quốc Công đáng giết, nhưng dù sao đó cũng là phụ thân thân sinh của nàng, đương nhiên khi lão chết nàng sẽ đau buồn. Vậy mà hắn còn bức nàng nhìn rõ tình cảnh máu me lúc đó. Hắn còn bức ca ca của nàng đi vào đường cùng, hiện tại sống chết không rõ. Lãnh Diệc Thần cảm thấy bản thân mình thật bỉ ổi.

https://thuviensach.vn

Mà bên kia, bốn người Long Kỳ Chu, Lăng Dạ Tuân, Lưu Thiên Thác cùng Lôi hộ vệ cũng nhìn nàng chằm chằm. Trong đôi mắt chứa đầy vẻ kinh hỉ. Bọn họ cũng không ngờ được, cái con cương thi khó ăn kia, vừa biết trèo cây, độn thổ, đánh hơi, lại còn biết dùng khinh công cùng với thi thể tuy thối rửa nhưng lại bất tử kia... Cả đám bọn họ hợp lực lại truy lùng đuổi giết cũng không được. Mà nữ nhân này, không hồi phục trí nhớ thì thôi, hồi phục rồi thì lại như từ thiếu nữ chân yếu tay mềm biến thành đại ma nữ giết người không gớm tay. Cương thi ấy vậy mà lại bị nàng một phát giết chết.

Lưu Thiên Thác nheo mắt nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay nàng, sau đó bạo gan tiến lại, hỏi: "Đại tẩu, rốt cuộc thứ mà tẩu đeo trên tay lợi hại đến thế nào? Có thể một phát bắn chuẩn như vậy, lực đạo mạnh mẽ, còn khó có thể khiến cho kẻ địch phát hiện ra vị trí, bởi lúc bắn ra không gây nên tiến động. Từ nơi nào mà tẩu lại có được thứ lợi hại như thế? Đệ cùng các vị sư huynh ở nơi đây cũng rất muốn được lĩnh giáo."

Có được cách làm hoặc nơi sản xuất thứ vũ khí kia rồi, vậy thì chắc chắn rằng, quốc gia của bọn họ sẽ không phải e sợ bất kì kẻ địch nào nữa. Mặc dù bây giờ, cả bốn nước do bọn họ cai trị cũng chẳng phải e sợ ai, vì chỉ có người ta e sợ họ, nhưng đối với thứ đồ mới, lại tiện dụng nhỏ gọn, nhưng cũng không kém phần sắc bén nguy hiểm này, bọn họ đương nhiên cảm thấy kích thích. Rất muốn trải nghiệm thử xem rốt cuộc nó là như thế nào?

Thế nhưng đổi lại ánh nhìn chăm chú và lời nói thật tâm của bọn họ, Phượng Dạ Hi chỉ cười lạnh một tiếng, xoa xoa chiếc nhẫn trong tay, hỏi lại: "Muốn biết lắm sao?"

Bốn người không hẹn mà nhìn nhau, sau đó gật đầu!

"Nhưng mà ta sẽ không nói cho các ngươi biết! Bởi vì..." Nàng cố ý kéo dài thanh âm để tăng phần kịch tính, bước chân cũng thong thả mà đến

https://thuviensach.vn

gần Lãnh Diệc Thần, sau đó rất tự nhiên mà quàng tay qua vai hắn. Thể hiện mức độ 'tình cảm mặn nồng', cười ha hả, đáp: "Chỉ có phu quân của ta mới được lĩnh giáo thôi. Nhưng mà các đệ yên tâm. Phu quân của ta cũng là Đại ca của các đệ, sớm muộn gì các đệ cũng sẽ được biết thôi." Dứt lời, nàng nhìn khuôn mặt cứng đờ của Lãnh Diệc Thần, nở nụ cười không có cảm xúc, thổi khí vào tai hắn: "Đúng không phu quân?"

Lãnh Diệc Thần cảm thấy cả người lâng lâng, nhưng hắn không chắc lắm về thái độ của nàng. Rõ ràng ánh mắt còn đầy hận ý, nhưng tại sao lời nói lại như là giữa hai người chưa từng có chuyện gì xảy ra thế kia?

Hắn bỗng có dự cảm không ổn! Rất có thể những việc làm của nàng hôm nay sẽ đưa đến một hành động lớn khác. Đây là nàng đang chuẩn bị cái gì đây?

Nhìn thấy cảnh hai người bọn họ tay bắt mặt mừng, bá vai quàng cổ nhau như vậy. Bốn người Long Kỳ Chu, Lăng Dạ Tuân, Lưu Thiên Thác và Lôi hộ vệ không khỏi cảm thấy kì lạ. Mặc dù bọn họ là người ngoài nhưng đối với chuyện của Lãnh Diệc Thần và Phượng Dạ Hi cũng biết khá nhiều. Hai người này tình duyên trắc trở, hận thù ân oán tràn lan. Thế sao tự dưng nữ nhân vừa nhớ lại liền bỏ qua hận thù, chạy đến ôm vai bá cổ nam nhân giữa lộ thiên như thế này, khiến bọn họ nhìn một hồi, đột nhiên có chút ngượng ngùng, đồng thanh ho khẽ một cái. Cả bốn người không hẹn mà cùng nhìn nhau. Lát sau, Long Kỳ Chu đại diện tiến lên trước, hướng hai người họ nói: "Đại ca, Đại tẩu."

Lãnh Diệc Thần cùng Phượng Dạ Hi hướng hắn nhìn. Long Kỳ Chu ho khẽ, nói: "Nếu đại sự đã thành thì tụi đệ cũng không làm phiền hai người nữa. Thiên Trường đại lục bây giờ đã thuộc về Đại ca, Đại tẩu. Chúc mừng hai người. Ở đất nước của tụi đệ còn có việc phải làm. Vì vậy, tụi đệ xin cáo biệt một tiếng."

https://thuviensach.vn

Hắn vừa dứt lời, Lăng Dạ Tuân cùng Lưu Thiên Thác cũng nhìn Lãnh Diệc Thần, gật đồng đồng tình với lời nói của Long Kỳ Chu.

Lôi hộ vệ cũng tiến đến, nói: "Ở Tiêu Dao cung còn có việc. Hơn nữa cung chủ của tại hạ cũng không biết đã ra sao. Tại hạ xin cáo lui trước, tái ngộ!" Dứt lời, gã điểm mũi chân phóng lên cây, dùng khinh công bay đi mất.

Phượng Dạ Hi nhìn ba nghĩa đệ của Lãnh Diệc Thần, nói thay hắn: "Được, các đệ muốn đi thì cứ đi. Ta không tiện tiễn."

Ba người len lén liếc nhìn Đại ca một cái, thấy hắn gật đầu. Như được đại ân đại xá, cấp tốc cáo biệt rời đi. Bởi lẽ ở quốc gia của bọn họ bây giờ cũng đang rất loạn. Kẻ loạn vì dân, kẻ loạn vì tình.

"Đi thôi!" Phượng Dạ Hi mỉm cười nhìn Lãnh Diệc Thần đang ngơ ngẩn, nói với hắn.

Bây giờ cảm xúc của hắn đang rất loạn, đầu óc muốn rối tung lên. Cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Chỉ nhìn chằm chằm nàng, lát sau mới phản ứng lại. Chậm rãi đáp lời nàng: "Đi đâu?"

"Thống nhất thiên hạ!"

Nghe được lời này, tâm trí Lãnh Diệc Thần như bừng sáng.

Một nam một nữ, nam nhân khoác giáp hắc y, tay cầm kiếm sắt, đầu đội mũ sắt, cưỡi chiến mã danh tiếng lẫy lừng, chém chém giết giết. Nữ khoác bạch y thoát tục, nàng thoạt nhìn qua không có võ công, nhưng mức độ nhanh nhẹn thì không ai sánh bằng, tay vung ngân châm, quân địch đến gần cũng chết không toàn thây, bởi trong châm có độc. Hai người cưỡi hai chiến mã, một hắc một bạch, song song cùng nhau, tạo nên một giai thoại truyền kì.

https://thuviensach.vn

Sử cũ ghi lại, nam nhân đó chính là Ngự Thiên Đế anh dũng thiện chiến, là thần trong loài người. Ngài chinh sát thiên hạ, diệt trừ cái xấu, đem lại ấm no hạnh phúc cho muôn dân. Ngự Thiên Đế lấy một địch trăm, thống nhất một cõi thiên hạ, Thiên Trường đại lục trong tay. Mà sánh vai cùng nàng chính là Phượng Hậu, nữ nhân đầu tiên trong sử Nam Nhạc được phép chinh chiến trên chiến trường. Nàng xinh đẹp, nhưng cũng thiện chiến không kém Ngự Thiên Đế. Tuy không có võ công, nhưng y thuật cùng độc dược của nàng cũng đủ khiến thế gian kinh sợ.

Hai người tay trong tay, thống nhất thiên hạ!

Một đồn mười, mười đồn trăm, danh tiếng của hai người họ vang xa khắp thiên hạ. Không ai không biết, người người kinh sợ.

Rốt cuộc, thiên hạ cũng bình yên.

Mưa rơi không ngừng, càng ngày càng nặng hạt, như muốn tẩy đi huyết lệ trên chiến trường kia.

Từ sau khi thống nhất một cõi thiên hạ Thiên Trường đại lục đã mười ngày trôi qua. Mưa càng lúc càng lớn, nhiều nơi còn ngập lụt. Nhiều người nói rằng đây chính là ông trời đang khóc thương cho số phận của những người đã chết và những người đã mất đi người thân. Cho nên mưa mới to và không ngừng như vậy.

Từ sau khi thống nhất thiên hạ, chỉ cần là nơi nàng và hắn đặt chân đến thì nơi đó sẽ có nhiều người. Bọn họ vô cùng e sợ hai nhân vật truyền kì này, nhưng đồng thời cũng không nén nổi sự tò mò, kích thích họ tìm đến chỉ vì muốn được nhìn mặt Ngự Thiên Đế và Phượng Hậu.

Nhưng bây giờ mưa to muốn ngập lụt, cũng không có nhiều người tìm đến nữa.

https://thuviensach.vn

Ngự thư phòng, bóng hình nam nhân lấp loá sau ánh đèn mờ ảo, cả ngày cặm cụi xử lý tấu chương khiến Lãnh Diệc Thần có chút mệt mỏi. Hắn buông bút xuống, duỗi người, lấy tay xoa xoa ấn đường, thở hắt ra một hơi.

Ánh mắt đen sâu thẳm hướng ra ngoài bầu trời mưa mà nhìn. Lòng hắn bất giác nặng trĩu.

Đã mười ngày rồi, hắn và nàng vẫn chưa gặp nhau.

Đối với thái độ thay đổi thất thường của nàng, hắn có chút sợ hãi với những gì mà mình sắp phải đối mặt.

Đáng lý ra nàng phải hận hắn, chán ghét hắn, mong muốn rời bỏ hắn. Nhưng không, tất cả đều không có. Nàng rất tự nhiên mà bắt chuyện với hắn, còn thân thiết gọi hai tiếng "phu quân". Từ rất lâu rồi, hắn đã chuẩn bị kĩ những gì mình sẽ nói và sẽ làm nếu nàng muốn rời đi. Tuy nhiên, những hành động của nàng đều là ngoài dự đoán.

Hắn sợ, sợ hãi phải gặp nàng, rồi lại nghe nàng nói muốn rời đi. Hoặc đáng sợ hơn nữa là, sau khi đến Lữ Hà cung của nàng, thứ còn lại chỉ là một bức nằm trơ trội một mình.

Cảm giác đó hắn đã được nếm thử. Đau đến không chịu được, cảm giác như tất cả đều sụp đổ trước mắt mình. Mất đi hơi ấm khiến trái tim lạnh toát, lúc ấy hắn chỉ muốn buông bỏ tất cả, tìm lại hơi ấm kia, chứ nếu không tim hắn sẽ bị băng giá đông cứng mất.

Đó chính là lý do khiến Lãnh Diệc Thần hắn không dám tìm đến gặp nàng. Chỉ âm thầm sai Mộc đi theo bảo vệ nàng, và cũng là để... giám sát không cho nàng có ý định rời đi!

Cũng đã mười ngày trôi qua, nhưng nàng tuyệt không đến nhìn hắn lấy một lần. Tuy hắn biết, việc này cũng là lỗi do hắn. Một con người cao ngạo

https://thuviensach.vn

như nàng sẽ không hạ mình đến gặp mặt trước. Huống hồ gì cảm xúc trong lòng nàng mơ hồ như màn sương sớm vậy.

Hi nhi, ta rất muốn gặp nàng, nhưng lại không dám! Nàng nói xem ta phải làm sao đây?

"Nương nương, người mau vào phòng đi thôi. Ở ngoài này mãi sẽ bị cảm lạnh mất." Linh Nhiên thấy Phượng Dạ Hi ngẩn ngơ ngồi ngoài hành lang, vội vã chạy đến khoác áo choàng cho nàng.

Thế nhưng lại bị nàng đẩy ra, im lặng nhìn bầu trời, mặt đất. Mưa vẫn cứ tiếp tục rơi, cũng đã ngập dần lên đến bậc thang nơi nàng đang ngồi. Gió lạnh từng cơn thổi vào mặt, khiến nàng vào lúc này tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Những hôm gần đây nàng nghĩ về rất nhiều việc và nhiều chuyện khác nhau. Nghĩ xem những gì đã xem ra từ lúc mình gặp hắn lần đầu tiên, nghĩ xem tại sao cứ cố tình là mình phải xuyên về thời quá khứ này, rồi sau hao nhiêu chuyện, lại dần trở về bước khởi đầu.

Gặp gỡ, thân thiết, nảy sinh cảm tình, yêu thích không buông, cưng chiều, hạnh phúc, thay đổi, hận thù để rồi rời đi. Và cuối cùng, lại trở về bước gặp gỡ sau năm năm xa cách.

Đó là những bước ngoặt căn bản mà hầu như một con người nào cũng sẽ phải trải qua.

Nghĩ đến đây, trời bỗng dưng nổi cơn cuồng phong, mưa lẫn gió đều tạt cả vào người nàng, ướt nhem cả người. Trước sự thúc giục cùng lo lắng của Linh Nhiên, nàng bần thần bước vào phòng.

Sau ba ngày, cuối cùng trời cũng tạnh mưa!

https://thuviensach.vn

Cơn mưa kèm theo giông gió đi qua, cuối cùng sau khi chấm dứt lại để lại một bầu trời trong xanh, không khí mát lành, gió xuân phơi phới.

Phải, mùa xuân đã đến rồi!

Tuy nói là năm năm, nhưng thật ra, nàng rời hoàng cung này đúng sáu năm.

Vậy là nàng đã ở cạnh Lãnh Diệc Thần tròn một năm.

Một năm, có rất nhiều sự việc xảy ra!

Như, mất trí nhớ, vô tri vô giác đến doanh trại nơi biên cương làm quân y, cứu hắn một mạng, ở cạnh hắn bầu bạn, sau đó theo hắn về hoàng cung này. Rồi cuối cùng... hai người bọn họ cùng nhau thống nhất thiên hạ.

Mười ba ngày đã trôi qua, hai người họ trên chiến trường đồng tâm hiệp lực bao nhiêu thì đến khi về đến hoàng cung lại tỏ ra xa cách đối phương bấy nhiêu.

Tuy nhiên, hai người vẫn ai làm tốt việc nấy. Lãnh Diệc Thần bận rộn với chính sự triều cương, còn nàng loay hoay xử lý hậu cung giúp hắn.

Có thể coi như đây là một vài việc tốt cuối cùng nàng làm cho hắn.

Đêm nay, là một đêm trăng sáng, sao giăng đầy trời!

Phượng Dạ Hi bỗng nổi lên tâm tình, nàng mang theo rất nhiều rượu, đi dạo khắp nơi trong cung, ngắm nhìn quang cảnh ở cái lồng vàng đầy xiềng xích này.

Cuối cùng, nàng rút ra được một kết luận rằng: "Không tệ, cảnh đẹp vô ngần, kết hợp với trăng mây hoa cỏ, lại càng thêm mỹ miều. Tuy nhiên, tất cả đều được bao bọc trong những bức tường thành cao chót vót, thật làm mất mỹ quang."

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thán, sau đó uống một hớp rượu. Tiếp tục đi tới phía trước.

Càng đi, Phượng Dạ Hi càng nhận ra rằng quang cảnh xung quanh đang dần thay đổi. Từ những chậu hoa kiểng quý giá, những căn phòng nguy nga đồ sộ, dần dần đổi thành một vườn hoa đào vô cùng mỹ lệ.

Đẹp đến mức khiến nàng chỉ muốn ngất đi, để mãi mãi ở lại nơi này.

Cứ ngỡ rằng mình đang mơ, nhưng không phải. Sau nhiều lần tự lấy tay nhéo má mình, Phượng Dạ Hi chắc chắn đây không phải mộng cảnh.

Ở trong hoàng cung hoa lệ lại tồn tại một vườn hoa đào thoát tục như chốn tiên cảnh bồng lai như thế này, quả nhiên khiến người khác phải kinh hỉ.

Kìm lòng không đậu, nàng lẻn vào vườn đào, dùng khinh công nhảy lên cành đào cao nhất. Đặt những hũ rượu của mình xuống. Chân đung đưa trong khoảng không, cảm nhận gió thổi vào mặt mình. Phượng Dạ Hi cảm thấy thanh thản hơn bao giờ hết.

Nàng lại húp một ngụm rượu nữa. Miệng ngân nga hát lên bài: "Niệm cố nhân."

Thanh âm của nàng vang xa, hoa đào như cảm nhận được tâm trạng của nàng, cũng đung đưa cành theo từng nhịp điệu.

Hoa đào theo gió, tung bay cả một góc trời.

Mang theo biết bao hoài niệm.

Cũng từng có một lần, nàng cùng một người trèo lên cành đào như thế này, cùng thưởng rượu, thưởng hoa. Nàng hát cho hắn nghe, hắn đặt tên cho bài hát của nàng.

Nhưng giờ đây, không khí hoà thuận đó khó mà còn nữa!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên lúc này Phượng Dạ Hi rất muốn gặp cố nhân đó. Dù chỉ là một khắc thôi cũng được.

Gặp hắn, để xác định lại cảm xúc của nàng.

Giữa hận và đắn đo!

Dường như ông trời cũng đáp lại lời cầu nguyện của nàng. Tiếng bước chân từ đâu bỗng vang lên trong rừng đào. Tiếp theo đó, thân ảnh khoác long bào dần dần hiện ra.

Cả hai ngây ngẩn, trố mắt nhìn nhau.

Nhất thời, không ai nói tiếng nào!

Hoa đào vẫn rơi trong gió. Cho đến khi có một cánh đào rơi trên chóp mũi của nàng, lúc này Phượng Dạ Hi mới kịp phản ứng lại. Cười khẽ, nàng vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, nói với nam nhân đứng bên dưới: "Ngươi lên đây đi."

Hắn vẫn đứng yên bất động. Dường như vẫn chưa thích nghi kịp những lời mà nàng nói.

"Ta có vài chuyện muốn nói, nghiêm túc đó!"

Nàng vừa dứt lời, thân ảnh kia nhanh chóng điểm mũi chân, phóng lên ngồi cạnh nàng.

Phượng Dạ Hi cười lớn, rất không có khí khái của một vị Hoàng hậu. Nàng đưa cho hắn một vò rượu, chính mình cũng cầm lấy một vò, uống một ngụm lớn. Sau đó liền mở miệng gọi tên hắn: "Lãnh Diệc Thần này."

Hắn nhìn nàng, chỉ "ừ" một tiếng, sau đó không nói gì cả. Bởi trong lòng hắn lúc này cũng cảm xúc ngổn ngang, lẳng lặng nâng vò rượu lên,

https://thuviensach.vn

uống một hơi. Tuy nhiên tư thế uống của hắn trang nhã vô cùng, rất có khí khái của một bậc quân vương.

"Đôi lúc ta nghĩ rằng, liệu mình có thật sự hận ngươi không?"

Lãnh Diệc Thần nhìn nàng chăm chú, cổ họng như bị đứt dây thanh quản, phải rất lâu sau hắn mới khó khăn đáp lời: "Nàng nói vậy là có ý gì?"

"Lời trên mặt chữ!" Nàng lại uống một hơi nữa. Gương mặt dần dần đỏ lên, có cảm giác trong người lâng lâng.

Hình như nàng dần say rồi!

Đang uống ngon lành, đột nhiên nàng cảm thấy trên tay trống không. Nhìn sang thì lại thấy nam nhân nào đó đang cầm vò rượu của mình uống ngon lành.

"Trả rượu lại cho ta!" Nàng quơ quào giật lại, nhưng tay lại bị đối phương nắm lấy.

Lãnh Diệc Thần hỏi nàng: "Hi nhi, nàng nhận ra ta là ai chứ?"

Phượng Dạ Hi vỗ bốp lên mặt hắn một cái, giành lấy vò rượu của mình thì lại phát hiện nó trống trơn, không còn lấy nửa giọt. Bực mình quẳng vò rượu trống xuống đất, quát hắn: "Cái tên đầu đất Lãnh Diệc Thần nhà ngươi. Bị điên hay sao mà lại giành rượu của ta uống. Rõ ràng ta vẫn còn nhiều vò thế kia. Lãnh Diệc Thần ngu ngốc, ta giết chết ngươi." Dứt lời, nàng giơ tay đánh mạnh vào người hắn.

Tuy câu trả lời này có hơi kì quái, nhưng là nàng vẫn nhận ra hắn, chỉ cần như vậy là được rồi.

"Vậy thì Hi nhi, ta hỏi nàng. Nàng vẫn còn tỉnh táo chứ?"

"Đương nhiên là còn rồi!" Phượng Dạ Hi không do dự đáp lời ngay.

https://thuviensach.vn

Kẻ say không bao giờ nhận mình say! Nàng chính là ví dụ điển hình.

Lãnh Diệc Thần xoa xoa ấn đường, nói: "Vậy thì đợi ngày khác chúng ta nói chuyện. Nàng say rồi, nói lời không chính xác."

Đột nhiên, Lãnh Diệc Thần cảm thấy trên môi mình được một ngón tay mềm mại chạm vào, thanh âm trong trẻo của mỹ nhân bên cạnh cũng vang lên: "Im nào!"

Hắn khó hiểu nhìn nàng.

"Ta đang suy nghĩ!"

"..."

"Liệu hận ngươi là đúng hay sai?"

"..."

"Năm năm trước thì đúng là hận, vì lúc đó ta chỉ mới được hưởng tình thương của gia đình. Ta có phụ thân, có ca ca thương yêu, tuy là không có mẫu thân những vẫn còn đỡ hơn ngày trước. Đến cả một gia đình ta còn không có. Hơn nữa, còn có một Lãnh Diệc Thần ngốc để ta thương yêu, chăm sóc như đệ đệ mình, dần dần, ta phát hiện ra tình cảm mình đối với tên ngốc đã vượt quá xa, hình như ta yêu hắn rồi. Những hắn ngốc lắm, nào có biết thế nào là yêu đâu, cho nên hắn vẫn đối xử tốt với ta là vì ta đối xử tốt với hắn thôi. Những lúc thấy tên ngốc đối xử tốt với người khác, ta đều nghĩ vậy."

"..."

"Ta thấy ngươi rất tốt, biết nấu ăn, còn biết dịu dàng săn sóc ta, là hảo tốt, đặc biệt rất tốt. Ta biết ngươi chính là nhân cách thứ hai của tên ngốc, vậy cũng chẳng có gì tồi tệ. Bởi ở thế giới của ta, người có hai nhân cách

https://thuviensach.vn

rất nhiều. Nhưng rồi cho đến một ngày, những người thân ta khó khăn lắm mới kiếm được đột nhiên chết hết. Mà kẻ hại họ chính là ngươi, Lãnh Diệc Thần lạnh lùng. Cho nên nhất thời ta hận ngươi, nhưng đối với ngươi cũng tồn tại một loại cảm giác kì quái."

"..." Trong lòng Lãnh Diệc Thần bỗng rung động mãnh liệt. Thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng lại bị nàng lấy tay chặn lại, khiến hắn chẳng thể thốt ra được lời nào.

"Rồi ta rời đi, thật lòng cũng chẳng muốn nhảy vực, bởi ai lại muốn chết cơ chứ. Nhưng ngươi bức ta phải nhảy, hơn nữa trước khi nhảy còn nghĩ: 'Nếu ta chết rồi, ngươi sẽ cùng Nguỵ Lương Khả sống hạnh phúc.' Hơn nữa ta còn nghe giọng nói của tên ngốc, vì vậy liền đánh bạo mà nhảy. Ta không muốn kéo Linh Nhiên theo, nàng liền đưa vật quan trọng nhất của ta cho nàng, chiếc nhẫn này là bảo vật của bảo vật đó. Để nàng bảo quản thay ta, hơn nữa ta cũng rất tin vào lòng trung thực của nàng. Nghĩ rằng, nếu không chết thì nhất định sẽ có ngày tái ngộ. Ai ngờ rằng mạng ta lớn, không chết thật."

"..."

"Sau đó vì quá đau buồn mà ta đã cầu xin Phượng Mẫu nương nương xoá đi kí ức của mình. Lúc tỉnh dậy thì đã thấy mình đã ở Tiêu Dao cung. Sau đó vài tháng, ta hạ sinh Quân nhi, quá trình đó rất đau đớn, không muốn nhắc đến. Sinh Quân nhi xong, ta bắt đầu học võ công, nhưng Phong Hồn nói căn cốt của ta đã bị huỷ, không thể học võ công được. Nhưng ta phát hiện ra mình biết khinh công, vì vậy liền cố gắng học nhiều hơn về nó. Ta còn được dạy rất nhiều về cầm ca. Còn Quân nhi thì từ nhỏ đã có tư chất học võ, nó tiến bộ rất nhanh, khiến người người kinh ngạc. À đúng rồi, Phong Hồn còn kể cho ta nghe về phu quân của ta. Y nói, phu quân chết rồi, chết trên chiến trường, ta bị quân giặc truy đuổi rơi xuống vực, tình cờ y đi qua liền cứu ta một mạng. Sau đó thì liền ở lại Tiêu Dao cung thôi. Phong Hồn nảy sinh tình cảm với ta, nhưng ta phát hiện mình không yêu y,

https://thuviensach.vn

lại ham muốn tự do. Thế là ta dẫn Quân nhi rời đi. Sau đó thì gặp lại ngươi..."

"..."

"Sau khi nhớ lại, ta ép bản thân mình hận ngươi. Nhưng ta phát hiện ra rằng, tuy có hận nhưng chỉ là một khoảng nhỏ thôi. Có lẽ người ta nói rằng thời gian làm mai mòn cảm xúc là thật. Sau đó, để xác định rõ hơn về cảm xúc của mình, ta đánh bạo ở lại hoàng cung này, phụ giúp ngươi một số việc, cố tìm cách tiếp cận ngươi. Thế nhưng có làm sao ngươi cũng chẳng đến gặp ta. Cũng đã qua mười ba ngày rồi..."

Phượng Dạ Hi cứ thao thao bất tuyệt như thế, giọng nói ngọt ngào luyên thuyên không ngớt. Khiến hắn hiểu thêm nhiều hơn về nàng. Cũng hiểu được rằng, năm năm không có hắn nàng cũng không chịu cực khổ gì. Và hiểu rằng, hoá ra trong tim nàng cũng dành một chỗ cho hắn, hơn nữa còn là một khoảng rất rộng. Điều này khiến Lãnh Diệc Thần rất vui, khoé môi kéo ra thành hình vòng cung.

Không muốn nghe nàng nói nữa, bây giờ hắn chỉ muốn dùng hành động và thời gian, bù đắp cho nàng tất cả. Giữ nàng ở lại bên mình, khiến nàng cảm nhận được rằng hắn yêu nàng nhiều như thế nào, và cũng khiến nàng yêu hắn.

Gạt tay nàng ra, nhìn gương mặt ngơ ngác ngây thơ. Lãnh Diệc Thần cười khẽ, hạ môi xuống bờ môi mềm mại.

Gắt gao quấn quít, tuyệt không rời!

Hắn thành công công thành đoạt đất, môi lưỡi dây dưa, khiến nàng thở dồn dập, cũng phối hợp lại với mình.

Cẩn thận ôm nàng xuống mặt đất, thế nhưng hành động tiếp theo của Phượng Dạ Hi còn khiến Lãnh Diệc Thần kinh ngạc hơn. Nàng kéo hắn ngã

https://thuviensach.vn

xuống những cành đào ẩm ướt sau cơn mưa dài, chủ động dâng lên môi thơm.

Hắn cười khẽ, nhìn mỹ nhân say rượu làm loạn dưới thân mình, lấn tới, dành lại quyền chủ động.

Vốn chỉ là một nụ hôn dài sau bao ngày xa cách. Thế nhưng nó đã chính thức khơi gợn lên dục vọng nguyên thuỷ nhất của con người.

Cả hai lại tiếp tục một tràn hôn dài, hai cái lưỡi quấn lấy nhau, nước bọt không kịp nuốt xuống, cứ thế tràn ra khuôn miệng của hai người.

Để sau khi dứt ra liền kéo theo một sợi chỉ bạc, nhìn vào thoạt dụ tình.

Nơi này vốn chính là vườn đào của riêng hắn xây nên, không có lệnh của hắn, ngay cả tam vị huynh đệ thân thích kia cũng chẳng được tự do ra vào.

Vì thế cho nên ở nơi này, có thể tự do hành sự như ở tẩm cung.

Y phục cứ thế mà thoát ra, không biết đã rơi rụn trên đất từ bao giờ.

Hai thân thể tham luyến lẫn nhau, sau bao ngày xa cách, như quen như xa mà quấn lấy nhau, tìm kiếm ấp ám, sưởi ấm thân thể lạnh băng.

Mùi hương hoa đào cùng mùi hoa Tĩnh Liên, hoa hồng hoà trộn vào nhau. Vô cùng hài hoà.

Giữa cánh rừng hoa đào bát ngát, ánh trăng cùng sao chiếu soi rõ mồm một, cảnh xuân sắc khiến người khác mặt đỏ tim đập nhanh, không dám nhìn kĩ.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, nhưng cũng có khi... đó lại là niềm hạnh phúc cuối cùng?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Quá Khứ Của Hắn

Những tia nắng sớm mai chiếu rọi, xuyên qua tiên cảnh rừng đào, mặt trời dần ló dạng. Soi rõ bộ dạng của hai người toàn thân không một mảnh vải đang ôm nhau ngủ say.

Lãnh Diệc Thần say mê ngắm nhìn nữ nhân mà mình thương yêu nhất trên đời. Sau bao phong ba bão táp, cuối cùng nàng cũng trở về với hắn. Khiến hắn vui hơn nữa là những lời nàng nói khi say rượu hôm qua, chứng minh được phần nào rằng trong tim nàng... có hắn!

Tuy người ta nói, kẻ say hay làm loạn, nói luyên thuyên không chịu ngừng. Nhưng đồng thời, những gì mà một người nói ra khi đang say cũng là những lời nói thật tâm, xuất phát từ tận đáy lòng của họ.

Sau đêm hôm qua, mọi hiểu lầm, ân oán hận thù coi như được gỡ bỏ ít nhiều. Hắn chắc chắn là vẫn còn, nhưng không sao. Rồi thời gian sẽ bù đắp tất cả, hơn nữa hắn cũng sẽ dùng thật tâm đối đãi với nàng. Sẽ có một ngày, giữa hai người bọn họ sẽ không còn hận thù nữa. Hắn tin chắc là như vậy.

Lãnh Diệc Thần say mê ngắm dung mạo xinh đẹp của Phượng Dạ Hi. Bộ dạng lúc nàng ngủ trông vô cùng đáng yêu. Sắc mặt hồng hồng sắc xuân, khoé miệng nhếch lên, thể hiện sự vui vẻ, đầu nhỏ không ngừng cọ cọ vào lồng ngực hắn, tìm kiếm sự thoải mái để an tâm say giấc nồng.

Tuy rằng sự đụng chạm giữ hai thân thể sẽ gây ra những phản ứng nguyên thuỷ nhất của con người. Nhưng vào lúc này đây, Lãnh Diệc Thần

https://thuviensach.vn

hắn chỉ muốn an ổn mà ôm lấy nàng. Tận hưởng khoảng khắc bình yên hiếm hoi sau năm năm xa cách này.

Gió xuân man mát thổi qua, rừng đào rung động, cành lá đung đưa theo gió, va chạm vào nhau kêu 'xào xạt'. Một cánh hoa đào hữu ý rơi trên chóp mũi nhỏ xinh của nàng. Khiến Phượng Dạ Hi bất giác chun mũi, hắt xì một cái. Mí mắt run run như muốn mở ra, lại ngại ánh sáng mặt trời quá chói, liền nhắm mắt lại, từ từ thích nghi.

Biết nàng sắp tỉnh lại, bỗng nhiên Lãnh Diệc Thần lại nảy sinh một ý tưởng. Hắn lấy áo choàng của mình, đắp lên thân thể trần trụi của cả hai. Sau đó nằm xuống, giả bộ ngủ say.

Một lát sau, cảm nhận được động tĩnh của mỹ nhân nằm cạnh. Biết nàng đã tỉnh hẳn, Lãnh Diệc Thần càng cố gắng giả bộ ngủ sao cho giống với đang ngủ thật hơn nữa.

Có lẽ hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời để hắn bộc bạch hết quá khứ của mình cho nàng nghe. Và cả lý do vì sao hắn lại hận Trần Quốc Công đến mức muốn giết lão như vậy.

Phượng Dạ Hi "ưm" một tiếng, hai mắt phượng mở to, quay người sang bên cạnh. Lại phát hiện ra nàng và hắn đang trong tình trạng thân không mảnh vải mà ôm lấy nhau. Cũng nhớ rất rõ ràng tình tiết đêm qua diễn ra thế nào, nàng tuy say rượu, thần trí mơ hồ, nhưng mà cái loại chuyện đáng xấu hổ này thì lại không sao quên được.

Nàng vậy mà đã cùng hắn triền miên cả một đêm dài. Còn là trong cảnh chăn trời chiếu đất. Tuy nhiên vào lúc này, đó lại không phải là điều quan trọng, mà quan trọng nhất vẫn là cảm xúc của nàng. Phượng Dạ Hi bỗng nhận ra, nếu đêm hôm qua nàng không chấp nhận cho hắn đụng chạm thì chắc chắn rằng Lãnh Diệc Thần sẽ không bao giờ dám đối với nàng làm

https://thuviensach.vn

những chuyện này. Mà nàng đã để cho hắn làm, cũng chứng minh được rằng trong lòng nàng có hắn.

Nhưng mà, hiện tại cảm xúc rối như tơ vò. Hận thù, chán ghét, yêu thương, ngại ngùng... Tất cả đều đan xen vào nhau, lẫn lộn khiến nàng không biết nên làm thế nào. Nhưng trong mớ cảm xúc hỗn độn đó, nhiều nhất vẫn là hoang mang.

Nàng gượng người ngồi dậy, phát hiện ra trên người mình chỉ có một tấm áo choàng của hắn bao bộc. Trời mùa xuân tuy có hơi lạnh, nhưng ở trong vườn đào này lại đặc biệt ấm áp. Sau trận điên cuồng đêm qua, cả hai đều đã mệt đến nỗi sức lực nhấc tay cũng chẳng có. Vậy mà hắn vẫn sợ nàng lạnh, liền đem áo choàng của mình đắp lên người cả hai. Sau đó mới chìm vào giấc ngủ say hay sao?

Nghĩ đến việc này, cả người nàng liền nóng bừng lên, có chút xấu hổ. Phượng Dạ Hi cẩn thận đắp lại tấm áo choàng cho hắn, sau đó vươn tay với lấy y phục của mình, chậm rãi mặc vào.

Đợi đến khi y phục chỉnh tề, nàng cố nén cơn đau từ dưới hạ thân truyền đến, liền đứng lên muốn rời đi. Thế nhưng chưa đi được bao xa thì tay đã bị nắm lại, Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó nàng liền rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Lãnh Diệc Thần một tay ôm lấy nàng thật chặt, một tay đưa lên che miệng, ngáp thật to, thanh âm còn mang theo vẻ mơ hồ buồn ngủ vang lên: "Chào buổi sáng!"

Nàng có chút khó chịu khi bị đụng chạm như thế này, liền giãy giụa, đấm đá vào người hắn: "Bỏ ta ra."

"Sao phải bỏ? Nương tử của ta thì ta ôm. Huống hồ gì giữa chúng ta vừa mới có một trận mây mưa điên cuồng, nàng không cảm thấy mệt mỏi sao? Sao lại muốn bỏ ta mà đi thế chứ? Vi phu thật oan ức nha!"

https://thuviensach.vn

Trán Phượng Dạ Hi nổi đầy vạch đen, nói: "Thôi đi, ngươi giả không giống tên ngốc, càng làm ta buồn nôn thêm." Dứt lời, nàng liền vùng lên, quay sang nhìn hắn định hung hăng mắng chửi một hồi cho thoả miệng, nhưng chỉ vừa quay sang liền bắt gặp điều mà nàng không muốn nhìn nhất vào lúc này. Nhất thời, mặt đỏ đến tận man tai, như có thể rỉ ra máu, Phượng Dạ Hi lấp bấp quát lên: "Ngươi... Sao ngươi có thể ngồi dậy mà không mặc y phục thế hả? Mù mắt ta rồi, mù mắt ta rồi!"

"Nàng có thấy ai sau khi ân ái xong mà vẫn mặc y phục không?"

"Có... có trong phim..."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy nhíu mi, rất không vừa lòng kéo nàng ngồi vào lòng mình một lần nữa, hỏi: "Từ đêm qua đến giờ nàng cứ nói về những thứ kì quái gì thế? Cái gì mà Phượng Mẫu nương nương, rồi còn những lời nàng nói hôm qua cứ như rằng Trần Quốc Công và Nam Cung Hạo vốn không phải người thân của nàng vậy. Đến bây giờ lại là "phim", thứ đó là gì cơ chứ?"

"Những... những thứ đó không tính. Quan trọng là ngươi cho ta đứng lên trước đã. Ngươi... vẫn chưa mặc y phục."

"Nói những chuyện đó làm gì? Có chỗ nào của ta mà nàng chưa nhìn qua chưa? Đều đã nhìn hết rồi, còn sợ gì nữa?"

Nghe hắn nói vậy Phượng Dạ Hi liền đỏ mặt, xấu hổ vô cùng. Cũng không bận tâm gì đến việc mình lỡ thốt ra những chuyện về thân thế thật sự của mình. Ân oán hận thù gì đó đều bay sạch. Bởi nghe những lời hắn nói, nàng liền nhớ đến trận mây mưa đêm qua, từng động tác, từng bộ phận trên thân thể hắn... qua ánh trăng mờ ảo, ừm, nói chung rất quyến rũ. Phượng Dạ Hi nàng đã từ sống qua hai kiếp, từ hiện đại đến quá khứ, đến cả nhi tử cũng có rồi, vẫn là thấy thân thể của Lãnh Diệc Thần đẹp nhất, ra dáng nam

https://thuviensach.vn

nhân nhất. Tuy là những lời hắn nói rất không đứng đắn làm người ta chán ghét, nhưng phải công nhận rằng hắn nói rất đúng.

Thử hỏi, nếu sau một trận mây mưa lại bị kéo ngồi vào lòng một nam nhân với thân thể cường tráng, lại không mặc gì cả. "Thứ" ở dưới thân hắn còn không ngừng cọ vào người... thì hỏi xem ai có thể bình tĩnh được cơ chứ?

Huống hồ gì hắn còn liên tục thổi khí nóng vào tai nàng thế kia. Khiến Phượng Dạ Hi run rẩy, nàng hét lớn: "Lãnh Diệc Thần, ngươi thay đổi rồi!!"

"Hử, ta thay đổi sao? Là thay đổi như thế nào vậy? Vi phu không biết, kính xin nương tử chỉ bảo." Dứt lời, hắn liếm tai nàng một cái, vành tai trắng nõn rất nhanh đỏ ửng.

"Là... chính là... Ngươi càng ngày càng vô liêm sỉ. Da mặt cũng dày hơn rồi!"

"Ta có thể coi đó là lời khen không?"

Nàng nghe vậy, tức giận xoay người lại, trợn mắt liếc nhìn hắn. Miệng lại ấp úng nói không ra được bao nhiêu lời: "Ngươi... Ngươi..."

Lãnh Diệc Thần thấy bộ dạng đáng yêu khi tức giận của nàng liền thoả mãn cười lớn một trận. Cười xong, hắn gạt nước mắt vương trên khoé mi, nói: "Không đùa nữa, không đùa nữa."

"Hừ!" Nàng giận dỗi không thèm nhìn hắn. Tên này đúng là ngày càng đáng ghét. Nhưng không biết tại sao, lúc này nàng lại rất muốn khoảng khắc này kéo dài mãi mãi, để hai người họ có thể bên nhau vui đùa một chút. Đúng là trước kia hận hắn đấy, nhưng không biết tự bao giờ, trong tim nàng đã có hắn cư ngụ mất rồi. Còn đối với tên ngốc... cũng có thể là yêu, nhưng phần nhiều chỉ là tình cảm dành cho đệ đệ. Bởi dù nàng có yêu tên

https://thuviensach.vn

ngốc thì hắn cũng không biết, chỉ vì nàng đối tốt với hắn nên hắn mới dựa dẫm vào nàng mà thôi. Tên ngốc đối với ai cũng vậy, cho hắn một viên kẹo, hắn liền cười với người đó. Lâu dần, thứ tình cảm vừa mới chớm nở cũng đã bị thái độ vô tri của hắn làm mờ đi. Cuối cùng hoá thành một vết sẹo trong tim nàng, tuy không thể xoá đi nhưng vết sẹo cũng là rất nhỏ.

Riêng Lãnh Diệc Thần lạnh lùng thì khác. Hắn ôn nhu, quan tâm, chăm sóc nàng, còn biết nấu cơm. Từ lần sau phủ đệ ở Giang Nam, Phượng Dạ Hi mang một trái tim cô đơn liền bị hắn từ từ chinh phục. Nhưng là lo cho tên ngốc nên nàng vẫn chưa nhận thấy. Khi tên ngốc chết đi, nàng đau lòng vô cùng, vì thế cho nên hận hắn, bởi tên ngốc chính là do hắn giết. Hơn nữa, đối với một cô nhi, có được tình thân gia đình là ao ước lớn hơn tất cả mọi thứ. Có Nam Cung Hạo và Trần Quốc Công ở bên, nang cảm thấy thật đầy đủ. Rồi nàng chợt nhận ra, cho dù đến lúc chết đi, Nam Cung Trần vẫn nghĩ đến nhi nữ bảo bối của lão, là Nam Cung Dạ Hi, là chủ nhân của khối thân thể này chứ không phải là Phượng Dạ Hi, một linh hồn lưu lạc từ hiện đại đến đây như nàng.

Tuy nhiên lúc đó quá rối, cho nên nàng liền đổ hết mọi thứ, hận thù, chán ghét và cả yêu thương vốn nhỏ nhoi lên người Lãnh Diệc Thần. Rời bỏ hắn mà đi.

Nhưng Phượng Dạ Hi nàng chưa bao giờ nghĩ đến, lý do tại sao Lãnh Diệc Thần lạnh lùng phải giết chết tên ngốc, giết chết phụ thân nàng, Thái hậu và Lãnh Thiên Hựu, bức ca ca nàng đi vào đường cùng? Nàng... chưa bao giờ nghe hắn giải thích!

Trong rừng đào, gió thổi xào xạt, hoa đào rơi rụng rãi đầy trên mặt đất. Giữa rừng đào có một đôi nam nữ đang ngồi ôm nhau, hay nói đúng hơn là nữ nhân toàn thân sạch sẽ gọn gàng đang ngồi lên người nam nhân toàn thân không mảnh vải. Tuy vậy, nhìn họ vô cùng hoà hợp với nhau. Nữ nhân che chắn cho nam nhân, nam nhân vươn tay ôm nàng chặt vào lòng. Cả hai đều đang trầm tư.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Lãnh Diệc Thần lên tiếng trước, phá vỡ sự im lặng: "Hi nhi này, ta có chuyện muốn nói với nàng."

"Chuyện gì?"

"Ta nghĩ nàng rất muốn nghe lý do vì sao ta lại hận Nam Cung Trần và mẫu tử Thái hậu đến mức phải truy cùng diệt tận bọn họ như vậy. Lý do tại sao ta lại ép Nam Cung Hạo vào đường cùng, hơn nữa còn giết đi tên ngốc, vốn là nhân cách thứ hai trong người ta." Hắn nói, thanh âm đều đều. Hoàn toàn mất đi vẻ bỡn cợt ban nãy: "Hôm nay ta sẽ giải đáp hết tất cả cho nàng. Im lặng nghe nhé?"

Phượng Dạ Hi ngập ngừng chốc lát, sau đó gật đầu. Lại cảm thấy thân thể của nam nhân phía sau bất giác lạnh hẳn lên, nàng tóm lấy tấm áo choàng, dựa vào người hắn, phủ nó đắp lên thân thể của cả hai người bọn họ.

Lãnh Diệc Thần cảm nhận được động tác của nàng, trong lòng phút chốc ấm hẳn lên, cả thân thể cũng ấm áp. Hắn bắt đầu kể tất cả, về quá khứ năm xưa của mình.

"Từ nhỏ ta đã rất hạnh phúc. Sinh ra với tình thương của phụ hoàng và mẫu hậu, sống trong giàu sang phú quý, hưởng thụ những điều tốt nhất, lại còn được phong làm Thái tử, từ đó ta lại càng được nhiều người kính nể. Mẫu hậu ta vốn là Hoàng hậu tiền triều, cùng với phụ hoàng là thanh mai trúc mã, rất yêu thương nhau, phi tần hậu cung gì đó đều là cỏ rác cả, phụ hoàng đã thề chỉ sủng mỗi mẫu hậu, và cũng chỉ có một hài tử là ta thôi. Vì vậy cho nên ta đã nghĩ rằng mình sẽ an ổn sống trọn phần đời hạnh phúc đó với mọi điều tuyệt vời. Nhưng mọi thứ tan vỡ vào năm ta mười tuổi. Lúc đó ta biết được một sự thật vô cùng kinh hoàng."

Phượng Dạ Hi không kiềm được liền hỏi: "Vào lúc đó đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Tuy mẫu hậu ta là thanh mai trúc mã với phụ hoàng, nhưng vào năm mẫu hậu nhập cung, vì sự thúc ép của Thái Hoàng Thái Hậu, phụ hoàng cũng nạp thêm một cung phi nữa vào cung, người đó chính là Vương Thái hậu. Thái Hoàng Thái Hậu vốn là biểu cô của Vương Thái hậu, cả hai liền rắp tâm hãm hại mẫu hậu ta. Năm đó ta chưa sinh ra nên mọi chuyện cũng không được rõ lắm. Chỉ biết lần đó, phụ hoàng đã ở lại cung của Vương Thái hậu cả đêm, để mẫu thân cô đơn lẻ loi một mình, lần đó mẫu thân bị phong hàn, sốt cao đến mức mê man cả ngày. Phụ hoàng lại bỏ đi như thế, mẫu thân càng bệnh nặng."

Nàng nghe vậy liền nhíu mày, thầm nghĩ trước kia nhìn thấy Vương Thái hậu tốt lành biết bao, ai ngờ bà ta lại nham hiểm như thế. Không kịp để nàng bực tức thêm nữa, Lãnh Diệc Thần liền kể tiếp.

"Sau đó phụ hoàng trở về, thấy mẫu hậu nguy kịch liền vô cùng ăn năn, ở cạnh chăm sóc người bảy ngày đêm, cũng may bệnh tình của mẫu hậu khá hơn. Thấy phụ hoàng lao tâm khổ cực vì mình như vậy, mẫu hậu vô cùng cảm động, chuyện cũ đều bỏ qua cả. Sau đó, mẫu hậu hoài thai ta."

"Nhưng như vậy thì có gì đáng kinh hoàng đâu cơ chứ?"

Lãnh Diệc Thần liếc nàng một cái, Phượng Dạ Hi liền im miệng, tiếp tục nghe hắn kể.

"Cái năm mười tuổi đó ta biết được rằng, hóa ra ngoài ta phụ hoàng vẫn còn một hài tử khác. Gã tên là Lãnh Thiên Hựu, hơn ta bảy tháng tuổi. Vì không muốn mẫu hậu đau lòng nên phụ hoàng đã che giấu chuyện này suốt mười năm, giấu Lãnh Thiên Hựu rất kĩ, vì vậy cho nên mẫu hậu và ta mới không biết được. Vào cái năm mười tuổi đó, lúc ta đang chơi đá cầu thì nghe thấy Vương Thái hậu lúc đó là Hoàng quý phi nói chuyện với mẫu hậu ta. Bà ta xin người rằng hãy để Lãnh Thiên Hựu được tự do sống như ta. Từ sau lần đó, mẫu hậu liền bệnh liên miên, nằm mãi một chỗ trên giường. Lúc đó, người đang hoài thai đệ đệ của ta. Phụ hoàng hay tin liền

https://thuviensach.vn

cho người giam giữ Hoàng quý phi lại, vốn đã định giết bà ta nhưng Thái Hoàng Thái Hậu đã xin cho. Từ sau chuyện đó, Hoàng quý phi ghi hận bởi mẫu hậu ta luôn hơn bà mọi thứ, một đêm đó, bà ta đã lên kế hoạch mưu hại mẫu hậu ta. Biết phụ hoàng rất thương mẫu hậu, sẽ khó mà nghi ngờ người, vì thế bà ta liền chọn kế 'mưa dầm thấm lâu'. Bà ta sắp xếp cho biểu ca của mẫu hậu vào cung, vị biểu ca đó rất yêu mẫu hậu, nhưng người đối với gã ta không có tình, tuy nhiên lại có nghĩa. Bởi vậy sau khi gặp lại hai người cũng rất tự nhiên vui vẻ mà nói chuyện với nhau. Vị biểu ca đó còn hẹn mẫu hậu ra sau vườn để hàn huyên chuyện xưa, mẫu hậu nghĩ nghĩ, cũng từ chối nhiều lần nên lần đó liền đi. Hoàng quý phi nhân cơ hội đó, bảo người dẫn phụ hoàng ra sau vườn. Phụ hoàng cũng đã nhiều lần nhìn thấy vị biểu ca đó và mẫu hậu ta thân thiết với nhau, vì vậy liền nổi cơn tức giận. Đuổi gã ta ra biên cương, nhốt mẫu hậu vào cung cấm, mà người vì cảm thấy biểu ca quá đáng thương liền cầu xin cho gã, còn nói vài lời có hơi lăng nhục phụ hoàng. Ai ngờ sau khi mẫu hậu nói vậy, phụ hoàng lại càng tức giận hơn nữa, hạ lệnh không ai được bén mảng đến gần cung của mẫu hậu. Chỉ được ngày ngày đưa cơm nước đến, sau đó phải rời đi. Từ hôm đó, mẫu hậu thất sủng. Còn phụ hoàng thì nghe lời Thái Hoàng Thái Hậu thả Hoàng quý phi ra, cũng đưa Lãnh Thiên Hựu đến ra mắt cho toàn dân thiên hạ biết."

Phượng Dạ Hi nghe vậy che miệng, sắc mặt hiện lên vẻ đau lòng rõ rệt: "Mẫu hậu ngươi thật đáng thương, rõ ràng là một con người lương thiện nhưng cuối cùng lại bị hại. Mà phụ hoàng ngươi cũng thật tệ, dù sao mẫu hậu cũng đang mang thai, sao có thể đối xử với nàng như thế cơ chứ?" Nàng nhìn Lãnh Diệc Thần, thấy sắc mặt hắn cũng hiện lên vẻ đau thương, nàng nhẹ giọng an ủi: "Ngươi đừng buồn, nếu đau lòng quá thì đừng kể nữa, để hôm khác kể cũng được."

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần lại lắc đầu, tiếp tục nói: "Ai ngờ đâu, đêm hôm đó mẫu hậu ta lâm bồn, đau đớn gào thét khản cả cổ họng, nhưng rốt cuộc vì lệnh cấm của phụ hoàng mà không ai dám đến giúp đỡ cho bà cả,

https://thuviensach.vn

mà thật ra, đêm đó ngoài ta ngồi ngoài song cửa sổ nói chuyện bầu bạn với bà ra thì chẳng có ai nữa cả. Lúc đó, ta bất chấp mưa gió chạy đến thái y viện, lại thấy nơi đó đóng cửa, ta liền chạy đi tìm phụ hoàng. Thế nhưng lúc đến nơi, ta lại hay tin rằng đêm nay phụ hoàng ở tại cung của Hoàng quý phi. Ta bất chấp mưa to tạt vào mặt, gió lạnh thổi vào người, chạy thật xa đến tẩm cung của Hoàng quý phi. Thế nhưng bọn lính canh ở ngoài lại ngăn không cho ta vào, bọn họ còn nói cái gì mà: "Nếu là chuyện liên quan đến Hoàng hậu thì xin Thái tử hãy về đi. Vào lúc này đây, người Hoàng thượng không muốn gặp nhất e rằng chỉ có Hoàng hậu mà thôi." Ta nghe vậy tức lắm, nói rằng mẫu hậu đang nguy kịch, nhưng bọn họ lại cho rằng đây chính là cái cớ mẫu hậu bịa ra để gặp phụ hoàng, càng không để ta vào. Ta đứng trước tẩm cung của Hoàng quý phi gào khản cả cổ, nhưng tất cả đều bị tiếng mưa to át đi hết."

Hắn kể đến đây cả thân người run lên dữ dội. Dường như rằng đoạn kí ức đó rất kinh khủng, khiến hắn ám ảnh cả một đời. Nàng thấy vậy liền nắm lấy bàn tay to lớn cơ, ủ ấm nó, Lãnh Diệc Thần nhờ vậy bình tĩnh hơn được chút ít. Bắt đầu kể tiếp.

"Ta càng kêu, càng chờ liền cảm thấy vô vọng. Tuy nhiên hai tên lính canh đó thấy vậy cũng không cho ta vào. Về sau ta mới biết được rằng bọn chúng đã được Hoàng quý phi mua chuộc, bất kể là ta hay những người liên quan đến mẫu hậu đến cũng không được cho vào."

"Thật quá đáng!" Nàng không nhịn được mở miệng mắng một câu.

"Sau đó, ta chạy khắp nơi trong Hoàng cung để tìm người cứu giúp. Thế nhưng... không ai chịu giúp, không ai chịu giơ tay ra giúp ta. Lúc đó ta mới biết được rằng, hóa ra lòng người lại dễ thay đổi như vậy. Ngay cả phụ hoàng của ta, người từng nói sẽ chỉ yêu mỗi mình mẫu hậu của ta cũng thay đổi cơ mà. Ta chạy mãi chạy mãi, cứ chạy trong tuyệt vọng, đến khi nhận thức được thì ta đã thấy mình đang ở trước song sắt cửa sổ của cung mẫu hậu. Người bị nhốt ở trong đấy, còn ta lại ở ngoài, cả hai cách nhau một

https://thuviensach.vn

khung cửa. Ta cố gắng đấm đá, thậm chí là dùng đầu mình để phá vỡ khung sắt đó, nhưng tất cả đều là vô dụng. Ta thấy mẫu hậu có vẻ đau đớn lắm, máu chảy khắp nơi, đều là một màu đỏ. Rồi cuối cùng... bàn tay đang nắm lấy tay ta của người cũng hạ dần, hạ dần... sau đó thân người mẫu hậu gục xuống nền đất lạnh, người không nói bất cứ điều gì nữa, chỉ thấy trên khóe mắt lệ còn vươn. Và lúc đó, ta chỉ nhớ được hai thứ!"

Càng kể, thân người hắn càng rung lợi hại, dường như đang rất đau đớn. Nàng nắm chặt tay hắn, cố gắng xoa dịu nỗi đau này. Có ai ngờ được đâu, một Ngự Thiên Đế khiến thế gian kinh sợ lại từng có một quá khứ bi thương như thế. Quá khứ của hắn thậm chí còn đau khổ hơn cả nàng. Tận mắt nhìn thấy mẫu hậu mình chết ngay trước mặt nhưng lại chẳng thể làm gì. Vứt bỏ tự tôn vang xin cầu cứu tất cả mọi người, nhưng chẳng ai chịu giơ tay cứu giúp hắn cả. Một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi đã phải chịu nỗi đau như thế này... Chắc đó cũng là nguyên nhân tạo nên con người của hắn bây giờ.

Nàng dịu dàng hỏi: "Hai thứ đó là gì?"

"Máu... một màu đỏ tươi, thân ảnh của mẫu hậu ngã xuống vũng máu đỏ tươi đó. Và... câu nói cuối cùng của người..."

"Nói với phụ hoàng con rằng... mẫu hậu vẫn luôn yêu người... sẽ không bao giờ phản bội người. Và xin lỗi... vì đã không thể đi cùng hai phụ tử con đến cuối đời."

"Sau đó thì sao?" Nghe xong câu chuyện này, nàng lại càng cảm thấy đau thương hơn nữa. Đến nỗi bây giờ nó đó ăn sâu vào máu rồi.

"Sáng hôm sau, ta đến trước cửa điện của phụ hoàng, bái lạy mười lạy, sau đó quỳ suốt hai canh giờ. Cuối cùng phụ hoàng cũng chịu ra gặp. Sau khi ta kể chuyện mẫu hậu mất cho phụ hoàng nghe, nàng có biết lão phản ứng như thế nào không?"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi lắc đầu, có chút không dám nhìn thẳng vào mặt hắn, bởi lúc này đây, nó tràn đầy đau thương.

"Lúc đầu lão không tin, sau đó ta cũng chẳng nói gì, chỉ yên lặng lạy thêm mười lạy nữa liền đứng lên rời đi, mặc lão gọi như thế nào cũng không quay lại. Sau đó, sắc mặt lão đại biến, như một người điên, điên cuồng chạy đến tẩm cung của mẫu hậu. Lão khóc, lão đã khóc, thế nhưng ta lại cười. Nàng biết không Hi nhi? Lúc đó ta đã cười rất lớn, vui vẻ nhìn lão đau lòng ôm thi thể đầy máu của mẫu thân vào lòng, cố gắng để lay tỉnh người, nói chuyện với người, thái độ đều là ôn nhu. Nhưng mà lão biết, ta cũng biết... mẫu hậu sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa."

Nàng không nói gì, chỉ im lặng nghe hắn kể.

"Lão trách ta tại sao lại không thông báo cho lão biết, tại sao lại để mẫu hậu chết như thế? Lão mắng ta bất hiếu! Lúc ấy, ta lại càng cười lớn hơn nữa. Ta nắm lấy cổ áo của lão, bắt lão nhìn ta, nhìn ta tàn tạ như thế nào, ta nói với lão rằng cái chết của mẫu hậu không phải do ta không đi thông báo, mà là do ta có báo, có quỳ trước cửa điện nghe lão với Hoàng quý phi hú hí, hét to đến khàn cả cổ, vang xin hết lòng, đến mức bỏ luôn tôn nghiêm của một vị Thái tử như thế nào. Ta kể cho lão nghe bộ dạng lúc chết của mẫu thân ra sao, còn cả câu nói cuối cùng của người, nó yếu ớt cỡ nào, đáng thương cỡ nào. Tất cả cũng tại lão, vì chút ghen tuông vặt vãnh mà đổi lấy cái chết của mẫu hậu. Ta hỏi lão: "Người có biết cho đến tận lúc hấp hối mà mẫu hậu vẫn chỉ nghĩ đến người hay không?" Lão ta không đáp, ôm lấy mẫu hậu khóc ròng, chuyện này kinh động đến nhiều người, bọn họ đều muốn xem có chuyện gì xảy ra mà có thể khiến lão ta khóc như mưa vậy. Bọn họ cũng không ngờ rằng, Hoàng hậu đã chết."

"Nàng biết không, lúc đó ai cũng mang vẻ mặt tang thương, chỉ riêng ta là cười lớn nhất. Sau đó không để ý đến bất cứ chuyện gì, ta đã làm một chuyện vô cùng táo bạo. Ta giơ tay lên, tát lão ta một cái thật mạnh. Ta bảo đó chính là để trả cho cái chết của mẫu hậu, nhưng vẫn chưa đủ, ta sẽ bắt

https://thuviensach.vn

những kẻ hại mẫu hậu sẽ phải chết không toàn thây. Nể mặc lão là phụ thân thân sinh, ta không giết, nhưng kể từ lúc mẫu hậu mất, ta cũng không chủ động đi tìm lão, nếu chạm mặt liền đi qua như người không quen biết. Thái Hoàng Thái Hậu ghét thái độ này của ta, liền kích động triều thần phế ta xuống, lập Lãnh Thiên Hựu lên làm Thái tử. Phụ hoàng không đồng ý chuyện này, tuy vậy nhưng vẫn không áp chế nổi đám đông kích động."

"Lúc đó ta đã làm một chuyện rất kinh hoàng. Ta lôi cổ Thái Hoàng Thái hậu lên trước chánh điện, kề dao lên cổ bà ta. Nói rằng: "Nếu ai còn dám kích động, ta liền giết chết bà già này!" Triều thần vô cùng hoang mang, mắng chửi ta không tiếc lời. Nhưng vẫn là e sợ ta làm bị thương Thái Hoàng Thái Hậu, liền thôi không nói nữa."

"Trước chánh điện, ta còn nói rằng: "Để rồi xem, nợ này của mẫu thân và đệ đệ, ta nhất định sẽ trả hết tất cả. Rồi một ngày nào đó không xa, ta sẽ giết sạch tất cả các người, một móng cũng không chừa." Sau khi ta nói xong câu đó, toàn thể đều im bặt."

Phượng Dạ Hi âm thầm cảm thán khí thế của Lãnh Diệc Thần. Bảo sao bây giờ chỉ cần nhắc đến cái tên Ngự Thiên Đế thì người người đều sợ hãi.

"Rồi cơ hội đó cũng đến, năm mười lăm tuổi, phụ hoàng vì muốn trấn áp những kẻ muốn phế ta liền giao cho ta toàn bộ binh quyền. Lệnh cho ta ra trận phải dành thắng lợi. Mặc dù không muốn đi, nhưng ta nghĩ đây chính là cơ hội để báo thù, thế là ta liền dẫn binh chinh chiến. Năm tháng, chỉ năm tháng, ta giết sạch quân địch, khiến nước nhà rạng rỡ. Một mình ta đối đầu với hơn cả trăm tên, từ đó lưu danh sử sách. Nhưng thật ra tình cảnh lúc đó rất rối, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi."

"Ta trở về, và điều tra được thêm một việc, đó chính là những chuyện mà Hoàng quý phi làm trước đây đều có liên quan đến Trần Quốc Công. Hay nói đúng hơn chính là Trần Quốc Công và Hoàng quý phi đã hợp tác

https://thuviensach.vn

với nhau để hãm hại mẫu hậu ta. Bởi lúc đó, Hoàng quý phi bị giam giữ trong cung cấm, cũng rất khó để hành động, cho nên nhất định phải cần sự giúp đỡ từ bên ngoài, và kẻ đó chính là Trần Quốc Công."

Lần này đến lượt Phượng Dạ Hi run lên một cái, cảm nhận được nỗi bất an của nàng, Lãnh Diệc Thần xoa xoa bàn tay nhỏ bé trắng nõn, khẽ trấn an nàng.

Hắn nói: "Động cơ của Trần Quốc Công rất đơn giản, đó là muốn quyền lực. Hoàng quý phi hứa rằng chỉ cần giúp bà ta lên làm Hoàng hậu thì bà ta sẽ ban bố thật nhiều quyền lực cho lão. Ta biết chuyện này liền điên tiết cả lên, nhưng vừa muốn trả thù thì liền bị dội ngược lại. Hai người đó cấu kết với nhau, hại ta uống phải độc dược. Loại độc đó rất đặc biệt, khiến con người ta không chết nhưng lại trở nên ngu ngốc, bởi nếu ta chết thì nhất định phụ hoàng sẽ sinh nghi mà điều tra, sau đó Hoàng quý phi chắc chắn sẽ bị xử trảm tội âm mưu hãm hại hoàng thất. Nhưng xui cho bà ta, ta được thần y chữa trị, bức độc ra được hơn phân nửa, còn nửa phần độc còn lại chỉ có thể trấn áp tạm thời trong cơ thể ta, không thể bức ra được. Lâu dần lại hình thành thêm một tính cách nữa trong người ta. Còn bản thân ta lại dần bị đẩy vào một nơi tâm tối, đó chính là lúc Lãnh Diệc Thần ngốc xuất hiện. Tuy nhiên, ta lại có thể biết và nhớ rõ những gì hắn làm, còn hắn thì thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của ta. Cho nên ta liền mượn chuyện này để nguỵ trang, âm thầm chờ cơ hội trả thù, nhưng mà ta phải sớm diệt tên ngốc trong người, bởi nếu không giết hắn trước mười năm thì cả hai sẽ cùng chết. Đúng lúc đó, phụ hoàng đột nhiên lên cơn bạo bệnh mà qua đời, lão ta vì thương nhớ mẫu hậu quá nên mới đi theo thôi. Mà mẫu tử Hoàng quý phi cũng nhân cơ hội này, sửa đổi di chiếu, thay tên người sẽ lên ngôi Hoàng đế thành Lãnh Thiên Hựu. Ngoài mặt tỏ ra yêu thương ta, nhưng đó chỉ là để che mắt thiên hạ thôi."

Hắn nhìn nàng, như nhớ ra chuyện gì, lại nói: "Đúng rồi, Nam Cung Hạo thật ra cũng chính là nhi tử của phụ hoàng ta. Có một đêm lão ta uống

https://thuviensach.vn

say, liền nhìn nhầm một phi tần thành mẫu hậu liền lên giường với bà ta, sau đó thì hạ sinh Nam Cung Hạo. Hoàng quý phi biết chuyện liền muốn thủ tiêu đứa bé này nên đưa nó cho Trần Quốc Công. Ai ngờ đâu lão ta vì thương xót sinh mệnh bé nhỏ, liền nhận làm nhi tử của mình luôn. Nói đúng ra, Nam Cung Hạo không phải là Nam Cung Hạo, mà chính là Lãnh Hạo."

"Vậy... Trong chuyện này... Rốt cuộc là do phụ thân ta sai?"

"Đúng vậy, Hi nhi, ta xin lỗi khi phải nói điều đó, nhưng phụ thân nàng sai, đó chính là sự thật."

Ngẫm nghĩ lại chuyện này thì quả đúng như vậy. Trần Quốc Công sai, phải nói là quá sai, lại có thể cấu kết với Thái hậu làm nhiều chuyện độc ác như vậy, còn hại biết bao nhiêu người phải chết. Nói cho cùng mặc dù nàng luyến tuyến tình thương của phụ tử, nhưng mà lão vẫn không phải là cha ruột của nàng. Huống hồ gì... Cho đến tận lúc chết lão vẫn chỉ nghĩ đến Nam Cung Dạ Hi chứ đâu phải Phượng Dạ Hi nàng.

Hơn nữa, về chuyện tên ngốc, nàng lúc này đã nhận ra tình cảm của mình, có chăng đối với tên ngốc cũng chỉ là tình thương dành cho đệ đệ thôi chăng? Bởi hắn ngốc như vậy, cũng đâu thực sự yêu nàng như nam tử đối với nữ tử đâu.

Vậy ra mấy năm nay nàng đã trách lầm Lãnh Diệc Thần sao? Cả hai cũng vì vậy mà kết nhiều ân oán hận thù, dẫn đến cuộc chia lia tưởng chừng như âm dương cách biệt. Mặc dù hắn sai, sai khi đã lợi dụng nàng như một con cờ, sai khi đã cố tình ân ái với Nguỵ Lương Khả trước mặt nàng. Nhưng hắn cũng đã trả giá đắc rồi, chẳng phải sao?

Liệu nàng có nên cho hắn một cơ hội không?

Ai đó hãy cho nàng biết đi?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Dịch Bệnh

Hai người ngồi rất gần nhau, thiên ngôn vạn ngữ muốn nói. Thế nhưng ngay lúc Phượng Dạ Hi định mở miệng cất lời thì một sự cố đã xảy ra.

Vốn dĩ rừng đào này là do Lãnh Diệc Thần năm năm trước xây nên, cũng là để tưởng nhớ nàng. Nơi này có thể coi như là cấm địa, chỉ có mỗi mình hắn và những kẻ đã được sự có phép của hắn mới được vào. Còn nếu không sẽ bị cạm bẫy hắn đặt ở nơi đây khiến cho kẻ dám tự ý xâm phạm chết không toàn thây. Đêm qua nàng cũng là mơ mơ màng màng mà đi vào, thế nhưng từ lúc nàng trở về thì Lãnh Diệc Thần cũng đã gỡ bỏ những trận pháp, cạm bẫy đó. Tuy thế cũng không ai dám bén mảng bước vào nửa bước.

Bởi vậy khi có chuyện gấp cần thông báo mà Lãnh Diệc Thần lại ở rừng đào thì Mộc sẽ hét to lên, truyền tin cho hắn.

"Hoàng thượng, thuộc hạ có chuyện gấp cần cấp báo."

Lời này chính là nói cho hắn, mà Phượng Dạ Hi đúng lúc lại đang dựa sát vào người hắn, cho nên những lời này nàng đều nghe rất rõ.

Không khí cảm động lúc nãy hoàn toàn biến mất.

Ngượng ngùng đẩy hắn ra, nàng quăng y phục sang, lấp bấp nói: "Ngươi... ngươi mau mặc y phục vào. Mộc sẽ tiến vào đây liền đó!"

https://thuviensach.vn

"Ngại gì chứ, đêm qua chẳng phải nàng chủ động lắm sao?" Hắn cười cười, vươn tay ôm nàng vào lòng trở lại: "Mặc kệ gã ta, chuyện quan trọng gì đó ta đều không quan tâm. Điều ta quan tâm nhất hiện tại chỉ có nàng mà thôi."

Phượng Dạ Hi vô cùng ngượng, mặt đều đã đỏ như táo rồi. Có lẽ chính nàng cũng không ngờ, sau khi rời đi năm năm thì khi trở lại sẽ như thế này. Không có hận thù, không có chán ghét, chỉ có ân ân ái ái, hạnh phúc viên mãn.

Còn Lãnh Diệc Thần, hắn phát hiện trêu chọc nàng rất vui. Nhất là khi nhìn thấy bộ dạng nàng đỏ mặt ngượng ngùng đánh yêu vào người hắn, hay khi nàng giận dỗi quay mặt đi không muốn nhìn hắn... Tất cả đều đáng yêu vô cùng.

Nhưng oái ăm thay đúng lúc này, giọng nói của Mộc đã phá hư tất cả ân ái của đôi phu thê này.

"Hoàng thượng, chuyện thật sự gấp lắm. Người và Hoàng hậu mau mau đến đây. Nếu không thuộc hạ thật sự chẳng còn cách nào khác ngoài việc xông vào đâu."

Lãnh Diệc Thần đen mặt, nhưng được Phượng Dạ Hi khuyên nhủ, nàng nói dù sao việc nước cũng quan trọng hơn. Hắn vừa thống nhất thiên hạ, cũng không nên cứ mãi ở đây với nàng. Chuyện của hai người bọn họ cứ để sau khi xong việc quan trọng rồi giải quyết cũng không muộn.

Nàng còn hứa rằng lần tới khi gặp mặt, nàng sẽ đưa cho hắn câu trả lời thích đáng.

Nhận được lời hứa hẹn của nàng, Lãnh Diệc Thần tâm trí bừng bừng đứng lên mặc y phục. Những tưởng hắn sẽ đi một mình, không ngờ hắn lại kéo nàng đến trước mặt Mộc, cùng nghe chuyện chính sự.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần nói: "Có chuyện gì, ngươi nói đi!"

"Thưa Hoàng thượng, chuyện này thật sự đã gấp lắm rồi. Phía Bắc xảy ra nạn dịch, dịch bệnh bùng phát vô cùng nhanh, đã sắp sửa lan đến đây rồi. Tất cả lang y, trung y nổi tiếng đều đã được phái đi giúp dân chữa bệnh. Thật ra bệnh này cũng không khó trị, nhưng do số người bệnh quá nhiều nên vừa được trị hết bệnh lại tái bệnh tiếp. Tình hình bây giờ vô cùng nguy cấp rồi thưa Hoàng thượng."

Vì thân là ngự y cho nên khi nghe tin này nàng lại phản ứng nhanh nhạy hơn Lãnh Diệc Thần, liền cướp lời hắn: "Mau, mau nói cho ta tình trạng của người bệnh. Đã tra được nguyên nhân của dịch bệnh chưa? Ngọn nguồn từ đâu ra? Dịch bệnh này chữa trị như thế nào?"

Nghe nàng hỏi một lượt như vậy, Mộc nhất thời không biết đáp trả như thế nào. Đang hoang mang thì đã nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Lãnh Diệc Thần, hắn nói: "Ta biết nàng thân là ngự y nên đối với những chuyện này nhạy cảm vô cùng. Nhưng nàng cũng nên nghĩ lại, giữa nơi lộ thiên này mà bàn chuyện chính sự thì không hay lắm. Chúng ta đến thư phòng bàn luận!"

Dứt lời, hắn liền dẫn cả hai người bọn họ đến thư phòng. Trên đường đi nàng cũng đã hỏi Mộc được kha khá chuyện.

Dịch bệnh bùng phát cách đây năm ngày tại một làng chài nhỏ. Nơi đó có vô vàn sông hồ, hàng ngày người dân đều bắt cá ở nơi đây, cũng chẳng có chuyện gì. Nhưng cho đến một hôm, có một chàng trai tối khuya không ngủ được liền ra sông câu cá tươi về nướng lên ăn. Người dân xung quanh đó nghe mùi thơm cũng không chịu được, càng ngày càng có nhiều người ra ăn cùng với chàng trai đó, bởi dân ở làng chài này vốn rất háu ăn. Sau khi ăn xong số cá kia thì tất cả mọi người đều đột nhiên ngã lăn ra đất, những người dân khác sáng ra không thấy người thân mình đâu liền đi tìm, cuối cùng lại phát hiện ra có hơn mười người chết ở trong làng. Nguyên

https://thuviensach.vn

dân là do ăn số cá đó. Mà oái ăm thay, buổi chiều hôm đó người dân đã vận chuyển vào trong những ngôi làng phía Bắc của Nam Nhạc một lượng cá lớn để buông bán. Đó chính là nguyên nhân của việc bệnh dịch bùng phát.

Hơn nữa, tuy bệnh dịch bùng phát nhanh nhưng cũng khá dễ trị, các thái y hay lang y thường đều trị được. Nhưng mà nó lại lay lang quá nhanh, chỉ cần dùng chung chén dĩa hay khăn chậu, thậm chí chỉ cần nước bọt của người này dính qua người kia thì sẽ lặp tức lay lang. Mà một khi đã dính bệnh, nếu không có thuốc trị thì trong vòng một ngày sẽ chết.

Triệu chứng của người trúng độc rất dễ nhận ra, cả người yếu ớt mệt mỏi, cứ buồn nôn, ăn uống gì cũng đều không vô cả, da nổi lên từng mảnh xanh xanh tím tím, mà đặc biệt chỉ nổi ở trên ngực nên rất khó nhìn thấy. Người bệnh mắt sẽ lờ đờ, không có tiêu cự, giọng nói thều thào vô hồn. Chỉ có thể nằm ở một chỗ. Sau khi bị lay bệnh thì sẽ ngất đi khoảng một canh giờ, sau đó thì tỉnh lại và có những biểu hiện như trên.

Đến thư phòng, Mộc lại cẩn thận nói ra chi tiết hơn về tình hình dịch bệnh: "Từ phía Bắc đã dần lan xuống các vùng lân cận, người dân đang hết sức e sợ về loại dịch bệnh này. Tuy xuất phát từ một làng chài nhỏ, sau ba ngày tìm tòi nghiên cứu thì cũng đã tìm ra cách giải. Nhưng là cứu không hết, vừa cứu xong người này thì lại đến người kia mắc bệnh, lại truyền ngược lại cho người vừa khỏi bệnh. Cứ lập mãi thành một vòng tuần hoàn như vậy, dù cho có hàng trăm danh y và hàng ngàn loại thuốc tiên đi nữa thì vẫn không thể cứu được."

"Chuyện này rắc rối hơn trẫm nghĩ." Lãnh Diệc Thần ngồi trên ghế, tay gõ gõ mặt bàn, thể hiện sự không hài lòng của hắn: "Phái thêm ngự y đi giúp bọn họ đi. Người dân Nam Nhạc của trẫm mà lại sợ hãi loại bệnh này, cũng tại trẫm làm vua cũng không tốt. Tạm thời cứ chữa trị, cách ly người bệnh với người không bệnh. Trẫm sẽ cùng Hoàng hậu suy nghĩ thêm cách để khắc phục loại dịch bệnh này."

https://thuviensach.vn

"Nhưng thưa Hoàng thượng, ngự y trong cung đều đã đi cứu giúp dân chúng hết rồi. Hiện tại chỉ còn lại ba bốn người gì đó ở lại, phòng khi hoàng cung có người bị bệnh mà thôi. Thêm Hoàng hậu nương nương nữa, tổng cộng trong cung hiện tại có năm người biết y thuật." Gã nói, sau như nhớ ra điều gì đó, liền bẩm lại cho Lãnh Diệc Thần: "Đúng rồi thưa bệ hạ, ngay cả La thái y cũng đã hoà vào đoàn ngự y đi giúp người rồi."

Lãnh Diệc Thần nghe vậy khó tránh khỏi cõ chút trầm mặc. Năm năm trước, kể từ cái ngày Phượng Dạ Hi "chết" đi, lão La liền như thế rời khỏi cung, từ đó quy ẩn, hắn cũng không nhìn thấy lão được lần nào nữa.

"Nếu lão La đã xuất hiện, vậy chuyện này gây go rồi!" Hắn nói, bởi y thuật của lão La vô cùng cao minh lại khó cầu. Trừ phi là người hoàng tộc hoặc là người lão muốn trị, nếu không thì lão ta sẽ không bao giờ liếc đến kẻ đó một lần, dù cho có đưa lão bao nhiêu ngân lượng đi nữa.

Lãnh Diệc Thần nhìn sang Phượng Dạ Hi, hỏi: "Hi nhi, theo nàng thì chuyện này nên làm thế nào?"

Vốn đã chuẩn bị sẵn, nàng liền nói: "Vấn đề ở đây không phải là thuốc tốt như thế nào, mà là hệ miễn dịch của người bệnh có tốt hay không. Cần phải chế ra một loại thuốc khiến người bị bệnh khi uống vào sẽ hết bệnh và hơn hết, đó là ngăn không cho bệnh tái phát lại. Chứ nếu không thì dù thuốc có tốt đến mức nào đi chăng nữa thì chỉ cần tiếp xúc với bầu không khí có tồn tại loại vi khuẩn đó thì lập tức sẽ bị tái phát. Hơn nữa qua những lời Mộc kể ban nãy, ta phát hiện ra loại vi khuẩn này sẽ ăn dần ăn mòn hệ miễn dịch của con người, khiến chúng dần mất đi chứng năng bảo vệ cơ thể mỗi khi có vi khuẩn xâm nhập vào. Điều này không thể để lâu, nếu để lâu sẽ rất nguy hiểm. Và vấn đề quan trọng nhất ở đây thì đúng như ngươi nói, phải cách ly người bệnh với người bình thường."

Dừng một chút, nàng nhìn sắc mặt của hai người bọn họ, liền ho một cái rồi nói tiếp: "Cho nên, theo ta nghĩ chúng ta nên tập hợp các ngự y, lang

https://thuviensach.vn

y, quân y có hiểu biết thông thái và y thuật cao minh, cùng nhau chế ra một loại thuốc vừa có thể chữa bệnh, vừa có thể ngăn vi khuẩn vi rút tái nhập lại có thể người bệnh. Như vậy thì dịch bệnh này mới có thể kết thúc được."

Lãnh Diệc Thần tay vẫn gõ gõ trên bàn, còn Mộc thì sắc mặt khó hiểu nhìn nàng. Cả hai đều mang ánh mắt vô cùng quái lạ nhìn nàng. Dường như đều chung một ý nghĩ: "Nàng đang nói cái gì thế?"

Phượng Dạ Hi ho khụ một tiếng, bởi những từ nàng dùng có vài chữ là ở hiện đại, cho nên bọn họ không hiểu cũng đúng.

"Đối với những gì nàng nói, ta có chỗ hiểu chỗ không, nhưng vẫn là hiểu được trọng điểm. Ý nàng là không phải chỉ cần mỗi thuốc tốt có thể chữa bệnh không thôi, còn cần loại thuốc có thể ngăn không có mần bệnh xâm nhập vào có thể con người, đúng không?" Lãnh Diệc Thần tỉ mỉ thuận lại lời nàng theo một cách dễ hiểu hơn.

Phượng Dạ Hi gật đầu, tiếp tục nói: "Còn về vấn đề ngự y, ta tự đề cử mình, lão La và Minh hộ vệ của Tiêu Dao cung."

"Không được!"

"Tại sao không được?" Nàng liếc nhìn Lãnh Diệc Thần với ánh mắt khó hiểu, chẳng phải nàng chỉ muốn đi cứu người thôi sao, thế nào mà tên này lại không cho cơ chứ? "Ngươi yên tâm đi, ta tin với y thuật của mình thì ít nhất cũng sẽ cứu được tám trên mười người, không cần lo lắng như vậy đâu."

"Không phải vậy?" Hắn thở dài, nhìn nàng nói: "Ta là lo lắng cho nàng sẽ bị nhiễm dịch bệnh mà thôi."

Nghe vậy, nàng phì cười: "À ra vậy, thế thì chàng không cần lo đâu. Ta đối với thi độc còn không hề hấn gì cơ mà."

https://thuviensach.vn

"Thi độc khác với dịch bệnh, ta không cho phép nàng đi. Chuyện này cứ để ta giải quyết, nàng chỉ nên ở bên cạnh ta để ta bảo vệ mà thôi."

Mộc đau khổ nhìn phu thê nhà người ta ân ái mắng yêu. Rốt cuộc nhận ra mình chỉ là bóng đen ngán đường, liền im lặng rời đi.

Phượng Dạ Hi cãi: "Không được, tuy ta không nhận mình tài giỏi, nhưng theo những gì ta tìm hiểu và những lời Phượng Mẫu nương nương nói với ta ở trong mộng thì ta chắc chắn, mình mang trong người dòng máu của Phượng Hoàng bất tử, cho nên sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì cả."

"Phượng Mẫu nương nương là ai?"

"Mẫu thân ta!" Nàng cố gắng mở to mắt đối lại với hắn, thân là ngự y, hơn nữa còn là Hoàng hậu, nghe tin người dân bị bệnh như vậy, nàng không thể làm ngơ được: "Bà nói rất đúng, bởi ta không bị ảnh hưởng bởi thi độc và loại mùi hương kì quái của Phỉ Luật. Nếu chuyện dịch bệnh lần này là do Phỉ Luật gây ra thì ta lại càng phải đi, bởi ta có thể đánh được y."

Lãnh Diệc Thần không nhịn được nữa, liền quát lên: "Nàng không nghĩ đến an nguy của mình nhưng ta thì rất để tâm. Hi nhi, chúng ta xa cách năm năm là đủ rồi, ta không muốn phải cách nàng thêm một ngày nào nữa. Chuyện này cứ để ta lo, nhất định sẽ có cách khác, nàng chỉ cần ở bên cạnh ta để ta bảo vệ là được. Huống hồ gì nếu chuyện này quả thật là do Phỉ Luật gây nên thì chắc chắn mục tiêu là nhầm vào nàng, y muốn nàng lộ diện để lấy máu của nàng."

Nàng giơ tay, vuốt ve gương mặt tuấn lãng kia, hiểu được những lời hắn nói chỉ vì lo lắng cho nàng, liền cười tươi nhìn hắn: "Ta biết là chàng lo cho ta, cũng muốn bảo vệ ta, không muốn xa cách ta. Nhưng thân là ngự y, hơn nữa còn là Hoàng hậu, ta không thể để con dân của mình lâm vào cảnh lầm than như vậy. Huống hồ gì nếu chuyện này do Phỉ Luật gây nên để

https://thuviensach.vn

nhầm vào ta thì ta lại càng phải đi, bởi chính vì ta mà nhiều người phải chết và chịu cực khổ. Hơn nữa, chẳng phải chàng muốn ta cùng chàng thống nhất thiên hạ sao? Tuy chúng ta đã thống nhất được, nhưng con dân của chúng ta là không thể sống an yên dưới đất nước mà chúng ta trị vị. Mà ta, kẻ được mệnh danh là Phượng Hậu, kẻ cùng chàng trị vị thiên hạ lại ở đây chịu sự bảo hộ chặt chẽ. Điều đó là không được, bởi vì hiện tại chúng ta vẫn chưa chính thức ổn định được thiên hạ của mình. Lãnh Diệc Thần à, ta một việc, chàng một việc, vậy chẳng phải sẽ nhanh hơn sao, chúng ta sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn? Hà cớ gì mà chàng cứ phải ôm cả đống việc vào người mình như thế?"

Những lời nàng nói rất đúng, một chữ cũng không sai, khiến hắn khó mở lời phản biện được, chỉ có thể ấp a ấp úng: "Nhưng ta không muốn nàng gặp nguy hiểm!"

"Ba tháng!" Phượng Dạ Hi cười tươi nhìn hắn: "Cho ta ba tháng, ta hứa với chàng, sau ba tháng ta sẽ bình an trở về, hơn nữa dịch bệnh cũng sẽ bị loại trừ."

Lãnh Diệc Thần mím môi không nói.

"Thế nào?"

Đối mặt với ánh mắt kiên định và sự cứng đầu của nàng, hắn không thể làm gì khác ngoài thoả thuận. Khó khăn gật đầu.

"Được rồi, ta cho nàng ba tháng. Sau ba tháng, dù có dẹp được dịch bệnh hay không nàng cũng phải trở về."

"Cảm ơn chàng!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Dịch Bệnh (2)

Trước khi đi, Phượng Dạ Hi ghé qua Đông Cung của Phượng Đằng Quân để nhìn nhi tử mình một cái.

Một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi đã làm chủ một cung điện lớn như Đông Cung, hơn nữa còn có quyền lực như vậy... Từ trước đến giờ ở Nam Nhạc quốc cũng chỉ có mỗi mình cậu mà thôi.

Đông Cung xa hoa tráng lệ, lại được trồng nhiều cây xanh nên vô cùng mát mẻ. Kết hợp với những điều đó, một thân ảnh nhỏ bé tuấn lãng nghiêm túc ngồi ở trên ghế, lưng thẳng đầu hơi cúi, nhìn vào quyển sách ở trên bàn, chăm chú đọc, càng khiến cho nơi này thêm tĩnh lặng. Mà thân ảnh nhỏ nhắn đó căn bản không để ý rằng có người 'đột nhập' vào Đông Cung của mình.

Vốn dĩ người thường đâu có dễ gì được tự do ra vào Đông Cung, nhưng vì vị quý nhân này lại vô cùng quyền lực cho nên lính canh không dám cản trở nàng dù chỉ một bước chân. Nàng bảo bọn họ im lặng, không được thông báo cho Thái tử, vậy thì bọn họ chỉ còn cách sợ hãi mà căm nín, để mặc cho nàng đi vào.

Nữ nhân này danh tiếng lẫy lừng, khoác lên người phượng bào đỏ rực, đầu cài trâm phượng.

Nàng bất động thanh sắc đi vào, tiến đến bên người Phượng Đằng Quân.

https://thuviensach.vn

"Quân nhi!"

Phượng Đằng Quân nhíu mày, thầm nghĩ ai mà lại to gan đến mức dám lên tiếng khi cậu đang đọc sách. Mặc dù chỉ mới năm tuổi nhưng cậu đã mang bộ dạng rất giống phụ hoàng mình, khí khái của quân vương. Cho nên mỗi khi cậu đọc sách thì trong vòng mười trượng gần đó không được phép có bóng người.

Đang định ra lệnh đuổi người thì một tia sáng chợt loé lên trong đầu cậu. Ở trong cung này, ngoại trừ hai người là phụ hoàng và mẫu hậu thì còn ai dám gọi thẳng tên cậu như thế kia đâu chứ?

Vì thế, Phượng Đằng Quân bỏ quyển sách trong tay xuống, vui vẻ xoay người lại, cười ngọt ngào nhìn nàng, nói: "Mẫu thân!"

Phượng Dạ Hi cũng vui vẻ xoa đầu cậu, mỉm cười dịu dàng: "Ừm, nhi tử của ta sinh đứng là ngoan thật." Rồi lại nhìn quyển sách cậu để ở trên bàn, cầm lên xem: "Quân nhi cũng thật giỏi nha, chỉ mới năm tuổi đã bắt đầu đọc cái loại sách chiến lượt quân sự này rồi. Mẫu hậu nghĩ trong tương lai con nhất định sẽ không làm ta thất vọng."

"Tất nhiên rồi, Quân nhi đang cố gắng học thật tốt để trở thành đấng quân vương tốt, như phụ hoàng vậy."

Nghe những lời này sắc mặt Phượng Dạ Hi khẽ biến đổi, bàn tay đnag vuốt đầu cậu cũng khựng lại. Như có như không nói khẽ: "Ta sắp đi xa một chuyến!"

"Mẫu thân định đi đâu?"

"Phía Bắc có dịch bệnh loạn hành, ta dự định sẽ cùng một vài người đi diệt trừ bệnh dịch này, giúp muôn dân bình an. Cũng là muốn giúp cho phụ hoàng con. Chuyện này chắc hẳn con cũng biết chứ?"

https://thuviensach.vn

Phượng Đằng Quân gật đầu: "Biết ạ, phụ hoàng đã nói cho con chuyện dịch bệnh. Nhưng người không nói rằng mẫu hậu cũng sẽ đi lên phía Bắc." Cậu buồn bã nắm lấy vạt áo của nàng, nỉ non: "Mẫu hậu sẽ đi thật sao? Nơi đó bệnh dịch hoành hành, đến đó sẽ rất nguy hiểm. Lỡ đâu mẫu thân cũng bị nhiễm bệnh thì sao?"

Vừa dứt lời, cậu liền bị ăn một cái cốc đau điếng, nàng nói: "Mẫu hậu chưa đi mà đã bị trù ẻo rồi. Nhi tử này ta mang nặng đẻ đau một năm, nuôi lớn khôn năm năm quả thật phí công sức mà."

"Mẫu hậu đừng giận, là Quân nhi sai rồi!" Cậu ôm chặt lấy người nàng, cái đầu nhỏ không ngừng ở trên người nàng cọ cọ, như muốn làm nũng.

Cả hai liền cười to, không khí rất vui vẻ.

Phượng Dạ Hi nhìn quang cảnh quanh phòng, nhìn quyển sách trên bàn và cả tủ sách ở xung quanh, rồi lạnh nhìn đến long bào màu bạc ở trên người nhi tử của mình. Nhất thời thở dài.

"Quân nhi, con thật sự muốn trở thành quân vương?"

Phượng Đằng Quân mím môi im lặng chốc lát, sau đó lại gật đầu rất chắc chắn: "Vâng, con muốn được trở thành người vĩ đại như phụ hoàng. Nhưng sẽ không phải là cái bóng của người. Con muốn trở thành quân vương được người người kính nể, có thể giúp muôn dân an cư lạc nghiệp. Đó là ước mơ của con, và bằng mọi giá con sẽ thật hiện nó."

Nàng nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của cậu, ở nơi đó, nàng nhìn thấy quyết tâm thật sâu và ước mơ chân thành. Thở dài một tiếng, xoa đầu cậu, nàng nói: "Vốn dĩ còn định đưa con lên phía Bắc rồi bồi dưỡng con thành lương y giống ta, không ngờ con lại muốn đi theo con đường quân vương của phụ hoàng con. Thôi, như vậy cũng tốt! Dù sao nếu con không nối dõi ngôi vương này thì cũng không ai nối dõi nữa."

https://thuviensach.vn

Phượng Đằng Quân hai tay đan vào nhau, ấp a ấp úng: "Mẫu hậu, con xin lỗi!" Vốn dĩ cậu cũng biết mẫu hậu luôn muốn cậu trở thành lương y giống người, nhưng biết làm sao được? Cậu đây chỉ muốn một lòng trở thành đế vương mà thôi.

Nàng lắc đầu, nói: "Không sao, ta tôn trọng quyết định của con. Nhưng con nên nhớ, một khi đã bước vào con đường này rồi thì sẽ không còn lối ra nữa, có thể con sẽ hoàn toàn mất đi quyền tự do. Như vậy con vẫn chấp nhận sao?"

Phượng Đằng Quân nhìn nàng, ánh mắt thuỷ chung vẫn mang vẻ kiên định rõ ràng, cậu dõng dạc nói: "Vâng, con chấp nhận được!"

"Vậy thì được!" Nàng nói: "Kể từ bây giờ, con chính là Lãnh Đằng Quân, là Đông Cung Thái tử. Dưới một người mà trên vạn người. Từng nhất cử nhất động của Lãnh Đằng Quân con đều sẽ có người để ý, cho nên phải hành động cẩn trọng."

"Con biết rồi! Nhất định con sẽ không làm mẫu hậu và phụ hoàng thất vọng." Cậu nói: "Nhưng mà mẫu hậu này. Con tuy là trên vạn người thật, nhưng dưới trướng tận hai người lận, đó là mẫu hậu và phụ hoàng."

Dứt lời, cả hai mẫu tử nhìn nhau, cười ha hả.

"Mẫu hậu, cẩn thận!" Lãnh Đằng Quân hôn lên trán nàng một cái, buông lời chúc bình an.

Phượng Dạ Hi mỉm cười, cũng hôn lên trán nhi tử nhà mình một cái, dịu dàng nói: "Được, ba tháng sau mẫu thân sẽ quay về. Quân nhi ở lại nhớ phải học hành chăm chỉ, cũng phải nhớ nghe lời phụ hoàng." Thấy cậu gật đầu, Phượng Dạ Hi hài lòng cười một cái, sau đó xoay người rời đi.

Nhất thời, Đông Cung lại chìm vào trạng thái tĩnh lặng!

https://thuviensach.vn

Việc Phượng Dạ Hi đi đến phía Bắc tiến hành vô cùng tĩnh lặng, không mấy ai biết chuyện này. Cũng là vì muốn đảm bảo an toàn cho nàng khỏi những cuộc ám sát nên không làm lớn. Để an toàn hơn, Lãnh Diệc Thần còn phái rất nhiều ám vệ âm thầm đi theo để bảo vệ nàng.

Ba ngày sau khi Phượng Dạ Hi rời khỏi kinh thành, Lãnh Diệc Thần ban lệnh tập hợp tứ đại giáo chủ của Thiên Sát giáo phái. Chính hắn cũng đi đến trụ sở chính của Thiên Sát.

Hắn triệu tập tam vị đệ đệ của mình đến là vì có chuyện muốn phân phó. Dạo gần đây vì vụ việc thống nhất thiên hạ mà bọn họ đã bỏ bê giáo phái quá lâu, khiến nó có chút bê bối. Vì vậy nên cần bàn kế hoạch để chấn chỉnh lại.

Vốn vụ bê bối này cũng chẳng có gì to tát cho lắm. Vụ việc cũng không làm giảm thanh danh của Thiên Sát giáo phái trên giang hồ, hơn nữa vẫn trụ vững danh hiệu thiên hạ đệ nhất giáo phái. Cho nên sau một hồi bàn bạc xong xuôi, Lãnh Diệc Thần liền lách sang chuyện khác.

Hắn nói: "Nương tử của ta đang ở phía Bắc khống chế dịch bệnh, đi cùng với nàng còn có lão La và Minh hộ vệ của Tiêu Dao cung. Cả ba đều là những người có y thuật cao minh. Nhưng ta vẫn không an tâm lắm về nàng. Lỡ đâu nàng bị nhiễm bệnh thì sao đây?"

Lăng Dạ Tuân nghe vậy, tay cầm quạt phe phẩy vài cái, cười cười nói: "Đại ca lo lắng quá làm gì. Đại tẩu bản lĩnh cao cường, y thuật cao minh, hơn nữa còn không bị ảnh hưởng bởi thi độc nữa mà, huống chi là loại dịch bệnh cỏn con này."

"Nàng ấy cũng nói giống đệ, nhưng là ta vẫn lo. Người bệnh thì nhiều mà danh y thì ít, có một số lang y đi theo còn bị nhiễm bệnh nữa. Bảo sao ta không lo cho được." Lãnh Diệc Thần thở dài.

https://thuviensach.vn

"Vậy huynh định làm thế nào? Người cũng đã đi rồi, hơn nữa một khi Đại tẩu đã quyết tâm thì sẽ không ai cản được đâu." Lưu Thiên Thác nói.

Lãnh Diệc Thần gõ gõ mặt bàn, chậm rãi trả lời: "Ta biết, bởi vậy nên ta đã có cách để âm thầm trợ giúp nàng." Dứt lời, hắn liền nhìn sang Long Kỳ Chu đang ngơ ngẩn, khẽ gọi một tiếng: "Chu, ta có việc cần nhờ đệ giúp."

Thế nhưng Long Kỳ Chu không trả lời Lãnh Diệc Thần, hồn của hắn đã bay đến phương trời nào rồi. Suốt cả ngày hôm nay cứ ngơ ngơ ngác ngác. Khiến ba người còn lại không khỏi lưu tâm.

"Chu." Lãnh Diệc Thần gọi một tiếng nữa, nhưng Long Kỳ Chu vẫn không trả lời.

Lăng Dạ Tuân thấy vậy liền khép quạt lại, cười ha hả: "Đại ca đừng gọi nữa, theo đệ thấy thì Nhị ca đây là đang tương tư cô nương nhà ai rồi. Hồn phách trên mây như vậy... Bây giờ chỉ có cô nương ấy gọi thì huynh ấy mới tỉnh được thôi."

Lãnh Diệc Thần giật giật khoé mắt, tiếp tục gọi: "Chu, ta có việc cần nhờ đệ." Thanh âm lần này lớn hơn hẳn hai lần trước, cộng thêm một cú vỗ vào vai, Long Kỳ Chu liền hồi hồn, ngơ ngác đáp một tiếng: "Hả?"

"Ha ha, Nhị ca, nãy giờ thả hồn đi đâu thế hả? Nhớ cô nương nhà nào vậy?" Lăng Dạ Tuân không tiếc lời trêu chọc.

Thế nhưng không giống như mọi ngày, Long Kỳ Chu bơ Lăng Dạ Tuân, hướng Lãnh Diệc Thần hỏi: "Đại ca cần nhờ đệ chuyện gì?"

"Thần y Dương Vân Ly đang ở Viên Niên quốc phải không? Ta muốn đệ phải mời cho bằng được y đến Nam Nhạc quốc trợ giúp nương tử của ta một chuyến."

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, ánh mắt của Long Kỳ Chu lại lạc vào hư không, lát sau, hắn đáp: "Thật ra Dương Vân Ly này đệ quen, hơn nữa còn rất thân."

Hắn vừa dứt lời, cả ba người còn lại đều im phăng phắt, vô cùn ngạc nhiên. Bởi trên đời này chỉ có mỗi một thần y là Dương Vân Ly, y thuật cao minh nhất thiên hạ, tuy tuổi đời còn trẻ nhưng danh tiếng lẫy lừng. Bất cứ bệnh gì vào tay y thì đều trở nên dễ dàng. Tuy nhiên, Dương Vân Ly này vô cùng khó gặp, thoắt ẩn thoắt hiện không rõ nơi chốn, hơn nữa y chỉ chữa bệnh cho những người y muốn. Vậy mà giờ đây Long Kỳ Chu lại nói quen thân với y.

Sau đó, cả ba được nghe kể về một câu chuyện tình khác của Long Kỳ Chu. Chỉ là... nó không được vui vẻ lắm.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã được hai tháng kể từ ngày nàng rời khỏi Hoàng cung. Dịch bệnh cũng được đẩy lùi đáng kể, từ mười nghìn người bây giờ chỉ còn một nghìn người mà thôi.

Được sự trợ giúp của lão La, Minh hộ vệ và thần y Dương Vân Ly, mọi việc đều rất thuận lợi.

Nhắc đến Dương Vân Ly này thì Phượng Dạ Hi lại càng cảm thấy y vô cùng bí ẩn. Vừa nhìn thấy y xuất hiện, lão La và Minh hộ vệ đã kinh ngạc đến mức mém nữa rớt xuống sông. Đại thần y đỉnh đỉnh, danh tiếng lẫy lừng lại chủ động gặp và đề nghị muốn giúp đỡ bọn họ. Khiến cả ba thụ sủng nhược kinh.

Được tận mắt chứng kiến y thuật của y, Phượng Dạ Hi hoàn toàn mở man tầm mắt. Tất cả những gì nàng học được trước đây so với những gì Dương Vân Ly y biết, chỉ là con kiến trong đàn voi mà thôi.

Mà sau khi chế ra được loại thuốc có thể khắc chế bệnh dịch tái phát như ý muốn, Dương Vân Ly liền không từ mà biệt rời đi. Y chỉ nói rằng có việc quan trọng cần phải làm ở nhà mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sau đó, sự việc trở nên vô cùng dễ dàng. Dịch bệnh khắc chế càng nhanh hơn, vốn dĩ dự định là ba tháng, nhưng thời gian đã rút lại chỉ còn hai tháng.

Dương Vân Ly còn cùng nàng, lão La và Minh hộ vệ chế tạo ra loại thuốc làm tiêu trừ mầm bệnh trong nước sông hồ.

Chỉ hai tháng mười ngày, dịch bệnh hoàn toàn được tiêu trừ!

Nhìn thấy ánh mắt cảm kích và vui mừng kia, Phượng Dạ Hi bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, ấm áp xen lẫn vui vẻ vô cùng.

Nàng chợt nhận ra, hoá ra ngôi vị Hoàng hậu mà mình từng ghét cay ghét đắng cũng không đến nỗi nào. Nhờ có nó mà mọi việc trở nên thuận tiện hơn, cũng giúp được nhiều hơn cho phu quân của nàng.

Bởi sau khi người dân biết nàng chính là Phượng hậu qua lời kể vô tình của Minh hộ vệ, ai ai cũng đều quay sang ca ngợi nàng và Lãnh Diệc Thần. Còn nói: "Thiên Trường đại lục này nếu không có Ngự Thiên Đế và Phượng hậu thì nhất định sẽ loạn."

Bởi trong khoảng thời gian nàng chữa bệnh ở đây thì Lãnh Diệc Thần đã rất nhiều lần tiếp tế lương thực cùng y phục đến nơi này.

Nhắc đến Lãnh Diệc Thần, hai gò má Phượng Dạ Hi bỗng nhiên đỏ ửng lên. Xa cách hai tháng, nàng cũng có chút nhớ hắn. Dịch bệnh được đẩy lùi, muôn dân ấm no hạnh phúc, đã đến lúc nên trở về rồi!

Vào một buổi chiều nọ, Phượng Dạ Hi từ biệt người dân, lão La và Minh hộ vệ. Mỗi người một hướng mà đi. Lão La tiếp tục đi cứu giúp muôn dân, còn Minh hộ vệ thì trở vệ Tiêu Dao cung. Nàng cùng vài tuỳ tùng cũng lên đường trở về hoàng cung.

https://thuviensach.vn

Nhưng mọi việc dường như không dễ dàng như vậy. Trên đường trở về nàng gặp phục kích. Hơn nữa không phải là người. Mà là...

Cương thi!

***

Chương này không có gì hấp dẫn, nhưng mà chương sau chắc chắn sẽ kịch tính nha. Dạo này khu nhà ta cứ cúp điện mãi, hôm nay tính đăng hai chương mà không đủ 3G để đăng nên chỉ có thể đăng 1 chương thôi. Sory nha.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Lãnh Diệc Thần Bị Thương

Lần này không phải là một, mà là một đoàn quân cương thi đang nườm nượp kéo đến. Tuy nhiên bước đi lại chậm chạp, không linh hoạt như Nguỵ đế hôm ấy.

Nàng cùng đám thủ hạ đánh đánh chém chém, trước khi đánh, nàng hét lớn: "Cẩn thận thi độc, khi giết chúng thì từ thi thể sẽ phun ra một loại bột màu trắng, đó chính là thi độc. Tuyệt đối không được để thi độc dính vào người."

Binh sĩ hơn hai mươi người cũng đồng thanh đáp lại: "Rõ thưa Hoàng hậu nương nương."

Phe địch đông phe ta ít. Đây là một điều bất lợi, phải nói là vô cùng bất lợi. Dù cho đám cương thi kia có chậm chạm, thiểu năng đến đâu thì chúng nó vẫn có thể lấy số lượng áp đảo chất lượng. Còn bên nàng chỉ có gần ba mươi người, hơn nữa chỉ có nàng là miễn dịch với thi độc. Tình hình đang trở nên vô cùng căn thẳng.

Phượng Dạ Hi nhíu mày, trong đầu bỗng bừng sáng. Nàng nâng chiếc nhẫn của mình lên, chỉnh sang chế độ laze, một đường quẹt qua đầu của bọn cương thi, khiến thịt vụn rơi xuống đất lả tả. Thi độc cũng theo đó mà phóng ra.

"Tất cả bịt mũi lại, tìm nơi cao mà trú ngụ, tuyệt đối không được để liên luỵ đến người khác."

https://thuviensach.vn

Nàng vừa hạ lệnh, tất cả binh sĩ đều răm rắp nghe theo. Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy thứ kinh khủng thế này, vốn trước kia cũng chỉ nghe thấy trong truyền thuyết, bây giờ lại tận mắt nhìn thấy ngoài đời thật... Nói không sợ thì là nói dối!

Hơn nữa Hoàng hậu nương nương của bọn họ vô cùng lợi hại, sở hữu vũ khí siêu phàm, một mình có thể giết rất nhiều cương thi, lại không bị ảnh hưởng bởi thi độc. Cho nên bọn họ đều có cùng chung một ý nghĩ rằng... Nên trợ giúp nàng từ đằng sau thì sẽ đỡ phiền phức hơn.

Tia laze như một con dao, dù ở khoảng cách rất xa nhưng chỉ cần nơi nào nó đi qua thì chắc chắn sẽ có đầu rơi máu chảy. Chiếc nhẫn của Phượng Dạ Hi chính là lợi hại như thế, nó vốn là bảo bối của tổ chức, trộm được hơn nữa còn mang được đến thế giới này quả nhiên hữu ích. Nó có hai chiều sử dụng, một là bắn ra đạn như súng bình thường, hai là đổi sang chiều laze, tia laze này vô cùng sắc bén, có thể chém được bất cứ thứ gì nó muốn. Hơn nữa còn có thể dùng để chiến đấu từ xa, vô cùng hữu dụng.

Cương thi chừng hơn năm mươi con, nàng cùng binh sĩ đã giết sạch. Có thể tạm thời thở phào một hơi!

Nhưng Phượng Dạ Hi nhận ra nàng đã quá khinh thường Phỉ Luật rồi, điều đáng sợ hơn còn ở phía sau, cả một binh đoàn cương thi khác từ mặt đất trồi lên ngày càng nhiều, cứ lên mãi không ngừng, nàng cũng không thể đếm được bao nhiêu nữa. Phượng Dạ Hi nhíu mày, dùng ngựa làm bàn đạp, điểm mũi chân phóng thẳng lên cây.

Sự việc ngày càng tồi tệ hơn rồi! Nếu không mau nghĩ ra biện pháp thì chắc chắn nàng sẽ bỏ mạng ở đây trước khi về đến kinh thành mất!

Chỉ vào một binh sĩ nhỏ con lanh lợi đứng ở trên cây, nàng nói: "Ngươi, lại đây!"

Binh sĩ kia ngoan ngoãn đi đến.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cắt một lọn tóc của mình đưa cho binh sĩ nọ, lấy dây buộc tóc màu đỏ cột chúng lại. Nói với gã: "Tóc này làm bằng chứng, ngươi mau chóng cầm nó trở về kinh thành rồi đưa cho Hoàng thượng. Kể rõ cho chàng sự việc ở đây, chàng chắc chắn sẽ biết nên làm gì. Ta sẽ cố gắng cầm chân binh đoàn cương thi này, diệt được bao nhiêu thì diệt. Chứ nếu không để nó tràn vào kinh thành thì bách tính nguy to. Dù sao nơi đây chỉ cách kinh thành nửa ngày đường. Ngươi mau đi đi! Bằng mọi giá phải đưa đến tay Hoàng thượng đấy!"

Binh sĩ kia nhận mệnh, quỳ xuống nói: "Nương nương yên tâm, thuộc hạ sẽ không làm người thất vọng! Nhất định sẽ đem được Hoàng thượng đến đây!" Dứt lời, gã dùng khinh công hướng phía kinh thành mà đi.

Phượng Dạ Hi cùng những binh sĩ còn lại mở đường cho gã rời đi bình an. Nàng hạ lệnh: "Tất cả mau nhóm lửa lên. Cương thi vốn dĩ rất sợ lửa, thiêu chết bọn chúng!"

Hàng chục thanh âm đồng thanh đáp: "Rõ!"

Nàng đứng trên cao nhìn xuống đám cương thi nhiều như kiến ở phía dưới. Thầm nghĩ rằng cũng may cương thi lần này không táo bạo như Nguỵ đế. Nếu không với số lượng nhiều như vậy, nàng cùng binh sĩ chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Nhưng mà rốt cuộc Phỉ Luật đây là muốn làm gì? Có thể kích động đến mức không kìm lòng được mà triệu hồi binh đoàn cương thi hùng mạnh như thế này... Có thể mục tiêu chính là máu của nàng!

Phượng Mẫu nương nương cũng đã từng nói trong người nàng có máu Phượng Hoàng. Là thứ mà không phải ai muốn cũng có thể sở hữu. Nhưng hiện tại thì nàng chẳng thấy nó quý gì cả, chỉ thấy chính vì thứ máu kì diệu này mà nàng bị tấn công hết lần này đến lần khác. Thậm chí còn liên luỵ đến những người bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Thấy phía dưới có vài con cương thi định tiến đến tấn công binh sĩ, nàng hét lớn: "Cẩn thận!" Sau đó, tia laze màu đỏ cực kì chói mắt phóng đến, chính thức khiến những con cương thi kia đầu rời khỏi cổ.

Chúng binh sĩ rối rít cảm tạ nàng, sau đó, lửa bùng cháy, thiêu rụi những con cương thi yếu ớt. Khiến chúng nó rít gào lên những thanh âm tràn đầy đau khổ.

Lửa cháy rất lớn, chẳng mấy chốc đã lan ra một vùng rộng lớn!

Chúng binh sĩ rục rịch mong muốn rời đi, thế nhưng chủ mẫu chưa nói gì thì sẽ chẳng đến phiên bọn họ quyết định. Vì thề liền im lặng đứng trên cành cao quan sát tình hình.

Một lát sau, có vẻ vì không chịu nổi sức nóng của lửa nữa, một binh sĩ dè dặt tiến lên, quỳ xuống thưa với Phượng Dạ Hi: "Thưa Hoàng hậu nương nương, lửa sắp cháy đến nơi này rồi. Kính mong Hoàng hậu cùng chúng thần rời đi!"

Nàng lắng nghe, sau đó lại lắc đầu, chậm rãi nói: "Chưa kết thúc dễ dàng vậy đâu. Phỉ Luật còn có thứ chưa đạt được trên người ta, vì thế y nhất định sẽ trở lại lấy. Các ngươi mau chóng rời đi. Nơi này để ta đối phó là được!"

Một vài binh sĩ đồng thanh nói: "Sao có thể như vậy được! Chúng thần được lệnh phải bảo toàn an toàn cho nương nương, cho nên không thể rời đi được!"

Nàng liếc mắt qua, ánh mắt tràn đầy khí lạnh, cất giọng đều đều: "Các ngươi ở lại chỉ tổ làm vướng chân ta thôi. Hơn nữa mục tiêu của Phỉ Luật là ta, bọn cương thi này chỉ tấn công ta thôi. Các ngươi có thể rời đi an toàn, dại gì mà ở lại để chịu chết?"

https://thuviensach.vn

Một vài binh sĩ nghe nói vậy, chân trước đá chân sau muốn rời đi. Cũng có một số binh sĩ thì phân vân không biết nên đi hay ở, số còn lại thì quyết định ở lại, tình nguyện hi sinh cũng chỉ để bảo vệ nàng.

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng thì một tiếng hí dài vang lên. Đây không phải là tiếng rít của cương thi, mà là tiếng hí của ngựa, cùng với tiếng vó ngựa rầm rập truyền đến. Làm cây rừng rung rung như muốn ngã sập. Nghe cứ như là có một đoàn quân hùng hậu đang tiến đến đây. Nhưng thật ra, cả người lẫn ngựa cũng chỉ có hai mà thôi.

Hai người, hai ngựa!

Lãnh Diệc Thần và Mộc!

Chàng đến rồi, cuối cùng người nàng mong mỏi bấy lâu nay cũng xuất hiện!

Chúng binh sĩ thấy cứu tinh đến, vui mừng khôn xiết. Gạt nước mắt quỳ xuống, tiếng hô thấu trời xanh vang lên: "Tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Lãnh Diệc Thần phất tay áo: "Đứng lên cả đi!" Dứt lời, hắn liền phi lên nơi Phượng Dạ Hi đang đứng, ôm lấy nàng sau ba tháng xa cách, thì thầm vào tai nàng: "Cuối cùng ta cũng gặp được nàng rồi, Hi nhi của ta!"

Phượng Dạ Hi tuy cũng rất hạnh phúc, nhưng trước mặt nhiều người mà cả hai lại ôm ôm ấp ấp thế này khiến nàng có chút ngượng ngùng. Đập đập vai hắn vài cái, nàng nói: "Chàng mau buông ta ra trước đã. Nơi đây đông người, hơn nữa chúng ta còn đang lâm vào tình thế nguy cấp. Chàng đừng có như vậy nữa được không?"

Lãnh Diệc Thần sờ sờ mũi, rất không tình nguyện buông nàng ra. Miệng còn hừ vài cái.

https://thuviensach.vn

Khoé môi Phượng Dạ Hi giật giật! Hình như từ khi nàng khôi phục trí nhớ cho đến bây giờ thì tên này cũng đổi tính hẳn. Dường như... càng ngày càng biến thái hơn thì phải!

Ho khụ khụ mấy cái, nàng chấn chỉnh tinh thần lại. Nói với hắn: "Không giỡn nữa! Bây giờ ta sẽ tường thuật lại cho chàng những chuyện đã xảy ra ở đây."

"Không cần!" Lãnh Diệc Thần nói: "Những chuyện ở đây ta đều biết hết. Kể cả binh sĩ nàng phái đi tìm ta cũng được ta mang trở về." Nói rồi hắn chỉ tay về phía Mộc. Lúc này, gã đang lo cho binh sĩ được ổn định tinh thần. Sau khi khuyên nhủ vài câu, còn cung cấp lương thực cho bọn họ thì rốt cuộc tất cả đều ổn định lại, nỗi sợ hãi vơi đi hơn phân nửa. Bởi lúc này đây bên cạnh họ có Ngự Thiên Đế, có Phượng Hậu và còn có có Mộc tướng quân. Đây đều là những đại nhân vật đại danh đỉnh đỉnh cả trên chốn sa trường và triều đình. Có ba người này ở đây, phần thắng chắc chắn sẽ nằm ở trong tay.

Mộc thấy nàng và hắn nhắc đến mình liền quay lại, hướng cả hai gật đầu một cái coi như hành lễ. Phượng Dạ Hi cũng đối với gã cười một cái.

Lãnh Diệc Thần thấy nàng cười với người khác liền bĩu môi. U sầu nói: "Chúng ta xa cách ba tháng, gặp lại ta nương tử không những không cười lấy một cái cho ta, vậy mà lúc này lại cười với nam nhân khác trước mặt ta ư?" Hắn liếc Mộc một cái, khiến gã lạnh sống lưng. Âm thầm lo sợ không biết mình đã làm gì sai.

Nàng thấy vậy liền phì cười một cái, thầm mắng trong lòng rằng hắn là đồ ngốc. Hắn thấy vậy cũng vui vẻ cười tủm tỉm. Sau khi vui vẻ nói chuyện một hồi, nàng mới vào vấn đề chính: "Tại sao chàng lại biết ta ở đây mà đến? Từ nơi đây về đến hoàng cung cũng hơn nửa ngày đường. Ta chỉ vừa mới sai người đi thông báo cho chàng thôi, cũng chẳng ngờ rằng chàng sẽ đến nhanh như vậy. Còn dẫn luôn người của ta phái đi trở về nữa."

https://thuviensach.vn

Nàng liếc mắt sang binh sĩ lúc nãy được nàng phái đi tìm hắn. Sau đó lại trao cho hắn một ánh mắt nghi vấn, tiếp tục hỏi: "Khai mau, có phải chàng lên đường tìm ta hay không?"

Lãnh Diệc Thần thở dài, gật đầu không chút do dự: "Từ tờ mờ sáng ta đã cùng Mộc cưỡi ngựa định đến đón nàng rồi. Ta biết bây giờ chưa đến ba tháng, nàng dự định trở về sớm hơn để làm cho ta bất ngờ, nhưng tin tức của ta lại vô cùng nhạy bén, vì vậy ta liền muốn đi đón để khiến nàng bất ngờ. Nào ngờ đâu lúc gặp lại thì lại có chuyện không hay xảy ra?"

"Chuyện không hay" hắn nói ở đây chính là chỉ ý gì, há mà Phượng Dạ Hi lại không hiểu. Nàng nói: "Phỉ Luật lại truy tìm đến đây. Y muốn máu của ta bằng mọi giá. Nhưng mà cũng may ta còn có chiếc nhẫn hộ thân, chứ nếu không chết chắc rồi." Dứt lời, nàng sờ sờ chiếc nhẫn của mình, cảm thán: "Tuy không biết Phỉ Luật muốn máu của ta nhằm vào mục đích gì, nhưng điều đó chắc chắn không phải là chuyện tốt. Bởi máu Phượng Hoàng có có lợi, cũng có cái hại của nó. Mà chuyện về máu Phượng Hoàng ta cũng chẳng rõ lắm. Chỉ biết hiện tại nó hết lần này đến lần khác làm cho ta và những người xung quanh gặp nguy hiểm." Nàng thở dài bất lực.

Lãnh Diệc Thần nghe vậy, nhắm mắt im lặng suy tư. Sau vài giây, hắn bất chợt mở mắt ra, sát khí trong đó bùng lên như lửa cháy, nhưng cũng đủ sắc bén như dao. Hắn nắm chặt tay nàng, quay sang Mộc cùng các binh sĩ, hét lớn: "Mộc tướng quân cùng các binh sĩ nghe lệnh. Ta lệnh cho Mộc tướng quân dẫn tất cả các tướng sĩ còn lại rời khỏi nơi này. Càng xa càng tốt. Nếu không thi hành lệnh thì chính Ngự Thiên Đế ta đây sẽ giết chết các ngươi!"

Lời nói của hắn vừa thốt ra đã khiến người người hoảng sợ. Uy nghiêm cùng sức mạnh của Ngự Thiên Đế là đệ nhất, điều này chẳng còn gì phải bàn cãi nữa rồi. Thà chết dưới tay cương thi còn hơn phải chết dưới tay Ngự Thiên Đế, điều này hoàn toàn đúng. Nhưng chính miệng Ngự

https://thuviensach.vn

Thiên Đế đã kêu bọn họ rời đi, vậy thì còn sống vẫn là tốt nhất, không chết trong tay ai vẫn là sướng nhất.

Mộc nhìn giáo chủ của mình một cái, âm thầm thở dài. Mặc dù gã không biết giáo chủ định làm gì nhưng chỉ cần là quyết định của người thì chắc chắn sẽ không có sai sót gì. Vì vậy gã lĩnh mệnh, dẫn chúng binh sĩ đi xa khỏi nơi của giáo chủ và giáo chủ phu nhân.

Sau khi đoàn người rời đi, lửa trên mặt đất bỗng nhiên bị dập tắt. Tiếp theo đó là tiếng gió thổi qua, khiến người ta lạnh cả sống lưng. Tiếng rít dài của cương thi... Không đúng, đây không phải là tiếng rít của cương thi. Mà là...

Tiếng cười của một nam nhân!

Nhận thức được điều này, Phượng Dạ Hi nhìn Lãnh Diệc Thần một cái, cả hai không hẹn mà nhìn về nơi đang phát ra tiếng cười đó. Không gian bỗng dưng tối mịt, ánh trăng bị mây che khuất. Từ trong bóng đêm bất tận, tiếng cười càng vang lên mãnh liệt, như muốn xé tan màn đêm.

Cỏ cây lay động theo gió, rốt cuộc mây cũng bay đi, ánh trăng tiếp tục chiếu rọi!

Từ nơi sâu thẳm nhất của rừng rậm, một bóng đen lướt trên cây cỏ bay đến. Y đi đến đâu, tiếng cười quái dị theo đến đó.

"Phỉ Luật!"

Cả hai đồng thanh hét lên. Thân ảnh kia cũng dần lộ diện ra ngoài ánh sáng.

Toàn thân hắc y, tay chân cũng kín mít, mặt che mạng đen, chỉ để lộ ra đôi mắt tràn đầy ánh tinh quang sáng như sao sa. Một đôi mắt rất đẹp!

https://thuviensach.vn

Y cười lớn, nhìn chằm chằm vào nàng, sau đó chậm rãi cất giọng: "Giao máu Phượng Hoàng ra đây! Từ nay đường ai nấy đi, ta sẽ tha cho ngươi. Còn nếu không..."

Không đợi y nói hết, Phượng Dạ Hi đã chen miệng vào: "Nếu không thì sao? Ngươi nghĩ ngươi giết được chúng ta sao? Đừng quên Phỉ Luật à, Phỉ tộc của các ngươi không luyện được võ công. Tuy ngươi có ma thuật của ngươi, nhưng chúng ta cũng có võ công cái thế. Kẻ tám lạng người nửa cân, hơn nữa chúng ta còn có hai người, ngươi chỉ có một. Cho nên sẽ thành 'hai kẻ mười sáu lạng, một người nửa cân'. Ngươi địch không lại đâu, chịu thua đi!"

Nghe nàng nói vậy cả hai nam nhân đều đơ ra. Lãnh Diệc Thần âm thầm nhịn cười vì cách nói thú vị của nàng, vì là tình huống nguy cấp nên hắn không thể cười lớn được. Còn Phỉ Luật nghe vậy thì cười lớn, y nói: "Ngươi đừng quên ta là ai, có quyền năng như thế nào. Chỉ cần ta phẩy tay một cái sẽ có hàng ngàn 'người' đến để trợ giúp. Căn bản đủ đè bẹp 'mười sáu lạng' của ngươi."

"Hừ, đó phải gọi là cương thi chứ không phải người, ngươi đừng nhầm chứ! Hơn nữa lúc nãy chẳng phải ta đã giết rất nhiều cương thi hay sao? Chỉ bằng ta mà đã giết được nhiêu đó, phu quân của ta còn lợi hại hơn nữa, chàng chắc chắn sẽ không để con cương thi nào sống sót đâu." Nàng cười khẩy, sau đó lớn tiếng nói: "Không nói nhảm nữa, vào vấn đề chính đi! Mặc dù ta không biết ngươi sẽ làm gì với máu của ta, nhưng chắc chắn không phải là việc tốt. Vì vậy đừng hòng ta đưa nó cho ngươi!"

"Ta không làm điều xấu!"

Lãnh Diệc Thần liếc y một cái, chầm chầm nói: "Ngươi xác định?"

Phỉ Luật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi hỏi: "Không làm chuyện xấu mà lại ba lần bốn lượt sai cương thi truy sát ta, khiến ta xém chết. Cũng liên luỵ đến không ít người bên cạnh ta, khiến tính mạng bọn họ gặp nguy hiểm. Đó mà gọi là không làm chuyện xấu của ngươi sao?" Nàng cười khẩy: "Vậy ngươi mau nói xem? 'Chuyện tốt' mà ngươi làm là gì đây?"

"Chuyện của ta, không thể tiếc lộ!"

"Vậy thì thứ lỗi cho ta không hạ thủ lưu tình!" Dứt lời, nàng liền phóng tia laze ra, chém ngang qua người Phỉ Luật. Nhưng y như đoán trước được, niệm một câu chú trong niệm. Ngay khi laze ngay sát cổ y thì một cương thi xuất hiện đỡ thay cho y.

Nàng hừ lạnh một tiếng, sau đó mắt loé tinh quang. Nàng im lặng đứng sang một bên. Vừa định nói gì đó thì mặt đất bỗng rung chuyển, ba bốn con cương thi trồi lên nắm lấy chân nàng.

Lãnh Diệc Thần rút ra bảo kiếm, nhanh chóng chém đứt tay những con cương thi kia. Ôm nàng phóng lên cây!

Để nàng ở lại, hắn dùng bảo kiếm chém chém giết giết không biết bao nhiêu cương thi. Xuyên qua rừng cây đối mặt với Phỉ Luật. Cả hai giao chiến một phe, rốt cuộc vì có lợi thế hơn về võ công, Lãnh Diệc Thần thành công chém vào bả vai Phỉ Luật một nhát, máu lập tức chảy xuống đất.

"Khá lắm!" Y cười lạnh, thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện, sau đó biến mất. Thay thế y là một đoàn quân cương thi. Lãnh Diệc Thần sau khi đánh chém thấm mệt liền tạm thời lui binh. Hắn phi đến chỗ Phượng Dạ Hi, hài lòng vì cành cây này vừa cao lại an toàn.

"Y nói đúng, chúng ta không thể cứ đánh tay không với y như vậy mãi được. Chỉ cần một câu chú thì sẽ có rất nhiều cương thi đến. Cũng chẳng biết y sẽ triệu hồi bao nhiêu nữa. Nhưng ta chắc nếu cứ như vậy mãi, hai chúng ta sẽ mất sức mà đầu hàng mất!" Nàng nói.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần cũng im lặng không nói gì, dường như hắn đang suy nghĩ kế sách để đối phó với Phỉ Luật.

Đúng lúc này, tiếng cười của Phỉ Luật lại vang lên, rất chi là gian xảo, y nói: "Các ngươi mau đầu hàng đi! Thủ hạ dưới trướng ta rất nhiều. Mau mau giao máu Phượng Hoàng ra đây thì còn mong có đường sống."

"Không giao!" Lãnh Diệc Thần trả lời thẳng thừng. Hi nhi là bảo bối của hắn, ai biết được Phỉ Luật sau khi có máu của nàng thì sẽ làm gì nàng. Hắn không muốn nhìn thấy nàng khổ sở, càng không muốn nhìn thấy nàng đổ máu.

Sắc mặt hả hê của Phỉ Luật dần đen lại, tuy không thể thấy được toàn bộ mặt y, nhưng thông qua đôi mắt liền thấy rất rõ, lúc này y đang rất tức giận. Chỉ thấy sau một tràng cười dài, y đột nhiên biến mất. Phượng Dạ Hi hô to: "Không ổn!"

Ngay lập tức, nàng nắm tay Lãnh Diệc Thần nhảy sang cây khác. Khi quay đầu lại chỉ thấy thân cây nơi bọn họ đang đứng cháy lên lửa đen. Lửa này vô cùng đặc biệt, chỉ cháy ở những thân cây nơi bọn họ đã từng đứng. Còn đuổi theo cả hai người.

Lãnh Diệc Thần nắm bảo kiếm trong tay, sử dụng nội công bức ra một chưởng. Gió nổi lên, càng lúc càng mạnh, dần dần biến đổi thành cuồng phong dữ dội. Thổi bay ngọn lửa đen của Phỉ Luật.

Vốn gió chỉ có thể làm cho lửa bùng cháy to hơn, nhưng ngọn gió của Lãnh Diệc Thần căn bản đã trở thành cuồng phong rồi, vì vậy nên lửa liền bị thổi bay mất.

Phỉ Luật nheo mắt lại, miệng bắt đầu niệm chú. Thế nhưng như đã dự đoán được, nàng chiếu laze đến chỗ y, ngăn cản chú ấn y đang đọc.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần cũng nhân cơ hội này, cùng với bảo kiếm chém đến, muốn đâm Phỉ Luật một nhát.

Thế nhưng y rất nhanh né sang một bên. Cười nói: "Bỉ ổi, đê tiện. Các ngươi đây là hai đánh một. Ta thật không ngờ Ngự Thiên Đế cùng Phượng Hậu đại danh đỉnh đỉnh lại có thể đánh ta như thế."

"Chúng ta hai đánh một, còn ngươi là cùng vô số cương thi đánh hai ngươi chúng ta!" Nàng cãi lại. Đang dương dương tự đắc thì đột nhiên lúc này, Lãnh Diệc Thần hét lên một tiếng, thân thể như bay chạy đến. Tức thì, Phượng Dạ Hi chỉ thấy thân thể lay động, nàng bị đẩy sang một bên!

Sự tình sau đó diễn ra khiến nàng hoàn toàn không thể tiếp nhận được...

Không gian... nồng đậm mùi máu tanh nồng...

Không khí... dường như tắc nghẽn ở trong phổi.

Hai mắt nhoè đi, lệ nóng quanh tròng, trước mắt mờ mịt, chỉ riêng hình ảnh người đó ngã xuống là nàng thấy rất rõ.

Tiếng cười của Phỉ Luật vang thấu trời xanh, xuyên vào trong tai khiến nàng chói tai vô cùng.

Một cỗ tức giận dâng lên, khiến nàng muốn quay lại mà giết chết y ngay lúc này.

Giết chết kẻ đã khiến phu quân nàng... Vì đỡ cho nàng một chiêu mà toàn thân bất động, máu chảy đỏ rực.

"Yên tâm, ta chỉ sai khiến cương thi đâm chệch về phía vai của y một chút thôi. Vì chắc chắn ta biết y sẽ đỡ cho ngươi mà." Dứt lời, y cười lớn. Không hề để tâm đến sắc mặt Phượng Dạ Hi đang đen lại, y nói: "Hắn

https://thuviensach.vn

trúng thi độc rất nặng, hơn nữa còn bị thương. Có khả năng là sẽ không trụ nổi qua đêm nay. Nhưng chỉ cần một lọ thuốc giải thi độc cùng chữa lành vết thương này của ta đảm bảo ngày mai hắn sẽ chạy nhảy như bay."

Nàng vẫn lặng im không nói! Chỉ là đã nhanh chân di chuyển đến chỗ Lãnh Diệc Thần, không ngừng lay chuyển hắn, mong muốn hắn tỉnh lại. Nước mắt như chực chờ tuông rơi, nhưng bị nàng ngăn lại ở khoé mắt, vì nếu không lúc này cũng chẳng giải quyết được gì cả.

"Thế nào? Ngươi đồng ý đổi không? Một lọ thuốc này đổi bằng ba giọt máu Phượng Hoàng." Thấy nàng không để tâm đến mình, y vẫn tiếp tục hỏi. Dường như cảm thấy đề nghị này rất hấp dẫn, nàng chắc chắn sẽ đồng ý.

Phượng Dạ Hi nghe xong liền im lặng vài giây, sau đó nàng chỉnh chu lại y phục cho Lãnh Diệc Thần, đặt hắn nằm xuống đất ngăn ngay. Sau đó lại đứng lên, đi về phía Phỉ Luật: "Ta đổi!"

"Đến đây!"

Phượng Dạ Hi vừa đi đến vừa dùng răng cắn đứt tay mình, khiến nó chảy máu. Nhỏ ra đúng ba giọt, nàng bịt chặt miệng vết thương lại.

Đưa máu cho Phỉ Luật, nàng nhận lại được một bình dược liệu. Đưa lên mũi ngửi ngửi, phát hiện nó hoàn toàn không có độc, lúc này nàng mới yên tâm cất nó vào vạt áo.

"Trao đổi xong, bây giờ ta đi..."

Y còn chưa kịp dứt lời, chỉ nghe dường như có một vật gì đó xé gió đi đến, nó phát ra tiếng động không lớn, nhưng đến khi y kịp nhận ra thì đã quá trễ.

https://thuviensach.vn

Ngực trái đau nhói, y ngã quỵ xuống đất, đầu đầy mồ hôi lạnh. Khó khăn ngước nhìn Phượng Dạ Hi.

"Máu Phượng Hoàng ta đưa ngươi, nhưng không có nghĩa rằng ta sẽ để ngươi có thể dễ dàng mang nó đi. Coi như ta bố thí cho ngươi, muốn làm gì đó thì tuỳ. Nhưng đừng để ta biết được điều đó sẽ gây bất lợi cho ta và những người xung quanh, kể cả đất nước này. Đừng quên ta chính là chủ nhân của ba giọt máu này, có thể điều khiển nó hay không thì vẫn chưa đến lượt ngươi. Ngươi đâm phu quân ta một cú, khiến chàng bị trúng độc. Ta bắn ngươi một viên đạn, nhưng hiện tại không có độc để đầu độc ngươi. Vì vậy ngươi thiếu ta một món nợ. Sẵn tiện nhắc cho ngươi nhớ, thứ ta vừa bắn đã ghim sâu vào lồng ngực ngươi, tuy không khiến ngươi chết được, nhưng nó sẽ gây ra nỗi ám ảnh, còn khiến ngươi đau đớn vô cùng. Khi nào nghĩ thông rồi thì đến tìm ta, nếu lúc đó thấy ngươi đủ ăn năn hối lỗi, ta sẽ thương tình mà lấy viên đạn ra cho. Ở cổ đại này chẳng có đại phu nào có thể chữa lành vết thương cho ngươi đâu, đừng quên điều đó."

Dứt lời, nàng xoay người đi không ngoảnh đầu lại. Dìu Lãnh Diệc Thần đi về phía trước, phương hướng bất định.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Trị Thương

Nàng dìu hắn đi mãi đi mãi, cho đến khi tìm được một hang động đủ an toàn gần đó. Nàng lại dìu hắn vào trong, cẩn thận đặt hắn nằm xuống đùi mình. Trông thấy Lãnh Diệc Thần trán không ngừng đổ mồ hôi, hơi thở yếu ớt, cả người run rẩy trắng bệch, toàn thân lạnh vô cùng. Hắn như vậy khiến nàng lo lắng không thôi.

Gần đó có một con sông, nàng cẩn thận đặt hắn xuống đất, lấy áo choàng làm gối đầu cho hắn. Đi đến con sông đó lấy ít nước về rửa sạch miệng vết thương, tiện thể đút cho hắn uống một ít nước.

Nàng cắn răng xé áo trong của mình, rắc thuốc lên miếng vải vừa xé sau đó đắp vào miệng vết thương sâu đến đáng sợ kia. Phượng Dạ Hi trong lòng rơi nước mắt, chắc hẳn lúc đó cương thi kia đã ra tay mạnh lắm mới để lại vết thương nặng như vậy. Nếu như lúc đó hắn không đỡ cho nàng, nếu như lúc đó nàng chịu giao máu sớm hơn thì mọi chuyện đã không chuyển biến xấu như vậy.

Một nửa lọ dược đã được dùng để đắp lên vết thương. Nàng đã thử qua rồi nên mới hoàn toàn an tâm cho hắn dùng, dược này không có độc, chỉ chứa vài loại cây thảo mộc chuyên dùng để làm lành vết thương, cũng có một số loại nàng không biết, chắc hẳn đó là thuốc chữa thi độc.

Còn một nửa lọ dược, nàng kề vào miệng hắn, dốc cả lọ lên. Phát hiện ra dược đã ở cả trong miệng nhưng hắn vẫn không chịu nuốt xuống, dược cứ như vậy theo khoé miệng chảy xuống, thấm cả vào vạt áo nàng.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi thấy vậy liền hô: "Không ổn!" Bởi nếu hắn cứ không chịu uống thuốc vậy thì sẽ không tống khứ được lượng thi độc kia. Cứ như vậy mãi Lãnh Diệc Thần chắc chắn sẽ chết. Nghĩ rồi nàng nâng đầu hắn lên cao một chút, còn một chút dược trong lọ, nàng ngẩng đầu uống cạn. Sau đó môi anh đào kề lên bạc môi mỏng, mớn cho hắn từng ngụm từng ngụm dược. Rồi chặn môi mình ở trên môi hắn, không cho dược chảy ra nữa. Cứ như vậy, rốt cuộc Lãnh Diệc Thần dường như cũng chịu thoả hiệp, chân mày khẽ nhíu lại, dược dần dần được hắn nuốt xuống.

Nàng dứt khỏi môi hắn, thở phào nhẹ nhõm.

"May quá, cuối cùng thì chàng cũng đã uống dược rồi!" Phượng Dạ Hi tự độc thoại một mình: "Bây giờ chỉ còn lại vấn đề thời gian, chúng ta tạm thời ở trong này chờ chàng tỉnh lại." Dứt lời, nàng đặt một nụ hôn vô cùng dịu dàng lên trán Lãnh Diệc Thần.

Vốn dĩ Phượng Dạ Hi không dìu hắn đi tìm Mộc là vì có nguyên do. Lúc đầu, Lãnh Diệc Thần đã ra lệnh cho Mộc tướng quân rằng hãy dẫn binh đi thật xa nơi đây, càng xa càng tốt. Mộc lại là người rất nghe lời, vì thế mệnh lệnh ban ra, gã liền thực thi ngay. Cho nên nếu đi tìm gã thì sẽ mất rất nhiều thời gian. Một mình Phượng Dạ Hi nàng thì có thể đi được, nhưng bên cạnh còn có một bệnh nhân là Lãnh Diệc Thần, hắn mất máu quá nhiều, cộng với việc trúng thi độc nặng, đó là lý do nàng không thể dìu hắn đi xa được. Nếu không cái mạng này của hắn chắc chắn sẽ tận. Vì vậy nàng liền đi tìm một hang động, trước tiên băng bó vết thương rồi cho hắn uống dược trước, sau đó liền tính tiếp.

Mà hiện tại, tình hình có vẻ cũng tạm ổn rồi!

"Lãnh Diệc Thần, chàng nhất định phải nhanh chóng khoẻ lại cho ta!"

Vừa nói, Phượng Dạ Hi vừa nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Lãnh Diệc Thần. Cẩn thận xoa xoa, ủ ấm nó. Tay này ấm lên nàng liền đổi thành

https://thuviensach.vn

xoa tay kia, cho đến khi cả hai tay đều ấm lên mới thôi.

Như cảm nhận được những hành động cùng với sự lo lắng của nàng. Mi tâm Lãnh Diệc Thần khẽ nhíu lại một cái, nhưng rất nhanh sau đó liền dãn ra. Hắn chìm vào giấc ngủ say.

Cứ như vậy, Lãnh Diệc Thần ngủ liên tiếp ba ngày. Mà trong ba ngày này trời cứ mưa không dứt. Phượng Dạ Hi thầm than: "Sắp ngập lụt đến nơi rồi!" Mà cũng may, hang động này khá cao so với mặt đất, cho nên tạm thời có thể trụ thêm bảy tám ngày nữa.

Trước khi trời đổ cơn mưa lớn, Phượng Dạ Hi đã kịp thời dự trữ thật nhiêu nước và trái cây ở trong hang động. Hơn nữa còn có lương khô mà Lãnh Diệc Thần mang theo bên người, cũng nhiều lắm! Nhiêu đây lương thực có thể dùng đủ cho đến khi có người đến cứu.

Nếu nàng đoán không lầm thì chỉ cần mưa vừa tạnh, Mộc chắc chắn sẽ dẫn binh lên tìm kiếm. Bởi bây giờ có muốn đến đây cũng chẳng được. Đất đá bầy nhầy, cây cối đổ rạp do gió bão, cộng thêm cơn mưa khiến nước dâng cao dẫn đến ngập lụt. Bây giờ mà lên đây thì cũng chẳng tìm được gì trong cái thời tiết mưa rơi trắng xoá này.

Thời gian chầm chậm trôi qua, nàng gầy đi hẳn một vòng. Bởi lương thực thì ít, mà ở đây lại có tận hai người là nàng và hắn, hơn nữa Lãnh Diệc Thần còn là người bệnh cho nên nàng không thể để hắn chịu đói được. Vì vậy một ngày nàng chỉ ăn qua loa lót bụng cho đỡ đói, còn lại vẫn đút cho hắn ăn đủ ba bữa một ngày.

Phượng Dạ Hi đối với Lãnh Diệc Thần lúc này tồn tại biết bao nhiêu yêu thương, săn sóc cùng chiều chuộng. Đều là thật lòng!

Nhìn thấy tình cảnh của hắn lúc này, trong lòng nàng thầm chửi rủa Phỉ Luật trăm ngàn lần: 'Con bà nó, rõ ràng là ngươi đã nói chỉ cần uống dược này thì qua ngày hôm sau chàng sẽ chạy nhảy được như thường. Vậy

https://thuviensach.vn

mà đã ba ngày rồi chàng vẫn chưa tỉnh lại! Phỉ Luật, đến khi gặp lại Phượng Dạ Hi ta thề với lòng, nhất định sẽ bắn ngươi thêm một phát nữa!'

Rủa xong, nàng cảm thấy mí mắt díu lại, làn gió lành lạnh thổi qua, thổi mát cả người nàng. Lại sợ hắn lạnh nên liền đem hắn ôm thật chặt vào lòng. Sau đó, nàng gục đầu xuống trong tư thế vừa ngồi vừa để Lãnh Diệc Thần gối lên đùi, rất nhanh liền ngủ say.

Nhờ Phượng Dạ Hi tận tình chăm sóc, cộng với dược phát huy tác dụng. Tối đêm đó, Lãnh Diệc Thần chậm rãi tỉnh dậy.

Đôi mắt tinh tường dần dần mở ra, rất nhanh liền thích nghi được với bóng tối xung quanh. Sau khi thích nghi xong, điều đầu tiên hắn nhìn thấy chính là gương mặt xinh đẹp rất đỗi quen thuộc của nàng đang cúi sát xuống mặt hắn. Hai bờ môi như có như không phớt nhẹ qua nhau. Vì nàng ngủ cứ cà gật cà gù nên hai đôi môi chạm nhau không ít lần. Khiến Lãnh Diệc Thần không khỏi ngại ngùng một chút.

Vốn không muốn nàng ngủ trong tư thế có hại cho cơ thể như thế này. Nhưng theo như những gì hắn cảm nhận được thì mình đang gối trên một nơi rất mềm, nhận thức được đó là đùi của nàng khiến hắn rất vui. Bởi cuối cùng Hi nhi cũng không còn bài xích hắn nữa. Hình ảnh trước khi hoàn toàn ngất đi hiện lên, hình như nàng đã khóc, đau lòng vì hắn. Tuy Lãnh Diệc Thần không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng hắn khẳng định rằng không ít hơn một ngày. Trong những ngày này nàng luôn chăm sóc cho hắn, đắp áo choàng cho hắn, đau lòng vì hắn, cho hắn nằm lên đùi nàng, nhất mực bên cạnh, đút hắn ăn, mớn hắn uống nước... Tất cả những việc làm đó của nàng, Lãnh Diệc Thần trong cơn mê man đều có thể cảm nhận được. Bây giờ đây nàng đang chạm môi hắn, xúc cảm dâng trào cộng với những gì hắn nghĩ ban nãy khiến Lãnh Diệc Thần không đành lòng được đẩy nàng ra. Liền cứ để cho nàng cùng mình môi chạm môi thêm nửa khắc nữa.

https://thuviensach.vn

Đến khi cả người ngứa ngáy khó nhịn, lửa nóng hừng hực bốc lên, Lãnh Diệc Thần mới thầm hô: 'Không ổn!'

Sau đó, hắn nhẹ nhàng ngồi dậy, nâng đầu nàng lên, sau đó lại để nàng nằm xuống đùi mình.

Tư thế đảo ngược, một loạt động tác như vậy mà Phượng Dạ Hi vẫn không mảy may tỉnh giấc. Xem ra đúng là nàng rất mệt rồi! Lãnh Diệc Thần thở dài, khẽ lắc đầu, cũng không có lay tỉnh nàng. Đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán nàng, hắn ở bên ngắm nhìn nàng ngủ cả đêm.

Sáng hôm sau, Phượng Dạ Hi vươn vai ngồi dậy. Phát hiện ra mình đang đắp một tấm áo choàng thêu rồng. Gối lên một kiện trung y cũng thêu chỉ vàng. Giật mình hoảng hốt phát hiện ra... đấy đúng là y phục của Lãnh Diệc Thần!

Nhìn xung quanh động, hoàn toàn không có một bóng người. Nơi đây chỉ có nàng mà thôi!

Chẳng lẽ hắn đã tỉnh lại? Nhưng vừa mới tỉnh lại, sức khoẻ còn yếu như vậy, hơn nữa y phục còn ở đây... Thế thì hắn có thể đi đâu được cơ chứ?

"Lãnh Diệc Thần?"

Nàng gọi một tiếng, không thấy ai đáp lời liền gọi thêm một tiếng nữa. Không gian xung quanh vẫn là một mảnh tĩnh mịch.

Đang lúc lo lắng tột cùng thì nàng lại nghe tiếng lội nước bì bõm ở bên ngoài. Thân thể rất nhanh bật dậy, chạy về phía tiếng động đó.

Bên ngoài, một nam nhân thân trên để trần, mồ hôi hoà lẫn với nước mưa rơi xuống mặt nước dưới chân. Trên tay hắn cầm hai con cá rất lớn,

https://thuviensach.vn

thấy nàng ra đón, nam nhân mỉm cười một cái, hai tay giơ hai con cá lên cao hơn, ánh mắt hoàn toàn là một mảnh nhu hoà.

"Đã bao ngày nàng không được ăn thịt cá rồi. Hôm nay hãy để vi phu chế biến cho nàng một bữa no nê nhé!"

Dứt lời, Lãnh Diệc Thần liền cầm hai con cá quăng lên cho nàng, sau đó dùng khinh công leo vào động.

"Chàng là đồ ngốc!" Phượng Dạ Hi quăng hai con cá vào sâu trong gốc động. Chờ đến khi nam nhân kia leo lên đến nơi liền nhào vào lòng hắn đánh đánh vài cái, nhưng là cũng không dám đánh mạnh. Miệng tuông ra một trận chửi rủa: "Vừa mới tỉnh dậy đã bỏ đi. Chàng có biết lúc mở mắt ra không thấy chàng ta lo lắng đến mức nào không?"

Lãnh Diệc Thần thở dài, mặc dù trong lòng rất vui vẻ khi thấy nàng lo lắng cho mình, nhưng đồng thời cũng vô cùng đau lòng khi thấy nàng như vậy. Liền đưa tay lên vuốt vuốt lưng nàng, nhỏ giọng an ủi: "Chẳng phải ta đã không sao nữa rồi ư?"

Phượng Dạ Hi "hứ" một tiếng, đẩy hắn ra xa. Dõng dạc nói: "Chàng xem chàng kia, vừa mới khỏi bệnh liền cởi trần đi ra ngoài mưa bắt cá." Nàng buồn phiền than thở, nhưng đồng thời cũng cảm thông cho hắn, liền thở dài: "Lần sau mà còn như vậy nữa, cẩn thận ta thiến chàng! Để chàng nằm im một chỗ, không dám đi đâu nữa!" Dứt lời, Phượng Dạ Hi làm động tác cái kéo, xẹt trong không trung một cái.

Lãnh Diệc Thần phì cười: "Biết rồi, lần sau ta muốn đi đâu đều sẽ hỏi ý nàng. Vậy được chưa?"

"Coi như chàng biết điều!"

Dứt lời, cả hai liền đi vào trong động. Lãnh Diệc Thần phát hiện ra trong động này có rất nhiều rơm, chắc là của người dân quanh đây để lại.

https://thuviensach.vn

Vì vậy hắn liền lấy rơm đốt lửa, nướng cá cho cả hai cùng ăn.

Bởi vì không có gia vị nên món cá trở nên nhạt thếch. Thế nhưng cả hai người đều ăn rất ngon miệng. Trong lúc ăn còn liền tục trò chuyện, hoàn toàn không giống phong thái thường ngày ở Hoàng cung chút nào.

Lãnh Diệc Thần ngại ngùng nói: "Những ngày qua thật cảm ơn nàng vì đã luôn ở bên chăm sóc ta."

"Chăm sóc chàng cực muốn chết! Đút dược cho chàng uống thì lại không chịu uống, cứ để dược chảy hết ra ngoài. Hại ta phải..." Nói đến đây, Phượng Dạ Hi liền nhớ đến chuyện gì gì đó, liền im bặt. Gương mặt đỏ ửng lên.

Nắm bắt được điều này, hắn cười nham hiểm: "Hại nàng phải làm sao?" Lãnh Diệc Thần thầm nghĩ, dường như trong những ngày hắn ngất đi đã được hưởng không biết bao nhiêu phúc lợi. Nghĩ đến đây hắn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

"Không có gì, tiếp tục ăn cá của chàng đi!"

"Nói cho ta biết đi mà!" Lãnh Diệc Thần tiếp tục sáp lại gần nàng, ép buộc nàng phải trả lời mới thôi.

"Từ lúc nào mà độ biến thái cùng dai dẳng của chàng lại tăng lên thế?"

Hắn cười tủm tỉm, vui vẻ đáp lời: "Chỉ có ở bên cạnh nương tử ta mới như vậy thôi. Trước mặt người khác thì không có đâu. Nương tử mau nói cho ta biết..."

Lãnh Diệc Thần chưa kịp dứt lời đã bị Phượng Dạ Hi cho ăn một đập, uy hiếp: "Chàng mà còn hỏi nữa thì mai mốt đừng hòng ta cho chàng lên giường ngủ!"

https://thuviensach.vn

Hắn như bị sét đánh, hung tin đến quá nhanh. Vì sợ nguy hiểm nên liền lui sang một bên.

Đừng chỉ vì ham muốn nhất thời mà đánh mất hạnh phúc một đời!

Hắn không cần biết hôm đó nàng đã làm gì hắn, chỉ cần đối tượng là hắn thì mọi chuyện vẫn ổn, người được hưởng phúc lợi cũng là Lãnh Diệc Thần hắn. Nhưng nếu mai mốt không được cùng nàng ngủ chung một giường thì hắn chắc chắn sẽ nghẹn mà chết!

Cho nên, Lãnh Diệc Thần rất biết tiến lùi, liền lui sang một bên ăn cá của mình.

Phượng Dạ Hi thấy vậy liền ngửa đầu lên trời thầm than: 'Nam nhân bây giờ sao đổi tính hết rồi?'

Cả hai liền cùng nhau sống như vậy, cho đến khi hết mưa, nước rút cũng đã là hai ngày sau. Liền sáng hôm thứ ba, một đội quân được cử đến đón bọn họ về cung. Đi đầu là Mộc tướng quân!

Đúng như nàng dự đoán mà, Mộc thật là một thuộc hạ trung thành!

Mọi chuyện bây giờ đã ổn. Thù trong giặc ngoài gì đó đều đã được giải quyết. Hắn cùng nàng thống nhất thiên hạ. Ân oán hận thù của cả hai cũng không còn, chỉ có hạnh phúc tràn lan.

Thế nhưng bây giờ vẫn còn một việc chưa giải quyết nữa! Mà việc này nhìn chung cũng khá quan trọng!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Yên Bình

Cuộc sống dạo gần đây trôi qua vô cùng yên bình!

Kể từ cái ngày ở hang động trở về, nàng túc trực ở bên chăm sóc cho Lãnh Diệc Thần. Khiến cho hắn chỉ trong ba ngày đã lành bệnh, vết thương cũng dần khôi phục.

Sau đó là những chuỗi ngày bình yên đến nhàm chán. Hắn buổi sáng lên triều, buổi trưa ở thư phòng xử lý công văn, tối lại đến Lữ Hà cung của nàng, cả hai gọi Lãnh Đằng Quân đến cùng dùng cơm. Sau khi ăn xong, nhi tử rất lễ phép mà xin cáo lui về Đông Cung. Lãnh Diệc Thần ở lại Lữ Hà cung của nàng phê tấu chương. Xong thỉnh thoảng cả hai lại làm chút chuyện khiến người ta "mặt đỏ tim đập chân run".

Còn về phần nàng, ngoại trừ buổi tối dành thời gian chăm sóc cho gia đình nhỏ của mình thì vào buổi sáng, nàng quản lý chuyện hậu cung. Hậu cung của Lãnh Diệc Thần rất thú vị, trừ những nhân vật như Nguỵ Lương Khả đã chết hay những cung phi vì ganh đua mà tìm cách hại nàng, xong lại bị Lãnh Diệc Thần "xử lý" ra thì tất cả những người còn lại đều rất tốt.

Lãnh Diệc Thần ngày ngày đều bàn về nàng chuyện giải tán hậu cung. Do đó Phượng Dạ Hi cũng truyền đạt ý này đến cho những cung phi khác. Có người vui vẻ, vì các nàng đã có người thương trước khi nhập cung, do bị bức ép nên mới buộc phải vào đây, nay được xuất cung nên rất chờ mong. Cũng có người tiếc nuối vinh hoa phú quý của hoàng cung, nhưng buộc lòng phải rời đi. Bởi hiện tại Ngự Thiên Đế cũng chỉ sủng mỗi một

https://thuviensach.vn

mình Phượng Hậu, đêm đêm đều ở lại Lữ Hà cung của nàng. Nếu bọn họ vẫn cứ tiếp tục ngoan cố ở lại nơi này thì cái đón nhận được là sự cô độc đến già. Phượng Dạ Hi thấu hiểu điều đó, liền mời bà mai đến, sắp xếp cho các nàng một mối lương duyên tốt.

Ba tháng sau đó, hậu cung giải tán hoàn toàn. Trên dưới hậu cung chỉ còn lại một mình Phượng Hậu, độc sủng thánh ân. Đêm đêm thị tẩm.

Triều thần cũng nhiều lần phản bác điều này, dâng biết bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc đến trước mặt Lãnh Diệc Thần. Nhưng lại bị hắn chối từ. Bởi bọn họ dù có đẹp đến đâu đi chăng nữa thì trong lòng hắn, Hi nhi vẫn luôn là nhất.

Triều thần lại bàn tán rầm rộ, dâng tấu chương phản đối chất thành núi. Thấy mọi chuyện không ổn, Phượng Dạ Hi liền ra mặt.

Nàng nói: "Muốn Hoàng thượng nạp phi thì cũng được. Chỉ cần các ngươi tìm được cho chàng một nữ nhân có thể theo chàng ra chiến trường, xông pha giết chết nhiều quân địch, cùng chàng thống nhất thiên hạ, xây dựng bá nghiệp như bây giờ. Quan trọng hơn, các ngươi hãy tìm cho được một nữ nhân có thể sống ở Tiêu Dao cung năm năm nhưng vẫn không bị Phong Hồn giết chết. Mà nữ nhân đó có thể một chưởng giết chết hàng trăm con cương thi, có thể khiến Phỉ Luật của Phi Linh quốc bị thương đến mức không gượng dậy được. Nữ nhân đó phải điều chế ra được loại dược có thể diệt trừ được dịch bệnh bùng phát. Nếu được như vậy thì ta cũng chẳng còn ý kiến gì nữa. Còn nếu không được thì cút, để ta phát hiện ra các ngươi dâng sớ phản đối nữa, không thì ta thiến hết! Đừng quên ta từng là ngự y!"

Triều thần câm nín hoàn toàn! Từ đó trở đi, không còn bất kì ai dâng sớ phản đối việc hậu cung để trống nữa!

https://thuviensach.vn

Cuộc sống lại trở về những ngày yên bình. Hậu cung giải tán, triều thần ngoan ngoãn không dâng sớ phản đối, giặc ngoại cũng chẳng dám xâm lăng. Ngày ngày đều bình thản trôi qua, khiến Phượng Dạ Hi chìm trong hạnh phúc gia đình.

Hôm nay cũng là một ngày như mọi ngày. Mùa xuân đến, trời rất đẹp, trong xanh mát mẻ, gió thổi hiu hiu. Nàng ngồi ở trong thư phòng, mở một cửa sổ đón nhận ánh nắng cùng gió xuân, cảm thấy từ đầu đến chân đều thanh thản đến kì lạ, không có bất cứ lo âu gì. Tay phải nâng quyển sách lên đọc, tay trái lật sang trang khác.

Phượng Dạ Hi đang đọc sách y, nàng còn muốn trau dồi thêm nhiều y thuật nữa để sau này có thể cứu độ chúng sinh, chữa bệnh cho những người xung quanh.

Đọc được nửa quyển, nàng buông sách xuống. Hai tay đưa lên ấn đường khẽ xoa xoa. Vươn vai một cái, nàng đứng lên đi lại quanh phòng.

Người ta nói đọc sách là tốt, nhưng nếu ngồi đọc lâu quá thì sẽ không có lợi. Đặc biệt mắt nhất định sẽ bị mỏi nếu như đọc quá khoảng thời gian cho phép, sau khi đọc được nửa khắc thì nên ngừng một chút, mát xa hai mắt cho đỡ mỏi, rời tầm mắt khỏi sách, nhìn sang vật khác hoặc đứng lên đi lại để giãn gân cốt vì ngồi quá lâu. Còn nếu không mắt nhất định sẽ bị bệnh. Cái bệnh này ở hiện đại gọi là cận thị.

Giữ cho mắt tốt vẫn là tốt nhất, nếu bị cận ở cái thế giới này thì chắc chắn sẽ không có kính cận để mà đeo. Như vậy thì có một số chuyện sẽ vô cùng bất tiện.

Tập được vài động tác, nàng rót một chun trà, uống một ngụm cho thông cổ họng. Đúng lúc này cửa đột nhiên bật mở, một tiểu hài tử từ bên ngoài hối hả chạy vào. Ôm lấy chân nàng, ho to.

"Mẫu hậu!"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi dịu dàng xoa đầu nhi tử của mình, mỉm cười nói: "Quân nhi lại đến rồi à? Đã học xong hết rồi chứ?"

Hằng ngày sau khi làm xong bài tập do Lãnh Diệc Thần giao thì Lãnh Đằng Quân sẽ chạy đến nơi này tìm nàng. Sau đó quấn lấy nàng đến tận buổi tối mới rời đi.

Nhờ có Lãnh Diệc Thần giản dạy mà kiến thức của Lãnh Đằng Quân đã hoàn toàn vượt trội hơn hẳn những tiểu tử cùng lứa khác. Phụ hoàng cũng là phu tử, được một người văn võ song toàn như hắn chỉ dạy, cậu không tiến bộ mới là lạ.

Lãnh Đằng Quân mỉm cười, vui vẻ trèo lên ghế, sau đó nhóm chân, hôn lên má Phượng Dạ Hi một cái, nói: "Xong rồi thưa mẫu hậu! Phụ hoàng nói hôm nay người còn có nhiều việc cần giải quyết, có thể sẽ đến dùng ngọ thiện trễ hơn mọi ngày một canh giờ. Nhưng phụ hoàng cũng nói rằng, nếu mẫu hậu và con có đói thì ăn trước đi, nhớ chừa phần cho phụ hoàng là được."

Phượng Dạ Hi nghe vậy mỉm cười. Nghĩ đến hắn có làm gì cũng nhờ nhi tử về nói lại với nàng, điểm này khiến nàng rất vui. Lại nhìn thấy Lãnh Đằng Quân đang nhìn nàng cũng cười thật vui vẻ, Phượng Dạ Hi liền nói: "Quân nhi muốn cùng ăn chung với phụ hoàng hay là hai chúng ta ăn trước?"

"Đương nhiên là con muốn cả ba người cùng ăn rồi." Cậu không nghĩ ngợi, lập tức trả lời ngay.

"Vậy được, chờ phụ hoàng xong việc chúng ta sẽ cùng ăn." Phượng Dạ Hi ngưng một chút, lại nói tiếp: "Hình như cũng đã lâu lắm rồi Quân nhi của ta chưa được ra ngoài vận động giãn gân giãn cốt phải không? Mấy ngày nay cứ ở trong thư phòng và Đông Cung, chắc con cũng ngộp ngạt lắm rồi! Hôm nay mẫu hậu sẽ đưa con đi tập luyện nhé. Ừm... để xem, bây

https://thuviensach.vn

giờ là giờ tỵ. Chúng ta đi luyện tập bắn cung một chút, đợi đến giờ ngọ lại trở về chuẩn bị ngọ thiện cho phụ hoàng con. Được không?"

"Được ạ!"

Cả hai mẫu tử đều vui vẻ, mỗi người đều cầm một cái cung tên, vai mang một cái giỏ chứa đầy mũi tên. Hướng thẳng đến cung trường của hoàng cung.

Cung trường hôm nay vắng lặng đến lạ thường. Hằng ngày, nơi đây đều là nơi tập bắn cung yêu thích của các viên quan từ già đến trẻ. Nhưng hôm nay lại chẳng thấy bóng dáng của bất cứ ai. Tuy có hơi băng khoăng nhưng vắng vẻ như vậy lại tiện để nàng cùng Quân nhi luyện tập hơn là lúc đông người.

"Tư thế chưa chuẩn! Lưng đứng thẳng lên, đừng cong như vậy. Tay nắm chặt dây cung, ấy ấy, cẩn thận kẻo đứt tay. Đúng rồi đúng rồi, tốt lắm. Nhớ nhắm cho chuẩn hồng tâm đó. Vai thẳng lên, mắt nhìn thẳng, nhắm một mắt lại để tăng độ chính xác, mở hai mắt ra chẳng thể nào trúng được đâu. Rồi, đầu đừng cúi thấp như vậy. Cố gắng kéo căng dây hơn nữa, như vậy mới có lực. Được rồi đó, bắn đi!"

Tiếng nói thao thao bất tuyệt của nàng lại vang lên, vang khắp cung trường. Từng lời hướng dẫn vô cùng chi tiết, như đem hết kinh nghiệm mình đã có được ra để chỉ lại cho cậu.

Phượng Dạ Hi vừa dứt lời, mũi tên liền rời khỏi cung tên, phóng thật xa bay đến hồng tâm của tấm bia phía trước. Thế nhưng vì lực đạo không đủ, hơn nữa Lãnh Đằng Quân vẫn còn quá nhỏ tuổi cho nên vẫn chưa thể bắn hoàn toàn chính xác được. Mũi tên chệch khỏi hồng tâm, tuy găm vào tấm bia nhưng là găm ở phía dưới cùng.

Lãnh Đằng Quân thấy mình không thể bắn trúng hồng tâm liền buồn bã không thôi. Đầu rũ xuống, cung tên buông thỏng.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi thấy vậy liền thở dài, chạy đến an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của Lãnh Đằng Quân: "Đừng buồn, lần đầu ai mà chẳng có lúc thất bại. Để mẫu hậu kể cho con nghe nhé, lần đầu tiên mẫu hậu bắn cung ấy, mũi tên suýt nữa thì phóng trúng phụ hoàng con, khiến chàng sợ đến mức tái xanh mặt mũi. Rồi dần dần tập luyện khiến ta ngày càng tiến bộ hơn. Bây giờ đây mẫu thân đã có thể bắn được vô cùng chuẩn. Nhưng không phải là bách phát bách trúng, vẫn là đôi khi có chút chênh lệch, nhưng là không sao, đó là kết quả của một cuộc hành trình dài dẫn đến thành công. Có luyện tập thì mới có thành công. Không ai là thành công ngay từ lần đầu tiên cả. Chẳng phải lúc đầu mới tập viết chữ, Quân nhi cũng viết rất xấu đó sao?"

Lãnh Đằng Quân nghe vậy vui mừng không thôi, đáy mắt loé lên một tia ánh sáng hi vọng: "Mẫu hậu nói đúng, con nhất định sẽ từ từ luyện tập. Để rồi một ngày nào đó sẽ còn giỏi hơn cả phụ hoàng và mẫu hậu."

"Tốt, đúng là nhi tử ngoan của ta!" Nói xong, dường như nhớ ra điều gì đó nàng liền hỏi tiếp: "Quân nhi này, chẳng phải lúc trước ở Tiêu Dao cung con rất hay cùng Hồn thúc thúc đi săn sao? Thế thì tại sao bây giờ lại bắn cung tệ như vậy? Còn nói với mẫu hậu đây là lần đầu tiên con sử dụng cung tên?"

"Những... những lần đó là do Hồn thúc thúc săn, còn chỉ đi theo để ôm chiến lợi phẩm về thôi. Lúc đó còn quá nhỏ, căn bản không thể giương nổi cung." Cậu lấp bấp nói, hai rặng hồng hồng ngay má khẽ hiện lên.

Phượng Dạ Hi thấy vậy liền cười phá lên. Nâng cung tên của mình, nàng chậm rãi rút ra một mũi tên từ cái giỏ sau lưng, đặt vào cung tên. Sau đó quay sang nói với Lãnh Đằng Quân: "Nhìn cho kĩ, lần này mẫu hậu sẽ làm những động tác tốt nhất. Quan sát cho tốt rồi thực hiện lại. Từ từ luyện tập, có như vậy mới thành công được." Dứt lời, mũi tên như xé gió bay qua những chiếc lá đang rơi rụng. Một phát cắm phập vào tấm bia, ngay chính giữa hồng tâm.

https://thuviensach.vn

Nàng rút ra một mũi tên nữa, lại tiếp tục bắn ra. Lần này, mũi tên thứ hai chẻ đôi mũi tên thứ nhất, cắm thẳng vào hồng tâm.

Lãnh Đằng Quân nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ cùng muốn học hỏi.

Tư thế bắn tên của mẫu hậu quá đẹp, hơn nữa mũi tên còn luôn luôn trúng đích, hoàn toàn không có một động tác dư thừa nào. Do đó cậu muốn học. Rất rất muốn!

Cảm nhận được ánh mắt của cậu, Phượng Dạ Hi mỉm cười, giơ tay ra xoa xoa chiếc đầu nhỏ nhắn, nói: "Để bữa khác mẫu hậu sẽ dạy con cẩn thận hơn nữa! Còn bây giờ chúng ta phải về chuẩn bị ngọ thiên cho phụ hoàng con. Đã đến giờ ngọ rồi!"

"Nhanh vậy sao?" Cậu giật mình, thầm nhìn lại mặt trời, lại nhẩm tính giờ. Phát hiện ra lời của mẫu thân hoàn toàn đúng, bây giờ đã là giờ ngọ rồi.

"Đúng vậy! Về thôi!" Dứt lời, nàng thu dọn cung tên, bỏ vào vỏ, cũng bắt Lãnh Đằng Quân làm giống mình. Sau đó lúc hai mẫu tử chuẩn bị rời đi thì một tiếng cười vô cùng trầm ấm vang lên, theo sau đó là một thân ảnh khoác long bào vàng rực. Hắn đi một mình, phía sau càng không có ai!

Lãnh Đằng Quân thấy Lãnh Diệc Thần đi đến, vui mừng đến mức không kìm lòng được chạy đến ôm hắn: "Phụ hoàng, Quân nhi nhớ phụ hoàng lắm!"

"Ừm, phụ hoàng cũng nhớ Quân nhi!" Hắn vừa xoa xoa đầu cậu, vừa nói.

"Vâng, cái đó con biết! À còn nữa, mẫu hậu cũng rất nhớ người đấy ạ!"

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi vừa nghe xong chỉ thấy lạnh cả sống lưng. Nàng gượng cười, lựa chọn im lặng không nói.

Lãnh Diệc Thần nhìn nàng, trong mắt là nhu tình mật ý, hắn cất giọng nhè nhẹ: "Ta không muốn ăn ở trong cung!"

"Hả?" Nàng nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

"Cả nhà chúng ta xuất cung vi hành đi! Thử nếm trải thức ăn dân giả xem sao?"

Lãnh Đằng Quân vui vẻ hoan hô: "Con đồng ý cả hai tay hai chân!"

Lãnh Diệc Thần gật đầu, nhìn sang nàng: "Còn nàng thì sao Hi nhi?"

Sao chăng gì nữa, cả hai người đều đi hết, Lữ Hà cung chỉ còn lại nàng cũng thật buồn chán. Hơn nữa cũng đã rất lâu rồi Phượng Dạ Hi không xuất cung vi hành, khá nhớ nhung khoảng trời tự do đó rồi.

Thấy đề nghị của hắn không tồi. Nàng liền gật đầu, đáp một tiếng.

"Được!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Xuất Cung

Vì không muốn để thân phận bị bại lộ, cả ba đều cải trang thành dân thường. Tuy chỉ khoác lên mình bộ y phục dân dã mộc mạc, thế nhưng khí chất vương giả vẫn toát lên ngùn ngụt. Khiến người ta không khỏi hướng mắt nhìn theo.

Ba ngày sau là giao thừa, cho nên không khí trên đường phố lúc này vô cùng rộn rã!

Người người tấc bậc với công việc của mình, tuy vất vả gian khổ nhưng nụ cười vẫn giữ trên môi.

Cảnh tượng này khiến Phượng Dạ Hi bất giác nhớ đến năm năm trước, khi đó mình vừa xuyên đến đây. Lần đó nàng cùng tên ngốc đi dạo phố, không khí cũng vui vẻ như lúc này, tuy rằng khi ấy không phải tết nguyên tiêu.

Thở dài, Phượng Dạ Hi nhìn sang Lãnh Diệc Thần cùng Lãnh Đằng Quân đang vui vẻ bên kia. Lại thầm nghĩ rằng, lúc ấy có thể là tên ngốc mà cũng có thể là tên lạnh lùng này xuất hiện chăng? Nàng cũng không biết nữa! Nhưng những chuyện đó đã trở thành vĩ vãn, thuộc về quá khứ rồi. Bây giờ nàng có một phu quân biết lo lắng, một nhi tử luôn vâng lời, chỉ như vậy là đủ!

"Hi nhi!"

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân!"

Lãnh Diệc Thần cùng Lãnh Đằng Quân hướng về phía nàng vươn tay ra. Lại đồng thanh nói.

"Chúng ta đi thôi!"

Một dòng suối ấm áp len lỏi vào tận đáy lòng nàng. Phượng Dạ Hi mỉm cười, vui vẻ đáp: "Được!"

Trước tiên, nàng muốn ghé vào tửu lâu dùng bữa. Vì trời đã quá trưa nhưng cả ba vẫn chưa ăn gì cả, bụng đã đói meo đói móc rồi. Thế nhưng tìm mãi vẫn không tìm được nơi nào vừa ý. Chỗ thì quá dơ, nơi thì quá nhỏ, có chỗ nóng nực, có chỗ bàn ghế gãy...

Đi bộ đã lâu, đã đói nay lại càng thêm đói. Lãnh Đằng Quân không ngừng than vãn. Chỉ có Lãnh Diệc Thần là im lặng đi theo bên cạnh, thấy nhi tử mình than thở, hắn chỉ khẽ xoa đầu cậu rồi cười cười.

Đi ngang qua một nơi vô cùng quen thuộc, hắn bỗng dừng lại bước chân, nhìn bốn chữ "Thiên Phúc tửu lâu" rất lớn kia, những kí ức khi xưa tràn về. Bất giác Lãnh Diệc Thần lại quay sang nhìn theo bóng lưng của Phượng Dạ Hi. Nàng đang đi phía trước hắn, cũng đã nhìn thấy tửu lâu này đi. Thế nhưng lại không hề dừng lại dù chỉ một bước chân. Trong lòng hắn bỗng dưng gặp tràn ôn nhu.

Chạy đến nắm lấy bàn tay ngọc ngà. Lãnh Diệc Thần chỉ vào Thiên Phúc tửu lâu, nói với nàng: "Hi nhi, chúng ta vào đây ăn đi! Nơi này vừa đẹp lại vừa sạch sẽ, lại là tửu lâu có tiếng trong kinh thành. Ta chắc chắn thức ăn nơi này nấu sẽ rất ngon!"

Nghe hắn nói vậy nàng ngước mắt lên nhìn thật sâu vào đáy mắt hắn. Trầm ngâm một lúc lâu, Phượng Dạ Hi lắc đầu: "Nơi đó quá đắt!"

https://thuviensach.vn

Lãnh Đằng Quân ở một bên thầm bĩu môi. Đường đường là Ngự Thiên Đế và Phượng Hậu vậy mà lại sợ thức ăn quá đắt ư? Đùa à, mẫu hậu à, nếu người muốn ăn thì chỉ cần nói một câu, con đảm bảo tất cả cao lương mỹ vị đáng giá hơn một toà thành cũng được mang về đặt dưới chân người. Ở Thiên Phúc tửu lâu này dù có đắt hơn thức ăn bình thường một chút thì có là gì đâu. Cậu chắc chắn nơi này có chứa kỉ niệm buồn của mẫu hậu và phụ hoàng khi xưa, vì vậy mà mẫu hậu không muốn đi vào đó để tránh cho phụ hoàng buồn lòng đây mà.

Nghĩ nghĩ, Lãnh Đằng Quân lại tiếp tục đứng ở một bên xem kịch vui.

Lãnh Diệc Thần nghe nàng nói như thế liền phì cười. Hắn ghé sát tai nàng nói: "Nàng đừng lo, ta không nghĩ gì đâu! Tên ngốc bây giờ đã là quá khứ rồi. Bây giờ người đang đứng cạnh nàng là ta, người cùng nàng đi đến cuối đời cũng là ta. Chút kỉ niệm đó nàng cứ giữ trong lòng, nhưng đừng sợ ta buồn. Lắp đầy cái bụng mới là nhất!" Dứt lời, hắn kéo tay nàng vào Thiên Phúc tửu lâu. Lãnh Đằng Quân nhìn theo, sau đó cũng lẽo đẽo theo sau đi vào.

Cậu cảm thấy đứng giữa phụ hoàng và mẫu hậu mình thật giống như một cái bóng đèn!

Vừa vào đến Thiên Phúc tửu lâu, một thiếu niên liền cười tươi đến chào đón: "Hoan nghênh khách quan đến với Thiên Phúc tửu lâu. Đến nơi đây, khách quan chắc chắn sẽ không cảm thấy thất vọng!" Rồi lại nhìn sang cả ba người: "Xin hỏi khách quan muốn đặt phòng ở đâu ạ?"

"Phòng yên tĩnh nhất, rộng nhất, quan cảnh nhìn ra đẹp nhất." Lãnh Diệc Thần dõng dạc nói.

Lãnh Đằng Quân nghe vậy âm thầm tặc lưỡi vì độ giàu có của phụ hoàng mình. Phải nói rằng nơi đây vô cùng đắt đỏ, lúc trước thì các viên quan còn đến ăn được, còn bây giờ, nhất là sau khi phụ hoàng thống nhất

https://thuviensach.vn

thiên hạ thì Thiên Phúc tửu lâu này chỉ cho phép giới hoàng tộc hoặc quý tộc có tiếng vào ăn thôi.

Tuy hiện tại ba người bọn họ đều đang mặc y phục thường dân, thế nhưng nghe đến Lãnh Diệc Thần muốn đặt căn phòng "đó" thì liền hiểu ra thân phận của người này không hề đơn giản.

Thiếu niên mỉm cười, gật đầu đáp: "Tam vị khách quan mời đi theo ta." Dứt lời, gã dẫn ba người lên tầng một. Cánh cửa mở ra, một nơi vô cùng quen thuộc hiện ra.

Phượng Dạ Hi không khỏi ngạc nhiên: "Đây là..."

Thiếu niên tiểu nhị cười cười, đáp: "Đây là gian phòng đặc biệt do chính vị khách đây yêu cầu. Xin hỏi các vị muốn ăn món gì ạ?"

Lãnh Đằng Quân lướt sơ qua thực đơn trên bàn, kêu ra thật nhiều món ăn. Có cả món mà Lãnh Diệc Thần và Phượng Dạ Hi thích nữa.

Tiểu nhị gật đầu lui xuống, lúc đi còn không quên đóng cửa lại.

Không gian bỗng chốc chìm vào tĩnh mịch. Lãnh Đằng Quân đến bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài. Cố gắng biến mình thành không khí...

Thấy nhi tử mình hiểu chuyện, Lãnh Diệc Thần không khỏi mỉm cười một cái, thầm khen cậu ở trong lòng. Hắn không do dự ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt nóng rực như lửa của Phượng Dạ Hi.

Hắn sờ sờ mặt, giả bộ thẹn thùng nói: "Nương tử cứ nhìn người ta mãi như vậy... người ta... người ta cũng biết xấu hổ đó nha!"

Phượng Dạ Hi đang thưởng trà liền sặc một cái, ho sù sụ. Còn Lãnh Đằng Quân sau khi nghe xong câu nói đó của Lãnh Diệc Thần thì lại muốn

https://thuviensach.vn

rớt xuống cửa sổ.

Nàng có rất nhiều điều muốn nói với hắn, muốn hỏi hắn cho thật rõ ràng. Tại sao lại đưa nàng vào đây? Rõ ràng Phượng Dạ Hi nàng là vì sợ hắn đau lòng nên mới tận lực tránh đi nơi này, sợ hắn nghĩ tới tên ngốc, nghĩ nàng còn nhớ tên ngốc mà buồn bã. Thế nhưng hắn ngược lại không hề ngại ngùng gì mà đưa nàng vào thẳng nơi đây, hơn nữa chỗ ngồi còn là ở căn phòng khi xưa nàng và tên ngốc từng ngồi. Đây rốt cuộc là ý gì đây?

Nhưng nàng không hỏi được, cũng tạm thời chưa muốn hỏi. Lý do chính là vì Lãnh Đằng Quân, nhi tử của bọn họ đang ở đây, mà những chuyện này thì không nên để hài tử biết. Còn lý do phụ là vì nàng ngại mở lời, cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu. Cho nên ánh mắt nhìn hắn từ nãy đến giờ vẫn là nóng rực như lửa.

Đúng lúc này, Lãnh Diệc Thần lại chòm người tới, nắm lấy bàn tay như ngọc của nàng, khẽ nói: "Đừng lo gì hết, hôm nay ta muốn xuất cung là vì để cho nàng và Quân nhi được thả lỏng, tự do vui chơi. Đừng nghĩ nhiều, cứ làm những gì nàng thích là được, nhé?"

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì thức ăn đã được đưa đến. Lãnh Đằng Quân như con hổ đói nhào đến, vừa ăn vừa biến mình thành không khí.

Phượng Dạ Hi và Lãnh Diệc Thần cũng bắt đầu ăn. Không ai nói gì với nhau cả. Thế nhưng hôm nay mục đích xuất cung là để vui chơi, vậy mà lại chỉ vì tâm tình phức tạp của nàng khiến mọi thứ trở nên tẻ nhạt và tĩnh lặng. Phượng Dạ Hi nhận thức được tầm quan trọng của việc này, vì vậy liền đáp: "Được!"

Sau khi dùng bữa xong, cả ba ở lại Thiên Phúc tửu lâu trú nắng đến chiều tà. Sau đó mới xuống thanh toán rồi rời đi.

Mặt trời dần lặng xuống núi, ánh hoàng hôn buông xuống thật đẹp. Một nhà ba người, hai lớn một nhỏ nắm tay nhau đi trên con đường làng,

https://thuviensach.vn

bóng họ trải dài in trên mặt đất, kết nối chặt chẽ với nhau. Không ai có thể phá bỏ!

Màn đêm buông xuống, buổi tối hôm nay ở phía Tây kinh thành có diễn ra lễ hội để tiễn biệt năm cũ, chuẩn bị chào đón năm mới.

Lễ hội này vô cùng náo nhiệt với biết bao là gian hàng khác nhau. Nào là đố chữ, mà là kẹo bánh, nào là trang sức, y phục... Cùng với vô số trò chơi thú vị vui nhộn.

Phượng Dạ Hi vừa thấy cảnh này hai mắt liền sáng lên, những phiền muộn đều vứt ra sau đầu. Bây giờ cứ chơi là chính, những trò chơi ở cổ đại này nàng vẫn chưa thử qua. Nay lại có cơ hội, dại gì mà không thử?

Nàng và Lãnh Đằng Quân quyết định chơi trò ném vòng. Mỗi một cái vòng là một lượt, ba mươi hào ba vòng. Chỉ cần ném vòng vào được đồ vật mà mình mong muốn có thì thứ đó sẽ là của mình.

Trên tầng cao nhất của cái kệ có một bức tranh vẽ cặp long phượng rất đẹp, nét vẽ vô cùng tỉ mĩ, là thứ đáng giá nhất ở gian hàng này. Nhưng để lấy được nó là điều không dễ.

"Để ta thử, mục tiêu là bức tranh kia." Phượng Dạ Hi dứt lời liền cầm lấy một chiếc vòng thảy lên, thế nhưng xui xẻo thay... vì lực tay không đủ cộng với hướng ném không chính xác nên chiếc vòng đã bị lệch sang một bên, rơi xuống cây kẹo nhào đường ở tầng cuối cùng. Nàng than thở: "Tiếc quá!" Thế nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc, lại ném một lúc hơn mười cái vòng. Rốt cuộc thứ nàng nhận được chẳng có gì ngoài một đống kẹo nhào đường và một chiếc vòng tay bằng bạc an ủi.

"Mẫu thân dở quá, để con!" Lãnh Đằng Quân dành lấy số vòng trên tay nàng, hướng bức tranh đang được cột lại dựng đứng ở trên tầng cao nhất mà phóng. Thế nhưng éo le thay lúc này, một cơn gió khẽ thổi qua, chiếc vòng lệch hướng, rớt xuống con heo bằng đất ở tầng thứ hai.

https://thuviensach.vn

Ông lão của gian hàng đó cười thật vui vẻ, còn nói với hai mẫu tử bọn họ: "Ta khuyên hai vị nên bỏ cuộc đi. Bức tranh gia bảo này của lão... Từ trước đến nay chưa từng có một ai lấy được cả."

Người đi đường thấy gia đình này rất đẹp, cha nương và nhi tử đều hảo mỹ cho nên vây lại xem rất đông. Thấy hành động ngây thơ của hai mẫu tử này, bọn họ không khỏi phì cười.

Lãnh Đằng Quân mếu máo ôm lấy con heo, chạy đến nũng nịu với Lãnh Diệc Thần: "Phụ thân phụ thân, ông ấy chọc con. Phụ thân phải giúp con và mẫu thân, phải lấy được bức tranh kia." Dứt lời, cậu nói khẽ vào tai Lãnh Diệc Thần một câu: "Mẫu thân rất thích bức tranh đó đấy."

Lãnh Đằng Quân vừa dứt lời liền thấy Lãnh Diệc Thần khí thế lạnh lùng đi đến bên cạnh mấy chiếc vòng, đặt hẳn một thỏi bạc để trả tiền. Sau đó nhíu mày lại quan sát, một đường phóng ra, lực tay vừa phải đúng chuẩn, lại cộng thêm thiên thời địa lợi. Chiếc vòng chậm rãi hạ xuống bức tranh kia.

Một màn này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Nhất là các cô nương chưa chồng đều đã đỏ mặt đến tận man tai. Bọn họ rất thích một nam nhân uy phong tuấn lãng, giàu có lại giỏi giang, yêu chiều thê tử như vậy. Thế nhưng tiếc rằng người ta đã là hoa có chủ, bọn họ có muốn dành cũng chẳng được, huống hồ gì đến cả nhi tử cũng có rồi.

Đám đông náo loạn một hồi cũng rời đi. Phượng Dạ Hi mỹ mãn ôm bức tranh mình yêu thích rời đi, ông lão của gian hàng đó thì mặt mày méo xệch, có thể thấy rằng độ quý giá của bức tranh này. Chắc lão tưởng không ai có thể phóng trúng nó, thế nhưng hôm nay lão ra khỏi nhà mà không đốt nhang rồi, lại xui xẻo gặp phải Ngự Thiên Đế bách phát bách trúng. Không tán gia bại nghiệp cũng là may.

https://thuviensach.vn

Cả ba đi dạo lễ hội mấy vòng nữa, mua rất nhiều đồ, thậm chí mang không hết. Đương nhiên người chi bạc là Lãnh Diệc Thần rồi.

Đi xong mấy vòng trời cũng đã về khuya. Lãnh Diệc Thần cần phải về nghỉ ngơi để sáng mai còn lên triều sớm, còn Lãnh Đằng Quân cũng phải ngủ sớm để sáng mai dậy sớm rèn luyện võ công. Riêng Phượng Dạ Hi là rảnh rỗi nhất, nàng có thể ngủ đến trưa đến chiều, nhưng vẫn phải đi về theo bọn họ.

Trên đường về, Lãnh Đằng Quân cứ líu lo mãi không ngừng. Cậu hướng phụ hoàng của mình nói: "Hôm nay con rất vui, cảm ơn phụ hoàng đã dẫn con đi chơi."

Lãnh Diệc Thần lắc đầu, cười khẽ: "Lễ nghĩa đâu hết rồi, nói năng thật không có phép tắc." Tuy là trách cứ nhưng thanh âm của hắn lại lộ vẻ cưng chiều rõ ràng: "Được rồi, mau mau về Đông Cung của con ngủ sớm đi. Nhớ đắp chăn cho ấm!"

Phượng Dạ Hi cũng hôn lên trán nhi tử mình một cái, dịu dàng nói: "Quân nhi, chúc con ngủ ngon."

Lãnh Đằng Quân mỉm cười, đáp: "Phụ hoàng, mẫu hậu cũng ngủ ngon giấc ạ. Nhớ mơ thấy Quân nhi đó!" Dứt lời cậu liền rẽ trái, đi về phía Đông Cung. Còn Lãnh Diệc Thần và Phượng Dạ Hi thì đi về phía bên phải, hướng Lữ Hà cung.

"Lãnh Diệc Thần này!" Nàng khẽ gọi.

"Hử?"

"Ta có chuyện muốn nói với chàng!"

"Có chuyện gì nàng cứ nói đi."

https://thuviensach.vn

Một cơn gió thổi qua, lành lạnh, càng làm tăng thêm quyết tâm của nàng. Phượng Dạ Hi hít sâu một hơi, nói.

"Chúng ta vào trong trước đã."

"Được."

Đêm nay sẽ là bước ngoặt cuối cùng!

Nàng sẽ kể cho hắn nghe mọi chuyện, về thân thế thật sự của mình.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Kể Cho Chàng Nghe Về Một Thế Giới Trong Tương Lai

Đợi đến khi cả hai tẩy trần xong xuôi, lại ngồi ngay ngắn lên giường, không khí có chút trầm lặng. Một lúc lâu sau, vẫn là Lãnh Diệc Thần lên tiếng trước.

"Có chuyện gì nàng cứ nói đi!" Bỗng dưng Lãnh Diệc Thần có dự cảm không lành. Thanh âm không chút khống chế lại khẽ run lên một chút.

Phượng Dạ Hi nuốt nước miệng cho thông cổ họng, hít sâu một hơi như đã quyết tâm, bắt đầu nói: "Ta hỏi này, nếu như... chỉ là nếu như thôi nhé... Nếu ta không phải là Dạ Hi thì sao?"

Hắn khó hiểu nhíu mày nhìn nàng: "Nàng nói mình không phải Dạ Hi là có ý gì? Chẳng phải tên nàng là Nam Cung Dạ Hi sao?"

"Ta họ Phượng!" Phượng Dạ Hi bực mình đáp lại một tiếng.

"Họ Phượng? Chẳng phải đó chỉ là họ giả của nàng thôi sao?"

"Xem ra chàng vẫn không biết gì thật rồi!" Nàng thở dài: "Cũng phải, từ trước đến giờ ta có nói cho chàng biết đâu."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Giọng nói của hắn chứa một tia không kiên nhẫn cùng vô vàn lo lắng. Tất cả mọi chuyện về Hi nhi hắn nghĩ rằng mình đã biết hết. Thế nhưng bây giờ nàng lại nói mình không phải là Nam Cung Dạ Hi, lại nói hắn không biết gì! Đây là chuyện thế nào?

https://thuviensach.vn

"Ta tên thật là Phượng Dạ Hi. Không phải Nam Cung Dạ Hi, cũng chẳng phải nhi nữ ruột thịt gì của Nam Cung Trần. Quan trọng hơn là ta không thuộc về thế giới này!"

Vừa dứt lời, nàng liền cảm thấy cả người bị ôm cứng lại. Nam nhân kia vươn hai tay ra ôm nàng thật chặt vào lòng, cứ như thể sợ nàng biến mất vậy.

"Mặc dù không hiểu nàng nói cái gì nhưng... ta có dự cảm không lành... là vô cùng mãnh liệt... Nếu ta buông tay ra thì nàng sẽ biến mất." Thanh âm của hắn run rẩy dữ dội.

Nàng đã nói mình không phải người của thế giới này, nghe thật hoang đường nhưng là ngữ khí đó vô cùng chân thật. Mà hắn lại sợ chỉ cần buông tay ra thì Phượng Dạ Hi sẽ biến mất. Bởi không thuộc về thế giới này thì sẽ có lúc rời đi. Chính ý nghĩ đó khiến hắn hoang mang vô cùng.

Hơn nữa còn có bằng chứng vô cùng rõ ràng. Đó là từ cái lần 'nàng' cắt cổ tay tự vẫn đó thì dường như đã thay đổi hoàn toàn. Trở nên hiểu chuyện hơn, thông minh hơn, tính khí cũng thay đổi hoàn toàn. Nghe cả y phục cũng đổi thành màu khác với trước kia, chỉ có một màu đỏ chói mắt người nhìn. Nàng trở nên quật cường hơn, từ khiến hắn chán ghét thì lại trở thành người mang đến ấm áp cho hắn.

Lãnh Diệc Thần không phải không cảm thấy kì lạ. Hắn đã cho người điều tra về sự thay đổi đột ngột của Nam Cung Dạ Hi này, nhưng là chẳng tìm thấy được gì cả.

Đến hôm nay mới biết được rằng, hoá ra nàng không phải là Nam Cung Dạ Hi, cũng chẳng phải là người của thế giới này. Nàng tên thật là Phượng Dạ Hi, đến từ một thế giới khác. Hắn cảm thấy hơi mơ hồ, nhưng qua sự thay đổi rõ rệt kia... cũng không thể không tin là thật.

https://thuviensach.vn

Vì vậy cho nên hắn rất sợ, sợ nàng sẽ rời bỏ mình mà trở về thế giới vốn thuộc về nàng.

Phượng Dạ Hi cười một cái, vươn tay vỗ vỗ lưng hắn trấn an, nhẹ giọng đáp: "Không cần phải sợ. Ta sẽ ở đây, không đi đâu cả!" Nàng cười: "Còn bây giờ chàng yên lặng nghe ta kể tiếp nhé. Ta muốn chàng biết rõ hơn về ta!"

Lãnh Diệc Thần ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu, buông hai tay đang ôm nàng thật chặt ra, ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Ta đến từ một nơi rất xa, không thuộc về thế giới này. Ở đó ta có ba người bạn rất thân tên là Lâm Vỹ Hạ, Đường Vy Vy và Chung Tiểu Mạt, ta là cô nhi, sinh ra đã bị phụ mẫu vứt bỏ, chỉ có ba người bạn tình cờ quen được là luôn ở bên ta. Sau đó, ta thầm yêu một nam nhân, rồi bị gã dụ dỗ mà lầm đường lạc lối, bỏ rơi ba người bạn tâm giao mà đi theo gã. Để rồi bị lợi dụng để cho gã trục lợi, gã cấu kết với một nữ nhân bỉ ổi khác hại ta, khiến ta phải nhảy xuống thác tự vẫn."

Nàng thở dài một cái, tiếp tục nói: "Nơi ta ở gọi là thế kỉ hai mươi mốt, ta chính là từ nơi đó mà đến được đây, hay nói chính xác hơn là từ ba ngàn năm sau xuyên không đến đây. Xuyên không có nghĩa là ta ở nơi đó đã chết, hồn thoát ra sau đó theo dòng thời gian trôi dạt đến đây, cũng có rất nhiều nguyên do khác nhau khiến con người ta xuyên, nhưng ta nghĩ mình xuyên đến là vì linh hồn trên đường xuống hoàng tuyền, đã lỡ lưu lạc vào vết nứt của không gian thời gian, thế là ma xui quỷ khiến nhập vào Nam Cung Dạ Hi vừa mới chết đi lúc đó."

"Nam Cung Dạ Hi chết đi là vì không muốn cùng chàng nên duyên phu thê. Khoảng khắc khi ta xuyên qua lúc đó liền thấy mình nằm ở một nơi vô cùng tối tăm, lồng ngực thiếu dưỡng khí đến mức muốn nổ tung. Sau đó ta mới lên tiếng cầu cứu, được họ nhà Nam Cung cứu ra. Lại phát hiện vị Nam Cung Dạ Hi này có phụ thân yêu thương, ca ca che chở, vậy

https://thuviensach.vn

mà chỉ vì không muốn lấy một tên ngốc mà tự tử, nàng ta thật ngu ngốc. Sau đó ta liền nghĩ muốn hảo hảo sống trong thân thể này của nàng, một đời vô tư vô lo. Cũng chẳng muốn lấy chồng, bởi vì ở kiếp trước ta đã bị nam nhân mà mình yêu thương nhất lợi dụng nên mới chết đi."

"Thế nhưng ma xui quỷ hờn thế nào mà lại khiến ta gặp được chàng. Mà lúc đó cũng chẳng phải là chàng, người xuất hiện trước mặt ta là một tên ngốc vô tri vô lo, vô cùng đáng yêu, khiến ta bất giác muốn che chở cho hắn. Rồi sau đó nảy sinh lòng yêu thích với hắn, thế là nên duyên phu thê. Ta thầm nghĩ kiếp này vô cùng mĩ mãn, có một gia đình luôn ở bên cạnh ta, thứ mà kiếp trước, một cô nhi như ta chẳng thế nào có được. Có cả người ta yêu thương, hơn nữa hắn cũng rất nghe lời ta, làm việc gì cũng nói cho ta biết, hắn yêu ta vô cùng."

"Nhưng mọi việc đột nhiên thay đổi khiến ta hoang mang vô cùng. Đó chính là chàng, nhân cách thứ hai của Lãnh Diệc Thần đã xuất hiện, xáo trộn mọi thứ của ta, phá vỡ mộng đẹp của ta. Đưa ta trở về với hiện thực tàng khốc rằng... từ đầu đến cuối... ở nơi này... chẳng có thứ gì thuộc về ta cả... người mà họ đối xử tốt không phải là Phượng Dạ Hi ta, tình yêu mà họ dành không phải cho ta, mà là cho... Nam Cung Dạ Hi. Ngay cả tên ngốc cũng vậy, ta nhận ra hắn đối với ta chỉ là phụ thuộc, coi ta như tỷ tỷ mà thôi."

Nói đến đây, thanh âm của nàng không khống chế được run rẩy. Hai tay quàng qua ôm chặt lấy mình.

Lãnh Diệc Thần lòng đau như cắt, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, nắm lấy vai nàng, nhỏ giọng an ủi: "Hi nhi." Thanh âm của hắn cũng không khắc chế được mà run rẩy.

"Ta tìm chàng, tìm chàng, tên ngốc đã chết, ta biết được sự thật liền đi tìm chàng. Nhưng lúc đó ta đã thấy cái gì? Chàng... Ân ái với Nguỵ Lương Khả..."

https://thuviensach.vn

"Hi nhi..."

"Sau đó ta chết đi, ừm... thật ra mà nói thì lúc đó ta đau lòng lắm. Tuy là bây giờ hết rồi! Nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy thống khổ vô cùng."

"Hi nhi..."

Phượng Dạ Hi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy đau khổ cùng ăn năn đang nhìn mình, nàng mỉm cười, những đau đớn của kí ức khẽ giấu vào trong lòng, không để cho ai biết được. Hắn bây giờ yêu thương nàng như thế này... Những gì lúc trước cũng hạn chế nhắc lại trước mặt hắn. Phượng Dạ Hi nhận ra mình đã hơi lạc đề, liền bắt đầu vào tâm điểm.

"Ta chết đi, lại ở mộng cảnh gặp phải mẫu thân ta, Phượng Mẫu nương nương."

"Phượng Mẫu nương nương?" Thấy nàng đã nén lại đau thương, lảng tránh sang chuyện khác. Lãnh Diệc Thần cũng chẳng muốn tiếp tục thảo luận nữa, sợ lại làm nàng đau lòng.

Xem ra những chuyện hắn đã làm vẫn là khiến nàng đau lòng quá sâu. Có thể khiến nàng đang vui vẻ mà chỉ cần nhắc đến chuyện đó liền có thể buồn rầu đau khổ, thanh âm run rẩy.

"Đúng vậy, là Phượng Mẫu nương nương. Từ lúc ta xuyên không đến đây, bà ấy rất hay xuất hiện trong những giấc mộng của ta. Lúc ấy, tuy không biết bà ấy là ai, nhưng ta có thể cảm nhận được bà không phải người xấu. Và rồi vào giây phút ở dưới vực thẳm kia, ta mới biết hoá ra bà ấy chính là Hoàng tỷ của Thiên Đế, là thần tiên. Mà năm ấy tình cờ ta và ba người bạn lại uống phải máu của bà, thế cho nên liền trở thành con của bà."

"Vì là thần tiên nên sức mạnh vô biên. Ta cầu xin bà ấy khiến ta quên đi tất cả mọi chuyện. Thế là như ý nguyện, ta quên hết, quên luôn cả ngươi. Thứ duy nhất nhớ được chính là một cái tên?"

https://thuviensach.vn

"Tên?" Lãnh Diệc Thần càng nghe càng rối, chỉ có thể cố gắng hết sức tiếp thu, dần dần cũng hiểu ra một chút: "Tên của ai?"

"Là tên của Quân nhi. Phượng Mẫu nương nương lúc ấy đã ban cho hài tử trong bụng ta hai chữ "Đẳng Quân", ghép vào cái họ Phượng, gọi là Phượng Đẳng Quân."

Lãnh Diệc Thần trầm ngâm không nói, lúc sau mới cất lời: "Đẳng Quân... Một cái tên rất hay! Bây giờ ta mới biết hoá ra tên của nhi tử ta là do thần tiên ban cho. Vậy có nghĩa là..." Hắn hàm ý nhìn Phượng Dạ Hi một cái, liền thấy nàng gật đầu.

"Thiên ý mong muốn Quân nhi trở thành người kế tục của Nam Nhạc vương triều, và chỉ có thể là nhi tử của chúng ta. Bằng chứng là chữ Quân trong 'quân vương'."

Lãnh Diệc Thần gật nhẹ đầu. Sau đó, cả hai chẳng biết nói gì với nhau cả. Không khí phút chốc chìm trong tĩnh lặng, ngượng ngùng đến mức kì lạ.

Ngọn gió thổi qua làm tung cánh cửa sổ, gió thổi vào trong phòng khiến Phượng Dạ Hi lạnh vô cùng, nàng quấn chăn lên người, hắt hơi một cái.

"Lạnh quá!"

"Để ta đi đóng cửa sổ."

Dứt lời hắn liền đứng lên, sau khi đóng cửa sổ lại, hắn đi đến bên cạnh nàng đang ngồi. Dịu dàng dìu nàng nằm xuống, đắp chăn cẩn thận. Sau đó chính mình đi đến thổi tắt nến, lại trở về vén chăn lên nằm cạnh nàng.

Lãnh Diệc Thần trong giờ phút này có vô càn cảm xúc đan xen, hối hận có, ngại ngùng có, đau lòng có, yêu thương và hạnh phúc cũng có.

https://thuviensach.vn

Nhưng hơn hết, ngay giây phút này đây hắn chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng, sưởi cho thân mình người thương ấm lên. Mà hắn quả thật đã làm vậy!

Ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cảm nhận Phượng Dạ Hi không chống cự khiến hắn vô cùng vui mừng. Tăng lực tay kéo nàng vào sát lồng ngực của mình hơn nữa, nhẹ nhàng nói.

"Hi nhi này, chuyện trong quá khứ ta sai nhiều lắm. Ta chỉ muốn hỏi rằng nàng có đồng ý tha thứ cho ta hay không?"

Phượng Dạ Hi không do dự mà trả lời ngay: "Như đã nói lúc nãy và từ trước nữa. Sống ở thế giới này sáu năm, chính chàng đã đem đến cho ta biết bao nỗi buồn cùng hận thù. Nhưng ở nơi đây cũng chỉ có mỗi mình chàng là thật tâm lo lắng cho ta, cho chính Phượng Dạ Hi ta chứ không phải Nam Cung Dạ Hi. Đồng ý hay không đồng ý tha thứ gì thì cũng vậy thôi. Chẳng phải bây giờ ta đã ở bên cạnh chàng sống hạnh phúc rồi sao? Còn nói những chuyện đó làm gì nữa?" Nàng nhỏ giọng dần: "Lúc nãy chẳng qua ta xúc động quá thôi, xin lỗi!"

Lãnh Diệc Thần cười khẽ, cốc đầu Phượng Dạ Hi một cái: "Nương tử của ta như vậy mới đáng yêu chứ!"

Nàng ngượng ngùng đá cho hắn một cái, cả hai đối mặt nhau, bỗng dưng cười lớn.

Cười cho đã rồi, Lãnh Diệc Thần lại cất tiếng nói: "Hi nhi này!"

"Hử?"

"Nơi đó có gì vậy?"

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Thế giới mà nàng từng sống, có thể kể rõ hơn cho ta nghe về nó không. Ta muốn biết tất cả những gì thuộc về nàng!"

Phượng Dạ Hi nghe vậy, hai mắt phát sáng. Rất giống một đứa trẻ vừa được cho kẹo, ngọt đến ê răng rồi. Nàng vừa cười lại thầm hồi tưởng, lát sau liền nói: "Nơi ta ở đấy hả... Có rất nhiều toà nhà chọc trời, cao lắm, có những toà nhà còn cao hơn mây nữa đấy. Xe cộ chạy qua lại rất nhiều, nơi đó không còn dùng ngựa hay xe ngựa nữa đâu. Bởi vì ở tương lai, người ta đã chế tạo ra những phương tiện còn nhanh hơn cưỡi ngựa nhiều. Từ Nam Nhạc quốc mà muốn đi sang Viên Niên quốc của Nhị đệ chỉ mất tầm một ngày đường thôi. Y phục cũng không rườm rà như thế này, có người ăn mặc rất hở hang, chàng nhìn thấy có khi còn tá hoả ấy chứ. Ở thế giới của ta, thịnh hành nhất là Anh ngữ của Châu Âu, bọn ta phải đổ xô nhau, bỏ rất nhiều tiền ra để đi học ấy."

Không quan tâm Lãnh Diệc Thần có hiểu hay không. Phượng Dạ Hi như chìm vào khung trời riêng của mình, nhớ đến đâu kể đến đó, từ ngữ ở hiện đại cũng đều lôi ra sử dụng. Giọng nói hết sức sảng khoái, nghe ra được vô vàn thích thú.

"Còn nữa nhé, ở thế giới của ta không có vấn nạn tam thê tứ thiếp đâu. Mỗi một người đàn ông chỉ được phép cưới một vợ mà thôi. Tuy là cũng có một vài người ngoại tình, tức là cắm sừng ấy, nhưng cuối cùng người đàn ông đó cũng sẽ bị xã hội ruồng bỏ, nếu nặng hơn thì luật pháp sẽ trừng trị."

"Nơi đó vô cùng hoà bình, không hở một tí là xảy ra chiến tranh như ở đây đâu. Vấn đề chiến tranh liên quan đến sự sống còn của cả nhân loại, nhân dân có thể đứng lên đấu tranh để phản đối cuộc chiến tranh này. Do đó rất hoà bình. Người dân vui vẻ chung sống với nhau, không phân nam nữ, có nghĩa là ai ai cũng đều bình đẳng hết. Nữ có thể cai quản bộ máy nước nhà, được làm việc mình yêu thích."

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần càng nghe càng mê man, hắn dường như có thể mường tượng ra một thế giới vô cùng hạnh phúc mà nàng đã kể. Ánh mắt dần dần sâu thẳm.

"Thế nhưng cũng có vài mặt xấu. Ở thế giới của ta tồn tại khá nhiều phần tử xấu xa, là tệ nạn xã hội, chuyên đi phá rối trật tự công cộng, khiến cho người dân không thể an ổn sinh sống được. Hơn nữa bầu không khí ở nơi đó cũng rất ô nhiễm, đâu có được trong lành như ở đây. Thức ăn cũng tẩm đầy hoá chất, làm gì còn tươi ngon nữa. Rừng rậm bị chặt phá nặng nề, lũ hằng năm đổ về nhiều không đếm xuể. Biển ô nhiễm nặng nề, tất cả đều là do họ cố gắng hiện đại hoá cuộc sống mà gây nên. Rác thải cũng không được vứt đúng chỗ, thành ra ngập tràn rác."

"Nhưng cũng có một số người rất có ý thức, họ biết bảo vệ môi trường, biết trồng cây gây rừng, họ mong muốn bầu không khí luôn luôn trong sạch. Nhưng đó chỉ là một số phần tử nhỏ thôi. Còn có..."

Những lời sau đó hắn hoàn toàn không nghe lọt tai nữa. Những từ ngữ nàng sử dụng không thuộc về nơi này, khiến hắn chỉ có thể nắm được sơ bộ những ý chính mà không thể hiểu hết hoàn toàn lời nói của nàng. Hắn cảm thấy thế giới của nàng quả thật quá tốt đẹp, tuy có vài thành phần xấu nhưng cũng chẳng đáng so sánh được với cái thế giới vĩ đại đó. Mà mình hoàn toàn không có mặt ở trong những kí ức tươi đẹp ấy của nàng.

"Hi nhi này..." Nàng còn chưa nói hết thì đã bị Lãnh Diệc Thần chặn lại. Thanh âm hắn đều đều, nhưng nếu cẩn thận vẫn có thể nghe ra được một nỗi buồn phảng phất ở bên trong. Hắn đây là đang tủi thân, là đang tự ti. Thầm nghĩ mình không có bản lĩnh để khiến cho nàng được ở trong một thế giới tuyệt vời như vậy.

"Ở nơi đó quá tốt đẹp! Nàng có hay chăng muốn trở về?"

https://thuviensach.vn

Bàn tay to lớn nắm chặt lấy bàn tay trắng nõn của nàng. Hơi dùng sức một cái liền bao bọc tay nàng ở bên trong, mười ngón đan lấy nhau.

Phượng Dạ Hi nghe vậy thoáng ngẩn ra một chút, nghĩ đến hành động cùng lời nói của hắn đột nhiên lại bật cười lớn. Nàng ôm bụng mà cười, thậm chí còn ngã ra giường mà bò lăn lộn.

Lãnh Diệc Thần chỉ nhíu mày nhìn nàng, lo lắng trong lòng dâng lên khiến hắn chẳng thể phát ra được bất kì thanh âm gì.

Đợi đến khi cười đã rồi Phượng Dạ Hi mới từ từ ngồi dậy, ôm lấy bụng đau đớn vì cười quá nhiều. Nàng gạt nước mắt chảy ra bên khoé, đôi mắt phượng xinh đẹp có hồn nhìn sâu vào mắt hắn. Thanh âm chắc nịch vang lên.

"Đương nhiên là không rồi!"

Tim hắn nảy lên một cái thật mạnh, đường đường là Ngự Thiên Đế oai phong lẫm liệt, vậy mà bây giờ đây hắn chỉ dám dè dặt nhìn nàng, lại vô cùng cẩn trọng hỏi lại: "Tại sao?"

"Bởi vì ở nơi đó ta không có bất kì ai cả."

Phượng Dạ Hi nhìn Lãnh Diệc Thần. Ý cười ngay khoé miệng và khoé mắt hiện lên thật sâu. Giọng nàng đều đều, vô cùng nhỏ nhẹ, thế nhưng nghe vào trong tai hắn lại như một đạo thiên quang, lọt vào trong tai khiến hắn vui sướng không thôi.

"Còn ở nơi đây... ta có gia đình của mình!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Biến Cố

Suốt những ngày hôm sau, cả nước Nam Nhạc đều biết rằng Ngự Thiên Đế tâm tình rất tốt. Hắn cho người ban phát lương thực cùng ngân lượng cho những nơi còn nghèo khó. Người ở trong cung dù có lỡ tay làm đổ trà vào người hắn thì cũng chỉ nhận được một nụ cười cùng với thanh âm vui vẻ: "Không sao, ngươi lui xuống đi!"

Biến hoá tâm tình kì diệu này của ngài chỉ có thể do một người gây nên. Đó chính là cái vị cao cao tại vị, thuần khiến nhân hậu, thương dân thương nước, tài sắc vẹn toàn Phượng Hậu nương nương kia.

Trừ khi bận xử lý chuyện chính sự, bằng không thì Lãnh Diệc Thần đã nhanh chóng đi đến Lữ Hà cung quấn lấy Phượng Dạ Hi cả ngày. Thậm chí ngay cả khi đang phê tấu chương, hắn cũng không quên dặn ngự thiện phòng chuẩn bị ngọ thiện thịnh soạn cho nàng, còn luôn nhìn lấy chiếc vòng đỏ trên tay mà tủm tỉm cười. Lúc lên triều cũng mang nụ cười trên môi, gương mặt âm lãnh bấy lâu nay đã hoàn toàn bị phá nát, chuyện này khiến bá quan văn võ lấy làm kinh hãi. Cũng thầm biết ơn Phượng Hậu, bởi thường ngày Ngự Thiên Đế đối mặt với bọn họ chỉ có lạnh lùng nhìn, lạnh lùng nghe, lạnh lùng nói. Nay được nhìn thấy bộ dạng luôn cười tươi như một hài tử của Hoàng thượng, bọn họ có chết cũng cam lòng nói với Diêm Vương rằng: "Ta được nhìn thấy Ngự Thiên Đế cười đấy!"

Cũng vì sự vui vẻ đó mà chính sự giải quyết rất nhanh, hơn nữa cũng rất hiệu quả. Hoàng thượng tuy vui nhưng cũng không quá chìm đắm vào

https://thuviensach.vn

nữ sắc mà quên chính trị. Đây đúng là bậc hiền quân!

Người trong cung cũng biết rằng, ở nơi này ngươi có thể đụng đến bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không được có lấy nửa lời nói xấu Phượng Hậu nương nương. Nếu không chắc chắn sẽ chết không toàn thây!

Có người nghĩ hâm mộ Phượng Dạ Hi, nhưng cũng có người nghĩ nàng quá lợi dụng quyền chuyên sủng, bức Hoàng thượng đuổi hết hậu cung ra ngoài, chỉ lưu lại mình nàng. Thành ra sinh ra chán ghét, khinh bỉ nàng. Ở ngoài thành đều vì chuyện này mà loạn cả lên!

Thế nhưng chỉ qua một ngày, trên phố chỉ còn lại những lời tốt đẹp về Phượng Dạ Hi. Bởi Lãnh Diệc Thần đã cho người âm thâm xử lý chuyện này, tuy không trực tiếp giết người diệt khẩu, nhưng hắn lại cho người đem hết chuyện xấu của mấy cô tiểu thư nói xấu nàng ra ngoài, khiến bọn tiểu thư đó không dám bước chân ra khỏi phủ lấy nửa bước. Hắn còn âm thầm cho người tung thật nhiều tin tốt của nàng, tuy nhiên những việc tốt nàng làm thì cả Nam Nhạc và các nước xưng thần ai cũng đã biết từ lâu rồi. Từ đó trở đi, bọn họ hoàn toàn là sùng bái nàng, tôn nàng lên làm bậc mẫu nghi tài sắc nhất thiên hạ.

Phượng Dạ Hi nghe tin này chỉ âm thầm nhíu mày, sau đó mắng Lãnh Diệc Thần cần gì phải làm lớn chuyện lên như vậy, bọn họ muốn nói xấu cứ để cho họ nói, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng.

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần chỉ cười hì hì đáp lại: "Ta chưa giết là may rồi!"

Câu nói này của hắn khiến nàng cạn ngôn, chẳng biết nói gì nữa!

Tình hình êm ấm cứ tiếp tục trôi qua. Cho đến một hôm, cơn bão ập đến, dữ dội đến mức hoàn toàn xoá đi dấu vết yên tĩnh lúc đầu.

https://thuviensach.vn

Đêm mai là giao thừa, Phượng Dạ Hi rất muốn vào những ngày cuối năm này có gia đình ở bên mình. Chính vì vậy mà từ sáng sớm tinh mơ, lúc Lãnh Diệc Thần còn chưa lên triều đã được nàng căn dặn rằng: "Tối nay và cả tối mai nữa chàng đều phải đến đây với ta. Nhớ gọi cả Quân nhi đến!"

Hắn mỉm cười dịu dàng, hôn nhẹ lên môi nàng một cái, như một nụ hôn chào buổi sáng, cũng như một lời hứa với nàng: "Được nương tử nhớ mong, vi phu vô cùng hạnh phúc!" Hắn vô liêm sỉ cười cười.

Phượng Dạ Hi ngứa mắt, đập vào vai hắn một cái: "Đi đi, mau lên triều kẻo trễ!"

Lãnh Diệc Thần mang tâm trạng hạnh phúc rời đi. Thầm nghĩ có thê tử xinh đẹp đảm đang cùng nhi tử giỏi giang ngoan ngoãn khiến hắn vô cùng thoả mãn. Đời này có nàng, có cậu, vậy là đã đủ rồi!

"Cố gắng hoàn thành sớm công việc rồi về với nàng và còn!" Hắn tự nhủ.

Thế nhưng dường như trời không chiều lòng người, hay nên nói là thiên ý oái ăm. Ngay chiều hôm đó đã có một sự việc vô cùng lớn xảy ra, nhanh đến mức khiến hắn hoàn toàn không kịp trở tay.

Hộ bộ thượng thư cấu kết với Thừa tướng và một vài viên quan khác, âm thầm thành lập thế lực. Mục đích vô cùng rõ ràng, đó là mong muốn một ngày nào đó có thể thay thế ngai vàng của hắn, tráo trời đổi đất, tạo phản giết vua. Bọn chúng âm mưu muốn thống trị Thiên Trường đại lục.

Ngay trong chiều hôm đó sau khi nhận được tin báo từ Mộc, Lãnh Diệc Thần nhờ Linh Nhiên gửi lời đến cho Phượng Dạ Hi, nói hắn có việc gấp cần phải làm, đêm nay không thể đến được.

Nhận được tin, Phượng Dạ Hi nhìn bàn ăn thịnh soạn mình tốn công chuẩn bị cả một buổi chiều, lại cố tình ăn vặn thật đẹp, trang trí phòng ốc

https://thuviensach.vn

mới toanh. Thở dài một hơi, đáy mắt dường như loé lên thất vọng vô hạn, nhưng ngay sau đó liền biến mất không còn dấu vết.

Nàng vẫy vẫy tay: "Đem xuống hết đi!"

"Nhưng mà nương nương, người đã tốn công chuẩn bị vất vả như vậy. Đến cả tay cũng có vết bỏng của dầu..." Linh Nhiên ấp úng nói, nàng rất đau lòng khi nhìn thấy chủ tử như vậy.

Thế nhưng Phượng Dạ Hi chỉ cười, một nụ cười gượng gạo, không che giấu được nỗi buồn phảng phất: "Cho bọn nô tỳ ăn đi, còn không thì đem đổ! Ta mệt rồi, muốn ngủ. Không có lệnh của ta thì đừng cho ai vào!"

Dứt lời, Phượng Dạ Hi nằm lên giường, thổi nến, đắp chăn lên người, xoay mặt vào trong chuẩn bị ngủ.

"Thưa nương nương... Vậy còn Thái tử thì sao?"

"Bảo nó khỏi đến!" Nàng nói dứt khoác, sau đó thì là một khoảng im lặng. Linh Nhiên biết chủ tử không có tâm tình, liền vâng lời thu dọn đồ ăn đi ra, thầm buồn thay cho Phượng Dạ Hi, vất vả thế này mà Hoàng thượng lại không đến, cũng liên luỵ đến Thái tử nữa.

Nàng biết tại sao nương nương lại buồn như vậy. Hôm nay là ngày quan trọng của cuộc đời người, lại sắp đến giao thừa, tâm trạng hân hoan cuối năm cộng với nhân ngày đặt biệt khiến nương nương muốn có người thân ở bên cạnh. Nhưng đúng lúc này Hoàng thượng lại bận việc, đương nhiên là khiến nương nương buồn rồi.

Thở dài, nàng đem thức ăn ra ngoài chia cho đám người hầu. Trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Sau đó, Linh Nhiên đi đến Đông Cung, báo cho Lãnh Đằng Quân đang vui vẻ chuẩn bị đi đến gặp phụ hoàng mẫu hậu của mình.

https://thuviensach.vn

"Thưa Thái tử, nương nương kêu nô tỳ đến nhắn với Thái tử vài lời. Đêm nay không cần đến!"

Nỗi thất vọng đột nhiên bao trùm cả gian điện, cậu nhìn nàng, khó chịu hỏi: "Tại sao?"

"Hoàng thượng có việc bận nên đêm nay không đến được. Hoàng hậu đau buồn gọi nô tỳ dọn hết thức ăn xuống. Cũng bảo nô tỳ dặn người không cần đến!"

Lãnh Đằng Quân nghe vậy nhíu mày!

Phụ hoàng lần này đã gây ra chuyện lớn rồi!

Cậu thầm nghĩ trong lòng, lại thở dài một hơi: "Hôm nay là sinh thần của mẫu hậu mà."

Hắn cưỡi ngựa, mang theo Mộc cùng vài hộ vệ thân tín thẳng tiến đến phủ của Thừa tướng, lại bắt gặp đúng lúc lão ta đang cùng Hộ bộ thượng thư hợp mặt dưới tầng hầm bàn chuyện. Dường như ông trời luôn thiên vị hắn, Lãnh Diệc Thần bắt gọn cả một mẻ đem về cung thẩm vấn. Sau đó, hắn liền phái người đi đến sào huyệt chính của bọn chúng, tóm gọn hết lính phản động về. Một hơi giết hết!

Mọi chuyện xong xuôi thì cũng đã đến canh dần*. Cả người đầy mùi mồ hôi, dính máu nhớp nháp cùng với mùi ẩm thấp của tù lao. Khiến một người vốn ưa sạch sẽ như Lãnh Diệc Thần vô thức nhíu mày. Hắn sai người về điện chuẩn bị nước tắm, sau khi tẩy trần sạch sẽ mới dám đi đến Lữ Hà cung của nàng. Hắn sợ nàng ghét bỏ hắn hôi, bởi Hi nhi của hắn là người ưa sạch sẽ mà.

*Canh dần: 3-5h sáng.

https://thuviensach.vn

Linh Nhiên đang đứng ở bên cửa canh gác, thấy Lãnh Diệc Thần liền mở cửa cho hắn vào điện. Bởi mặc dù vị đế vương này khiến cho nương nương buồn rầu, nhưng cũng chỉ có hắn mới lại có thể khiến nương nương vui lên được.

"Bệ hạ cát tường."

"Đứng lên đi, ngươi không còn canh gác ở đây. Về ngủ đi!"

Có hắn ở đây thì còn ai dám động đến một sợi tóc của nương nương nữa. Linh Nhiên nghĩ vậy, Hoàng thượng rất lợi hại, nương nương không cần lo lắng, vì vậy nàng liền cáo lui rời đi.

Lãnh Diệc Thần bước vào phòng, khép cửa lại. Nhìn lấy mỹ nhân như hoa như ngọc đang ngủ ở trên giường, hắn nở nụ cười thành tâm, cũng chẳng muốn đánh thức giấc ngủ của người thương. Vì vậy chính mình cũng cởi ra ngoại bào, đi đến bên giường vén chăn lên, nằm xuống ôm nàng vào lòng.

Hôn lên mu bàn tay nõn nà một cái, hắn thì thầm: "Nương tử, ngủ ngon!"

Một vầng sáng hiện lên làm loá mắt nàng. Bất giác Phượng Dạ Hi lấy hai tay che mắt, đợi đến khi luồng sáng đó biến mất nàng mới bỏ tay ra. Lập tức nhìn thấy một cảnh rất quen thuộc mà hầu như đêm nào cũng nhìn thấy và cảm nhận được. Nam nhân tuấn mỹ ôn nhu ôm lấy mỹ nhân xinh đẹp, cả hai ngủ thật ngon, nụ cười hạnh phúc nở trên môi.

Thấy hắn đã về, Phượng Dạ Hi vô thức tức giận, không muốn đến gần hắn. Hừ, sinh thần của nàng mà dám quên, lại còn bỏ rơi nàng nữa. Những đêm khác thì không nói, nhưng đêm qua là sinh thần của nàng, là ngày đặc biệt mỗi năm chỉ có một lần thôi.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi căm hận ngồi trên ghế, nhìn lấy Lãnh Diệc Thần đang rất vui vẻ ôm lấy nàng ngủ. Bất giác, một nụ cười nở lên, tươi rộ như đoá hoa mùa xuân.

Nửa khắc sau, nàng vô thức đến gần hai người đang ôm nhau kia, muốn chạm vào Lãnh Diệc Thần một cái để hắn tỉnh dậy.

Thế nhưng Phượng Dạ Hi kinh hoàng phát hiện ra sự kì lạ. Đó là... Những ngón tay của nàng xuyên qua người Lãnh Diệc Thần, hoàn toàn không thể chạm vào được hắn.

Dường như cũng cảm nhận được sự biến hoá của thân thể mình đang ôm trong lòng. Hắn giật mình tỉnh giấc, hoảng hốt phát hiện ra toàn thân nàng lạnh toát, tứ chi cứng ngắt duỗi thẳng ra. Nếu không có hơi thở yếu ớt kia thì hắn đã nghĩ rằng nàng không còn trên đời này nữa.

"Hi nhi, Hi nhi! Tỉnh dậy, Hi nhi!"

Cố gắng lay nàng, cố gắng gọi nàng. Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là sự im lặng của bóng đêm. Không có thân thể ấm áp, không có giọng nói dịu dàng. Tất cả đều biến mất khỏi hắn!

Lãnh Diệc Thần đột nhiên cảm nhận được rằng, vào lúc này đây... Hắn có thể mất đi nàng mãi mãi!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Quá Khứ Của Nàng

Mấy ngày qua, toàn dân Thiên Trường đại lục đang phải sống trong sự u ám tột cùng!

Ngự Thiên Đế, đế vương tối cao của Thiên Trường đại lục, chủ nhân của Nam Nhạc đại cường quốc, kẻ lấy một địch trăm, uy nghiêm thiện dũng bậc nhất trên chiến trường nay lại u sầu vô cùng. Nguyên nhân chính là do Phượng Hậu, thê tử đầu gối chăn ấp, mặn nồng quanh năm của ngài hiện tại đang nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền, cả người lạnh toát. Nếu không phải vẫn còn hơi thở thì khẳng định chắc chắn rằng nàng đã chết.

Danh y khắp nơi đều được triệu đến, thế nhưng đám thái y này lại ba lần bảy lượt làm Ngự Thiên Đế tức điên lên, ra lệnh chu di cửu tộc tất cả. Nếu không phải do Mộc tướng quân khuyên nhủ thì chắc chắn đám danh y đó đã chết hết rồi.

Từ trong cung đến ngoài cung, từ kinh thành đến ngoại thành, từ đầu đường đến xó chợ... Nơi nơi không ai là không biết chuyện này. Hiện tại trong cung chắc chắn đã rối như tơ vò rồi!

Lữ Hà cung lúc này, danh y đứng xếp thành hàng dài đứng ngoài trời nắng gắt, đầu cúi xuống không dám ngẩng lên, y phục mong manh, mồ hôi rơi đầy, mặt mày đỏ bừng. Tuy bất mãn vô cùng nhưng không một ai dám hó hé nửa câu oán trách. Bọn họ vừa được cứu mạng từ trong cái chết, chắc chắn sẽ không ngu ngốc mà dâng tính mạng mình cho tử thần một lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Rõ ràng là vị nương nương kia chỉ đang ngủ thôi, ta đã nói vậy rồi mà bệ hạ vẫn không tin. Còn trách tội chúng ta!" Một vị danh y không nhịn được lên tiếng. Gã bất mãn vô cùng, một người nói thì không sao, nhưng đằng này hơn mười vị danh y đều nói rằng nương nương chỉ đang ngủ mà thôi, không có bệnh gì cả, rất nhanh sẽ mau tỉnh. Thế nhưng sau khi nghe xong, Ngự Thiên Đế liền đùng đùng nổi giận, dường như muốn tru di cửu tộc hơn mười người bọn họ. Cũng may có một vị tướng quân ngăn cản nên chỉ bị phạt đứng ở ngoài này hai canh giờ. Tuy vậy nhưng đây đúng là cực hình, ngày hôm nay nhiệt độ vốn rất cao, trời nắng gắt, ở trong phòng còn chịu không nổi huống chi là đứng ở ngoài này chịu trận hai canh giờ liền?

Đám danh y nghe xong, trong đầu cũng nghĩ tương tự như cái gã vừa cất tiếng. Cảm thấy thân thể lung lay, đầu óc choáng váng, bọn họ sắp không trụ được nữa rồi. Đứng ngoài nắng nãy giờ chỉ mới có nửa canh giờ, vẫn còn tận hơn một canh giờ nữa, chuyến này không chết vì bị chém đầu thì cũng chết vì say nắng thôi.

Thế nhưng không có lệnh của bệ hạ, bọn họ căn bản chẳng dám manh động. Hơn nữa danh y lúc nãy vừa cất lời liền bị binh lính lôi đi nơi khác. Xúc phạm bệ hạ như vậy chắc chắn chỉ có chết!

Thở dài, đám thái y thầm than trong lòng. Rõ ràng là đầu xuân, tại sao tiết trời lại nắng gắt như cuối hạ thế này?

Trong phòng, nữ nhân mặc y phục đỏ rực nằm trên giường, sắc mặt nàng tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, hơi thở mong manh chỉ còn sót lại chút tàn dư. Bên cạnh nàng là một nam nhân khoác long bào, túc trực ngày đêm chăm sóc khiến hai mắt hắn thâm quầng, gò má hốc hác, thế nhưng vẫn nhìn ra vẻ tuấn tú thường ngày.

Mà bên cạnh nam nhân đó là một tiểu hài tử diện mạo anh tuấn, vóc người phát triển cao lớn hơn bằng hữu cùng trang lứa rất nhiều lần. Khiến cho một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi đã có nét vô cùng.

https://thuviensach.vn

"Mẫu hậu, người mà không tỉnh dậy thì phụ hoàng sẽ điên mất! Người đã ngủ ba ngày rồi, chẳng lẽ còn định ngủ nữa sao? Ngủ nhiều không tốt đâu mẫu hậu, sẽ mập đấy! Người xem, người thì càng ngày càng mập ra, còn phụ hoàng thì càng ốm tong ốm teo, xấu hoắc xấu quơ rồi. Mẫu hậu nỡ lòng để phụ hoàng anh tuấn thần võ của người trở nên xơ xác sao? Mẫu hậu định bỏ lại phụ hoàng cùng Quân nhi sao?" Lãnh Đằng Quân vừa nói vừa lấy tay quệt nước mắt, vẻ mặt thê lương vô cùng, căn bản không nên tồn tại trên người một hài tử năm tuổi.

Lãnh Diệc Thần nghe nhi tử của mình nói như vậy, ánh mắt hơi lay động nhìn về phía Phượng Dạ Hi, chất chứa vô vàn tình cảm mặn nồng cùng sự lo lắng sợ hãi. Hắn sợ hãi sẽ mất đi nàng, lo lắng nàng cứ nằm như vậy mãi mà không chịu tỉnh dậy! Nỗi lo sợ đó khiến tim hắn đau buốt, không màn bất cứ chuyện gì nữa. Chỉ mong nàng sớm tỉnh dậy một chút, sớm ngày nói chuyện với hắn một chút. Để cho hắn cảm nhận được hơi ấm từ nàng, để hắn có thể yên tâm đi vào giấc ngủ mà không gặp ác mộng, để hắn có thể xoa dịu trái tim đau đớn tột cùng.

Rõ ràng rằng ngày hôm qua vẫn còn tốt, sáng hôm qua nàng còn muốn hắn đêm đến chỗ nàng dùng bữa. Tại sao hôm nay lại bỏ hắn mà đi như vậy?

Hỏi ra mới biết, hoá ra đêm hôm qua là sinh thần của nàng! Hắn nhận ra mình sai rồi, Lãnh Diệc Thần sai rồi, hoàn toàn sai rồi!

"Hi nhi, ta xin lỗi, dù có bận đến đâu ta cũng nên đến cùng nàng mừng sinh thần, ta sai rồi, nàng tỉnh lại đi!"

Phượng Dạ Hi nằm trên giường vẫn không có chút phản ứng. Thế nhưng lúc này, cách đó không xa có một linh hồn đang đứng nhìn toàn bộ tình cảnh này. Nàng hít một hơi thật sâu, cảm động thật sâu tận đáy lòng. Phượng Dạ Hi lúc này có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện tại mình chỉ là một linh hồn, nhập xác còn không được huống chi là nói chuyện.

Phượng Dạ Hi thầm nghĩ: "Không rõ vì sao lúc ấy rõ ràng đang ngủ, cảm nhận được một luồng hơi ấm quen thuộc vây quanh, ta vô thức muốn quay sang ôm lấy người thương. Thế nhưng một luồng sáng bỗng hiện lên, trước mắt trắng xoá không một màu sắc tạp nham. Sau đó tỉnh lại thì thấy mình đang lơ lửng trên không trung bất định. Muốn chạm vào chàng và nhi tử, thế nhưng ta bi thương phát hiện mình căn bản xuyên qua hai người họ, không cách nào chạm vào được."

"Lãnh Diệc Thần, Quân nhi! Hai người có nghe ta nói không?" Nàng cố gắng kêu gào, thế nhưng chẳng ai nghe cả.

Lúc này đây Phượng Dạ Hi cảm thấy bi thương vô cùng!

Không ai nghe nàng cả, lại đơn độc một mình! Hoàn toàn bị coi là không khí, chìm trong quên lãng...

"Hi nhi!" Một tiếng gọi vang lên từ sau lưng, Phượng Dạ Hi giật mình quay đầu lại. Kinh ngạc phát hiện ra người vừa gọi mình là một nữ nhân vô cùng mỹ lệ, phong thái điềm nhiên ung dung, từng cái nhấc tay thậm chí là từng nhịp thở cũng khiến người ta cảm thấy cao quý bức người. Toàn thân khoác bạch y giản dị, thế nhưng Phượng Dạ Hi tinh ý phát hiện ra y phục của người không chỉ đơn giản như bề ngoài.

Bởi người chính là Hoàng tỷ của Thiên Hậu nương nương, đồng thời cũng chính là mẫu thân của nàng và ba người bạn thân, Phượng Mẫu nương nương cao quý.

"Phượng Mẫu nương..."

"Gọi ta là mẫu thân!" Phượng Mẫu nương nương đính chính.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi gật đầu, lập tức sửa lại: "Mẫu thân!"

"Ngoan lắm!" Người nói, giọng hiền hoà dịu dàng: "Ba ngày qua chắc con đau khổ lắm, ta cũng biết điều này là bất đắc dĩ nhưng vẫn phải làm. Chính ta là người đã gọi hồn con xuất xác. Vốn muốn đưa con đến một nơi, nhưng đột nhiên ta lại có việc bận đột xuất nên đành uỷ khuất con một chút!"

Phượng Dạ Hi hoảng sợ đáp lời: "Vì vậy người bỏ con lại tận ba ngày?"

"Một ngày ở trên thiên giới bằng một năm ở dưới trần gian. Ta vốn chỉ vừa đủ thời gian uống hai chun trà mà thôi!"

Nàng thất kinh tại chỗ!

"Vậy người muốn đưa con đi xem cái gì?" Nàng thở dài, nhanh chóng đáp lời.

"Ta muốn con nhìn lại quá khứ của mình một chút! Đây cũng là thử thách cuối cùng!"

Bà vừa dứt lời, còn chưa kịp để Phượng Dạ Hi phản ứng đã biến mất. Nàng bị vây quanh bởi một luồng sáng bất định. Lát sau mở mắt ra, quang cảnh xung quanh đã khác.

Xe cộ, nhà cao tầng, không khí ô nhiễm... Đây chính là thế kỉ hai mươi mốt.

Quan trọng hơn, nơi nàng đang đứng đây chính là cô nhi viện lúc trước mình từng ở. Hồng Tâm Phúc!

Từ lúc nhận thức được sự việc đầu tiên, nói được câu đầu tiên thì nàng đã biết mình bị cha mẹ bỏ rơi, bị đặt trước cửa cô nhi viện Hồng Tâm Phúc

https://thuviensach.vn

giữa trời đông giá lạnh. Nếu không phải lúc ấy có một sơ đi ra thì nàng đã sớm chết vì cóng rồi!

Hồng Tâm Phúc không phải đơn giản chỉ là một cô nhi viện, nó còn là một nhà thờ dành cho Thiên Chúa giáo. Tuy từng ở nơi này hơn mười lăm năm nhưng Phượng Dạ Hi không hề đi theo đạo Thiên Chúa, hay nói đúng hơn rằng nàng chả đi theo đạo nào hết, chỉ tin vào chính bản thân mình.

Cô nhi viện này được rất nhiều nhà hảo tâm đầu tư vào, thế cho nên vô cùng giàu có. Các sơ cũng thương người, chăm sóc cho bọn trẻ bị bỏ rơi vô cùng tốt. Cơm no áo ấm, đi học đầy đủ.

Phượng Dạ Hi lơ lửng giữa trời đông tuyết trắng, tuyết rơi rất nhiều, thế nhưng chúng nó lại rơi thẳng qua nàng. Khiến Phượng Dạ Hi bất giác cười thầm!

Bây giờ thì mình lại thành kẻ coi trộm quá khứ của chính bản thân rồi!

Giữa nền tuyết trắng dày cộm, một cô bé khoảng chừng mười lăm tuổi chạy hồng hộc vào bên trong. Vì trời lạnh nên cô bé mặc quần áo rất dày, đội nón len, cổ quàng khăn choàng xinh xắn do các sơ dày công đan nên. Hơi thở của cô bé nhả ra khói, vì chạy mệt nên gương mặt bầu bĩnh ửng hồng, vô cùng đáng yêu. Trên tay cô bé còn cầm theo một tờ giấy, nhìn sơ qua thì như một chiếc bằng khen, cô bé vô cùng vui vẻ muốn khoe cho các sơ cùng bạn bè xem.

"Sơ Maria, sơ Jane! Các sơ xem con có cái gì này."

Cô bé đó không ai khác chính là bản thân này, Phượng Dạ Hi lúc nhỏ. Dạ Hi, hi vọng trong bóng tối. Một cái tên thật đẹp. Nghe nói tên này là do cha mẹ trước khi bỏ rơi viết vào trong một tờ giấy, nhét vào trong cái rổ chứa nàng. Với mong muốn rằng nàng sẽ tìm được hi vọng khi rơi vào tuyệt vọng trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi nhìn cô bé năng động ngày trước, thầm nghĩ: "Bây giờ mình có thể như vậy nữa chăng?"

Đáp án đương nhiên là không rồi!

"Phượng Dạ Hi" lúc nhỏ chạy vào trong vòng ôm của các sơ, cười hì hì nói: "Con được học bổng của học viện X này. Tuyển thẳng đấy nhé!"

Cầm giấy báo tuyển trong tay, các sơ vẫn như không tin được vào mắt mình, hết nhìn "Phượng Dạ Hi" rồi lại nhìn tờ giấy. Sơ Jane hét lên: "Ôi chúa ơi! Con gái bé bỏng của ta giỏi quá!" Rồi không ngừng hôn lên cái má bầu bĩnh của cô bé.

Trường học viện X nổi danh cả nước với đội ngũ giáo viên giải dạy siêu phàm, cộng với nơi đây chỉ toàn nhận học sinh giỏi xuất sắc chứ không nhận giỏi bình thường.

Phượng Dạ Hi nhìn thấy cảnh này liền mỉm cười, tâm trạng cũng vui vẻ theo. Nhớ lại lúc đó mình biết tin được tuyển vào học viện X thì rất vui, hân hoan vô cùng. Nhưng mình của lúc ấy lại không biết rằng... Bước vào học viện X là bước vào địa ngục.

Quang cảnh xung quanh lại một lần nữa thay đổi. Đây là ngày đầu tiên nhập học! Tất cả học sinh của học viện X đều phải ở lại kí túc xá cả năm học, tuyệt không cho phép về nhà. Chính vì vậy nên "Phượng Dạ Hi" đã dọn ra khỏi Hồng Tâm Phúc với bao bùi ngùi xúc động.

Cô bé ở cùng với ba người bạn khác. Tên của bọn họ là Lâm Vỹ Hạ, Đường Vy Vy và Chung Tiểu Mạt.

Lần đầu tiên quen được bạn mới ở môi trường tốt, "Phượng Dạ Hi" đương nhiên rất vui vẻ: "Chào các cậu, mình là Phượng Dạ Hi, rất vui được gặp các cậu!"

https://thuviensach.vn

Cô bé Lâm Vỹ Hạ đương nhiên cũng rất vui khi được gặp bạn mới, cười một cái liền chạy lại nắm tay "Phượng Dạ Hi": "Mình là Lâm Vỹ Hạ, cậu cứ gọi mình là Tiểu Hạ cũng được."

"Mình là Đường Vy Vy, gọi mình là Tiểu Vy đi." Cô bé với thần thái tươi sáng của nắm tay của "Phượng Dạ Hi", vừa cười vừa giới thiệu bản thân mình.

"Chung Tiểu Mạt, cứ gọi mình là Tiểu Mạt cũng được." Cô bé còn lại ngồi trên giường, vẻ mặt không biểu cảm nhìn "Phượng Dạ Hi", tuy nhiên trong ánh mắt của cô bé không kìm nén nổi sự vui mừng.

Một lần gặp nhau, gắn bó cả đời. Người ta nói có duyên mới gặp, quả thật không sai.

Phượng Dạ Hi thầm nghĩ: "Gia cảnh của ba cô bé này cũng không bình thường. Lâm Vỹ Hạ có người chị là học giả giỏi nhất cả nước, cũng là cựu học sinh của học viện X, cho nên Tiểu Hạ nhờ được chị chỉ bảo nên cũng giỏi vô cùng, ghi danh vào học viện X liền đậu. Còn Đường Vy Vy có cha là thị trưởng của thành phố S, mướn gia sư về dạy cho cô bé rất nhiều, nhưng Tiểu Vy lại tiếp thu không bao nhiêu, thế cho nên ngài thị trưởng mới dùng chút 'quy tắc ngầm', liền thuận lợi đưa được Tiểu Vy vào đây. Còn Chung Tiểu Mạt nhà rất nghèo, có cha suốt ngày rượu chè cờ bạc, thế nhưng Tiểu Mạt với bao nỗ lực tự học tự làm, cho nên hiện tại là người giỏi nhất trong số bốn người bọn họ, còn am hiểu về nhạc thuật nữa."

Bốn cô bé vừa gặp đã yêu thích lẫn nhau. Bao nhiêu bí mật đem ra nói cho nhau hết. Hễ có ai trong bốn người bị ức hiếp thì ba người còn lại sẽ đứng ra bảo vệ, dù có phải tuyên chiến với toàn trường.

"Phượng Dạ Hi" và Chung Tiểu Mạt là dễ bị ức hiếp nhất. Bởi gia thế của cả hai không tốt. Có một hôm, "Phượng Dạ Hi" bị đại tỷ khoá trên gọi ra sau trường đánh hội đồng, bởi anh người yêu của chị này lại thầm mến

https://thuviensach.vn

cô bé. Thế nhưng còn chưa kịp động đến một sợi tóc của "Phượng Dạ Hi" thì Lâm Vỹ Hạ, Đường Vy Vy và Chung Tiểu Mạt đã đến, còn đem theo biết bao nhiêu đồng bọn và còn cả anh người yêu của đại tỷ kia nữa. Còn gọi ban giám hiệu đến. Thế là đại tỷ ấy bị đuổi thẳng!

Nhìn thấy cảnh này, Phượng Dạ Hi đang trôi lơ lửng không khỏi mỉm cười: "Đúng là bọn người ngu ngốc mà!"

Nàng bồi hồi biết bao khi lại được thấy ba người bạn mà mình yêu quý này một lần nữa. Thanh xuân tuyệt vời biết bao nhiêu, hạnh phúc biết bao nhiêu. Thế nhưng mình lại không biết quý trọng, lại phá huỷ hết tất cả!

Là một linh hồn nhưng vẫn biết khóc, giọt lệ tràn trên khoé mi. Nàng ghen tị biết bao với mình trong quá khứ. Vô tư hồn nhiên mà cười đùa, còn được sự bảo bộc của ba người bạn quý báu. Nhưng Phượng Dạ Hi của hiện tại thì lại không có bằng hữu nào. Nàng ở cổ đại nhớ xiết bao bạn của mình, tự hỏi không biết bao giờ mới gặp lại?

Khi còn nhỏ luôn nói, lớn lên sẽ ở bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng khi lớn lên rồi mới biết... tương lai của chúng ta mỗi người một ngã, chỉ ước gì được gặp lại một lần nữa...

Ba năm cấp ba cứ như vậy vui vẻ trôi qua. Lâm Vỹ Hạ luôn miệng nói rằng: "Lớn lên tớ sẽ trở thành một tiểu thuyết gia nổi tiếng, chuyên viết truyện cung đấu, xuyên không, huyền huyễn."

Còn ước mơ của Đường Vy Vy là: "Tớ có tài diễn xuất rất cao, mai sau sẽ trở thành ảnh hậu nổi tiếng nơi nơi. Các cậu xin chữ kí tớ từ bây giờ đi là vừa!"

"Còn tớ sẽ trở thành ca sĩ danh giá." Chung Tiểu Mạt nói.

Chỉ riêng "Phượng Dạ Hi" là không biết mình sẽ làm gì. Chỉ cười nói: "Còn một kì thi quan trọng cuối cùng nữa. Các cậu còn chưa tốt nghiệp, nói

https://thuviensach.vn

sớm làm gì? Chúng ta là học sinh của học viện X, trước tiên cứ phải tốt nghiệp với điểm số hơn người cái đã."

Kì thi tốt nghiệp rất nhanh đã trôi qua. Không ngoài dự đoán rằng Chung Tiểu Mạt đứng nhất trường, "Phượng Dạ Hi" đứng thứ hai, Lâm Vỹ Hạ hạng mười. Còn riêng Đường Vy Vy thì tuột xuống tận hạng thứ mười tám.

Vốn dĩ Lâm Vỹ Hạ có thể giỏi hơn "Phượng Dạ Hi" rất nhiều. Nhưng vì cái tính ham chơi ham ngủ ham đọc sách nên cô nàng mới trượt khỏi top 5 dễ dàng. Từ đó trở đi, Tiểu Hạ ngày càng lười hơn, trở nên vô dụng nhất trong bốn người, lại hay khóc nhè làm nũng.

Riêng Đường Vy Vy thì chỉ cười khi biết kết quả của mình, còn nói: "Tớ không tuột khỏi top 20 là may rồi ấy chứ!"

Cả bốn cười hì hì, ăn mừng lễ tốt nghiệp thật long trọng.

Phượng Dạ Hi nhìn thấy cảnh này liền hoài niện vô cùng. Ngày ấy quả thật tươi đẹp biết bao. Lúc ấy, nụ cười của nàng thuần khiến không nhiễm một tia tạp chất, thân thể không bị vấy bẩn bởi hận thù. Trước độ tuổi mười tám, nàng chỉ là một cô bé ham học ham chơi, muốn kết thật nhiều bạn, chu du tám phương bốn hướng. Chỉ là một cô bé chọc một cái là đỏ mặt, rất dễ tức giận, dễ làm lành...

Thế nhưng vào cái năm mười tám tuổi đó, trong buổi tiệc tốt nghiệp cuối cấp. "Phượng Dạ Hi" đã gặp một người... Chính gã ta đã đưa nàng vào bóng tối, bỏ rơi bạn bè, rồi khiến nàng cô đơn một mình. Cuối cùng là chết trong thống khổ!

Phượng Dạ Hi nheo mắt lại, hận thù tràn lan trong đáy mắt. Chỉ muốn nhào đến bóp chết gã ta.

Gã chính là hội trưởng hội học sinh - Dương Diệp!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Trước Bờ Hạnh Phúc

Giữa sảnh của đại tiệc, một cô gái tóc đen xoã ngang vai, gương mặt trái xoan xinh xắn, tươi sáng như đoá hoa buổi sớm. Cô khoác trên người một bộ dạ phục hồng cánh sen, hai vai để trần, toát lên vẻ đơn thuần của thiếu nữ nhưng đồng thời cũng không kém phần quyến rũ xinh đẹp.

Hầu hết ánh mắt của những chàng trai nơi đây đều nhìn chằm chằm vào "Phượng Dạ Hi" và Đường Vy Vy. Bộ váy dạ hội này của Dạ Hi chính là do Vy Vy chuẩn bị, nhìn thấy tuyệt tác của mình, cô bé không khỏi mỉm cười một cái.

Vốn định nhờ nhà thiết kế nổi tiếng làm cả bốn bộ cho bốn người. Thế nhưng Đường Vy Vy đâu có ngờ được rằng Chung Tiểu Mạt lại từ chối, bởi Tiểu Mạt không thích ăn vặn quá mức chói loá, luôn tự làm lu mờ bản thân mình trước bao người để tránh sự chú ý. Còn Lâm Vỹ Hạ lại sợ rườm rà, sợ tướng đi của mình không đoan trang sẽ vấp phải váy dài mà té ngã, như vậy rất mất mặt, cho nên cô nàng chỉ chọn mặc một bộ váy ngắn đến đầu gối mà thôi.

Chính vì có bàn tay của nhà thiết kế vàng nổi tiếng cộng với vẻ ngoài xinh đẹp nên "Phượng Dạ Hi" và Đường Vy Vy chính là tâm điểm đêm nay, khiến biết bao người ngước nhìn.

Phượng Dạ Hi đang trôi lơ lửng, ánh mắt khép hờ nhìn cảnh này. Tuy vẻ ngoài trầm tĩnh nhưng thật ra nội tâm đang dao động mãnh liệt. Nàng hận mình lúc đó tại sao lại đồng ý lòng tốt của Tiểu Vy, để rồi lọt vào mắt

https://thuviensach.vn

xanh của cái tổ chức quỷ quái đó. Hận mình tại sao lại cố gắng bò lên đến hạng hai, tại sao không làm lu mờ bản thân trước biết bao người như Chung Tiểu Mạt?

Về điểm trầm ổn trước tuổi, biết nhường nhịn, ẩn mình, khuất nhục trước người khác thì không ai có thể bằng Chung Tiểu Mạt. Lúc ấy Phượng Dạ Hi chung quy cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi, trẻ người non dạ, trong lòng háo chiến háo thắng, ham muốn nổi trội, được người người để ý. Chính vì vậy nên nàng đã dây vào một vận mệnh không sao tránh được.

Nhưng mà cũng không sao, chẳng phải nhờ vậy nên mình mới tìm được hạnh phúc ở Nam Nhạc quốc đó sao? Đường đời đưa đẩy, sau bao bất hạnh khổ đau, cuối cùng nàng cũng trở thành kẻ đứng trên vạn người, đứng cạnh người mình yêu nhất! Chỉ vậy là đủ!

Còn về phần cái quá khứ này... Phượng Dạ Hi nheo mắt lại, thầm nghĩ: 'Cứ tiếp tục quan sát đi, dù sao đây cũng là quá khứ của mình. Coi như nhìn lại để tránh khỏi phải quên. Xong chuyện lại trở về với Lãnh Diệc Thần và Quân nhi, chắc chắn hai người đó đã lo đến sắp chết rồi!"

Giữa buổi tiệc, một chàng trai từ bên ngoài bước vào, gã ta bề ngoài lịch lãm phong độ, quần áo trên người toàn là đồ hiệu, trên ngực gắn huy hiệu của hội học sinh. Khiến mọi người kinh hãi, hét lên: "Hội trưởng hội học sinh sao lại ở đây?"

Đây chỉ là buổi tiệc tiễn biệt học sinh năm cuối, vốn những học sinh năm cuối ở giới thượng lưu sẽ không bao giờ tham gia loại tiệc kiểu này. Mà Dương Diệp - Hội trưởng hội học sinh Học viện X, là thượng lưu của thượng lưu. Gia thế hiển hách, học rộng tài cao, tuổi trẻ mà đã có rất nhiều thành tích khiến người ta kính nể. Là hoàng tử trong mộng của biết bao cô gái, là đối thủ đáng gờm của biết bao chàng trai.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Dương Diệp chỉ lại tay áo, sau đó không quan tâm đến lời bàn luận sôi nổi, ung dung bước vào trong buổi tiệc. Từng động tác của gã đều hoàn mỹ không tỳ vết, khiến người ta không rời mắt được.

Gã mỉm cười, chậm rãi đi đến cạnh bóng hồng tươi đẹp kia. Làm một động tác mời, lại ôm hoà nói: "Tiểu thư, có thể nhảy cùng tôi một điệu không?"

Cả hội trường đều ngạc nhiên, "Phượng Dạ Hi" và ba người bạn của mình đều không ngoại lệ. Nhưng mà liếc nhìn xung quanh, một người đều đang nhìn cô với ánh mắt hâm mộ có, ghen tị có... Khiến "Phượng Dạ Hi" bỗng dưng nổi lên ý háo thắng, nàng nắm lấy bàn tay đang giơ ra kia, mỉm cười nhẹ nhàng: "Rất vinh dự!"

Nhạc nổi lên, cả hai hoàn hảo khiêu vũ trước ánh mắt của biết bao nhiêu người. Điệu nhạc du dương, cảnh đẹp ý thơ, ai ai cũng nhận ra trong mắt hai người kia có tình.

Phượng Dạ Hi cười lạnh, khoác tay: 'Ngày xưa ta thật ngu ngốc! Tên này mỹ mạo không bằng một gốc của Lãnh Diệc Thần, sao lúc đó ta có thể mê gã ta đến mức hi sinh cả bản thân mình được chứ?'

Quang cảnh là một lần nữa thay đổi. Là trước cổng sân trường. Nếu nàng nhớ không lầm thì đây chính là lúc mình rời bỏ ba người bạn thân, rời bỏ công danh tiền đồ rộng mở trước mắt mà đi theo cái kẻ khiến mình thân bại danh liệt kia.

Lúc này, trước cổng trường có bốn cô gái đang đứng, một cô gái đứng đối mặt với ba cô còn lại. Ánh mắt cùng tâm trí của ba cô gái kia rất kích động, hận không thể nhào lên xích cô gái đang xách vali định rời đi.

"Tiểu Hi, cậu nghĩ lại đi! Cô hiệu trưởng đã ghi danh tên cậu vào trường Đại học Cambridge của Anh. Đang chờ xét duyệt, nhưng mình chắc chắn cậu sẽ đậu. Chúng mình cũng đi Anh, tuy khác trường nhưng vẫn sẽ

https://thuviensach.vn

gặp nhau. Cậu đừng vì tên hội trưởng đó mà bỏ đi chúng tớ, bỏ đi tương lai tốt đẹp." Lâm Vỹ Hạ sốt ruột nói.

Thế nhưng "Phượng Dạ Hi" vẫn thờ ơ, thanh âm đều đều: "Tớ biết lần này mình đi sẽ để mất cái gì. Nhưng nếu tớ không đi thì sẽ mất đi tình yêu cả đời của mình. Sự nghiệp còn có thể gây dựng lại, nhưng tình yêu thì chỉ có một, tớ không muốn mất đi. Hơn nữa cô hiệu trưởng đã ép buộc Diệp từ chức, rời khỏi trường này. Vậy thì dù có chết, dù có vứt bỏ tất cả mình cũng sẽ đi theo Diệp."

Đường Vy Vy không tin nhìn bạn của mình: "Cậu định bỏ cả chúng tớ?"

"Xin lỗi, tuy tớ không muốn xa các cậu nhưng lại càng không muốn xa Diệp." Cô nói, thanh âm không chút dao động.

"Tiểu Hi..."

Lâm Vỹ Hạ chưa kịp dứt lời thì Chung Tiểu Mạt đã chen vào: "Tiểu Hi cậu nên hiểu rằng chính Dương Diệp là người sai trước, lỗi không phải ở nhà trường. Anh ta cưỡng bức một nữ sinh vô tội, sau đó còn giết người diệt khẩu, xác giấu ở phía sau trường học. Chuyện này đã đồn ầm lên cả rồi, giới chức quyền đều không muốn cho con mình học chung với loại người như vậy, cho nên đã nói với nhà trường đuổi học anh ta. Cô hiệu trưởng đâu thể làm gì khác được, mặc dù gia thế Dương Diệp hiển hách, nhưng một cây làm chẳng nên non, trong khi đó ở ngoài kia có hơn mấy trăm nhà quyền quý muốn đuổi Dương Diệp đi. Tỉnh táo lại đi Tiểu Hi, Dương Diệp nhỏ hơn cậu một tuổi, lại có thanh danh không tốt, trước khi quen cậu còn từng cặp với bốn năm nữ sinh khác. Tiền đồ của cậu sáng lạn, tương lai tươi đẹp, còn cả bọn mình nữa. Chẳng lẽ cậu chỉ vì một vài lời nói ngon ngọt mà nhẫn tâm bỏ lại tất cả sao?" Dáng vẻ kích động này của Chung Tiểu Mạt vẫn là lần đầu tiên, khiến cho cả ba người ngạc nhiên

https://thuviensach.vn

không thôi. Tiểu Mạt rất kiệm lời, chỉ những khi cần thiết mới cất tiếng nói. Mà một khi đã nói thì sẽ khuynh động chân tâm của người nghe.

Phượng Dạ Hi đang bay trên cao, quan sát thấy một màn như vậy liền thở dài. Nàng biết phân đoạn này, dù cho có ai khuyên bảo đến cỡ nào đi nữa thì nàng của lúc ấy vẫn một lòng một dạ muốn rời đi. Trách thì trách lúc đó mình ngu ngốc. Còn hiện tại chỉ muốn bay đến, nói cho "Phượng Dạ Hi" kia tỉnh ngộ ra. Nhưng mà lúc này mình chỉ là một linh hồn thôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lại nghe "Phượng Dạ Hi" nói: "Xin lỗi, mình phải đi rồi! Đời này gặp các cậu là duyên phận, nhưng hết duyên rồi thì cũng nên rời xa. Bây giờ mình cần người yêu, anh ấy là duyên là phận của mình. Diệp tuy nhỏ hơn mình một tuổi nhưng rất quan tâm chăm sóc. Mình hoàn toàn tin tưởng anh ấy vô tội. Các cậu đừng khuyên giải nữa!"

Vừa dứt lời, Đường Vy Vy định tiến lên nói thêm vài câu nhưng tiếng còi xe đã vang lên. Cả bốn cô gái ngước mặt nhìn về phía phát ra âm thanh đó. Chỉ thấy một chiếc Lamborghini màu đen đậu ở bên cạnh đang bóp còi in ỏi. Lát sau, tiếng còi dứt, một thiếu niên đẹp trai từ bên trong bước ra, nắm lấy tay "Phượng Dạ Hi".

Gã ta chính là Dương Diệp!

"Xin lỗi mọi người, tôi đến để dẫn người tôi yêu rời đi! Cảm ơn các bạn đã chăm sóc cho cô ấy đến tận bây giờ!" Dứt lời, không kịp để bất cứ ai nói cái gì. Dương Diệp kéo "Phượng Dạ Hi" lên xe. Khoảng khắc đó, cô như hối tiếc vô cùng, thầm tiếc cho tình bạn đẹp khó kiếm này, muốn quay lại nói với bọn họ vài điều nữa. Nhưng bàn tay đã nắm chặt lại. Ý của mình đã quyết, tuyệt không thay đổi. Cho dù bây giờ có nói thêm gì nữa thì chỉ càng tăng thêm sự quyến luyến mà thôi.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, cô yên lặng để Dương Diệp kéo vào xe. Sau đó xe nổ máy, rời đi!

Tình bạn đẹp cứ như vậy bị chia cắt. Phượng Dạ Hi nhìn ba người bạn khi xưa của mình, vẻ mặt buồn bã vô hạn.

Cảnh vật lại thay đổi một lần nữa, đây là cảnh lúc tuyển chọn đặc công. Sau khi biết thân phận của Dương Diệp, cô bị gã ta dụ dỗ bằng vài lời ngọt ngào, liền tin mà hi sinh tất cả của mình. Chỉ trừ trinh tiết là chưa trao!

Vì gã mà chịu nỗi đau cắt da cắt thịt, trải qua hàng trăm kì huấn luyện, lọt vào trong top 3 đặc công xuất sắc nhất của tổ chức. Là trợ thủ bên cạnh Dương Diệp, cùng gã nguyện một lòng phục vụ cho tổ chức, không màn danh lợi, không kể tính mạng.

"Tiểu Hi, em làm tốt lắm!" Dương Diệp mỉm cười nhìn tài liệu quan trọng cô mang đến cho mình, trong lòng dâng lên trào phúng. Ngoài mặt lại vui vẻ hôn lên trán cô một cái: "Vất vả cho em rồi!"

"Phượng Dạ Hi" cười cười, vẻ mặt ngượng ngùng đỏ ửng mang theo sự ngây thơ chưa dứt của thiếu nữ: "Không... có gì! Được giúp đỡ cho anh là em mãn nguyện rồi."

Phượng Dạ Hi cười lạnh nhìn cảnh này. Lúc đó nàng đang vui sướng vì nghĩ rằng sau bao nhiêu cực khổ, cuối cùng người đàn ông này cũng thật tâm yêu mình. Nhưng lúc đó nàng đâu biết rằng nam nhân trẻ tuổi chỉ ham hư vinh cùng quyền lực, làm gì có chỗ cho tình yêu nam nữ. Nếu có cũng chỉ là lợi dụng để đạt được mục đích của mình thôi. Như những gì Dương Diệp đã làm với nàng khi xưa.

"Tiểu Hi" bé nhỏ à, cô cứ chờ xem đi, để rồi thất vọng chìm sâu vào trong cô!

https://thuviensach.vn

Ba tháng sau, tổ đặc công vô cùng nhiệt liệt chào mừng vị nữ đặc công mới, cô ta tên là Mạnh Dư Khả, vô cùng xinh đẹp, nhan sắc không thua gì người mẫu bậc nhất.

Tiểu Hi cũng cùng với mọi người trò chuyện vui vẻ với cô ta. Còn rất nhiệt tình giới thiệu cho cô ta làm quen với bạn trai mình. Lúc ấy cô đang rất vui vì có bạn mới, đâu có để ý rằng trong ánh mắt của bạn trai mình và bạn thân mình có tình!

"Tiểu Hi, để mình đưa tài liệu giúp cậu." Mạnh Dư Khả nhiệt tình nói, khoé miệng kéo lên thành một đường cong xinh đẹp.

Cùng là phụ nữ nhưng Tiểu Hi cũng không chịu nổi sắc đẹp như thế này, thế nhưng cô chỉ cười rồi nói: "Cái này quan trọng, để mình tự đưa cho Diệp cũng được."

"Cậu mệt rồi, nên đi nghỉ ngơi đi thôi! Vào phòng mình mà nghỉ, phòng của cậu hơi nóng, sợ giữa trời trưa oi bức thế này sẽ khiến cậu mệt mỏi. Còn tài liệu thì cứ để mình đưa cho!"

Tiểu Hi suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Vậy phiền cậu rồi. Cho mình mượn phòng một chút!" Dứt lời, cô rất vui vẻ trao sấp tài liệu vô cùng quan trọng vào tay Mạnh Dư Khả, chính mình đi về phía căn phòng của cô ta.

Tiểu Hi quá mệt mỏi cộng với áp lực mấy ngày nay khiến cô muốn ngủ bù một giấc. Vì Mạnh Dư Khả là hoa khôi của tổ đặc công nên được đặc cách cho ở căn phòng tốt nhất, hoàn toàn khác biệt với căn phòng nằm ở cuối dãy nóng bức của cô. Vui vẻ nhận lòng tốt của bạn, nhưng quay lưng đi nhanh quá nên cô không hề thấy được rằng... Khoé môi của Mạnh Dư Khả đang vươn lên rất cao, thể hiện một nụ cười như vừa đạt được âm mưu, nụ cười vô cùng ác độc.

Đẩy cửa căn phòng của chỉ huy, Mạnh Dư Khả ung dung bước vào như thể đây là nhà của mình. Cô ta quăng tập tài liệu lên bàn, thoã mái ngồi

https://thuviensach.vn

lên đùi người đàn ông ở trong phòng, bàn tay thon dài tỉ mĩ xoa xoa lồng ngực đối phương, khiến cho gã ta thở dốc.

"Diệp, người ta làm xong việc rồi... Còn không thưởng hay sao?" Mạnh Dư Khả hôn lên đôi môi mỏng gợi tình kia. Sắc mặt cô nàng đỏ ửng, vô cùng dụ hoặc.

"Em giỏi lắm!" Người đàn ông phản ứng lại, nắm lấy bàn tay to gan mò vào áo mình, nhấc bổng cả người Mạnh Dư Khả lên, ôm cô nàng đi về phía giường bên kia: "Công lao lần này của cô ta sẽ hoàn toàn thuộc về em. Nâng cao địa vị của em đối với thiếu chủ. Cũng là... Nâng anh lên một bậc..."

"Đúng vậy... Phượng Dạ Hi sớm muộn gì cũng phải chết! Nể tình là 'bạn thân' vài tháng, em muốn cô ta chết đẹp một chút!"

Gã ta không nói gì, đặt cô nàng lên giường, Dương Diệp rất nhanh đè thân mình xuống. Chậm rãi hôn lên đôi môi đỏ rực kia. Động tác càng ngày càng mãnh liệt, quần áo rơi xuống đất từng cái một.

Phượng Dạ Hi lặng lẽ quan sát cảnh này, mặt không đổi sắc. Ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường chán ghét. Mới vừa nãy thôi còn nói lời ngon ngọt với người phụ nữ này, quay sang đã cùng người phụ nữ khác ân ái. Đúng là hai mặt, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình!

Nàng nhìn thấy đôi môi của hai người kia đang chặt chẽ gắn vào nhau, âm thầm cảm thấy kinh tởm. Môi của Mạnh Dư Khả đỏ được như vậy là do thoa một lớp son thật dày thật đậm lên, mặt cũng đánh một đống phấn, trên người nồng nặc mùi dầu thơm. Nếu so ra giữa Tiểu Hi ngây thơ mang vẻ đẹp tự nhiên không son phấn và Mạnh Dư Khả nhờ son phấn trở thành mỹ nhân thì nàng thấy, bản thân mình kiếp trước vẫn là đẹp hơn.

Nghĩ đến câu nói cuối cùng của Mạnh Dư Khả, nàng cười lạnh: "Chưa biết trước được ai sẽ chết đâu!"

https://thuviensach.vn

Sau đó, mọi chuyện vẫn cứ xảy ra như bình thường. Nhưng cho đến lúc này đây, Tiểu Hi ngây thơ cũng chậm rãi nhận ra rằng công lao mình cực khổ kiếm tìm bấy lâu nay lại dần bị một người khác chiếm mất. Nhưng đến khi phát hiện được điều này đã là quá muộn.

Cô bị mọi người trong tổ chức cô lập, chán ghét, nhìn mình bằng ánh mắt dè bĩu. Còn đối với Mạnh Dư Khả thì lại săn đón như nữ thần.

Cho đến một hôm, nhiệm vụ định mệnh xảy ra. Tiểu Hi xấu số bị huỷ dung mạo, gương mặt xinh đẹp vô ngần lại chằn chịt vết thương, chỉ có nửa bên phải còn lại là lành lặn. Cô vô cùng căm phẫn, cướp đi chiếc nhẫn gia truyền qua từng đời của tổ chức. Nhảy xuống vực chết đi!

Nào ngờ đâu quyết định đó của cô rất đúng, mang theo chiếc nhẫn đó, cuộc sống ở cổ đại tuy gian nan nhưng mình lại trở nên lợi hại hơn bao giờ hết!

Phượng Dạ Hi âm trầm lặng lẽ nhìn quá khứ của mình từng chút một trôi qua. Gương mặt tuyệt mỹ không chút cảm xúc. Chỉ là chân mày chau lại, thầm nghĩ: "Rốt cuộc mẫu thân muốn mình làm gì? Tại sao lại cho mình nhìn lại quá khứ lúc xưa?"

Đang lúc suy nghĩ thì như đúng ý nàng, Phượng Mẫu nương nương xuất hiện. Gương mặt phúc hậu nhìn nàng cười thật tươi, bà cướp lời nói trước: "Ta biết con đang thắc mắc cái gì. Đến đây đương nhiên là để giải đáp cho con!" Bà dừng một chút, lại nói: "Chỉ là ta có một điều cần hỏi trước."

"Người cứ hỏi!"

Phượng Mẫu nương nương nhìn nàng, đôi mắt bà đẹp tựa như dãy ngân hà sáng rực rỡ, nàng như bị cuốn vào bên trong, không sao dứt ra được.

https://thuviensach.vn

"Con có muốn trở về lại bên cạnh Lãnh Diệc Thần và Lãnh Đằng Quân không?"

Phượng Dạ Hi choàng tỉnh, trước mắt như hiện ra cảnh tượng khi mình làm linh hồn vất vưởng. Chàng cùng nhi tử túc trực ngày đêm chăm sóc, đôi mắt vốn anh dũng cương nghị của chàng lại vì thức đêm quá nhiều mà thâm đen lại, người gầy đi một vòng. Nhi tử thì đau lòng khóc đến sưng cả mắt, bộ dạng vô cùng buồn bã!

Nàng không do dự gật đầu: "Nơi đó có gia đình của con. Sao có thể không trở về được?"

"Thật sự không có luyến tiếc vì với nơi hiện đại phồn vinh này sao?"

"Có luyến tiếc thì có, đó là ba người bạn của con. Nhưng bây giờ nếu trở lại thì con cũng chẳng còn nơi nào để về, huống hồ gì dù không có con thì ba người bọn họ vẫn sống hạnh phúc. Cho nên con vẫn nên về với gia đình của mình thì hơn!"

"Vậy nếu bọn họ đau buồn vì con thì sao?"

"Nếu vậy thì con vẫn trở về bên chàng và nhi tử. Như đã nói, ba người bạn thân có thể sống thiếu con. Nhưng phu quân và nhi tử không lại không như vậy!"

"Không có con, bọn họ họ sống!"

"Nhưng là sống một cuộc sống mất thê, mất nương."

Phượng Mẫu nương nương nghe nàng nói vậy liền cười lớn: "Được được, con rất được!" Tiếng cười của bà trong trẻo như tiếng chim hót, vô cùng đoạt lòng người.

https://thuviensach.vn

Phượng Mẫu nương nương là mỹ nhân điển hình, bà vô cùng xinh đẹp. Tuy không rõ tuổi nhưng dù sao cũng là thần tiên trên trời, còn là Hoàng tỷ của Thiên Đế, có sắc đẹp hút người cùng thanh âm hay như vậy cũng là điều đương nhiên.

Bà lại nói tiếp: "Sở dĩ ta đưa con đến mộng cảnh này nhìn lại quá khứ của mình cũng là có nguyên nhân."

Phượng Dạ Hi im lặng lắng nghe, không nói.

"Thứ nhất, ta muốn thử xem con đã hoàn toàn vứt bỏ quá khứ cùng thế giới thực sự của mình hay chưa. Thứ hai, ta muốn thông qua chuyện này mà nói rằng... thực ra Mạnh Dư Khả chính là kiếp sau của Nguỵ Lương Khả, Tam công chúa Nguỵ quốc..."

Bà còn chưa nói xong thì Phượng Dạ Hi đã cắt lời: "Con cũng đã sớm đoán được điều này. Dung mạo của cả hai tương tự, tính cách cũng tương tự. Ngay cả số mệnh cũng tương tự. Cho nên nói cả hai là đầu thai chuyển kiếp của nhau thì quả thật không sai."

Phượng Mẫu nương nương gật đầu: "Đúng vậy, dung mạo của hai người này có đến chín phần giống nhau. Tính cách cũng mang đầy lòng háo thắng cùng ghen tị, luôn xem mình là nhất, muốn mọi người phải phục tùng mình. Nhưng đáng tiếc... Cả hai kiếp đều chết dưới tay người mình yêu! Kiếp thứ nhất vì Lãnh Diệc Thần mà chết. Kiếp thứ hai lại vì tên tiểu nhân Dương Diệp mà chết đi." Bà cười cười, sắc mặt thoảng như chỉ nói chuyện vui: "Thật ra Lãnh Diệc Thần và Dương Diệp chẳng liên quan gì đến nhau. Mà con với Nguỵ Lương Khả, Mạnh Dư Khả hết kiếp này đến kiếp khác đều đấu đá lẫn nhau. Có thể thấy được rằng số kiếp của hai con rất... rất có duyên." Bà cười lớn.

"Là nghiệt duyên!"

https://thuviensach.vn

"Xem con kìa, không cần phải căn thẳng như vậy. Hồn phách của ả ta đã bị Diêm Vương giữ lại dưới âm ti làm quỷ sai, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không được siêu sinh. Còn con thì.. Hết kiếp này nếu có chết thì cũng lên trời làm thần tiên, không lo sẽ phải đụng chạm với tình địch một lần nữa."

Phượng Dạ Hi nói: "Vậy thì tốt, loại người vong ân bội nghĩa hết kiếp này như ả ta con vĩnh viễn không muốn gặp lại nữa."

"Còn một tin tốt nữa ta muốn nói với con." Phượng Mẫu nương nương cười thần bí: "Như đã nói, con và ba người bạn của con có duyên được uống máu Phượng Hoàng của ta. Cho nên duyên phận không bao giờ có thể tách nhau ra được, dù cho có ở xa bao nhiêu, luận về không gian và thời gian đều không thể chia cắt. Cho nên hiện tại... Ba người họ cũng sắp xuyên đến cổ đại rồi!"

"Người nói thật chứ?" Phượng Dạ Hi vô cùng kích động, vẻ vui mừng lộ rõ trên mặt.

Phượng Mẫu nương nương gật đầu: "Con bé Lâm Vỹ Hạ xuyên qua được hai năm rồi. Sắp tới sẽ là duyên kiếp của hai người còn lại. Nhưng là xuyên đến đây thì sẽ mỗi người một nơi, tên tuổi cũng không giống như trước. Cho nên nếu con có muốn tìm thì ta chỉ có thể cho con một gợi ý."

"Xin mẫu thân chỉ bảo!"

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!"

"Câu này của mẫu thân là..." Phượng Dạ Hi nhíu mày, lộ rõ vẻ đâm chiêu.

Phượng Mẫu nương nương chỉ cười: "Thiên cơ bất khả lộ. Thật ra các con có cơ duyên rất sâu, nếu chú ý một chút thì sẽ gặp lại nhau. Cho nên

https://thuviensach.vn

quan sát cho cẩn thận. Điều con cần làm là tìm được ba người còn lại, một lần nữa đoàn tụ ở thế giới này."

Nàng ngây ra như phỏng. Chỉ thấy trước mắt có một làn khói mờ ảo dâng lên, thân ảnh xinh đẹp ngát hương của Phượng Mẫu nương nương dần dần biến mất. Thanh âm cũng chỉ còn lại chút tần âm vang vọng.

"Còn bây giờ thì trở về đi... Trở về bên cạnh gia đình của con. Trở về thế giới nơi con thật sự thuộc về!"

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Một Nhà Ba Người Sống Hạnh Phúc

"Thưa Hoàng thượng, người cũng nên nghỉ ngơi thôi. Đã ba ngày không ngủ rồi, thần chỉ sợ sức khoẻ của người không chịu được."

"Trẫm sẽ chờ ở đây cho đến khi nàng tỉnh dậy mới thôi." Thanh âm hắn nhàn nhạt nhưng lại tràn ngập đau thương: "Lão La, ngươi lui xuống trước đi!"

"Phục vụ cho bệ hạ và nương nương là trách nhiệm của vi thần. Lão không thể lui xuống được!"

Ba ngày sau khi Phượng Dạ Hi ngủ say, lão La tức tốc mang theo hành lý vào cung chữa bệnh cho nàng. Lãnh Diệc Thần thấy lão đến cũng vô cùng ngạc nhiên, nghĩ đến y thuật của lão La vô cùng lợi hại nên liền đồng ý cho lão chuẩn trị. Nhưng vô ít, lão chuẩn mạch cũng chỉ thấy mạch tượng đập rất bình thường, hơi thở đều đặn, hoàn toàn là dáng vẻ của một người say ngủ, chỉ khác là cơ thể nàng lạnh ngắt, da dẻ tái nhợt không có sức sống.

Cho đến nay, nàng đã ngủ trọn sáu ngày. Ba ngày đầu tiên Lãnh Diệc Thần bị sự khuyên nhủ của lão La và Lãnh Đằng Quân thuyết phục nên mới đi nghỉ ngơi một chút. Nhưng sau ba ngày đó, thấy mãi mà nàng không chịu tỉnh dậy, sắc mặt ngày càng tái nhợt, thân thể lạnh hơn thì hắn liền ngày đêm túc trực ở bên chăm sóc. Đã ba đêm rồi chưa ngủ, hai mắt thâm đen, thần sắc giảm hẳn. Việc non việc nước hắn đều giao cho Mộc xử lý hết, còn đưa Lãnh Đằng Quân theo Mộc để học hỏi.

https://thuviensach.vn

Lão La nhìn thấy cảnh này chỉ còn biết thở dài. Sở dĩ sau khi nghe tin về chứng bệnh kì lạ của Hoàng hậu thì lão tức tốc chạy vào cung cũng là có hai nguyên do. Thứ nhất, giữa lão và Hoàng hậu có giao tình, từng hợp tác với nhau dẹp tan dịch bệnh, cho nên lão không muốn thiên hạ mất đi một nhân tài, cũng chẳng muốn nàng phải chết. Thứ hai, nếu Hoàng hậu mà có mệnh hệ gì thì chắc chắn Hoàng thượng cũng chẳng sống nổi, thân là người tận mắt chứng kiến Hoàng thượng lớn lên, lão hoàn toàn không muốn chuyện này xảy ra. Hơn nữa tình cảm của đế hậu lại tốt như vậy...

Nhưng lão không thể ngờ được rằng nương nương lại có bệnh trạng kì lạ như vậy. Thoạt nhìn thì như đang ngủ, nhưng ngoại trừ còn hơi thở ra thì chẳng gì người đã chết.

Đúng lúc này, cửa bật mở. Một tiểu hài tử mặc y phục màu bạc thêu rồng hối hả bước vào. Hài tử này tuy còn nhỏ nhưng đã có năm phần tuấn mỹ yêu nghiệt, năm phần điềm đạm đáng yêu. Khiến người ta vừa nhìn đã không thể dời mắt được.

"Mẫu hậu!" Lãnh Đằng Quân vẻ mặt thâm trầm nhìn nữ nhân đang say ngủ trên giường, lòng đau vô cùng. Cậu hôn lên má Phượng Dạ Hi một cái, lại quay sang hỏi Lãnh Diệc Thần: "Phụ hoàng, mẫu hậu khi nào mới tỉnh lại đây?"

Lãnh Diệc Thần xoa đầu cậu, nói: "Quân nhi ngoan, con đừng lo lắng. Mẫu hậu con sẽ sớm tỉnh dậy thôi!"

"Nhưng đã sáu ngày trôi qua rồi..."

"Nghe lời phụ hoàng, về cung luyện chữ đi. Chỗ mẫu hậu con cứ để phụ hoàng lo."

Lãnh Đằng Quân bĩu môi, vẻ mặt đau khổ, ánh mắt trong trẻo ánh lên một tia buồn bã, nước mắt chực chờ rơi xuống: "Con không chịu! Quân nhi muốn mẫu hậu, muốn mẫu hậu! Quân nhi nhớ mẫu hậu lắm!" Dù có kiên

https://thuviensach.vn

cường đến đâu, dù có bản lãnh hơn bao hài tử khác thì Lãnh Đằng Quân cậu chung quy vẫn chỉ là một tiểu hài tử năm tuổi mà thôi. Mẫu hậu thân sinh gặp chuyện, cậu có thể không đau buồn sao? Có thể không khóc sao?

"Con chỉ muốn ở cạnh mẫu hậu một chút nhưng phụ hoàng lại đuổi con về!"

Sắc mặt Lãnh Diệc Thần bỗng chốc u tối, hắn quát lên: "Người đâu, đưa Thái tử về Đông Cung, canh chừng Thái tử luyện chữ." Vốn dĩ vì chuyện của thê tử mà hắn đã không nghỉ ngơi mất ngày nay. Lo lắng cộng với bất an, mệt mỏi trộn lẫn tích tụ lâu ngày. Cuối cùng bùng phát thành sự tức giận, bộc phát ngay tại đây.

Lão La không đành lòng nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia khóc, liền tiến lên nói: "Hoàng thượng đừng tức giận. Thái tử cũng chỉ muốn ở cạnh chăm sóc cho mẫu hậu của mình thôi. Thái tử còn trẻ người non dạ nên phát ngôn có chút không hợp lễ nghi. Bệ hạ người là phụ hoàng thân sinh của Thái tử, về tình về nghĩa cũng nên bỏ qua."

Những lời này của lão La là đại tội bất kính, đáng bị chém đầu, đây giống như là nhắc nhở đấng cửu ngũ tối cao chứ không phải là vài lời khuyên nhủ nữa. Thế nhưng lão La là người đã ở bên cạnh Lãnh Diệc Thần từ khi hắn vừa mới sinh ra, cho nên lời này giống như là lời của phụ thân nói với nhi tử. Trong phút chốc liền khiến cơn giận của Lãnh Diệc Thần lui xuống, đồng thời lời của lão La cũng nhắc hắn một việc.

Lãnh Đằng Quân là cốt nhục duy nhất của nàng và hắn, nếu nàng có mệnh hệ gì thì cậu là liên kết cuối cùng giữa hai người. Hắn không thể vì một chút cảm xúc này mà nặng lời với cậu được.

Lãnh Diệc Thần thở dài, phất phất tay: "Quân nhi, mẫu hậu con không có chuyện gì hết. Phụ hoàng không muốn một hài tử vô âu vô lo như con lại phải lao tâm khổ tứ cực nhọc. Hi nhi là thê tử của ta, chăm sóc nàng là

https://thuviensach.vn

việc ta cần phải làm. Con cứ về Đông Cung nghỉ ngơi đi, chiều tối lại sang thăm mẫu hậu con."

"Con không muốn..."

"Nghe lời phụ hoàng, trở về đi!" Hắn không muốn một hài tử như cậu phải lo nhiều như vậy. Hắn muốn mang đến cho cậu một cuộc sống vô ưu vô lo để bù đắp lại khoảng thời gian năm năm không có phụ hoàng là hắn ở bên.

"Nhưng con không..."

Lãnh Diệc Thần đang tính mở miệng cự tuyệt, thế nhưng vào lúc này đây một sự việc lại xảy ra. Khiến tất cả mọi người có mặt trong điện đều thất kinh.

"Quân nhi là nhi tử của ta, đến thăm ta là chuyện đương nhiên. Sao chàng cứ đuổi con đi mãi thế?"

Thanh âm yếu ớt mang theo trách cứ vang lên. Tất cả mọi người trong điện hoảng hốt quay sang nơi phát ra âm thanh đó.

Chỉ thấy nữ nhân vốn đang nhắm chặt hai mắt nay lại ngồi dậy. Thần sắc chậm rãi khôi phục vẻ hồng hào đầy sức sống, chỉ là có hơi yếu ớt một chút.

"Hi nhi!"

"Mẫu hậu!"

Phượng Dạ Hi xoa xoa mi tâm đau nhức. Cuối cùng nàng cũng trở lại nơi này, thế giới thật sự thuộc về mình. Nơi có phu quân cùng nhi tử thân thương.

https://thuviensach.vn

"Hi nhi!" Lãnh Diệc Thần ôm chặt nàng vào lòng, thanh âm nhẹ nhõm hơn hẳn, nhưng lúc này đây lại tràn ngập vẻ lo sợ: "Nàng sẽ không đi nữa chứ?"

Hắn biết, Lãnh Diệc Thần hắn biết tất cả. Biết chuyến này nàng ngủ say không phải là ngẫu nhiên, chỉ là nàng về thăm nhà, về thế giới nơi không có hắn ở đó mà thôi.

Phượng Dạ Hi nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra. Sau đó lại mỉm cười nhẹ nhàng. Nàng vươn một tay ôm lại Lãnh Diệc Thần, tay còn lại ôm chặt nhi tử Lãnh Đằng Quân của mình.

"Ta không đi nữa! Nơi này là nhà của ta, ta còn có thể đi đâu được nữa cơ chứ!"

"Nàng nói thật chứ?"

"Thật, ta sẽ mãi ở đây với chàng và con!"

Trong Lữ Hà cung, thái y, cung nhữ và thái giám đều chấm nước mắt nhìn một màn cảm động này. Đế hậu cùng Thái tử ôm nhau, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ cùng hạnh phúc.

Rốt cuộc sau bao khó khăn cách trở, bọn họ cũng được ở bên nhau!

Ba năm sau.

Tình sử của Đế Hậu Nam Nhạc quốc đã sớm lan truyền khắp nơi. Ai ai cũng biết được chuyện này, từ trong cung đến ngoài cùng, từ đầu ngõ đến cuối ngõ, từ trong thành đến ngoài thành, trong nước đến ngoài nước.

Mấy năm nay, thanh danh của Ngự Thiên Đế và Phượng Hậu lên như diều gặp gió, các nước ở các đại lục khác lân la đến làm quen. Cũng có một

https://thuviensach.vn

số nước lớn nhỏ đến mai mối các vị Công chúa, Quận chúa của họ cho Thái tử Nam Nhạc quốc.

Thái tử Lãnh Đằng Quân năm nay tám tuổi, trên gương mặt vẫn còn giữ vẻ ngây thơ, thế nhưng đã sở hữu bảy phần tuấn lãng như phụ hoàng của mình. Khẳng định sau khi lớn lên sẽ trở thành một nam nhân vô cung khuynh đảo chúng sinh.

Chính vì nguyên nhân đó mà nữ nhi nhìn thấy cậu đều thần hồn điên đảo, không phải cậu không gả.

"Phụ hoàng, mẫu hậu!" Lãnh Đằng Quân vui vẻ nhìn phụ mẫu của mình hạnh phúc bên nhau. Ba năm qua là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cậu. Tuy vậy nhưng không phải vì được cưng chiều mà cậu trở nên hư đốn, ngược lại là đằng khác. Lãnh Đằng Quân cậu thật sự trưởng thành rồi. Kinh thư có thể đọc lưu loát, đang theo phụ hoàng cùng các vị tướng quân học tập trị vì đất nước.

Lãnh Đằng Quân có một quyết tâm rằng, mai sau khi lớn lên nhất định phải trở thành một quân vương tốt! Tìm được một thê tử xinh đẹp tài giỏi như mẫu hậu!

Dưới ánh nến, Lãnh Diệc Thần ôm lấy Phượng Dạ Hi, chậm rãi hôn lên môi nàng, hoàn toàn coi Lãnh Đằng Quân là không khí.

Nàng nhanh chóng đẩy hắn ra, cất giọng hờn dỗi: "Có nhi tử ở đây, chàng còn dám làm bậy?" Còn không khách khí cốc đầu hắn một cái.

Lãnh Diệc Thần bị cốc đau đớn, lại mỉm cười nói: "Đâu có, nương tử nàng xem kìa!" Nói rồi, hắn chỉ tay về phía chiếc bàn bên cạnh. Chỉ thấy tiểu hài tử nào đó ngoan ngoãn ngồi dưới ánh nến đọc sách, căn bản không dám đi phá đôi uyên ương kia, cậu là sợ bị phụ hoàng đánh.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Phượng Dạ Hi bỗng chốc đen xì, nàng quay đi không thèm nói chuyện với hắn.

Lãnh Diệc Thần tiến đến ôm lấy nàng từ phía sau, hôn lên dái tai non mịn, thanh âm rất có từ tính cất lên: "Ta đã ban giao công việc cho các quan binh tướng sĩ trung thành. Chúng ta sẽ có nửa năm để đi ngao du thiên hạ!"

Thanh âm hắn đủ lớn để Lãnh Đằng Quân ngồi ở phòng ngoài nghe được. Ý là chuyến đi này, cậu cũng có thể đi cùng. Nghe vậy, trong lòng Lãnh Đằng Quân vui mừng khôn siết, nhưng lại phải giả bộ tĩnh tâm đọc sách, cố gắng biến bản thân thành không khí.

Bên phòng trong, cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục diễn ra.

"Hừ, xem như chàng biết điều!"

"Cảm tạ nương tử khen ngợi!"

"Nhưng ta muốn thảnh thơi lâu hơn một chút!"

"Vậy được, ta xin nghỉ một năm vậy!"

Lãnh Đằng Quân ở phòng ngoài âm thầm tặc lưỡi vì sự quyền uy của mẫu hậu. Phải biết rằng trên triều phụ hoàng rất uy nghiêm, người nói một là một, nói hai là hai, trước giờ chưa có ai dám cãi lại, quan binh triều đình cũng rất sợ hãi phụ hoàng. Nhưng khi về cạnh mẫu hậu thì phụ hoàng lại như một con cún con đòi sủng ái.

Lát sau, trong phòng truyền ra tiếng y phục rơi xuống cùng tiếng thở dốc, nếu cẩn thận nghe kĩ thì có thể nghe ra thanh âm nữ nhân đang kêu gào phải đối. Tuy nhiên, thanh âm đó rất nhỏ, hoàn toàn bị trấn áp bởi lực đạo mạnh mẽ của nam nhân.

https://thuviensach.vn

Lãnh Đằng Quân ho khụ một tiếng, thầm nghĩ phụ hoàng thật không có tiết tháo. Cậu còn ở đây cơ mà, sao có thể coi như không tồn tại vậy cơ chứ?

Đường đường là Thái tử người người theo đuổi, nay lại bị phụ mẫu vứt sang một bên. Lãnh Đằng Quân thật thống khổ!

Cậu gấp sách lại, thổi tắt nến, nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Thôi, vậy cũng được! Chuyến đi này cậu được đi cùng là đã mãn nguyện lắm rồi!

Tự do bay nhảy khắp thế gian tận một năm trời, đây là điều mà cả cậu lẫn phụ hoàng cùng mẫu hậu đều mong ước từ rất lâu.

Một nhà ba người chúng ta... Cuối cùng cũng có thể sống hạnh phúc bên nhau rồi!

À mà, cậu hi vọng trong năm nay mình sẽ có muội muội nha...

CHÍNH VĂN HOÀN

Cuối cùng cũng hoàn chính văn rồi *vỗ tay*. Do dạo này bận quá nên đến tận bây giờ mới hoàn được. Vui sướng không gì bằng! Đứa con đầu tiên, đứa con Hạ nâng niu chăm sóc cuối cùng cũng hoàn. Chỉ còn chờ năm phiên ngoại nữa thôi!

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Hạ nha!

Xong bộ này, Hạ sẽ viết tiếp Tứ Hoàng Sắc (2): Lãnh Đế Lừa Thê và cho ra một bộ truyện mới viết về Nam Cung Hạo. Mời mọi người đón đọc nha 💙 💙.

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1: Kết Thành Huynh Đệ

Trong bóng đêm mờ mịt, ánh trăng vốn soi sáng thế gian lại bị vầng mây che khuất, khiến nhân gian chìm trong bóng tối bất định.

Thân ảnh một nam nhân bất chấp tất cả, vượt bóng đêm cõng một nữ nhân trọng thương chạy trốn. Trèo đèo lội suối, băng qua vô số cánh rừng, bị cây cỏ sướt qua da, bàn chân trần đạp đất bước đi, sỏi đá đâm sâu vào da thịt, máu chảy đầm đề. Trên cánh tay của y còn cắm một mũi tên, máu thấm ướt qua bạch y trắng muốt.

Phía sau y, mấy chục tên hắc y nhân đang đuổi theo. Quyết không chừa cho y đường sống!

"Bắt lấy y, bằng mọi giá cũng phải bắt được y!"

"Rõ thưa thủ lĩnh!"

Sức lực cạn kiệt, cộng thêm phải cõng trên vai một nữ nhân, vết thương phát đau đớn khiến y sắp khuỵu xuống đến nơi. Nhưng y biết lúc này nếu ngã xuống thì cả mình và nàng đều sẽ mất mạng. Cho nên dù còn một chút sức lực cuối cùng thì y cũng phải cố gắng vùng lên, chạy một mạch về căn cứ phụ của Tiêu Dao cung. Hoặc ít nhất là chờ viện binh đến cứu.

Đường đường là cung chủ Tiêu Dao cung, Phong Hồn nổi danh đỉnh đỉnh mà lại bị người ta tính kế. Trong một lần xuất cung làm nhiệm vụ mà

https://thuviensach.vn

bị ám sát, thậm chí liên luỵ đến nữ nhân mình yêu. Phong Hồn cảm thấy có chút bất lực.

"Vô Song, nàng nhất định phải cố gắng gượng! Ta sẽ đem nàng bình an rời khỏi đây!"

Y ôm nàng chặt hơn nữa, cố gắng tăng tốc độ chạy. Thế nhưng mắt thấy đám hắc y nhân đuổi gần đến nơi mà phía trước lại là ngõ cụt, y liền hô: "Nguy rồi!"

Một vách đá cao sừng sững chắn đường, khiến y không thể tiếp tục chạy!

Đúng lúc này, một lực đạo vô cùng mạnh lôi y và nàng lên. Trong nháy mắt, hai thân thể lúc nãy vẫn còn ở đây liền biến mất không còn dấu vết.

"Y chạy về phía nào rồi?"

"Bên phải!"

"Không đúng, là bên trái. Bên trái cũng có dấu chân."

"Chúng ta mất dấu y rồi!"

"Đồ vô dụng!" Tên thủ lĩnh cầm đầu tức giận vô cùng, một chưởng đánh mạnh vào lồng ngực của tên hộ vệ đứng gần mình nhất, khiến gã ta phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất chết tươi.

"Đại nhân mà biết được nhất định sẽ giết chúng ta mất." Tên thủ lĩnh nghiến răng: "Bằng mọi giá cũng phải tìm ra y cho ta."

Bỗng dưng lúc này, một tiếng cười trầm thấp vang lên, khiến bóng đêm trở nên rùng rợn hơn hẳn. Sau đó, chỉ nghe "vùn vụt" vài tiếng, hàng trăm mũi tên từ sau những bụi cây bắn ra. Đám hắc y nhân không kịp phản

https://thuviensach.vn

ứng, vạn tiễn xuyên tâm mà chết. Tiếng la hét vang khắp nơi, máu chảy thành sông.

Phong Hồn nhìn cảnh 'đảo khách thành chủ' này của mình, không khỏi nhíu mày. Theo bản năng, y nhìn lên người vừa cứu mình kia. Cất giọng nghi vấn: "Tại sao lại cứu ta?" Chẳng phải giữa chúng ta có huyết hải thâm thù hay sao?

Nam nhân kia như tựa phi tựa tiếu mà nhíu mày, trong bóng đêm rất mờ ảo, người không nhìn rõ còn tưởng đó là ảo ảnh do ánh trăng tạo nên.

"Tại sao không thể cứu? Ta với ngươi cũng đâu có hận thù sâu sắc gì, hơn nữa ngươi còn từng rất 'cẩn thận' chiếu cố cho thê tử ta, tuy rằng ta không thích sự chiếu cố nhiệt tình đó của ngươi lắm. Nhưng đã mang ơn thì sao có thể không trả?" Hắn hừ lạnh, quăng xuống đất một lọ dược và một túi tiền rủng rỉnh: "Còn nếu ngươi không muốn thừa nhận rằng mạng của ngươi là do ta nhặt về thì cứ việc quên chuyện hôm nay đi. Cáo biệt!"

Dứt lời, hắn nhìn qua nữ nhân đang ngất xỉu bên cạnh y một cái, "ồ" lên một tiếng liền dẫn theo nhóm hộ vệ của mình rời đi. Trong lòng thầm nhủ: 'Xem ra lần này mình làm chuyện công cốc rồi.'

"Lãnh Diệc Thần, ngươi đứng lại!"

Nghe vậy, cước bộ của nam nhân kia dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, chỉ có thanh âm đều đều cất lên: "Có chuyện gì?"

"Ta biết Thiên Sát giáo phái của ngươi đang gặp chuyện lớn. Là do một vị giáo chủ đột nhiên ngã bệnh."

Chuyện này đã thành công hấp dẫn sự chú ý của Lãnh Diệc Thần, hắn quay người lại, mặt đối mặt với Phong Hồn. Thanh âm chậm rãi cất lên, không nghe ra hờn giận, chỉ có nhàn nhạt lạnh lùng: "Thế thì có liên quan gì đến ngươi?"

https://thuviensach.vn

"Ta... Muốn trở thành huynh đệ với ngươi. Góp một chút sức lực cho Thiên Sát giáo phái." Phong Hồn tựa hồ là cắn răng nói.

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần lại làm một bộ dạng như là đang xem kịch vui, cất giọng cười lớn: "Dựa vào cái gì mà ta có thể tin ngươi đây? Tử địch lâu năm đột nhiên quay sang đòi làm huynh đệ, ngươi nghĩ ta mù à? Hay là ngươi tưởng ta quá nhân từ? Sao ta không nghĩ là ngươi đang có âm mưu gì đây?"

Phong Hồn thở dài, thành tâm nói: "Ta không có âm mưu gì cả. Chỉ là hiện tại Phỉ Luật ỷ thế làm càn, y cũng tàn phá Tiêu Dao cung của ta không ít lần. Ta muốn cùng Thiên Sát giáo phái kết thành đồng minh để đối phó y. Huống hồ gì ngươi cũng biết lời hứa của Phong Hồn ta trên giang hồ rồi: "Ai đánh bại ta thì sẽ cùng ta kết thành huynh đệ!". Ngươi là kẻ đầu tiên đánh bại ta, cho nên ta nhận ngươi làm huynh trưởng."

"Nếu như ta không đồng ý thì sao?"

"Thế thì ta thay chàng đồng ý vậy!" Thanh âm trong trẻo từ phía sau vang lên, một nữ nhân vận y phục đỏ rực vô cùng mỹ lệ, trên trán nàng có đỉnh chu sa, bước đi thập phần thanh thoát, thoạt nhìn cứ tưởng là tiên nữ giáng trần.

Nàng đi đến cạnh Phong Hồn đỡ y đứng dậy, cười nói: "Hồn sư huynh không cần phải đa lễ. Ta thay mặt Thần chấp nhận lời đề nghị của huynh." Nói rồi, nàng đi đến cạnh Nguỵ Vô Song, đỡ nàng dậy, cẩn thận băng bó vết thương cho nàng.

"Hi nhi!" Lãnh Diệc Thần gằn mặt, sắc thái vô cùng tức giận, có thể thấy được rằng hắn đang tức giận bao nhiêu. Bởi vì hắn nhìn thấy được trong mắt Phong Hồn vẫn còn tình cảm với Phượng Dạ Hi.

"Thần, chàng nghe ta nói!" Phượng Dạ Hi không quan tâm đến sắc mặt lạnh lẽo của Lãnh Diệc Thần, mỉm cười nói khẽ vào tai hắn: "Hồn sư

https://thuviensach.vn

huynh không phải kẻ xấu. Mà quả thật Thiên Sát của chúng ta đang gặp khó khăn, sao lại không chịu sự giúp đỡ của người ta cơ chứ?" Nói xong, dường như còn sợ không đủ, nàng tiếp tục bồi thêm một câu: "Không cần lo lắng y có chủ ý gì với ta. Đời này, Phượng Dạ Hi ta chỉ yêu mỗi mình chàng thôi."

Sắc mặt Lãnh Diệc Thần trong bóng tối ửng đỏ, nhưng là vì trời quá tối nên không ai thấy. Hắn ho khụ một tiếng để che đi sự bối rối của mình. Bước đến nói với Phong Hồn: "Được, ta tạm chấp nhận cho ngươi trở thành đệ đệ của ta. Từ giờ Thiên Sát giáo phái và Tiêu Dao cung hoạn nạn có nhau. Nếu ngươi tạo phản, ta ắt sẽ có cách trị. Ba tháng sau đến Thiên Sát giáo phái một chuyến, chúng ta tiến hành vài lễ nghi."

Nói xong, hắn liền quay sang cầm tay Phượng Dạ Hi, đưa nàng rời đi.

"Hồn sư huynh, ta đi trước." Nàng mỉm cười nói.

Phong Hồn ngây ngẩn gật đầu. Ôm chặt nữ nhân đang ngất xỉu kia vào lòng.

Y phát hiện ra... Mình đối với nữ nhân xinh đẹp mà khó cầu kia... Trái tim cũng không còn sự rung động mãnh liệt nữa!

Mà hiện tại, mình đối với nữ nhân trong lòng này lại rơi vào một hoàn cảnh thật khó xử!

"Nguỵ Vô Song, nàng đây là lại làm khó ta rồi!"

Hôm nay mình chủ động nhận Lãnh Diệc Thần làm huynh trưởng, liệu sau này có chuyện gì xảy ra hay không?

Y cũng không biết nữa, nhưng mà thật tâm y lại muốn nhận hắn làm huynh trưởng.

https://thuviensach.vn

Thở dài một tiếng, Phong Hồn ẵm nữ nhân kia lên, hướng về phía trước mà đi thẳng.

Dưới ánh trăng, bóng dáng bạch y kia vẫn thật là cô tịch!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 2: Nhi Nữ

Một năm sau chuyến du hành dài, Đế Hậu cùng Thái tử Nam Nhạc quốc bình an trở về Hoàng cung. Cùng với đó là một hỉ sự.

Hỉ sự đó là... Phượng Hậu mang thai, hơn nữa còn là song thai. Tin tức này khiến Ngự Thiên Đế cùng Thái tử vui vẻ vô cùng, hạ lệnh tổ chức tiệc ba ngày ba đêm. Ngày thứ nhất, thiết đãi các quan trong nước. Các quan từ lớn đến nhỏ, quan văn quan võ, Thừa tướng, Tể tướng và Tướng quân đều đến tham dự.

Chỉ mới ngày đầu tiên của yến tiệc, cửa cung đã chật kín người. Bá quan văn võ đều muốn dâng lên những món quà quý báu, nào là Trâm ngọc nạm Phỉ Thuý, vải lụa quý hiếm Giang Châu, ngọc lưu ly như ý, bộ chén đĩa tách trà khắc hoạ tinh xảo làm từ sứ Thanh Hoa... Tất cả đều quý giá nhưng thứ khiến Phượng Dạ Hi thích nhất là bộ sách y học thất truyền từ lâu của nhân gian, đây là do Nhị giáo chủ Thiên Sát giáo phái, Long Kỳ Chu gửi từ Viên Niên quốc đến.

"Ta thấy nàng có vẻ rất thích bộ sách này." Trên ngai vàng, Lãnh Diệc Thần ghé sát tai nhỏ giọng nói với Phượng Dạ Hi ngồi ở Phượng ỷ bên cạnh. Bá quan văn võ đang vui vẻ dùng yến, căn bản không để ý đến hành động mập mờ của hai người họ.

Phượng Dạ Hi hôm nay khoác trên người một bộ xiêm y màu đỏ rực rỡ, trên có Phượng Hoàng thêu bằng chỉ vàng, từng đường chỉ thêu tinh xảo đến mức chỉ cần vừa di chuyển liền để lại hàng vạn ánh hào quang lấp lánh.

https://thuviensach.vn

Sắc đẹp của nàng vốn kiều diễm khó ai sánh bằng, tuy mang thai nhưng cũng không ảnh hưởng đến thần sắc tươi tắn, mỹ lệ của nàng. Khoác thêm Phượng bào rực rỡ này trên người, càng làm cho Phượng Dạ Hi thêm thập phần mỹ lệ.

Lúc này đây, một tay nàng xoa xoa chiếc bụng đã hơi to, tay còn lại mân mê quyển sách quý bên cạnh, mỉm cười nhẹ nhàng: "Chàng không biết đâu, trong quyển sách này tổng hợp rất nhiều biện pháp an thai, giúp thai nhi lớn lên khoẻ mạnh xinh đẹp." Mang tâm trạng của một người mẹ đang mang thai, nàng đương nhiên mong muốn con mình lớn lên sẽ hơn người một chút. Mà quyển sách này thì lại rất thích hợp...

"Nàng thích thì tốt rồi!" Lãnh Diệc Thần cười cười, ánh mắt tràn ngập nhu tình cùng sủng ái nhìn nàng. Mãnh liệt đến mức ngay cả bá quan cũng cảm nhận được điều này, khẽ nhìn lên hai vị Đế Hậu trên kia một cái, chỉ thấy ân ái tràn lan. Khiến họ ngại ngùng đồng thanh ho khẽ một tiếng, làm bộ quay đi tiếp tục trò chuyện.

Mà vị Thái tử đại danh đỉnh đỉnh của vương triều Nam Nhạc thì vẫn rất bình tĩnh nhìn cảnh này. Có lẽ cậu đã rất quen rồi, hay nên nói rằng nhìn riết nên da mặt cũng dày thêm rồi!

Ngày thứ hai, Hoàng cung mở tiệc thiết đãi ở phạm vi rộng hơn, cả vương triều Nam Nhạc và Thiên Trường đại lục - một cõi thiên hạ của Ngự Thiên Đế và Phượng Hậu.

Các nước chư hầu xưng thần chịu hàng phục dưới tay Lãnh Diệc Thần đều mang một nụ cười thân thiện đến chúc phúc cho song bào thai của Phượng Dạ Hi. Bọn họ còn hi vọng song thai này sẽ là hai Hoàng tử.

Sang ngày thứ hai này, quà cũng chất như núi, người người chen lấn xô đẩy vào cung. Yến tiệc linh đình cũng diễn ra đến tận đêm khuya. Chỉ khác là hôm nay Phượng Dạ Hi nói hơi mệt nên xin cáo lui trước.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, ngân khố của Hoàng cung tăng lên gấp đôi, còn kho lương thì giảm đi gấp ba lần!

Sang ngày thứ ba, Phượng Dạ Hi nghe Lãnh Diệc Thần bàn về kế hoạch chiêu đãi yến tiệc cho cả sáu mảnh đại lục của thiên hạ, bao gồm Thiên Trường đại lục, Hạ Minh đại lục, Thanh La đại lục, Vĩnh Niên đại lục, Chu Thường đại lục và Thần Cơ đại lục.

Chi phí cho đợt thịnh yến này vô cùng tốn kém. Vì vậy, vừa nghe tổng số ngân lượng và lương thực phải bỏ ra thì Phượng Dạ Hi lập tức phản đối ngay.

"Không cần phải vì ta mà hao tốn nhiều như vậy." Nàng một tay ôm bụng, một bên nói.

"Nhưng đây là yến tiệc chào đón nhi nữ của ta. Phải lớn và rầm rộ như vậy mới xứng danh công chúa của Thiên Trường đại lục chứ."

Phượng Dạ Hi lập tức sa sầm sắc mặt, lạnh giọng: "Chào ưu ái nhi nữ như vậy, đã tiệc lớn để thể hiện mình yêu thương như thế nào. Ta đang nghĩ chàng quả thật thiên vị quá rồi, sau khi biết thai ta mang là song phượng thai thì liền làm như vậy. Thế thì chàng có nghĩ đến cảm nhận của Quân nhi không? Hai nhi nữ sinh ra thì được thương yêu, còn nhi tử sẽ nghĩ thế nào khi nhìn thấy cảnh này? Quân nhi đã phải sống một cuộc sống không có phụ thân trong bốn năm, lúc nó sinh ra cũng không có rầm rộ như vậy. Mà dù cuộc đời sau này trôi qua vô cùng bình thản, nhưng chàng không nghĩ rằng chàng làm như vậy sẽ khiến con buồn sao? Không phải ta nói nhi nữ cướp đi tình thương của chàng dành cho Quân nhi, nhưng chàng cũng nên nghĩ cho trưởng tử của mình một chút. Quân nhi dù có trưởng thành hơn những hài tử đồng trang lứa bao nhiêu bây giờ, con cũng chỉ là một tiểu hài tử chín tuổi thôi."

https://thuviensach.vn

"Hi nhi..." Nhất thời Lãnh Diệc Thần không biết nói thế nào, chỉ biết dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng.

Cả hai cứ nhìn nhau như vậy, cuối cùng vẫn là Phượng Dạ Hi chịu thua trước. Nàng thở dài: "Được rồi, ta có ý này!"

Sáng hôm sau, buổi yến tiệc thứ ba diễn ra. Ba vị đệ đệ Long Kỳ Chu, Lăng Dạ Tuân và Lưu Thiên Thác có việc nên không đến được, chỉ gửi quà đi thay người.

Lần này không có đèn nến sáng rực, không có cung điện vàng xa hoa, cũng chẳng có cao lương mỹ vị gì. Thay vào đó, buổi tiệc được diễn ra ở ngự hoa viên Hoàng cung. Nơi đó có một ngọn núi giả rất lớn, nhiều đình gỗ và tán cây che mát, còn có cả một cái hồ vô cùng lớn thông thẳng ra các con sông ở ngoại thành, vì vậy nên nơi này có rất nhiều cá, phải nói là vô cùng nhiều.

Các vị quan khách vô cùng ngạc nhiên về hình thức của buổi tiệc này. Bọn họ sẽ phải tự tay câu cá, sau đó tự tay mình nướng lên, tự nếm gia vị... Mà điểm đặc biệt là, buổi yến tiệc này không phải do Ngự Thiên Đế hay Phượng Hậu chủ trì mà giao lại cho tiểu Thái tử chín tuổi. Lúc đầu ai cũng nghĩ rằng cậu không làm được, nhưng nào ngờ đâu Thái tử tuổi trẻ tài cao, không những chủ trì buổi tiệc rất tốt mà còn vô cùng am hiểm về cá loài cá và cách chế biến, cậu cũng vui tính, khiến cho sứ giả các nước không ngừng cười hài lòng.

Họ bạo gan tiến đến trò chuyện vui vẻ với cậu, tặng cho cậu những món quà quý giá, mời cậu ăn những thành phẩm tự tay làm. Điều này khiến Lãnh Đằng Quân cảm thấy vô cùng vui vẻ, cứ như buổi tiệc này vốn dĩ là dành cho mình chứ không phải để cho hai tiểu muội sắp sinh. Khiến cậu hạnh phúc hơn nữa là khi quay đầu lại liền có thể dễ dàng nhìn thấy được nụ cười ngọt ngào yêu quý mà phụ hoàng cùng mẫu hậu dành cho mình.

https://thuviensach.vn

Ba ngày trôi qua rất nhanh và tràn đầy niềm vui. Kể cả ban ngày lẫn ban đêm, tiếng cười không khi nào ngơi.

Ba tháng sau đó, vào một ngày đẹp trời, Phượng Dạ Hi trở dạ.

Trong cung gà bay chó sủa, Lãnh Diệc Thần nhất quyết muốn vào phòng sanh, đến khi không ai cản được nữa thì mới cho hắn vào.

"Hi nhi, có ta đây rồi, không sao nữa, không đau nữa..."

Phượng Dạ Hi chỉ cảm thấy bây giờ mình đau đến mức muốn chết đi, cả người tê dại, như có ai đó hung hăng dùng búa đập vào bụng vậy, chưa hết, còn giống như có ai đó lấy lửa đó cháy ruột gan nàng, hoặc là rạch một đường ở tử cung, sau đó rắc muối vào...

"Á!" Nàng hét lên một tiếng, quơ quào nắm chặt bàn tay của Lãnh Diệc Thần, nắm đến mức máu không lưu thông được nhưng cơn đau vẫn chưa dứt. Nàng không chịu nỗi nữa, cầm hắn tay hắn lên cắn một ngụm.

Lãnh Diệc Thần để mặc cho nàng cắn đến khi tay chảy máu, nhưng hắn vẫn không có dứt ra. Chỉ tràn đầy lo lắng nhìn nàng.

"Nương nương, dùng sức, một chút nữa thôi."

Phượng Dạ Hi hít sâu một hơi, theo lời bà đỡ dùng sức năm phần. Chỉ nghe thấy một tiếng khóc thấu trời xanh vang lên, cùng với đó là giọng của bà đỡ: "Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng nương nương. Là một tiểu công chúa, vô cùng khả ái!"

Bà đỡ cùng Lãnh Diệc Thần đang vui mừng thì lại nghe thấy Phượng Dạ Hi hét lên một tiếng nữa. Nàng đau đớn nắm tay hắn: "Còn... một đứa nữa..."

https://thuviensach.vn

Bà đỡ giao Đại công chúa cho cung nữ. Tiếp tục đỡ thêm một Tiểu công chúa khả ái chào đời.

Sinh đứa sau còn khó hơn sinh đứa trước, nhi nữ sau này cứng đầu không chịu ra ngoài, hại nàng phải dùng sức gấp ba lần lúc nãy. Mà sau khi sinh ra cũng chẳng nghe thấy tiếng khóc, hại Phượng Dạ Hi cứ tưởng rằng nhi nữ thứ hai của mình có chuyện.

"Ta... muốn xem... con..." Nàng cất giọng yếu ớt.

Lãnh Diệc Thần dịu dàng xoa đầu nàng, nắm lấy tay nàng, cất giọng an ủi: "Đừng lo, cả hai đều bình an. Đúng như nàng và thái y nói, đều là nữ nhi!"

"Vậy thì tốt rồi..." Giọng nàng yếu dần yếu dần, sau đó tắt hẳn. Phượng Dạ Hi hoàn toàn ngủ say vì mệt mỏi.

Sau khi nghe tin Hoàng hậu Nam Nhạc hạ sinh một đôi nữ nhi khả ái đáng yêu thì cả Thiên Trường đại lục cùng những nơi khác đều nhiệt liệt chúc mừng.

Người vui mừng nhất không ai khác chính là Lãnh Đằng Quân, hàng ngày sau khi học cùng luyện võ xong, cậu đều đến Lữ Hà cung của nàng, chơi đùa cùng hai muội muội.

"Nhạc Nhạc thì giống có mắt, mũi cùng nước da trắng, đôi môi giống như mẫu hậu, những thứ còn lại đều giống phụ hoàng. Còn Hỉ Hỉ thì... giống con nhất!"

Lãnh Diệc Thần cùng Phượng Dạ Hi nhìn nhau, ý cười trong mắt họ rất sâu. Mà Lãnh Đằng Quân như hiểu ý, cũng cười theo họ.

Trưởng công chúa Nam Nhạc, tước hiệu là An Bình công chúa, tự là Lãnh Dạ Minh, tên huý là Nhạc Nhạc.

https://thuviensach.vn

Nhị công chúa Nam Nhạc, tước hiệu là Trường An công chúa, tự là Lãnh Dạ Nguyệt, tên huý là Hỉ Hỉ.

Trưởng công chúa Nhạc Nhạc luôn vui vẻ hoạt bát, nụ cười cả ngày hiện hữu trên môi, ngay thẳng háo thắng, dám làm dám chịu, đi đến đâu ánh hào quang liền toả ra bốn phía, cho nên mới được đặt tên là Lãnh Dạ Minh, tượng trưng cho ánh mặt trời ấm áp và chói loà.

Nhị công chúa Hỉ Hỉ từ nhỏ đã luôn giữ thần sắc điềm đạm, vui buồn gì cũng không bao giờ bộc lộ ra ngoài, kể cả khi vừa sinh ra cũng không khóc lấy một tiếng, đôi mắt trầm tĩnh, cho nên mới được đặt tên là Lãnh Dạ Nguyệt, tượng trưng cho ánh trăng dịu dàng điềm tĩnh.

Tỷ muội song sinh, cùng chung phụ mẫu, thế nhưng ngoại trừ ngoại hình giống nhau ra thì tính cách và tất cả những thứ khác đều hoàn toàn trái ngược.

Tuy nhiên khi chung sống với nhau lại rất hoà hợp. Chỉ cần người này chịu thiệt thì người kia sẽ nói giúp, thậm chí là động thủ. Có thể thấy được cả hai rất yêu thương nhau, hoạn nạn không rời nửa bước.

Đôi tỷ muội này chắc chắn sẽ lại tạo nên một giai thoại truyền kì chấn động khắp thiên hạ!

Nhưng mà... Đó lại là chuyện của sau này!

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 3: Nam Cung Dạ Hi

Ta là Nam Cung Dạ Hi.

Có thể nói ta là ái nữ được cưng chiều nhất vương triều Nam Nhạc. Ở phủ Trần Quốc Công, ta có thể vô tư làm những gì mình thích, có thể tuỳ tiện hống hách hoặc làm nũng, cũng chẳng ai dám bắt bẻ gì ta cả.

Phụ thân yêu thương, ca ca cưng chiều, dung mạo xuất sắc, nhà cao cửa rộng, tiền xài không hết. Đây chính là thứ mà người người muốn có.

Ta là vị hôn thê của Thái tử đương triều Lãnh Diệc Thần, hắn anh tuấn, mạnh mẽ lại văn võ song toàn. Mối hôn sự tốt như này là do Hoàng đế bệ hạ ban cho, tất nhiên Nam Cung gia vui mừng vô cùng, liền đồng ý.

Ta hay đến Hoàng cung trò chuyện với Vương Hoàng quý phi nương nương, bà rất thích ta, coi ta như nhi nữ ruột thịt.

Cũng có lẽ chính những điều đó đã sinh ra cái tính tình kiêu ngạo thích khoe mẽ của ta. Khiến nhiều người ghét bỏ. Nhưng ta không quan tâm điều đó, bởi ta có tất cả rồi, còn đám người ghen tị với ta là do họ thèm muốn những cái ta có. Thứ thấp hèn như vậy... Không đáng để bổn tiểu thứ nhìn vào mắt!

Phải, ta hống hách vậy đấy, kiêu ngạo vậy đấy! Ai làm gì được ta?

https://thuviensach.vn

Trên đời này, ngoại trừ gia đình và những người cao quyền hơn ta như Hoàng thượng, Hoàng quý phi và Thái tử ra thì ta không để ý đến ai nữa.

Từ lần gặp gỡ đầu tiên, ta liền ấn tượng sâu sắc với chàng. Tà áo phiêu dật trong gió, một thân hắc y u tối càng làm chàng thêm điềm tĩnh, đôi hắc mâu trầm tĩnh, dường như trên đời này không có bất cứ điều gì hay bất cứ ai có thể khiến chàng lay động. Khi ấy, chàng phi thân trên những cành cao, khinh công thuộc hàng tuyệt đỉnh. Thái tử vô cùng tuấn mỹ và hoàn hảo, ta vừa gặp một lần đã yêu.

Thế nhưng chàng không nhìn lấy ta một lần, chưa bao giờ!

Ta làm tất cả mọi thứ khiến chàng chú ý, ngay cả thanh danh xém nữa cũng mất. Ta vội thúc giục Hoàng đế cho ta sớm thành thân với chàng, nhưng ngài lại nói chỉ khi ta tròn mười lăm tuổi mới được cưới. Bởi lúc ta nói ra chuyện này thì vẫn chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi thôi.

Ta tức giận, chạy đi quyến rũ chàng. Vú nuôi vì thương ta nên đã dạy ta một chiêu. Tối hôm đó, ta mặc một tầng váy mỏng tang, đột nhập vào cung của chàng, nằm chờ sẵn trên giường. Thế nhưng đến khi chàng trở về thấy được ta, không những không vui mừng đè ta xuống như bà vú nói, thay vào đó lại sai người đưa ta về phủ Quốc Công. Sáng hôm sau lại xin Hoàng đế từ hôn. Cũng may là ngài không đồng ý, chứ nếu không ta sẽ chết mất.

Cứ như vậy, ta u mê cho đến năm chàng mười lăm tuổi, ta mười hai tuổi. Một năm đó, chàng được lệnh Hoàng đế bệ hạ rằng phải xuất chinh. Ta lo lắng muốn chết, nhưng cuối cùng hay tin chàng khải hoàng trở về, khoé miệng không tự chủ được dâng lên một nụ cười.

Thế nhưng một biến cố đã xảy ra sau đó. Từ lúc thắng trận trở về, Lãnh Diệc Thần như biến thành người khác, chàng trở thành một hài tử năm tuổi!!!

https://thuviensach.vn

Sau đó có rất nhiều chuyện xảy ra. Bệ hạ qua đời, Thái tử Lãnh Diệc Thần bị phế truất vì trở thành ngốc tử. Lúc này lại xuất hiện thêm một vị Hoàng tử nữa tên là Lãnh Thiên Hựu, nhi tử của Hoàng quý phi với bệ hạ, à không, lúc này phải gọi là Tiên hoàng. Lãnh Thiên Hựu lên ngôi, Lãnh Diệc Thần phong làm Nhị vương gia, Hoàng quý phi lên làm Thái hậu.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột khiến cả Nam Nhạc không ai kịp trở tay. Nam Cung gia của ta cũng điêu đứng một phe.

Sau khi mọi chuyện bình ổn lại, khắp kinh thành bỗng dấy lên tin ta mặt dày theo đuổi Thái tử, à không, Nhị vương gia ngốc tử khắp mọi nơi. Tuy rằng ta có theo đuổi, nhưng chuyện này vốn chỉ có Nam Cung gia và người trong cung biết, khi nào thì đến lượt bọn thường dân kia nghị luận?

Ta ra sức tranh cãi, lên mặt với bọn người đó! Thế nhưng càng làm họ ghét ta hơn, càng buông lời sỉ nhục không ngừng. Sau khi Tiên hoàng tạ thế, thế lực của Nam Cung gia cũng tuột dốc vô cùng. Chính vì vậy nên bọn dân đen kia mới có thể hùa nhau mà ức hiếp ta như vậy.

Lần đầu tiên trong suốt mười bốn năm cuộc đời, Nam Cung Dạ Hi ta cảm thấy bất an!

Còn Nhị vương gia từ khi hoá ngốc bỗng trở nên thích ta, cứ bám theo ta không ngừng. Mới đầu ta còn miễn cưỡng chơi đùa cùng hắn để Thái hậu vui lòng. Nhưng hắn ngày càng quá đáng. Hì cả nước mũi lên áo ta, trét bùn lên đầu tóc ta, nhặt sỏi đá rồi bảo ta ăn. Đôi khi hắn cầm kiếm rượt ta khắp kinh thành, rồi bỏ ta lên ngựa khiến ngựa nổi loạn chạy điên. Hoặc là xô ta xuống nước rồi chính hắn đứng trên bờ cười hì hì.

Cứ như vậy ba năm trôi qua, ta tròn mười bảy tuổi. Thiếu nữ cỡ ta đều đã lấy chồng sinh con, Nam Cung Dạ Hi ta đã trở thành gái lỡ thì. Tất cả cũng là tại tên ngốc kia. Hắn bám theo ta khắp mọi nơi đòi thành thân. Thử hỏi đối với một cô nương đã được Hoàng gia ngắm trúng thì còn ai dám hỏi

https://thuviensach.vn

cưới nữa đâu. Vậy thì không nói, nếu như hắn vẫn còn là Thái tử thì thành thân với hắn cũng được, ta sẽ rất vui vẻ mà chấp nhận. Nhưng còn đằng này, ngu ngốc lại còn dơ dáy, cả người mặc bạch y lại còn đầy bùn đất, đầu tóc rối bù như ma. Hơn nữa hắn cũng chẳng còn quyền thừa kế hoàng vị, chỉ có thể đời đời ngồi ở cái vị trí Vương gia ngu ngốc nhỏ nhoi thôi.

Còn ta, Nam Cung Dạ Hi ta muốn trở thành Hoàng hậu tôn quý, dưới một người trên vạn người!

Người như hắn sao có thể xứng với cô nương như hoa như ngọc là ta đây?

Ngày hôm đó ta quyết định, sáng hôm sau sẽ xin Hoàng đế huỷ hôn cho cả hai. Ta quá mệt mỏi, cũng cảm thấy phiền! Từ yêu thích chuyển thành chán ghét vô cùng!

Thế nhưng Lãnh Diệc Thần lại nhanh hơn ta một bước. Hắn nhanh chóng xin Hoàng huynh hắn là Lãnh Thiên Hựu tổ chức hôn lễ.

Tin này sau khi đến tai ta liền từ hỉ sự hoá thành tang thương. Ta chán ghét những tên ngốc nghếch lại vô dụng, dù cho trước kia hắn có anh dũng đến đâu thì cái thời đó cũng đã chẳng còn nữa.

Nam Cung Dạ Hi ta thẹn quá hoá giận! Quyết định lấy chết từ hôn! Cha ta rất thương nhi nữ, nhất định sẽ giúp ta chối bỏ hôn sự này. Hơn nữa ta cũng tính cả rồi, chỉ là chết giả thôi, chỉ cắt nhẹ cổ tay thôi. Cũng đã mời sẵn lang y giỏi đến cầm máu rồi chữa trị.

Mà số ta xui thay, lần đó chết thật!

Hiện tại, hồn của ta đang lơ lửng trên không trung! Không, ta sớm không còn ở dương gian nữa, từ nãy đến giờ chỉ là những hồi ức khi xưa của ta thôi. Còn bây giờ, ta phải làm quỷ sai ở chân cầu Nại Hà, ngày ngày trông coi linh hồn hài tử đi lạc.

https://thuviensach.vn

Lúc còn sống ta ghét nhất những tên ngốc nghếch, kể cả hài tử cũng ghét. Đến bây giờ chết rồi thì lại thường xuyên gặp phải linh hồn hài tử. Còn phải cười tử tế với chúng nó nữa!

Thật ra lúc đầu ta có thể đi đầu thai chuyển thế, bắt đầu một kiếp khác, thế nhưng ta đã làm một chuyện sai lầm.

Sau khi chết, ta đã đi lang thang trên dương thế suốt mười năm, bởi ta có xác, nhưng không nhập được. Có một linh hồn xa lạ đang trú ngụ trong cơ thể ta. Nàng ấy tên là Phượng Dạ Hi, từng bước từng bước, nàng ta giúp Lãnh Diệc Thần hết ngốc, sinh cho hắn ba hài tử, an vị trên ngôi vị Hoàng hậu tôn quý mà ta thèm khát.

Đó là của ta, tất cả những thứ đó là của ta! Phu quân, nhi tử và cả ngôi Hoàng hậu... Đều là của ta! Nàng ta là cái thá gì, chỉ là một linh hồn đi lạc, lại dám cướp đi mọi thứ của ta?

Ta muốn linh hồn của nữ nhân tên Phượng Dạ Hi đang trú ngụ trong cơ thể ta phải hồn phi phách tán. Cho nên liền tập hợp chúng quỷ lang thang ở nhân gian, quyết lôi hồn nàng ra ngoài, sau đó ta sẽ nhập xác sống lại.

Thế nhưng ta không biết, Phượng Dạ Hi kia không phải là người, nàng lại càng không phải quỷ. Mà là... Phượng Hoàng, dòng máu chảy trong nàng là của loài Phượng Hoàng cao quý. Ta cả gan chọc đến nhi nữ của Phượng Mẫu nương nương trên thiên đình, bị trời tránh phạt, giao cho âm phủ, khiến ta mãi mãi không được siêu sinh, mãi mãi ở tại chân cầu Nại Hà làm quỷ sai.

Chỉ có thể âm thầm thở dài! Ta ở đây đã lâu rồi, cũng tầm hai, ba chục năm trên nhân gian, tính thời gian âm ti thì cũng đã hai, ba trăm năm. Bây giờ vạn vật thay đổi, ta cũng tịnh tâm lại. Ghen tuông thù hận gì đó cũng bay đi mất.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi chuyện thành ra thế này cũng là do ta!

Nếu ta không chán ghét tên ngốc, âm thầm ở bên hắn, giúp hắn hết ngốc thì vị trí kia là của ta.

Nếu ta không ngu ngốc cắt cổ tay tự tử thì ít nhất vẫn còn được ở bên phụ thân phút cuối.

Nếu ta không ganh ghét Phượng Dạ Hi mà bày kế hãm hại nàng thì sẽ được siêu sinh, đầu thai làm người ở kiếp khác.

Trách ai bây giờ đây?

Ta sai, ta chịu, biết trách ai bây giờ?

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 4: Gặp Lại Cố Nhân

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt.

Nói nó đặc biệt nhưng thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt lắm. Cũng giống như mọi tháng mà thôi, cứ đến ngày cuối cùng của tháng đó thì Tứ đại giáo chủ của Thiên Sát giáo phái sẽ tập hợp.

Bình thường thì chỉ có bốn nam nhân đi thôi, nhưng lần này Lãnh Diệc Thần nằng nặc đòi dẫn nàng theo. Phượng Dạ Hi không muốn đi, nhưng cũng không cưỡng lại được, vì thế liền đi theo.

Bình thường chỉ đi có ba ngày thôi, nhưng lần này Lãnh Diệc Thần bỗng nhiên đổi hứng, đi một lần mười ngày. Tất cả chuyện triều chính điều giao cho nhi tử của mình.

Lãnh Đằng Quân nghe vậy chỉ mỉm cười, ân thuận đáp ứng: "Phụ hoàng, mẫu hậu cứ yên tâm. Con nhất định sẽ giải quyết triều chính thật tốt. Hai muội muội cũng sẽ không chịu thiệt."

Cậu bây giờ đã mười lăm tuổi, văn võ song toàn. Dáng dấp cao lớn, chỉ thấp hơn Lãnh Diệc Thần một cái đầu. Dung mạo không thua kém phụ mẫu mình chút nào, đẹp đẽ không tì vết, yêu nghiệt khiến hàng vạn cô nương chết mê chết mệt, nam nhân ghen tị không ngừng. Tính cách lại ấm áp, biết chăm sóc cho người khác. Nuôi dưỡng được một nhi tử như vậy, nàng và hắn cũng thật mãn nguyện.

https://thuviensach.vn

"Phụ hoàng, mẫu hậu đi vui vẻ!" Lãnh Dạ Minh bịn rịn nắm vạt áo của Phượng Dạ Hi, nở nụ cười ngây thơ tiễn biệt.

Lãnh Diệc Thần hài lòng xoa đầu trưởng nữ, nói: "Nhạc Nhạc ngoan lắm, lần này phụ hoàng cùng mẫu hậu đi hơi lâu, con ở trong cung không được quậy phá cung nữ cùng các công công. Phải nghe lời Hoàng huynh nghe không?"

"Nhạc Nhạc biết rồi ạ!" Tiểu nữ nhi cười rộ lên, hai má hồng hồng, hàm răng trắng đều tăm tắp, đôi mắt to tròn lấp lánh, vô cùng đáng yêu.

"Con Hỉ Hỉ nữa." Phượng Dạ Hi ôm lấy Lãnh Dạ Nguyệt đang đứng trầm ngâm bên cạnh Lãnh Đằng Quân, nhẹ giọng: "Hỉ Hỉ cũng phải nghe lời Hoàng huynh, được không?"

Ánh mắt của tiểu nữ nhi chuyển hướng về phía nàng, trong mắt không có hàng vạn tia sáng rực rỡ như Lãnh Dạ Minh, mà trong đó hiện rõ vẻ điềm đạm không nên có của một nữ nhi, như ánh trăng lành lạnh, như mặt nước sâu không thấy đáy.

Lãnh Dạ Nguyệt cung kính gật đầu: "Nữ nhi biết rồi!" Sau đó, Lãnh Dạ Minh chạy đến, nắm tay lôi kéo Hoàng muội của mình đi chơi. Bóng dáng của hai hài tử khuất dần khuất dần, cho đến khi mất hẳn sau những bụi cây.

Phượng Dạ Hi nhìn Lãnh Diệc Thần một cái, cả hai không khỏi thở dài. Nhi tử thì quá hoàn hảo rồi, có thể tự lập được, căn bản không có gì đáng lo. Nhưng còn hai nhi nữ chỉ mới sáu tuổi, tính cách thì lại trái ngược nhau. Một đứa như mặt trời hoạt bát, một đứa lại như mặt trăng trầm tĩnh. Tuy là hoà hợp với nhau như vậy nhưng mà... Chung quy vẫn là không khiến cho người làm phụ mẫu như họ bớt lo được mà!

Thiên Sát giáo phái nằm ở một nơi vô cùng bí ẩn, tận cùng đỉnh Vô Gian trùng trùng hiểm nguy, quanh năm sương mù bao vây, đường lên đỉnh

https://thuviensach.vn

núi phải vượt qua khu rừng âm u tối tăm, thú dữ rình rập, cạm bẫy được bố trí khắp nơi. Hoặc là được người của Thiên Sát giáo phái dẫn vào, hoặc là người đó thật sự có bản lĩnh, nếu không thì chỉ có bỏ mạng ở dọc đường đi.

Nếu nói Tiêu Dao cung chuyên cho người mượn binh, tấn công trực diện từ bên ngoài thì Thiên Sát giáo phái lại hoàn toàn trái ngược. Nhờ có bộ óc thiên tài của Tứ đại giáo chủ mà nhiệm vụ của sát thủ nơi đây cũng không tầm thường. Chính là kiểu tấn công âm thầm từ bên trong, gài người vào phủ của kẻ địch, cướp đoạt nhân tâm của họ, sau đó giết chết không lưu tình.

Bởi vậy nên Thiên Sát được mệnh danh là giáo phái mạnh và tàn nhẫn nhất thiên hạ. Nhân khẩu nhiều không đếm xuể, trải rộng khắp sáu đại lục. Luận về tài năng hay trí óc, người của Thiên Sát vẫn là nhất, ngay cả một sát thủ hạng trung cũng thông minh tuyệt đỉnh.

Hằng năm Thiên Sát giáo phái đều mở cuộc tỉ thí tuyển nhân. Hơn nghìn người đăng kí chỉ mong được làm sát thủ của Thiên Sát. Nhưng cuối cùng chỉ có ba người được chọn, ba người này sẽ lại tỉ thí với nhau xem ai giành hạng nhất nhì tam. Theo cấp độ mà chia nhiệm vụ cùng nơi ở, chi phí sinh hoạt.

"Ta không ngờ phu quân của mình lại sở hữu nguồn nhân lực cùng khối tiền tài khổng lồ như vậy. Nắm trong tay Thiên Sát giáo phái, chàng dù có từ bỏ thiên hạ thì vẫn không lo chết đói."

Đây là lần đầu tiên Phượng Dạ Hi nhìn thấy Thiên Sát giáo phái. Phải nói uy thế đỉnh đỉnh, ngay cả hoàng cung Nam Nhạc cũng chẳng sánh bằng.

Lãnh Diệc Thần cười rộ lên, ánh mặt trời chiếu vào hắn, lại càng tăng thêm phần yêu nghiệt: "Của ta cũng là của nàng." Hắn chỉ tay vào cái cung

https://thuviensach.vn

điện to lớn kia: "Được rồi, vào thôi! Hôm nay chúng ta còn có thêm hai vị quý nhân nữa, đừng để người ta chờ lâu."

"Vâng."

Thiên hạ đồn đại rằng, Tứ đại giáo chủ của Thiên Sát giáo phái âm lãnh bất định, tuyệt tình lạnh lùng, văn võ song toàn, dung nhan tuấn mỹ, gia thế uy vũ... Tất cả điều đó thật không sai. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy tam vị đệ đệ kết nghĩa của Lãnh Diệc Thần, Phượng Dạ Hi đã hoàn toàn tin vào lời thiên hạ đồn đại.

Nhưng mà thật ra có một điều không đúng. Ai nói Tứ đại giáo chủ lạnh lùng tuyệt tình? Khi ở với ái nhân hoặc khi trò chuyện cùng với huynh đệ người thân của mình thì bọn họ đều lộ ra vẻ mặt ấm áp.

Chẳng hạn như bây giờ, huynh đệ bọn họ trò chuyện với nhau thật vui vẻ, quên cả đất trời.

"Đại tẩu, chào tẩu!" Long Kỳ Chu ngả ngớn cười.

Lăng Dạ Tuân cùng Lưu Thiên Thác thấy vậy liền tiến lên chào nàng một tiếng. Phượng Dạ Hi cũng vui vẻ đáp lễ.

"Hi nhi, đến đây." Lãnh Diệc Thần chỉ vào chỗ ngồi cạnh hắn, sau khi nàng an vị, hắn lại chỉ về phía nữ nhân đang đứng cạnh Long Kỳ Chu: "Giới thiệu với nàng, vị này là Hoàng hậu Viên Niên quốc, thê tử của Nhị đệ."

Hoàng hậu Viên Niên quốc mỉm cười đáp lễ, gương mặt xinh đẹp không tì vết. Nàng cao quý tựa mẫu đơn, sắc đẹp đủ để khuynh quốc khuynh thành, ngay cả tiên nữ trên cao cũng phải kính nể. Đây là lần đầu tiên Phượng Dạ Hi nàng thấy một người hoàn hảo như vậy. Ngay cả khối thân thể nàng đang trú ngụ cũng rất xinh đẹp, thế nhưng so với vị Hoàng hậu Viên Niên quốc trước mặt này thì thật không bằng một góc.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi cùng nàng nhìn nhau mỉm cười. Không hiểu tại sao chỉ mới lần đầu gặp mặt mà bọn họ lại cảm thấy thân quen với đối phương như vậy. Hơn nữa bản thân Phượng Dạ Hi cảm thấy rằng, cái khí chất e thẹn giữ lễ đó không hợp với vị Hoàng hậu Viên Niên quốc này.

"Đại tẩu cùng Nhị tẩu đều đã xuất hiện. Vậy đệ cũng muốn giới thiệu thê tử của mình." Lăng Dạ Tuân mỉm cười, đi vào một căn phòng gần đó, kéo nữ nhân vẫn đang say ngủ đi ra. Nàng ấy một thân y phục xộc xệch, đầu tóc rối bời. Thế nhưng không khó để nhận ra dung mạo xinh đẹp rất có khí sắc. Tuy mang thần thái buồn ngủ, nhưng người tinh ý có thể dễ dàng nhận ra được trong mắt nàng là một mảnh thanh tĩnh.

Nữ nhân đó nũng nịu đánh Lăng Dạ Tuân một cái, nhỏ giọng: "Chán ghét, người ta đây là đang ngủ có được không?"

Nghe được cái ngữ điệu này, cả Phượng Dạ Hi và Hoàng hậu Viên Niên quốc như kinh hỉ quay sang nhìn nữ nhân đó. Chỉ là còn chưa kịp mở lời thì Lăng Dạ Tuân đã nói: "Nàng là thê tử duy nhất của Lười vương ta, Hoàng hậu Tĩnh Nguyệt quốc. Tên nàng là Đường Vy Vy."

"Chào các vị a, ta là Đường Vy Vy, ta biết đối với các vị thì cái tên này của ta rất kì cục. Nhưng không sao, phụ mẫu đặt như thế nào thì ta chịu như thế đó. Từ lúc có trí nhớ đã mang cái tên này rồi." Nói xong, nàng còn chớp mắt mấy cái, bộ dáng vô cùng tự nhiên. Nàng hướng về phía Phượng Dạ Hi, mỉm cười: "Hân hạnh quen biết!"

Đáy mắt của Phượng Dạ Hi cùng Hoàng hậu Viên Niên quốc loé sáng. Còn chưa kịp để nàng phản ứng, vị Hoàng hậu kia đã nắm tay Phượng Dạ Hi cùng Đường Vy Vy lôi đi. Trước khi đi còn nói với bốn nam nhân kia: "Ta có chuyện cần nói với hai vị này. Chuyện của nữ nhân, nam nhân các ngươi tuyệt đối không được nghe lén." Dứt lời liền đi.

https://thuviensach.vn

Tứ đại giáo chủ của Thiên Sát giáo phái liền ngây ra. Sau đó cả bốn đều cười rộ lên.

"Tứ đệ ơi Tứ đệ. Ba người chúng ta đều có ái nhân hết rồi, cũng được hạnh phúc bền lâu. Cớ sao đệ còn chưa an bề gia thất nữa đây? Ái nhân của đệ đâu rồi?" Long Kỳ Chu không tiếc lời mở miệng châm chọc Lưu Thiên Thác. Nhưng đáp lại, hắn chỉ cười, ánh mắt nhìn xa xăm: "Ái nhân của đệ đã bỏ đi rồi. Trách cũng là trách bản thân, do đệ quá ngu ngốc thôi."

Lưu Thiên Thác vừa dứt lời, không ai có thể cười được nữa.

Hoàng hậu Viên Niên quốc lôi kéo Phượng Dạ Hi cùng vị Hoàng hậu Tĩnh Nguyệt quốc vào một căn phòng trống. Sau đó gắt gao nhìn chằm chằm cả hai.

"Này này, ngươi vô lý vừa thôi nhá. Đang yên đang lành tự dưng kéo ta đến đây làm gì? Bổn tiểu thư còn muốn ngủ." Hoàng hậu Tĩnh Nguyệt quốc nói.

Thế nhưng đáp lại lời của nàng là ánh mắt tràn đầy cảm xúc của Hoàng hậu Viên Niên quốc. Đáy mắt nàng có lệ, chậm rãi rơi xuống, sau đó thân ảnh chợt loé, Hoàng hậu Viên Niên quốc vừa khóc, vừa chạy đến ôm lấy Phượng Dạ Hi cùng Hoàng hậu Tĩnh Nguyệt quốc vào lòng. Thanh âm chậm rãi vang lên, ngắt quãng từng khúc.

"Cuối cùng cũng được gặp lại các cậu rồi. Tiểu Hi, Tiểu Vy."

Thân hình cả hai cứng đờ, ngây ngốc nhìn Hoàng hậu Tĩnh Nguyệt quốc. Tuy trong lòng Phượng Dạ Hi cũng đã rõ hai nữ nhân đang đứng cạnh mình là ai, nhưng cũng không khỏi im lặng, một phần vì quá bất ngờ, một phần vì nàng muốn chính miệng họ nói ra.

"Ta là Lâm Vỹ Hạ, Tiểu Hạ của các ngươi đây."

https://thuviensach.vn

Hạ: Mặc dù ở hiện đại xưng là "cậu - tớ" nhưng Hạ thấy bối cảnh ở đây là cổ đại, vẫn nên xưng là "ta - ngươi" hơn.

Phượng Dạ Hi chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn là thần thái bình tĩnh. Nhưng không khó để nhận ra trong mắt nàng chứa chan đầy xúc cảm, kích động thật sâu.

Nhưng còn vị Hoàng hậu của Tĩnh Nguyệt quốc kia thì lại không được bình tĩnh như vậy. Nàng kinh ngạc nhìn Hoàng hậu Viên Niên quốc: "Lâm Vỹ Hạ, Tiểu Hạ... Cái tên này chỉ có lúc ở hiện đại... Còn cả Tiểu Hi..." Nàng không kìm được nhìn sang Phượng Dạ Hi, ngón tay run run chỉ: "Ngươi... Thật sự là Tiểu Hi?"

Đáy mắt Phượng Dạ Hi dường như ẩm ướt, đã lâu lắm rồi, mười năm rồi nàng chưa rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng mà giờ phút này, nổi ám ảnh sâu sắc về lúc trước rời đi, tuyệt tình bỏ lại bạn bè khiến Phượng Dạ Hi vô cùng hổ thẹn cùng hối hận. Nước mắt không kìm được rơi xuống: "Thật xin lỗi vì lúc đó đã rời đi ngu ngốc như vậy."

Nàng vừa dứt lời liền cảm thấy thân mình nặng trĩu, trên vai lập tức có thêm hai cái đầu đang tựa vào mình. Như lúc trước, ở ghế đá nơi khuôn viên trường, cả bốn người ngồi cùng nhau nói chuyện. Lâm Vỹ Hạ cùng Đường Vy Vy luôn tựa vào vai nàng, nói chuyện chán chê rồi thì thiêm thiếp ngủ. Còn Chung Tiểu Mạt thì điềm đạm ngồi bên cạnh đọc sách hoặc chơi đàn.

Những giây phút đó thật nhàn nhã cùng bình yên. Tuy trước đó cả bốn tách rời, nhưng hiện tại chẳng phải cũng gặp nhau rồi sao, khác một cái là ở thế giới khác thôi. Bây giờ ai cũng tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Có thể gặp lại như vậy... Mối duyên phận này đúng là không thể tách rời được!

"Nín đi nào, người sai là ta, hối hận cũng là ta, các ngươi khóc cái gì mà khóc chứ?"

https://thuviensach.vn

"Ta... Tiểu Hi, ngươi quả thật rất ngu ngốc!" Đường Vy Vy vừa vui vừa giận, vui vì gặp lại được bạn hiền sau hơn chục năm xa cách, giận vì những việc làm hại mình lúc trước của bạn thân. Nàng đánh vào người Phượng Dạ Hi vài cái: "Ngươi có biết lúc đó bọn ta lo cho ngươi thế nào không? Cả trường đều biết Dương Diệp là người xấu, chỉ có ngươi không biết, lại còn một mực hi sinh vì gã. Rốt cuộc bị gã hại chết! Thật may mà lúc đó ta sáng suốt, bảo cha dọn dẹp sạch cái tổ chức xấu xa đó."

Lâm Vỹ Hạ nghe vậy cũng gật đầu: "Đúng đó, kì ấy bọn ta cũng có tham gia, quả thật cha của Tiểu Vy oách lắm luôn."

"Khoan đã, các ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Lúc ngươi vừa mất được một tháng. Cái tổ chức quỷ quái đó lại làm ầm lên đi truy tìm xác của ngươi, nghe nói ngươi trước khi chết còn mang theo bảo vật của bọn họ, vì thế tổ chúc đó suy yếu nhiều lắm. Ta nghĩ đến nỗi oan ức mà ngươi phải chịu, liền bảo cha ta huy động lực lượng quân sự thành phố, truy bắt cho bằng được tên cầm đầu của tổ chức đó. Giết chết luôn tên Dương Diệp bạc tình kia, xác quăng ra bãi tha ma, để cho ruồi bọ, dòi giun ăn hết. Đến chết gã ta cũng chẳng có lấy một mảnh chiếu đắp thân." Càng nói, Đường Vy Vy càng đắc ý, dường như quên luôn nỗi tức giận lúc đầu của mình đối với Phượng Dạ Hi. Thay vào đó, trong lòng lại chầm chậm dâng lên sự đau lòng vì bạn thân của mình từng bị đối xử tệ bạc, mà lúc đó mình lại không thể ở bên để chia sẻ.

"Tiểu Hi, ngươi sẽ không giận bọn ta chứ? Thật ra... Chuyện lúc đó ta cũng tham gia." Lâm Vỹ Hạ lí nhí nói. Lúc này đây nàng đang rất vui vì được gặp bạn cũ thân thiết. Nhưng cũng vô cùng e sợ Phượng Dạ Hi.

Thế nhưng đối với tâm tình phức tạp của hai người bọn họ thì Phượng Dạ Hi không để ý, nàng cười lớn: "Sao ta lại phải giận cơ chứ? Các ngươi giết gã là đúng, gã đáng bị giết!"

https://thuviensach.vn

"Nhưng chẳng phải ngươi rất yêu gã sao?" Lâm Vỹ Hạ hỏi.

Phượng Dạ Hi lắc đầu: "Lúc trước chỉ là ái mộ nhất thời, bởi gã quá hoàn mỹ, tâm lý của thiếu nữ mười tám tuổi là vậy đó, thấy người đẹp lại đối tốt với mình thì yêu thôi."

Đường Vy Vy nghe vậy hỏi: "Vậy bây giờ ngươi còn yêu gã sao?"

Phượng Dạ Hi cười lớn, ánh mắt tràn đầy tiếu ý nhìn hai người bọn họ: "Ta hiện tại bởi số mệnh đưa đẩy mà trôi dạt về thời quá khứ này. Vượt qua bao sóng gió gian nan, cuối cùng ngồi vững trên ngôi vị Hoàng hậu Nam Nhạc quốc, là Phượng Hậu cùng với Ngự Thiên Đế xưng bá một cõi thiên hạ. Vào sinh ra tử cùng hắn, sinh cho hắn ba hài tử, đến thế giới này được mười sáu năm thì ta đã ở bên hắn tròn mười một năm. Lãnh Diệc Thần đối với ta cũng rất tốt, đây mới là nơi ta thuộc về, chẳng phải sao? Hơn nữa, Phượng Dạ Hi ta đã thề rằng đời đời kiếp kiếp đều chỉ yêu mỗi mình Lãnh Diệc Thần hắn. Tâm trí sao có thể chứa kẻ khác được chứ?"

Dứt lời, Phượng Dạ Hi nhìn hai người các nàng, ánh mắt đầy thâm ý: "Chẳng phải các ngươi cũng như ta hay sao?"

Lâm Vỹ Hạ cùng Đường Vy Vy nhìn nhau, sau đó quay sang Phượng Dạ Hi, mỉm cười: "Phải, chúng ta đều như ngươi!"

Trải qua bao nhiêu vất vả, cuối cùng quyết định từ bỏ tất cả lưu luyến với thế giới cũ, ở bên cạnh người mình yêu đời đời kiếp kiếp.

Bây giờ, niềm vui lại càng trọn vẹn hơn khi có bạn thân chí cốt ở bên cạnh, chẳng phải sao?

"Bây giờ chỉ còn lại Tiểu Mạt thôi." Lâm Vỹ Hạ nói.

"Rốt cuộc nàng ở đâu cơ chứ? Mà hơn nữa, liệu Tiểu Mạt có xuyên không đến đây giống chúng ta hay không?" Đường Vy Vy hỏi.

https://thuviensach.vn

Phượng Dạ Hi mỉm cười, chậm rãi nói: "Chúng ta đều là Phượng Hoàng, ta tin rằng các ngươi cũng đã gặp Phượng Mẫu nương nương. Nàng cũng nói chuyện này với các ngươi rồi. Vì vậy không cần lo lắng, cuộc đời còn dài, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp được Tiểu Mạt thôi."

Ba nữ nhân nhìn nhau mỉm cười. Bọn họ bước ra khỏi căn phòng, đi đến cạnh nam nhân của mình, vui vẻ trò chuyện cùng nhau.

Lãnh Diệc Thần cùng Phượng Dạ Hi.

Long Kỳ Chu cùng Lâm Vỹ Hạ.

Lăng Dạ Tuân cùng Đường Vy Vy.

Cả ba gia đình đều tràn đầy hạnh phúc, bọn họ đều có kết thúc viên mãn tốt đẹp. Nam anh tuấn bất phàm, trên thông dưới tường. Nữ xinh đẹp đảm đang, cũng giỏi giang không kém cạnh. Hài tử hiền lành, ngoan ngoãn, tài giỏi.

Cảnh này nhìn vào quả thật khiến người ta gai mắt ghen tị.

Ba gia đình vui vẻ bên nhau. Chỉ riêng Lưu Thiên Thác cô đơn một mình. Ánh mắt hắn không khỏi nhìn về xa xăm, như thể đang tưởng nhớ về một vị nào đó...

Chỉ là, câu chuyện này sẽ được kể sau ở một quyển khác...

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 5: Nếu Gặp Nhau Ở Hiện Đại?

Bây giờ, chúng ta sẽ cùng đặt giả thuyết nếu hai người gặp và yêu nhau ở thời hiện đại, Lãnh Diệc Thần đối với Phượng Dạ Hi vừa gặp đã yêu. Bối cảnh là ở buổi tiệc dạ hội năm Phượng Dạ Hi mười tám tuổi. Tất cả nam phụ nữ phụ gì đó đều là ruồi bọ, đây hoàn toàn là một câu chuyện hài sủng thì sao?

Nhưng mà... Hạ là một con người nhạt như nước óc, bạn bè và cả người thân cũng nói vậy :v. Cho nên cái này có thể sủng, nhưng không chắc có thể hài được đâu à nha :v.

Câu chuyện xin được phép bắt đầu.

Giữa sảnh của đại tiệc, một cô gái tóc đen xoã ngang vai, gương mặt trái xoan xinh xắn, tươi sáng như đoá hoa buổi sớm. Cô khoác trên người một bộ dạ phục hồng cánh sen, hai vai để trần, toát lên vẻ đơn thuần của thiếu nữ nhưng đồng thời cũng không kém phần quyến rũ xinh đẹp.

Cô vừa bước vào đã thu hút ánh mắt của không biết bao nhiêu người. Trong đó, tại một căn phòng chứa camera quay toàn bộ quang cảnh hội trường, một người đàn ông khoảng hơn hai mươi tuổi, chân bắt chéo nhau, tay nâng ly rượu lên vừa chậm rãi thưởng thức, vừa chăm chăm nhìn cô gái đẹp tựa bông hồng vừa xuất hiện kia. Khoé môi không khỏi nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

"Cuối cùng em cũng xuất hiện rồi, my lady!"

https://thuviensach.vn

Nhưng rồi, trong màn hình camera, một nam nhân khác chậm rãi tiến đến bên cạnh cô gái kia, mời cô ấy nhảy.

Người đàn ông vô cùng đẹp trai lại cao lớn lúc này ngũ quan vặn vẹo. Tay nắm chặt ly rượu, chậm rãi bóp nó ra thành từng mảnh nhỏ. Đâm sâu vào trong da thịt, máu chảy đầm đề. Thế nhưng hắn hoàn toàn không bận tâm. Đứng lên phân phó: "Cho người bao vây khắp khu này, đợi sau khi ta xong chuyện, lập tức bắt lấy tên kia, xử lý gã cùng cái tổ chức quỷ quái đó luôn đi."

"Vâng thưa thiếu chủ!"

Sự xuất hiện của hội trưởng hội học sinh hôm nay khiến biết bao người kinh ngạc. Nhất là khi cái vị này lại đến cạnh một người không mấy nổi bật như Phượng Dạ Hi, người vừa đạt hạng nhì trong kì thi tốt nghiệp vừa rồi.

Dương Diệp mỉm cười, chậm rãi đi đến cạnh bóng hồng tươi đẹp kia. Làm một động tác mời, lại ôm hoà nói: "Tiểu thư, có thể nhảy cùng tôi một điệu không?"

Phượng Dạ Hi tâm tư còn non nớt, vì chút sắc đẹp kia hiển nhiên có thể bằng lòng rồi. Đang lúc cô định đưa tay ra thì một bàn tay đã chậm rãi nắm lấy tay cô, kéo cô vào lòng ôm thật sâu.

"Anh làm cái gì vậy? Tôi là người mời vị tiểu thư này trước. Sao anh có thể ngang ngược giành người vậy chứ?" Dương Diệp tức giận xông lên phía trước, ý định cướp người về.

Nhưng là Lãnh Diệc Thần nhanh hơn một bước né ra, Dương Diệp mất đà, chân trái ngán chân phải té đập mặt xuống đất, mông chổng lên trời.

https://thuviensach.vn

Lãnh Diệc Thần cười nhẹ, lịch sự đáp: "Thật ngại quá, tuy là cậu mời vị tiểu thư này trước. Nhưng không có nghĩa là cô ấy sẽ chấp nhận nhảy cùng cậu, cô ấy còn chưa nói gì cơ mà. Bây giờ cô ấy ở trong lòng tôi, đương nhiên là chấp nhận nhảy cùng với tôi rồi! Hơn nữa cậu quần áo xộc xệch, nếu vị tiểu thư này nhảy cùng với cậu sẽ mất thể diện lắm. Cậu vẫn nên về thay quần áo đi thôi."

Lời nói ra thật nhẹ nhàng nhưng lại đầy ý châm chọc, khiến cho danh tiếng của Dương Diệp bị giảm xuống nặng nề. Những lời này chẳng khác gì nói rằng Dương Diệp ngu xuẩn, mỹ nhân đến tay còn để bị vụt mất. Hơn nữa thân là người của gia tộc danh giá, lại té ngã một cách nhục nhã như thế này. Trong chốc lát, Dương Diệp hiểu ngay chuyện này là do người đàn ông trước mặt gây nên, vô cùng thống hận chỉ vào hắn.

"Anh là ai mà dám phách lối ở đây? Anh tưởng trường này của anh hả?"

Lãnh Diệc Thần nhướng mày, bộ dạng như nhớ ra điều gì đó, chậm rãi đáp: "Đúng là không phải của tôi thật."

"Thế thì cút, cẩn thận tôi gọi bảo vệ bắt anh!"

"Nhưng trường này là tài sản thuộc về gia tộc họ Lãnh."

Lời vừa nói ra, toàn sảnh đều kinh ngạc. Mọi người phát hiện đều gì đó, bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ vào hắn, sắc mặt là một bộ dạng kinh hãi.

Dương Diệp phì cười, khinh miệt nhìn hắn: "Thế thì sao, cũng chẳng phải của anh."

"Tôi là người của Lãnh tộc."

"..."

https://thuviensach.vn

"Tên đầy đủ là Lãnh Diệc Thần."

Hắn vừa dứt lời, cả hội trường đều xôn xao dư luận. Lãnh tộc là gia tộc tôn quý nhất thành phố S, thậm chí là khắp cả nước. Có nền lịch sử lâu đời từ tận ba ngàn năm trước. Lãnh tộc nắm hơn năm mười phần trăm tổng số kinh tế của thành phố S, ở nước ngoài cũng có nhiều tập đoàn do Lãnh tộc xây dựng, uy thế phải nói là bậc nhất.

Học viện này cũng là do Lãnh tộc gây dựng nên từ một trăm năm trước. Có điều, trường này được Lãnh gia chủ đời trước truyền lại cho chị gái của Lãnh Diệc Thần, cho nên có thể nói học viện này không thuộc sở hữu của hắn.

Thế nhưng hơn năm mươi phần trăm kinh tế cả nước cùng với hàng chục tập đoàn lớn mạnh ở nước ngoài đều nằm trong tay hắn. Mọi người không kìm được kinh sợ. Người đàn ông đẹp trai này vừa có sắc vừa có quyền lại có tiền. Bảo sao các cô gái nãy giờ cứ nhìn hắn không ngớt.

Sau khi nói xong, Lãnh Diệc Thần cho người lôi Dương Diệp ra ngoài xử lý, hắn cũng đề nghị mọi người trong sảnh cứ tiếp tục ăn uống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ăn uống bình thường nói được ấy! Cứ tưởng hôm nay một vị nổi tiếng như Dương Diệp đến là đủ rồi, ai ngờ còn có sự xuất hiện của vị gia chủ Lãnh tộc đời này, khiến mọi người nề sợ vô cùng. Nhưng dường như họ phát hiện ra rằng... Cái vị đại nhân vật này chỉ nhìn chăm chăm vào đoá hồng mới nở Phượng Dạ Hi kia, mới bước vào sảnh cũng đã ôm lấy người ta không buông. Nhất định là vừa gặp đã yêu, nhất kiến chung tình rồi!

Phượng Dạ Hi dường như cũng phát hiện ra sự kì lạ này. Cô đưa mắt cầu cứu ba người bạn thân, nhưng bọn họ thậm chí còn chẳng để tâm lấy một cái, quyết định để cô tự sinh tự diệt.

https://thuviensach.vn

Bọn họ cũng không có ngu đến nỗi đi chọc đại nhân vật như Lãnh Diệc Thần nha!

"Ừm... Trước tiên, anh có thể bỏ tôi ra đã chứ?" Phượng Dạ Hi ngước mắt nhìn người đàn ông đang ôm lấy mình. Cô phát hiện ra hắn rất cao, chính mình chỉ đứng đến vai hắn.

Lãnh Diệc Thần thầm chửi rủa trong lòng một tiếng. Bộ dạng này của cô quả thật vô cùng động lòng người. Hai mắt to tròn đen láy chớp chớp, rất có hồn. Gò má cao, trắng nõn mịn màng, sóng mũi thẳng gắp. Đôi môi anh đào không son cũng đỏ. Cực kì diễm lệ!

Hắn chậm rãi buông cô ra, từ tốn hỏi: "Xin lỗi vì đã thất thố. Tôi chỉ muốn nhảy với em một bản... Nhưng không biết phải mời như thế nào..." Lãnh Diệc Thần nói xong liền gãi gãi đầu, bộ dạng vô cùng quẫn bách, cứ như là hắn thật sự không có tài trong khoảng này, không biết cách lấy lòng con gái.

Biểu cảm ngây thơ này của hắn khiến Phượng Dạ Hi không khỏi phì cười. Cô chỉ cảm thấy người đàn ông này vô cùng trong sạch, tuy gia thế hơi khủng, bộ dạng hơn người, IQ cũng hơn người nhưng EQ lại rất thấp. Mà bình sinh Phượng Dạ Hi đã rất thích những chàng trai ngây thơ ngô nghê. Một chiêu này của Lãnh Diệc Thần đã có thể chinh phục nàng hơn phân nửa. Vì vậy nên cô đã đề nghị hắn mời lại một lần nữa, lần này, cô bằng lòng nhảy với hắn.

Lãnh Diệc Thần cười cười, hoàn toàn giống bộ dạng của một thiếu niên mới lớn chưa biết mùi đời. Thế nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ, cuối cùng hắn cũng lừa được người thương vừa nhà rồi.

Mãi cho đến sau này khi đã về chung một nhà, sau những năm tháng bị hắn "giày vò" mỗi đêm. Phượng Dạ Hi đã rút ra được một kinh nghiệm xương máu để đời.

https://thuviensach.vn

Đừng bao giờ tin những kẻ có bộ mặt ngây thơ ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, nếu không bạn sẽ hối hận!

23 giờ 59 phút

Ngày 8 tháng 9 năm 2018

Thành phố Hồ Chí Minh.

____TOÀN VĂN HOÀN___

https://thuviensach.vn

CHÍ TÔN PHƯỢNG HẬU: VẠN KIẾP TRẦM LUÂN

Điệp Hạ Vô Ưu

www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu Truyện

Hello mọi người, lại là Hạ đây :v. Hôm nay Hạ ngoi lên để giới thiệu cho bộ truyện mới (thật ra cũng không mới lắm).

Đó là bộ Tứ Hoàng Sắc (2): Lãnh đế lừa thê.

Truyện kể về cặp đôi Long Kỳ Chu x Lâm Vỹ Hạ (Hạ Khuynh Nhan). Lần này Hạ viết về oan gia nhé (văn án thì cứ lên tường Hạ kiếm). Trình văn còn non nên mấy bạn khó tính thông cảm dùm Hạ, có nhận xét thì cũng nhẹ nhàng chút, chủ yếu để Hạ rút kinh nghiệm thôi, đừng làm quá thành war nhé.

Truyện hiện được đăng độc nhất trên trang Wattpad của Hạ, với số chương hiện tại là 16 (sẽ còn tăng nữa). Lịch đăng không cố định, hễ rảnh là đăng chứ không thể đăng đều đặn mỗi ngày như xưa nhé, một tuần có thể đăng từ 2-3 chương (vì năm nay Hạ bận sấp mặt ra ấy 😭 😭). Mọi người thông cảm dùm.

Hết rồi :v, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ! 💟

P/s: Thật ra Hạ còn định viết thêm một bộ về Nam Cung Hạo, nội dung cũng lên hết rồi mà bận quá, nên dẹp nghỉ khỏe đi :vvvv. Nhưng nếu ai muốn đọc thì cmt nhé, nếu Hạ rảnh sẽ ra chương đầu của bộ này thử xem.

Love all, thân ái! 💟

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Bị Đồng Đội Phản Bội
Chương 2: Tang Lễ
Chương 3: Thần Tiên Hay Ma Quỷ
Chương 4: Rồng Đến Nhà Tôm
Chương 5: Ung Dung Tiếp Đón Đại Nhân Vật
Chương 6: Từ Chối Thánh Ân
Chương 7: Tìm Hiểu Thân Thế
Chương 8: Bức Hôn (1)
Chương 9: Bức Hôn (2)
Chương 10: Cuộc Sống An Nhàn Trước Bão Tố
Chương 11: Quá Khứ Bí Ẩn
Chương 12: Chính Sảnh Bàn Luận (1)
Chương 13: Chính Sảnh Bàn Luận (2)
Chương 14: Vào Cung
Chương 15: Ngốc Vương Yêu Nghiệt
Chương 16: Chuyển Đến Sống Ở Vương Phủ
Chương 17: Kẹo Quế Hoa
Chương 18: Ngốc Vương Ăn Vạ
Chương 19: Ngốc Vương Cũng Sợ Hãi
Chương 20: Ngủ Chung
Chương 21: Bàn Chuyện Hôn Sự
Chương 22: Nỗi Niềm Khó Nói
Chương 23: Mắc Nghẹn
Chương 24: Cảm Giác Nóng
Chương 25: Dạo Chơi Kinh Thành
Chương 26: Dạo Chơi Kinh Thành (2)
Chương 27: Vòng Tay Phu Thê
Chương 28: Giận Dỗi

https://thuviensach.vn

Chương 29: Nam Nhân Bí Ẩn
Chương 30: Nam Nhân Bí Ẩn (2)
Chương 31: Làm Lành
Chương 32: Thánh Chỉ Sắc Phong
Chương 33: Vào Cung Thỉnh An
Chương 34: Tết Nguyên Tiêu
Chương 35: Trước Hôn Lễ
Chương 36: Thành Thân
Chương 37: Động Phòng
Chương 38: Điềm Báo Của Thái Hậu
Chương 39: Ở Lại Trong Cung
Chương 40: Đi Giang Nam
Chương 41: Gặp Hàng Xóm Mới
Chương 42: Tam Đại Giáo Chủ
Chương 43: Bị Hạ Dược
Chương 44: Đa Nhân Cách
Chương 45: Huyện Đường Náo Loạn
Chương 46: Cùng Nhau Uống Chén Rượu, Ngắm Sao Trời
Chương 47: Gặp Thích Khách
Chương 48: Áp Giải Về Cung
Chương 49: Bị Vu Khống
Chương 50: Trên Chiến Trường
Chương 51: Tin Hắn Tử Trận
Chương 52: Tìm Được Tung Tích Của Hắn
Chương 53: Đột Nhập Doanh Trại Quân Nguỵ
Chương 54: Đừng Ép Ta Phải Hận Ngươi!
Chương 55: Ho Ra Máu
Chương 56: Thất Công Tán Phát Tán
Chương 57: Tạo Phản, Đoạt Ngôi Soán Vị, Đại Lễ Đăng Cơ, Đại Lễ Phong Hậu
Chương 58: Nàng Mãi Mãi Là Của Ta!
Chương 59: Mang Thai

https://thuviensach.vn

Chương 60: Âm Mưu
Chương 61: Đại Tiệc Đẫm Máu
Chương 62: Trước Khi Mọi Chuyện Kết Thúc
Chương 63: Nam Cung Hạo Trở Về
Chương 64: Xử Trảm Trần Quốc Công (1)
Chương 65: Xử Trảm Trần Quốc Công (2)
Chương 66: Rời Đi
Chương 67: Gieo Mình Nơi Vực Sâu
Chương 68: Nương Tử
Chương 69: Mất Trí Nhớ
Chương 70: Năm Năm Sau
Chương 71: Khát Vọng
Chương 72: Đến Quân Trại
Chương 73: Trung Thu
Chương 74: Phụ Tử Gặp Mặt
Chương 75: Nhi Tử Giúp Sức
Chương 76: Khổ Nhục Kế
Chương 77: Yên Bình
Chương 78: Hắn Là Đế Vương
Chương 79: Gợi Lên Kí Ức
Chương 80: Có Chút Rung Động
Chương 81: Phi Tần Gây Chuyện
Chương 82: Hắn Muốn Cùng Nàng Thống Nhất Thiên Hạ
Chương 83: Phượng Đằng Quân Mất Tích
Chương 84: Tấn Công Tàn Binh Nguỵ Quốc
Chương 85: Tam Đại Giáo Chủ Giúp Sức
Chương 86: Vì Máu Gặp Nguy Hiểm
Chương 87: Nhớ Lại
Chương 88: Thống Nhất Một Cõi Thiên Hạ
Chương 89: Quá Khứ Của Hắn
Chương 90: Dịch Bệnh
Chương 91: Dịch Bệnh (2)

https://thuviensach.vn

Chương 92: Lãnh Diệc Thần Bị Thương
Chương 93: Trị Thương
Chương 94: Yên Bình
Chương 95: Xuất Cung
Chương 96: Kể Cho Chàng Nghe Về Một Thế Giới Trong Tương Lai
Chương 97: Biến Cố
Chương 98: Quá Khứ Của Nàng
Chương 99: Trước Bờ Hạnh Phúc
Chương 100: Một Nhà Ba Người Sống Hạnh Phúc
Phiên Ngoại 1: Kết Thành Huynh Đệ
Phiên Ngoại 2: Nhi Nữ
Phiên Ngoại 3: Nam Cung Dạ Hi
Phiên Ngoại 4: Gặp Lại Cố Nhân
Phiên Ngoại 5: Nếu Gặp Nhau Ở Hiện Đại?
Giới Thiệu Truyện

https://thuviensach.vn